

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CENTİLMEN

MÜJDE AKLANOĞLU

Hatalarımız, yaptığımız tercihlerin gölgesidir.

HASREM

Psikolojik Roman

Dünyanın sadece kendi etraflarında döndüğüne inanan çapkınları
dize getirecek yegâne varlıklar, gücünün farkında olan kadınlardır...

Ve bu kadınlardan dünyada çok fazla yoktur!

Çünkü çapkınlar için önemli olan eş değil, istediği an uzatmadan
terk edebileceği bir aşığın sıcak koynu ve o an geldiğinde
ödeyeceği meblağını ona sağlayan banka hesabıdır.

Fakat işler bu sefer sarpa sardı,

Bir gecelik heves birden aylara dönünce terk ederim sandığı kadın
hayatına sızdı...

Buraya kadar her şey normaldi, ancak yanlış olan, adamın özgür
olmaması,

Ve kadının bunu kabullenememesiydi...

Aşk için neleri feda edersin?

Erdem mi? Gurur mu? Haysiyet mi? Gelecek mi?

Ya hem aşkından hem bunlardan vazgeçmeyi beceremezsen,
ne yaparsın?

Metres serisinin ilk kitabı "Aşka Metres Tutuldu" kitabının yan
karakterlerinin bağımsız devam eden serisidir.

www.hasremyayinlari.com

HasremYayinlari

www.saturnyayinlari.com

saturnyayinevi

CENTİLMEN

MÜJDE AKLANOĞLU

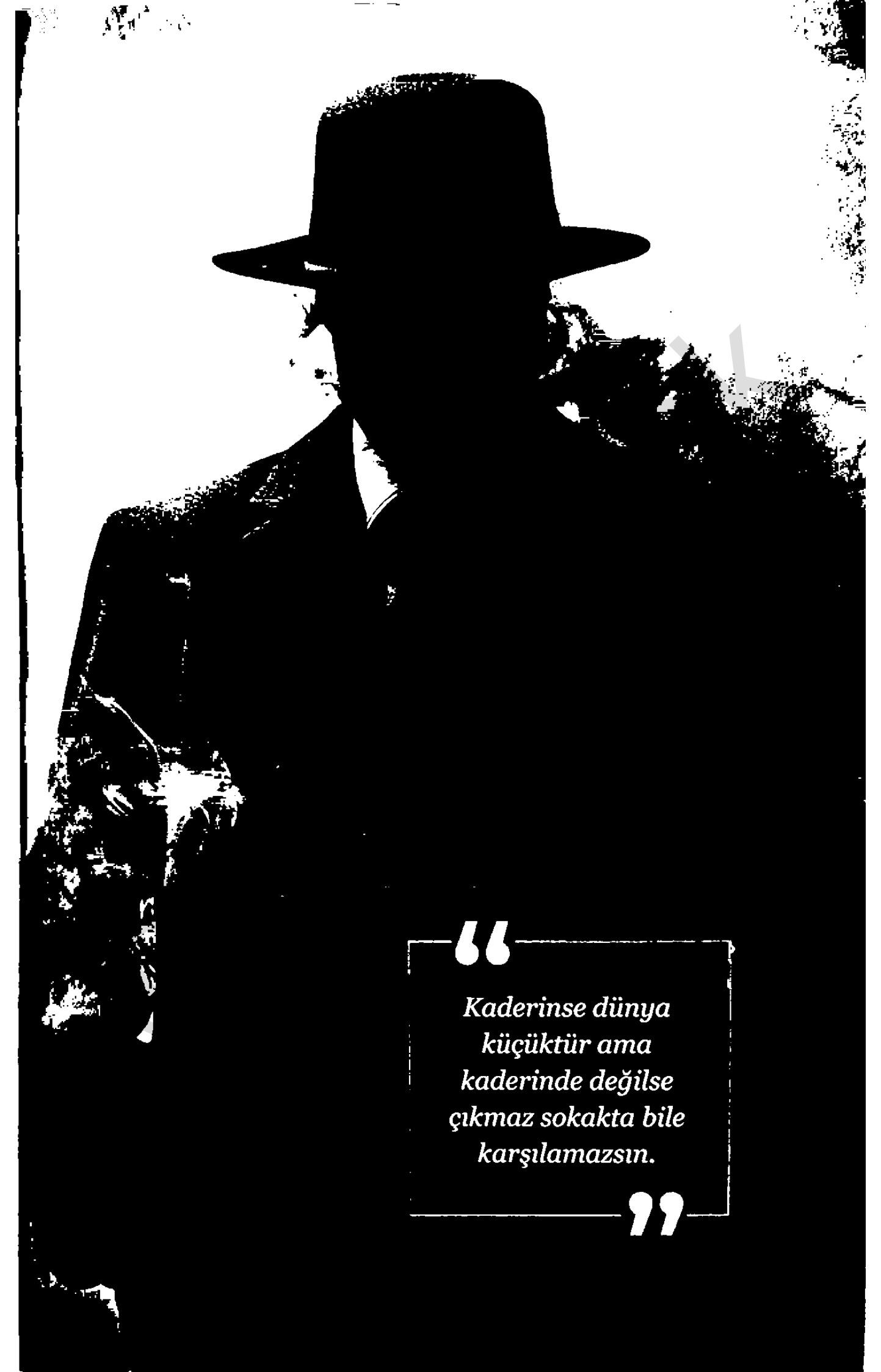
Hatalarımız yaptığımız tercihlerimizin gölgesidir.

Müjde Aklanoğlu

1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Altın Kalem ödüllü araştırmacı yazar, alanında bir ilk yaparak aşk romanlarının içeriğindeki boşluğu doldurmak amacıyla, eğitimler almaya başlamıştır. Kişisel gelişimden, psikolojiye, diksiyondan adab-ı muaşerete, iş disiplininin, profesyonel hayata geçişe kadar birçok alanda sertifikası bulunan Aklanoğlu, Yaşam Koçluğu yapmaktadır. Yazdığı kitaplarla insanları eğitici, bilgilendirici ve motive edici bir durum sergilemektedir.

“Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Ördü Kader Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih 1-2, Baksana Talihe 1-2, Araftayım, Geleceğim Sensin, Gamzelim (Bana Adımı Sor,) Gamzelim Yaşaklımsın, Yurtsuz, Kimse-siz, Zümrüt Kafes, Ayten, Kalpsiz, Kime Niyet Kime Kismet, Hayalet, Yasak Elma, Kaçış, Topal ve Centilmen” adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, kurucusu olduğu Hasrem Yayınları'nda hâlâ yazmaya devam etmektedir.

“

*Kaderinse dünya
küçüktür ama
kaderinde değilse
çıkamaz sokakta bile
karşılamazsın.*

”

Yayın No: 40

CENTİLMEN

Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel

Editör / Seher Alp

Son Okuma / Sinem Saraç

Kapak / Crazy Creative®

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Ankara Özgür Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 46821

Baskı: 2024

ISBN: 978-605-72641-9-0

©Hasrem Yayınları

©Satürn Yayınları

HASREM

ve

 Satürn
Yayınları

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 51027

Keçiören / Ankara

www.saturnyayinlari.com

Sunuş

2000’li yılların başında, kendimi keşfederken keşfettiğim hayatlardan ilham alarak yazmayı deneyimleyen, araştıran, gelişen bir öğrenciydim... Şimdiki tecrübem, bilgim, düşüncemle değil geçmişin toyluğu ile şekillenen bu kitabı basmak benim tercihimdi çünkü o yıllarda bu kitabı yazmamın bir amacı vardı.

Bazı kitapların kurgusu klasiktir ama klişe değildir. Bazı kitapların senaryosundan ziyade alt metinlerini gören gözler, algılayan zihinler, farkındalığı yüksek kişilerdir. İşte bu kişiler akışı bozulmadan yaşanan senaryoda çıkarımlar yapar, ironiyi ya da duyguların ve düşüncelerin değil, eylemlerin ve süreçlerin izlerini sürerler. Aile kaderdir, eş seçimdir, hayat ise tercihtir. Tercihlerimiz iyi ya da kötü bizim geleceğimizi şekillendirirken, geçmişimizin en değerli öğütleridir.

Unutmayın, yanlış adımla doğru yola varılmaz, bir yanlış yeni bir yanlış, sonunda ise uçurumu getirir. Yanlıştan dönmek de yanlış yanlışla kapamakta bir tercihtir.

Tercihlerinizin suçluluğuyla yaşamayın ya da kendi yarattığınız dramının oyuncusu olmayın, toksik olan süreçten, sebepten, nedenden vazgeçin.

**Başkalarının düşüncesiyle yaşayanlar,
başkalarının hayalini yaşayarak ölürlər.**

@novaebook

Konuşabilmekle konuşmayı bilmek, anlayabilmekle anlamayı bilmek, sevebilmekle sevmeyi bilmek arasında büyük bir uçurum vardır! O yüzden sanırım tezat budur ki yan yana ayrı yazılırken apayrı birlikte yazılır.

1. Bölüm

“Bir sorunu hiçbir şekilde çözemiyorsan o artık çözülmesi gereken bir sorun değil, kabul edilmesi gereken bir gerçektir. Geçmişte yaşamak, şimdide ölmek demektir. Sürekli seninle tartıştığımı düşünüyorsun, ben sadece gelecekte neler olacağını anlatmaya çalışıyorum. Sana zarar verecek sevginin, kendinle oynayacak ilginin içine girmeden önce bu sözümü hatırla. İnsana imtihan için özlemek yeter... Umut ile unut arasında sıkışma çünkü bir kelime ömrünü bin parçaya bölmeye yeter!”

Peki hatırlamış mıydı?

Nedenler ve sebepler ne olursa olsun psikolojik olarak bazı duygular kabul edilmese bile sanıldığı kadar masum değildir, aşk ve kumar ikisi de en büyük risktir. Ona defalarca makaleler yollamış, birden fazla kitap hediye etmiş, çaktırmadığını düşünerek uzmanlarla görüşmeler ayarlamış, zorla seanslara götürmüş, göz göre göre uçuruma gitmesini engellemek için elinden gelenin fazlasını yapmıştı fakat insan aklına taktıkları ile kalbine taşıdıkları arasında sıkışınca ne akıl ne de kalp mantıklı davranırdı.

Bazıları için aşk; hırsla, kazanma tutkusuyla, sahip olma heyecanıyla başlayan en büyük kumardır! Kimi zirvede bırakıp ömrü boyunca bunun keşfini yaşar, kimi zirveden aşağı yuvarlanıp hayatının hatasını yapar.

Kişileri kumar oynamaya iten iki temel motivasyondan biri *aksiyon aramak*, diğeri ise *kaçıştır*. Heyecan arayan kişi, motivasyon bulma umuduyla kumar oynamaya yönelirken, kaçış arayan kişi, gündelik hayattaki stresinden uzaklaşmak için kendine bir alan ve hobi bulmuş olur.

Mesela insanlar durduk yere riske girmez, canım çekti, deneyimim olsun diye belaya bulaşmaz. Kumar oynamak için iyi hissetmek ya da sosyalleşmek gerekmez. Bazı durumlarda kişilerin tek amacı negatif duygulanımdan kaçınmak, bazılarında ise bilinçaltındaki çaresizliği alt etmeyi

istemek yatar. Genellikle bu kişiler gerçekleri kabullenmekte isteksiz, tehditkâr bir yapıya sahip kişiler olup zahmet çekmeden güce, emek vermeden paraya, çabalamadan saygıya sahip olmayı isterler. Çünkü bu kişiler için hayal kurmak keyifli, lüks içinde yaşamak amaçtır. En kötüsü de doyumsuz olmalarıdır. Hayalleri gerçekleştiği an durmak yerine daha büyük, daha riskli hayaller kurmaya devam ederler.

O yüzden aşk ve kumar birbirine çok benzer, ikisinde de ne kazanmak ne de kaybetmek tatmin etmez. Bu yüzden her zaman olumlu ya da olumsuz süreçleri kabullenerek hayatı zorlamamak, akışına bırakmak çok önemlidir çünkü zorla olan hiçbir şey güzellik getirmez.

Mesela bazı şeyler asla değişmez.

Tahminler, hayaller, umutlar ve acılar gibi, günaha ilk tebessüm, acıya ilk sataşma, tutkuya ilk davet, amaca giden yolda yürünen ilk adımlar; hüzne dolaşmaya meyillidir.

Çok kişinin hayalini zorlayan hatta hem kesesini hem umutlarını tüketen Las Vegas'ın büyük kumarhanelerinden birinin görkemli salonunun kalabalığında, belli belirsiz bir suret olarak oyun oynayan Erva Chandler bir şeylerin peşindeydi fakat bundan kimse şüphe etmezdi. Masum gözleri çoktan bir planla kirlenmiş, tozpembe hayalleri aşkın riskine kara bir çizgi çekmişti. Şimdi av değil avcıydı ve bu çirkefliliğin içinde asla kurtlara vem olmayacaktı! Üstelik 'O' kurt yakışıklı, ukala, küstah ve bir o kadar kumar meraklısıydı.

Erva Chandler, seneler evvel gözüne kestirdiği avına usul ve emin adımlarla yaklaşırken yanından geçtiği genç adam, kendinden emin bu genç kıızı, ilk fark ettiğinden beri içgüdüsel olarak onunla oynama isteğine yenilmişti. Ama hayır... onun oynamak istediği oyun; bu kumarhanenin hiçbir masasında bulunmuyordu... Belki masanın üzerinde olabilirdi ama hiçbir şans oyununda yoktu. Onun gözüne kestirdiği şey pislige düşmüş olsa da göz kamaştırıcı bir mücevher gibi parılıyordu. Daha evvel hiç görmediği ve buraya yakışmayan bir aurayı etrafına yayarak tüm erkeklerin dikkatlerini üzerine çekiyordu. Kendinden emin attığı her adımda yer sarsılıyor, koyu kıızı vuran kumral saçlarını savurdukça narin omuz başlarındaki gamzeye sıkışan rüzgâr, özgürlüğe koşuyordu. Her saç teline kıskançlıkla bakan adamlar, tenini öpen yelin kendi dudakları olması için canlarını verecek kadar mantıklarından çıkmış duruyordu. Ona has zarafetinin hedefindekiler nefeslerini tutuyor, yene kapalıdanmamak için bir yerlere tutunmak zorunda kalıyorlardı. Birkaçı yoluna çıkmaya cesaret edecek gibi olsalar da kurnaz gözleri parlayan kız, anında yolunu

değiştirip bu cüreti gösterenleri, görmezden gelerek avlanma olasılığının önünü kapatıyordu.

Hedefindeki adamın ne inatçı yapısı ne de saplantılı mizacı onun peşini bırakıyordu çünkü kadın ıslı ıslıldı ve bu istekli adamın göz kamaştıran her şeye ilgisi vardı. O gece tuzaklı masalardan uzak durarak şansıyla kumar oynarken Erva da kendini hayal ve mutluluk dünyasının esrarlı havasına kaptırmış, bu sabah uydurduğu senaryoya çoktan inanmıştı.

Kalbini ortaya koyduğu bu aşk kumarından vazgeçmeyecekti, ince ince işlediği planında şu ana kadar tüm kozlar onun elindeydi, tüm pürüzleri hayatından tek tek temizlemişti ve bu gece kader ondan yanaydı. Onca sene hayalini kurduğu, geceleri rüyalarını, gündüzleri amacını süslediği bu tutkudan vazgeçmeyecekti. Onunla evlenmezse kaybettiği yarım aklı da başından gidecekti. Ya onunla evlenecekti ya da tüm hayatını keşkelerle geçirecek bir kız kurusu olarak son nefesini verecekti.

Etraf hayli kalabalıktı ancak sadece üst düzey züppelerin ve kollarına taktıkları para avcısı kadınların tercih ettiği bu gözde mekân diğer tüm kumarhanelerden farklıydı çünkü burada gösteriş ön plandaydı. İnsanların aklını lükse, hırsa, paraya yönlendirmek için özel bir yetenek sergilenmişti. Ağır meşeden yapılan maun cilalı oyun mobilyaları, kırmızının sükse sattığı kumaş döşemeler ve parlak granit zeminin yer yer lacivert halılarla kaplandığı tasarımlarla akılda önemli bir yer kaplamaktaydı.

Her adımında gösterişin gövde gösterisi yaptığı devasa alan ufalıyor, bir şapel kadar yüksek olan tavan alçalıyor, insan kalabalığı suçlayıcı bir ağırlıkla nefes aldırmiyordu. Onun dikkatini çektiğine hem de bunu ilk adımında yaptığına inanamıyordu. İçinden sevinçten naralar atan kadının, ayna karşısında şarkı söylerken dudaklarından taşmak için zaman kollayan gülümsemesi onu bir sel gibi gaza getiriyordu.

Heyecanından kalbi yerinden oynarken adamın başkasına da aynı tutkuyla baktığını görünce, içinde kabaran kıskançlık neşeyi nefrete devretti. Hisleri bir yanardağ oldu, burayı onun başına yıkma arzusunu geriye tepmeyi zorda olsa başardı. Sadece birkaç aydır abisiyle kavgalı olan bu adamdan ne kadar çabalarsa çabalasın haber alamıyordu, o kadarcık zamanda çok değişmiş olması mümkün değildi. Kumar manyağı, kadın delisi megalomanın tekiydi. Saçlarını geriye savurarak kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde dışa çıkardı. Kıskançlık, sahiplenme ve tutku birbirine karıştı. Onun aşkının mahşere kadar sürdüreceğini bildiği hâlde, gönüllü köleliği içindeki ihtirası körüklüyordu.

Adam parmaklarının arasında çevirdiği silindir şeklindeki metal bir objeyi pratik bir hamle ile ikiye bölerek başparmağının kıvraklığıyla ateşe verdi. Erva parmaklarının arasında dönen şeyin bir çakmak olduğunu fark etmemişti. Garip bir şekilde sıkılğan bir tavırla çakmağın onu oyaltan büyüüne kapılmış zamanın dolmasını bekler gibi onu parmaklarının arasında eviriyor, çeviriyor, çok değerli olduğu her hâlimden belli olan metalin katmanını tek hareketle aralayarak çakıp sonra yeniden söndürerek oynamaya devam ediyordu. Erva onun yanında orijinal çakmaklar taşıdığını ve koleksiyonunun nadide parçalarını cebinden çıkarıp parmaklarının arasında her dolandırıldığında canının sıkılmaya başladığını bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Belli ki yine sıkılmaya başlamıştı. Onun ilgisini kaybetmekten korkarak adımlarını hızlandırdı. O anda bir şey oldu! Kız uzun boyuyla ilahi bir peri gibi bataklıkta ışık saçarak salındıkça sanki tüm ışıklar söndü, tüm bedenlerin gölgesi etraflarından silindi, esrarengiz bir biçimde tüm duyularını alt üst eden genç kızla, kumarbazlar prensi arasında sonu meçhul bir aşkın ilk teması atıldı.

Erva gözlerini süzdürerek adama bakmıyormuş gibi işve yaptı. Sayısız kadını baştan çıkaran adam, bu istekli oyuna keyifle kandı ya da kandığını sanmasını istedi. Çünkü erkekler için çekici bir beden, tatminlik duygusuna verilen kısa bir molaıydı. Aslında o da ilk oyunu kaybettiğini çok sonra anlayacaktı çünkü kız kalbinde biriktirdiği renkli fişlerle ömrüne karargâh kuracaktı.

Fazla oyalanmasına kızan patronu sert bir bakış atınca kahrolası işinin başına dönerek hayalinin erkeğine olan özlem dolu bakışlarını önündeki kumar masasına çevirdi. Yanındaki adamların ısrarlı bakışlarından ve emreden ses tonlarından sıkılıp başını kaldırdığı her an, tam karsısında kendisini yiyecekmiş gibi seyreden başka bir adamı buluyordu. Hedefinden şaşmak istemiyordu ama ister istemez başkalarının dikkatini çekmekten kendini alamıyordu. İnce ve olgun bedenini saran siyah jarse elbise, sanki üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi onu aç bakışlara maruz bırakıyordu. Her eğildiğinde dekoltesinden taşan ve bir erkeğin tüm servetini önüne sermesine vesile olabilecek o çekici, kadınsı fazlalıkları kadife bir kutuda saklanan inci misali göz önüne dökülüyordu. Her adımında kalçalarındaki titrek ritim adamların aklını tek bir yere kaydırıyordu. Üzerinde hiçbir ışıltı ya da renk olmayan bu saf güzellikle arziendam ederken kadifenin içinde parlayan pırlanta gibi eşsiz parlaklığıyla göz dolduruyordu. Gözlerindeki elmas güzelliği, yüzündeki meleksi parlamayla etrafa parıltılar saçıyordu. Yanındaki adama mesafeli bir gülüş fırlatarak fişleri

istediği yere sürdü. Eğildi, o eğildikçe adamlar nefesini tutup bu muhteşem manzaranın keyfini sürmek için yarışa girdi.

Oysa kadının tek hedefi hâlâ ona uzaktan bakmaktaydı ve Erva farkında olmasa bile ona bakan adamların aç bakışlarını görünce, bu oyundan tiksindi.

Elindeki çakmağı bu sefer gerçek amacı için kullanan adam, sigarasından derin bir nefes aldı. Dudaklarından salınan dumanın arasında sisli bir periye dönen kıza odaklandı. Çakmağı bu sefer bar masasına koymuş saat hızında çeviriyordu. Garipti. Onu tanımıyordu bile, hiç konuşmamış, aynı ortamda daha evvel bulunmamışlardı. Bu kııda onun kalbini yoran bir çekim vardı. Nereye dönse ona inat eden gözleri ayartıcı yüzüne kaymaktaydı. Solukları sıklaştı, sadece bakarak sertleştigi kaç kadınla tanışmıştı. Huzursuz ediciydi. Sinesindeki çarkı bozuk saat kışkırtıcı bir çarpıntıyı tutuluyordu. Kızdaki öz güven, klasik güzellik anlayışının çok dışındaydı. Genç kadındaki albeni dikkatleri topluyor ve tam anlaşılmayan bir cinsel cazibeyle tüm erkekleri mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Işığa çekilen sinek gibiydiler. Daha önce görmediği bir efsuna sahip dolgun dudakları ve yeşil mi balı su mu olduğuna karar veremediği yanardöner bakışlarıyla adamı olduğu yere mıhlıyordu. Buraya oyun oynamaya gelmemiştii işleri halledip gitmesi lazımdı ama onu ilk gördüğü an ne iş kalmıştı aklında ne de planı, dünyası durmuştu. Resmen kızın ağzının içine düşmüş, o küstah dudakları her kıvrıldığında kalbi daha hızlı çarparak etrafına adeta küçümseyen bir ifade sunan varlığına daha çok kapılmıştı. İlerideki korumasına gelmesini işaret etti ve kıza bakarak bir şeyler söyledi.

Yanındaki adama sahte olduğu anlaşılmayan bir gülüş atan kadın, elindeki imkânları bilerek bunlardan elde edebileceği hazzı çok iyi değerlendiriyordu. Oyuncuları kandırırken güzelliğini bir silah gibi kullanmaktan çekinmiyordu ve her hamlesiyle kazanmaya ve kazandırmaya devam ediyordu.

Dişi bir avcı, kusursuz bir kumarbaz olmalıydı! Kendine denk cesarete çok fazla insanda rast gelmiyordu.

Adamın dikkatini çeken diğer şey ne kadının zarafeti ne de çekici güzelliğiydi. Özellikle dikkatini cezbeden şey kadının oyun oynamasındaki ustalığıydı. Tanıdık bir oynama stili vardı ve bu tarz oynayan çok fazla kişi yoktu. Blöflerin bu kumpasını oyuncuyu tanımayan kimse keşfedemezdi.

Tam dikkatini yoğunlaştırmış onun yaptığı üçkâğıdı izliyordu ki genç kadın başını kaldırdı ve ona kibirli bir gülüş atarak göz kırptı. Neyi fark ettiğini biliyor muydu? Onu yakaladığını anlamıştı ve umursamıyordu.

Ondaki kendine güven adamın heyecanının artmasına sebep oldu.

Bu tavır bu gece onu baştan çıkarmak isteyen tutkudan daha tehlikeliydi. Bu kız ondan daha dişli bir kumarbazdı hem kalbi hem de cüzdanı riskte olabilirdi. Onun sınırları yok gibiydi, tıpkı kendisi gibi. Bundan ötürü cesaretine oyun kuranlardan uzak durmayı severdi.

Oyun kapandı. Bazı görevliler her şeyi daha iyi görebilmek için şanslı müşterilerin arasına karışınca, ona göz süzen adama gösterişli endamını arz ederek hareketlendi. Bir an evvel kapıya ulaşabilmek için hızla yürüdü, usulca arkasına dönüp bakarak ona ne istediğini göstermekten de geri durmadı.

Adam tongaya düşmüştü, oltanın ucunda sallanan balık kıvamına dönüşmüştü. Erva mutluluk içinde ortamı terk etmeyi düşünürken, "İşin bitti mi?" diye soran kaba sesli korumayla kısa bir an irkildi. Bu izbandut onun güvenliğinden sorumluydu ve ona sarkan zengin müşterilerin huyuzluğunu bertaraf ediyordu. Erva müşterileri güzelliğiyle kandırıp kuşara çekiyor, karşılığında korumaları onu sessizce gözetiyorlardı.

"Bitti Tfy, çıkıyorum."

Adam başını salladı. "Bu gece yine harikalar yarattın tatlım, çok şanslı bir kadınsın. Kısa zamanda buranın göz bebeği oldun, tozunu aldın herkesin, patron bu emeğin altında kalmayacaktır." diyerek iltifat etti.

Kurnaz gözleri parlayan Erva gülümsedi. Yeşil çuhali masaların yanından salınırken hepsi aynı hırsın kurbanı olan kadınlı erkekli kalabalık heyecanla oyuna uyum sağlamaya çalışıyordu. Başlarda gençlerin tercihi barbut, zengin yaşlıların tercihi kâğıt ve mirasyedilerin olmazsa olmazı rulet olurdu. Kumarhanede çeşit çeşit oyunlar vardı. Bu oyunlar meraklı zenginlerin hepsini oraya topluyor, heyecanlı kalabalık, rengârenk fişleri oyun masalarına hırsla ve kazanma umuduyla sürüyordu. Onların cepleri boşalırken birilerinin de kasası fena doluyordu.

Erva kısa süredir bu binanın odalarından birinde kalıyordu çünkü gösterişli dev yapının içinde otel, lokanta ve çok sayıda marka dükkân vardı. Ve ilk defa bir krupiye bu gösterişli yapıda kalacak lükse sahip oluyordu. Bununla zekâsının bir ilgisi yoktu keza burada iş almak için açık oynamıştı. Kumarhanenin patronu da karşılığında ona iyi hizmeti garantilediğinde saygı vereceğini kabul etmişti.

Belirgin bir hevesle masanın arkasına geçti. Genelde sözü, içgüdülerine ya da hayallerine bırakmazdı. Yıllarca içindeki korkuları yok saymayı, her şeyi berbat etmenin eşiğinde dolanıp duran o küçük kıızı görmezden gelmeyi öğrenmişti. Panikleyip bir şeyler yapma ihtiyacı hissettiği her an durup düşünmeye çalışır, yapacağı şeyin kendine vereceği olası zararları hesaplardı. Ancak bu kez öyle olmamıştı. Hedefindeki adamın önünden geçmek için alanına yaklaşırken hava sıra dışı şekilde ısınmış ve dışarı çıkarak açık havanın serinliğiyle ferahlama fikri son derece cazip gelmeye başlamıştı. Tıpkı kaçma fikri gibi! Son zamanlarda sırf onun dikkatini çekme uğruna yaşadığı tüm sıkıntıların bu hamlesine değip değmediğini birkaç gün içerisinde görecekti.

Erva tüm gece ayakta kalmanın verdiği yorgunluktan, içine saklandığı masum düşüncelerine öylesine dalmıştı ki peşinde olduğu adamın kendisini geçip biraz ilerde beklediğini fark edemedi! Önünde beliren gösterişli bedene çarpmamak için manevra yaparken, "Pardon." dedi yorgun sesiyle. Parfüm rahiyasına karışmış ten kokusu karşısındaki adamın yüzüne sille vurdu. Ondaki bu umursamazlığın gerçekliğini gören adamın çapkın dudakları memnuniyetle yana kıvrıldı. Kızın kıvrak bedeni yana doğru ufak bir adım attı. Parlak ayakkabıların sahibi de yana doğru bir adım atarak yolunu kapamaya devam etti. O kadar tedirgindi ki bir an hangi amaçla burada bulunduğunu aklından çıkardı. Yolunu kesen bu kişinin yüzünü görmek için başını kaldırdı ve ansızın yıllarca beklediği kişiyle burun buruna gelince nutku tutuldu. Gözleri yorgan misali serilirken üşüyen tüm bedeni içine düşen çingıyla aleve teslim oldu. Artık kaçmaya kalkışmanın bir yararı olmayacağını anlamıştı çünkü tüm ömrü boyunca peşinden koştuğu adam, karşısında ona küstah bir duruşla çapkın çapkın bakıyordu. Elindeki çakmağı cebine koyarken gülümsedi, elinin biri hâlâ cebindeydi.

Dikkatini çekmeyi sonunda başarmıştı! Ama bu kadar erken olmasını beklememişti. Oysa bu geceki amacı aklını başından almak, merakını tetiklemektir. Yarın randevu teklifi sunsun diye biraz kızıştırdıktan sonra gözden kaybolacaktı ama adam her zamanki gibi daha ilk geceden planlarını alt üst etmeyi başarmıştı.

"Sizi korkutmak istememiştim!" Sesinin o tanıdık tonu ve centilmen konuşma stili aşına olduğu bir tavidir ama yine de hayalperest yanı bu büyüye kapılmaya dünden razıydı. Kokusu, duruşu, bedeninden yayılan içki kokusu gerçek dünyaya çekmeye çalışıyordu ama özlediği mavi gözleri karnında beliren kelebekleri beslemeye devam ediyordu. Adam

otoritesine uymayan bir çapkındı, baştan uca süzerken gözlerinde gördüğü pırıltı ne istediğini açıkça belli ediyordu. Ona da diğerlerine yaklaştığı gibi aynı tavırla sokulmayı umuyordu. Bu sefer avcıyken av olacağını bilmiyordu ya, bu kızın içine hükmeden güç duygusunu perçinliyordu. Madem fişler masaya sürülmüştü, onu kaybetmemek için değerlerini kaybetse bile bu aşk kumarını kazanacaktı, başka yolu yoktu!

“Korkmadım efendim.” dedi kısıp bir tonda, sesindeki ahenk nazlı, işveli birazda ateşliydi. Hâlâ gözlerine bakmamıştı, bilinçli yapılan her hamle amaca giden yolu temizliyordu. Gözlerini ondan saklama taktiği adamın merakını körüklüyordu, bu iyiydi.

Kaşlarını kısıp zihninin karanlıklarını yoklayan adam, “Seninle daha önce nerede karşılaştık?” diye düşünceli bir ifadeyle sordu. Ciddiydi, onu tavlama için sormuyordu, kızı çok yakından tanıdığına dair bir his ense-sine birikmiş tüylerini ürpertiyordu.

Tehlike!

İşte bu tenkit eden soru kızı hazırlıksız yakaladı, sırtından aşağıya soğuk bir ter damlası yuvarlandı ama onu bu hâliyle tanımasının imkânı yoktu. Tedirginliğini kusursuz makyajının altında güzel sakladı. Panik olduğunu gizlemek için yutkunurken, “Ö-özür dilerim, tam çıkmak üzereydim.” diye yana doğru kaçamak bir adım attı. Bugün değil, ona kolay av olursa çabuk bıkartdı, önce peşinden koşmalıydı sonra ağa takılıp planına düşmeliydi. Kızın düşüncesinin aksine adam ısrarcıydı. Önünden çekilmiyor, ondan istediğini almadan peşini bırakacağı benzemiyordu. Kahretsin. Daha ilk günden çuvallamıştı.

Panik hızla kesilen elektrik gibiydi, mantık denen düşünceleri ısıtmıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki şu ana kadar bu işi yüzüne gözüne bulaştırmadan devam ettiyse de artık buna pek imkân yoktu çünkü kız onun kendini tanıyacakmış gibi dikkatle bakmasından rahatsız oldukça, korkusu körükleniyor, panikledikçe yaptığı plan bozulmaya meylediyordu. Hayatını önüne serdiği planı domino gibiydi, tek bir taşın düşmesi tüm geleceğini yere sermeye vesile olacaktı.

“Müsaade eder misiniz?” dedi akıcı İngilizcesiyle.

Kaşlarını kaldıran adam kıpırdamadı. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı. *Kuşku. İrdeleme.* Keskin gözlerini genç kadından ayırmadan öylece bakıyor, aklını yokluyor, mazi denen deftere kaydettiği notları inceliyor ama sonuca varamıyordu. Normalde çok zeki ve bir gördüğünü bir daha unutmayan, bir söylediğini bir daha unutma ihtimali olmayan disiplinli

bir kurnazdı.

"Sanki sizi tanıyacak gibiyim. Sizdeki albeni, bilemiyorum bir şey çok bilindik!" Kokusu muydu, gözleri miydi, duruşu muydu, endamı mıydı yoksa yüzünün çekiciliği miydi? Neydi ondaki çok uzun zamandır aşinalık hissi veren, o garip elektriği yakan?

"Sanmıyorum." dedi kız sesinin titremesine engel olarak. Bacakları korkudan boşalmaya başlamıştı. Kalbindeki hız, korkudan değil heyecandı. Adrenalinini yüksek, güzel bir oyuncuydu. Tanıyamazdı onu, çok değişmişti. Ama her insan, bir diğerinde iz bıraktığı kişiyi bir şekilde hatırlatırdı. Yakalanmış mıydı? Planı elinde mi patlamıştı?

"Türkiye de hiç bulundunuz mu? Gerçi İngiliz aksanınız mükemmel..."

"Nerede?" dedi kız sanki daha evvel bu adını hiç duymamış bir oyunculukla çaktırmadan tuttuğu nefesini saldı.

"Türkiye..." dedi adam aksanlı konuşmasıyla.

"Ah hayır." diye hemencecik cevapladı.

"Emin misiniz? Tanıdık birisi gibi geldiniz bana."

"İnsanlar birbirine benzer..." Kaçmak için hamle yaparak yana kaydı. Nabızı kulaklarında atıyor yola çıkarken topladığı cesaretini yavaş yavaş kaybediyordu. Lanet olsun tanımayacağını düşünerek kendini nasıl bir saçmalığın içine sokmuştu. Panik dalgası ensesine yaslandıkça kalbindeki hızlı ritim nefesini kesti. Kaçmak isteyerek bir kez daha yana kaydı ve adam yine yolunu kapadı. Hâli hayli meraklıydı.

"İşiniz bitti sanırım!"

"Bitti, müsaade ederseniz şimdi de gidip dinleneceğim."

İsrar ederse aynı soğuk tepkide kalabilecek miydi? Peki kabul ederse bir yerde pot kırma olasılığı neydi? Böyle oyunlardan sıkılır mıydı yoksa fantezi olarak seçer miydi?

"Bir içki ısmarlamama izin verir misiniz?"

Cesaretini yokladı. 'Evet de Erva, evet...' Bu efendice hatta fazla kibar daveti tüm itirazlarının önünü tıkadı. Üstelik hasret kaldığı kokusunu soluması mantıklı düşünmesini engelliyordu. Oyun boyunca ne zaman ona baksa sanki hissediyormuş gibi gözlerini üzerinde bulmuştu. Garip ama ilk dakikadan o tuzak çekimin içine düşmüşlerdi fakat onun peşinden geleceğini düşünmemişti. Adamın dikkatle yüzünü süzen gözlerinde son derece ciddi bir ifade vardı, kafasındaki asıl düşünce anlaşılmıyordu. Her zaman hesap kurup, plan yapan bir yapıya sahipti. Üstelik ne zaman ciddi

ne zaman şakacıydı bazen kimse anlayamazdı. Amacına giden yolda, her şey tıpkı kendininki gibi bir oyun ya da baştan çıkaran bir merak olabilir miydi? Cidden tanıyamamış mıydı? Yoksa onunla oynadığı gibi o da kendisiyle oynuyor muydu? Gözlerini kırpmadan bakması insanı büyülediği kadar korkutuyordu. Hayallerinin erkeği Teoman Paksoy, eski haylaz Teo değildi, bu yüzden bu sır yapısını çözemiyordu. Önceden vurdumduymaz, umursamaz olan adam, şimdi hem iş dünyasının hem de gecelerin aranan başyapıtıydı. Sonunda Erva bu nazik daveti reddetmenin çok tehlikeli olacağına ve onu geri çevirdiğinde bunun onu daha fazla kamçılayacağına kanaat getirerek içki teklifini kabul etti. Zaten başka çıkar yolu da yoktu çünkü adam kararlı ve inatçı duruyordu. Bir şeyi takıntı hâline getirdiği zaman kaybetme riskini reddederek saplantı olasılığını attırmış olurdu.

Hem tanıyıp tanımadığını da öğrenmeliydi, böyle muammada kalmak çok tehlikeliydi. Eğer tanıdığı bir dostunun çevresinde olan biri ise hataya düşmek, durduk yere kimsenin huzurunu bozmak istemezdi. Teoman gerçeği kavrayıp merakından sorgularsa ve bu Yiğit Üstündağ'ın kulağına gider, Erva ölmüş bir kız kurusu olurdu.

"Geliyor musun?" dedi kibarca, hâlâ dikkatle yüzüne bakmaktan geri çekilmüyordu. Belli ki inatla nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyordu.

Kız yavaşça başını salladı ve gözlerden uzak masalardan birine doğru yürümeye başladı. Masa hem salondaki uğultudan hem de insan kalabalığından soyutlanmıştı. Neden bilmiyordu ama kumarhanedeki tüm korumalar ve çalışanlar ona daha farklı bir saygıyla bakıyordu. İyi bir kumarbaz olduğu için miydi bu itibar yoksa farkında olmadan gözünden bir şeyler mi kaçırmıştı? Yürürken titreyen ve terleyen ellerini sıkıyordu. Aşırı hassaslaşan sinirleri gergindi ama omuzları hâlâ dik, adımları kendinden emindi. Oysa kendini hep bu yakınlaşmaya hazır zannederek kandırmıştı. Ağır ağır ilerlerken onun peşinden geldiğini biliyordu. Adam son derece kibar bir hareketle onu köşedeki iskemleye yönlendirdi ve otururken nazikçe kolundan tutarak destek oldu. Tek bir temasla kasıldı. Soluk almayı bıraktı. Seneler sonra gelen ufacık bir dokunuş, bayılmasına sebep olacaktı. Onca deneyim sunan kitapların, tüm ezberlediği cümlelerin aklından silinip gitmesini istemiyordu. Onun dokunduğu yerde karıncalanma başladı kısa zamanda tüm bedenine yayıldı. Allah'ım bayılacaktı, bu art niyetsiz ufacık temas bile tüm duygularına hükmediyor, direncini tüketiyordu. Kızarmamalıydı, masumluga dair bir iz vermemeliydi. İçgüdüsel olarak kolunun üstündeki uzun ve güçlü parmaklara baktı. Nefes

alamıyordu. Onca zaman ona dokunsun diye beklediği, hayal kurduğu bu parmaklardan, ince bir duygusallık ve umulmaz bir güç kalbine doğru yayılıyordu. Adamın eli koluna yalnızca birkaç saniye kadar değmişti ve kız taş atılan ince bir buz kütlesi gibi yerle bir olmuştu. Adam yana hareketlenince bu temasın kısa olmasına üzüldüğünü fark ederek düşen suratını toparladı. Bir daha da adamın koluna dokunmasının hayalini içinden atamadı.

Teoman gözlerini ondan ayırmadan ilerledi, her zamanki nezaketiyle sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı oldu. Kadınları bu klişe oyunlarla etkilemeye o kadar alışmıştı ki bunu yaparken nezaket onda sırtıtmıyordu. Kendisi de tam karşısına geçerek iskemlesine yavaşça oturdu ve kibar bir ifadeyle gülümsedi.

“Yine buzlu ve alkolsüz soda mı içeceksiniz?”

Erva irkildi. Gözlemleme kabiliyetinin bu kadar şeffaf olması hayli ürkütücüydü. Gözlerinden zekâ fışkıran adam, onun ne içtiğine dikkat etmişti ama tanımamıştı öyle mi? Bu kocaman bir yalan ve oyun olabilir miydi? Teoman onun planıyla da mı kumar oynuyordu? O zaman hayatında hiç yenilmeyen adam karşısında kaybetmeye mahkûm demektir.

“Çok fazla soda içtim, şimdi sadece su istiyorum.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?” dedi adam şaşkınca, bu sefer kaşları ciddi bir merakla kakılmıştı. Birazdan sütünü içip yatmaya gideceğim derse bu konuşma üzerinde eğreti durmazdı. Bakışları adamın elindeki silindirik şeklindeki çakmağına kaymıştı, parmaklarının arasında hareket etmesi dikkatini dağıtıyordu.

“Hayır, içki kullanamıyorum.”

“Ayyaş mısınız?”

“Değilim.”

“Tedavi mi gördünüz?”

“İç organlarımdan kıymetini biliyorum diyelim. Ayrıca tanımadığım kişilerin sorgulamasından da pek hoşlanmıyorum.” Kısacık etrafına baktı. “Göz hapsine mi alındım, şüphe uyandıran bir suç mu işledim de bu kadar dikkatli yüzüme bakıyorsunuz?”

“Bir şeyin peşinde misin?” Kızda kuşkularını tetikleyen ve avcı yanını uyandıran bir gizem seziyordu. Çakmağının kapağını açtı, çaktı ve aynı hızla kapayarak parmaklarının arasında dolandırmaya devam etti.

“Elbette, herkes onun peşindedir.”

Adam gülümseyerek, “Ben de peşinde miyim?” diye sordu. Çakmak

yine yanıp dönerek parmaklarıyla sevişmeye devam edince kızın bakışları hipnoz eden eline odaklandı. Başını kaldırdı. "Sanırım en çok siz peşinden koşunuz." Sır verecek gibi yaklaştı, adam dikkat kesildi. "Risk çok güçlü bir aşıktır."

Gözdağı vermek değildi amacı sadece tedirgin olduğu için sorgulama arasında ağzından bir şey kaçırmaktan ürkmüştü. Onun ne kadar kurnaz ve hiçbir şeyi kaçırmayan gözlemini biliyordu. Bir yere girdiğinde sadece bir kez bakması, bir kişiyle tek sefer konuşması, bir işi bir kez öğrenmesi yeterli oluyordu. Ondaki zekâ her zaman Erva gibi diğer aile üyelerini de şaşırtmıştı. Yiğit abisi her zaman herkesin toplamından daha fazla zeki olduğunu, ancak var olan potansiyelini inatla kötülüğe ve serseriliğe kullanmakta direttiğinden şikâyet eder dururdu.

Turna Hanım'ın onu büyütürken çektiği sıkıntılardan sık sık bahsettiğini herkes bilirdi, bir anne olarak oğlunun iyi bir yere gelmesini hayal ederken bugün geldiği yerden hiç memnun olmadığını fark etmek için zeki olmaya gerek yoktu. Zavallı kadın yıllarca eşinden çekmişti ve ona benzememesi için çabaladığı evlatlarından küçük olanı rahmetlik kocasının beş beteri bir kumarbaz olmuştu. Üstelik belinde silah, ardında korumalarla çıkma bir mafya gibi geziyor, legal hayatını illegal süreçlerle süslüyordu.

Duruşu, konuşması, bakışları hatta insanları yöneten otoriter hâli bile başkalaşmıştı, normalde ondan asla çekinmezdi ama onun mantığında olmak ürkmesine sebep olan soğukluğu üzerine seriyordu.

Erva garip bir çekingenlikle etrafına bakındı, herkesten uzak dursalar bile tüm gözlerin üzerine çevrildiği belliydi. Dünyaca ünlü kumarbazın masasına öyle herkes oturamazdı, oturan da geceyi koynunda geçirirdi. Kadınlar arasında geçen sohbetlerde bunu defalarca duymuştu. Onun ne kadar zeki olduğundan, centilmenliğinden ve nezaketinden bahsederlerdi, üstelik yatağına aldığı kadınlara karşı hayli cömert olması arkasından kötü konuşulmasını engellerdi.

Kumarhanede içki kullanmayan bir kızın varlığı adamın kafasını karıştırmıştı. Otoriter yüzü her ne kadar ifadesiz dursa bile gözlerinde bir şeylerin parıltısı yanıp sönüyordu. Tıpkı onun gibi etrafına bakındı, bunu fark eden Erva ona döndüğünde yüzünde alay mı yoksa küstah bir sırıtış mı vardı çözemedi. Kumarhanede olduklarını gözüne sokarak tabakhanenin bir masası olduğunu haykırır gibiydi, alaycı sessizliğini kuşandı. Kız onun küstah dudaklarındaki o bilmiş kıvrımı yakaladı, bir şey saklayıp saklamadığından emin olamadı. Bu zoraki kibarlıktan sıkılmaya

başlamıştı. Oynuyor muydu, yoksa cidden tanıyamamış, işinin ehli el-lerin onu baştan yaratması işe yaramış mıydı? Sessizlik uzadıkça fenalık basıyordu! Böylesi medenice davranmak, erkek için kuşku duyulma nedeniydi. O böyle sakın ve içtenlikle konuştuğu ondan daha da ürküyor, oynadığı oyunun aynısını ona kullandığı kanaatine varıyordu. Yoksa kuş-kularını bastırmayı mı amaçlıyordu?

Adam barmene sipariş verirken bunu fırsat bilerek onu daha dikkat-lice inceledi. Biliyordu ki onun kişiliği acayıptı, ayrıca ilişkilerinde ona olan şüphelerinin artmasına neden oluyordu. Teoman hiçbir şeyi ciddiye almayan, insanların güvenini umursamayan, paraya tapan, bundan gelen gücü kullanmaktan korkmayan cesur bir adamdı. Erva herkesin aksini iddia ederek onun tanındığı kişiden çok başka birini olduğunu defalarca haykırmasına rağmen, kimse ona kulak asmamıştı.

Teoman dışardan baktığında adeta kapkaranlık gecede parlayan yıldızdı, bugünkü geldiği mevkii ve zenginlik herkesin dudaklarını uçuklat-maktaydı. Bunu ne aile mirasıyla ne de abi desteğiyle yapmıştı, her ne başardıysa tüm emeğin üzerinde sadece kendi imzası vardı. Çevresinde-kiler buz dağının üstündeki tarafı görürken Erva çok uzun zamandır buz dağının altını gözlemlemekteydi. Etrafı insanlarla çevrili bu adamın as-lında ne kadar yalnız, anlaşılmayan, dinlenmeyen, güvenilmeyen, sahip-lenilmeyen ve dışlanan biri olduğunu çok küçük yaşlarda fark etmişti. Buz dağının görünen yüzündeki özellikleri herkesi tatmin etmeye yetiyordu çünkü Teoman aşırı centilmendi, girdiği ortamlarda öyle ya da böyle herkese ilgi ve alaka gösterirdi. Kimsenin özel gününü ya da sınırlarını unutmazdı. Her ne kadar dışlansa da uyum içerisinde olur, ailenin yara-maz çocuğu imajından dolayı herkes tarafından sevilen ve taktir gören yapısıyla anılırdı. Kendini ve iç dünyasını o kadar güzel kamufle ederdi ki kendi ailesi de dahil kimse "bu kişi de bir problem var" diyemezdi. Gö-rünmeyen yüzüne, sahiplenilmeyen yalnızlığına, sadece o maruz kalmıştı çünkü onun duygularının acısını çok uzun zamandır içinde ta yüreğinde hissetmekteydi.

Kendi mahremiyet alanında gördüğü kadarıyla ilgiyi ve övgüyü üze-rine çeken, otoriter bir adamdı. Kendisinden ödün vermeyen, katı du-ruşuna rağmen nazik yaklaşımlar sergileyen, insanlardan her daim artı puan kazanan, zekasıyla çevresindeki herkesin -özellikle kadınların- aklı-nı çelen ve girdiği mekânda çok iyi imaj bırakan biriydi. En az kendisi ka-dar herkes onu kusursuz görmekteydi. Gücü onu kimsenin eleştirmesine izin vermeyecek kadar göz korkutuyordu.

Yakışıklı ve her daim göz kamaştırıcı görüntüsü olmasına karşın ser-seri ruhunu saklayamazdı. Dışarıdan baktığınızda ne kadar karizmatik, giyimine aşırı önem veren, duruşundan tutun kokusuna, bilgisine kadar her şeyi önceden düşünülmüş gibi kusursuz olan hayali bir kahraman gibiydi.

Olduğu bu konumda saygıyı, statüyü ve prestijini koruyamayacağını düşündüğü için tüm ailesinden kendini soyutlamıştı.¹

Kusursuz derecede yakışıklı yüzü, yay gibi gerilmiş kara kaşları ve bir cerrahın elinden çıkmış gibi duran uzun kemerli burnu, çekici ve sinsi bir küstahlıkla bükülen çapkın dudaklarıyla aristokrat bir gene sahip, mükemmel erkeklerin idolüydü. Ona Centilmen diyorlardı. Kadınlara olan nezaketi, işinde olan cesareti, insanlara karşı kurnazlığını saklayan sabrı hem iş dünyasında hem de kumarhanelerde onu adıyla değil nam-ı ile çağırıyorlardı: Centilmen.

Centilmen duruşuna alışık olduğundan sorun yoktu. Onu asıl rahatsız eden, toprak kokusu sinmiş gözlerinin çekiciliğinden çok, onlarda beliren sinsilikti. Yanına gelen koruması saygıyla eğilerek kulağına bir şeyler maldarken Teoman tüm dikkatini korumasının konuşmasına yoğunlaşmıştı.

Erva merakla onları izliyormuş izlenimi vermemek için içeriye bakış attı ancak akik düğmelerle süslü beyaz gömleği ve koyu asil takımı, ince giyim zevkini yine göze sokuyordu, ben zenginim, çapkınım ve ulaşılmazım diyordu. Çok zaman sıkımayı umduğu boynuna, koyu zemine mavi çizgili ipek bir kravat takmıştı. İşinin ehli bir terzi tarafından dikildiği her hâlimden belli olan kaliteli kumaş, sporla gelişmiş kaslarını ve vücut hatlarını en ince ayrıntısına kadar gözler önüne seriyordu. Zaten boyunun uzunluğu daha ilk andan itibaren tüm kadınların dikkatini üzerine toplayan unsurdur. Küstah alaycılığı, örtülü centilmenliği ve saygınlığından ödün vermeyen otoriter tutumu herkese farklı bir hava sunuyordu. Kendisi de çok uzun boylu olan Erva, birbirlerine mükemmel bir uyum sağladıklarını her seferinde düşünmüştü ama bu kadar yakıştıklarını görünce içi gururla doldu. Adamın en korkutucu yanı, sinsi bir kedi gibi sessiz gülümsemesiydi. Bu bir tehdit unsuru olabilirdi.

Onun peşinden buralara geldiğinden beri, onu çevrelediği alanda, yavaş yavaş kendi etrafındaki çemberin daraldığını ve tuzağa düştüğünü de hissediyordu. Onun çevresini bir örümcek ağı gibi dikkatle örmüş ancak

1 Gizli Narsist'in özellikleri.

sanki kendisi de bu ağa bir sinek gibi yapışmıştı. Yaptığı şeyin sağlıklı olduğunu savunmuyor, mantıklı hiçbir açıklama bulamıyordu ama eğer geleceği için adım atmaya cesaret etmeseydi bir ömür bunun vicdan azabını çekerti. Teoman her ne kadar uçarı ve züppe bir kumarbaz olsa bile dışarıdan çizdiği ahlak yoksunu tablonun aksine kendi çevresinden, aile ve eşrafından bir kadına yanlış yapmaz, mıntukasındaki sabit karakterini gönül oyunları ile bozarak ailesinin şerefini ayaklar altına almazdı. Bu kadar hoyrat ve disiplin dışı bir adamın kendi çevresine karşı bu kadar korumacı ve dikkatli olması onun dezavantajı olmuştu, hiçbir zaman ona yan gözle bakmayacağını bildiği için aklını çelmenin en eğlenceli ve tutkulu yolunun onu bilinçsizce tahrik etmek olduğunu düşünmüştü ama şimdi iş ciddiye binince hem çekingendi hem de biraz ürküyordu. Ya tınırsa kaygısı ya pot kırarsam korkusu ensesinden aşağı soğuk bir yelin yürümesine sebep oluyordu.

Teoman korumasına tek kelime söyledi ve parmaklarıyla uzaklaşmasını işaret etti. Koruma masadan ayrılırken diğer adamlarını da yanına alarak masada mahremiyet sağladı. Kız korumaların çokluğundan tedirgin olurken Teoman gözlerini kuşkuyla kırmış bu güzelliği daha evvel nerede gördüğünü düşünmeye başlamıştı, kafayı öyle takmıştı ki kızdaki değişimin farkına varamadı. Onu tanıdığına yemin edebilirdi ama nerede gördüğünü bir türlü çıkaramıyordu. Daha evvel yattığı kadınlardan farklıydı çünkü onunla yatsaydı asla unutmayacağı hissine kapılmıştı.

Ona dikkatle baktığını gören kız, gözlerini panikle kısarak adamın ağzından çıkacak kelimeyi korkuyla bekledi. Her zaman hayran olduğu gözlemleyebilme kabiliyeti, sivri zekası, soğukkanlı ve hesaplı kitaplı hareketleri şimdi onu zora sokuyordu. Üstelik tehlikeli olan sadece bunlar değildi, Erva onun nasıl usta bir yalancı olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu kibar görünümünün altında, sinsî ve amacına ulaşan üçkâğıtçı her karakterin varlığının yeşermesi zor değildi.

“Yoksa içki içmenizi engelleyen başka bir şey mi söz konusu?”

“Hamile gibi mi duruyorum?”

“Buradan bakınca aklıktan karnınız kemiklerinize yapışacak kadar rejim yapmış gibi duruyorsunuz.” Onunla sizli konuşmasının özel bir amacı var mıydı yoksa ilk defa tanıştığı her kadına böylesi saygılı bir mesafeyle yaklaşıyor muydu? Onun *sen* diye hitap ettiği çok kadın görmüştü ama genel olarak toplumda herkese *Hanım* ya da *Bey* diye hitap etmiyorsa *Siz* diye yönlendirme yaptığını bilecek kadar çok vakit geçirmişti. Gözlerinde arsızlık yanıp söndü ve kız titreyen elini dizine koyarak sakladı. Boğazı

kuruyunca, "Herkesin sevmediği şeyler vardır." dedi suyuna uzanarak. "Savaşmak istiyorsan ilk kazandığın savaş cahilliğine olmadı. İçki, cahil insanların güçlü görünmek için kullandığı bir silahtır."

"İçmeyecekseniz masama neden oturdunuz?"

"Tecrübeli birisiyle yapılan tek bir sohbet, yıllarca aldığın eğitime eş değerdir."

"Hangi tecrübemden yararlanmak istiyorsunuz?" diye sordu adam keyiflenmiş hâlde, kastettiği becerisi hayli eğlenceliydi!

"En iyi olduğunuz konuda!"

"Seks şu anda düşündüğüm son şeydi," dedi adam edepsiz bir göz kırpışla.

Kızarmamak için başını yukarı kaldırıp tek kaşını kaldıran kız, "Bam-ya sevmem," derken adamın yüzüne zarları fırlatsa ancak bu kadar öfkesini kazanırdı. Bu ani tepkiye ve çıkışa hazırlıksız yakalandı. Dişlerini sıkıan adam sertleşen ifadesiyle elindeki çakmağı parmaklarının arasında çevirmeyi bırakıp avucunu masaya sertçe kapayarak onu ürküttü.

"Kâğıt oyununda sizden öğrenebileceğim çok şey olabilir."

"O zaman ilk ders," dedi adam buz gibi bir intikam kuşanan bakışla çakmağını kaldırdı, kızın dikkatini eline çekerek parmakları arasında lönürüp ateşleyerek hızla kapağını kapattı. Erva soluğunu yuttu. "Başarıya giden iki yol vardır: kendinden çok şey, başkasından az şey bekleyeceksin."

"Tüh," dedi kız içini çeken seksi bir göğüs kabartısıyla, "Azla yetinmeyi sevmem."

"O zaman bugün bir ilk yapalım." dedi adam kendi viski bardağını ona uzatırken, "Bugün benimle olan her şeyi seveceğinizden eminim."

Küstah sapık! Kız bir bardağa, bir ona baktı. Yoksa böyle basit bir tuzağa düşüp, sarhoş olarak çabucak gerçek kimliğini ortaya koyacağını mı sanıyordu? Asla bu şansı ona vermeyecek, sarhoş olmayacak, saçmalamayacaktı. Bardağı usulca adamın önüne iterken, "Teşekkürler, fakat istemiyorum." dedi, samimi olmamaya karar vermişti. Ayrıca en iyi savunmanın ona aynı silahla saldırma kararı olduğunu da kısa konuşmasından anlamıştı.

Onu dikizleyen adam birkaç saniye sesini çıkartmadan durdu. "Adınız ne?" Erva yutkundu. Kalbi yine hızla atmaya başladı. Gülümsermiş gibi bir hareketle gözlerini kaçırarak, "Yoksa bir adınız yok mu?" dedi alayla kızın suskunluğu dikkat çekiciydi. "Bu hâliniz bana özel bir muamma mı?"

Erva dudağının kıyısını dişleyerek, "Patronum müşterilerimizle özel görüşmelere izin vermiyor, bu masaya oturmam tamamen nezaket içindi eğer saygısızlık olarak görmeyecekseniz azarlanmadan kalkmak isterim. Sorguya çekilip sizinle oturduğum için işimden olmak istemem, malum yüzleşemediğimiz korkular sınırlarımızı oluşturur."

Adam bir an kahkaha atacak gibi başını iki yana sallayarak gülmesine engel oldu. "Patronunuz için mi teklifimi kabul ettiniz?"

"Buraya korumasıyla gelen çok fazla iş adamı yok, eğer adamlarınızla gövde gösterisi yapacak kadar cesursanız onunla iş yapacak kadar da güçlüsünüz demektir. Sizi reddederek onu kızdırmak istemedim."

Adam geriye yaslanarak elini çenesinde dolaştırdı. "Aptal gibi davran, zeki düşün. Güzel olduğunuz kadar cesursunuz..." derken dolduracağı inatçı bir boşluk bıraktı.

"Linda." deyiverdi bir anda, burada kullandıkları mahlasları vardı. "Adım Linda."

"Yalnızca Linda mı?" diye sordu adam alayla bardağın kenarından kıvrılan dudaklarında gizli bir ima vardı! Soyadını ya da gerçek adını söylemesini beklediği açıktı.

"Yalnızca Linda." dedi kız otoriter bir tonda.

"Hımmmm." dedi adam baştan savan bir mırıldanmayla. "Yalnız Linda, nerede aptal olabileceğini biliyorsan yeterince zekisin demektir!"

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Aptal kadınlar gibi sesini yayıp yapmacık masumluluğu oynayarak adamı haliyle keyiflendirdi. "Diyorum ki eğer hayal edebiliyorsan senindir."

"Haklısınız ama neye sahip olduğunuz değil sahip olduğunuzda ne yapacağınız önemli. Bilirsiniz cerrahın da elinde bıçak var katilin de." diye karşı atağa geçti kız. Aptalca bir cüretti bu yüzden fark ettiği an tedirginlikle bekledi. Panik iyi değildi. Sakinleş Erva!

"Tanıştığımıza göre resmiyete veda edebiliriz." Buna tanışmak mı diyordu, masasına oturması için ısrar etmiş ve dakikası dolmadan sorguya çekercesine onunla sohbe başlamıştı. Onda işlerin bu kadar ciddiyet arz ettiğini düşünmüyordu, bu kendine özel bir durum değilse mekâna saygısından olmalıydı. Bir kadını yatağa atmadan evvel bu kadar ilgileniyor muydu yoksa çevirdiği başka bir şeyler mi vardı?

"Bütün gece sizi izledim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sizi?" Yutkundu ve göz göze geldiler, bunu zaten biliyordu, amacı bu değil miydi?

"Oyuncuları ve seni!"

Onun hamlesini karşılarken bakışlarını kaçırmamaya özen gösterdi. İçinden bir ses paniğe kapılmamasını öğütlüyordu ama bu öğüdü tutamayan masum yanı çoktan batağa çekiliyordu. Gözleri içine çekiyordu ve bu gözlere böyle tutkuyla bakmak için ne kadar uzun bir zaman sabrettiğini düşünmekten ileri gidemiyordu. Madem buraya kadar gelmişti, ilk yapması gereken soğukkanlılığını korumaktı. Ne bir şeyi itiraf etmeli ne de bunu ona belli etmeliydi. Adam sigarasını yakıp derin bir soluk alırken ağızından havalanan dumanın arkasından ona gözlerini kısarak bakıyordu. İçini kaplayan bu garip duyguyu inceleme fırsatı vermeden hamle yaptı: "Su için teşekkürler fakat gitmem gerekiyor." Kibarca yerinden kalktı.

"Linda..." Kız adını mırıldandığı an ürpererek durdu. Adam gözlerini gözlerinden çekmeden, "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu. Yarısı bitmiş sigarasını kül tablasına bastırarak söndürürken burnundan savrulan dumanla ayaklandı.

Bu soruyla kızın içi rahatlarırken tüm kaygıları yok olmuştu. "Sanmıyorum."

"Peki." Bu umutsuz bir mırıldandı ve amacına erişmek için, "Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sorması zaman almadı.

"Ne zaman buraya gelerseniz efendim."

"Yarın gidiyorum!"

Kısa bir sessizlik üzerine, "Belki de kaybetme vaktiniz gelmiştir." diye mırıldandı, aslında sözler kendineydi ama duyan üstüne alındı.

Bu beklenmeyen itiraf kızın tüm planlarını alt üst etti. *Gidiyor muydu?* Neden bu kadar erken gidiyordu? Oysa daha bir hafta burada olacağını haberini asistanından almıştı, lanet olsun daha başında işleri sarpa sarmıştı, şimdi ne yapacaktı? Onca çaba bu kadarcık karşılaşma için miydi? Bu kadar acıya, zahmete bu kısacık an için katlanmış olamazdı. Ağlayacaktı. İçindeki umutsuzluk ayaklarını yere vura vura tepinmeye başladı. Çaresizlik dolu öfkeli sesiyle, "Bayım, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm..." dedi titreyerek ağlama isteğini bastırdı. "ama yanlış yoldasınız. Ben buraya ziyarete gelen hiçbir erkekle çıkmam, çıkmadım da. Üstelik iş ahlakına uygun değil."

"Disiplin."

"Öyle. Ya disiplinin acısına katlanırsun ya da sıradanlığın yakıcılığına, seçimlerimi asla başkasına bırakmam."

Evet seçimlerini başkasına bırakmamış onunla olmak için riskli bir

seçim yapmıştı. Tüm hayalleri suya mı düşmüştü, onca plan ve çabası su olup fosseptik çukuruna akmıştı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de onun kendisini alelade bir kız gibi basit görmesini sağlamıştı, yakında karşılaştıklarında kesin yüzüne bu iğrençlikle bakacaktı. İşte düşünmediği bu ayrıntı içini incitti ama asıl istediği de bu değil miydi? Dikkatini çekmek! Göze çarpınca her şey güzel de olabilirdi, daha kötüsü de olabilirdi, buna hazırlıklıydı. Tanınması ya da hiç tanınamaması bir şey fark etmiyordu. Sonuç itibariyle eğer planı tutarsa onunla bir başlangıç yapmanın keyfini sürecektir, zamanı gelince gerçeklerle yüzleştirip bunun bir plan dahilinde olduğunu dürüstçe söyleyerek birliktelikleri için şans dileyecekti. Ancak planında onun süreçten erken ayrılması yoktu. Yeniden içini bir sıkıntı kaplamıştı. Kaygılarını belli etmeyerek rahat davranmaya çalıştı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor, elleri terliyordu.

“Bende sürekli keklenmeye gelen diğer tiplerden değilim Linda, avlanır ya da avlarım.”

“Sizi kandıracak bir hamlede bulunduğumu sanmıyorum. Ben de kendimi inşa edecek kadar zekiyim fakat imha edecek kadar aptal değilim.”

“Böyle garip davranarak tam da benim dikkatimi çekmeye çalıştığını düşünüyorum. İçki içmiyor, kimseyle buradan ayrılmıyorsun. Ne zaman gözlerimi çevirsem bakışlarını üzerimde yakalıyorum ve benimle konuşurken laf ustasıysın ama cesaretine tutukluk bulaşıyor.”

Bu ima dolu zeki tezi karşısında bir an eli ayağı dolaştı, ancak serin kanlı şekilde bu tehlikeyi başından savmanın yolunu buldu. “Burada borcum olduğu ya da yaşam kalitemi yükseltmek için çalışmıyorum.”

“Peki senin amacın ne Linda, sormamda mahsur yoktur umarım?”

Bu umarım nazik bir zorlamaydı. Onu ikna etmek için bir bahane bulmalıydı. “Kumara karşı merakım var fakat oynayıp kendini çıkmaza ve batağa sokmaktansa oynayanların çıkmazını, heyecanını, korkusunu ya da endişesini izlemek daha mantıklı geliyor. Sıfır risk. Üstelik siz içeri girdiğiniz an tüm masalardan yükselen fısıltıları duymamak için sağır olmak gerekirdi. Daha evvel oyuncuların başka bir oyuncudan çekindiğine şahit olmamıştım, herkes sizin masasına oturacağınızdan korkuyordu çünkü söylentilere göre şu ana kadar kaybettiğiniz tek bir el olmamış. Size Şanslı Centilmen diyorlar, insanları nezaketle soyuyormussunuz.”

Adam gözlerini kıstıktan kısa bir zaman sonra gülümseyerek, “İnanayım mı?” diye sordu.

Kız umursamazca omzunu sarstı. "Siz bilirsiniz, sizi gerçek anlamda tanımıyorum bile." Adam tek kaşını kaldırıncı, "Yani kumarbaz olarak evet ama insan olarak tanımıyorum. Sizden ne gibi bir beklentim olabilir ki?" diye konuyu topladı.

Bu konuşmaya ikna olmuş gibi yapan adam, "O zaman her anlamda tanışalım!" dedi samimi bir gülüşle. Bu gülüşün bedenlen ama ruhen olmadığı kesindi çünkü gözlerini gerdanında, dolgun göğüslerini sarıp sarmalayan ince kumaşta gezdirip tekrar gözlerine çıkardı. Baştan çıkarıcı bir oyun içinde değildi ama baştan çıktığını da saklamaya gerek duymuyordu. "Gecenin geri kalan bölümünü benimle geçirmek istemez misin? Eğleneceğimizi garanti ederim."

"Ben kumar oynamam demiştim," dedi kız eğlenen bir sesle.

"Ben kumar değilim." İronisini nasıl bu kadar hızlı anlayabilmişti?

"Siz hayatımda görüp görebileceğim en büyük risksiniz, iyi bir kumarbazın kazanmak için kaybetmeyi göze aldığını herkes bilir ve kazanmak isteyenlerin ne ahlakı ne adaleti ne de merhameti vardır. Ahlaksız bir adamın elinde merhamet, Rus ruletidir ve pistole sürülen her kurşun kalbi hedef alır. Kendimi gurur yaparak kimseye kanıtlamak zorunda değilim. Bu gece kazanmak kadar kaybetmek de var, sizce bu riske değersiniz?"

"Bu zekadaki birinin tüm hamlelerini karşılamak gibi inanılmaz bir hırsıla yüklendiğimin farkındasın, sen sandığımdan daha kurnaz bir kumarbazsın Linda, sanırım ilk eli sen kazandın. Bu geceye karar verecek hamle şansını sana verdim."

Bakışları istediğini açık açık belirtiyordu, gitmeden evvel iyi vakit geçireceği bir oyuncak olmasını istiyordu. Bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırın kızın ayaklarının altındaki yer çekilince, sendeler gibi oldu. Kendini oturduğu tabureye daha çok salın Erva bu teklif üzerine tüm direncini yitirmişti. Bu kadar çabuk çözüleceğini ve tava geleceğini bilmiyordu uyuz adamın, demek midesizliği hâlâ devam ediyordu. Her kadını ilk geceden fişleyip ödemesini yaparak işi bitince çöpe atıyordu. Hâlâ aynı çapkın tavırlar, umursamaz havalara, düşüncesiz tutumlardı. Teoman sabırla cevabını beklerken kız bir daha kuşkuya düştü. Belki de gitmeyecekti, amacı hızlı çapkınlık yöntemlerinden birini icra etmektir, böyle davranarak onu kandırmaya çalışıyordu!

"Bunu kabul edeceğime emin gibisiniz."

"Her zaman ederler."

"Ya..." dedi kız öfkeyle meydan okuyan bir bakışla başını geriye çekti. "O zaman bu kadın, her zamanki sazanlardan değil efendim, üzgünüm. Ben çok kalabalık bir yalnızım, kazançsız eylemlerden ürküyorum. Teklifinizle ilgilenmiyorum, oyunu zirvede bırakıp yeni bir ava kadar sahaları size bırakıyorum. Bol şanslar."

"İlk defa böyle oluyor."

"Ne oluyor?" diye sordu kız merakına yenilerek ve adam sorunun gelme hızıyla mutlu oldu. "Sence aradaki çekim inkâr edilebilir mi? Salona girdiğim andan beri beni izliyorsun ve bir mıknatısla çekilircesine gözlerim anında seni buluyor!" Çapkın gözlerinin her zamanki gibi ne düşündüğünü anlatmayacak şekilde yüzünde, omuzlarında ve elbisesinin göğüs kısmında durduğunu fark etti. Ona arzuyla bakıyordu. Bu ilkti, sevinse miydi, üzülse miydi? "Gözlerindeki cilveyi saklamadın, amacın netti, oyunu bırakalım mı artık?"

"Ben buraya gelen her adamı süzer, yeteneğini sorgular, kesesini yargılar, kafasını karıştırır, tongaya düşürür, biraz meme gösterip biraz kalça sallayarak onları alt etmenin haritasını çizerim, benim işim bu efendim."

"Ben oyuncu değilim."

"Ben krupiyeyim, salona gelen her erkekle oynamasını iyi bilirim. Birlirsiniz, başarı peşime düşmezse onu bulamam."

Korumasının masaya bıraktığı bardağa kısa bir baş jestiyle teşekkür ederek uzandı. Keyfiyle gülümserken bardağından yudum alarak içindeki ateşi az da olsun söndürmeyi amaçladı. Kızı ikna edemediğine üzüldürken mide kasları sıkışmıştı. Erva, bu ısrarlı ve ateşli bakışlar altında yavaş yavaş bütün vücudunu saran bir titreme hissetti. Amaca giden yolda her şey mubah olsa da planı daha ilk geceden yatağına girerek tek gecelik unutulmuş bir mazi olmak değildi.

"Ne diyorsun?" dedi adam bardağı masasına bırakıp kısa bir an korumasına bakarak, işaret parmağıyla tazelemesini istedi.

Ne diyebilirdi, planları olmasa, "Allah!" derdi ama zamanı gelince, korumanın saygılı bir duruşla derhal yeni bir bardak getirmesi, bakışlarını şeffaf bardaktaki sıvıya odaklamasını sağladı. Çok fazla içmiyor muydu? Ona neydi ki? Teoman her zaman uçlarda dolaşmayı severdi. Şu anda yanındaki adamın, midesinde kelekler uçuşturan varlığı onu gülümsetti. Aynı zamanda garip bir kibre kapıldı, onu beğenmesi hoşuna gitmişti. İlk defa Teoman ona çocuk gibi bakmamış, kardeş deyip geçmemişti, tahta benzeri olan bedeniyle dalga geçmemişti. Onu çekici, güzel bir kadın gibi

görüyordu. Yani uzun lafın kisası kendine koyduğu yasakları yine bir tek onun için çiğniyordu. Bakışlarındaki yoğunluktan sebep gitgide direncinin azaldığını hissedince, "Sizi tanımıyorum bile." dedi işveyle.

"Gece uzun. İstersen, birbirimizi kısa sürede tanıyacağız." İsrarcı gözleri baştan çıkarıcıydı ve kız baştan çıkmaya meyilliydi.

Öksürerek boğazını temizledi. "Kim olduğunuzu neden bana kendiniz açıklamıyorsunuz efendim?"

"Adımı bildiğini varsayıyorum... Bu kadarı sana kâfi mi?"

"Hayır."

"Bence kâfi..." Adam gözlerini göğüslerinin kıvrımının görüldüğü dekolteden ayırmıyordu. Tuzağını kurmuştu, yemlediği sinek ağına düşmeye can atıyordu. Bilmiyordu ki kadın da tıpkı bir karadul gibi kaderine ağlarını örüyor ve her geçen saniye adamın kurtuluş umudunu iyiden iyiyeye köreltiyordu.

Yeniden çıkmakla oynamaya başlayan Teoman başını sallayarak derin bir nefes alırken, neler olduğunu anlamak istercesine kızın meleksi yüzüne baktı. "Seni bir yerde gördüğüme eminim, gözlerim ve aklım unutsa bile hislerimin unutulması mümkün değil." Cidden öyleydi bugün en iyiler arasına girmesinin en büyük nedenlerinden biri onun kuvvetli hafızası ve asla yanıltmayan hisleriydi. Bu kızı bir yerden ya tanıyor ya da aynı ortamda bir yerde bulunmuşlardı.

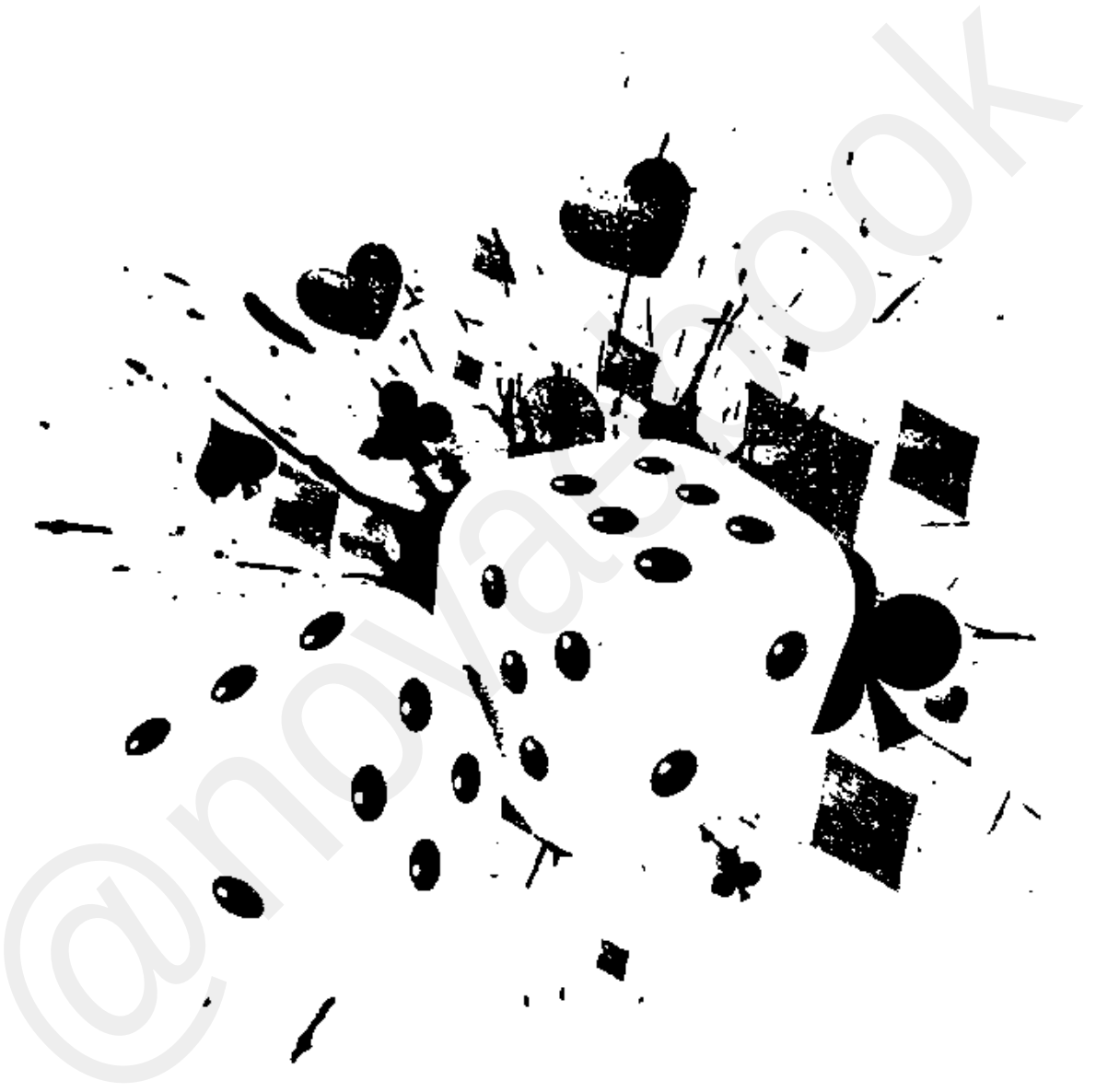
"Kusura bakmayın, kalkmam lazım, hayli geç oldu." diyerek adamı reddetti, eğer yarın bu şehirden gidecekse hevesi kursağında kalmalıydı. Madem gidiyordu bir dahaki karşılaşmalarının aile ortamında gerçekleşme ihtimali yüksekti, o zaman bu süreci alaya alacağı tatlı bir anı olarak aksedebilirdi. Kendini bu kadar riske attığı yeterdi, ilk karşılaşma istediği gibi sonuçlanmasa bile ilk adımı attığına göre yeni bir plan ile daha başka buluşmalar ayarlayabilir, böylece aklını karıştırabilirdi. Hepsi de tesadüf olursa ondan şüphe etmesine gerek kalmazdı. Ayaklandığında adam da onunla hareketlenince, "Sizinle sohbet etmek güzeldi efendim ama ben bir erkek aramıyorum ve görüşmeyi de düşünmüyorum." diyerek nazikçe reddedip arkasını döndü.

"Yakında yine geleceğim ve bu sefer seni ikna edeceğim Linda." diye gülümsedi. Arkasından bakan istekli adama son defa dönen kız, "Kader." diyerek göz kırıp önüne döndü.

"Yarın gidiyorum, son kararın mı, belki bir daha karşılaşamayacağız, bu gece tanışmalıydık." diye bağırdı ısrarla Erva'nın gülüşü büyüdü.

Onu etkilemesine rağmen gidecekti, o zaman kendini heder etmesine gerek yoktu. Yakında resmî olarak aile ortamında yeniden karşılaştıklarında kimse kimseyi suçlayamazdı. Onun yatak anısı olmayacaktı, kendini bir gecelik hevese ziyan etmeyecekti. Küçük bir şaka ya da klasik bir oyun olarak lanse edebilirdi. Bu düşünceyle yüzü asılırken oyununa son vermesi gerektiğini, yaptığı saçmalığın ona göre olmadığını anlayarak -bu işten vazgeçtiği için kendine lanet ederek- oradan ayrıldı. Bu bir hataydı. Onun masasında aşk bir kumar ise kazanan asla kendisi olmayacaktı. Bu gece onun gibi çapkın bir adama asla sahip olamayacağını bir daha anlamıştı. Onunla savaşılamazdı, o avcıydı ve Erva av olmaktan öteye gidemeyeceğini acı bir tecrübeyle kavramıştı. Teoman hem yaşam tarzı hem de yaşadığı tecrübelerle ona fersah fersah uzaklıktaydı.

Sevgi kumar görülürse oyun hayata oynanırdı.

Bu çağı çözemedim abla; herkes hızlıca arkadaş, çabuk dost, bir çırpıda düşman olabiliyor!

2. Bölüm

Hangi yılda yaşanırsa yaşansın bir sonraki neslin davranışlarını kendine uygun bulmayan bir önceki nesil, gelecek kuşağın tüketim çılgınlığını, yaşadıkları olayları aynı kelimelerle fakat farklı duygularla aksetme biçimlerini yargılayacaktı. Hâl, öyle bir sürece gelecekti ki ağzıyla kuş tutsa yaranamayacağını anlayan kişiler, bir alanda eleştirmenin yolunu bulacaktı. Geçmişte aşkın kalıpsal hikayelerine bakıldığında, sevginin ve saygının ahlaki süreçlerle iç içe geçmesinden dolayı, seviyeli bir işleyiş olduğu tüm edebiyat kitaplarında ve eğitim araçlarında görülmekteydi. Düzeni bozulan ve amacı şaşan sevginin tenden ibaret olduğunu düşünen bir kısımla kalpten ibaret olduğunu düşünenler arasında bölünmeler yaşandı. Yeni neslin özgür sevme kavramının dokunmak, tüketmek, sınırları ihlal etmek olduğunu düşünen eski nesil, onların amaçlarını anlamakta zorlandı. Aşkın edep, haya ve seviyeli yaşanmasını öngörerek şikayetle gençlerin düşüncelerine seslenmeye başladı. Onlara göre aşkı kazanmak ve kazandıktan sonra kaybetmemek için verilen mücadele ve çetin sürenlerin yaşanmışlık duygusu, aşktı.

Yeni neslin en büyük tutkusunun sevmek değil kazanmak olmasıyla ilgili algı sanırım birkaç nesil daha değişmeyecekti. Hangi çağda yaşanırsa yaşansın ya da hangi neslin kökeninde olursa olsun, aşkın insanın içini kıpır kıpır eden bir duygu olduğunu herkes bilirdi, ancak her şeyde olduğu gibi aşkta da bazı çeşitlilikler vardı. Kimisi beklentisiz ve safça sever, kimi bu duyguyla baş edemez. Takıntıya dönüştürerek kaygıları, korkuları, endişeleri tetikleyip hem kendi hem de karşısındaki insanın hayatını zindana çevirirdi.

Bazı kişisel gelişim kitaplarına ve duyguları açıklayanların makalelerine bakılırsa aşkın tanımı, yaşayan kişiye ve topluma göre değişir, şekillenir ve evrimleşirdi ama hangi süreçte ya da koşulda olursa olsun hepsinin ortak bir yanı vardı. Aşık olan kişinin kalbinde kelekler uçmaya

başladığı an, dünya renklenir, hayat güzelleşir, düşünceleri değişir, hayalleri başkalaşır. Aşkla birlikte âşık olan da sürecine ve sevgisine aldığı karşılıkla değişime ayak uydururdu. Bu yüzden aşk hem çok riskli hem de çok güvenli bir alandı. Bazıları bu duygu yoğunluğunu mutlulukla karşılarken bazılarını mutsuzluğun dibi olurdu. Karşılıksız sevgi ya da ulaşılmaz tutku kişiyi ürküten, korkutan davranışlara iter. Sevdiği kişiyle ilgili konulara aşırı yoğunlaşırken hayatın diğer alanlarında dikkati zayıflar, ilgisi azalır, hedefi ve amacı değişime uğrardı. Yarine ulaşan, çözüm üretirken; ulaşamayan, amacını ve hedefini değişime sokarak kazanma hırsına ve sahip olma güdüsüne yenilirdi. İşte o zaman aşk, her ikisinin de esareti ve takıntısı olurdu.

Bu tehlikeli, takıntılı mutluluk yerini kaygıya bırakır, karşısındakine güvenmez, ayrılık ile ilgili telaşlarla zihnini sürekli meşgul eden kişilikleri ortaya çıkarırdı. Bu kaygılarından kurtulmak için de kendini rahatlatacak eylemlerde bulunurdu. Takıntı ve çaresizlik kişinin zihnine istenmeyen duygular; tekrarlayan, sıkıntı veren ve rahatsız eden düşünceler sokardı. Bu düşünceler o kadar yoğun ve sancılı olur ki bir süre sonra tüm hayatını etkisi altına alırdı. Kovmak, ortadan kalkması için çabalamak, çözüm getirmezdi. Bu düşünceleri ve buna bağlı sıkıntılı duygusallığı ortadan kaldırmak için kişi absürt davranışlar sergileyerek rahatlamaya çalışırdı.

Erva da tıpkı anlatılanlar gibi kazanamayacağı, sahip olamayacağı, asla birleşmeyecek hayatlarını bir araya getirmenin çabasına girerken tüm bu dürtüleri ve düşünceleri bilip farkında olarak kabullenmişti. Hatalı bir kararla kendini baştan şekillendirerek duygularını da hırsının, kazanma tutkusunun arkasına saklamıştı. Neyse ki takıntısı hastalık boyutuna gitmeden durduran iradesi hâlâ yerli yerindeydi. Ya da öyle olduğunu sanacak kadar güçsüz ve kendini kandıracak kadar inkarcıydı!

“Centilmen, yaramazlık peşinde!”

Gerisini okumasına gerek yoktu, hatta bundan sonra ona dair hiçbir haberi duymaya ya da adının anılmasına tahammülü yoktu. Kumar alışkanlığı olan birinden sadakati, adaleti, aşkı ya da merhameti beklemek nasıl bir ütopuydu. Hastalık derecesinde bağımlı, hayatını riske atacak kadar gözü kara ve hiçbir zaman hayatından çıkarmayacak şekilde dünyasının merkezine aldığı bu kötü alışkanlığı, çocukça bir hülyayla yok edebileceğini düşünecek kadar aptal olmuştu. Onun için yaptıklarının, katlandıklarının, tahammül ettiklerinin de artık bir önemi yoktu. Dün gece felaketi olabilirdi, saçma sapan rüyası kabusla dolabilirdi. Hayır Teoman’a gidene kadar karşılaştığı yeraltı dünyasında başına felaket bir son

gelebilirdi. Şimdi düşünüyordu da nasıl böyle gözü kara ve akli bir karış havada olabilmisti? Çocukluk düşü sona ermişti! Ne yaparsa yapsın ne kadar çabalarsa çabalasın asla değişmeyecekti. Gazeteyi öfkeyle duvara savurdu. Sabah kalkmış, kendine lanet edip tekrar planına sadık kalma kararı almıştı ve gazete haberini de tam o zaman görmüştü. Her şeyden pişman olmuşken kendine kötülük etmeye ne hakkı vardı. Gazete küpürü Allah'ın bir lütfu gibi onu sarsmıştı. Okumayacaktı, artık yüreğini daha fazla dağlamayacaktı. Dizlerini karnına çekerek gözyaşlarını yanaklarına savurdu. Son defa onun için ağladı. Cesaret ona kaç beden fazlaydı? Oynadığı oyun, uygunsuzdu. Vazgeçti. Yine aynı şeyler oluyordu, yine aynı azapla kavruluyordu. Ne zamparalıktan ne de kumar hırsından vazgeçmeyeceği methiyelerle yazılıyordu. O bir kadının tüm hayali olabiliyordu ama bir kadına asla veremeyeceği şeyi ona en acı yönden yeniden göstermişti: Sadakat.

Dün gece onu baştan çıkarmaya çalışmış ama sabahında yine haber sütunlarını başka kadınlarla süslemişti. Biri olmazsa diğeri bir şekilde yatağını süsleyecek kadın buluyordu. *Bu aşkıta vazgeçmek olmaz* diye kendini avuturken oynadığı oyun yüreğinde patlamış, bu kumarı daha başından kaybetmişti. Bu işkence hiç bitmeyecekti çünkü o, bir çapkındı. Adı magazin dergilerinin ilk sayfalarında anılırdı, gazeteye düşen haberleri her zaman aşk hayatından yana olurdu. Kumarhaneler onun sır hilelerinden korkardı. Teoman Paksoy, soyunun yüz karasıydı, Koray abisinin tırnağı olamazdı. Yiğit abisinin elinden ekmek yese bile nankörlükte sınır tanımamış, vefa ve sadakat konusunda çığır açmıştı. Bencildi. Kendini beğenmiş egoistin tekiydi. Ama bu yine de onu sevmesine engel değildi. Artık bu melankoliden kurtulmalıydı. Ablası haklıydı, sonu uçurum ve acıydı. Hızla yatağından kalkarak valizini hazırlamak için dolaba yanaştı.

O tüm hayatına yeniden eski yönünü vermeye çalışırken bu ülkeden gitmesi gereken adamın hâlâ lanet şehirde dolaştığına inanamıyordu. İki gün önce hayatının en büyük hatasına imza atmıştı, artık elleri bağlı, özgürlüğü mahpustu. Bir andan yatağından kaldırılmış ve sorumsuz yaşamının en ağır bedelini ödemişti. Şimdi hatasını unutmak için gittiği o kumarhanenin içinde, kumral kadına aklını takmış hâlde dolanmaktaydı. Bu saatten sonra hiçbir şey umurunda olamazdı. Dipteydi, daha ne kadar batabilirdi. Bu hayat onundu, dayatmaları sevmez, sınırlara boyun eğmezdi. Ne ünlü Devlet Bakanı umurundaydı ne de ağgözlü karısı, hatta tüm hayatı boyunca sözünü emir saydığı abisi bile şu raddede umurunda değildi. Madem dayatmalar yapılmıştı, o zaman herkes hak ettiğini

yaşayacaktı. Buraya tırnaklarıyla gelmişti, gözü aç bir annenin mirasına akbaba gibi konma arzusu ya da tüm servetinin ağzını sulandırdığı Adalet Bakanı; umurunda değildi.

Tek umursadığı o geceye dair her şeyi aklından silmek ve o kumral-la geçireceği geceyi ömrüne yazmaktı. Adamları Las Vegas'ın en sükseli kumarhanesinin önünde sakın ve telaşsız adımlarla açılmasını beklerken kızın hangi odada ya da nerede kaldığına dair haberi sabırsızlıkla bekliyordu. Sıkıntılı hâlde parmaklarının arasında dönüp duran gümüş çakmağını dizine vurdu ve seri bir parmak hamlesiyle dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yaktı. İçine çektiği zehirle ciğerlerini bunaltırken hayatına büyük zarar veren gri dumanı sıkılgan bir tavırla burnundan dışarı soludu. Yüzünün etrafı kısa bir an dumanla kaplandı ve ardından duman gibi düşüncelerini de dağıtmanın çözümünü düşündü.

Etrafı çeşitli ülkelerden gelen turistlerle doluydu, Teoman Paksoy da onların arasında kaynayıp kaybolmayı ne kadar istiyordu. Arada sırada kalabalıklara karışmak fena gelmiyordu. Yok olmak, tanınmama hissi çok zamandır özlediği bir duyguydu. Şimdi etrafı etten bir kozayla çevriliydi, dostu kadar düşmanı da çoktu. Önceden bu yere gelmek için hayatını ortaya koymuş olan adam, şimdi bu hayattan kaçmak için tüm varlığını ortaya koymaya hazırlanıyordu. Burada kalarak salaklık yaptığını bilmesine rağmen nedense rahattı.

Tabii bu durumdan korumalarının aynı şekilde hoşlandıklarını sanmıyordu. Cavit ve Aydın patronları bu kalabalıktan sıyrılıp araçlarına dönene kadar rahat nefes alamayacaklar gibi etrafı dikizleyip tedirgin duruyordu. Aydın sürekli, "Son işlerden sonra ortalıkta gezmek risk." diye şikâyet ediyordu.

Bu sefer buraya eğlence için gelmemiştir Teoman, bu riski neden aldığını bilmiyordu ama içinden bir ses, onu buraya sürüklüyordu. Yeni ortak oldukları -yani kumarda kazandığı- otelin kumarhanesine bakmak için gelmişti ve o kadın tüm iş hayatına bir gecelik son vermişti.

Aydın'ın ısrarı yüzünden araçta tıkalı kalmıştı. Aracının içinde bulunduğu dosyalara kafasını veremeyince de kendini arabadan atma isteği dayanılmaz bir boyuta geldi. Aydın haklıydı, şimdi içindeki sesin peşine düşme zamanı değildi. Yeni ve güçlü düşmanlar kazanmıştı. Her an birinin namluyu ona çevirmesi an meselesiydi, hayatında kaybedeceği hiçbir şeyi kalmayanlar elini kana bulamaya bayılırdı. Üstelik öyle görünüyordu ki o kadını son bir defa görmeden giderse aklı burada kalacaktı. Onun kumarhanesinde çalışan kadını! Sonuçta burayı dün satın almıştı, kadın

artık onun malı sayılırdı. 'Her çiçekten bal almak' onun gibi arılar için doğal bir eylemdi.

Bazen takardı bir kadına kafayı, saatlerce uğraşır, kavuştuğu an unutturdu. İçini büyük bir sıkıntı kapladı. Bu saçma sapan kazanma hırsı yine yakasına yapışmıştı fakat bu sefer oynadığı kumar masa oyunu değil, aşk oyunu olduğundan tehlikeli sulara yüzdüğünün farkındaydı. Bu sıkıntı ona tanıdık gelmiyordu ve düşüncelerine üşüşen fikirler de keyif kaçırıyordu. Hayatının zirvesindeydi, otuz yaşında, ucsuz bucaksız mal varlığının tepesinde, son derece çekici ve sağlıklıydı. Kimine göre işe yaramaz, kimine göre günahkâr bir centilmendi ama ona göre yaşamayı seven, değerli saniyelerin hakkını veren bir adamdı. Kimseye boyun eğmezdi, bunu o geceki olayla Adalet Bakanı'na da kanıtlamıştı. Her anlamda kadınların gözdesiydi, pek çok erkeğin imrenerek izlediği bir hayat tarzı yaşıyordu. Kumar ve zekâ üzerine kazandığı serveti, ona her olanağı sağlıyordu.

Tek bir şey dışında, isteyebileceği her şeye sahipti: Aşk!

Onu asla hayatında istemiyordu. Son zamanlarda dillerde gezen bol parası, dünyanın çeşitli yerlerindeki mal varlığı, yatları, özel jeti, çoğu kişinin rüyalarında gördüğü arabaları ve en zor kadınları baştan çıkaran, cazibesine cazibe katan banka kasası vardı.

Buna rağmen yine de son zamanlarda o tuhaf sıkıntının içini kaplamasına engel olamıyordu. Bir şeyler hep eksikti, tatmin olamıyor, gerçekleştirdiği her başarıda buruk bir hüznün hissediyordu. Bu saçmalıktan kurtulması gerekiyordu. Yalnız değildi, tüm dünya emrine amadeydi, yatağı asla boş kalmıyordu, bir kadını ayaklarının ucunda diz çöktürmek için parmağını şaklatması yeterdi, çevresinde hep bir kalabalık söz konusuydu. Julia ne düşünürse düşünsün, akbaba annesi istediği hayali kursun, babası istediği kadar otoritesiyle ezmeye çalışsın, asla onların kuklası olmayacaktı. Bunca saçma sıkıntıya hiç gerek yoktu. İşte bu yüzden hiç de karakterine uymayan bir şey yapıyor, dün gece dünyaya ilan ettiği gerçekten sonra ucuz bir krupiye kızın peşine düşüyordu. Sıkılğan bir nefesle sigarasını sömürürken burnundan çıkan zehir yüzünü gizledi.

"Efendim müdürle görüştüm, aradığınız kız, kısa bir zamandır otelde kalıyormuş ve birkaç gecedir burada çalışıyormuş."

"Bir krupiye için pahalı bir mekân..." dedi Teoman kafasını kaldırıp görkemli otelin duvarlarındaki oymalara, ihtisamlı balkonlarına bakarken. "Burada kalmak için kimi ikna etmiş?"

"Sanırım kızın büyük adamla bağlantısı var, işe kimin aldığı

bilinmiyor.” diye fikir yürüttü Aydın, “Kimse kız hakkında bilgi sahibi de değil.”

“Yani metres mi?” Sigarasını dudaklarına götürürken hayli garip hissetti.

“Henüz öyle bir bilgi yok ama bir krupiye için bu kadar sır, şüphe çekici üstelik fazla lüks değil mi yaşam tarzı? Kimliğini araştırmak istedik ne tam adı ne de geçmişi yok. Bir ajan gibi ortalıkta dolaşmasının başka açıklaması yoksa, kızı işe alan kişi kimliğinin bilinmesini istemiyordur. Eski müdürü hayli sıkıştırdı çocuklar cidden hakkında bilgi sahibi değil. Sanırım kızın gerçek adı Linda falan da değil!” İlginç bilgiler merak duygusunu kaşıyordu.

Aydın şüphelerinde haklı olabilir miydi? Kumarhane tamamen tesa-düf eseri onun olmuştu, bilinçli ve araştırmalara dayalı alım satım gerçekleştirilmemişti. Kendi için olmayabilirdi ama eski patronu Rain için bir ajan ya da düşmanlarının yerleştirdiği bir muhbir olabilir miydi? Dalga-cı gülüşüyle, “Ajan olamayacak kadar göze batıyordu. Sahte bir isimle ve temiz bir geçmişle ne arıyordu kumarhanede? Eski patronunun açığını mı arıyordu? Yoksa kumarhanenin satıldığını öğrenen biri, yeni alıcısına rızak kurmayı mı düşünüyordu?” diye akıl yürüttü. Ağzından ve burnundan duman sızarken sigarasını küllüğe bastırarak parmaklarının ucuyla söndürdü.

Aydın bu konuda ciddiydi. Hele ki böylesi bir adamın sayısız düşma-nı varsa hiçbir işini yarım bırakmazdı. “Sizce öyle mi?” dedi ciddiyetle. “Düşmanlarınız daha evvelde denedi bu yolu, sizi baştan çıkaracak ka-dınlar sundular, belki de buraya göz diktiğinizi duyan biri oyuna erken başladı ama kaybetti.”

“Peki başardılar mı?”

“Baştan çıkarmayı mı?” dedi Aydın ciddi sesine uymayan imasıyla, Teoman çapkınca gülerek başını salladı. Olabilir miydi gerçekten, yeni bir plan ve sonunu hazırlayan bir silah olabilir miydi saf güzelliği?

“Bence o bir metres... Zenginlik peşinde koşan ve av arayan ucuz bir metres... Kumarhane satılınca patron onun için değersiz kaldı ve yeni bir av için tura çıktı.” Aydın’ın tespitiyle Teoman’ın yüzündeki gülüş ve göz-lerindeki alay sönererek adamına ters bir biçimde baktı. Aydın boğazını te-mizledi. “Efendim Adalet Bakanı bunu duyacak.”

Teoman sinsice gülümsedi. “Yani?”

“Yani efendim kızına bunu yapmanızı hoş karşılamaz...”

"Para ne büyük nimet bilemezsin Aydın, neleri sindirir, neleri sineye çektirir göreceksin!"

"Fakat... Sanırım kötü haberi henüz vermedim." Bu adamın ciddi duruşu, bazen canını sıkıyordu.

"Neymiş?"

"Kız sabaha karşı otelden ayrılırken uçak biletinden bahsediyormuş," İşte bu adamı şaşkına uğratmıştı, kaşlarını kaldırdı. "Sebebi?"

"Sebebi yok, birden ayrılmaya karar vermiş ve tüm bağlantılarını koparmış. Size söylüyorum o bir metres, yoksa neden bilgileri imha edilsin ki. İçerideki adamımız kızın birden ortaya çıkıp yine aynı sırla yok olduğunu söylüyor."

"Yani tezini doğruluyor öyle mi, o bir cazibe silahı?"

Parmaklarının arasında şimdi daha hızlı dönen gümüş çakmağa bakan Teoman içinde garip bir pişmanlık hissetti. Keşke dün gece daha ısrarcı olsaydı. Kafası o kadar dağınıktı ki sadece biraz keyifli zaman için onu istediğini varsaymıştı, şimdi kafası tıkr tıkr çalışırken onu kaybetmişti. Bakışları dalgınca etrafında gezindi. Otelin çevresinde değişik dillerde konuşan bir yığın turist güle şakıya geziniyor, bir grup meraklı etrafın resmini çekiyordu. Yeni kumarhanesine son kez baktı ama tek gördüğü hayal kırıklığıydı. Dişlerini sıkarak, "Havalananına..." diye emretti. Zaten kızın peşine düşmesi de aptallıktı, neden duygularıyla hareket edip buraya gelmişti ki. Garip bir his içinde araç hareket ettiğinden beri eli çenesinde, dalgın bakışları camdan dışarıdaydı.

"Efendim telefonunuz..."

Teoman ona uzatılan telefonu alırken ekranda gördüğü isimle telefonu dizine ritmik hareketlerle vurup öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Sevgilim..." dedi ahenkli sesiyle Julia, "Gece beni tek bıraktığın için üzgün olacağımı düşündüm."

"Ne oldu?" dedi Teoman her zamanki kaba tavrıyla.

"Babam bu akşamki partiye gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Parti bizim adımıza düzenlendi ve senin olmaman hem gazetecilerin hem de çevremizin dikkatini çeker."

"Sence bu umurumda mı?"

"Ama bizim umurumuzda..." Kız ağlayarak burnunu çekmeye başlayınca Teoman dişlerini sıkarak sabır dilendi. "Sevgilim lütfen, Koray abi ile annen de katılacak. Geleceksin, beni tek bırakmayacaksın değil mi?" diye sordu.

“Vicdanını sikeyim Teo, boş ver.” dedi kendine kızarak içinden ama bir şekilde onu yatıştırması da gerekiyordu. “Belli değil...”

“Babam bakanların da katılacağını unutmaman gerektiğini belirtti.”

“Tamam.” demesiyle kızın yüzüne telefonu kapaması bir oldu. Kıza durduk yere neden böyle kaba davrandığını bilmiyordu ama içinden ona romantik adamı oynama hissi gelmiyordu. Eğer ortada bir sıkıntı varsa bu ikisinin de hatasıydı ve Julia da mesuliyetini kabullenerek bu davranışlarına alışmalıydı! Kimse ondan özgürlüğünü vermesini istememişti. Henüz birkaç defa yattığı bir kız için gelecek planları kuran babasına fazladan sabrı yoktu. Araç ani bir frenle durunca koltukta sarsıldığı için bakışlarını ön cama çevirdi.

“Kaza olmuş efendim, bir kamyonet devrilmiş.” Aydın aracın camını açıp dışarı bakarken şoför aşağıya inerek, “Ben bir bakayım.” dedi hemen, korna sesleri arasında sıraya dizilmiş araç kalabalığını aşarken arkasından bakan Teoman kendi sorunlarında kayboldu. Zaman geçmesine rağmen ne sıkıcı korna sesleri sustu ne de araçlar yerlerinden kımıldadı.

Şoför yerine otururken, “Polis ve ambulans geldi, sanırım zincirleme kaza olduğundan ölü ve yaralı sayısı fazla olabilir.” dedi üzgünce, Teoman başını geriye yaslarken, “Pilotu ara, geç kalacağımızı haber ver.” diye bu-
turdu.

Aydın telefonla görüşürken yeni bir sigara yakan Teoman camı açtı, bakışlarını dışarı çevirdi. Görünürde bir şey yoktu demek ki kuyruk metrelerce ilerliyordu. Bu haftayı hayatından silebilse tüm servetini verirdi. Lanetli bir haftaydı. Onca zaman hiçbir kumarda ya da ihalede kaybetmeyen adam, özgürlüğünü ve otoritesini bir gecede kaybetmişti!

Zaman geçti, ancak çözüm gelmedi. O da yanından geçen bir polis memurunu durdurup, “Memur Bey uçagım kalkacak, başka gidecek bir yol yok mu? Geç kalıyorum.” diye sordu. Polis memuru lüks aracın içindeki adama, “Birazdan kaldırırlar araçları, merak etmeyin.” diye teminat verdi. Arka tarafında yükselen korna seslerine bakmak için yanlarından ayrıldığında, dişlerini sıkarak Teoman parmağının arasında kıvranan bitmiş sigarasını küllüğe bastı. Eli camın düşmesine uzandı. Tam cam kapanırken insan seline karışmış karmaşada ince bir ses işitti. Kızgın ve öfkeyle haykırdıkça sesini korna sesleri kesiyordu. Bu serzeniş alelade bir kadının haklı isyanıydı ama asıl dikkatini çeken, sesin sahibinin güzel bir şarkı söyler gibi konuşan İngiliz aksanıydı. Amerika'nın kaba İngilizcesi değil... İngiliz İngilizcesini şakıyordu. Camı kapayan parmağı durdu. Hızla

aracın kapısını açtı, gözlerindeki parlama ve yüzündeki keyifli sırıtışla taksiciyle pazarlık etmeye çalışan kadına baktı. Narin yapısına bakmadan adama horozlanan ve çaresizce tepinip duran yapısı, ona tanıdık gelmeye başlamıştı. Tıpkı dün gece gibi bu kızda onu rahatlatan bir şey vardı, bir çekim, tanıdık bir huzur... Omuzlarından aşağı dökülen uzun ve dalgalı kumral saçları güneşin altında kızıl bir alev gibi parlıyordu. Öyle gür ve güzel bir kızılımsı kahveydi ki daha evvel bu kadar güzel saçların yastığına hiç dağılmadığını düşünmesine sebep oluyordu. Kollarını göğsünün altında bağladı, keyifle aracına yaslandı, ayağının üstüne ayağını koydu ve kızın kaygılı yüzünü izledi. Öylece kalakalan yapısına sırttı.

Bu kız komedi filminden fırlamıştı, dün geceleri gördüğü o dişi kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. Üzerine giydiği usturuplu günlük kotu ve sıfır kollu gömleği, maşalanmış dalgalı saçları ve ipek fularıyla halktan bir kadındı. Las Vegas çöl iklimine sahip olduğu için yaz aylarında hafif kıyafetler giyinilir ve akşam saatlerinde sweatshirt ya da bir hırka bulundurulması gerekirdi. Ya bu kız buranın iklimine yabancıydı ya da üzerine bir hırka alacak kadar akli çalışmıyordu. Hayır zeki olduğuna kalıbını basardı. Kızın etrafından bir nehir gibi akan kalabalığa baktı. Las Vegas çok hareketli bir şehir olduğu için rahat ayakkabı ve giyimi herkesin tercihi olurdu. Bu kız topuklu ayakkabıların üzerinde öfkeyle zıpladıkça adamın keyfi yerine geliyordu. Güzel yüzü, ıslıl ıslıl çingılar çıkaran kızgın gözleri ve çaresiz büzdüğü dolgun dudaklarıyla keyifle izlediği bir komedi filmi- nin parçası gibiydi.

"Lanet olsun." diye küfretti kız saçlarını omzunun üzerinde dalgalandırıp taksinin tekerine tekme atarak. Çinli olduğu anlaşılan şişko taksici sinirle araçtan çıkınca da mahcupça hacı yatmaz gibi eğilip doğrulup özür diledi. Adam kendi dilince küfretmeye başlayınca korkan kız sustu. Çocuk gibiydi. Cesurca horozlanırken anında surat asan yaramaz bir veled dönmişti. Teoman her ne kadar onu izleme işini uzatmak istese de kaybetme korkusuyla kendini ona doğru ilerlerken buldu. Taksici genç kıza bağırırken Teoman Çince bir şeyler söyleyip gülümsedi. Tıknaş adam araya karışan adama baktı ve yüzünde gördüğü gülümsemede mizahtan eser olmadığını fark etti. Erva'nın şok geçiren gözlerinin altında Çince bir şeyler mırıldanan Teoman hayli sakindi ama genç adamın arkasında tetikte duran Aydın'ı gören taksici korkuyla gözlerini irice açmıştı. Kıpırmızı olmuş yüzüyle yanında beliren Aydın'a bakıp saygıyla eğilip bükülüp özür dilemeye başladı.

Erva nefesini tutmuş hâlde taksiciyle konuşan adama bakarken

Teoman Aydın'a taksiciyi işaret etti. Aydın adamın parasını ödeyince Teoman kıza dönüp göz kırparak, "Kader." dediğinde hâlâ üzerindeki şaşkınlığı atamayan Erva bir adım geriledi. Yer mi sarsılıyordu yoksa bayılma arifesindeki bedeni aşağı mı çekiliyordu? Hayır ne tekme ne tokat yemişti ama en az onları yemiş bir tepkiyle afallayıp kalmıştı.

"Sence bana teşekkür etmen gerekmez mi? Seni kötü bir taksicinin gazabından kurtardım."

"Te... teşekkür ederim." dedi kekeleyerek, şaka mıydı bu? Kamera şakası! Adam bir anda burnunun ucunda bitip gözlerinin içine bakarak alay etmiş ve kendini beyaz altı prensi ilan etmişti.

Kız ağzının içinde bir şeyler homurdanınca, "İngiliz aksanın çok güzel, hiç bozulmamış." dedi adam yem atarak.

Teoman'ın işleri sürekli yurt dışında olduğu için çok iyi İngilizcesi vardı ama bu Türk aksanıyla karışınca biraz sırtıyordu. Bu kız her ne kadar İngiliz havası sunmuyor olsa bile dile hâkimiyeti kusursuz duruyordu. Ya orada büyümüştü ya da ciddi bir süre yaşamıştı ama kesinlikle İngiliz değildi!

"Anlamadım."

"Gerçekten İngiliz misin?"

"Gerçekten kamera şakası mısın?" dedi kız dişlerini sıkarak. "Sana kendimi neden kanıtlayayım?"

"Gerçeği itiraf et."

"Gerçek görünendir!"

Erva İngiliz olmayan görüntüsüne konuşmasının pek de uymadığının farkındaydı. Ama dünkü oyununa devam ederek, "İngilizlerle bir derdiniz mi var? Yoksa siz de İskoç musunuz?" diye sordu.

"Türk..." dedi adam. "Türküm demiştim dün."

"Unutmuş olmalıyım, gereksiz şeyleri aklımda tutmam."

"Gereksiz!"

"Benim gitmem lazım." dedi kız etrafına panikle bakıp saatine göz attı sıkıntıyla. "Uçağımı kaçıracağım." Adam toprak kokulu gözlerini ona diktiğinde kız, "İyi günler bayım." diyerek başını salladı. "Ve nazik tavrınız için teşekkür ederim." Peşinden sürüklediği valiziyle arkasını dönüp yürümeye başladı. Aslında kalabalık kaldırımları kalbi yerinden sökülürcesine adımlarken aklına ne uçak gelmiş ne de bu caddeyi aşip arka sokaktan boş bir taksi çevirmeyi düşünmüştü. Teoman dalgın kızın arkasından gözlerini kısarak baktı. Genç kız birkaç araç araya koyacak

kadar uzaklaşmıştı ki ani bir hamleyle sakın ve telaşsız adımları ile ona doğru ilerledi. Aydın ve diğer korumalar peşine takılınca onlara sert bir bakış atarak mesafe istedi. Aydın diğerlerini durdurdu ama kendisi asla bir adım gerisinde olmayı bırakmayacağını belirtti. Teoman kendi kendine söylenen kızın ardından ilerlerken içindeki sıkıntı dağılmaya, keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

“Bir şey unutmadınız mı?” diye sordu kızın soluğunu keserken.

Peşinden geldiğini hisseden ve heyecandan ayakları birbirine dolaşan Erva kaşlarını çatarak başını salladı. Yoluna aynı tempoda devam ederken neyi unuttuğunu düşünüyordu ve bir anda aklına geldi. Hızla durunca kalabalık kaldırımdaki birkaç kişiye çarpmaktan son anda kurtuldu. “Affedersin,” dedi valizini bırakıp çantasını açarken Teoman sonunda dedi hevesle ve kız cüzdanını çıkarıp ona para uzatırken arkalarında beliren Aydın şaşkınlık içinde dudaklarını öne uzatıp kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını patronuna çevirdi, göz göze gelince sanki havada sinek görmüş gibi bakışlarını kaçırdı.

Teoman dişlerini sıkarak, “Bu ne?” dedi kızın uzattığı paraya bakarak.

“Taksinin ücreti,”

“Telefon numaranızdan bahsetmiştim,” dedi adam eline dokunup kızın parasını geriye ittirirken.

“Borçlu kalmayı sevmem,” dedi kız elindeki dokunuşla rengi beyazladı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan kız kâğıt paraları eline sıkıştırmıştı. Teoman elindeki paraya şaşkınca bakarken kız valizine asılarak yürümeye devam etti.

“İngiliz?” diye seslendi Teoman kısıp sesiyle, elindeki parayı havaya savurdu ve peşine düştü. Olduğu yerde ipi çekilmiş kukla gibi duran Erva usulca arkasını döndü.

“Ne var?”

“Peşinden yürüyeyim mi yoksa konuşmak için seksi popondan sonra yüzünü de görebilecek miyim?”

Birkaç kişi havada uçuşan dolarların peşinden koşarken şaşkınlıktan kız donup kalmıştı. Ah Allah'ım, insanın ağzını açık bırakacak kadar arsız hale ne zaman gelmişti? Sorgulayan tek kaşını kaldırdı. Adam çapkınca gülünce güneşin altındaki yakışıklı yüzü aydınlandı, kızın kalbi tekledi. Bu gülüş neden hep aklını başından almak zorundaydı? Resimlerde, videolarda, her yerde aynıydı, kalp krizine sebepti. Tek gülüşüyle onu alt etmesine izin vermeyecekti. Nefesini kesmesine hem de pes etmişken

yeniden kalbinin sesine kapılmasına gerek yoktu. Dün gece oyunda, sabah gazetede gerçek yüzüyle yeniden karşılaşmıştı. Sırf aşık diye tepki verme aptallığını gösteremezdi, bu defa olmazdı, pes etmişti işte, kabul lenmeliydi.

Adamın gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu. "Seni götürebilirim."

"Nereye?" dedi kız şaşkınca, nereye gidecekti? Unutmuştu!

Keyiflenen adam omuzlarını sarstı. "İstediğin her yere, bana uyar."

Dudağını dişleyen Erva, "Havaalanı senin için uygun mu?" diye sordu.

Teoman başını iki yana salladı. "Bir yemek senin için uygun mu?"

"Uçağım kalkacak." dedi kız kaygıyla.

"Bu önemli mi?" diye sordu adam kibirle.

Kız öfkeyle kaşlarını çattı. "Elbette önemli, uçağımı kaçıramam." Abıası çoktan havaalanına gelmiş olmalıydı, gitmediğini görünce kaygılanırdı.

Onun dalgınlığını yanlış anlayan adamın içine bir kurt düştü. "Neden? Seni bekleyen birisi mi var?" Kız gözlerini kısarak cevap vermeyince Teoman, "Sevgilin?" diye sordu karamsar bir sesle Erva gülümser gibi başını iki yana salladı. "Nişanlın?" Kız gözleri parlayarak başını olumsuz anlamda yeniden salladı. "Kocan?" Artık iyice dudakları aralanmış keyifle sırıtıyordu. "O zaman ailen..."

Kız başını salladı hevesle, "Sen bana asılıyor musun Türk?" Gözlerindeki alay çok neşeliydi.

"Bir İngiliz'e asılmak suç mu bu ülkede?"

Erva güldü. "Şu ana kadar olduğunu duymadım." Kendi konuşma sesinde bir tuhaflık olduğunu duyabiliyordu. Her zamankinden farklıydı. Sakinleşmek için bakışlarını yola çevirdi, genç adam sanki onun beynini okuyor gibi gözlerini kıstı.

"Bir yemek sadece... Eğer sonra gitmek istersen uçak biletin benden."

"Sence oradan kendim alamayacak gibi mi duruyorum?"

"Buradan bakınca tablo gibi durduğun söylenemez, bence bir kapak kızına daha çok benziyorsun."

Ona gülümseyerek bakıyordu artık ve kahkahasını saklayamıyordu. Bu çok saçmaydı. Onun peşinde hayatını geçirmişti ve vazgeçtiği anda peşine düşmüş, kader onları bir araya getirecek bir hamle yapmıştı. Erva karmaşık bakışlarıyla beynine uymayan kalbiyle adamın rüyalarını

süsleyen yüzünü incelemeye başladı. Yüzünde sadece nezaket ifadesi vardı ve bunun ötesinde bir ima görmemek hayal kırıklığına düşürmüştü.

“Ben yem atacağınız kuş değilim, kendi karnımı kendim doyurabilirim.”

“Tanrı aşkına Linda, sana sadece yemek yemeyi teklif ettim ulu orta seks yapmayı değil, bu kadar düşünecek ne var?” dediğinde kız nefesini tutarak gözlerini iri iri açtı. Hayır, bu şaşkınlığı edepsizce konuştuğu için değildi, adını hatırladığı içindi. Adam kızgınca, “Bu ülkede yemek serbest bildiğim kadarıyla,” diye devam etti. Kızın karnında tatlı nehirler akıyor, başı dönüyordu. Daha önce kimse ona ilk ismiyle bu kadar tatlı seslenmemişti, ablası bile annesi öldükten sonra ilk adını söylemeyi terk etmişti. Kulağında hâlâ sesi çınlıyordu. *Linda!* Adını unutmamıştı. Adamın bıkkın tavrı gözünden kaçmadı. Sanırım bir kızın peşinden bu kadar koşmak canını sıkıyordu, tabii alışık değildi beyefendi, her kadın kucagina düşerdi, onu uğraştırmazdı. Bu düşünce kızı kamçıladi.

Derin bir nefes aldı ve çenesini inatla dikleştirdi. “Teşekkürler. Ama gitsem daha iyi olur, sizin nezaketinizin tek bir yola çıktığını bilerek yemek yiyemem.”

“Nereye çıkıyormuş?”

“Sizin gibi adamlar için yemeğin bittiği yer de seks başlar...” Rüzgarla sevişen saçlarını savurarak arkasını döndü. Adamın şaşkın yüzüne ve reddedilmenin verdiği öfkeyle parlayan gözlerine bakmak kızın gururunu fena okşadı. Kabul etmesi gerekmez miydi? Bu bir taktik değildi, cidden gurur yapmış olamazdı değil mi? Ah Erva aferin sana, artık kendine yabancısın, oyununa gönüllü kuklasın. Kendine söverek yürürken koluna dokunan elle irkildi. Nazik ama kendinden emindi. Titrediğini belli etmemek için ona kadar saydı. Bıkkın bir ifade ile etrafına bakındı. Adam kaşlarını çatmış ona tepeden bakıyordu. “Beni tanıyor musun?”

“Kimsin?” dedi kız alayla, “Adalet Bakanı mı?”

Adam öfkeyle dişlerini sıktı. Onu tanımayan yoktu, nasıl bilmezdi! Bu ezici egosu ve baştan çıkaran kibri bazen kendini bile zor duruma sokmaktaydı. Hiç mi gazete okumazdı, hadi gazeteyi geçti ya dergi hiç mi kurcalamamıştı. Üstelik kumarhanelerde geziyordu namını duyan onu da tanırdı. Kesin dikkatini çekmek için oynuyordu! Kafası karıştı. Gerçekten nefes kesici bir kadındı hem aklına hem de iradesine savaş açarak bir ilki yaşıtıyordu. Sadece gururuyla ya da sıvri diliyle değil, hırçın saçları, narin vücudu, biçimli ve bilmiş kaşları, zarif yüz hatlarıyla bile göz alıcıydı.

Üstelik bundan bir habermiş gibi ukala bir hava taşıyor olması da onu daha çekici kılıyordu.

“Böyle yaparak peşinde kuyruk olacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır böyle yaparak peşimdeki kuyruğu bırakacağını sanıyorum. Şu ana kadar peşimdeydiniz değil mi?”

Kızın küstah tavrı onu kızdırmadı, aksine hoşuna gitti. En az kendisi kadar dişli ve düşüncelerini savunacak kadar kendinden emindi. Daha evvel onunla bu cürette dalaşan kaç kadın olmuştu, abilerinin karılarından başkasını hatırlayamadı! Herhâlde bu kız yüksek egosuyla ortalıkta dolaşıp o da dâhil bütün erkeklerin dikkatini çektiğini, inadını tetiklediğini ve güzelliğiyle göz kamaştırarak dönüp ona tekrar bakmasına sebep olduğunu bilmiyordu ya da cidden bunun farkında değilse aklını falan kaçırmış olmalıydı.

Kendi kendine güldü. Kafasını karıştırıyordu. Genelde sokaktan kadın bulmak pek âdeti değildi. Ama yanındaki güzel kadına tekrar bakınca bu durumda bir istisnaya müsaade edebileceğinden kesinlikle emindi. Üstelik hazırcevaplığı keyiflendiriyordu. Zamanın züppesi, kadınların gözdesi, metreslerin duası olan adam sokaktan kadın kaldırmak için mütneş bir savaş veriyordu. Harika!

Bakışlarını genç kadının dik göğüsleri, dümdüz karnı ve uzun bacaklarına indirdi. Lanet olsun dün gece çıplak gibi durduran elbisesi aklına gelince nasıl bir hazine taşıdığını hatırladı ve ağzı kurudu. Bakışları beyaz gerdanına kaydı, o boynu fularla kapamak suç olmalıydı, çekip almak için mücadele eden parmaklarını yumruk yaptı. Minik kulaklarına ve enfes göğüslerinin oluşuna... O güzel boyna dolanmış safir ya da zümrüt bir mücevher düşündü, ipek beyaz çarşafların üstünde cırılçıplak hâliyle ona bakıyor ve parmağına doladığı zincirle oynuyordu. Adamın bedenini ateş bastı. Onu derhal yatağında istiyordu. İstirapla sertleşti.

Bu sıra dışı güzellik sayesinde hayat birden gözüne daha güzel görünmeye başladı. Sıkıntısı uçup gitti. Yanlarından geçen taksiyi durdurmak için kolunu uzatan Erva, kendini es geçen araca kızarak başını kaldırdı ve önlerindeki kafenin büyük camından içeri süzülerek kırılan gökkuşağı renkleri teninde oynadı. Adamın nefesi kesilirken kız taksileri yakalamaya çalışsa da yanındaki adam odaklanmasına engel oluyordu. Artık trafik açılmıştı ve bu süre zarfında beklemede kalan halk taksilere hücum etmişti!

“Ne var Aydın?” dedi yanındaki korumasına bakmadan onun dibine

yaklaştığını hissederek genç adam kısık sesle, "Efendim yol açıldı, bu kornaların tezahüratı bize." diye söylendi.

"Ne yapayım?" dedi Teoman dalgınca Aydın şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Patronu aradığı güzel kadının yanında durmuş, saçmalıyordu ve bu ilkti.

Erva gülme isteğini bastırdığı gibi dönüp hayallerinin prensine bakmak ve şaşkınlığının hatırladığı kadar nefes kesici olduğundan emin olmak istedi. Kalbini döven heyecanı bastırdı. Her ne kadar büyük bir istek duysa da ona sarılmaya karşı koymak için elinden geleni yaptı.

"Hay aksi..." dedi kız taksi yine durmayınca.

"Gidelim mi?" dedi Teoman.

"Hayır." dedi kız ona surat asarak zoru oynamasından sıkılacak mı diye bekledi. Saatine baktı. "Zaten uçağı kaçırdım, artık uçarak gitsem bile yetişemem."

"Ne güzel." dedi adam keyiflenerek kız sert sert bakınca omzunu sarstı.

Erva başını sarsarak arkasını döndü ve saçlarını savurarak yürümeye başladı. Arkasından Teoman'ın, onun arkasından da korumasının, koruma şefinin arkasından ise minik ordusunun geldiğini biliyordu. Elinde valizi, kuyruğunda mafya kılıklı kolonisiyle milletin şaşkın bakışları altında sokakları geçip kalacağı otele yürürken onun peşinden gelen varlığının tadını çıkarmaya ve içinde çaça dansı yapan aptal kızın kafasına vurup susturmaya devam ediyordu. Her adımında insanlar ilgiyle dönüp onlara bakıyordu, dikkat çeken kendisi miydi yoksa arkasında korumasıyla geçen bu çekici adam ve eskortları mıydı, karar veremedi.

"Daha ne kadar inat edeceksin?"

"İnat etmiyorum, sizi tanımıyorum."

"Görüşmezsek, nasıl tanıyacaksın?"

Çaktırmadan gülerken, "Tanışınca neler olacak biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Önce yemek yiyeceğiz, sonra siz bana bir içki teklifinde bulunacaksınız, sonra istersem odanızın manzarasını görebileceğimi vaat edeceksiniz ve sabaha istediğinizi elde ederek beni terk edeceksiniz. Sizi tanıyor muyum bayım?" Alayını yaparken adamın şu ana kadar bu yolla kaç kadını kandırdığını hesapladığını biliyordu. Üstelik bunları söylerken ironi oluşturmaktı amacı ama gerçekliğini fark ettiği an içindeki hüznün tetiklendi ve korkusu hissedilir bir baskınlık kurdu. Bazı erkeklerin evrimleşmesi

bir kadının sevgisiyle mümkün olabilir miydi? Bir keresinde çapkın erkeklerin narsist olduğunu belirten bir yazı okumuştı.

"Evet." Küstahtı ve dürüst cevaplamıştı.

"Sen gerçekten narsisist bir kişiliğe sahipsin!"

Teoman ilk defa duyduğu yüzüne vurulan cesur sözlerle bir an gardını düşürerek kaşlarını çatmıştı. "Ne sanıyorsun kendini? Her beğendiğin ve yoluna çıkanın senin malın olması gerektiğini mi?"

"Narsist değilim!" dedi adam dişlerini sıkarak, daha evvel ona böylesi hakaret edeni ne görmüş ne duymuştu.

"Narsist değil 'narsisist,'"

"Aynı değil mi?"

"Aynı ağacın dalları gibisiniz diyelim."

"Belki bu söylediğin şey olduğumu nereden çıkardın, tanımadan yargılamıyor musun?"

Duygusal ya da fiziksel iletişimde narsisist kişilerin ilişki içinde kendisini yalnız ve değersiz hissettikleri için aşırı duygusal ya da aşırı donuk tepkilerinin normal olduğunu okuduğunda şaşırılmıştı. Belki de şimdiye kadar onun bu özelliğini tanıyıp ona göre karar vermesi gerekirdi çünkü ilişkisinde doyumu ve mutluluğu temel aldığı için birliktelik yaşayabilmeleri adına süreçlerine verdiği tepkiler çok önemliydi. Narsisistik kişiliğe sahip olanlar ilişkide "sen" e yatırım yapamayan, libidinal enerjiyi baz alan ama bunu yalnız kendine kullanan ve karşısındakine akıtamayan kişilerdi. Bu kişilerin aşk sandığı şey bile genelde haz ve fethedemediği güçlü kişiliklere olan hayranlıktı. Tıpkı Teoman gibi bir kadının bacaklarının arasında deliğinin olması yeterli olabilirdi çünkü gençlik süreçlerinde onu izleme şansı olduğunda görmüşü ki bu tür kişilikler rastgele cinsel ilişkilere girerler, sanki aşık olmuş gibi görünmeyi seçer ve asla kendilerini birine kaptırmazlardı. Onun kendinden bir açıklama beklediğini görünce başını dikleştirerek üstünlük kurmaya çalıştı çünkü bu tavır onları deliye çevirirdi.

"İnsanlar tarafından çekici ve değerli bulunmaktan zevk alırsınız, genelde tek gecelik ilişkiler yaşayarak cinsel heyecanı gidermeyi amaçlarsınız. Gözünüze kestirdiğiniz avı elde edene kadar gösterdiğiniz ilgiler ve centilmen tepkiler, aşk gibi görünse de geçici bir hevesten öte olamaz

2 Narsist kişilik bozukluğu ise özellikle abartılı bir kendini beğenmişlik duygusu, kendisine sürekli hayranlık duyulması ihtiyacı, başkaları için empati eksikliği, beğenilerden aşırı gurur duyma ve küçümseyen veya tepeden bakan tutumlarla karakterize bir kişilik bozukluğudur.

çünkü heyecan duyduğunuz kişiyi ele geçirdikten sonra galibiyet ihtiyacınızı karşılamış ve yeni bir savaş için av bulma güdüsüne kapılmış olursunuz. Eğer karşınızdaki kişi çetin ceviz çıkar da buna razı olmazsa arzula-
dığınız bu kişiyi hızla değersizleştirme sürecine girer hem cinsel heyecan hem de kişisel ilgiyi azaltmak için egonuza sığınabilirsiniz."

"Nesin sen doktor mu?"

"Hayır biraz psikolojiye ilgim var, hepsi bu." Ona şimdi devamında olacakları söylese ona küfreder gibi bakıp arkasını dönerek ortadan toz olurdu. Çünkü narsisistik kişilerde, karşı cinsi idealleştirme salt cinsel bir ilgiden ibaret olurdu. Zamanı gelince uygun gördüğü duygu bütünlemesi sınırlı alanda kalır, derinlemesine bir ilişki kapasitesi gelişmediğinden kendi duyguları kadar karşısındakinin hislerinden de kaçardı.

İlk defa bir kadının karşısında ne diyeceğini bilemediğinden ve daha evvel karşılaşmadığı bir enteresanlıkla yüzleştüğinden tepkilerinin hangi yönde olması gerektiğini bilemiyordu. Kadın daha evvel bedeniyle şimdi ise zekasıyla kafasını karıştırmış, onu amacından şaşırtmak için kurnaz bir etkiye tabii tutuyordu.

"Peki ben bahsettiğin bu kişiysem ne olacağını düşünüyorsun?"

"Neden söyleyeyim?"

"Sadece benim hakkımdaki düşünceni merak ettim. Sence ben anlattığın kişi gibi mi duruyorum, beni yanlış analiz etmiş olamaz mısın?"

"O kadar çok senden vardı ki hayatımda ve bir o kadar çok seninle başa çıktım ki. Genellikle arzu duyduğunuz ve beraber olduğunuz kişinin sizi sahiplenip sömüreceği korkusunu o kadar yoğun yaşarsınız ki bu yüzden kaçış noktanız genelde özgürlük olur çünkü gerçekten sevmekten ve olduğunuz gibi kabul görmekten korkarsınız. Zaten aşkın nesnesi haline getirdiğiniz kişi de kendi ego ihtiyaçlarınızın giderilmesine yönelik bir araç hâlini almıştır. Yolunuzun üzerindeki deposuna benzin doldurduğunuz istasyonlardan biri olmayı kendime uygun bulmuyorum. Eğer şimdi sizin teklifinizi kabul edersem, benimle duygusal birliktelik değil tensel bir doyum yaşayacak, sonrasında size boyun eğdiğim için irademi küçük görüp benden kurtulmak adına değersizleştirmekten çekinmeyeceksiniz."

Adam ağzı açık ona bakıyordu? Onu bir yerden tanımiyorsa bile kesin bu yer fıstığı onu bir yerden tanıyor olmalıydı, yoksa içini dışını nasıl bu kadar kolay analiz edebilirdi? Üstelik bu kadın şimdiye kadar kaç ilişki yaşamış, kaç manyağın ağına düşmüştü ki bu konuda tüm diğer erkekler gibi karakersiz sanıyordu! Belli ki korkuları ve kaygıları vardı, normal

şartlarda böyle bir kadınla karşılaştığı zaman alacağı riski hesaplayıp derhal yolundan çekilirdi ama şu anda inanılmaz derecede onun fikrini değiştirmek için hırs ve merak duyuyordu. Bu aslında kendi bilinç dışındaki bir kalkandı, kısacası kadına karşı kıskançlık ve öfkenin yansıtılmasıydı. Erken dönemde anneye duyulan aşk-nefret ilişkisinin sağlıklı olarak bütünleştirilememesiydi. Böylece ilişkiye girdiği kişiyi yıkıcı bir şekilde yok etme isteğinin verdiği kaygıdan, o kişiyi değersizleştirerek kaçıp kurtulmaya çalıştığını fark edemezdi.

³ Teoman sıkılğan bakışlarını yana çevirdi, sanki bütün erkekler peşine düşmüş gibi saçlarını savuran albenili kıza baktıkça, sinirleri gerilmişti. “Sen söyle, ne yapmalıyız?” Bu saçmalığa bir son vermek istedi.

“Hayatımda sizin gibi ürkütücü bir erkek istemiyorum.” dedi kız ciddiyetle.

“Ben de senin kadar açık sözlü ve çok bilen bir kadın istemiyorum, ne tesadüf!” Ve bunda ciddiydi.

“Üstelik sigara içen erkeklerden hoşlanmam.”

“Tek sorun buysa yanında içmemeye çalışırım.”

“Üzerinize kokusu sinmiş, tıpkı diğer kadınlar gibi. Bu çok rahatsız edici.”

“Düşünceye göre değişir. Ne garip değil mi seninle bir yemek için şurada durmuş hakkımda destan yazan korkularına izin veriyorum, beni tanımadığın hâlde yargına takılmamam ne kötü.”

Kız adamın arkasındaki küçük çaplı ordusuna bakarak gülümserken kaşını kaldırarak etrafı kolaçan eden korumasını gösterdi. “Çok masum durmuyorsun? Tehlikelisin... hem duygusal anlamda hem fiziksel anlamda.”

“Ben iş adamıyım, düşmanım çok.”

“Sen bir kumarbazsın, hakkını yediğin çok.”

“Kumar masasına oturan hiç kimse masum değildir, oraya şeytanla anlaşma yaparak gelmişlerdir.”

“Şeytanın bu kadar çekici ve yakışıklı olduğunu bilmiyorlardır da ondan.” İşte bu iltifat adamın çapkın gülüşünü genişletmişti ve kızın sözlerine devam etmesi ise dişlerini sıkmasına sebep olmuştu. “Ben, tek gecelik bir ilişki de istemiyorum.”

“Ben de... Şu saatten sonra seninle tek gecenin bana yeteceğini

sanmıyorum.” İşte bu sözler kızın başına ve yüreğine kaya gibi düştü. Birden durup küstah adama sert sert baktı. Başı dik, omuzları kalkık ve ifadesi meydan okuyordu. “Tokat atmayacaksın değil mi? Bunu denemeni tavsiye etmem!”

“Yok.” dedi kız dudaklarını kasarak, “Tokat kesmez seni, ben bacak arana tekme düşünüyordum, nasılsa aklın oradan çalışıyor, vurunca yerine gelir gibi.” Adam daha geniş sırtırken, işaret parmağını şakağında gezdirdi. Sitemle başını salladı. Erva ona yem atan bir gülüş sundu. “Ne kadar arsızsın. Sendeki bu öz güvenin nereden geldiğini keşfetmeye çalışıyorum.”

“Biz Türkler kendimize olan güvenimizle tanınırız.”

“Sendeki ırk meselesi değil!”

“Peki sevgili psikologum bunu da bakarak mı buldun?”

“İh ih...” dedi kız sesli soluyarak, “O kadar yüzsüzsün ki hangi masken gerçek bulamadım. Ukala mı, üçkâğıtçı mı, çapkın mı, travması olan iyi niyetli kötü bir adam mı, yoksa risk düşkünü bir kumarbaz mı? Hangisi sensin? Göremiyorum.”

“Miyop olmayasın.”

“Gerçekçi olduğum aşikâr. Çekici bir kadın gördüğünde beynini cebinde taşıyanlarla pek görüşmüyorum.”

Yine eli cebine giden ve parmaklarının oyalandığı çakmağı sıkın adamın yüzü bu sefer ciddi bir sertlikle maskelendi. “Haddini aşan hakaretlerine içerliyorum.”

“Seni annenden bile iyi tanıdığımı bahse girerim de sen kaybedersen arkandaki kuklaların topuğuma sıkır diye korkuyorum. Çapkınsın. Umursamazmış gibi yapan alingan bir adamsın, kibirle gururu birbirine karıştırdığın için hangi duygun gerçek sen bile karıştırıyorsun.”

Teoman ağzının içinde küfretti, tespitlerine verdiği tepkiyi görmek isteyen kadın yan gözle genç adama baktı. Bu durum aslında son derece tuhaftı. Hiçbir şey planladığı gibi ilerlemiyor, hayat plan üzerinde ona plan çemberi kuruyordu. Ablasından sürekli işittiği dedesinin sözü, *Plan kuranlara plan kuran bir Yaradan var kızım, kader oyun işi değil, hayat işidir sakın kurcalama.*

Sonunda bir otelin önüne geldiklerine göre ona kibarca teşekkür edecek ve her ikisi de kendi yollarına gidecekti. Ve onu bir daha asla görmeyecekti! Teoman korumasına uzaklaşmasını emrederken, “Hadi seni yerleştirelim.” diyerek genç kadının hafifçe dirseğinden tutarak onu ağzı açık

hâlde yanına çekip şaşkın yüzüne göz kırptı. Kız itiraz edemeyecek kadar afallarken onların geçmesi için kapıyı tutan valeye doğru yönelmişlerdi.

Erva yüzüne soğuk su serpilmiş gibi irkilerek, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı. Şaşkındı. Bu emrivakı beklemiyordu. Kolunu tutuşundan çekmek için hamle yaptı ancak başarılı olamadı.

"Sana kalacak bir yer ayarlayıp annemden bile iyi tanıdığın beni senden öğrenmeye gidiyoruz." Sanki her zaman ona böyle dokunurmuş gibi fütursuzdu. Emrivaki ifadesi, hükmeden duruşuyla ona akıllı bir hamle yapacak açıklık vermiyordu. Kız şaşkınca kirpiklerini kırıştırdınca, "Sarım acıkmışsındır, yemek yemen lazım." diyerek ikna kabiliyetini kullandı.

"Pardon." Kız durdu ve genç adama döndü, onun kibar bir şekilde bu geziyi sıkılarak noktalayacağını düşünmüştü ama yanılmıştı, adam sonunda kendi bildiğini okumaya başlamıştı. Her zaman ukala ve dik başlıydı zaten uyuz! İyi de amacı da bu değil mi şimdi ona itici gelen tarafı neydi? Nazik tutuşundan kolunu çekmek için kıvrandı.

"Sizinle yemek yiyemem," Adam öfkeyle bakınca bu sefer ileri gitmeden açıklama yapma gereği duydu. "Yani her yemeği yiyemem!"

"Ben de her yemeği yemiyorum." dedi adam kızın valizini koruması-a uzatıp Aydın'ın gözlerine bakarken. "Oda ayarla, bana da yan tarafında bir oda..." Ve sözlerine devam etmek için kıza döndü ama şaşkın kız kül rengiyle yüzüne bakınca ona çapkınca göz kırpan adam gülümsedi. Her kadını etkisi altına alacak etkileyici bir gülümsemeydi bu ve bu, genç kadin üstünde de arzu ettiği etkiyi bırakabilmişti. Şaşkınlık ve hayranlık.

Derhal kendine gelerek, "Yanlış anladın ben cidden her yemeği yiyemem,"

Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra memnun bir ifadeyle, "Diyet için çok zayıfsın," diye şikâyet etti.

"Bu diyet benim hayatımın bir parçası,"

"Kilona bu kadar takıntılı olduğunu düşünmemiştim, kendine de psikolojik analiz yaptın mı? Bu takıntı benimkinden daha tehlikeli olmalı."

Onun yanlış anlayıp altta kalmamak için derhal açığını kollayan hâline öfkelenen kız, kolunu tutuşundan çekerek, "Ben sizin yediğiniz yemeklerden tüketemem çünkü gluten tüketmiyorum."

"Hadi ama yakınlarda harika bir restoran biliyorum üstelik bu yemekler senin diyete olan bakış açını değiştirecek."

"Şey efendim," dedi Aydın patronunun dikkatini çekmeye çalışarak

Teoman ona kısacık baktı ve genç adam çekinik bir ifadeyle, "İsterseniz glutensiz bir restoran bakabilirim." dedi olayı kavrayarak.

Erva'nın dikkatini kendine çeken Aydın'a patronu tam olumsuz cevap verecekti ki genç kadın, "Böyle bir yer bulmak hayli zor," diye atıldı.

"Bildiğim bir yer yok efendim ama duyumsadığım birkaç restoran sizler için özel hizmet veriyormuş, dilerseniz arayıp çölyaklı müşteri kabul edip edemeyeceğini sorabilirim?"

Teoman gözlerini kısarak, "Diyetin adı mı bu?" diye sordu.

"Hayır rahatsızlığın adı efendim," dedi Aydın konuyu fazla uzatmadan ve Erva ona inanmak isteyerek bakınca güven veren bir jest yaptı. "Benim bir arkadaşım da çölyaktı efendim, sizin için hassasiyetin önemini biliyorum, en uygun yeri dilerseniz araştırır bulurum."

Teoman bu garip diyetin sebebini yemeğe saklamayı düşünerek, "Tamam hallet," dedikten sonra kıza döndü. "Uçuşu iptal et..." Konuşmasına fırsat vermeden Aydın'a yeniden döndü. "Ve güzel bir yerde masa ayarlat, benim de yiyebileceğim şeyler olsun."

Genç kadın ona meraklı gözlerle bakıyordu. "Paranla beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun Türk?"

"Bunun senin üzerinde pek etkisi olmayacağına karar verdiğimden beri, sadece çekiciliğimle yapmayı planlıyordum İngiliz. Sence baştan çıkarabilir miyim seni?"

"Baskınlık kurarak mı? Sanmıyorum!"

"Yakışıklıyım, sen de hem aptal hem de kör değilsin." dedi küstahça.

"Egoya gel." dedi kız dişlerini sıkarak, kibirle tek kaşını kaldırdı. "Yani beni baştan çıkaracağına eminsin."

"Elbette, her zaman çıkarırım."

Her zaman çıkarlarmış!

Kendine güvenen suratını yumruklayıp bacak arasında fazla mesaiye çıkan çok kullanılmış organını tekmelemek istedi. Sırf onun yüzündeki dehşet veren şaşkınlığı ve gözlerindeki egonun ışığını görmek için reddetmek isteyen kız, dişlerini sıktı, küstah herife tek bir yumruk savurduğunu hayal etti. Adam damarına basmaya devam etti, o da kıza dair bir şeyler keşfetmişti, inatçılık ve kazanma hırsı gibi. Kendisi kadar o da kaybetmeyi sevmiyordu. Kumar oynamak en sevdiği şeydi, bu seferde kazanan kendisi olacaktı.

"Seninle bir anlaşma yapalım İngiliz, eğer üç gün içinde benden hoşlanmadığına karar verersen, uçak biletini alır, tüm masraflarını

karşılıyarak seni istediğin yere yollarım. Ama üç gün sonrasında dürüst olup benden hoşlandığını kabul edersen, bana bir şans vermek zorunda kalacaksın."

"Kumar..." dedi kız imayla.

"Bence Rus ruleti." dedi adam dürüstçe, daha önce hiçbir kadın için bu kadar efor sarf etmemiş, bu kadar mücadele vermemişti. "Kumarda kaybettiğin tek şey paradır, Rus ruletinde ise hayatın olabilir."

Gözlerinden parlak bir şimşek geçti. "Yani ben sizin sonunuz mu oluyorum?"

"Sanırım güvendiğim bazı huyların sonu oldunuz bile."

"Bir eviniz yok mu sizin?" dedi kız aklına gelen gerçeikle dişlerini sıkarak, Teoman bir değil sayısız evi olduğunu düşündü ama bir tanesinin onu hevesle beklediğini aklına bile getirmede. Avrupa'nın değişik yerlerinde hepsi birbirinden şık ve lüks oteller ve evler onun emrine amadeydi fakat o malikane büyüklüğünde yerlerden hoşlanmaz, herkese ve her şeye hâkim olacağı ufak yerleri yeğlerdi. Babasının ölümünden sonra kendi sefasına düşen annesi yüzünden, abisi dışında bir aileye sahip olmamıştı. Yalnız bir çocuk olarak kendini hiçbir zaman bir eve ait hissetmemişti ama şimdi üç gün boyunca bu kıza ait olacaktı! Bu tuhaf değil de neydi? Bu bir hataydı. Belki. Ama hatalarının en güzelinin bacaklarının arasında sonsuz bir hazzın keyfini sürecekti. Ya da herhangi bir kadına kapıldığı an, bu büyü bozulacaktı. Her zaman olduğu gibi!

"Bir değil, bir sürü evim var, görmek ister misin? Her birine seni zevk için götürebilirim!"

Ne ima ama, aklı fikri müstehcen düşüncelerdeydi. "Yani, size aşık mı olmalıyım?"

"Evimi gördüğün zaman aşık olacağını düşünseydim, sana yatımı da gösterirdim."

"Züppeliği kanıksamışsınız sanırım, içinizden geliyor, küstahlık gibi."

"Nazlanmak sana yakışıyor ama güzelim ben fazla naz sevmiyorum."

"Ne yapayım, kollarınıza mı atılayım?"

"Nerede o günler..." dedi adam kibirle ve eğlenen bir ses tonuyla konuşmasını tamamladı. "Seni evimle kandıramam, anladım paramı da beğenmedin ama inan bana sana sunacağım başka lüks hizmetlerim de var ve asla reddedemeyeceksin, ben üst sınıf bir centilmenim."

Bunun müthiş bir ön sevişme, harika bir seks olduğuna emindi kız ama istemiyordu. Yatağından geçmeyi değil, kalbinde kalmayı istiyordu.

Evinde misafir olmayı değil, misafir ağırlamayı istiyordu. Onu değiştirmeyi ve kendini bulmasını sağlamak istiyorsa içtenliğini ve dürüstlüğünü asla arka plana atmamalıydı. Onu fethetmenin tek yolu kendini tanıtmaktı, olmak istediği kişiyle vakit geçirmesi değil, o zaman mücadele etmek için güç toplaması şarttı.

Erva sonunda ikna ettiğini düşünmesi için olumlu anlamda başını salladı. Tanımamıştı, üstelik peşinden bu kadar koştuğuna göre gerçekten hoşlanmış olmalıydı. Madem planı elinde patlamıştı, o da her şeyi oluru-na bırakmalıydı, bu en mantıklı karardı. "Madem artık gideceğim bir yer yok, ben de odama çıksam iyi olur."

"Bence odan, geldiğimizde yerinde duruyor olacaktır, inan bana." diyen adam kocaman göle benzeyen yeşil gözlerin içine daldı ve onu yine nazikçe dirseğinden tutarak kapıya çekti. Patronunun ilk defa fire verdiğini gören ve içindeki şaşkınlığını sert maskesi altında saklayan Aydın her şeyin hazır olduğunu başıyla işaret etti. Girişte beliren lüks araca yönelirken kızın itirazları bir işe yaramamıştı. Çünkü daha ağzını açtığı an, kendini adamın aracının içinde, tam yanında sıkıntı içinde otururken bulmuştu.

Vicdanının rahat olduğu konuda açıklama yapmak zorunda değilsin, bırak kim neyi nasıl anlıyorsa anlasın, biliyorsun sen konuştuklarından mesulsün, anladıklarından değil!

3. Bölüm

Cesareti olmayan insanlar aynı kaderin çilekeş yolcuları olmaktan kurtulamazlardı. Aştan korkarak adım atamayanlar, yaşamdan korkarak mutluluk yolunu aşamazlardı. O yüzden bu dünyada üç tür insan asla tatmin olmazdı. Cesareti, parayı ve aşkı arayanlar, işte bu üçüne ne verirsen ver doyum sağlanamazdı. Teoman cesaret ve parayı bulmuştu, aşkı zaten aramıyordu ama bilmediği aşkın, kaza gibi olmasıydı. Nereden çıktığı belli olmazdı ve ona çarptığında hasar sandığından büyük olurdu. Ya dibe çekilir soluksuz kalırdı ya yüzeyde durur yüzmenin keyfine kapılırdı.

Erva kendince eğlenceli ama gerçekte aptalca olduğunu sonradan fark ettiğı riskli bir oyun oynamış, kaybettiğini sandığı anda kader yüzüne gülmüş, kazandığını ilan etmişti. Yaşamda en önemli şey değil miydi zaten kazançları kullanmak, ayağına gelen fırsatı değerlendirmek her zeki insan gibi onun da hakkıydı. Biliyordu ki gökten para yağsa herkes cebini doldururdu. O da ayağına gelen topa röveşata atacaktı, akıllı insanlarla aptal insanlar arasındaki fark buydu... ya kendi kalesine gol atıp üzülecek ya da umuduna vurup şampiyon olacaktı. Tutku paradoksuna yenilen romantik ilişkiler genellikle duygusal olarak hayli yıpratırdı.

Uzun boylu adam üzerinde spor kıyafeti, ifadesinde asaleti, peşinde sürüsüyle ona hiç hazırlıklı olmadığı anların resmini çiziyordu. Hayaller sınırsızdı, gelecekte korkmazdı ama ne zaman adama baksa olacaklardan korkuyordu. Ne zaman onunla gelecek ya da geçmişteki bir anı, bir konu, bir magazin dedikodusu hakkında tatlı bir çekişmeye girse adamın ruh hâli geriliyordu o zamanlarda ablasının çokbilmiş sesi kulağında çınılıyordu. Daha geçen sene onunla ciddi bir konuşmanın eşiğinden kıl payı dönmüşlerdi. Rose Mina onu Instagram'dan takip ettiğini ve resimlerini stolkladığını fark edince elindeki telefonu kaparak ona ablalık dersi vermişti.

"Bu konuyu açmaktaki en büyük amacım, değişimin insanın kendi içinde başlayacağı ve bu başlangıç noktasında aile faktörünün etkili olmasıdır. Ervaciğim, görmek istediğimizle gördüğümüz birbirinden farklıken algımız bunu inkâr ettiğinde gerçekler perdelenir, görüneni değil görmek istediğimizi sevmeye başlarız. Kimseyi yargılamıyorum burada sakın yanlış anlaşılma olmasın ne seni ne de Teoman'ı suçlamak haddim değildir. Kimse doğacağı aileyi, seveceği adamı, doğuracağı çocuğu, ev alacağı zaman komşusunu seçme şansına sahip değildir, bu ailemizin hatasını ya da günahını üstleneceğiz, onların genetiğine ve aile yapısına muzdarip diye onlar gibi kötü olacağız ya da kötü huylar geliştireceğiz diye bir şey elbette söz konusu olamaz. Her ne kadar genetik aktarım söz konusu olsa bile eğer insan mensup olduğu aile profilinin yanlışlarını, doğrularını, süreçlerini, yönetimlerini fark edebilirse iyi ya da kötü yönde kendilerinde belirli özellikleri geliştirerek topluma bilinçli ve farkındalıklı bir birey olma potansiyeli gösterebilir. Eğer amaç karakteri sağlamlaştırıp düşünce yapısını iyileştirmekse bu potansiyel hayatınıza girmiş ve girecek olan insanlara yapılabilecek en büyük iyilik olacaktır ama bizim konuştuğumuz kişinin geçmişinde yaşadığı travmaları onun bugün gelişip değiştiği kişi olmasını ne yazık ki kötü yönde etki etmiş.

Her ne kadar kaderimizi Allah tayin etse de değiştirmemiz için bize çaba vermiş. Senin kalbine, aklına, hislerine ve güzel düşüncelerine saygım sonsuz, ancak ablan olarak gerçeği sana göstermek de boynumun borcu. Vazifem odur ki Teoman senin hayal ettiğin kişi değil, asla da olmayacak, çünkü o değişmek istemiyor, olduğu kişiden hayli memnun ve bu şekilde kalmak için elinden ne gelirse yapıyor."

"Nereden biliyorsun abla, bunu ona hiç sordun mu?"

"Evet belki bunu ona hiç sormadım ama bunu değiştirmesi için ona fırsat verildiğinde çok sefer yanında oldum ve süreci gördüm. Teoman bir yere, bir kişiye, bir sürece uyumlanacak karaktere sahip durmuyordu."

Erva suratını asarak geçmişi düşünürken ellerini tutan ve dikkatini gözlerine çekmek isteyen kadın, "Canım, bir bireyin gelişimini etkileyen faktörler arasında; cinsiyet, beslenme, aile hayatı, tecrübelerini kabullenme, otorite, sınırlar, öğrenme süreci, fiziksel kusurlar ve duygusal faktörler vardır. Nereden bakarsan bak, zararsız görünen bu maddeler birbirlerini tetikler ve etkiler."

"Kişi değişime açıksa ve bir başkası bu konuda ona destek olursa bu imkânsız değildir, bunu bana sen söylemiştin."

"Peki hayatını bir risk üzerine kurmak sence mantıklı mı? Olabilir ama

olmayabilir de. Bir maddenin yetersiz gelişmesi diğer gelişim evrelerinin yetersiz beslenmesine neden olabilir. Karakterini tamamlamak isterken geçmişteki travmalarını su yüzüne çıkarıp onarılmayacak hasarlar verebilirsin ya da tam tersi de olabilir ama olasılıklarla yola çıkılmaz, sen ne bir terapist ne de bir doktorsun sırf canın istiyor, birine değer veriyorsun diye onu iyileştirmek için dua edip kocakarı inançlarına tabii olamazsın! O istemediği sürece şifalandıramazsın. Aslan terbiyeciliğine soyunmak istiyorsun, gözü kör olmuş aklın karışmış ve gözüünün karalığından her şeye cesurca atlıyorsun. Ha böyle bir şey için adım atıldı diyelim, yine de bunu deneyimleyecek kişi sen değilsin, bu işin ehli bir uzman olmalı.”

“Abla değişim mübahsa eldeki somut materyaller yeterli değil mi, bak sen de Yiğit abimle aynı yollardan farklı aşamalardan geçmedin mi?”

“Yiğit kişiliğini tamamlamış, ne istediğini bilen öz güveni yüksek bir adamdı üstelik mantıklı ve planlıydı. Teoman’ı bir kalıba sokamaz, yeni baştan yoğuramaz, istediğin gibi dizayn edemezsin hâlâ hırslı, hilekâr ve kendine bile yalancı, kendini kandırmakta ustalaşmış biri, seni yönetmekte nasıl başarısız olabilir ki? Şöyle diyelim, aracınla uzun bir yola çıkacaksın ve lastik istasyonuna gidip havasını güncelledin, oradaki usta dedi ki tekerde hiçbir sorun yok ama bu tür materyallerle yapılan plastiklerin garantisi yoktur, dikkatli olun yolda kalmayın. Patlayabilir de götürebilir de.”

“Her aracın yedek bir stepnesi vardır.”

“Yedek planların ne kadar sağlıklı? Garantisi kesin var mıdır? Aynı materyalden yapılan ürün farklı olsa da yol aynı yol. Duygusal olarak olgun insanlar, bilinçli olarak duygularını ve düşüncelerini gözden geçirirken her daim gerçekçi ve ileriye dönük bir şekilde stresle başa çıkmayı başarırlar.”

“Onu benim kadar tanıımıyorsun?”

“Onu sen de kendi kadar iyi tanıımıyorsun ve o adam kendiyle başa çıkamayacak kadar dağılmış hâlde çünkü yeniden var ettiği kendini o da artık tanımıyor ya da kaybetti, bulmakta zorlanıyor. Herkese küs, kendine küs, dünyaya küs artık, küstüğü ne varsa yüzleşmek yerine kaçıyor.”

“Korkak değil sadece nereden başlayacağını bilmiyor. Ona bunu öğretebilirim, kötü huylarından arındırabilirim ve böylece gerekli olduğunda duygularını kontrol edebilir, geleceği öngörebilir, zor durumları kolaylaştırmak için empati ve mizah becerilerini kullanabilir, insanlara güvenmeyi öğrenebilir ve belki de başkalarıyla olan bağlarını güçlendirebilir.”

“Ah Erva’m! Henüz bunu anlayacak kadar tecrüben olmadı. Toyluk yaşla, okulla, zekayla giderilen bir şey değil, tecrübeyle yok edilen bir şey.

Aşk üzerine bildiğin tek şey çocukluktan başlayıp bugüne kadar gelen duygusal çalkantıların. Onun aşk mı yoksa acımak mı olduğunu bilmeden, ona karşı merhametinle mi yoksa hissikablelvuku duygularla mı yaklaştığını tam netleştirmeden düşüncelerinin çeperine girdin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yıllarca karşında şımarıklığı yüzünden ötelenen, suçlanan hatta kızılan bir insan gördün. Bedeni büyüyen ancak ilk kavgada havlu atıp birey olmayı reddeden ve aynı hataya tekrar tekrar düşerken çocuksu yapısını ilan ederek yanlışında ısrarcı olan hasta birini düzeltme umutsuzluğuna girdin. Her ne kadar bugün stabil bir duygu durumuna geçiş yapsan bile geçmişte yaşadıkların kolay değildi. Çekirdek ailemizin sonrasında hep darbe aldığımız gerçeği yadsıtılamaz bir travmadır. İstenmeyen, kullanılan, korkutulan, değersizleştirilen, suçlanan ve yargılandığı zamanlar suçsuzluğu için savunmayı gerektiren durumları göğüsledik. Hatırlarsan sırf bu yüzden ergenlik sürecinde, sen de kendini sık sık kapana kısılmış, acınıldığı için mi yoksa gerçekten sevildiğin için mi kollandığını ayırt edememiş, sahipsiz olduğun için mi yoksa sen olduğun için mi sevilmiş olduğunu bilemediğin süreçlerden geçtin. Yakın ya da benzer duygu durumlarına tabii tutuldun... Seni ona çeken gerçek duyguların mı merhamet dürtülerin mi, iyileştirme ve değiştirme saplantın mı bilmiyorsun! Yoksa takıntı hâline getirdiğin kazanma ve sahip olma hırsın mı? Bu kadar körü körüne inatlaşmanı çözemiyorum. Oysa bir kez benim gözümünden görsen Teoman'ı, asla ona yaklaşılmazsın çünkü duygusal açıdan olgunlaşmamış kişilerin birçok belirtisi ve kişinin bilinci, kontrolünün dışında gelişir. Düşünsene bir şekilde onun aklını çeldin, kendine aşık ettin ve düzelmesi için şans verdin diyelim, peki ya sonra ne olacak?"

"Belki iyileşmek için benimle bir uzmana gidebilir."

"Belki ama ya gitmezse ya seni düzeleceğine ve tüm kötü huylarını bıraktığına inandırırsa ne olacak? Hele bir de bu süreçte hayatınıza bir çocuğun vebali yüklenirse... Evlilik diyorsun, aşk diyorsun, sahiplik diyorsun... Kuzum, geçmişte duygusal olarak nasıl etkilendiklerinin farkında olmayan bireylerin öz saygısı ve yetişkinlikteki ilişkileri hayatımızda yıkıcı etkiler yaratabilir. Teoman'ın nasıl bir değişime tabii olacağını bilmiyoruz ama olgunlaşmama seviyesine bağlı olarak bu süreci sizin hafif ya da daha ağır şekilde atlatabileceğinizi öngörebiliyoruz. Sonra ne olacak? Karşısında karakteri oturmayan bir baba figürü gören çocuk için yıkım bumerang gibi tekrara düşecek, dünyaya getirdiğiniz çocuk sizin inişli çıkışlı ilişkiniz arasında ezilirken kendini duygusal olarak keşfedememiş, keşfedilememiş

ve yalnız hissetmiş ya hırçın ya da içine kapanık kayıp bir çocuk olacak. Üstelik herkes ondan umudu kesmişken ben ve Sanem bir kez daha denedik, onu kendi gücümüzün ötesinde kişilerin eline teslim ettik ve o ne yaptı? Bizi haklı çıkarmak yerine hayal kırıklığına uğrattı ve ona şans verdiğimiz ilk fırsatta hatasına sarılarak tekrar geçmişiyile olmayı kendine hak gördü. Sonunda herkes gibi bizi bile pes ettirdi. O hasta ve bazı hastalıkların tedavisi asla yoktur, en ufak bir travma ya da çağrışımında geçmişe dönmesi olası olabilir.”

Ablasının konuşmalarından, sözlerinden ve geçmiş tecrübelerinden silkelenerek adımlarını onun bahsettiği kadar sağlam bir şekilde şekillendirmesi gerektiğini düşünüyordu ama insanın bilmediği kendini ameliyat edemeyeceğiydi. Doktorlar kendini kesemez, terziler genelde kendi söküğünü dikemezdi, yani pratikte konuşmak ve eyleme geçirmek kolaydı ama işleme sokmak ve süreci yönetmek her zaman o kadar kolay olmuyordu. Üstelik ya ablasının dediği gibi onunki merak, merhamet ya da biraz heyecan ya da asiliğin verdiği o adrenalin içinse... Kendi duyguları bu ilişkinin neresindeydi? Yaptığının sağlıklı olduğunu savunmuyor, sırf dikkatini çekmek için girdiği estetik ameliyatlarının ya da ona ulaşmak için başını belaya sokma hatta hayatını mahvetme pahasına denediği tehlikeli süreçlerin idrakinde miydi?

O kadar dalgındı ki onu son anda kıyafetini değiştirmeye ikna edemeseydi kendine çeki düzen verecek ve duygularını denetleyecek zamanı bulamazdı. Resepsiyona anahtarı teslim ederken kendi kendine konuşuyordu. Hâlâ başarısızlığına kızıyor ama inatçı kalbine söz dinlettiremiyor. Homur homur hâliyle yana baktığında, ona ilgiyle bakan ve kaşlarını alayla kaldıran adama gözü ilişti. Yine parmaklarının arasında dönen çakmağıyla sabrını zorluyordu. Derhal kendine çeki düzen verdi. Adama kusursuz, ulaşılmaz kadın portesi çizeyim demişti ama şımarık, ergen, birazda dengesiz bir kadın görseli sunmuştu. Ona ateşli bir kadın havasında yaklaşacaktı güya ama eli eline kazara değse mahcubiyetten titriyordu.

Aferin ne plandı be, pimi çekildikten sonra atılmayı unutulmuş bomba gibi elinde patlamıştı. Kendine şöyle bir bakış attı, hani belki kadınsılıktan yırtabilirdi. Altında mini bir kot etek, uzun yazlık çizmeler, üstünde bulut mavisi spor bir kolsuz gömlek ve boynunda çapraz astığı spor minik çantası vardı. İhh ih. Bu hâlde en fazla yırttığı yer kendi kıcı olacaktı. Dalgalı saçları omuzlarından aşağıya saçılmış, yüzünde belli belirsiz bir makyaj vardı. Bu da bir şeydi, kusursuz makyaj her kadının silahıydı, doğal güzellik ise kazara mayına basmak gibiydi. Esasen pek makyaj yapmayı

sevmezdi ve doğal güzelliği onun en büyük silahıydı ama bu maymun iştahlı adam badana boya meraklısı kadınlardan daha hoşnut duruyor diye haftalarca makyaj eğitimi videoları izleyip kendini sirk kaçkınına çevirmemek adına süreçleri yönetmişti. Üstelik duruşuna bakılırsa adam sabırlıydı, onu ayartma basamaklarını tırmanmaya inatla devam ediyordu. Kasıntı herif, tek omzunu duvara yaslamış, birkaç adım ötesinde ilahi bir lütuf gibi içini eriterek duruyordu. Önce ona kaşlarını çattı sonra pes etti. Neden hâlâ peşindeydi, üç günün hesabına düşüyordu?

Teoman arsızca göz kırptı. Kız topuklu çizmesinin bir an burkulacağını sandı ama iyi bir kuvvetle yere basınca bedenini sağlama aldı. Sıkıntıyla etrafa bakarken dudaklarını yana doğru toplayıp kıvrırdı. Şu hâliyle on beş yaşındaki bir çocuktan farksız durduğunu hiçbir zaman Teoman ona söylemeyecekti. Bedeninin gösterişi her ne kadar otuza merdiven dayasa da ruhu on beşinde gibiydi. Böyle bir kadının yer altında öyle bir yerde ne işi vardı? Çift karakterli miydi? Bu işte bir iş vardı!

Bu sefer o huzursuzca kaşlarını çattı, içi garip bir duyguya kapıldı. Bu melekse yüzü daha önce görmüş olabilir miydi? Elbette gördüğü yüzleri asla unutmazdı ama çıkaramıyordu, bu kız kimdi? Kaşları iyice gözlerinin üzerine düştü. Ona şüpheli bakışlar atınca kızın kanının donduğunu hissetti. Berrak yeşil gözleri irileşmiş, kımıldamadan bakıyordu. Nefes alamıyordu. Yok canım şaka olmalıydı. Kendi kendine gülerek amma da saçmaladığını düşündü! Kadının dolgun göğüslerine, uzun ve güzel bacaklarına, ince ve kadınsı fizikine baktı. Elbette saçmalıyordu, ufak bir benzerliği amma da abartmıştı. Kız saçlarını şuhça omzundan geriye atıp ona gözlerini kısıncı, saçmaladığına daha net kanaat getirdi. Duvara yasladığı kolunu çekti, kıza doğru kendinden emin bir adım attı ve ona elini uzattı. Kız adamın eline bakakaldı.

"Falıma mı bakacaksın?" dedi soluk soluğa, gözleri hâlâ elinde asılı duruyordu.

"Geleceğinde kendimi gördüm zaten, fala gerek yok." dedi adam ukalaca.

Ağzından bal damlıyordu be, Allah mı söyletiyordu bu ademoğlunu. Baygın baygın ona bakış atarak kendi düşünceleriyle eriyip bitiyordu. "Az evvel neden öyle garip baktın bana?"

"Birine benzettiğimi söylemişim, kim olabileceğini düşünüyordum."

"Peki kime?"

"Çok saçma, konuşmaya değmez. Elini verir misin Linda?" diye

tekrarladı, nezaketi karşısında kız irkilerek kendine geldi. İri eli bir an havada kaldı. Tereddüt eden kız adamın eline şaşkınca baktı. Elini ne yapacaktı ki? DNA testi yapacak hâli yoktu ya, ya da parmak izi analizi! Biri kafasına baştan çıkarmayı ve hayal ettiği geleceğin kendine seçtiği kişi ile gerçekleşmesi gerektiğini yazarsa bu uğurda aşık etmeyi oyun hâline getirirdi. Kazanma sürecini takıntıya dönüştürürse o kişinin zorladığı şeyden hayır göremeyeceğini kabul etmesi, ancak başına gelen tecrübelerden sonra sabitlenebilirdi. "Zor aşk" kavramı kişisel saygınlığı korumak ve kişisel sınırlarını ihlal etmemek için var edilirdi. Bu yüzden ona dokunmak ne ürkütücüydü! Aynı anda ne mucizevi bir eylemdi! Solukları hızlanıyor, kulaklarındaki nabızı her an o ince mor damarı patlatacak gibi geriliyordu. Bütün gücünü toplayarak biraz tereddüt biraz merakla elini adamın açık eline uzattı. Elektrik yüklü elleri birbirine dokunduğunda sanki beyninin tüm santralleri içine ıslak bir kedi kaçmış gibi patladı. Erva elini genç adamın sıcak avucuna yavaşça bırakmıştı ama dirayetinin de yakasını bırakmasına engel olamamıştı. Bir elektrik karıncalanması parmaklarından koluna, oradan kalbine ve beyninden tüm vücuduna yayılmıştı. Yüzündeki gamzeye sığınan esinti tenini gıdıkliyordu, saçları soluklarına sataşıp şırmarmak için zaman kolluyordu. Üzerinde izmarit kokusu yoktu aksine hoş bir parfümün esansı genzini gıdıkliyordu. Portakal büyüklüğündeki bir soluk kursağına dizildi. O parmakların tenine dokunduğunu, onu okşadığını kim bilir kaç kez hayal etmişti. Titredi. İlk defa temas ediyorlardı, ilk defa ona dokunması için izin veriyordu. Başını yavaşça öne eğdi. Onun gözlerine daha fazla bakamayacaktı, bakarsa da ayakta duramayacaktı. Bayılmayacaktı ama ayık da kalamayacaktı. Oksijenle sarhoş olmak bu olsa gerekti. Adam onu tanımış olabilir miydi? Az önce ismini söylerkenki kuşkulu ses tonu, onu bir bakışta tanıdığını ortaya koymuş olabilir miydi?

Adam eline ufak bir şey bıraktı, kız irkildi. Kesin hayatının hepsini ufak bir flaşa yükleyip yüzüne vurma zevkini yaşayacaktı. Kız şaşkınca eline baktı. Tokasıydı! Lanet olası kalın tel tokasıydı.

"Yere düşmüş." dedi adam kısık bir tonda, eli hâlâ elindeydi. Sapık herif onca hareketi ona dokunmak için mi çekmişti, kız şimdi tüm sülalesine en içten dilekleriyle selam salacaktı. Oysa en romantik senaryoları saniyesinde yazarken hayalleri ne kadar da uç noktadaymış, onu anlamıştı. Bir an tanıdı diye kalbine inmişti.

"Ah..." dedi sadece şaşkın bir nidayla adam tek kaşını kaldırdı. "Sadece "Ah!" mı?"

Ne düşünüyordu ki daha ilk günden ne istediğini ve ne beklediğini

fark ettiğini belirterek zaman kaybı olmasın diye kollarına atılmasını mı? Ne kadar sığ ve sıradan bir süreçti. Teoman ablasının söylediği kişiler gibi bazen onu ürkütüyordu. Fikri sabit ve çok zaman tek amaca odaklı davranıyordu. Kadın düşünüyorsa cinsellik, para düşünüyorsa güç, eylem düşünüyorsa kumar. O kadar tekdüze ve netti ki düşüncelerini söylemese bakışıyla, duruşuyla, inadıyla, eylemiyle bile hissettirmekteydi.

Teoman gibi düşünen insanlar ya fikirlerinde sabit ya da dürtüsel davranma eylemine hayli açıktı. Her ne kadar gerçekle başa çıkmak için davranışlarını yönetebilir bir hale getirmeye çalışsalar da her daim kontrolün ellerinde olmasına azami dikkat ediyorlardı. Bunu onu tanıdığı kısa sürede fark etmiş, eski tanıdığı adamla şimdikininki arasındaki bu uçurumu görünce anlamıştı. Bir konuda her ne kadar başkasına konuşması için izin veriyor olsa da kalıp düşüncelerinde başka fikirlere açık değildi. Ne zaman böyle ortamlarda kalmaya zorunlu hissetse kendini konfor alanından atılmış gibi huzursuzlaştırıyordu. Bu tür insanlar için gerçekten tek bir doğru mu vardı? Herkesi, her kesimi o doğru üzerinden değerlendirmesini istemek gibi mantıklı olmayan bir davranış sergiliyordu. Savunduğu konu hakkındaki tezini çürütse dahi, söyledikleri şeylerin arkasında durmaya inat ederek doğru olduğunu savunmaya devam ediyordu. Kendi görüşü haricinde hiçbir görüşe hoş görüşle yaklaşmadığı için farklı açılardan bakmaya ve bakılmasına da asla izin vermiyordu. Şimdi ona vazgeçtiğini söylese tenine temas eden bu parmaklarının inadıyla katılaşıp onun için yön tayin edeceğini ve sadece kendi biçtiği zamanı yaşatmak için tatlı bir zorlamaya tabii tutacağını biliyordu.

Güçlü ellerinden ellerine bir sıcaklık akınca ürkerek çekti. Sanki adam eline tokasını değil de ateş parçasını vermiş gibi yanına indirdi. Teoman fırsattan istifade ona bir adım daha yaklaşıncı kız onun duruşundan kuşkulananarak panikledi. Adam gözlerini öyle bir kıstı ki x-ray cihazı gibi parlayan bakışlarının yanında röntgen cihazı halt etmişti.

“Ba... bana neden öyle Porsche’ni çizmişim gibi bakıyorsun?”

“Karizmamı çizdin, bu arabamdan daha önemli bir hata.”

Biraz rahatlayan kız, “Yüksek karizmanı nasıl çizmiş olabilirim, görüldüğü üzere egon hâlâ yerli yerinde!” diye sordu.

“Beni reddederek. Şu ana kadar beni hiçbir kadın reddetmeye cesaret etmemişti Linda. Üstelik senin yüzünden sigaramı yanıma almadım, bu çok büyük fedakarlıktır.” Kız fark ettirmeden soluğunu saldı. “İngiliz, borcun katlanıyor, tek seferde ödeyemeyecek gibisin.”

"Yabancılar borçlu kalmayı sevmem..." dedi inatla. Az önce ne demişti bu ego budalası, ondan hoşlandığını itiraf mı etmişti! Hem de gerçek anlamda! Omuz başlarından filiz veren kanat değilse neydi? "Üstelik sigara sağlığa zararlı hem kullanmam hem de kullanan insanların yanında pek rahat olamam. Senden böyle bir iyilik istediğimi hatırlamıyorum, dilersen zehirlenmeye devam edebilirsin, hayat senin."

"Bir an tanıdık birisine benzettim seni."

İşte yine korku sahalarına geri dönmüştü, bu beklenmeyen sözle irkildi. Kuru dalda sallanan son yaprak gibiydi. Soğuk ve ölüme dokunmuşluk hissiyle cebelleşti. Sigaraya olan hassasiyetini neden dillendirmişti ki hay aksi. Ona neydi, istediği kadar zehirlenebilirdi. "Çok yakınım sanki sana..." Adamın sesi kulaklarından yavaş yavaş uzaklaştı, kalbinin sesi tüm duyuları gibi kulağının içini doldurdu, biraz daha böyle devam ederse patlayacaktı. Bayılmamak için kendini zor tutuyordu. Karnı kasılırken müthiş bir paniğe kapıldı. Kaçmalıydı. Arkasını dönüp kaçmalıydı. Buradan, bu ülkeden hatta şansı varsa dünyadan ama bu öylesine beklenmedik, öylesine korkunç bir kâbustu ki onun büyüünden artık kaçıp kurtulmak imkânsızdı.

"Ki... Kime benzedim. Madison Beer mı?"

"O senin kadar güzel değil." diyerek iki lafın arasına iltifatı sıkıştırırken, "Bizim bir ufaklık vardı, adı Erva... Ama saçma zaten..." dedi adam kendi söylediğine kendi inanamayarak kafasını sallamıştı. İşte şimdi çanak çömlek patlamıştı. Eğer şu ana kadar korkudan bayılmadıysa bu iradesinin ne kadar kuvvetli olduğunun delili değil miydi?

"Ha ha..." diye güldü yalanlayarak, "Saçmaymış cidden, pek ufak olduğum söylenemez." Şuh sesi düdük gibi değişmişti. "Neydi adı, Er... El... Neyse işte ondan."

Adam da güldü kızın rengi çekilmiş hâline, "Sen de kaçırıyorsun birisinden ama çözemedim. Korktun."

"Kaçtığım sadece geçmişim." dedi kız sert bir ifadeyle, ciddiydi. Tıpkı onun gibi. O derinlerden gelen, melodik tok ses kuvvetle atan yüreğini durduruyordu. Yüzüne bakarken korkuyla nefesini tuttu. Şaşırmış gibi bir hâli vardı ama ya numaraysa ya tanıdığı hâlde oynuyorsa? Onun için de aynı ölçüde beklenmedik bir karşılaşma olmalıydı, belki de ondan çekinip sormıyordu? Saçmalama Erva, Teo Ol Çapkın ve üçkâğıtçı Teo, tanısaydı lafı ortaya sırf seni kıvrandırmak için özellikte atardı. Bakışları bir an

buluştu. Nefes alamayan Erva yüzüne ışık tutulmuş bir tavşan gibi şok içinde kudurdu.

"Eeee ne yapıyoruz yemekten sonra?" dedi adam merak içeren imayla sonunda konu değişmişti. Akli yine uçkurunun sınırlarında dolaşıyordu pis sapığın ve akşam olması için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Madem kaldım burada..." dedi omzunu sarsarak, biraz düşündü. "Si... sinemaya gideceğim." Tek kişilik planı yine kibirliydi. Adam kaşlarını sorgularcasına kaldırıp kendi umutları sönmüş hâlde bakınca kız acımış gibi yaparak, "İstersen gelebilirsin." diye davet etti.

"Olur." dedi adam nazlanmayarak ve arsızca göz kırptı. "Ne izliyoruz. Siyahın elli tonunu mu?"

"Morun elli tonuna ne dersin." dedi kız üstündeki o saçma suçluluğu atarak. "Gözlere ve burna bedavaymış, denemesi benden."

Zorla gülümsemeye çalıştı. Konu değişince biraz rahatlarmıştı. En azından az önceki saçma panik hâli geçmişti fakat kalp atışları hâlâ kulaklarının içinde duyuluyordu, bu suçluluk duygusu ne kadar zordu. Ya cidden oynuyorsa sorusu zihninde çınliyordu. Oynuyorsa bile, onunla geçirdiği günü bırak, saatleri bile çekeceği alaylara kefarete sayardı.

"Efendim nereye?" diye sordu Aydın kulağındaki kulaklığın düğmesine dokunarak kız onun sesiyle irkildi. İti an çomağı yanına gelsin, bu adam da kara bataklık gibi olmadık anda dibinde bitmekteydi.

"Önce yemeğe, sonra sinemaya..." dedi Teoman rica etmeksizin.

"Sinema?" dedi Aydın şaşkınca ve sonra bir kez daha teyit beklercesine efendisinin gözlerine baktı. Yüzündeki ifade resmi çekilip tehdit edilesi bir ifşaydı. Onun yüzüne şaşkınca bakan kıza, adamın sesi hâlâ çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Baştan savmak için söylenmiş bir yalandı. Ne yani liseli aşıklar gibi bu hergeleyle sinemaya mı gidecekti? Hem de genç kızken hep hayal ettiği, masal gibi romantik bir filme denk gelme ihtimalleri yüzde kaçtı?

Yanlarından geçen güzel bir kadın Teoman'a alıcı gözle bakarak biraz da yakınından kokusunu emanet ederek salındı. Adam ona çaktırmadan kızı süzmeyi ihmal etmemişti ama Erva çakmıştı, hıyardan üzüm suyu olmuyordu. Pis sapık! Yanında yapmasaydı diyecekti ama altın semerle eşek hâlâ eşekti, değişmiyordu. Bu hareketi tüm iyi niyetini boğazlayıp kör kuyulara sallandırdı. Bu adam cidden ehlileşmez bir öküzdü. Köyün tüm ineklerini sıradan geçiren bir öküz gibi de midesizdi. Dişlerini sıkı. Bir gün boynuna yuları dolayıp kaderine sımsıkı bağlayarak nefesini

kesecek, onsuz nefes bile alamayacak hale getirecekti ve bunu çok yakında yapacaktı. Bir kez daha inadını kamçılıyarak ant içti, başından beri istediği şeye odaklandı. İçinde hafiften bir öfke kımıldanır gibi oldu ama bunu bastırdı. Hedefi hâlâ şaşmamıştı. Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

"Buyurun." dedi Teoman kibarca ona yol verirken, kız ona burnunu kıvrıp gözlerini devirdi.

Gidecekleri yer uzak değildi. Az sonra Erva, genç adamın yanında yemek masasına doğru yürürken dizlerinin hafifçe titrediğini fark etti. Bir an durup ona baktı. Yüzü ifadesiz, duruşu kusursuzdu. Onunla konuşurken her ne kadar alaycı ve çapkın dursa bile toplum içinde otoriter ve ifadesizdi. Erva dalga geçerken ciddi değildi, önce tanışmak, sonra yemek ve yatak mı, derken de ciddi değildi ama sanki emin adımlarla yatağa doğru yürüyor gibiydi. Aklını başına almanın tam zamanıydı, bir kere bacak arasına girmesine izin verirse ikincisi olmayacaktı çünkü sabah uyandığında adam çoktan başka ülkelerin semasına yol almış olacaktı.

Onlar sakince masaların arasından salınırken herkes onlara dönüp gıptayla bakıyordu. Birbirine bu kadar yakışan kaç çift vardı ki hayatta? Birisi melek kadar zarif, diğeri şeytan kadar çekiciydi.

Erva ona bakan adama gülümsedi. Sert bakışlı kahvelerini unutması mümkün müydü? Gözleri gözlerine değdiği günden beri tek gördüğü erkek onun suretiydi. Adam ona arzuyla bakınca, bir an o ateşli gözlerin içinde kalıp gibi erir oldu. Edepsiz bakışlarından hâlâ yatağa atma planları kurduğu belli oluyordu.

'Allah'ım' diye geçirdi içinden. *"Bu adama âşık olmak için nasıl bir günah işledim? Oysa ben o zaman daha çocuktum, melek kadar temizdim."*

Şeytanın kalbiyle pazarlık yapanlar cehenneme tek gidişli bileti garantilerdi.

Uçağa binmek için yola çıkarken onunla son bir kez daha karşılaşmak için dualar etmişti, yollarının kesişmesi imkânsız görünmüştü ama yine de için için umut etmekten vazgeçmemişti. Hep, içinde bir yerlerde, çok derinlerde bir kismet kıvılcımının varlığını sürdürdüğünü hissetmişti.

Şimdi adam karşısındaydı ama ne elini kolunu koyacak bir yer bulabiliyor, ne de pot kıracağı endişesiyle ağzını açabiliyordu. Bu yüzden yemek fikri bir kâbustan farksız olacaktı. Sorduğu sorulara ve açtığı sohbetlere cevabı 'evet' ve 'hayır'dan ileri gitmedi. Sonunda adam da konuşmaktan

vazgeçti. Çevresindeki insanlar sürekli konuşuyor, gülüşüyorlar, onlar bakıyor ve sessiz sineme oynuyorlardı. Sesler bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor, adam gözlerini kırpmadan baktıkça bir sıcak basıyor, bir ürperip üşüyordu. Sonunda Teoman bir yerden konu açtı ve konuşma lütfunda bulundu. Erva bütün gücünü toplayarak onun söylediklerini anlamaya çalıştı. Otele çok uzak olmayan Andiamo Italian Steakhouse adında bir restoranda baş başa oturuyorlardı. Şu anı resimleyip hafızası gibi odasının duvarına asmadığı için üzülmüyordu. Her zaman hayal ederdi ama bir halt edemezdi ancak şimdi bu yakışıklı züppeyle karşılıklı yemekteydi. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki nasıl olup da buraya onunla yemeğe geldiğini bile hafızasındaki anı defterine not etmeyi kaçırmıştı. Baş dönüyordu, bu kadarı çok hızlıydı. Her şey rayından çıkmış tren gibi onu ürkütüyordu.

Kara kaplı renkli minderlerle döşenmiş, konforlu ve özel bir yerde oturmuş adamın yüzüne bakıyordu. Lüks... Kesinlikle lüks kelimesi burası için yaratılmıştı, tıpkı Teoman gibi. Bu restoran mükemmellik sertifikası almış olabilirdi ama bu adam da Centilmenlik ödülünü gazetelerin sütunlarına gömmüştü. Garson Marco, Erva'yı görünce bir an afallasa da Erva hemen onu tanıdığını adama belli etmemesi için kaşıyla gözüyle uyardı. Kumarhane için otelde kaldığı zaman zarfında arada sırada buraya gelir, biftek ve spagettilerin enfes tadına varırdı. Çölyaklı insanların yemek bulmakta zorlandığı ve her çeşidi yiyemediği bir gerçektir. Bu restoran karabuğday unuyla yapılan glutensiz menüleri sayesinde diyetlerinde çığır açmıştı. Garson son derece profesyonel, nazik ve cana yakındı. O yüzden bozuntuya vermedi. Marco Sezar salatasını hazırlarken, onu hiç tanımayan gibi profesyonel davrandı ama bu Teoman'ın gözünden kaçmadı.

"Başka bir adamla gelmedin değil mi buraya?" diye sormadan edemedi. Gözlerinde parlayan merak mıydı, suçlama mıydı?

"Tabii tabii, sıraya dizip yemek yerken izletmek güzeldi." Pişmiş patates, sautéed'li ıspanağın kokusuna odaklanırken acıktığını belli eden karnındaki guruldama kendini göstermişti. Çakmağı parmağında hızla dolanan Teoman önüne konan yemeğe bakarken kokusundaki değişim tuhafına gitti.

"Bunların hepsi senin şu diyet şeylerinden mi?" diye sordu merakla, çatalını bıçağını alarak yemeğinden küçük bir dilim koparıp ağzına attı ve keyfi kaçmış hâlde çatalını masaya bırakarak geriye yaslandı. "Bence adam akıllı bir yere gidip seveceğimiz yemeklerden sipariş vermeliyiz," diye şikâyet etti.

"Gidemeyiz,"

"Ne kadar inatçısın, tadı bile bir şeye benzemiyor, ne garip fantezilerin var senin." diye söylenirken Erva üzüldüğünü bozuntuya vermeden buruk bir gülümseme sundu.

"Ben normal dediğin ürünlerden yiyemem çünkü gluten beni hasta ediyor."

Teoman bir ona bir de iştahla yediği tabağına baktı, inanmaz şekilde dururken onun ciddi olduğunu anladı. Bu tatsız, tuzsuz, neye benzediği belli olmayan tahta gibi lezzetsiz şeylere mecbur olmak da ne demekti. Daha evvel yemeğe alerjisi olan birini duymamıştı bu ilginç gelmişti. İnsan temel ihtiyaçları ile nasıl sınanırdı ki ya da en basit ürün olan un ve sudan yapılan ekmeği yemeden nasıl hayatını sürdürebilirdi. Bu onun için çok garip ve imkânsız bir deneyim olurdu.

"Yemeklere mi alerjin olduğundan bahsediyorsun?"

"Hayır, belirli ürünlerin içeriğinde yer alan gluten içeren ürünlerin, beni hasta ettiğini söylüyorum."

"Tüm yiyeceklerde var mı bu dediğin madde?"

"Genelinde yok ama çoğunda aynı banttı taşıdıkları için ya da katkı maddeleri gluten içerdiği için tüketim yapılamıyor."

"Peki bunlar neler?"

"Ekmek, arpa, çavdar, bulgur, işlenmiş ürünler vs... Yani gluten içeren tüm yiyecekler. Mesela sucukta gluten yok ama daha evvel köfte yapılan ya da çekilen bir makinadan geçiyor ya da çekiliyorsa bulaş alıyor ve tüketim yapılamıyor en kolayı."

"Eğer sormamda sakınca yoksa nasıl bir rahatsızlık bu? İlk defa duyuyorum, daha evvel rastlamamıştım."

"Normal insanların sindirim sistemleri ve bağırsak anatomisine sahip olmayan ya da sonradan gluten alerjisi ilerlediği için rahatsızlanan birçok kişi var dünyada. Ben doğuştan taşıyıcıyım ama hastalık uyanmamış çok şükür, yıllarca her şeyin tadına bakabildim, teşhisim ergenlik sürecimde konuldu."

"Tedavisi yok mu bunun?"

"Eğer biri saklamıyorsa dünyada tedavisi olmayan hastalıklar listesinde."

"Peki zor olmuyor mu?" derken tabağını gösterdi. "Yani canının istediği her şeyi yiyemiyorsun ya da canının istediği bir yerde yemek yiyemiyorsun, anladığım kadarıyla garantisi olmayan hiçbir yerde yiyemiyorsun."

"Sadece gluten rahatsız etmiyor bizi, hassas olduğumuz için koruyucu içeren ürünler, laktozlu ürünler, bazen de sindirimi zor ve posalı sebzeler, bir de çapraz bulaşma riskimiz var. Mesela gluten pişen tencereler, ekmek doğranan tahtalar, unlu ürün pişirilen fırınlar, aynı banttı stogı geçen ürünler ile bizim ürünlerimiz aynı alanda olursa riskli. Herkesin elinden, evinden, mutfagından, ikramından yemek yiyemeyiz, herkes gibi yiyemeyiz, her canımızın çektiğini yiyemeyiz, ekmeklere temas edilse ve el yıkanmasa bulaşta tabii oluruz, gluten olmasa bile garantisini alamadığımız her markayı ya da çeşidi de tüketemeyiz..."

"Ciddi misin?"

"Mesela erezlere tuzun tutunması için glüten kullanılır, kâğıt bardaklar ve kesme şekerler glutenle yapıştırılır, sadece gıda sektöründe değil imalat sektöründe de gluten yapıştırıcı olarak kullanılır. Mesela makyaj malzemelerinde, diş macunlarında gibi gibi..."

Teoman çok şaşkındı, daha önce duymadığı bir rahatsızlıktı. İşin kötüsü ona nasıl tepki vereceğini bilemedi. Kız hâliinden hayli mutlu ve sürecini kabullenmiş şekilde çatalıyla tabağını göstererek, "Yemek zorunda değilsin, istersen benimkisini paket yaptırırız senin istediğini bir yere gidebiliriz." diye önerdi. "Benim içinde endişelenme, ben sürecimi hem kabullendim hem de alıştım, üstelik hasta olmamak için keyif almayı zamanla öğreniyorsun."

Teoman uzun ve derin bir şekilde tabağına baktı ve ani bir hamleyle çatalına uzanarak yemeğinden küçük bir lokma keserek ağzına attı. "Sen nasıl yiyorsan ben de öyle yiyeceğim. Üç gün boyunca bana katlanmak durumundasın, bu süreçte senin yemeklerine alışmak için bolca zamanım olacak." derken isteksizce yuttuğu lokmasını kibarlık için kıza aktırmadı.

Erva tatlarına alışık olduğu ürünlerin pişirme tekniklerini sevmiştı, Teoman bilmiyordu ama cidden onu tatmin eden bir ziyafet olmuştu. Üstelik belki de uzun zamandır bu kadar lezzetlisini tüketemediği yemeklerin güzelliğı başını döndürmüştü.

"Sana bir soru sormuştum sohbetin başında!"

"Ne sorduğunu hatırlamıyorum," dedi konuyu geçiştirerek adam ona cevap bekleyerek bakınca, "Yok..." dedi. Etrafına bakındı, büyük bir aile gibi duran personeller ortalıkta keyifle dolaşıyordu. "Burayı hep sevmişimdir, malum bizim için çok seçenek yok, hepsi o kadar."

"Buraya getirdiğin ilk erkek ben miyim?"

"ok uzun zamandır yemeğe çıktığım ilk erkek sensin." derken

aslında doğru söylüyordu.

"Hâlâ inadında devam ediyor musun?" dedi elini çenesine koyan adam.

"Bu inat değil, tipim değilsin?" Dalgın bakışlarını ona çevirdi. "Hem de hiç..." *Yalanından plazalar kuruldu Erva, arşa değişiyor.*

"Senin tipin nasıl adamlar oluyor?"

"Şu anda tam karşımda oturuyor 'diye çılgık atan iç sesini bastırarak. "Sigara tüketmeyen, yanında bir kadın varken başkasını süzmeyen, eli işte gözü oynasta olmayan ve mümkünse uçkurunu sadece sevdiği kadına çözen türde adamlar!" diye lafı gediğine koydu.

Adam ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "İlginç, benimle ilgilenmeyince fark etmezsin sandım." dedi kibirle ve devam etti. "Benim suçum yoktu, kadın bana yem attı."

"Sen de hemen oltaya mı geldin? Çok basitsin!"

"Beni çok basite indirme, gözüme kestirip de elde edemediğim hiçbir şey olmadı, ona refleks olarak baktım, alıcı gözle baksaydım bugün karşımda o oturuyor olurdu. Üstelik tek eşliliği severim, partnerimle süreci sonlandırmadan bir başkasıyla yeni bir maceraya geçmeyi uygun görmüyorum. Adam olanın yapması gereken budur, bir adamı kadının güzelliği ya da fiziği değil zekâsı ve cilvesi baştan çıkarır."

İçinden öfkeden kudururken serin bir sesle, "Ben ilkim yani, ne muhteşem bir his. Bence bu anı ölümsüzleştirmeliyiz." diyerek masadaki telefonuna uzanıp adamın kaşları çatık hâlinin resmini çekti. Eh işte, baş başa yemeklerini sonunda ölümsüzleştirmişti! Bu da bir şeydi.

"Daha önümüzde üç gün var," dedi adam kendinden emin hâlde.

"Üç gün sonra da yatağında tek olacaksın Teoman Bey... Alışmalısın."

"Kendine çok güveniyorsun ufaklık."

"Güvenmeseydim, Las Vegas gibi bir yerde tek başıma maceraya koşmazdım."

Fırsat diye buna denirdi. Adam tek kaşını kaldırarak çatalına uzandı. Kafasındaki düşünceleri bir yana bırakmak, "Yani tek başınasın..." diye ilk yemi bu sefer o attı.

"Yemezler." dedi kız zokayı yutmuyarak. Zorlanarak da olsa adamın sorularına zeki ve kısa yanıtlar vererek konuşmaya başladı. Suyuna uzanırken telefonunun ekranı yanıp sönünce merakla ekranına baktı ve gülümserken bir anda telefonu elinden çekilip alınınca şaşkınca, "Ne oluyor be..." diye sertçe çıkıştı. Ona aldırmayan Teoman kaşlarını kaldırarak

ekrana baktı. İki tane genç kız, birbirine sarılmış, yüzleri güzellik maskesi içinde ona öpücük atıyorlardı. Resmin altına da "Bize resim atmayı unutma çılgın kız." yazmışlardı.

"Onlara benim resmimi mi atacaksın çılgın kız?" dedi adam ukalaca.

"Kendimin değil ya, elbette senin. Hiç tanımadığım bir adamla takılıyorsam arkadaşlarımın bundan haberi olmalı çünkü dünya hiç tekin bir yer değil, başıma nelerin gelebileceğini düşünebiliyor musun? Hem resim attım hem de gittiğimiz yerlerin konumunu attım. Sonuçta seni tanımıyorum, sapık olabilirsin, seri katil olabilirsin, bir kanun kaçağı olabilirsin başımı belaya sokmadığım ne malum!" derken bu konuda ciddiye. Normal zamanda tanımadığı bir adamla böyle bir kaçamak yaşasa yapacağı ilk şey bu olurdu ama neyse ki Teoman onu tanıdığını bilmiyordu. Bu açıklamanın sonunda telefonuna uzandı ama adam geriye çekince alamadı. Teoman'ın gözlerinde yanıp sönen şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama az evvelki açıklamasından sonra ifadesi sır bir hale bürünmüş dikkatle onu süzmeye devam etmişti. Üstelik telefonunu vermek için hiçbir hamle yapmamıştı. Hangi hakla, ne sıfatla? Dengesize bak onun telefonuna el koyuyordu! Ya içine bakarsa işte o zaman b*ku yerdı. Ya elindeyken ablası ararsa zaten birazdan uçaktan inmeyen kardeşini aramakla kalmayacak, belki de başına bir halt geldiğini sanıp atlayıp ilk uçağa yanına gelecekti. Ona durumu ilk fırsatta açıklaması gerekmekteydi.

Teoman telefonu masaya koyarak, "Arkadaşların mı?" diye sordu.

"Nereden anladın? Oysa birisi babam, birisi de abime benziyordu!" diye alay etti kız telefonuna uzanırken adam elini üzerine kapadı.

"Sana benziyorlar, biraz çatlaklar sanırım. Tahtalarında sıkıntı olabilir."

"Çatlak sesimden yüksek bir serzeniş duymak istemiyorsan, telefonumu alayım Türk. Ne hakla?" dedi dişlerini sıkıp kaşlarını öfkeyle çatmıştı. Akli gidiyordu ya telefonuna bakarsa diye, bu dengesizlikle yapması olasıydı. Kalbi duracaktı. Ya birisi o anda arar da ekranda nal gibi Türkçe isimler görünürse! Panik zehirli bir yılan gibi ısırıp duruyordu. Bacaklarının bile bağı çözülmüştü. Onda bu şans varken kesin Yiğit abisi arardı. O zaman mezarına çiçek diken de bu Centilmen Kazanova olurdu. Ama adam her ne kadar telefonuna el koyacak kadar öküz olsa dahi kurcalamayacak kadar centilmendi, sadece telefon numarasını yazdı. "Belki gece uyuyamazsın, belki canın sıkılır film izlemek istersin ya da bir kadeh soda... O zaman beni ara ama sakın numaramı silme." diye gülerek uyardı.

Göz ucuyla adamın telefonuna yazdığı numaraya baktı. Ne diye kaydetmişti kendisini, "Erkeğim" mı yazmıştı ego budalası oraya? Onun telefonuna kendini "Erkeğim," diye kaydedecek kadar ukalaydı.

Adamın elinden telefonu çekti ve derhal adını düzenledi. Adam merakla bakınca da hiç umursamadan masanın üzerine koydu. Ekran kapanınca adamın okuması imkânsız hale geldi. Teoman kendi telefonunu aldı, kız ona bakarken Erva'nın telefonunu çaldırdı. Merakla ekranına baktı.

DİKKAT SAPIK!

"Seni bir temiz dövmeliyim ama bunu deneyerek gözünü korkutup seni kaybedemem, bu seferlik küstahlığını affediyorum İngiliz çünkü popona şaplak atarken daha çok zevk alacaksın." diyerek ukalaca atıfta bulundu. "Numaran da senin gibi..." dedi kızı kendine kaydederken adam ayaküstü numarasını vermiş, el çabukluğuyla da kendini kaydetmişti. Ve o bunları yaparken kız ayakta mı uyumuştur? Ne zekâ ama!

Erva inatçı başını kaldırdı ama adamın adını ne diye yazdığını göremedi. Ne diye yazacaktı sapık, "Şekerim" falan yazardı herhâlde ya "meme, bacak, seksi popo" diye kaydederd. Yani Erva, o yanında olmasa onu "kas, Adonis, baklava" diye kaydederd. Elbet görürdü yakında, fazla önemsemedi ama içi gitti.

Zaman geçtikçe konu soyuldu, açıldı ve masaya saçıldı. Normal şartlarda sigarasız duramayan adam elindeki çakmakla oyalanmayı bile unutmuştu. Kız kumarhanede dönen işlere şaşırmadığını ve kendini zeki sanan adamları hevesle anlatırken meraklı adam sessizce onun kurnazlıklarını dinliyordu. Ağzı kuruyunca suyuna uzandı. Ciddiydi, onunla ilgileniyordu. Bunca zaman sonra saçma sapan umutlara kapılırsa çok ama çok üzülebilirdi ama adam cidden onunla ilgileniyordu, yapmacık değildi, amacına giden yolda emin adımlarla ilerliyordu.

"Neden böyle bir çılgınlık yaptın peki? Başın derde girebilirdi."

Evet, onun aşkıyla zaten başı dertteydi, bundan daha alasına ne gerek vardı ki? Yapmıştı işte zekâ özürlü yanı bir salaklık, nedenini bilse kendini tedavi ettirirdi. Üstelik Teoman ile normal şartlarda karşılaşmayı planlasa bu kasıntı onunla asla flört etmezdi. İlk bulduğu anda Türkiye'ye postalar, Yiğit abisinin korkusundan bir kilometre yakınına bir daha yaklaşmazdı.

"Hayatımda bir defa, uslu kız olmaktan sıkılmış olamaz mıyım?" dedi ciddiyetle. Abisinin ve ablasının yaptıklarını duyduğu zaman uslu uslu

saçını başını yolacaklarını aklından çıkarmak istedi ama nafile, ablası elinde terlik, abisi elinde silahla zihninde beliriyordu.

Adam kinayeyle tek kaşını kaldırdı. "Uslu musun peki?"

"Hem de nasıl..." dedi kız keyifle gülerek. Cidden usluymuştu, yaptığı ilk taşkınlık buydu keza o ne ablasının ne de abisinin yüreğine çarpıntı sebebi olmazdı.

"Uslu hâlin buysa çılgınlıklarından korkmam gerekir mi?" diye tespitte bulundu, çok biliyordu. Gözlerinde şeytani bir ışık yanıp söndü. Avını tuzağa çeken aç bir kurt gibiydi, sessiz ve sinsiydi.

Kızın karnı kasılırken, "Macera yaşamaya geldim, önüme gelenin koynuna girmeye değil. Hâlâ usluymuş ve edepliyim." diye tamamladı sözlerini.

"Edep?" dedi adam kumarhanede bulunmayan bir nimeti anarken aslında kız her sorusunda olduğu gibi telaşlı ve endişeliydi, pot kırmaktan bir şeyi ifşa etmekten korkuyordu ama bunu saklamayı iyi beceriyor, çam devirmeyi sonraya bırakıyordu. Kendi kendini tebrik ederken gülümsedi.

O yemeğini uysalca yemişti, adam da edepsizce onun bedenini yemişti, ikisi de üstüne su içmişti ama ne ateşleri sönmüş ne de içlerine pişen kurtlar ölmüştü. Adam hâlâ bakmaya doymamış olacak ki arsızca bedenini ayan açığa süzüyordu. Erkekler hiç çekinmez, utanmaz mıydı? Ne ayarsız varlıklardı! Ne süzmekten ne de sözlerini sakınmaktan kaçınıyordu. Göz göze geldikleri an eline doğru uzandı.

"Seni tanıdığımı yemin edebilirim."

Kız elini dehşet bir korkuyla çekti. "Ben de seni tanıyorum dedim ya kaç kere." Öfkeli bir ifadeyle paniğini bastırdı. "Hepiniz aynısınız."

"Bildiğim İngiliz kızlarına hiç benzemediğini yüz kere daha tekrarlarım. Baban Peder falan mı?"

"Ya, ben de Rahibe Terassa." dedi kız acılı bir alayla, bunlar her anlama gelebilecek sözlerdi. Yüz kere tekrarlasa bile Erva yarı Türk ve yarı İngiliz olduğunu asla ifşa etmeyecekti. Bu sefer ne diyeceğini bilemedi.

Masada derin bir sessizlik oldu. "Sen İngiliz olamazsın." Ne inat çıkmıştı arkadaş, ona neydi alıp nüfusuna mı kaydettirecekti, yani ettirecekti ama zamanı gelince, şimdi ne acelesi vardı bu konuların. "Hadî doğrusunu söyle."

'Ne demek istiyorsun?' der gibi bakışlarını devirdi. Merakını duymazlıktan gelmeyi tercih etti. Fakat Teoman meraklıydı ve istediği cevabı almadan susacak gibi değildi. Kaşlarını çatmıştı.

'Bayılmak üzereyim,' diye içinden geçirdi. 'Lütfen tanımasın.'

"Tatlı ister misin?" diye mırıldandı genç adam ve kız tuttuğu soluğunu sonunda dışarı saldı. Belli ki sıkıştırmaktan vazgeçmişti. Bakışlarını kuşkuyla yüzüne çevirerek, bir an sessiz kaldı.

"Yok..." dedi kafasının içi karmakarışık hâlde, neden böyle yapıyordu? Onu bir şeye zorlamak istiyorsa pekâlâ başarıyordu. Kısıp sıkıştırmış çabalatıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Üstelik öfkeli bir hâli vardı ama aynı anda düşünceliydi. Sanki intikam almak, onu cezalandırmak istiyordu. Peki ama neden? Daha fazla rol yapmanın anlamı yoktu. Bakışlarını genç adamın gözlerinin içine çevirdi. Kısa bir an bakıştılar. Bir itiraf ve ifşa bekledi.

"Sen neden buradasın?" diye sordu kız sodasına uzanırken, genç adamın aklına burada oluş sebebi gelince dudakları gerilmiş, yüzünde çok öfkeli bir ifade belirmişti. Hah tamam, onun derdi kıızı araştırmasını yenmiş gibiydi. İyi de ne sıkıntısı vardı ki ifadesi kararmıştı?

Erva bir an onun isyan etmek üzere olduğunu hissetti. Avazı çıktığı kadar bağırarak geliyordu sanki içinden de yapamıyordu. Çünkü masada duran elinin içindeki çatal birazdan yamulacak gibi parmaklarının arasına sıkışmıştı. Onu ilk kez bu kadar çaresiz ve yoldan çıkmış öfkesiyle hesapsız görüyordu.

"Neyse boş ver, söylemek istemiyorsan unut gitsin." Bunları söyledikten sonra bir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak telefonunu eline alıp yeni gelen mesajlarına baktı.

"Yemeğimi kabul ettiğine inanamıyorum." dedi Teoman kadehini ona doğru kaldırırken.

"Kabul etmedim, sen beni buraya sürükledin. Vaktimi çaldın."

"Seni çalmak bu kadar kolay mıydı? Bilsem bunu dün gece yaparak bir geceyi heba etmezdim. Demek zoru seviyorsun?" Kız yutkundu. Zoru falan sevmiyordu, sadece oyunu kuralına göre oynamaya gayret ediyordu, bilse onun için bu oyunlar ne kadar zordu. Eline yüzüne bulaştırmadan bitirmek için her saniye dua ediyordu. Gerçi ortada bir oyun kalmamıştı ya, hadi neyse!

Yanakları kızarıp gözleri kaçışmaya başlayınca, "Bu sadece bir akşam yemeği Linda, korkma seni odaya sürükleyip tüm imkânlarıma dinamit döşemek gibi bir niyetim yok." dedi arsızlıkla.

"Deneme zaten, o dinamitlerle birlikte yerle bir ederim oteli. Egonun altında kalırsın."

“Yemeği beğendin mi?” diye sordu Teoman kız ağzını açacakken, “Daha önce geldiğinde ne yerdin?”

“Nereden anladın?”

“Çünkü daha evvel buraya gelseydim getirdiğim kadınlar buranın ambiyansını gördüğü an kuş gibi şakırdı, sen ise hiç konuşmadan yemeğe başladın.”

“Başka kadınlar mı?” dedi kız şaşkınca gözlerinde tehlikeli bir ışık parlamıştı. Başka kadınlarla buraya gelmek mi istiyordu?

Teoman istediği cevabı almıştı. Kız tongaya düştüğü ve derhal atıldığı için kendisine kızarak oturuşunu düzeltti. Kucağındaki çantasından cüzdanını çıkardı. Adam tek kaşını kaldırıncı, “Başka kadınların yemeğini ödediğin için övünebilirsin Centilmen ama ben o kadınlardan değilim.” derken çıkardığı parayı başlarında bekleyen Marco’nun elinden kaptığı deri kaplı adisyon defterinin arasına sıkıştırdı. Ayaklanırken, “Ayrıca ben kendi hesabımı ödedim, yani sana ısmarlamadım, sen de hesabını ödeyebilirsin.” diyerek göz kırptı.

Teoman şaşkınca kıza baktı. Şu ana kadar tanıştığı hiçbir kadın kendi hesabını ödememiş, üstüne bir de posta koymamıştı. Üstelik onunkini bırakarak şakasına alınmamıştı.

Yerinden kalkarken Marco boğazını temizledi. “Şey sanırım hesabı zaten beyefendinin koruması ödedi efendim.”

“O zaman onu korumasına geri ver Marco, ben kendi yediğimi öderim.” dedi kız inatla. Marco bakışlarını yerinden kalkın adama çevirdiğinde, Teoman onu tek kaşını kaldırarak başından savdı.

“Bir şeyler içelim demeye korkuyorum.”

“Deme o zaman.” dedi kız ketum bir tutumla bir anda öfkesini nasıl bu kadar çabuk tetiklediğini anlayamamıştı.

“Ama demeliyim, bu gece seninle baş başa olmak istiyorum. Şimdi bunu teklif etmeliyim Lin...” diye kızın adını özelleştirdi. Erva adamın ismini sahiplenmesine şaşırdı ve bu kadar kısa zamanda olmasına öfkelendi.

“Ben de sana Tom mu demeliyim?” diye ikazda bulundu.

“Eğer sen Tweety olacaksan, olur. Ezeli düşman ve sevgili...” dedi Teoman alayla ve devam etti. “Ama Teo demeni yeğlerim...”

“Tao...” dedi Erva eskiden mırıldandığı gibi hevesle, ona hep Teo derdi ama bunu Teoman bilmiyordu ne yazık ki!

Kızın adını mırıldanması hoşuna gitmişti adamın, aslında kadınların

ona böyle kısa bir isimle hitap etmesini sevmez, otoritesini sarsmalarına asla müsaade etmezdi. Uzun zamandır tanıdıklarının dahi Teo demesine izin vermezdi. Hiç kimse aradaki mesafeyi aşmazdı ama bu genç kadın adını söylerken neredeyse utangaç bir hava takınmış ve garip bir keyifle gülümsemişti. Arada ne mesafe kalsın istemişti ne de ayrılık, bu da onu bu şekilde seslenmesine teşvik etmişti. Özel olduğunu bilsin istemişti. Peki özel miydi? Ya da ne kadar özeldi, bir gece kadar mı, yoksa birkaç gece kadar mı? Bunu zaman gösterecekti!

"Çıkalım." Kadını nazikçe kapıya yönlendirirken, ikisi de sakinleşmişti. Onun uysallığı da hırçınlığı da keyifliydi. Yeni keşfettiği bu heyecanı daha evvel neden fark edemediğini düşündü. Onca kadınla çıkmış, bir sürü milletten hatunla birlikte olmuştu. Hemen üzerine atlamayan bir kadın çok nadir karşısına çıkardı ve çıkanlar da onun ilgi duyacağı kadınlar olmaz, genelde ya yengeleri olur ya da sevdiği bir dostunun değerli eşi olurdu. Teoman asla hain bir adam olarak ailesine ya da dostlarına kazık atmazdı. Ne kadar çapkın olursa olsun, hiçbir zaman eşrafındaki dostlarının güvenini sarsmamış, bazı kadınlar ayaklarına halı olmasına rağmen tanıdıklarını sırtlarından vurmaya yeltenmemişti. Çapkın, düzenbaz, kumarbaz, ukala olabilirdi ama asla kallesiz olmamıştı. Şerefsiz diye kendini andırmamıştı. Mert yanı hep baskın kalmıştı.

"Eeee..."

Kaşlarını kaldıran Erva boş gözlerle bakıyordu. Herhâlde neden böyle söylediği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Teoman uzandı ve kızın şaşkın bakışları altında elini tuttu. Kocaman eli kızın ufacık elini yuttu. Sıcacıktı ve kolunu resmen uyuşturmuştu. Erva ağzı açık bir ona bir eline bakarken adam kızın rengi kaçan yüzünden kahkaha atmamak için kendini tuttu. "İlk defa bir erkek elini tutuyormuş gibi davranma tatlım... şaşkınlığın çok güzel ama abartılı ifadene inanmadım." diyerek gülümsedi, içini hoplatan cinsten sımsıcak bakarak göz kırptı. Kalbi içinde takla atarken kendine defalarca kızacağı yeni bir hatayı yaparak adamın peşine takıldı. Hem de elinden tutulmuş hâlde ve aynı şaşkınlığını koruyarak.

Dışarı çıktıklarında serin hava saçlarını döverken iri elin arasında kaybolan buz kesmiş eline baktı. Dalgınca attığı adımla bir yere vuracakken kendisini sert bir bedene yaslanırken buldu.

"Şaşkın." dedi adam ona tepeden bakarak, keyifliydi. Kız hâlâ aynı şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ediyordu. Nane kokan nefesinin ferahlığı yüzünü okşuyor, sigaranın zehrinden arınmış teninden yayılan baharatlı parfüm genzine yayılıyordu. Buna istekli olduğunu düşünmüştü

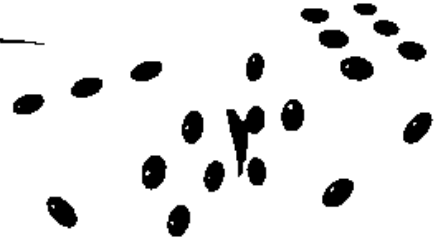
hep ama değildi, bu kadar yakın mesafeye, göz göze, diz dize temasa hâlâ hazır değildi. Teniyle bütünleşen ve çok hoş bir büyüğü ateşleyen kokusunu daha fazla içine solumak istiyordu ve soludukça soluksuz kalıyordu.

Kızın afallamış gözlerine bakan Teoman eğildi, aralanan dudaklarına kuru, kısa, masum bir öpücük bıraktı. Kız nefes alamayarak kalakalırken kurumuş dudaklarındaki yangın bedenine yayılarak dondu, sadece yutkundu. Sanki ayaklarının altındaki yer çekildi, zaman akmayı terk etti, dünya kayıp bir paralel evrene yön aldı. İşte öyle kayboldu. İlk öpücüğünü az evvel bu adama öyle alelade şekilde, beklemediği anda, şaşkınlığın altında mı vermişti? Ateş gibi yanan, karıncalanan dudaklarını hızla kapattı ve kurumuş teninde dilini dolaştırdı. Ufak busenin mührünün tadına baktı. Adamın saman gibi duran gözleri alev aldı, bakışları hedefini değiştirdi, sanki boynundan iple çekiliyormuş gibi eğildi. Kız onun ne yapmak istediğini anlayarak hızlı hızlı solumaya ve uzaklaşmaya başladı. Kolundan nazikçe yakalayıp direğe çarpmaktan kıl payı kurtardığı şaşkın kıza yanında tutarken gözlerinin içine afallayarak bakan koyu gözlerin tadını çıkardı.

“Tüm servetimi versem, bu bakışların bedelini ödeyemem.” dedi yabancı olduğu bir duygusallıkla bu düşünceyi dışa vurduğuna kendi de şaşırırdı. Böylesi masum bir bakış daha evvel görmemişti. O kumarhane cennetini kazanından farksızdı, bu melek oraya kazara mı düşmüştü? Öyle değerli öyle kıymetli hazine değerindeydi ki nereden geldiği belli olmayan ve ilk defa duygularına kıymet veren bir his yüreğine çöreklenmişti.

Kız hızlı hızlı soludu. Yeşil olduğuna karar verdiği gözlerinde şaşkınlık ve her şeyin farkında olduğunu belli eden acemi bir pırıltı belirdi, birbirine karışmış soluklarının arasından ona bakmaya devam etti. Kalbi sıcacık oldu, çok uzun zamandır hissetmediği garip bir özlem duydu. Yıllardır yüreği kuru bir toprakmış da az evvel bu kurak vahaya yağmur yağmış, yeşil filizler boy vermiş, içini ferahlatmıştı. Etkilenmişti. Bunun neye sebep olacağını bilememişti. Ama kız bilmişti. Bildiği o şey, kalkışmak üzere olduğu maceranın ileride ona ödeteceği bedelin ağır olacağıydı. İstediyi buydu muydu? Bedelini hayatıyla ödeyip bahşiş olarak gözyaşlarını bırakacağı bir geleceği kaderine emanet etmişti.

Neden bir kez olsun, "İyiyim," dediğim-
de, gözlerimin içine bakıp, "İyi değil-
sin, biliyorum!" diyecek biri hayatımda yer
bulmuyor.

4. Bölüm

Nasıl ki yumurta dışarıdan kırılırsa yaşam son buluyor, içeriden kırılırsa da yaşam başlıyordu. Erva da onu içten fethederek yaşamın anlamını keşfetmesini ve yeniden sağlıklı birey olmasını istiyordu ama bilmediği kimsenin bu dünyaya birini iyileştirme zorunluluğuyla gelmediği. Sırf etkileniyor, benimsiyor, üzüyor ve çekici güzelliğini istiyor diye, bir başkasının psikoloğu, terapisti ya da danışanı olamazdı, insanları sadece sevgiyle, ilgiyle ya da dürterek iyileştiremez ya da düzeltemezdi. Bazı şeylerin düzelmesi ve değişmesi için zaman, tecrübe hatta gerekiyorsa hüznün olmalıydı. Un yoğurulmadan hamur, pişmeden ekmek olmuyordu. İnsan da olgunlaşmadan, tecrübelerini sevmeden ve kabullenmeden kendi öz saygısını bulamıyordu.

İnsani duygunun en zirve temeli sevilme isteği olsa da sırf sevilmek için gösterilen aşırı fedakarlık, her zaman istenilen ya da planlanan şekilde sonuçlanmıyordu.

Aşkı hırsla, empatiyi sevgiyle, yardımı fedakarlıkla karıştıranların bulduğu çözüm, genelde hayal kırıklığından ve acı tecrübelerden geçiyordu. Ün, nam, para, şöhret, güç ya da aşk hepsinin ortak noktası hedeflenir olmalarıydı. Gözü kazanma hırsı ve sahip olma düşüncesiyle dönmüş, takıntılı insanların verdiği çaba ya da aşırı fedakarlık, çoğu zaman başarıyı değersiz kılıyor ve emeklerinin karşılığını vermiyordu... ya da çok azıyla yetinmelerini sağlıyordu.

Ne yazık ki genelde duygusal maceraya atılan kişi ya bir süre sonra durumu fark ediyor ya da fark ettiğinde artık çok geç olabiliyordu. İnsan zorla bir başkasını değişime, dönüşüme ve kendi istediği kalıba sokmak için duygusal ve fiziksel bir çaba içindeyken verdiği değer sadece bir kısmını geri alıyorsa, fedakarlık hissi doyum vermekten, iyi hissettirmekten çıkıyor, rahatsızlık, mutsuzluk veren huzursuz bir döngüye evriliyordu.

Birçok uzman tarafından belirtildiği gibi ilişkilerdeki gizli oyunlar genellikle çocukluktan kalan bastırılmış, saklanmış ve iyileşmemiş duygusal yaralardan kaynaklanıyordu. Eğer bir kişi kendini olmadığı biri olarak lanse ediyor ve olmak istediği kişi gibi davranma çabasına giriyorsa -ki bu iki taraf içinde mümkündü- çocuklukları sırasında gerçekleşen hayal kırıklıkları ve yerine getirilmemiş arzularının karşılıklı şekilde tedavi edilmesi için birbirine verilen gizli bir ihtiyacı, ilişki sanmalarına yol açıyordu.

Geçmiş yaralı, konfor alanı kaos ve hüznle sarmalanmış bu kişiler genelde birbirini mıknatısın demir tozunu çektiği gibi yavaş yavaş hayatlarına çekiyordu. İkisi de diğerinin kendi içsel çatışmalarından kurtarmasını ve onun da kurtulmasına yardımcı olmasını isterken birlikliklerini yıpratacak süreçleri hazırlıyordu, böylece hem kendine hem de karşısındakine zarar vermeye başlıyordu. Biri diğerine kendince yardımcı olurken ve geçmişteki korkularından kurtarmak isterken aslında kendi geçmişine sakladığı ve görmezden geldiği acılarını da su yüzüne çıkarıp iyileştirilmesini bekliyordu. Bu kişiler genelde duygusal olarak hayli zayıftı, konuşmadan anlaşılmayı, vermeden almayı, soruyu sormadan çözülmeyi bekliyordu.

Bu yüzden birbirlerinin duygusal yaralarını çözmeye teşebbüs ederken sürekli aynı etkisiz kalıplara ve aynı zorluklara girmeye devam ediyor, genele yakın kısmı hem ruhsal sorunlarını hem de bireysel sorunlarını çözmekte zorlanıyordu.

Erva içsel olarak durumun bu kadar vahim ve girdiği sürecin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmediği hâlde, duygusal olarak bir şeylerin ters gittiğini, mantığını tatmin doyumuna ulaşmadığını fark edip kendince sınırlarını genişletiyordu. Sanırım en başından beri sorumsuzluk ettiği bu oyunda bir şeyler içsel olarak huzursuz olmasına neden olduğu için çekimser ve ürkek davranıyordu. İnsanın en güzel mekanizmalarından biri olan duygusal hissiyat ve mantıksal dürtüleri, onu koruma ve kollama kalıkanları arasına almak için hislerini uyarıyordu. Bir konunun, düşüncenin, sürecin ya da tek bir kelimenin anlamının nereye gideceğini ya da neler getireceğini mantıksal olarak denetleyip kendi açısından iyi olup olmayacağını irdeleyerek kontrol ediyordu. Başlangıçta dünyayı dize getireceğini düşündüğü o gözü kara cesur kızın yerini şimdilerde kaygısı yükselmeye başlayan duygusal bir çocuğun ruh hâli esir almaya başlıyordu.

İradesi freni patlamış tır gibi mantığını darmadağın etse de hâlâ derinlerde sağlıklı düşüncelerin kırıntılarını taşıması nedeniyle ufak bir

busenin hayatını mahvetmesine ve aklını başından almasına izin vermemek için kendiyle savaşıyordu. Karar vermişti, kendiliğinden oluşan bu kayıtsız hâli devam etmemeliydi. Ona altın tepside sunulan bir seks oyuncağı ya da zamanını keyifli geçireceği sohbet arkadaşı olmayacaktı eğer onunla güzel bir vakit ve devamında iyi bir süreç arzuluyorsa bunun için çabalamalı ve kendisi için güzel bir seçenek olduğunu kanıtlamalıydı.

Ablasının da dediği gibi her ne kadar mantıksal olarak olgun olsa da duygusal olarak zayıf davrandığı zamanlar bolca oluyordu, bu yüzden hareketlerini beklentileriyle değil düşünceleriyle şekillendirmeliydi. Sabah odasından çıkmadı, özel olarak hazırlanan öğle yemeğinde ona yüz vermedi. Adam ne teklif ettiyse inadına reddedip eline bir kitap alarak tüm gününü lobide okuyarak geçirdi. Ne gözlerinin önünden kaybolup unutturdu varlığını ne de varlığıyla tamamlayıp umut verdi. Adam da fenaydı, inada bindirmişti, hiç de pes edecek gibi durmuyordu. Aksine ne zamandır monoton geçen hayatına renk katan bu güzelliğin her anını değerli bir hediye gibi yaşamaya devam ediyordu. Hatta kızın inadına o da sıkılmadan karşısına oturup sabırla pes etmesini bekliyordu. Kız inatçıydı ama adamın ondan daha fazla inatçı olduğunu unutmuştu.

Teoman bir şeyi kafasına takınca sahip olmadan asla peşini bırakmayan bir megalomandı.

Erva'nın ilgisiz hâli başlarda sırf onu deli etmektir ama okuduğu kitap öyle içine aldı ki bir süre sonra amacı şaştı. Teoman... *Yasak Elma* adlı kitabın karakteri olan karizmatik Âdem tarafından unutturuldu ve bunu yaparken bir gram pişmanlık duymadı. Onu dikkatle izleyen adam elindeki çakmağı daha hızlı çevirirken duruşu merakını saklayamıyordu. Kız bazen gülüyor, bazen kaşlarını çatarak ağzının içinde söyleniyordu. Şaşılacak durumuna kafa yormayı bırakmış, onun bu içten hâlini keyifle izleyerek her anın keyfini sürüyordu. Öyle bir hâli vardı ki dünyadan soyutlanırken onu da yanında götürdüğünün farkına varamıyordu. San-ki asıl kitap oydu ve adam çünkü buseden beri onun saflığını satır satır okuyordu. Erva inattı ama adam da kurnazdı. Dün söz aldığı ama gide-mediği sinemaya gitmek için bir şekilde kızı ikna etti. Onu ekmesine izin vermemek için bu sefer akşam yemeğinin çıkışında kolundan tuttuğu gibi otelden çıkardı.

Teoman aracının gelmesini beklerken Aydın elini kulağına koymuş, telsizden şoförle konuşuyor, sıkışık trafiğe takılan şoförü azarlar gibi bir ileri iki geri huzursuzca gidip geliyordu. Teoman onun otoriter hâline sırtıttı. Aracın geç kalması, etrafta dolaşan düşmanları, ortalıkta böyle

dolaşmaması gerektiği de umurunda değildi. O her şeyi bir kumarla kazanmış, kocaman bir imparatorluk kurmuştu, babasının mirasını katlayarak büyütmişti. Onun ölmesini isteyen düşmanları vardı fakat bu şaşkın kızı izlerken tüm bu olasılıklar umurunda değildi. Garipti. Dünya yansa arkasını döner çeker giderdi.

Uzandı ve homurdanıp duran kızın huzursuz yüzüne savrulan asi teli kenara çekti. Elinden yayılan hafif izmarit kokusu, odasından çıkmadan evvel son defa sigara içtiğini ama sonrasında hem kokusundan hem de kendisinden arındığını ele veriyordu. Adamın ellerini saçında hissedince ürperen kız, bir adım geriledi, elini kolunda gezdirerek bakışlarını ona çevirdi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Teoman ilgiyle gözlerindeki şefkat gerçek miydi?

Erva bakışlarını ilgili gözlerinden çekerek, kendini kaptırmamak için savaşa başladı. “Ceketini çıkarıp omuzlarıma koymadığına göre gösteriş olsun diye sormana gerek yok.”

Bir süre ona inanamaz gözlerle bakan adam, “Sen nasıl bir belasın?” diye içtenlikle sordu.

Kız onun soruş tavrına değil de bakış açısına gücenerek, “Püsküllüyüm, dikkat etmeni söylemiştim.” diye paylarken ayarsız öfkesine çanak tuttu.

“Sanırım sen söylerken dikkat etmemişim, şimdi de geç kaldım.” dedi adam alayla göz kırparak bu umurunda değil gibiydi ama kızın bilmesine gerek yoktu.

“Sigarasızlıkla nasıl baş ediyorsun?”

“Yerine koyduğum şey sigaradan daha çok keyif veriyor.”

“Bir alternatif olmayı sevmem.”

“Buradan alternatif değil, çözümün kendisi gibi duruyorsun.”

Adam sürekli iltifat ediyor, güzel sözleriyle kızın aklını çamurlu su misali bulandırıyor. Üstelik böylesine çabuk kendini bıraktığı için pişmanlık duyuyordu. Sürdürmeyi düşündüğü bu kararlı aşkı iyice tehlikeli oluyordu. Ayrıca ondan faydalanmayı planlayan adamın geçici yakınlığı, her geçen an büyüyen bir tehdit unsuru oluyordu. Onu göz göre göre fanusa kapatıyordu ve kız önüne atılacak kırıntılara amenna diyecek kıvamda ses çıkarmıyordu. Gerçeği her an öğrenmesi ise an meselesi oldukça içi daralıyordu. Bu gece tasını tarağını toplayıp gitmeliydi ama istemiyordu. Bir an için bile olsa insanı aldatan bir hayal âleminde olduğunu

unutmamalıydı. Adam ona çapkınca baktıkça güzel gözlerinde ölmeye korkmayan hâli, içine umutsuzluk ekiyordu. O umursamazca ona yaklaştıkça aklı karışıyor, güzel sözler söyledikçe eriyip bitiyor, onunla didiştikçe inadını kamçılıyordu. Artık şu ana kadar davrandığı gibi tarafsız ve soğukkanlı olamayacağını anladıkça da kendine kızıyordu.

Las Vegas ve Teoman, onun yarattığı masal dünyasını ve hayal âlemini, hatta umutlarını bir kapan gibi kısıp alıyordu. Her bakışıyla içine çekiyor ve kısıpırak kuşatıyordu. Bu büyüü bozup aralarındaki yakınlığı koparması ve derhal uzaklaşması gerekiyordu ama ona karşı o kadar güçsüzdü ki yapamıyordu.

Kendi çelişkilerinden hoşlanmayan ve çocuk gibi suratını asan dalgın kızın omzuna konan ceket, şaşkın yüzünün adama dönmesini sağladı. Teoman kibar bir şekilde kızın önünü kapatırken Erva afallayarak başını kaldırdı. Bir centilmenden beklenecek hareketleri sergileyen adam burnunun ucuna dokunarak gülümsedi. Kız huzursuz bir masumlukla, "Şimdi biz neyiz?" diye sordu. Bu ani çıkış merak değildi, artık o safhayı çoktan geçmişti.

Onun dengesizliğiyle bocalayan adam umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bu ucu açık bir soru, biraz daraltsak."

"Bizden ne olabilir?" dedi kız zeki bir hamleyle.

"Sen ne istersen o oluruz!" dedi adam riske girerek onun isteklerini bir duysaydı arkasını bakmadan hatta ayakları kıcına vurarak uzaklaşırdı ya neyse! Şimdi uyuyan ayıyı uyandırmanın alemi yoktu.

"Arkadaş," dedi kız haince dudaklarını kıvrarak mantıklı bir hamleydi. Sonuçta bu aşk oyunu bittiğinde şah da piyon da aynı kutuya konacaktı.

O tatlı dudaklara içi giderek bakan adam, ilk hamleyi yaparak uzandı, kızın elini parmakları arasına sıkıştırıp kaldırdı ve dudaklarına yasladı. Nefesini üflerken biraz fazla oyalandı. Tenine vuran ılık nefes ve sıcak dudaklarla ayakları yerden kesilen kız artık soluk alamıyordu. Dudaklarına temas eden eline içi giderek baktı. Nefes almalıydı yoksa patlayacaktı.

"Pek öyle durmuyoruz," dedi adam dudakları tenine vururken, "Arkadaş gibi miyiz sence?"

"Öyle durmalıyız bence," dedi kız soluk soluğa göğsü hızla inip kalkıyordu. Nefesini normal hızla almalıydı yoksa bayılacaktı. Gözlerinden gökkuşağı geçmişti. Heyecan denen duygu ne kadar değişkendi, bir terletiyor bir donduruyordu. Üstelik ayacağının altındaki dünyayı kaydırıyordu.

Tek bir dokunuşu aklını başından nasıl alabiliyordu? Bu kadar yoğun tepkiyi başlangıçta veriyordu ya sevgili olduklarında ne olacaktı? Tüm dünyası tepetaklak mı olacaktı!

“Sevgili.” dedi adam inatla.

Kız elini avucundan koparıp avuç içini ona göstererek, “Pek öyle durmuyoruz.” dedi alayla.

“Hayatını böyle mi kazanıyorsun?” diye sordu adam, aracın açılan kapısına kızı nazikçe yönlendirip kendisi de yanına oturdu. Öyle bir ruhsuzlukla sormuştu ki kıza kendini sanki hayat kadını gibi hissettirmişti. Aydın da araçtaki yerini alınca şoför hareketlendi. Onun asıl amacının ne olduğunu bildiğinden konuyu uzatmadı. “Bu fikrini değiştirir mi?”

“Hayır.” dedi adam dürüstçe, “Bu saatten sonra sana dair hiçbir şey fikrimi değiştirmez. Eğer birinin metresi olsaydın bitirirdim, birinin sevgilisi olsaydın ayırırdım, birinin karısı olsaydın koparırdım... evlenmeden olmaz deseydin geçici bir nikah kıyardım. Yani sanırım hiçbir şey fikrimi değiştirmezdi. Ben istediğimi daima alırım ve sahip olduklarımla mutlu olurum.”

Hiç de mantığa yatkın ve ahlaki değeri olan bir konuşma değildi. İkili aynı şeyi söylüyordu. Bu sözlerin altında yatan derin tehdit korkması- nı sağlarken aynı anda mantıksız yanı heyecana yenilmişti. Sağlıklı biri bu sözlerin arkasından çeker giderdi fakat değil gitmek bu kadar takıntıyla istenmek ürkütmesi derece de keyifli gelmişti. “Ahlaksızlık.” Ağzı açık, kulağında kalp atışlarıyla donup kalırken, “Sen manyak mısın?” dedi ciddi- yetle. “Saplantılı bir mazoşist...” *En az onun kadar ben de öyle olmalıyım!*

“Manyak demeyelim.” dedi adam çapkınca gülüp aklını bulandırır- ken. “Sana dedim, ‘hayır’ kelimesiyle aram iyi değildir!”

“O zaman alışman gerekecek, hatta bayağı anlaşılan gerekecek Teoman Bey, çünkü benim de ‘evet’ kelimesiyle aram pek parlak değildir!”

“Orta yolu buluruz.”

Ne çok şey öğretmişti hayat, direnmeyi sonra kimseye çok güvenme-meyi, sözlerin boşluğunu susuşların sohbetini ama en çok da her şeyi her- kese öyle zamansız ve nedensiz söylenmemesi gerektiğini. “Hasta adam- lara refakat etmek için doğurmadı annem beni, ölçüsüz düşüncelerinden korkuyorum ve en kötüsü bu düşüncelere onay verme potansiyelim, deh- şet sebebi olmaz mıydı?”

Adam konuşmasını savuşturarak, “İşi neden bıraktın?” diye sordu.

“Açıklama yapmak istemezsem saygı duyacak mısın?”

Adam açık sözlülüğü karşısında bir an afalladığını çaktırmayarak ne demesi gerektiğini düşünür gibi sessiz kaldı. Onun gibi kurnaz adamı bile içtenliği mi zekâsı mı olduğunu karar veremediği ironisiyle alt etmesi çok garipti. "Haddimiz hariç her şeyi bilmek istiyoruz!" derken ironi yapmıyordu.

Adam silkelenerek, "Gökkuşağı tarafından dışlanmış siyah gibi hissettirmeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu. Artık çok yakındı. Ama bu, yeterli değildi. Teoman ilk defa birine yakıcı bir hızla dokunmak istiyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Tek düşünebildiği, o kadifemsi ellerin kendisine dokunması için beslediği arzuydu.

Gözlerine bakan kızın kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Yakınlaşmıştı, soluğu ılık ve yaşam doluydu. Aralarındaki etkileşim kaçınılmazdı. Üzerinde gezinen gözlerinin ağırlığını hissedebiliyordu. Amaçsızca etraf-la ilgilendiği sırada, dikkatle onu izliyordu.

Kızarmaya başladığında Teoman keyiflendi. Bakışlarının onu etkilediğini bilmek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Kendini bu sayede yenisinden çekici hissediyordu.

"Heyecanı bitti." dedi kız omzunu sarsıp camdan dışarı bakarak, "İlk defa krupiye oldum."

Bu bir itiraftı, hem de gerçek bir itiraf ve bunu yapmasında sakınca görmemişti.

"Şaka..." dedi adam inanamaz gözlerle ona bakarak, o kadar usta oynayan birisi ilk defa bu işi yapamazdı. "Ama harika bir hilekârsın."

"Teşekkürler. Abim iyi bir kumarbaz..." Gülümsedi gururla ve Yiğit'le oynadığı oyunları hatırlayıp onun hilelerini tek tek zorla öğrendiği zamanı anarak özlem duydu. Yiğit abisini özlemişti, ablasını özlemişti, çocuklar burnunda tütüyordu. Burnunun direği sızlayınca genzi yandı hasretle otele gidip derhal onları arayacaktı.

"Bir tek abin mi var?" dedi adam merakla esasen kadınlara dair tek merak ettiği şey, üzerini ne zaman çıkaracağı ve yeni birisini ne zaman tanıyacağı olurdu ama bu sefer kızın özelinin her ayrıntısını merak ediyordu ve onulmaz bir tutku, dokunmadan beden buluyordu. Ona dair bazı şeyleri öğrenmekte aceleci olduğunu biliyordu. Sevdiği, sevmediği, kızdığı, merak ettiği, şaşırdığı ya da iğrendiği her şeyi bilmeliydi.

"Hâlâ soruma cevap bekliyorum."

"Dilersen sicilimi çıkarıp geleyim, soruşturmam devlet desteği alsın."

"Öyle demek istemedim," derken en az onun kadar dürüst olarak

merakının silahını eline aldı. Kız eğlenen bir ifadeyle, "Çatlıyorsun değil mi cevap için kıvrandırmak keyifli olurdu ama neyse, bu gerçekte doğduğuma göre ablam saklanamaz. Bir de ablam var." dedi dürüstçe.

"Bir de ablan?" diye tekrarladı adam, "Başka bir iş yapmayı düşünüp müsün?"

"Ne gibi?" dedi kız tek kaşını kaldırarak ona ahlaksız teklifte bulunursa Hâlit Ergenç gibi çaresiz Bergüzar Korel olmayacağı kesindi. Onu şeyinden bin bir şekilde şişlerdi.

"Hayatımda gördüğüm en zeki kadın değilsin ama şu ana kadar baş ettiğim en sivri dilli ve laf ebesi sen olabilirsin. Kurnazsın, bence zekana yarışır başka bir mesleğin olmalı." Adam oltaya taktığı yemle beklerken parlayan gözleri şimdiden bedenini süzüyordu. Göğüslerini ve bacaklarını süzerken ağırdan aldı. Erva bir an üzerine pantolon giyinmediği için pişman olsa bile biraz sonra adamın hayran bakışlarını görünce bu fikrinden derhal vazgeçti. Onu etkilediğini bilmek gururunu okşuyor, cesaretini tetikliyordu.

"Olabilir ama bunu sana söylemeyeceğim." dedi inatla, adam gözlerini kıstı. "Bana dair öğreneceğin tek şey tatlı yalanlarım olacak Teoman Bey, asla sana hayatımı anlatmayacağım."

"Yani bana bile bile yalan söyleyeceksin, öyle mi?"

"Yalan söyleyeceğim demedim ama gerçekleri anlatmak zorunluluğum olmayacak, nasıl istersen ona inanmana izin vereceğim." dedi kız dudaklarını dişleyerek keyifle. "Nerede yaşadığımı ve ailemi asla söylemeyeceğim, kendimi değil hayal ettiğimi anlatacağım, sen de sormayacaksın. Yani yanımda olmaya niyetliysen." Adam kaşlarını kaldırdı. "Söz ver." Nazlı sesinin aksine bu bir tehditti. Adam emrivakilerden hiç hazzetmezdi. Ona dikkatle baktı, mükemmel yeşil gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Erva burun deliklerinin kıpırtısından ve dudaklarını sıkışından adamın gerginliğini görebiliyordu. Ciddi bir duruş sergileyerek, "ABD Başkanının gayrimeşru kızı falan değilsin, değil mi?" diye sordu. "Ya da bir prensin karısı falan?"

Ona çok yakın olmasıydı mantıklı birkaç şey düşünüp laf sokabilirdi. Öyle yakındı ki göğüsleri neredeyse adamın göğsüne değiyordu ve dudaklarının arasında birkaç santimetre vardı. Nefesinin nane esansı dudaklarında geziniyordu. Teninden yükselen baharat kokusunu dilinde hissedebiliyordu. Tek istediği dudaklarını, onun dudaklarına bastırmaktı. Onu öpmek nasıl bir duygu olurdu? Keskin bir kibirle kapanan dudakları,

göründüğü kadar yumuşak ve kadifemsi miydi? Temas ettiğinde tavırları sert mi olurdu yumuşak mı? Sakin mi olurdu ısrarcı mı? Merakı neden karnını ağrıtiyordu? İçindeki arzu, tam bir işkenceye dönüşmüştü. Bu kadar yakın olması hataydı, yoğun ve erkeksi kokusu özlemine baskıladığından iyice baştan çıkarmıştı. Soluğu o kadar ılıktı ki neredeyse dokunduğu her yer alev alıyordu. Çekici bedeninin sıcaklığıyla ürperdi. Adamın kalp atışlarını duyabiliyordu ya da belki de bunlar kendi kalp atışlarıydı o anda çözemiyordu. Ona gözlerini iyice açarak baktı ve bu çapkın görüntünün ardındaki düşünceleri anlamaya çalıştı. Onunla konuşurken merakını tetikleyen neydi bilmiyordu ama her sözüne verdiği tepki kararlıydı. Gözleri sert ve inatçıydı. Şu anda merakı daha baskındı ve zihninden geçen son şey öpmek olabilirmiş gibi görünüyordu.

Adamın gözleri merakla parlayarak cevabını bekliyordu, kendisini bu kadar kaptırdığı için tam bir aptaldı. Onunla ciddi bir düşüncesinin olmadığını zaten yeterince açık bir şekilde belli etmemiş miydi?

"Hayır, Prens Charles abim oluyor." diyerek zoraki kıkırdadı. İşin açığı ondan daha iyi ve daha gösterişli bir abisi olduğu gerçeği idi ve bir prens kadar yakışıklı olduğunu ablası sürekli teyit ederdi.

"Beklerim senden," dedi adam ve kaşlarını çatarak, "Cidden kimsin?" diye sordu.

"Dedim ya, bir abisi, bir de ablası olan çılgın bir İngiliz'im."

"Yani cidden İngiliz'sin?"

"Elbette, babam aristokrat kanıyla gurur duyar. O saf kan bir İngiliz. Hatta az evvel dalga geçtiğin atalarım da bir prensin soyundan geliyor, eğer geçmişimize bağlı bir aile olsaydık abim Kont olacaktı."

"Peki abin, ablan ve ailen... bu konu da ne düşünüyor? Krupiyeye olman konusunda?"

"Abim duyarsa beni gebertir, ablam duyarsa kemiklerimi kırar," dedi dehşete kapılmış gibi omuzlarını titretirken çocukça kıkırdaması da ciddi idi. "Bu ailem için de büyük bir skandala yol açar, aristokrat genleri bu tür oyunları kaldırmaz." Onlar aklına gelince keyifle güldü ve gözlerindeki yıldızlar adamın bakışından kaçmadı. *Mutlu bir ailesi olmalı*, diye geçirdi içinden, kendisinin aksine.

"Ailen..." diye daha da açmak isteyince konuyu kız daha fazla derine dalmasına izin vermeyerek, "Onlar duymayacak." diye konuşmayı değiştirdi.

"Burada ne arıyorsun o zaman?" dedi adam inatla üstüne giderek.

“Seni,”

“Buldun beni,” derken onun ciddi söylediğini şakaya vurdu. “Cidden neyi?”

“Söyledim! Macera.” Bu gerçektir. Onun kalbini kazanmak için çıktığı yol tehlikelerle dolu sıra dışı bir maceraydı. Bu sürecin sonunda mutlu olmak kadar üzülmemekte olasıydı. Planı elinde patlamasaydı izlediği filmlerdeki gibi bir maceraya sahip olacaktı. Bir aşk macerasına, bir kocaya, mutlu bir yuvaya, mutlu sonsuza... Yani her şey filmlerdeki gibi plana uygun olsaydı. Kismet. Her hayat kendi filmini yazar iyi ya da kötü bitirirdi.

“Bu macerada olduğunu bilen bir yakının var mı?” diye diretti.

“Tatildeyim, ne istersem onu yaparım, arkadaşlarım dışında kimse neler karıştırdığımı bilmiyor. Ne bu, sorgu memuru mu olmaya karar verdin?”

“Hayır, başıma aldığım püsküllü belaya karşı hazırlıklı olmaya karar verdim, bir yerden eli silahlı bir adam ya da çantasını kafamda paralayacak bir kadın, hatta gözüme yumruğunu savuracak sevgili çıkarsa...” Kız kaşlarını alayla kaldırıncı adam muzır bir tutumla devam etti. “Neyle karşılaşacağımı bilmeliyim. Karizmam söz konusu. Malum, uzun bir süre birlikte olacağız.”

“Üç gün...” dedi Erva kendisinin bile inanmadığı yalana.

“Daha uzun süreceğine bahse girdik, değil mi?” Kızın üzerindeki marka kıyafetlere şöyle bir baktı. “Yani maddi açıdan imkânlarınız var, zekisin, biraz hayalperest ve dürüstlük arasında sıkışsan da hayli havalı bir duruşun var.”

Kız bir an düşündü. “Okuyordum.” Onu havalı mı buluyordu? “Ve tatil, her mezun olan öğrencinin hakkıdır.”

Cevap alamayan adam sustu, demek yeni mezun olmuştu! O zaman yirmili yaşların ortasındaydı, ondan en fazla üç ya da beş yaş küçük olmalıydı. Acaba ne okumuştı? Bu çeneyle okuyacağı tek meslek vardı, onu da okuduğunu sanmıyordu. Ona söz vermeseydi, otele kaydetme bahanesiyle bilgilerini ister, kimdir nedir araştırırdı ama kız kimlik bilgilerini vermemek kaydıyla aynı otelde kalmayı kabul ettiği için onun söylediklerine inanmak zorundaydı, şimdilik!

Daha önce böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu. Ona sahip olmayı çılgınlar gibi istiyordu. Ona karşı duyduğu ihtiyaç tüm hücrelerine, tüm kemiklerine, tüm bedenine, tüm düşüncelerine işlemişti. Her zaman gurur duyduğu kontrolünü nadiren kaybederdi, kumar masalarında asla

kaybetmemesinin tek nedeni buydu. Üstelik kadınlara karşı hep kontrol-lüydü. Babasının ölümünden beri kimse kabuğunun içine işleyememişti. Bu küçük kızın zorlanmadan duygularını ve düşüncelerini alt üst etmesi şaşırtıcıydı. Onu kendisine doğru çekmek ve ona sahip olmak istediğini söylerken gayet ciddiydi. Üç günde onu baştan çıkaracağına emindi, peki kendi baştan çıkarsa bu ilki başarır mı ne yapacaktı? Garip ve ürkütücü şey-ler hissediyordu.

Belki de bunu yapmalıydı. O zaman bu küçük cadı ona neler yaptığını anlayabilirdi. Bunun sadece ten çekimi olduğunu ve ondan etkilenmediğini düşünebildiğine inanamıyordu. İlk defa süreç biçip zorlaması onu huzursuz etmişti, huzursuz etmiş ama cesaretini kıramamıştı. İşte ikisi arasında gerçekleşen küçük ama önemli ayrıntı buydu. Tek ihtiyacı olan şey kızı biraz cesaretlendirmekti. Onunla yalnız kalabilmek, en zoru ola-caktı. Onunla ilgilenmesi, ellerinin bedeninde dolanması, aklını karıştır-ması lazımdı. Bunları düşünürken bile üç gün dayanması mümkün de-ğil-di. Daha evvelki kontrollü tavırlarına ne olmuştu? Denetim, kesinlikle hiç olmaması gereken bir zamanda iradesini terk etmişti.

Kız sustu, Teoman anladı ki ya kızın damarına basıp konuşturacak ve kendine ait tüyolar alarak saldırıya geçecek ya da onu araştırıp gerçek hayatı hakkında bilgi sağlayacaktı. Ama şimdi bunu düşünmüyordu. Pla-na ve heyecana sadık kalacaktı, gelip geçici bir kadını araştırmak açıkçası cazip gelmiyordu. Düşmanlarının yolladığı ajanlardan olacak hâli yoktu ya mesela gece onu boğazlayacak ya da yiyeceğine zehir katıp ortadan kaldıracak kadar becerikli bir zalimliğe sahip olmadığı aşıkardı.

"Yarın menüde ne plan var?"

"Uyuyacağım."

"Bugün öğleye kadar uyudun, sonra da kitap okudun. Yarın uyumana izin vermem."

"Ne yapacaksın, yataktan sürükleyerek mi çıkaracaksın?"

"Gelmezsen, aynen öyle yapacağım. Benimle iddiaya girdin." dedi adam, "üç günü benimle geçireceksin. Bu saatten sonra tek saniyesini dahi israf etmem."

"Hey..." dedi kız ona dönerek, "İki de bir bunu diyorsun, henüz iddi-ay kabul etmedim."

"Ben dudaklarımla mühürledim görmedin mi?" Küstah adam dudak-larına içi giderek bakıyordu. "İstersen tekrarlayabilirim."

Kız biraz uzaklaştı, kış kadar aracın içinde ne kadar kaçabilirdi ki adam tek kaşını kaldırarak küstahça başını salladı.

"Ya bu işin sonunda bana âşık olursan..." dedi Erva kendinden emin-
ce, "bundan korkmuyor musun?"

"Ya bu işin sonunda ikimizde keyifli bir tatil geçirmiş olarak ayrılır-
sak." dedi adam tam bir çapkınlık örneği sergileyip konuyu değiştirmeyi
amaçlayarak. Kız olumsuz anlamda başını salladı.

"Çok tehlikeli," Saçıyla oynarken, "Sana âşık olabilirim. Ciklet gibi ya-
kana yapışabilirim. Parana göz koyabilirim. Özgürlüğünün bedeli olabili-
rim. Beni tanıımıyorsun, sana hayatı zindan edebilirim."

Konuşmanın içinde gerçeklerin saklı olduğu mizah olsa da adamın
kaşları ciddi bir uyarıyla çatılmış, yüzü sertlikle derinleşmişti. "Yapmaz-
sın."

"Yaparım." dedi kaşlarını çatan kız. "Beni tanıımıyorsun."

"Sen de beni tanıımıyorsun." dedi adam sert bir tonda. "İşle aşkı birbi-
rine asla karıştırmam. Yaparsan karşılığını alırsın."

Bu bir tehditti. Hem de sert ve ciddi bir tehditti, ayağını denk al de-
nenin kibar yoluydu. "Ben işin değilim, üstelik tehdit ederek elde ede-
mezsin." Tatlı çekişmelerin olduğu konuşma ciddileşmiş ortam bir anda
buz kesmişti. "Ben bir iş miyim, yoksa aşk oyunu mu karar vermeliyim?"

"İş..." dedi adam elini uzatırken, "Ya da bir kaçamak ama aşk olma-
yacak, söz."

"Ya bana âşık olursan dedim duymadın mı, seni süründürürüm. Aş-
kımdan ölsem bile canım istediğinde terk ederim."

"Sanmıyorum."

"Bilemezsin."

"Bilirim." diye çıkıştı. "Ben her şeyi bilirim."

"Maşallah, çok da mütevazisin!"

"Öyleyim, huyum kurusun."

"Taşın altında da kalmıyorsun, paçandan kibir, yüzünden ego akıyor. Sana nasıl centilmen demişler şaşıyorum, ukalasın, küstahsın ve kendi-
ne güvenle gücü birbirine karıştırıp insanların sana biat etmesini sağla-
mak için üzerlerinde baskı kuruyorsun. Bu davranış çok tehlikeli, unutma
ki tahtın yeni sahibi gelene kadar soytarı kendini kral zannedermiş." Te-
oman şaşkınlıkla ne diyeceğini düşünürken kız birkaç saniye tereddüt et-
tikten sonra ondan gizleyebileceği pek bir şey olmadığına kanaat getirdi.

“Üç gün mü?” diye sordu merakla.

“Üç gün...” dedi adam kinayeyle.

“Biri gitti bile. Ya bu iki gün sonunda senden hâlâ hoşlanmazsam.”

“Benden hoşlanmıyor musun?” dedi adam kolunu arkaya atıp kızı kendine çekerken işte bu hamleye hazırlıksızdı. İrkildi, titredi ve nefesini tuttu. “Araştırma olmayacak, sadece biz bize... Yalan ya da gerçek sadece anı yaşamak olacak.” dedi tedirginliğini saklamaya çalışarak.

“Sen de beni araştırmayacaksın, sadece biz bize ve bu iş bittiğinde herkes yoluna gidip tüm geçmişi unutacak!”

Ürkek bakışları adamın yüzünü bulduğunda, onun ılık nefesini teninde hissediyordu. Aracın içi birden ısınmaya mı başlamıştı yoksa yanan tek yer teni değil miydi? Farkında olmadan çok yaklaşmışlardı ve bu kadar yakınlık tehlike sinyalleri veriyordu. Adam tutkuluydu, şehvetliydi ve seksiyydi, peşine düşürecek kadar da çekiciydi, ona dünden hazır olan kız ateşliydi, bir Siren kadar aldatıcı olsa da aldanacak kadar meyilliydi. Yani ateşle barut gibiydiler, patlamaları an meselesiydi.

“İki gün sonra arkana bakarak gideceksin...” dedi kız yutkunarak, sesi sanki ona ait değildi, adamın bedenini hissettikçe kızarıyor, terliyor ve karnı ağrıyordu. Bunu saklamakta zorlanıyordu.

“Titriyorsun.”

“Ta-tanımadığım bir adam bana sarılıyor.” dedi kız soluk soluğa, “Katil ya da gangster olabilirsin. Seninle tanıştığım yer, söz konusu olunca ve peşinde kuyrukların olunca, söylediğinin aksine iş adamı olmadığın aşikâr. Bana bir fenalık yapabilirsin.”

“İş adamıyım ben, bir sürü yatırımı olan kurnaz biriyim.”

“Her iş adamının peşinde korumaları olmaz,” dedi kız bilmişlikle.

“Düşman edinenlerin olur,”

“Her anlamda yaramazsın yani,” dedi solukları sıklaştırken, konuşurken biraz daha yakınlaşmışlardı, artık bedeni adamın sert bedeninin duvarına yaslanmış, kokusu soluklarına karışmıştı. Allah'ım bayılacaktı. Hızlı hızlı solumaya başladı. Bu kadar yakın olması aklına zarardı.

Yüzünü dikkatle inceleyen adam, “Nefesin hızlandı.” dedi onun kokusunu içine solurken artık tenleri birbirine değecek kadar yakındı. Birbirlerinin soluklarını soluyorlardı.

“Tanımadığım o adam beni korkutuyor.” dedi en sonunda ölecek gibi kızarak.

“Gözlerinde korku yok Linda, tutku ve...” dedi adam eğilip burnunu kızarmış minik burnuna sürterek. “Benden hoşlanmadığına emin misin?”

“Kesinlikle.” dedi kız yalan söyleyip geri çekilmeye çalışarak ve adam boynunun arkasındaki kolunu sıkıştırarak dudakları dudaklarına kenetlendiğinde, bir kez daha donup kaldı. Eli hakiki deri kaplama koltuğa düştü ve tırnakları kaliteli deriye battı. Nefes almalıydı, bayılmaması için nefes almasına ihtiyacı vardı. Ama alamıyordu. Donmuştu, kaskatı olmuştu ve hâlâ adamın kollarındaydı. Hareket bile edemedi, kocaman açtığı gözleriyle ellerini adamın omuzlarına koyup tırnaklarını geçirirken, duraladı. Adam dudaklarını tüm vahşiliğiyle sahiplendiğinde, kızın şaşkınlığından yararlanarak aynı hızla geri çekildi. Kız dağılmış hâlde afallayarak adamın tutkudan kararmış gözlerine baktı.

“Sanırım benden hoşlanıyorsun.” dedi ateş gibi yanan dudaklarını dudaklarına sürterek, ayartarak aralamaya çalıştı. “Öpmeme izin ver İngiliziz...”

“Öpme Türk... Bu bir emir.” dedi kız nefes almaya zorlanarak.

Ve donup kalan kız izin verse de vermese de öpmeye devam etti çünkü o bir çapkındı. Çünkü o kadınlara karşı koyamayan tutkulu bir adamdı. Çünkü o güzel olan her şeyi sahiplenir, ‘hayır’ denildiğinde saplantı hâline getirirdi ve ‘evet’ diyene kadar inletirdi. Çünkü ona kimse yapamayacağı bir şeyi söyleyemez, söylerse cezasına katlanırdı.

Bu yaptığandan sonra bir kez daha sinemaya gitme işleri ertelendi, otele dönmek istediğini belirterek geceyi sonlandırmak istedi. Paniklemişti. Odasına dönene kadar içi içini yiyerek ve dişleri tırnaklarını törpüleyerek duraladı, ava giderken avlanmıştı. Oysa onu baştan çıkaran kendisi olmalıydı, oyun kuralları diye bir şey vardı, tek bir öpücükle beyaz bayrak asan kız planını saf dışı etmeden evvel aklını başına almalıydı. Şu genç kız mahcupluğunu üzerinden sıyırmalıydı çünkü eli hâlâ dudaklarında şaşkınca duruyordu ve sıcaklığı tenine, solukları içine hapsolmuştu. Onu öpmüştü, hem de hiçbir gerekçe göstermeden, birden, öylesine, tutkuyla karşılık beklemeden gerçekleştirmişti. İlk tutkusuydu kızın, ilk öpüşme deneyimi, acemi olduğunu anlayacak diye karşılık vermeye çekinmişti ama her hamlesinde içi gitmiş, bayılmamak için bir yerlere tutunması gerekmişti ve en yanlış yere asıldığında, adam ona daha sıkı sarılmış, bedenlerini neredeyse bütünleştirmişti.

Teoman’ın itirazlarına direnerek odasına çıkmış, tam kendini rahatlatmak için pijamasını giyip elindeki kitapla balkona yöneldiğinde ise

kapı vurulmuştu. Teoman'ın yine bir şey deme bahanesiyle yan süitten geldiğini bilerek yüzünde kocaman bir gülüşle kapıyı açtı.

"Odama almayacağım tek kişi sen..."

Kelimeleri ağzında donup kalırken elindeki kitabın yere düşmemesi için güç sarf etmek zorunda kaldı, hatta nefes almak için kapının pervazına tutunması gerekiyordu. Adam çıplaktı. Yani kısmen! Lanet olsun yarı çıplaktı! Olsun yine de çıplaktı! Onun kapısında! Yutkunamadı. Kaslı göğsünü bronz bir kürk gibi kaplayan tüylere, her biri sayılacak kadar gösterişli olan baklavalara, beline sardığı beyaz havlusunun arsız yolculuğuna ve onun altına muhtemelen giymeyi ertelediği iç çamaşırına kafayı yorarak, salak salak duraladı. Ağzı kurumasaydı dudaklarını ıslatmazdı. Tüm ömrü boyunca hayalini kurduğu şehvetli anılar özenle istiflediği çeyiz sandığından fırlayıp üzerine atıldı. Onu bu şekilde hayal etmeye bile korkarken şimdi karşısında duruyordu. Dokunacağı kadar yakındı. Sapıklar gibi parmak uçları iğnelendi, ağzı kurudu ya da salyası her an dudagının kıyısından akacaktı.

Öfkelendi ona, zekâsıyla alt edemeyince ucuz bir mal gibi bedeniyle aklını karıştırmaya mı gelmişti? Ama alt etmeye meyilliydi. Karın kasları sıklaşmıştı. Hayır, şimdi değil. Daha sonradan, o şeytani aşkıyla lanetleyecek yeteri kadar vakti olacaktı. Omuzlarını iki yanına sarkıtmuş, güç toplamaya çalışıyordu. Korktuğunu belli edemezdi. Onu yerle bir etmesine sonra da hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp gitmesine izin veremezdi. Ağırlaşan kalbi yerinden fırlayacakmış kadar hızlanıyordu.

Tersliğin ne olduğunu bir süre sonra fark etti.

Bacakları titriyordu. Göz göze geldikleri an adamla aynı duyguya kapıldı. Panik, bu iş sandığı gibi kolay bir oyun olmaktan çıkmalı hayli zaman olmuştu. Ne zaman bakışsalar onun çekim alanına giriyordu ve şu an ne kadar inkâr etse de aynı şeyi istiyordu. Güç oyunu bozuyordu. Göğüs kasları, bele doğru incelen kalın vücut... Daha önce hiçbir erkeğin karşısında böyle garip duygulara kapılmamıştı. Ona yaklaşmak, dokunmak istiyordu, eliyle, diliyle, hayaliyle ve bunu hemen şimdi istiyordu!

"Kasların gerçek mi?" dedi saf saf karnına bakarak.

"Gerçek..." dedi adam arsızca sırtarak ve kız şaşkın gözlerini kaldırdı, adamın parlayan gözleriyle karşılaşınca aklı başına geldi. Çevir kazı yanmasın hamlesiyle, "Estetik olmadığına emin misin?" diyebilmeyi sonunda akıl etti. "Yapay şeyleri sevmem, bil diye söylüyorum estetikse yaşlanınca sarkacaklar."

Adam kaşlarını kaldırarak bilmiş bir sinsilikle boğazını temizledi. "Aydın benim için tıraş makinamı senin banyona koydurmuş?"

"Neden, senin için koydurmuş?" dedi kız salakça, hâlâ göğsüne bakıyordu sapıkça ve nefeslerini düzenlemeye çalışırken iç çekecek kıvama gelmişti. Aklını başına bir alaydı Allah'ın izniyle bunun cevabına olan ilgisini tazeleyecekti!

"Sence?" dedi adam tek kaşını kaldırarak ve alayını fark eden kız kendine geldi. "Neden olacak, sapık patronun ekstra sapık uşağı olduğu için." Sonu, uçurumdan düştükten sonra keşke paraşüt alsaydım demeye benziyordu!

O garip ve berrak ses tonu keyifli bir kahkahayla kızın karnına saldı. "O patron şimdi o makinayı senden rica edebilir mi?" diye sordu.

"Niye ki?" dedi bir daha salaklık ederek, evet ahmaklıkta depar böyle atlanıyordu. Bu adam ya bedeniyle ya sesiyle onu büyülemeden duramıyor muydu? Ah garip Erva, ava giderken avlanmak bu oluyordu. O tecrübeli bir avcıydı, avcı olmasa bile ormanların kralıydı, sen ise ürkek, tecrübesiz bir tavşan... İyice beyin fonksiyonlarını kaybetmeye başlamıştı.

"Neden geldin kapıma, doğruyu söyle yalanın kokusunu alırım." Altığı tek koku onun fantezilerinin yanıklığıydı.

"Çünkü tıraş olmam gerek."

"Gece gece ne gereği var ki?" dedi kız sesini yayararak, "Toplantıya mı gireceksin?"

Adam tek gözünü kısarak, "Bana baksana, sen beni lafa tutarak dikizlemeyi mi düşünüyorsun?" diye sataştı, kollarını göğsünün altında etkileyici bir pozisyonda bağladı. Lanet adam, böyle yaparak çekici olduğunu biliyordu çünkü birer balona dönen kasları şiştiğinde kadınların üzerinde nasıl etki sağladığını daha evvel defalarca tecrübe etmişti. Bakışlarını genç adamın hafif tıraşlı yüzüne kaldırdı, gözlerini çenesinin sert hatlarından bir süre ayıramadı çünkü böylesi daha mantıklıydı, göğsüne baktığı her an yelkenler foraydı. Bakışlarını onun üzerinden çekmek istiyor, ama başaramıyordu. Oysa bir şeyler yapmalı, en azından korumanın banyosuna koyduğu tıraş makinelerini getirip kafasına fırlatmalıydı. Hatta kapıyı yüzüne çarparak bu görüntü kirliliğine bir son vermeli ve onu alt etmenin mutluluğunu karnı ağrıyana kadar kahkahalarla kutlamalıydı. Yanacaktı, yanacaktı, cehennem içine çağırıyordu ve kız bahklama atlamak için kolay bir yer arıyordu.

"Eee, içeri almayacak mısın beni?"

Ve başını sallayan Erva biraz düşününce ne dediğini sonunda kavradı. "Girersen oteli başını yıkarım." Öfkeyle banyoya daldı, tüm suç onunmuş gibi elindeki kitabı tezgâha attı. Çekmeceleri açıp kapamaya başladı. Neden böyle olduğunu anlayamıyordu, adam kapının girişinde durup ona baktıkça banyo nefes alamayacağı kadar daralıyor, eli ayağı karıncalanarak güçten kesiliyordu. Ah Allah'ım çıplaktı. Duvarlar ikisini birbirine itiyordu, tıpkı harlanan tutkuları gibi içlerinde azgınlığın dumanı tütüyordu.

Ona bakmayacaktı, yüzü hâlâ çekmecenin içinde kül renginin en açık tonunu icra ederken nihayet bulabildiği tıraş makinesini vermek için titrek elini uzattı. Parmakları bir an birbirine değdi ve tüm bedenine garip bir elektrik yayıldı. Başını hızla kaldırdığında ağzı açık kaldı.

Nefesini tuttuğunu artık adam da biliyordu keza kıpkırmızı yüzüyle onu süzmeye devam ediyordu. Ona öylesine yakındı ki soluğunun kesildiğini hissediyordu. Vücudundan çok hoş bir sabun kokusu yayılıyordu. *Ah canım yeni mi duş almıştı?* Saçları ve göğsündeki tüyler hâlâ nemliydi, eğer aklını kullanmış olsaydı tıraş makinasının sadece bir araç olduğunu kavrardı ama o anda akli başında değildi ki kullanamazdı. Ya da duşunu yarıda kesip gelmişti, fitne olmanın alemi yoktu! Belinden aşağısını saran kalın havlu düşmesin diye dua ediyordu ya da düşsün diye bilemiyordu! Bakışlarında merak dolu bir ifade vardı.

Adam onun bu şaşşal hâline daha keyifle güldü. Çok şaşırtıcı bir şeydi. Kızın berrak yeşilleri utançla parlıyordu ama aynı anda arzuyla ağzı açılıyor ve nefes nefese soluğunu kesiyordu. "Beni şaşırtıyorsun İngiliz, bu tepkilerin baştan çıkarmak için oyun mu, yoksa ciddi sen yeni doğmuş kuzu musun?"

Eğer sesini bulsaydı bir şeyler diyecekti, mesela küfür gibi ama yok o lanet ses bir yere saklanmıştı çıkaramıyordu. Adam kaşlarını daha koyu çattı, bu sefer kızmadığı, bir şeyler düşündüğü beliydi. "Sanki hayatında ilk kez yarı çıplak bir erkek görüyormuş gibisin Linda, oyununu çok iyi oynuyorsun."

Yüce Allah'ım elbette ilk defa görüyordu. Yani çok görmüştü ama ilk defa arzuladığı bir erkeği yarı çıplak ve hemen elini uzatsa dokunacağı kadar yakınında görüyordu. Damarlarında akan kanın hızlandığını fark etti. Ağzını açtı ama... Hayır, konuşamayacaktı. Elleri titremeye başlamıştı bacakları da. Bayılmaktan korkuyordu. Kapana kısılmıştı. Nereye kaçarsa ani bir hareketle kapıya atıldı. Fakat genç adam kolunu uzatarak onun yolunu kesti. Bir an göz göze geldiler, elinde olmadan seslice soluk

aldı. Ne olduğunu anlamadan adamın güçlü ellerini belinde hissetti. Şimdi nanayı yemişti!

“Neden kaçıyorsun?”

Konuşsa derdini anlatırdı ama dilini yutmuştu işte anlamıyor muydu? Sıcak tenini teninde hissetmek akıl karıştırıcıydı, üstelik çıplak hâlde karşısında durması arsızlıktı. Nefes alamıyor, ateşler içinde yanıyordu. Konuşmalıydı. Ağzını açıyor sesi çıkmıyordu. *Hey gidi Erva hey, filmlere özenip hiçbir tecrüben olmadan ava çıkarsan kurtların ziyafeti olursun.*

Korkusunun nedenini gerçekten öğrenmek istiyormuş gibi bir hâli vardı ve kız nedenini açıkladığı an çoktan ölmüş olurdu. Adam eğilince yüzünü yana çevirip bakışları gibi dudaklarını da kaçırdı. Bu temasın sonu yatakta sonlanırdı ve bu hezimete hazır değildi.

Yani hazırды ama sonrasında gelecek suçluluğa hazır değildi.

Bu kaçıştan memnun olmayan genç adam başını iki yana sallayarak, “Kaçmana gerek yok,” diye mırıldandı. “Bunu yaptığımda sen de katılacaksın, akşamki gibi. Değil mi?”

Bu soru öyle garipti ki genç kızın şaşkınlığına adam gülmüştü. Bacaklarını hissetmeyen Erva daha fazla ayakta duramayacağını hissediyordu. Ya onu itip kaçacak ya da kollarına iyice yayılacaktı.

“Çılgılık atayım mı?”

“Yatakta olursa hayır demem...” Şu hallerindeyken bu teklif kulağa hayli tehlikeli geliyordu. Kız ağzını açtı ama konuşacak kadar soluk alamadı. “Beni kamçıladığını bilmek belki hoşuna gider Linda çünkü erkekler kaçan kadınları daha fazla arzularlar. Kaçan kovalanır bilmiyor musun?” Bir büyü gibi içine işleyen sesi fısıltıya dönüştü. Erva bakışlarını onun gözlerinden ayıramıyordu. Hipnotize olmuştu. Kaçtığı için mi kovalıyordu, yoksa etkilendiği için mi zorluyordu? Bunu ikisi de henüz bilmiyordu!

Genç adamın yüzünde avına pençelerini geçirmiş vahşi bir kaplanın haz dolu gülümsemesi vardı. Yutkundu. Kirpikleri yavaşça kapanıyordu. Onun dudaklarını dudaklarında hissettiği anda, bütün vücuduna garip bir sıcaklık yayıldı. Akşam öpüşmüşlerdi ama bu seferki çok, çok farklıydı. Vücudunu yavaşça onun kollarına bıraktı. Hazırdı. Meraklıydı. Çıplak göğsü ince penyenin altında kabaran geniş göğsünü tahrik ediyordu. Tüm kaslarının ve dirayetinin hızla eridiğini hissediyordu. Akli başından uçarken gözlerini sımsıkı kapadı ve inledi, adamın kulaklarına ulaşan naif sesin etkisi tükenmeden, kız kendine gelerek bu eylemi daha başlamadan

sonlandırdı.

Ama adam bu sona hazır değildi. Bir felaketle sonuçlanmaya mahkûm olduğunu biliyordu, öngörüsü her daim iyi olmuştu. Zekasının keskinliğiyle kocaman bir imparatorluk kurmuştu, şimdi de o iç sesine kulak vermeli ve bunu yapmamalıydı. Durmak elinde değildi. *'Alt tarafı bir öpücük,'* diye telkin etti tüm duyularını. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi, kollarına sığınan her kadınla paylaşmıştı bu oyunları ama verdiği his, daha önceki hiçbir öpücüğe eş değer değildi.

İşte fark buradaydı. Kalbi... Hızlı atıyordu.

Teoman normalde öpüşürken bir şey hissetmezdi. Onun için öpüşmek, yatak sporu için amaca götürecek bir araçtı. Kadınların bacaklarını açmasına ikna edici bir silahtı, kendi başına bir haz kaynağı değildi. Ama bu öpücük ona haz veriyordu. Hem de fazlasıyla, daha evvel hiç kimseden almadığı ve hiç kimseye vermeye cüret edemediği kadar fazla...

Tek bir dokunuşun bahanesi olur muydu, kendinde değil gibiydi. Lanet bedeni hiç de basit bir öpücüğe vermesi gereken tepkiye uygun duygular içine girmiyordu. Tüm kasları gerilmiş, ateşe verilen çıra misali yanıp tutuşuyordu. Hem kalbi ne diye bu kadar hızlı atıyordu? Yoksa kalbinin üstünde çırpınan o kuş kanadı kendine ait değil miydi?

Şehvet kontrol edilebilir bir şeydi, daha evvel milyonlarca kez iplerini elinde bulundurmuştu. Kontrol etmeliydi. Kahretsin! Sertleşmişti. Acı içindeydi çünkü daha evvel kanının bu hızla kasıklarına nüfus ettiğini hissetmemiş, bu kadar acıtıcı bir sertlikle karşılaşmamıştı. Hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. Gövdesine sürtünen o misket topları sırtından aşağı ürpertiler yayıyordu. Ona çekiliyor, derhal kızı iterek duvara yaslamayı ve tek seferde belindeki havludan kurtulup içini talan etmeyi planlıyordu. Şehvet en azından anlaşılırdı ve istediği de buydu fakat anlamadığı bu diğer duyguydu. Göğsünün içinde yayıldıkça yayılan ve bir sıvı gibi tüm bedenini kaplamaya inat eden, onunla dolup taşacakmış gibi hissettiren o duygu, neydi? Ona dokunmak istiyordu, şimdi isterse bu kıvanıdayken bacaklarını çabucak ayırabilirdi ama içinde Linda'yı koruyup kollamak, el üstünde tutmak ve ona gözü gibi bakmak için karşı konulmaz bir istek uyanıyordu. Sanki dokunduğu an o vebayı kapmıştı ve tüm bedenini ele geçirerek bir daha asla bırakmamayı arzular hale gelmişti. Sadece bir öpücüğün verdiği tepkinin yoğunluğundan büyük tehlikenin farkına varmalıydı. Büyüsü altındayken mantığı gibi uzuvlarını da kontrol edemiyordu. Onun tatlı kokusunu içine çekerek parmaklarını tarak misali açarak ipeksi buklelerinde gezdirdi, yuvarlak omuz başını okşadı.

Teninin yumuşaklığını kendi teninde hissetmenin tadını çıkarırken hissettiği elektriklenmeye karşı koyamadı. Bu uyarıya kulak vermesi gerek-mekteydi ama o kadar meşguldü ki kulak ardı etti. Tek düşünebildiği kol-larında eriyen, asla ona ait olamayacak olan ve asla ona gelecek olmayan kadındı.

Soluksuz kalan kız ellerini göğsüne koyarak kopmak istedi ama adam kalçalarını tek avucuyla kendine çekerek bedenlerinin tahrik olan yasak bölgesini bütünleştirdi. Yüreğini yerinden oynatan o an Erva titredi. Onu öpmeden önce çapkın yüzünde gördüğü ifade dehşet vericiydi. Adeta kar-şısında daha önce hiç görmediği bir adam belirip kaybolmuştu. Tutku, haz verdiği kadar ürkütüyordu. Bu adam o bildiği samimi, oyuncu, sem-patik ya da kontrollü kumarbaz değildi; sınır tanımayan, vahşi bir savaş-çıydı ve hedefine odaklanmıştı.

Sandığından çok daha tehlikeli bir adamdı Teoman ve Erva için artık çok geçti.

Öpücüğünün haşinliği duyularını gafil avlamıştı. Onu oyaladığı için öfkesini, dudaklarını cezalandıran sert hamlelerinde hissedebiliyordu. Belki de korkmamalıydı, ama adam öfkeden kendini kaybetmiş olsa bile ona asla zarar vermeyecekti. Onun içini biliyordu, bu yüzden yumuşatan abıyıyla kollarını adamın etrafına sardı.

Adam, sanki bütün öfkesi içinden akıp gidiyormuşçasına sertçe inle-di. Onu cezalandırmak isteyen öpücük, şefkatini ayaklarına kapatıyordu. Ona eziyet etmek için etrafını saran kollar artık koruma güdüsü içinde kalkan misali geriliyordu. Az önce hislerinin tutkusuyla talan olan öfkeli kumarbaz şimdi hiç beklenmeyecek bir şefkatle onu kozasına hapsedi-yordu.

Gövdesinin verdiği yumuşak his mükemmeldi. Öpüşmesi kusursuz-du. Adamın her bir zerresi sanki onun için yaratılmıştı. Dudaklarının her bir okşayışı, içindeki yeni duyguları bekleyen canavarı besliyordu. Vü-cudunun yasak yerlerinde kıpırtılar belirmişti. Kalbi bir kelebek misali pır pır etmiş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Kesinlikle karşısındaki adamın havlusunu savurup ellerini hatta dudaklarını tamamen çıplak teninde gezdirmenin vereceği o kışkırtıcı hissi sonsuza dek aklına kazımak isti-yordu. Bu iş gittikçe çıkmaza dönmeden durmalıydı.

Durdu.

Dudakları ayrıldığında, başını kaldırıp ıslıl ıslıl parlayan gözlerinin içi-ne baktı. O da kendisi kadar darmadağın olmuş muydu, kendisi kadar

karmaşık mıydı görmek istiyordu. Sık sık soludu ve öpülmekten berele-
nen dolgun dudakları yarı aralıktı. Büyülenmiş gibiydi. Ama genç adamın
yüzü oldukça farklıydı. Kendinden emin koyu kahveleri garipti. Her za-
man yaptığı bu eylem onun için adalede bir duygu geçidi gibiydi, ifade-
sinde onu darmadağınık eden bir yıldırım hissi belirmemişti.

“Kafamı karıştırıyorsun?” derken kızgındı. “Sigaradan daha çok lez-
zet aldığım hiçbir şey yoktu hayatımda, sen gelene kadar.” Bunu hiç bek-
lemiyordu. Ne olmuştu ki kızacak?

Onun için sadece bir öpüşmeydi, amaca giden bir öpüşme ve kız ken-
di kafasına göre yorumlamıştı. Bu ses tonu biraz olsun kendini toparlama-
sına yardımcı oldu, çıplak kollarından sert bir hareketle sıyrılmış, geriye
doğru birkaç adım atmıştı. Kolları ateş gibiydi. Yangından kaçmış itfaiyeci
misali ısısı dinsin diye kendini duşa atmak istiyordu. Öyle yanıyordu ki
bedeni, tüm teni kızıla dönmüş, kanı damarlarını kavuruyordu. Bu adam
bir depremdi, resmen doğal afetti. Onun elinde oyuncak olmuştu, hem de
şımarık bir çocuk gibi onunla kendisi oynamak isterken şimdi duvardan
duvara savrulmanın bile keyif verdiğini düşünüyordu. Üzerindeki penye
pijama takımını düzelterek kendine çeki düzen verdi. Ondan uzaklaşmak
istiyordu ve ne zaman kollarına alsa çevresinde ve zihninde bulunan her
şey siliniyordu. İyice çıkmaza girmişti, zaman ve mekân duygusu tama-
men kaybolmuştu.

“Teşekkürler küçük sapık.” dedi adam alayla göz kırparak, gözlerini
bedeninde şöyle bir dolaştırırken titremesinin hazzını hissetti. “Bu gece-
lik izleme seansı sona erdi.”

Bu sefer ciddi bir afallama ve darmadağınık bir ifadeyle donup kal-
mıştı.

Genç adam kapıdan çıkmadan önce bir an durup gözlerini sıkarak
ona baktı ve başını sallayarak ağzı açık ona bakan şaşkın kıza çapkınca
göz kırptı. Sanki o ufak ağzıyla ona bir şey söylemek istiyor da karar vere-
miyor gibiydi. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Parmaklarının o küçük teması,
dudaklarının titrek dokunuşu, bedeninin ürkek kabullenışı bir anda ru-
hunu altüst etmişti.

Kız yutkundu. “İyi... İyi geceler.” dedi sadece, hâlâ soluyamıyordu.
Anlamış mıydı? Ona dokunmak istediğini, hep bunun hayalini kurduğunu,
senelerce ilk dokunuşun nasıl olacağı ile binlerce senaryo yazdığını,
anlamış mıydı?

“Rüyanda beni gör Linda.” Görmemesi şu raddeden sonra imkânsızdı. “Tatlı rüyalar.”

Genç adam bunu söyledikten sonra kapıdan çıkıp gitti. O anda ruhsal ve fiziksel olarak tükendiğini hisseden Erva, tüm gücünün, iradesinin bir su misali yere akıp bulduğu bir çatlaktan yok olup gittiğini sandı. Ona daha ne kadar direnebilirdi? Daha ne kadar karşı koyabilirdi? Dudaklarını sömürüp kalçalarını mıncıklamıştı, bir ara eli göğüslerinin sınırında dolaşmıştı. O anda bacaklarının arasında hissettiği o nefes nefese panik ve ürperti hissi tüm dünyasını ablukaya almıştı. Neler oluyordu böyle, neden tepkilerini kontrol altına alamıyordu. Oysa Erva dirayetliydi. İçindeki alaycı ses avaz avaz bağıırıyordu. “*Neler olduğunu hâlâ anlamadın mı salak? Sen ona zil zurna aşıksın. Ölüyorsun. Ve sana ne isterse yapar, ses bile çıkaramazsın, eline geçirdiği yoyo gibisin fırlattıkça geri dönüyorsun. Çünkü sen onun elinde bir kuklasın ve artık ipler senin elinde değil, anlamıyor musun?*” Bu ses onu iyice korkutmuştu. Neden bir başkası değil de bu adamdı? Neden illa o olmak zorundaydı? Dünyada milyonlarca erkek vardı ve bir o kadar da...

Onca erkek ırkı içinde neden bu kadın düşkünün çapkın serseri? Neden bir çapkına yanmıştı!

Ertesi gün...

J Evet sonunda ertelenen olmuştu, ondan kaçmaması gerektiğini, dün gece yaşananların olgun bir kadının göz ardı edeceğini kendine göstermek için teklifini kabul etti. Sinema tam bir fiyaskoydu. Korku filmi mi? Aklını kaçırmış olmalıydı. Film başladığından beri koltuğuna sinip duran kıza, adam ne zaman kolunu uzatsa çığlığıyla irkiliyor ve onlara bakan şaşkın izleyicilere özür diler bir baş jesti atarak kızdan uzaklaşıyordu. Biraz zaman geçtiğinde kıza tekrar sinsice sokuluyor ve kız yine korkuyla çığlık atarak ona yaklaşmasına izin vermiyordu. En sonda pes ederek önüne döndü ve kollarını göğsünün altında küskün bir çocuk huysuzluğunda bağlayıp kızgın bir koca bebek gibi sessizce filmi izlemeye başladı. Şımarık kediler gibi sinsice sırttan Erva ona çaktırmadan göz attığında ise sert yüzü öfkeden asılmıştı. En sevdiği şeyin korku ve gerilim filmi olduğunu bilse ne yapardı, özellikle de sırf ona yaklaşmasın diye korkağı oynadığını anlasaydı, işi yaştı! Filmin sonlarına doğru Teoman yine sokulunca, Erva öyle bir çığlık attı ki salonun tamamı korkuyla yerinde zıplayarak onlara dönüp huysuzca homurdandı. Teoman sonunda pes ederek öfkeyle yerinden kalktı. Kızın şaşkın bakışları altında bileğine asılıp, “Korkuyorsun madem neden ısrar ettin?” diye azarlayıp, sürükleyerek filmi çıkardı.

Çıkışa geldiklerinde homurdandığı kıza bir şeyler daha söylenecekti ki Aydın tam zamanında araya girerek, "Efendim önümüzde bir araç bozulmuş, gelmesi birkaç dakika alacakmış." diye bilgilendirince adamın sinirleri yön değiştirdi.

Aydın başka bir şey soracaktı ki Teoman'ın uyaran bakışlarıyla karşılaşınca sustu. Adamın tepesinden resmen duman çıkıyordu. Biri sinemada bu kadar öfkelenmeyi nasıl başarırdı? Erva kıkırdamamak için dudaklarını gererek adamın elinden bileğini kurtardı.

Onu izleyen Aydın biraz şaşırılmıştı. Daha doğrusu patronunun bu ufak kıza öfkeli olmasına rağmen, neden hâlâ peşinde dolandığını ciddi anlamıyordu. Ondan böylesine sabırlı bir tepki beklemiyordu. Bakışlarındaki şaşkınlık birkaç saniye içinde yerini ifadesizliğe bıraktı. Büyük bir dikkatle kavga eden ikiliye bakıyor ve ona kafa tutan genç kadının yüzünü inceliyordu. Teoman Bey'e kafa tutan bir kadın... Sanırım altı yıllık çalışma hayatında bunu ilk ve son defa görüyordu. Kıza öyle dikkatli baktı ki Erva bunu fark ederek büyük bir rahatsızlık duydu. Yüzünün hiç beklemediği bir anda kıpkırmızı olmasından tırsıyor, kendini tuzığa düşürülmüş vahşi bir hayvan gibi açığa vurmaktan korkuyordu. Teoman'a yaklaşarak elini ağzına siper etti, adam onun bir sır vereceğini düşünürken kız sesini kısıp, "Baksana, senin bu azman hep yanımda olmak zorunda mı?" diye sordu.

Teoman onlara bakan Aydın'a döndü. "Benim azmanım hep yanımda olacak, alış." Kızı yanına çekti. "Hâlâ hazır değil mi aslanım?"

"Birazdan efendim." diyen adam kıza sert bir bakış attı. Gözlerinde kuşku parıltıları gördüğüne yemin edebilirdi. Sahibini korumak için sota yatan it gibi tetikteydi, bir havlaması eksikti. Hissediyordu şimdiden onu araştırmaya başladığını, üstelik sürekli gözlerinin üzerinde olması huzursuz ediyordu. Bu adamın derdi neydi ki son derece bilinçli hareketlerle onu kurcalamaya, sırrını açığa çıkarmaya çalışıyordu. Aslında bütün bunlar büyük bir yanlış anlamaya dayanıyordu! Erva'nın bir an kendini kaybetmesinin yol açtığı bir yanlış anlama! Aptalca hareket ettiği, büyük bir hata yaptığı kesindi. Lobide boş bulunup o telefonu, "Efendim." diyerek Türkçe nasıl açardı? Adam belki duymayacak kadar uzaktaydı ama duymuş gibi birden ona dönüp kuşkuyla yüzüne bakmıştı.

Korumasını, bir haşere gibi izleyen kıza sokulan Teoman, belli belirsiz alaycı bir tavırla, "Acıkmadın mı sen?" diye mırıldandı. Aydın bakışlarını yüzüne çevirmişti. Kısa bir sessizlik oldu. Teoman havadaki elektriklenmeyi sezmişti. Sesini çıkarmaya niyeti yok gibiydi ama kız hâlâ

korumasına dik dik bakmaya devam edince, "Korumama döverek gibi bakmayı kesersen, o da sana uzaylı gibi bakmaz." diye uyarıda bulundu.

"Cidden beynimizi okumaya çalışan Android gibi." Yüzünü adama dönerek ve her zamanki gibi yanıt beklemeyerek, "Bazen içimi dışımı, hatta gelecekteki düşüncelerimi bile okuyor gibi duruyor. Benden demesi bu adam da bir şeyler var..." diye devam etti. "Bence o bir ajan?"

"O da senin için öyle söylemişti?"

Kız tam bir şeyler söyleyecekti ki genç adam az ileride duran lüks otosunu görünce, dirseğinden nazikçe tutarak onu da peşinden sürükledi.

"Bence ona dikkat etmelisin."

"O da sana dikkat etmem konusunda hemfikir..."

"Ben sana ne yapabilirim ki?" dedi kız yolun karşısına geçerken ona neler yapacağını Aydın bir duysaydı, kızın gırtlığını sıkır bir konteynıra atardı.

"Bana yapacağını zaten yaptın Linda,"

"Bu kadar kızgın olmanın sebebi zehirlenmediğinden sebep mi, sigarasızlık başına vurdu sanırım."

"Başıma vuran başka bir şey var, sus artık." dedi Teoman sitem ederek, sıkılmıştı bu sohbetten belli ki ya da sohbetin ciddi konusundan kaçırıyordu.

Daha planına başlayamamıştı bile kız, ne yapmış olabilirdi ki?

Omzunu silkerek onu izledi. Yürüyüşünde, her zaman etkilendiği erkeksi tavrı vardı. Bu adam neden her seferinde üzerinde aynı fiziksel etkiyi uyandırıyor. Midesindeki o garip kasılmayı tekrar hissedince paniğe kapıldı. Genç adamın peşinden yürürken bir taraftan da Aydın denen korumaya kaçamak bakışlar atıyor, onun düşüncelerinden çekindiği için tedirgin oluyordu. Aracın yanına geldiklerinde Teoman'ın telefonu çalınca biraz uzaklaşmasını izledi. Aydın kibarca kapısını açtı ama kız araca binemedi, bu adamla aracın içinde tek kalma fikri ürkütmüştü. Teoman telefonda her kim ile konuşuyorsa, kaşlarını çatıp gözlerinden ateş saçarak azarlıyordu, hatta öfkeyle bağırduğunda sesi dalgalanarak yanına ulaştı ama ne dediğini anlayamadı. Sonra kızgınca telefonu kapatıp öfkeyle küfretti. Arabanın yanında hiçbir şey yapmadan dikilip durmak çok can sıkıcıydı, üstelik Teoman sınırlarını geçirirken ve neye kızdığını bilmeden izlerken kendini dışlanmış hissediyordu. Aydın ise Teoman'ı dikkatle izleyen kızı izliyordu. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, kalçasını aracın kaportasına dayamıştı. O anda kim bilir ne düşünüyordu?

Teoman'ın telefonu tekrar çalınca kulağına götürdü, başını kaldırdı. Bir an göz göze geldiler. Bir süre dalgın dalgın yüzünü inceledi. Gerilim içindeydi, bunu nasıl hissettiğini bilmiyordu ama onun sıkıntıyla soluduğunu fark etti. Tırnaklarını avuçlarına bastırdı.

O anda Aydın'ın da telefonu çaldı. Adam kısa bir cevap verdikten sonra, "Şu anda zaten Julia Hanım'la görüşüyor efendim. Birazdan size döner." dedi sakince ve birkaç şey dedikten sonra telefonu kapadı. Kız kaşlarını çattı. Gözlerini bir an bile olsun ondan ayırmadan yüzündeki ifadede asla bulamayacağı bir şeyler aradı. Demek Julia denen kadınla konuşuyordu! Peki bu Julia kimdi? İşten biri miydi, yoksa yenilerden miydi? Adını ne gazetelerde ne de çevresinde duymamıştı? Sevgilisi olabilir miydi? Başkasıyla çıkarken bir başka kadına gittiği ilk olmayacaktı. Kadınlar için sadece bacak arası molasıydı. Hayvan herif, daha yola çıkmadan onu yarı yolda mı bırakacaktı. Bir de bu uyuzla bir ömürlük planlar yapıyordu, bu adamla tuvalete gitmek bile hataydı. Gerçi son birkaç aydır onunla ilgili haberlerden kaçınarak bu ana hazırlanırken kendini izole etmişti ama bu Julia kimse fena hâlde canını sıkıyordu. Öfkeyle genç adamın gözlerinin içine baktıktan sonra, hızla arkasını döndüğünde Aydın'a tosladı. Genç adam kaşlarını kaldırınca bir adım gerileyerek, "Kahretsin." diye hırladı. Bir kez daha başını kaldırıp Teoman'a baktı. Gözlerinin o pırl pırl derinliklerindeki sıcaklık gitmiş yerini öfkeye, kıskançlığa bırakmıştı. "Bana bir taksi çağır." diye de öfkeyle emretti. Adama kabalık mı ediyordu? Bilemiyordu. Fakat o anda kanına sürekli adrenalin pompalandığından bunu umursayacak sağlıklı düşünemiyordu. Kıskançlık habisi bir karanlıkla onu esir almış, kararlı bir inatla uzaklaşmak istemişti.

"Merakımı bağışlayın," diye mırıldandı genç adam. "Bir şey mi oldu?"

Gerçekten özür mü diliyordu, yoksa alay mı ediyordu? Bir şey mi olmuş muş? Adam yanında başka kadınlarla konuşuyordu, hem de gizli kapaklı, daha ne olsun? Arkasından bir anda gelen Teoman onun ne dediğini duyunca yavaşça kızın kolunu tuttu. Kız başını kaldırıp yüzüne baktığında, adamın öfkeden çıldırdığını gördü. Ona değildi siniri ama öfkesi ona da yansıyor gibiydi.

"Hayrola..." dedi kabaca, bu ani hareket genç kızın irkilmesine yol açtı. Onunla böyle kabaca fiziksel temas etmesi tek kelimeyle ürkütücüydü.

Teoman onlara bakarken bakışları koyulaşmıştı. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Erva kolunu yavaşça çekip adamın temasından kurtularak bir adım uzaklaştı. Bir süre hiç kımıldamadan birbirlerine baktılar. Erva meraklı, Teoman öfkeliydi.

“Bir sorun mu var Aydın?” diye sordu dişlerini sıkarak tekrarlanan sorusu adama ama cevap kıza aitti fakat Erva tek kelime etmedi.

“Linda Hanım taksi istiyor efendim ve bunu sizinle konuştuktan sonra yapmasını rica ettiğim için bana küfretti.”

Gözleri iri iri açılan kadına Teoman kaşlarını kaldırdı. “Ona küfrettin mi?”

“İspiyoncu...” dedi kız öfkeyle, utanç içinde çenesini dikleştirdi. “Kahretsin küfür standına girmiyor. Eğer bana emir vermeye kalkarsa tüm sülalesini anmaktan çekinmem. Hemen bir taksiye...”

“Arabaya geç.”

Bu bir emirdi. Ağzı açık kalan Erva tam itiraz edecekti ki vazgeçti. Adam öyle öfkeli duruyordu ki karşı çıkmasının ne anlamı olacaktı? Zaten her zamanki gibi bildiğini okuyacaktı. Erva araca geçerken Teoman Aydın'ın kulağına eğildi, omzuna dokunarak bir şeyler söyledi ve adamın yüzü buz gibi soğudu. Erva'nın o anda korktuğu tek şey, münakaşa etmeleri ve ispiyoncu dediği için adamın işine son vermesiydi. Neden dilini tutamıyordu ki? Her kadını kıskanacak, sonra da hastahkl bir inatla sorun mu çıkaracaktı? Ama beklediği olmadı, Aydın ön koltuktaki yerini alırken Teoman gülüyordu. Bu adam harbi dengesizdi. Önce dünyayı yakacak gibi öfkeli, iki dakika sonra ise dünya yansa şerefe diyecek kadar sakindi.

Az sonra yol su olup aktı. Ondan ne kadar uzak durabilirse o kadar araya mesafe açtı. Arabanın motoru çok sessiz çalışıyordu, özel havalandırma sistemi içerinin havasını hızla serinletiyordu. Adamın koltuğa saldığı eli çakmağıyla oynarken kızın bakışları dalgınca orada oyalanıyordu. Sessizlik... Başını çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. En iyisi yanında oturan adamı yok farz etmeye çalışmaktı. Otele gidince de sessizce odasına çıkardı.

Hiç konuşmaması iyiydi. Ağzını açıp o kadından söz edebilirdi pekâlâ ve sinir krizi geçirip her şeyi mahvedebilirdi ama o zaman onunla ilgilendiğini açık ederdi. Hayatına dair bildiklerini sorgulardı. Bu durumda onun ne yapacağını ne diyeceğini bilemeyecekti. Hızla yol aldılar. Sıkışık trafiğin içinden geçerken kendini garip bir tedirginliğin içinde buldu. Sessizlik bu rahatsız edici ürpertiye çoğaltıyordu. Tüm sinirleri gerilmiş içinde garip bir huzursuzluk baş göstermişti. Her ışıktaki durduklarında, insanlar başlarını çevirip son model Porsche'ye hayran hayran bakıyorlardı, aslında bu şehirde şatafat ve lüks sıradandı, sadece dikkat çekenin ne olduğunu merak ediyordu.

O gece otele gidene kadar ne Teoman ağzını açtı ne de kız, ikisi de garip bir sessizliğin anlaşmasını itiraz etmeden imzalamış kendi kabuklarına çekilmiş, odalarına ise ısrardan sıyrılmış sakın bir şekilde ayrılmışlardı. Fakat o gece kendini sorgulayan Erva uyuyamamış ne de kızı otele bıraktıktan sonra ayrılan Teoman huzurlu bir gece geçirebilmişti.

Günler geçtikçe ikilinin kafası daha fazla karışmaya, birisi atladığı maceranın sihrine kapılırken diğeri kendi yazdığı masalın sonuna kafa yormaya başlamıştı. Teoman ciddi anlamda ona saygı duyuyor, yanında sigara içmediği gibi kokusunun ve solğununun dahi zehir kokmasına izin vermiyordu. Kız şaşkındı, adam garip bir şekilde resmen onun için bağımlısı olduğu huyundan feragat ediyordu ve bunu isteyen kişi Erva olmamıştı. Tamamen özgür iradesiyle yapmıştı. Sinemalar, özel restoranlar, tiyatrolar, kumarhaneler, barlar, eğlenceler derken ikili günün çok zamanını birlikte geçirdiler.

Her yeni gün yeni bir maceraydı ve her yerde birbirleri haklarında başka bir yenilik öğreniyorlardı. Erva aslında onu sandığı kadar iyi tanımadığını keşfetti. Mesela sigara içmemesine rağmen çakmaksız asla dışarı çıkmıyor, her seferinde farklı bir çakmağı bir tür aksesuar gibi yanında taşıyordu. Başlarda bunun havahı olduğunu düşündüğü için yapılan bir eylem olduğunu sanmıştı ama zamanla gözlemlemişti ki odaklandığı, sıkıldığı ve öfkelenildiği zamanlarda çakmağını kullanıyordu. Normalde çok sakindi ama bazen öyle sert ve zalim oluyordu ki bu yüzünü görmek ürkütüyordu. Otoritesi hayli kalıplaşmıştı, gülüşü az ifadesiz duruşu fazlaydı. Ağzı iyi laf yapsa bile bazen garip şekilde sessizleşerek kabuğuna çekiliyordu, böyle zamanlarda aklından ne geçirdiğini çok merak ediyordu.

Teoman ise kızın başlarda yollu tabir edilen o kadınlardan olduğunu sanarak hata ettiğini çok geç fark etmişti. Linda daha evvel tanıdığı ve bildiği bütün kadınlardan farklıydı. Sadece peşine düşüldüğünün son derece farkında olduğu, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktan zevk aldığı ya da sürekli itiraz edip ona yaklaşmasına -ilk günler çaldığı o küçük öpücüklerden hariç- müsaade etmesine izin vermediği için değildi bu ısrarı, kaçan kovalanır psikolojisini düşünüyordu ama konu bu da değildi. Konu ilk defa bir kadının fikrine değer vermesiydi. Bir kadının incinip incinmediğini sürekli düşünmesiydi. Onunla zamanın nasıl geçtiğini anlayamamasıydı. Konuşurken eğlendiğini, samimiyetinden keyif aldığını ya da ısrarla ondan uzaklaşmak istemesinin sebebinin ne olabileceğini merak etmesiydi. Teoman aklındaki şeyi ne İngilizce ne Türkçe ifade edecek bir kelime bulamıyordu. Tek bildiği kızıdaki bu çekime yenilirken

onun farkındalığıyla baştan çıkmaya hazır oluyordu. Onu neredeyse her an bir köşe başında ya da otelin asansöründe sıkıştıracak ya da holde dahi apansız sahip olmaktan çekinir hâldeydi, açıkçası artık sabrının tükenmesinden korkuyordu.

Yine onun için özel hazırlanan ve Teoman'ın da yadırgamadığı seçimlerin olduğu bir masa kurulmuştu. Normalde ayak üstü atıştırmayı seven adam onunlayken hem zamanlı hem de alışkanlıkları değişmiş şekilde planlı kendini besliyordu. Aslında kız ona farkında olmadan iyilik yapmış, sağlıklı bir perhize sokmuştu. Resmen tüm organları detoks yapmıştı. İşlenmiş, paketli ürün, rafine şeker, glüten içeren yiyecekler, hazır tüketim yemeklerle asla beslenmiyordu. Farkında olmadan garip bir koruma güdüsü geliştirmişti. Erva ona kazara dahi gluten aldığı anda olacıklardan ve risklerden bahsettiğinden beri her yediğini sorguluyor, önlerine gelen yemeklerin titizlikle hazırlanıp hazırlanmadığına dikkat ediyordu. Kızın yeme alışkanlığını araştırırken çölyak hakkında da gerekli bilgilere ulaşmıştı. Uzman bir diyetisyen ve doktor tavsiyesi alırken hassas süreçlerine hem üzölmüş hem de sağlıklı yaşam için zorlanmalarına ne diyeceğini bilememişti. Erva'nın anlattığına göre bilinçli olarak diyeti birkaç defa tahlilleri için bozduğunda şiddetli şişkinlikler, karında dayanılamayacak kramplar, ağız içinde yaralar, vücudunda dökölmeler, kaşıntılar ve egza-ma benzeri tahrişler olmuştu. Bilinç sislenmesi, sürekli tekrarlayan aşırı yorgunluk, ani baş ağrısı, ne zaman vuracağını kestireceğini bilmediği uyku hâli, kemik ağrısı, saç dökölmesi, tırnak kırılması ve sürekli dibi gösteren kan değerlerindeki sorun ona zor zamanlar geçirtmişti. O yüzden bulaşın bile ona işkence yaşattığını, yeme sürecinde hem titiz hem de dikkatli olmasının hayat kalitesi için önem arz ettmesinden bahsetmişti. Başlarda sürecinin çok zor olduğunun farkındaydı ama şimdi için için ona üzüüyordu çünkü istediği hiçbir şeyi yiyemiyor, canı çektiği hiçbir ürünün tadına bakamıyor, çok istediği hâlde bazı zevklerinden vazgeçip sabırla içindeki nefsinin terbiye ediyordu.

"Yemekler yine harikaydı, şu ana kadar yediklerimin en iyisiydi." dedi Erva keyifle, nasıl becermişti bilmiyordu ama ona aklına dahi gelmeyecek lezzetlerin bir şekilde muadilini yaptırmayı başarmıştı. "Yemek yediğimize göre ben gitmeliyim." dedi masadan kalkarken.

"Yemek davetime gelmeyeceğini düşünmüştüm, açıkçası teklif ederken umutsuzdum." dedi adam ciddiyetle çünkü telefondaki sesi hayli isteksiz gelmişti.

"Odanın sigara kokacağını düşünmüş olabilirim," derken şakalaştığı

her hâlimden belliydi. Ama odası cidden sigara kokmuyordu, gerçekten bu adam sigara içmeyi unutmuş muydu? Dürüst bir ifadeyle ona döndü. "Tüm gün dışarıdaydık, enerjimin çabuk tükendiğinden bahsetmişim, sanırım biraz yoruludum. Dinlenmenin ikimiz içinde iyi olacağını düşünmüştüm."

"Yani başka bir şey yok."

"Ne olması lazımdı ki? Dışarı çıkacak hâlim olmadığına göre ya benim dairemde ya da burada yenecekti yemekler, senden kurtuluşum olmadığına bildiğimden huzursuz etmek istemedim. Benimle aynı yemekleri yerken mutlu olmadığını görüyorum, kendini zorunlu tutman beni rahatsız ediyor."

"Glutensiz ürünlerin tadına alıştım, aslında sandığım kadar kötü değil yediklerim, sadece damak lezzetime uygun değildi birkaçı ve onlara da zamanla alışırım. Üstelik garip bir şey fark ettim."

Kız merakla başını yana kırdı. "Ne oldu?"

"Tuhaf gelecek belki ama seninle glutensiz ve sağlıklı beslenme zorunluluğu bedensel değişimlere yol açmış gibi."

"Ne gibi?"

Adam omzunu sarstı. "Sürekli enerjğim, huzurluyum, mide hassasiyeti yok, sabahları daha dinç uyanıyorum, tüm bunlar kuruntu değil inan bana."

Kız gülümseyerek, "İnanırım, birçok ünlünün ve zayıflamak isteyen kişilerin bizim zorunlu diyetimizi yaparak hayat kalitesini arttırdığını duymuştum ama bence bu değişimin diğer sebebi de sigaraya ara vermen olabilir, tabii kaçamak yapmıyorsan." dedi memnuniyetle, bilmeden ona faydası dokunduğu için mutluydu. Sürekli yorgun hissetmesi düşüneceği bir şey olmamıştı. Bunun üstüne kinayeye, "Hem bugün beşinci gün." derken atıfta bulunduğu zorunlu diyetiydi ama aslında anlatmak istediği aştıkları süreçti.

Bu sayı tüyler ürpertmeliydi, nedense ikisi de gülümsemişti. Beşinci gündü evet, üstelik onun kendi isteğiyle son moda süitine gelmesi cidden şaşırtıcıydı. Belki bilinçli belki de bilinçsizce ona ziyafet hazırlatmıştı ama her iki durumda da onu beşinci günde odasına atmayı başarmıştı! Beş gündür kazara dahi odasının kapısının önünden geçmemişti ama şimdi onun kokusunun sindiği ve her yanına onun eşyalarının saçıldığı odada onunla baş başaydı. Onu, özgürce gülümserken görmek çok mümkün değildi. Bunu ilk karşılaştıkları anda fark etmişti. O zaman Erva çocuk

Teoman ise gençliğinin başlarındaydı. Her daim mutluluğunun içinde bir kararsızlık vardı. Felaketin ne zaman geleceğini bilemeyen ama geleceğinden emin olan bir insanın ifadesini taşırdı, alaycılığının altında yatan saklanma dürtüsü kendini koruyan bir katmandı. Aslında onu anlayabiliyordu. Bazen ona çekilmesine sebep olan bu tılsımın duygudaşlık olduğunu düşünmesiydi. O da kendisi gibi erken yaşlarda babasını kaybetmişti. Farkında olmadan dalgınlaşan bakışları kaçamak şekilde ona yönelmişti, üstelik izlendiğinin farkında olduğunu belli ediyordu. Olduğu ortamın kişiselliği ve ondan yayılan güçle kız kızmaya başladı çünkü şu anda oldukları ortam müstehcen olan her konuya açıktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni izliyorum.”

“Bunu görebiliyorum.” Dudağını dişleyerek etrafına bakınırken birden ona dönerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Lanet olsun, dikkatli bir şekilde izlemek zorunda mısın?”

Teoman onun çekinmesinden her daim keyif aldığını belli etmemek adına kaşını kaldırdı. “Huysuzluğun keyif verici.”

Bu cüretle kız kaşlarını çatı. “Eğer yüzündeki o anlaşılmaz bakışla beni izlemeye devam edeceksen...” konuşmasını öfkeli bir oflamayla yarıda kesti.

Keyfi iyice yerine oturan Teoman güldü ve yavaşça yanına gitti. “Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Ah, ben...” Yanakları pembeleşti. “Sanırım unuttum.” O kızılara dokunarak onu ürkütmekten çekindiği için yaklaşmadı, kız etrafa bakınarak konuyu değiştirmeye çalıştı. “Şimdi iddiayı kim kazandı bilemedim.”

Kızı dikkatle izleyen ve tedirgin etmemek için alaya alan adam, “Ben kazandım elbette hem sigaraya ara verdim hem de seni ikna ettim, üstelik benden hoşlanıyorsun.” dedi kibirle, gülümsüyordu.

Kız tek kaşını kaldırdı, komodinin üzerindeki dergilerde parmağını gezdirerek bakış attı. “Sebep?”

“Zenginim...” dedi adam egoyla.

“Maalesef...” dedi kız başını sarsarak. “Ben de zenginim.”

Saçını kurcalayan adam bunu bir yere not etti. “Yakışıklıyım...” dedi ukalaca.

“Ben de çirkin birisi olduğumu düşünmüyorum.” diye misilleme yaptı.

“Çekiciyim.”

"Bu konuyu tartışabiliriz!" Adam itiraz edecek gibi ağzını açınca derhal devam etti. "Ama ben de itici bir kız sayılmam, elimi sallasam ellisi..."

"Karşı konulmaz bir centilmenim."

"Küstahlık ailenizde kanıksak bir rahatsızlık mı?" diye sordu onunla laf dalaşından sıkılarak, şimdi dolaşmayı bırakmış ona bakıyordu.

"Sanırım bir tek ben yakalanmışım bu hastalığa, abim gayet mütevazidir." dedi adam sırtarak, elini saçlarında dolandırırken garip ama mahcuptu. Üstelik ciddiydi. Erva da en az onun kadar iyi biliyordu ki Koray abi cidden iyi bir adamdı, dengeliydi, mertti, sahipleniciydi, sorumluluk bilinci gelişmişti, bunun gibi uçkur meraklısı da değildi.

"Beş günde hâlâ bir yol kat edemedik mi?" dedi kıza yaklaşırken sinsice bedenini süzdüğünü saklamıyordu.

Titrememek için kasıldı, bakışları altında sabit durmak çok zordu. "Yoo ettik. Mesela zenginliğinle beni baştan çıkarmaya çalıştın, olmadı." dedi iç gererek, ondan uzaklaşıp koltukların yanında dolaştı.

"Çünkü senin fakir biri olmadığını bilmiyordum. Üstelik garip ama paraya ilgin yok, senin aklını ne sükseyle ne de paha biçilmez hediyelerle çelemem gibi." dedi adam, kaçma kovalamaca oynar gibi kıızı takip etti.

Kız etrafta dolaşırken adamın özel eşyalarına da göz atıyordu, çaktırmadan arkasından gelip gelmediğini de kontrol ediyordu. Oyunu artık bitirmeliydi çünkü kişinin huyunu saklaması bir nebze ama kimliğini saklaması çok zordu. Üstelik dün trafik kontrolünde polisin kimliğine ve pasaportuna bakarken yaşattığı korkudan sonra anlamıştı ki oyunu artık nihayetine erdirmeliydi. Ve gerçek yüzüne jilet gibi vuruldu, o anda artık bunun aksini yapması mümkün değildi! Şimdi adını açıklasa, Teoman onu sert şekilde suçlayacaktı. Belki de aşağılayacak, sırf mertlikten kardeşimsin ayaklarına yatacaktı. Dönüşü olmayan bir tartışmayla geldiği yere postalarken bu tavrından dolayı nutuk çekip bir daha yüzüne bakmayacaktı. Şu son beş gün öyle güzeldi ki kaybetmekten korkuyordu. Bir rüyadaydı, genç adamın yüreğine, hayatına çekmesine müsaade etmişti, şimdi de arkasını dönüp gidemiyordu.

Onu dikkatle izleyen Teoman daha ilk andan itibaren içerideki lüksün kıızı etkilemediğini fark etmişti. Otelin en iyi dairesiydi. Daha lüks yerler görmüş olmalıydı. Belki de başka adamlarla da böyle maceralar yaşamıştı. Birinin metresi olmuş olma ihtimali yüksekti. Hatta belki de ondan sakladığı bir sevgilisi vardı. O güzel bir kadındı, buna şaşırılmazdı. Birlikte geçirdikleri süre boyunca, genç kadın onun zenginlik durumuna

dair bir şey öğrenmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı, özelini kurcalamamıştı, anlattıklarına saygı duymuş ilgisini sadece verdiği kadarında sınırlı tutmuştu, işlerini didikleyip ajanların foyasıyla boyanmamış, bir gece koynuna girip kendini ona yamamaya çalışmamıştı. Adını, sanını sorgulamamıştı. Sürekli şikâyet edip aile hayatını didik didik etmemişti. Onun bir iş adamı olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı ya da bu da pek umurunda değildi çünkü kız ona bir kere bile hayatıyla ilgili en ufak bir imada bulunmamıştı. İlk gün dediği gibi hayatları sır olarak kalıyordu ve bu en çok Teoman'ın işine geliyordu. Madem gelip geçici bir oyundu, ilerisine gerek yoktu.

Bugün kendisini köşeye sıkışmış gibi hissettiğine tanık olmuştu. Otelde ona azami saygıyla yaklaşan müdür, onu görünce şaşırarak kendi oteli dururken burada ne aradığını anlamaya çalışarak biraz hevesli olunca, lafı değiştirmek zorunda kalmıştı Teoman. Ya kız cidden onunla ilgilenmiyordu ya da bir ajan gibi önceden ona dair her şeyi araştırıp hayatına girerek pastadan payına düşen dilimin peşine düşmüştü. Garip ama buna dahi ihtimal vermiyordu... ona gönderilmiş bir muhbirdi. O kadar içi dışı bir duruyordu ki bazen onu saatlerce izlemek ve konuşurken dinlemek istiyordu, bu yüzden kumpasçı olduğuna da düşünmüyordu.

Ama kumardaki hilekarlığı aklına geldiğinde hayatına girme kurnazlığı da zihnini yoruyordu.

Aydın'ın canı cehenneme, aklını bulandıran onun dikkatli olması gereken sözleriydi. O uçan kuştan bile nem kapan iyi bir korumaydı ve harika bir arkadaşı.

Ama her ne kadar genç adamın fakir ya da zengin olmasına karşı kayıtsız olsa da Teoman'ın kendisine karşı kayıtsız değildi. Ne kadar inkâr ederse etsin, her geçen gün hiç belli etmeden onun kendisine çekilmesini sağlamıştı. Bunu büyük bir dikkat ve sükûnetle yapmıştı ki kız avlandığını anlamamıştı. Sabırlı olmayı öğrenirken onu da kazanmıştı. O aceleyle getirilecek bir kadın değildi. Daha önce hiçbir kadın için sabretmesi gerekmemişti ve bu da onun için büyük bir yenilikti. Biliyordu, ham meyveden daha tatlı olurdu olgun meyve, o yüzden bu sabrın sonunda güzelliğin tadını daha iyi çıkaracağını umarak keyifleniyordu.

Teoman kendisine içki doldururken, "Soda mı yine?" diye sordu.

Erva kısık sesiyle açık olan televizyona bakarken, "Cık," Yaptı. "Kırmızı şaraba hayır demem." Adamı şaşırttı. "İçki mi?" dedi başını kaldırıp şaşkınca ona bakarak kadehlere uzandı. "Bir kutlama falan mı var?"

Kız gülerek ona döndü. Ellerini arkasında bağlayarak ona doğru salı-
nırken, "Bugün benim doğum günüm..." diye gülerek söyledi.

Şaşkınca ona bakan adam bir an duraladı. Onun şaka yapmadığını
anladığı an garip bir mutluluk yaşadı. "O zaman kutlamalıyız..." Elindeki
kadehi bir an bıraktı.

"Hayır..." dedi kız üzgün bir şekilde gözlerini kaçırırken, "Doğum
günlerimi kutlamıyorum."

Yüzündeki hüznün adamın yüreğini sıkıştırmıştı. Sorarcasına kaşlarını
kaldırdı fakat kız bunu pek kale almadı. Nasıl kutlardı, o gün ailesi katle-
dilmişti! En mutlu olduğu günde annesini ve babasını kaybetmiş, en acı
gününü doğum günü ilan etmişti. Gözleri dolunca ona şaşkınca bakan
adama gülümseyerek, kirpiklerini kırpıştırdı. "Doğum günümü hep tek
başına kutlarım, yanımda ne ailem ne de arkadaşlarımın olmasını iste-
mem." dedi dürüstçe, "Abartısız olarak."

"Ama bugün tek değilsin."

"Kutlama istemiyorum Teo. Lütfen."

"Ama..."

İtirazını sertçe elini kaldırarak sonlandırdı. "İsrar edersen giderim,
ilk defa kendi kuralımı bozdum ve bunun için seni seçtim."

"Peki." dedi genç adam kabullenerek aslında son söylediğiyle onu
onurlandırmıştı. Kadehlere doldurduğu şarabı görünce garip bir kahkaha
atan kız akmak üzere olan yaşları sildi. Burnunu çekerek, "Bu gece bir ilk
yapıp sana katılabilir miyim?"

"Biliyorsun ben bir centilmenim."

Adamın uzattığı uzun ince kadehi istekle aldı. Beş gün sonra ilk defa
onunla kadeh tokuşturuyorlardı. Hem adam şaşkındı hem kız çünkü Erva
içkiyi pek hazzetmezdi. Bira içmişliği vardı ama kırmızı şarabı ilk kez
şimdi tecrübe ediyordu. Alkolle arası oldum olası iyi olmamıştı, sanırım
mayalanması için katılan bakliyatlardan dolayı onu rahatsız ediyordu ya
da bazı alkoller gluten içerdiği için şiddetli baş ağrısı ve mide ağrısına yer
verdiğinden uzak duruyordu.

"Alkolde gluten yok değil mi?"

"Bilmem," dedi kız omzunu sarsarak kırmızı sıvıya hevesle baktı. "Ki-
min umurunda?"

"Benim umurumda," dedi adam elindeki kadehe uzanmak isterken,
kız geriye çekildi. "Verilen mal geri alınmaz, üstelik korkmana gerek yok."

"Verir misin kadehi? Hasta olmanı istemem."

“Olmayacağıma eminim, üstelik birkaç ilaç aldım en azından bulaş olsa bile süreci, dayanacağım bir hassasiyete indirdim.”

“Yine de içmemelisin, bile bile acı çekmeni istemiyorum, lütfen ver sana özel bir ürün aratayım.”

“Hayır, bunun kararını ben veriyorum.” derken adamın şaşkın bakışları altında ilk yudumu aldı. Adam ona dikkatle bakarken daha ilk yudumda yüzünü buruşturunca onun cidden içkiyle arasının olmadığına sevinerek, “Soda istemediğine emin misin?” diye sordu. Sonra alayla devam etti. “Sarhoş olursan senden faydalanırım. Bir daha düşün.” Ve bunda ciddiydi. Asla affetmezdi!

“Bu hiç mertçe değil,” dedi kız kedi gibi gülümserken, kadehi kaldırıp yudumladı.

“Mert olduğumu kim söyledi, ben Teoman’ım.” dedi adam iki alay bir gerçekle. “Ciddiyim, senden faydalanırım.”

“Sarhoş olursam ve benden yararlanırsan, seni dava ederim, tüm mal varlığını elinden alırım.” dedi kız damarına basıp kıkırdayarak, “Üstelik az evvel bana centilmen olduğunu söyleyen sendin.”

“Centilmenlerin de sekse zaafı olabilir.” Kız yüksek sesli keyifli bir kahkaha attı. “Bu izin veriyorsun demek mi?”

“Sen cidden ıslah olmaz bir Kazanova’sın, eğer bana dokunursan seni meteliksiz bırakacak kadar çok dava açarım.”

Adam da güldü, elinden alamayacağı kadar çok parasının olduğunu bilse, ne yapardı acaba diye düşünmeden edemedi. O güldükçe Erva ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle baktı yüzüne ve onun çekici büyümesine kapılarak aradaki sınırı aştı. Yaklaştı. İstekle ve mutlulukla gülerken gözlerinin içi parlıyordu, bu da pervaneye çekilen yusufçuk gibi ona sokulmasına sebep oluyordu. Adam konuştuğuça onun şuh kahkahası odayı dolduruyor, sohbet derinleştikçe daha fazla gülüyordu.

Teoman kadehini kaldırdı, “Mutlu yıllar tekrar.” dedi ve kadehini kızın kadehine vurdu. “Benden ne istersin doğum günü kızı?”

“Seni.” der gibi bakan Erva iri bir yudum aldı. Aslında şimdiye kadar aldığı en güzel doğum günü hediyesi oydu ve çok mutlu olduğunu bilmiyordu. Omuzlarından aşağı dökülen alev saçları ile bardağın üstünden işveyle ona baktı. Gözleri aşka davet ediyordu, yüzündeki kızılık edepsiz düşüncelerini ele veriyordu. İkinci kadehiydi ve hâlâ sarhoş olmadığı için üzülüyordu. Belki de bu gece her şeyi unutmalıydı, belki de eski anılarına daha güzellerini eklemeliydi. Belki sarhoşluğun vurdumduymazlığına

sığınmalı, belki ayık kalmanın hazzıyla sonuna kadar gitmeliydi.

"Beğendin mi?" diye sordu adam, kızın şarabını yeniledi. "Bir sorun yok değil mi, bir belirti falan var mı?"

"İlk defa içki içmiyorum." diye itiraf etti kız kadehi dudaklarına götürürken, "Şu ana kadar ne şişkinlik ne de ağrım olmadı, üstelik kaşıntıya dair bir iz de yok, korkma artık."

"Olursa söyler misin?"

"Tabii ki söylerim sağlık şakaya gelir mi?" Ve küçük bir yudum alıp kadehi aşağıya indirdi. "Ama şarabın tadını sevdim."

"Bende tadını sevdim ama içine biraz bal gerekli." Kurnaz adam ona sokuldu, gözleri alev alev yanarken eğilip, "İzin ver, ben de bakayım balın tadına." dedi. günlerdir yapmak istediği şey için ilk hamleyi yaptı. Kız şaşkınca dururken adam sınırları aştı ve romantik bir birleşmeyle dudaklarının bal tadına baktı. Kızın dudaklarına değen dili ve soran dudakları geri çekildiğinde, "Hımmm..." dedi huzurla, diliyle kendi dudaklarını yaladı. "çok tatlı..."

"Ekşi..." dedi kız nefes nefese, hafifçe ürperdiğini fark etmek zor değildi. Gülmek istedi ama yutkunmaktan ileri gidemedi. Yanaklar yine al bayrağı göklere çekmişti.

"Linda..." dedi adam kızı belinden yakalayıp nazikçe kendine yaklaştırıp nefes nefese kokusunu içine çekti. Kızın kaçmasından korkuyordu ama sabrı da tükenmişti.

"Hımmm..." dedi kız itaatkârca.

"Bal gibisin." Adam garip bir huzurla başını eğerken ekledi. "Tatlı Linda, doyulmuyorsun. Her gün biraz daha fazla bağımlılık yapıyorsun."

Ve sonra onu uzun uzun tadını çıkararak öptü. Ateşler içinde yanan aç dudaklarındaki şarabın tadının keyfini çıkararak, sorarak, dişleyerek devam etti özlediği teni sömürmeye. Ağzındaki şarap tadını alıyordu, diş macunun ferah kokusuna karışmış nane esansını da... Kızı sıkıca kendine çekince elindeki kadehi çalkalanan Erva irkildi. O paniklerken adam dudaklarına daha fazla sokuldu. Kaçmasından, kopmasından endişelendiğinden geri çekilmiyordu. İşini garantiye aldı. Ondan ayrılmadan elindeki kadehi aldı ve kendi kadehiyle birlikte yanlarındaki sehpaye bıraktı. Kız hipnoz edilmiş hâlde çaresizce gizlediği duygularının seline kapılırken oyunu kaybetmenin korkularıyla savaşmaktaydı. Oyunu hiçbir zaman kazanamayacaktı ve şimdi kaybedeceği bir savaşa gözü kapalı atılırken sonunu ne yazık ki açık bir kitap gibi okuyabilirdi. Onun dokunuşu,

kokusu, hissettirdikleri bambaşkaydı. Duygularının içinde kaybolurken adam zarif vücudunu kendine doğru kaba bir açlıkla çekti. Elleri belini sıkıca kavramış, kaçmasın diye kısıp almıştı.

Ablukasının arasına sıkışan kızı parmak uçları üzerinde durmaya zorlayarak yukarı çektiyordu. Acemi olduğunu belli ettirmemek için cesur hamleler yapıyor, onu taklit ederek dudaklarının keyfine kayıtsız kalamıyordu. Elleri adamın omuzlarına kenetlenmiş, ince gömleğinin altındaki sert kaslarını hissediyor, tenine vuran sıcak teniyle karnı karıncalanıyordu. Onca sene yalnızlığı demlediği ellerine, şimdi onun teni yoldaş oluyordu. Dudakları senelerce rüyalarını süsleyen o büyülü anın kilidini açıyordu, onu masalların diyarına, hayallerinin memleketine götürüyordu. Tek bir temasıyla gönüllü kölesi ediyor, en kuvvetli darbelere bile dayanan yüreğini ateşe atıp eritiyordu. Teoman onu elleriyle, dudaklarıyla sevdikçe adını sayıklıyor, elleri saçlarını, tenini, kaslarını heyecanla, panikle, telaşla keşfediyordu.

Öpüşmeleri gittikçe derinleşiyor, zevkli inlemeleri adamı tahrik ederek rayından çıkmış tren gibi ona çekiyor, vücuduna yaslanan biçimli göğüslerin içindeki ateşi yükseliyordu. İri ellerini hain bir büyüyle boynuna yükseltti, saçlarının altından ensesini okşadı. Baştan çıkarıcı inlemelerle kulağında parmağını gezdirdi. Öyle kabaca yasladı ki kendini, Erva onun istekle sertleşen uzvunu karnının üstünde hissedince, zevk dolu bir inlemenin dudaklarının arasından kaçmasına engel olamadı.

Günlerdir çok konuşan ağzın peşindeydi adam, son derece aç ve onun için hazır, ne kadar çok istendiğini ona kanıtlamak istercesine kızın kalçalarını kabaca kavrayarak kendine çekip çimdiklercesine okşadı. Erva kollarında titreyince, henüz son aşamaya hazır olmadığını anladı.

Genç kadın hiç beklemediği bir yolculuğa sürükleniyor olsa da genç adamın her dokunuşu onu biraz daha büyüüne hapsetmek için savaş veriyordu. Şimdi tek yapılması gereken onu yaşanmak üzere olduğu şey konusunda uyandırmak, teşvik etmek, baştan çıkarmak, kızıştırmak ve rahatlatmaktı. Oh Allah'ım, peki bunları yapabilecek kadar sabırlı olabilecek miydi? Hiç sanmıyordu, adam ön sevişmeye bile geçecek hâli kalmadan, direk bacaklarının arasında olmak istiyordu. Ama onca zaman peşinde süründüyse, bu anın eşsiz olması gerekiyordu. Onu iyi bir şarabı içer gibi, yudum yudum tadarak tüketmek istiyordu. Nasılsa birkaç gün sonra bu hazzın yerini sıradanlık, arzusunun yerini alışkanlık alacaktı, o yüzden ondan ne kadar çok zevk alabilirse alıp, tükendiklerinde geriye güzel bir anı bırakacaktı.

Nazikti, naifti, istekli ve aynı anda sabırlıydı. Hafifçe geri çekildi ve genç kadının dağılmış, arzudan kızarmış meleksi yüzüne baktı. Şişen kırmızı dudakları aralanmış, ruju bozulmuştu. İki parlak kırmızı çileğe benzeyen ıslak ve aşka davet eden et parçası baştan çıkarıcıydı. Dilini onlara sürmeden durmak azap gibiydi. Eğildi ve nefesini içerek bir kez daha tükettiği ağzının tadında kayboldu.

Kızın göz bebekleri kocaman olmuştu. Parmağını yanağı boyunca dolaştırdı, yanakları ateş gibi sıcacıktı ve onun ürperdiğini fark etti. Kırpiklerini kırparak ona bakarken, elleri arasında derin derin soluyunca ılık nefesi parmak uçlarına dokundu. Konuşamıyordu ve bu inanılmaz yaratığın konuşma yetisini elinden almış olmak adamın bir nevi gururunu okşuyordu. Elini yavaşça boynundan aşağı indirdi ve dekoltesi elbisenin göğsüne gelince, bir an durdu. Göğüslerini saran kumaşı hafifçe aşağı indirdi. Omzundan kayan ince askı sayesinde, geldiğinden beri yapmak istediği şeyi tamamlayarak, ortaya çıkan diri güzellik karşısında anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldandı. Bir süre inanılmaz bir şeyi keşfetmiş kâşif merakıyla onlara gururla baktı ve sonra avucunu dolduruşunu, teninin kadifemsi yumuşaklığını nefesini tutarak izlerken, başını eğdi.

Erva yutkunurken bacakları titreyince, kalçasını yanındaki sehpaye yasladı. Tutku mantığının önüne geçince insan aklıselim düşünemiyordu, duygularını tatmin etmediği sürece yönetmesi imkânsız hale geliyordu. Bir çaylak için ustada alt etmeyi düşünmek ütöpik bir hayaldi ancak ileride *başaramasam bile denemiştım* demenin hazzı için çıktığı bu yolda *akıldım ama aklımı kullanmayı beceremedim* diyeceğinin farkında değildi. Adamın eli beline sıkıca kenetlenmese kesin yere kapaklanırdı. Nefes alamıyordu, karnı ağrıyor, teni karıncalanıyor, başı dönüyordu. Resmen dünyasında deprem etkisi yaratıyordu ve kendi başarısının eseri olan doğal afete dur diyemiyordu.

Adam ürpermiş ve arzudan kabarmış göğüs ucunun dudakları arasında sertleştiğini hissetmek için dilinin ucuyla dokundu. Bu ikisine de büyük bir keyif verdi. Tekrar dokunduğunda genç kadının kuruyan dudaklarından zevk dolu bir inleme yükseldi. Başı geriye düştü, saçları belini tutan adamın eline sürtündü. Teoman dudaklarının arasındaki sıcak ve pembe göğüs ucunu diliyle taciz etmek için pozisyonunu ayarladı. Ağzını genişçe açtı, onu tatmak şu raddeden sonra hem adama hem kıza müthiş bir zevk vermişti ve tenini kavrayan dudaklar parlak misketleri yuttu. Kolları arasında kasılan kızın hafif titreyişi adamın erkekliğinin daha da sertleşmesine neden oldu. Kız soluk alamayınca tırnaklarını adamın

omzuna canını yakasıya batırdı. Sonra durdu ve hiç tereddüt etmeden kızı kısık bir çığlık arasında kucakladı.

“Teoman...” diye inledi Erva, göğüsleri açıkta olduğu için ürpermiş, adam bakışlarını oradan çekemediği için titremişti. Teni onun henüz çıkan sakallarının sürtünmesi yüzünden kızarmıştı. “Ko...”

Adam kızın dudaklarına ufak bir buse koyarak susturdu.

“Şittti...”

“Te...” Hızlı soluklarından itiraz eden ve zor duyulan sesi titriyordu. Sadece sesi değil adamın boynuna dolanan elleri de yüreği de hatta bedeni gibi ruhu da titriyordu. Daha erkendi, henüz duygularına tam anlamıyla karşılık bile alamamıştı, eğer istediğini ona şimdi verirse yarın tek gecelik bir anı olarak geçmişinde kalacaktı. Onu durdurmalıydı, kaçmalıydı, itiraz etmeliydi. Arzusunu, aşkını vetolamalıydı. Bu mecliste asla koalisyon olmamalıydı. Sadece tensel çekimine kapılmıştı ve hemen uzaklaşmalıydı. Nefes nefeseydi. Şaşkın ama bir o kadar da tahrik olduğu her hâlden belliydi. Ona duyduğu arzuyu saklayacak hâli kalmamış, tükenmişti.

Kendiyle çatışırken genç adam onu ipekli yatak örtüsünün üstüne kıbarca bıraktı, titreyen kız çaresiz gözlerle adama hayran hayran bakmaya devam etti. Dili mi tutulmuştu? Neden aklından geçenleri kelimelere dökemiyordu? Korkuyor muydu? Hayır onunla sonuna kadar gitmek istiyordu. Sanki bu işi her gece yapıyorlarmış gibi onu süzen adama arsız cüretiyle cesurca bakıyordu. Teoman onun gözlerindeki tereddüttü görünce, hızlı hareketlerle üstündekileri -parçalar gibi- çıkardı ve genç kadının yanına uzandı. Dudakları ve diliyle onu adeta tüketiordu. İtiraz etmeyi düşünürken inleyerek kendini bütünüyle öpüşmelerine teslim etti. Acemi bir telaşa kapılırken adamın vücudunu tepeden tırnağa hissetmek istiyordu.

Teoman soluk soluğa kızı izlerken eteğinin ucunun kalçasına kadar sıyrılıp uzun ve biçimli bacakları tamamen gözler önüne serilmiş olduğunu gördü. Nefes alamayarak bir mucizeye bakar gibi heyecanla baktı. Allah'ım bu kadar güzel ve baştan çıkarıcı olmak zorunda mıydı? Bu kadar aklını almak zorunda mıydı? Bu kadar ateşli olmak zorunda mıydı?

Bununla birlikte artık tasarladığı eylem hiç de basit görünmüyordu. Bu çaresiz teslimiyetinde büyük bir masumiyet vardı ama saklıyordu. Yanakları al aldı, irilen gözleri parlıyordu, şaşkınca aralanan dudakları kurumuştu, titreyen bedeniyle hayali bir peri gibiydi ve heyecanlandığını gösteren göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Yüzüne düşen saç tellerini

omzundan arkaya itti. Elinin tersiyle koluna ve yuvarlak omuz başlarına dokunması hoşuna gidiyordu.

"Bu bir rüya mı yoksa gerçekten oluyor mu?" diye fısıldadı kız cızırtılı bir sesle, hâlâ inanamıyordu. "Sarhoş olmak bu kadar kolay mı?" Sanki rüya görüyordu ve birazdan odasına dalan kızlar yatağında zıplayarak, "Teyze hadi kalk." diyecekler gibi geliyordu.

Adam çapkınca kıvırdığı dudaklarını zevkle gülümsetti ve eğilip aralık dudaklarını tutkuyla öptü. Kuru dudakları adamın ıslak dudaklarına teslim olurken sırtı yay gibi gerildi, elleri adamın omuzlarını buldu.

"Rüya değil meleğim, ben gerçeğim ama sen rüyamda gibisin..." dedi adam kollarını kızın ince beline dolayıp kendine çekerken çıplak bedeni kızın yarı çıplak bedenine dolandı.

"Beni rüyanda mı gördün?"

"Her gece, defalarca, farklı şekillerde ve tutkuyla." Ve dudakları önce dudaklarını, sonra boynunu, göğüslerinin oluğunu ve omuzlarını dolaştı. Elini genç kadının biçimli kalçasına uzatmış okşuyordu, kızın yarı kıvrılmış bacaklarını seyrediyordu. Öpüşmeleri şiddetini arttırdıkça dokunuşları casuslaştı. Emin adımlarla hedefine ilerleyen eli bu kez bacaklarının arasındaki saklı vadiye dadandı, saten iç çamaşırına sataştı. Saklı cenneti bulmuştu, şimdi tek yapması gereken içine alması için kapıyı tıklamaktı. Ama bu engele daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Parmaklarını kaygan kumaşın içine daldırdı ve genç kadının nemli sıcaklığıyla derin bir inleme eşliğinde tanıştı. Çok sıkıydı, uzun süredir biriyle olmamış gibiydi. Kollarında kaskatı kesilmişti. Daha fazlasına... sonuna kadar gitmeye hazırdı. Çünkü bir dokunuşla içindeki sıcak külleri ateşe vermiş şimdi de dünyasını başına yıkıyordu. Yakıyordu hem içini hem dışını o zaman yanması ona mübahtı.

Ellerini sahiplenerek vücudunda kaydırdı, sırtından aşağı, göğüslerinin yanını, bacaklarının üstünü dolaştırıp kalçasını kavradı. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan sert bir inilti koyuverip biraz üzerine yükseldi ve onu daha derinden, daha sertçe öperek, bedenini bedeniyle sımsıkı kaynaştırdı.

Bir hipnoza giren Erva mantığını kıyafetleri gibi bir köşeye savururken bütün duyularının adeta ılık saçan bir sıcaklıkla dolup taşığını hissediyordu. Tahmininden daha yakıcıydı, öyle mükemmel bir histi ki isim koyamıyordu! Göğüsleri onun gövdesine, basenleri onun bacaklarına dokunuyordu. Arzusunun o sert ispatını, bacaklarının arasındaki

mahremiyetinde hissediyordu. Korkması lazımdı, kaçması hatta ilk gecenin paniğini yaşaması lazımdı ama tek istediği adamın yapmak istediği şeyi teşvik etmektir. Bacaklarını biraz daha araladı, erkekliğinin büyüklüğünün ve vücuduna sürtünüşünün verdiği hissin utandırması gerektiğini biliyordu ama bu heyecan ona galip gelirken nasıl boyun eğmezdi ki o da tutkunun esiri oluyordu.

Bu öyle bir heyecandı ki kalbi delicesine çarpıyor, sanki kör bir cehennem kuyusuna düşmüş tenini ateş basıyor ve buna tezatla her soluğu vücudunu tepeden tırnağa ürpertiyordu. Vücutları adeta birbirine kenetlenmişti yine de birbirlerine yeterince yakın değillerdi, bir şeyler eksik ya da yetersizdi. Parmaklarının uçlarından akan gergin ürperti tüm duyularını felç etmişti. Dilinin her leziz okşayışıyla ellerinin onu sahiplenirken dokunuşlarıyla içindeki heyecan ve tükenen huzursuzluk daha da geriliyordu.

Kendi cüretinin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu. *Dur* demek yerine teşvik ediyor, itmek yerine üzerine çekiyordu. Tıpkı onun gibi tedbiri elden bıraktı. Elleriyle kollarındaki, omuzlarındaki, sırtındaki sert kaslara tutundu, hızla kendine çekti. Böyle daha yakın olacaklarmış gibi acemi bir paniğe kapıldı. Parmak uçlarıyla sert vücudunu tepeden tırnağa hissetmeyi, bütün kaslarını avuçlarıyla adeta yoğurmayı arzuluyordu. O kadar kendinden geçiriyordu ki tıpkı onun gibi bu büyüünün kudretini ellerinin altında hissedebilmek istiyordu.

Birden vahşi ve ihtirası kuvvetli bir kadına dönüşüvermişti. Daha önce hiç buna benzer bir patlama yaşamamıştı. Sanki ölüm uykusundaydı senelerdir de tek bir öpüşle adeta canlanıvermişti. Verdiği karşılıklar kendiliğinden vücut buluyordu, benliği ta en başından beri ne yaptığını biliyordu. Bu anı yıllardır bekliyordu.

Her şey durup düşünemeyeceği kadar hızlı olup bitiyor, arzu onu kısılcasına almış kıvrandırıyor.

Teoman ne yaptığını biliyordu, onunla bumerang misali oynuyor, vücudunu vücuduna daha da ısrarla abandırıyor, erkekliğini en kadını ispatına yaslayarak tahrik ettiği an gerileyip onu müthiş bir haykırmanın içine itiyor ve çapkın gülüşüyle alay ediyordu. Uzaklaşmasını istemiyordu. Hiçbir şey, tatminlik duygusuna galip gelemiyordu. Karnının içindeki basınç artarken acemice kalçalarını kaldırdı ve onun sertliğine yaslayarak hareket ettirdi. Yok, hiçbir dokunuş o yarım kalmışlık hissini geçirmiyordu. Tamamlanması gerekmekteydi ama nasıl tamamlanması gerektiğini bilmiyordu. Adam inadına ağırdan alıyordu. Ya da bu anın keyfini çıkarıyordu. Aceleci değildi, onu seviyor, yutarcasına okşuyor, ateşten

parmaklarıyla k le çeviriyordu. Vücutlarının birbirine temas etmesine muhtaçtı. Onunla daha derin bir ba  kurmaya muhtaçtı, onun bütünle-
mesine üzerine serilip tek parça olmasına muhtaçtı.

Adamın dudakları dil darbelerini arttıarak boynundan a a ı kaydı. Tıra ı gelmiş sakalı, alev alev yanan teninde adeta ateşten izler bırakıyor-
du. Ba ı dönüyor, etraflarını saran duvarlar sarsılıyor,  u ana tanıklık eden
mobilyalar kıpırdanıyor, yatak tutkunun hararetiyle yanıp tutu uyordu.

‐Sakin ol,‑ diyen adam ellerini onun belinden yukarı doğru kaydı-
rarak avuçlarıyla g  slerini kavradı. ‐Sana doyamadan olmaz, tadını
Çıkarmadan olmaz.‑ dedi soluk solu a. ‐Aklını ve hayallerini benimle dol-
durmadan olmaz.‑

Dilini kulağına s rtt , kulağına daha önce hiçbir kitapta okumaya
cesaret edemediği edepsiz sözler fısıldadık a utanmak yerine daha fazla
kızı t nı anlayamadı. İri bir ta  göğsüne oturmuş adeta solu unun kesil-
di ini hissettiriyordu. Bedeniyle onu d rten, yalvartan, sertliğine gitgide
daha da yaslanmasını sağlayan adam ellerini papatya gibi açtı kızın sırtı
yay gibi kıvrıldı. Onun edepsiz sözlerinden daha fazla kızı t nı anlayan
adam kontrolünü kaybetti. Islak ve ate ler içindeydi, yakıyordu. K f r
gibi bir şeyler mırıldanıp ba parmaklarıyla göğsüne doğru yükselen di-
rilmi  ve sızlad ı uçlarının ba kaldırmasından belli olan tomurcukları
ovdu.

‐Artık bitir,‑ dedi Erva, ‐Lütfen  ı lık ataca ım.‑

‐At.‑

Kesik kesik solurken dişlerini omuzlarına geçirerek, ‐Canını yakaca-
 ım,‑ diye homurdandı kendini kaybedip omzunu ısırırken.

‐Kaybet,‑

‐Teoman dayanamıyorum,‑

‐Bu anın tadını çıkarmama izin ver Linda, bırak gecelerdir kurdu um
her hayalin gerçekleşmesini sa layayım. Seni her şekilde doyararak alayım.‑

Onu hayal etmişti, defalarca ve bilmediği şekillerde i te bunu duymak
iyi olmamıştı.

 ylesine zayıf, öylesine bitkin ve halsiz kalmıştı ki kalçasına sard ı
bacakları artık onu taşıyamaz olmuştu, her an yatağa cansız bir et parçası
gibi d  ecekti. O her daim kendine hâkim olan kadın arzusun girdabın-
da, vahşi ve dizginlenemez hazzın içinde çaresiz görünüyordu. O koyu
renkli, ipek gibi saçlara parmağını daldırarak tararcasına ok adı ve ense-
sine gelince  eki tirdi.

Hırlayan adam kendini tutamadan parmaklarını saçlarının yumuşak dalgalarının arasından geçirip, göğsünden dökülen her perçemi hedefinden uzaklaştırdı. Elleri göğüslerini kavrayıp avuçlarken içinde uyanan günahkâr hisle ve ehlileştiremediği hazla çığlık attı. Adamın ağzının içi sıcacıktı. Ona diz çöktürecek güce sahip olan dili teninin etrafında art arda daireler çiziyordu. Artık daha fazlasını kaldıramayacak hale geldi, vücudunun altında kıvranıyordu, karnının içinde biriken bu tuhaf fırtınayı serbest bırakması için zorluyordu. Nihayet soğuk havanın çıplak tenine temas ettiğini fark etti Adamın dudaklarının değdiği yerlerin ürperdiğini hissetti.

Adamın, "Aklımı alma Allah'ım," diye inleyen sesi acı çekiyordu.

Erva bacaklarının arasına sımsıcak bir ıslaklığın akım ettiğini hissetti. Kadınlığının o mahrem sancısı geri gelmiş kıvranıyordu. Adamın gövdesi göğüslerini ezerken kalbinin gümbürdeyen atışını kendi vücudunda duyabiliyordu. Ona duyduğu arzuyla her an yırtılacak gibi duran kaslarının gerilmesi ürkütücüydü. Ardından dudakları yine dudaklarını buluverdi. Elleri ise bacaklarının arasına doğru kaydı. Utanç içinde bacaklarını kapamaya çalışması lazımdı ama nedense tek istediği dokunması için ona olanak sağlamasıydı. Dilinin telaşsız okşayışlarıyla dikkatini dağıtırken tek parmağı ıslaklığına kaydı. Tüm tüyleri ürperdi. Parmağı edepsiz bir ritimle hareketlendiği an, bütün itirazları vücudunu titreten bir rahatlamayla birlikte uçup gitti.

"Son nefesim olacaksın," dedi adam ıslaklığını ve sıcaklığını arzunun kanıtı olarak teninde hissederken, bakışları birleşti. Yanaklarının üzerinde kırpışan kirpiklerini ve her parmak hareketiyle geriye doğru kayan gözlerini izledi. Bakışlarını ayırmadan -hatta soluk almadan- parmağının her ikisini kullandı ve kadının itirazlarına izin vermeden onu doldurdu. Bu kadar sıkı olması aklını başından almıştı, hoşuna gitmişti ve onu esnetmek keyif vermişti.

Erva dokunduğu noktayla çığlık atarken tırnaklarını omzuna geçirdi, hayatında bundan daha günahkâr, daha cezbedici bir an daha yaşamamıştı. Adam şehvetle aralanan ağzına dilini daldırırken, içinde galeyana gelen duygularını yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes verdi. Ancak vücudunu saran hisler, dalgalar hâlinde art arda öyle hızlı çarpıyordu ki ona haz verirken kendisi her an boşalabilirdi.

"Biraz daha devam edersen başlamadan bitecek, geliyorum." dedi alnını alnına yaslarırken, Erva onu duymuyordu, verdiği haz öyle fazlaydı ki içinde kaybolmuştu.

"Linda bırak artık kendini,"

"Olmaz," dedi kız başını yana sallayarak, "Çok güzel, kaybetmek istemiyorum."

"Bırak, bitmeyecek söz, fazlasını vereceğim." Ve bıraktı, vücudu doyumsuzlukla titriyordu. "İşte böyle. Damarlarının attığını hissediyorum," dedi şok geçirerek, ilk defa aldığı zevk dalgasına tanık olurken kasılmasını ve tekrar gevşemesini izledi.

Dilini kulağına sürterken, "Linda..." diye hırladı. "Senin zevkten bin bir parçaya ayrıldığını binlerce kez görmek istiyorum, bu içinde olmak-tan daha fazla tatmin ediyor, tekrar gel." Adamın boğuk sesi, ona muhtaç olan tecrübesizliğinin son direnç kalıntılarını da kırıp geçti. Nefesi ke-sildi, ardından bedenini sarsan çığlıklar eşliğinde titredi, kasıldı ve tüm o tuttuğu baloncuklar karanlıkta serbest kaldı. Milyonlarca renkli balon birden uçsuz bucaksız gökyüzüne uçtu ve bedeninin içindeki o gergin halat koptu. Vücudu sanki hazla dolup taşan bir baraj misali şiddetli bir akım yaşamıştı.

Ürperen bedeni hâlâ titrerken soluk soluğa kendine gelmeye çalışı-yordu. Adamın alnından damlayan ter yanağına düşerken kırmızı yüzüyle dünyanın en güzel haberini almışçasına gülümsedi. Adam İşte o anda fark etti, iki eli kanda, dünya kıyamette olsa bile bu gülüş onun dizleri üzerine çökmesine sebep olacak tek silahtı. Bu kadın hayatının en harikula-de hatasıydı. En güzel günahıydı.

Kız adamın Türk kahvesi kadar sıcak ve lezzetli gözlerinin karanlık derinliklerine bakınca, bunun ona yetmediğinin farkına vardı. Kendi bel-li daha önce hiçbir adamın ona veremeyeceği bir hazzı yaşamıştı ama kendisinin ona vereceği ihtirasının doyuma ulaşmadığı barizdi, ikisinin yüreği de hâlâ bütüne erme arzusuyla gümbürdüyordu. Parmakları içinde çok güzeldi ama parmakları bu kadar baştan çıkarıcıysa... Dudağını ısır-dı arsız bir tutumla onu içinde hissetmeye muhtaçtı. Ona tümüyle muhtaçtı.

"Sıra bende," dedi Teoman göğsünde büyük bir baskı varmış gibi ne-fes nefese solurken.

"Sıra sende," dedi Erva arsızca gülerken ve uzanıp adamın alnındaki terleri silerek ona destek oldu. Bedenlerinin aynı şekilde efor harcadığını fark etti, ikisi de sırlıklam olmuştu.

"Bu sefer sadece kendim için," dedi adam yeniden ama kendi şu anda düşündüğü son kişiydi, yine ve yine onun haz aldığını görmek istiyordu. Bu garip değil miydi, kendinden başka kimseyi düşünmeyecek bencil bir

kumarbaz için ilkti, sadece ona zevk vermeyi düşünüyordu. Sadece onun mutluluğunu, onun tatminini ve onun haz almasını istiyordu. Sırtının aşağısına haz adeta bir ateş topu yoğunluğunda hücum etmişti, sahiplenme hissi iliklerine kadar dağılmıştı, erkekliğinin nabız gibi atan ucunda biriktikçe zevk aklını kaybediyordu. Acıtan tutkusu artık serbest kalmayı istiyordu. İkisini de sonsuza kadar hazzın içine mühürlemek istiyordu.

“Sen benim misin?” dedi Erva gururla.

“Sen benim olmadın daha,” dedi adam göğsünü canını yakarcasına avuçlarken kol kaslarının üzerinde mor, kalın bir damar kabararak gerilmişti.

Kesik kesik nefes alıp verişlerinin arasında haz dolu çığlıklarını duymak için aceleci bir istek, karnını yaktı. Vücudunun elinin altında tüendiğini, ürperdiğini hissetti. Dişlerini sıktı. Hayatında daha evvel ön sevişmede bu kadar acemi olmamıştı, bir kadını yumuşatırken kendinden geçip hiç boşalmadığından bunu bilerek kendini tuttuğuna inanamadı. O kadar güzeldi ki... Saçları yastığına yayılmıştı, yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yanakları al al olmuş, şiş dudakları istekle aralanmıştı. Göğsünü yırtan bir hırlamayla içine kayarken, “Benim kadını. Her şeyiyle benim.” diye sahiplendi.

O an acısını dindirecek tek şey içinde olmaktı.

Gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadı. Tek düşünebildiği bu andan sonra onu kaybedemeyecek olduğuydu. Ona sahip olmaya mecbur olduğuydu. Kadın ona ait olursa her şey yoluna girecekti, bu akıl almaz oyun bitecek, herkes normal hayatına dönecekti. Sertliğinin hassas başı, onun kadınlığının sıcak ıslaklığına deyince, boğazını tırmalayan vahşi, boğuk bir inleme yükseldi. Kadının o kadifemsi ıslaklığını okşadı, ara ara duraksayarak oyalandı, bu hazzın sonu hiç gelmesin istedi. O kadar sıkı olunca ve tenleri birbirine kaynaştıkça, kendini kaybetmekten korktu. Nazikti. Kasları tümüyle gergin, bütünüyle kadınla birleşmeye hazır. Kanı ateşler içinde damarlarına akın ediyordu. O kadar sıkıydı ki kendi sertliğinin acısından kulakları uğulduyordu. Haz bir balta gibi kemiklerini sarsıyordu.

Bu anı bir başkasıyla hiç bu kadar çok istememişti. İlk birleşmenin vereceği hissin ne kadar inanılmaz olacağını merak ediyordu. Kadının ıslak darlığı onu sımsıcak bir eldiven gibi sarmalayacaktı. Uzun, sert okşayışlarla zirveye ulaştıracaktı. Düşünmek bile aklını başından alacak cinstendi. Ve tek seferde içine sert bir dalış yaptı, ikisinin de hırlaması

birbirine karıştı, ikisi de dişlerini sıkmıştı. Ama bu hırlamada bir yanlışlık vardı, adam da kadın gibi zevkin o acı tatlılığıyla kasılmıştı. Gözleri birleşti, gerçek bıçak gibi adamın yüzüne çarparken kızın gözlerinin kenarından iri bir damla firar ederek yastığına süzüldü. Afallayan Teoman eğildi, kirpiklerinin ıslaklığından öperek onun gevşemesini bekledi ve kadının içinde gidip geldikçe vücudunun kendi bedeninin altında sarsıldığını görerek aklını kaybetti. Onun, her bir derin okşayışına kalçalarını havaya kaldırarak eşlik ettiğini hissederken, erkekliğinin derinliklerine kaydığını izlemek pek de akıl karı değildi. Vücudu kaskatı kesilmişti; kadının derinliklerini talan ederken içinden gelen arzuyu zapt edemiyordu. Soluğunu tuttu, fark ettiği gerçekle yüzleşti ama şu anda onun canını daha fazla acıtamazdı.

Zor bile olsa, yavaş hareket etmeyi denedi. Vücudunun en zevkli uzantısıyla ona hafifçe dokuna dokuna, arzusunun büyüklüğüne ve kudretine alıştıra alıştıra, zevkin bir uçuşma hissi olduğunu ve gözlerini kapadığı an karanlığın içinde milyonlarca renkli ışık doğurduğunu kanıtlarcasına gidip gelmeye devam etti.

Bu öyle harika bir histi ki... İçindeki yoğunluk sırtının aşağısında toplanıyordu.

Başı geriye düşen Erva derin, kesik nefesler alırken bir kez daha çığlık attı. Ay yüzü, arzuyla yıkanmış beyaz teni, ısırıldığı dudakları...

Dişlerini sıkı. Alnı boncuk boncuk terlemiş, kan adeta bir davul gibi gümbürdercesine damarlarına akın edip kalbini hızlandırmıştı. Ve sonra...

Sonra...

Bir uçuşuma yuvarlandığını hisseden kız duramıyordu, bir yerlere tutunamıyordu. Adamın çıplak bedeninden yayılan ısı onu tüketti, vücudu gibi yanaklarına ve boynuna da büyük bir sıcaklık yayıyordu. Çıplak göğsü davetkâr biçimde şişti, adamın aklını başından alırcasına dimdik durdu.

Ondan önce... Dünyadaki en büyük, en güzel zevkleri tattığını zannedirdi...

Şu ana kadar mutlu olmadığı hiçbir şey olmadığını düşünürdü ama yanılmıştı. Teoman içine girdiği an ve tüm kararlılığıyla onu kendine bağladığı an, bu fikrine yabancılaşmıştı. Eğer bu anlar mutluluksa ne tarifi ne de anlatımı yoktu. Akli uyuşmuş, iradesi kayıp, düşünceleri çoktan rayından çıkmış, bedenini kontrol altında tutamıyordu.

Ve artık her ikisi de olacaklara hazırды.

Zevkten sesi kısılan ve soluk soluğa kalan kız, hayatında hissetmediğı bir hazzın içine çekilirken kendini genç kadının üstüne bırakan adam şaşkıındı. Birkaç saniye sonra her şeyiyle onu doldurmuş, hayatında ilk defa hazzın nasıl bir şey olduğunu tatmış, sanki onun da ilkiymiş gibi aynı tutkunun surlarına dayanmıştı. Bu muhteşem vücutla bu tarif edilmez zevki ilk yaşayanın kendisi olduğunu fark ettiğinde ise artık çok geç kalmıştı.

Erva yanaklarından yaşlar sızarken elini kızarmış yüzüne kapatıp, "Bu... Bu planlı değildi." diye kekeleyerek hıçkırdı. "Gerçekten planladığım bir şey değildi." Burnunu çekerek şaşkın bir hıçkırık koyuverdi.

Onun paniklediğini kavrayan adam kızın başını yanağına yaslayarak, "Hiiiiışt..." dedi telkin ederek. "Sakin ol..."

Kız yüzündeki yaşları kabaca silerek burnunu çekti. Nezaketsiz bir sesle, "Ben... Ben henüz hazır değildim." diye pişmanca homurdandı. Sesi o kadar savunmasızdı ki Teoman kaskatı kesildi ve yüzündeki yaşların çaresizliğiyle gerildi. Kaşları çatılan yüzü öfkeyle gölgelenmişti. Evet hazır değildi, iki kadehle çakır keyfi olmuştu ve onu istekli görünce adam sorgulamadan bacaklarının arasına girerek istediğine sonunda kavuşmuştu ama bunun suçlusu ne yazık ki kız değildi.

Erva panikle adamın gözlerine bakarak, "Sana söylemeliydim." dedi dehşete kapılarak. "Seni durdurmalıydım, uyarmalıydım. Tüm kabahat benim."

Bakışlarındaki ıslaklık ve korku, genç adamı derinden yaralamıştı. Pişman mıydı? Onun olduğu için üzülmüyor muydu? Bu gözyaşları bunun için miydi? Toydu. Deneyimsizdi. Teoman onu baştan çıkardığında bu kadar ileri gideceğini belki de düşünmemişti. Lanet olsun ilk defa bir kadın onunla olduğu için pişman oluyordu, onun olduğu için ilki olduğu için üzülmüyordu ve Teoman ilk defa göğsünü sıkıştıran gururla ona sarılmak isterken kendini suçluyordu.

Bu kadın ona hayatında ilkleri yaşıtıyordu, ilk sabrı, ilk bekleyişi, ilk tutkuyu, ilk aldanmanın gerçek tılsımını ve şimdi ilk olmayı... Eğer ona birisi, bir bakireyi yatağına atmayı isteyip istemediğini sorsaydı, vereceği cevap çok net olurdu. 'Bela istemiyorum.' Ama o şimdi belasını bulmuştu. Hem de en püsküllüsüydü. Hem de tatlı. Hem de canlı bir bela, resmen ayaklı felaketiydi!

Yanında sessizce yatan ve ağlayan kadına baktı. Gözlerini tavana dikmiş, yanağından damlayan yaşları usulca siliyordu. Onundu. İlkiydi.

Ondan başkası mabedine sığınmamış, cennetini görmemiş, tüm dünyasının en mahrem sırrını keşfetmemişti. Nefesi kesildi. Gurur, bu hissettiği şey sahiplenme ve gurur olamazdı değil mi? Herkesten, her şeyden saklamak ve korumak istediği bir insan hiç olmamıştı. O kadar, o kadar güzeldi ki ve bir o kadar narin, kırılgan bir pamuk ağacı gibi dikenliydi ama yumuşak bir duygu saklıyordu. İlk ve tekti. Bu güzellikten öte bir şeydi, şaşkınlığını ve içindeki sevinci adlandıramayan Teoman donup kalmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama güzeldi işte, hiçbir dilde anlatımını bulamıyor, duygularını tercüme edemiyordu. Bulutlu iri yeşil gözlerinde, midesini altüst eden, bedenini kasan, duygularını ifade edemediği bir şey, içine işleyen bir sızı vardı. Kız homurdanıyordu. Korkusunu belli eden sözleri sürekli tutumsuz bir inlemeyle kesiliyordu. Ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyordu ama artık bakire olup olmaması umurunda değildi. Kimin kızı olursa olsun, kimin nişanlısı ya da sevdiği, bu da umurunda değildi. Tek fark eden, yatağına attığı bu şahane varlığın daha evvel el değmemiş olduğunu ve ona istekle gelmesini sağlayan tutkusunu öğrenmiş olmasıydı. Ve cazibesi de buydu. Bu kızın cazibesi belki de başından beri buydu, onu çeken, ona kafasını takmasını sağlayan şey sonunda onun olmuştu. Rahat bir nefes aldı. Daha önce sahip olduğu hiçbir kadına benzemiyor olması bu yüzdendi çünkü o daha evvel hiçbir erkek tarafından baştan çıkmamış, keşfedilmemiş, belki de okşanmamış, öpülmemişti. Her anlamda onu baştan çıkararak ilk ve tek adam kendisiydi!

Onu kollarının arasına aldı ve titreyen vücudunu vücuduna yaslayarak telkin etmeye çalıştı. Kız hâlâ pişman bir şekilde homurdanırken, içini çekerek alnından öptü.

"Ben nasıl yaptım?" dedi sonunda Erva, "Ne yaptım?"

"Benim oldun." dedi adam gururla, içindeki sevinci bastırmak için saçlarını okşuyordu.

Kız adamın yüzünü okşarken saçma bir çocuklukla, "Senin oldum." dedi hıçkırarak ve gülümsedi aynı anda. Şaşkındı hâlâ ama pişmanlığı onun olmasına değil olmadan önce uyardırmamasıydı. Yanlış anlamasından ve onu tuzığa düşürdüğünü sanmasından korkmuştu. Ve gülümseyerek genç kadına bakınca adam, onun çocuksuluğuna, masumluluğuna bir daha hayran olurken gözlerindeki ıslaklığı görerek üzüldü.

Yanaklarını silerken merhametle, "Pişman mısınız?" diye sordu. Duyacağı cevaptan ilk defa korkuyordu ama sormazsa da aklında hep soru işareti kalacaktı.

"Elbette..." dediğinde kız dürüstçe, adamın bedeni kasıldı. Bu cevabı beklemiyordu, aklına bile getirmek istememişti. Kız bunu hissedince, "Elbette pişmanım ama bu gecedен değil. Seni uyarmalıydım, şimdi beni suçlayacaksın, belki de planlı yaptığımı düşüneceksin, sonra bana kızıp hak..." Dudaklarına kapanan dudaklarla sesi kesildi. Adam bir an cidden onun pişman olduğunu sanıp nefesini tutmuş, kalbi parçalanmıştı. Hıçkıran kızın şaşkın dudaklarına bir kez daha ufak bir buse koyarak onu çaresiz bırakırken, "Sus biraz aptal şey..." diye uyardı.

"Kızmadın mı?" dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

"Hayır." dedi adam, deli miydi neden kızsın ki aksine gurur duymuştu. Tüm varlığını harcasa elde edemeyeceği bir hediyeye sahip olmuştu, ona ilklerini veren kadın bunu gönülden feda etmişti.

"Pişman olmadın mı? Kandırdığımı düşünmedin mi?" dedi kız saf.

"Şaşkın mısın sen! Bunu söylesen bile beni durduramazdın, çünkü ben seninle fena hâlde kafayı bozdum. Sabah kalkıyorum sen, akşam yatıyorum sen, dışarı çıkıyorum sen, işlere gömülüyorum sen, her yerde ve her daim sen." Kızı kollarına çekip altına hapsederken çıplak bedenleri birbirine dolanmıştı. Kız yüzünün hemen üstünde duran tutkulu ifadeyle yutkundu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." dedi adam dudaklarını burnuna dokundurarak.

"Yani..." dedi kız huylanıp burnunu kaşıyarak.

Çıplak bedenini kızın bedenine yaslarırken Erva'nın gözleri kaydı ve başı geriye düştü. Kasıklarının olması gereken yere bastıran adam çenesini öperken, "Yanisi şu küçük hanım, benimsin." dedi nefes nefese.

"Seninim." dedi kız mutluca gülüp garipçe hıçkırarak kolları adamın boynuna dolanmış, ince bacakları biraz utangaç biraz tutkuyla beline sarılmıştı. Teoman usul bir birleşmeyle tekrar talan ederken arzularını, "Bu garip bir duygu." diye mırıldanan kıza gülümseyerek baktı. Üzerinde gidip gelen adam onu tekrar canlandırmak için sürtünüyor, okşuyor, minik minik öpüyordu.

"Garip," dedi adam, mükemmeldi.

Öyleydi.

Hoşuna gitmişti.

Hem de çok. Artık ne onu ne de bu tutkulu duyguyu terk edemeyeceğini idrak etti.

Tutku bir başlangıçsa eğer, aşk sıradan gelecekti.

Çok sonra fark ediyorsun terk ettiğin yerde kendinden değerli hiçbir şeyin olmadığını çünkü ne kadar farklı bakarsan bak gördüğün hep aynı.

5. Bölüm

İnsanın hata yapması için gözlerini kırpacak kadar bir sürenin yeterli olduğunu artık onlar da biliyordu. Pişmanlık ile suçluluk arasındaki en önemli fark, suçluluğun daha fazla süperegö kökenli olmasıydı, insan bile isteye yaptığı hatalarda suçluluk duygusuna yenilir, ağırlığını taşıyamazsa suçlar taşır, kabullenirdi. Kişinin duygularını yok sayması, içinde var olan somut delili yok ettiği anlamına gelmezdi. Kendisini kınayan, suçlayan, eleştiren iç sesi vicdanını ele geçirirdi. Yalnız üzüntü ve pişmanlık hisseden biri, farklı olarak kendisini değersizleştirme eylemine yenilirdi. Yaptığı hatanın çözümü yerine sorununa odaklanarak öz saygısını sarsacak biçimde sorunu içselleştirirdi.

Pişmanlık ise suçluluktan farklı olarak kişi kendisini eleştirse bile, bu eleştiri öz saygısını sarsacak nitelikte olmaz sadece hatasını görür ve bunu kabullenmenin bir çözümünü bulurdu.

Yapılan yanlış kabullenmek yerine kendini suçlamaya meyilli olan kişiler katı bir üstbenliğe sahipti, üstelik bunlar aşırı vicdanlı fedakâr kişilerdi. Önceliği başkasına veren, kendisi dışındaki düşüncelere, yargılara odaklanan, kimseye öfkelenmemesi ve kırmaması gerektiğini düşünen kişilerdi.

Şimdi dün gecenin ardından gelen duygularda iki bilincin de kendine biçtiği yorum ayrıldı, biri olanlardan pişman diğeri ise suçluluk duygusunu saklamaktaydı. Bu yüzden yorgun ve dolu dolu bir gecenin ardından Teoman gözlerini güne açtığında, yatağında yalnızdı. Gece olanlar rüya olmayacak kadar sıcak ve mahremdi. Kokusu odada asılı kalacak kadar gerçekti. Dehşet bir korkuyla irkilerek doğruldu, çınlıplak yataktan fırlarken Erva banyonun kapısından çıkınca çarpıştı... Teoman o ana kadar nefesini tutup nereye koştuğunu anlamamıştı ama terk edildiğini sanıp aklını kaçırmış hâlde kapıya atılacağından, hiç şüphesi kalmamıştı. İşin gerçeği neden korktuğunu da bilmiyordu, terk ettiğini sanmıştı.

Lanet olsun onun gittiğini ve kaybettiğini sanmıştı. İyi de bu korkunun anlamı neydi? İşte günlerdir peşinden koştuğu şeyi sonunda elde etmişti, o zaman bu panik duygusu neydi? Sahiplenme mi? Böyle güzel kıza doymamanın pişmanlığı mı? Lavaboda ağladığını ve gözlerinin kızarmasının uykusuzluktan olduğunu düşünmesini uman kız, kızıla boyanan mahcup ifadesiyle etrafa bakınıyordu, adam çıplaktı ve hâlâ ona bakamıyordu. Bedeni titriyor, ellerini ayaklarını nereye koyacağını kestiremiyordu. Teoman kızın mahcup yüzünü ellerinin arasına alarak tenindeki sıcaklığı hissetti, "Gittin sandım," diye soluk soluğa söylendi. "Beni bıraktın sandım!"

Korku kalbe vurunca düşünce dile saplanırdı.

İç i bir tuhaf olurken, "Henüz seni bırakmaya niyetim yok." dedi Er m kısık sesle, sonunda çekinik bakışlarını kaldırdı. Utangaç, masum ama içtendi. "Peki ya senin?"

"Benim de yok. İsted iğin sürece seninleyim!" Garip bir rahatlama yla kızı kollarına alıp yüzünü saçlarına gömdü. Saçlarının her telini öperken kokusunu derin derin içine soludu. Bu koku ona oksijen gibiydi. Onun kokusundan hoşlanmıştı. Daha evvel başka kadınları böylesine içten koklamamıştı ama onun kokusu, teni, bambaşkaydı. Öperken yemek, sarılırken içine almak istiyordu. Üzölmesinden, kırılmasından, gitmesinden korkuyordu, gözleri devrilse iç i titriyor, yüzü asılsa kalbi sıkışıyordu. Bir başkasına böyle bağlanacağını, böylesi müptela olacağını düşünmezdi.

"Bir süre her şeyi unutalım, bizi yaşayalım." dedi dudaklarını boynuna dokundururken, hâlâ aç hâlâ hazır dı.

Bu süre ne kadardı, kızın dilinin ucuna geldi ama korkusundan sustu? Yaptığı hatanın farkındaydı, evlenmeden onun olmuştu, artık evliliğin bir hükmü de değeri de kalmamıştı, nasılsa istediğine kısa yoldan kavuşmuştu. Şimdi her şeyi akışına bırakacak, onun kendisini keşfetmesine izin verecekti. Yüreğine yavaş yavaş ulaşacaktı, önce tutkusunu, sonra sevgisini, en son hayatını kazanacaktı. Madem hiçbir şey planlarına dahil olmuyordu, o da her şeyi zamana ve kadere bırakacaktı. Eğer sevişmek ilk adımsa, emin adımlarla gerisi de tamamlanacaktı. Sonunda aşkını kazanacaktı.

Yanaklarını parmaklarının tersiyle okşayarak göğüslerini avuçlayan adam, "İyi misin?" diye sordu.

"Sarhoş olacak kadar içmedim." dedi kız utanç içinde, parmakları göğüslerini yeniden uyarıyordu.

Adam ona neden bahsettiğini açık açık sormadı ama ateşli bakışlarla kızı kendine çekti ve kaçmasına fırsat tanımadan, sımsıkı kavrayıp

öpmeye başladı. Bir saniye sonra Erva her şeyi, her düşünceyi, ailesini, planını, aşkını ve ne yapmaya başladığını, etrafında olup biteni ve hatta geleceğini bile unutmuştu. Aşk kumarı neydi bilmiyordu ama aşk büyüü tutmuş, onun olmuştu. Bir kere dokunduğunda camdan bir resim gibi parçalara ayrılıyor, bir kere güzel bir söz söylediğinde tüm dünyanın derdini tek başına sırtlayabilecekmiş kuvvete sahip oluyordu. Erva çok zamandır o oluyordu ya, şimdi tutkusuna ortak olurken onun tüm bedenini ve ruhunu giyyordu.

Teoman'ın ateşli hareketleri onun aklını başından alırken, her şeyi siliip atmasını sağlamıştı. Hayal miydi, gerçek miydi? Onca zaman rüyasını gördüğü tüm o düşler sonunda gerçekleşmiş miydi? Erva bunları düşünmeden arzuları doğrultusunda hareket etmeye başladı. Artık kendi kendine herhangi bir şey sormuyordu, ne olması gerekirse onu yaşıyordu.

Adam teninde kendi kokusunu algılayınca göğsü sıkıştı, onu kendi kokusuyla damgalamıştı ve bunun verdiği haz paha biçilemezdi. Taze tenini okşarken yüzünü ve boynunu ateşli öpücüklerle boğduktan sonra, kollarını sıklaştıracak ayaklarını yerden kesti.

"Çok hızlı gitmiyor muyuz?" dedi adamın omuzlarını okşarken sonra parmakları onun saçları arasında kayboldu. Gözlerini kapadı, teninin üzerinden sürtünerek kayan gövdenin muhteşem tadını çıkardı. Her zaman hayal ettiği gibi özgürdü, kendini kasmıyordu ne olur ne düşünür diye umursamıyordu. Bu özgürlük hoşuna gitmişti. Vücutları birbiriyle temas edince ürperdi, aralarında doğan elektriklenmeyle tüm hücreleri gerildi.

"Çok bile bekledim." dedi adam kendini kaptırmış hâlde, "İlk defa birisi için sabrettim."

"Peki sabrına değdi mi?" dedi kız başını geriye atıp çenesinden boynuna inen öpüşüne yol verirken.

"Hem de fazlasıyla."

Kadını karşı konulmaz bir güçle kendine çekerek göğsüne bastırdı. Düşen başını kaldırıp arzulu gözlerine, dağılmış ifadesine ve öpülmekten berelenmiş aralık dudaklarına baktı. Erva onun tahrik edici hareketlerine ve öpücüklerine kendisini kaptırmış ve teslim olmuştu. Omuz çukuruna yaslanan baş, dünyasını döndürerek kokusunu içine çektiyordu. Adamın vücudunda dolaşan elleri ne istediğini ve ne beklediğini artık çok iyi biliyordu. Onundu, sadece onun ve hep öyle kalacaktı.

"Artık bakire değilim..." dedi kız nefes nefese, adamla gözleri kesişti

ve Teoman'ın karanlık bakışlarından hızlı bir ışık geçti. "Ama pişman da değilim. Böyle bir şey olacağını asla düşünmezdim."

"Daha önce hiç erkek arkadaşının olmadığına inanamıyorum." dedi adam şaşkınca.

"Oldu elbette, kısa süren flörtlerim ara ara oluyordu ama hiç ileri gitmedim." diye itiraf etti kız, *hiç öpüşmedim, hiç sevişmedim, el ele bile tutuşmadım, seni düşündüm, sana sabrettim ve tecrübe kazanmak için çabaladım.*

Kaşlarını merakla kaldıran adam, "Neden?" diye sordu kuşkuyla, kendisinde bir eksiklik hissettiyse bu kocaman bir saçmalık olurdu. O tanıdığı tüm kadınlardan daha yakıcı ve tutkuluydu. Bir gecede tüm nefesini ve enerjisini tüketmiş, kocaman adamı bir kukla gibi yatağa çivilemişti.

"Bilmiyorum. Bekliyordum."

"Beni mi?" dedi küstahça.

Kız saçlarını kurcalarken, "Seni bekliyordum. Hep bekledim, hayatım boyunca hep bekleyecektim de." dedi dürüstçe, gözlerindeki içtenlik ve lürüstlük yıldız gibi parladı.

"Çok şanslıyım." Gülerken alayla göz kırpan kızın ne söylediğinin ne kadar içten ve derin söylediğinin farkında değildi. Son derece usta bir hareketle kızın bornozunun kemerini açtı. Bir eliyle kıpkırmızı kesilmiş yüzünü kaldırdı ve gözlerine baktıktan sonra yumuşak bir şekilde öptü. Bir daha öptü. Usul usul tadarak bir kez daha öptü. Erva kollarından kurtulan bornozun önce kalçalarına, sonra da hafif bir hisirtti çıkartarak yere düşmesine karşı koymadı. İçini kemiren ateşli duyguya boyun eğmişti. Onca zaman hayalini kurmuş, çok adam peşinde dolaşmıştı ama ne aşkını ne sevdasını silememişti. Bugüne kadar hiçbir erkek onu bu denli tahrik etmemiş ve kazanamamıştı. Okşamaları, sarılmaları ve öpüşleriyle yine baştan çıkmıştı.

"Bu akli başında ve soğuk görüntünün altında ateşli bir kadın olduğunu hep biliyordum. Sen benim sonum olacaksın Linda, ben sana dayanmıyorum... Eriyorum." dedi adam hevesle.

"Ben tutkulu olduğumu yeni öğrendim, seninle öğrendim." dedi kız ihtirasın esiri olan utançla ve bu durumdan son derece hoşnuttu. Ona aşıkta, sevdiği adamın olmuştu ama Teoman için durum aynı değildi. Onun için de bu güzel kadın ilki olmuştu. Sadece bir öncelik meselesiydi, egosu parlamış gururu şişmişti.

Kızın düşüncesinden habersiz adama işte bu düşünce daha fazla çeki-
ci ve tahrik edici geliyordu. Ondan başkasının dokunmaya cüret etmedi-
ği, her şeyiyle ilki olan bir kadın, tüm masumluğuyla, açlığıyla, ihtirasıyla
ve şefkatiyle onun olan kadın, adamı daha başka bir gururla cezbediyor-
du. Bu yeni tattığı duygu ve hazdan mutlulukla yüzü gülmeye başlamış,
tutkusu daha da derinleşmişti.

"Sen acıkmadın mı?" diye kekeleyerek söze başladı Erva, ondan uzak-
laşmak istedi. Karnı gurulduyor, midesi açlıktan ağrıyordu.

"Ben de açım." dedi adam iştahla sokulurken, saat on ikiye geliyordu
ama bu umurunda değildi.

"Sanırım aynı dili konuşmuyoruz Bayım." dediğinde kız utanarak, bi-
raz gerilemek istedi ama adamın enfes kahkahaları odayı kaplarken ayak-
ları yine çoktan yerden kesilmişti.

"Rahat olun Bayan... Öğretmeniniz çok usta, birazdan aynı dili konu-
şacağımıza eminim..."

"Bu kötü işte." dedi kız kahkaha atarak.

Adam kızın yüzündeki parlaklığı keyifle izlerken büyülenmişti. Sa-
yıklayarak, "Keşke hiç el sürmeseydim sana." dedi içi giderek, bu sözle yü-
zündeki gülücük sönen kız ürpererek ciddileşti. Üzgün hâlde, "Pi-pişman
mısın?" diye sorunca, adam olumlu hâlde başını salladı.

"Çok..." Yüzüne düşen saçlarını geriye çekerek, kızın korkuyla titre-
yen gözlerine baktı. "Düşünsene artık seksin ne kadar güzel olduğunu bi-
liyorsun ve ben biliyorum ki er veya geç güzelliğin ve dişiliğin, erkekleri
sana çekmeye başlayacak çünkü sevişmeyi ateşleyen kadınlar adamları
aurasıyla kendine çeker, tıpkı bir mıknatıs gibi."

"Ama şu anda hayatımda tek erkek var." dedi kız masumca ve 'hep
tekti, hep tek olacak' diye ekledi içinden.

"Evet..." dedi adam ilk defa kıskanma hissine kapılarak, başka erkek-
lerin düşüncesi bile kaslarının gerilmesine, kasıklarının sertleşip ona bir
tek kendisinin sahip olduğunu anlamasına sebep oldu. "Ben olduğum sü-
rece de kimse olmayacak."

"Çok eminsin." dedi kız kinayeyle, dolgun dudakları şeytani bir kibir-
le bükülmüştü.

"Sen de emin ol güzelim, öyle olacak." dedi adam kendinden son de-
rece emin bir tehditle.

"O zaman beni mutlu etmelisin." dedi kız dudaklarını ısırıp güzel bir
gülücükle adamın başını döndürürken.

“Sanırım bunun için bir yol biliyorum.” dedi adam kızı da yanına alıp usulca ilerlerken.

“Yemek...” dedi Erva onun gittiği yeri görünce panikle, karnı açtı ve hiç hâli yoktu.

“İşte ben de tam bunu teklif edecektim. Karnım acıktı.” Gözlerini önce arsızca göğüslerine, sonra ne istediğini bilerek ürkek gözlerine çevirdi. Tekrar güçlü kollarıyla kendine doğru çekti ve ensesinden kabaca kavradı, parmakları en duyarlı yerlerinde dolaştı, çıldırtarak gözlerinin kapanmasına, mayışmasına sebep oldu. Kız tutkunun yeniden tüm benliğini kapladığını hissedince hazla inledi ve adamı sabırsız şekilde kendine doğru çekti. Ateş saçan vücutları birbirine değince gözlerini kapattı, tüm vücudu titreyene kadar sımsıkı sarıldı.

Unuttu kız tüm sorunlarını, açlığını ya da korkusunu, artık kesinlikle emin olmanın verdiği rahatlıkla aklını kurcalayan tüm sorunları düşünmekten uzaklaştı. Dün geceye nazaran şimdi olan her şey ona son derece yalın ve doğal geliyordu. İlk defa değil de sanki senelerdir sevişiyorlarmış gibi cesur ve tutkuluydu. Mantıklı ve mesafeli, oyuncu ve plancı Linda Erva Chandler’i bulmak için daha sonra epeyce zamanı olacaktı. Ama şimdi kendini tamamen erkeğine adanmış bir kadının tutkusunu ateşe verecekti. Bu maceranın sonunda doğabilecek acılar ne olursa olsun, bu mutluluğu tatmaya sonuna kadar kararlıydı, her sorunu cesurca göğüsleyebilirdi. Acıları ve sorunları çok sonra düşünecekti.

Teoman onundu, yanındaydı, kollarındaydı, ona işkencelerin en güzelini yapıyor, aşkların en güzeliyle başını döndürüyordu. Çapkındı, olabilirdi. Bir zamanlar çok erkek çapkınlıktan emekli olmuştu. Sorumsuzdu, olabilirdi! Ona sorumluluk sahibi olacak zamanı kimse vermemişti. Düşüncesizdi, zamanla bunu kendisi öğrenecekti. Bencildi, Erva da istediğinde bencil olabilirdi. Ve aşıktı, o da âşık olmasını öğrenecekti.

Zaman ağır bir öğretmendi hem katıydı hem de çok merhametliydi. Hayat okulunda disiplin ve kontrol önemliydi ancak insan sadece kontrolü kaybettiği için değil kontrol edebileceğini düşündüğü için de acı çekti. Şimdi biri sahip, biri ait hissediyordu ama bilmedikleri insan zihni sahiplikte kısmen, aitlikte tamamen özgürleşirdi.

Günler günleri kovaladı, haftalar ayları... Birlikte öyle eşsiz zamanlara imza attılar ki günün her saatinden, geçenin her anından haz aldılar ve

sonunda ortak bir karar almak durumunda kaldılar.

Kız itiraz etmek istemiş, adam buna müsaade etmemiş, biraz zorba biraz tatlı bir baştan çıkarmayla ona fikrini kabullendirmişti. Teoman onun için kendi otelinde bir süit açmış, Erva da itiraz etmeden yerleşmişti. Bazı günlerini beraber geçiriyorlar, bazı anlar çocuklar gibi şakalaşıyorlar, bazen de sorgusuzca dolaşıp hayatın tadını çıkarıyorlardı. Bir sevgiliden beklenen neyse Erva ona veriyor, bir erkeğin yapması gereken neyse Teoman bu sorumluluğu üstleniyor, her şekilde mutlu ediyordu. Hiç beklemediği anlarda güzel sözlerle yüreğini okşuyor, sürekli sanki dünyada bir tek o varmış gibi eli ya da gözleri durmaksızın varlığını anımsıyordu.

Yanında sigara içmiyor, gluten tüketimi yaptığı zamanlarda ağzını temizlemeden asla yanına gelmiyordu. Öpüşmenin dahi çapraz bulaşmaya sebep olduğunu öğrendiğinden beri hem sigara konusunda hem de gluten konusunda hayli hassas davranıyordu. Bir keresinde onu ağrılar ve şişkinlik içinde görmüştü, nereden ve nasıl bulaş aldığını sorgularken kız buna sebep olanın sadece öpüşmeleri olduğunu söylemek zorunda kaldığında ise garip bir suçlulukla defalarca ne yapabileceğini sormuştu. İkisi de birbirinin zaaflarını, sınırlarını, süreçlerini ve düşüncelerini dikkatle izliyor ve saygı çerçevesinde kalmayı seçiyordu.

Kimse kimsenin hakkında soru sormuyor ne işlerini ne ailelerini ilişkilerine dahil etmiyorlardı. Yani Erva için sıkıntı değildi, kız zaten her şeyi tüm ince ayrıntısına kadar biliyordu ama Teoman da sanki büyü bozulmasın diye kızın üstüne gitmiyordu. Birkaç defa laf arasında kıza kimlik bilgilerini öğrenmesi gerektiğini söylediğinde, Erva panikleyerek, "Eğer beni araştırırsan, giderim." diyerek ona gözdağı vermiş ve ilk kavgaları böylece başlayıp bitmişti. Önceleri ona açılmak istemişti ama zaman geçtikçe ve düşüncelerini öğrendikçe onu kandırdığını anladığında ki Teoman'ın hiç de sandığı gibi yumuşak olmayacağını hatta bir daha onu dünya gözüyle göremeyeceğini anlamıştı- tüm büyüünün bozulacağını biliyordu. Korkuyordu. Eğer oyunlarla, planlarla hayatına girdiğini öğrenirse sonsuza kadar onu kaybederdi. Bu düşünce ölüm demekti. İyice çıkmaza batmıştı. Gerçeği söyleyemiyordu ama hiçbir gerçeğin sonsuza kadar saklanamayacağını da bilecek kadar çok şey görmüştü. Her ne kadar aşkını doyasıya yaşıyor olsa da korkuları da bir o kadar derin ve kızgın bir çemberle kısıtliyordu.

Sabah kahvaltayı birlikte dışarıda yapan ve kızı alışveriş için ünlü bir mağazaya bırakan adam, o gece süitten ayrılırken iki gün boyunca gelmemiş, kız tam umudu kesip oradan ayrılmaya karar verdiğinde ise bir

anda süite dalıp kızı kollarına alarak -kaba bir şekilde küfrederek- hiçbir hesap vermeden, ortadan kaybolduğunu umursamayarak, açıklama dahi yapmadan- yatak odasının yolunu tutmuştu. Ve ilk ayrılıklarında konu böylece kapanmıştı. Onun arada birden karabatak gibi kayboluşları vardı, açıkçası Erva bunları nefes almak için ya da yalnız kalıp kafasını toplamak için yaptığını düşündüğünden sessiz kalıyordu. Onun ciddi bir ilişkiden korktuğunun farkındaydı, sorumluluk almak istemediğini biliyordu. O yüzden üstüne gidip ürkütmek ve başından beri amacının evlilik olduğunu düşündürerek avladığının şüphesiyle aralarına aşılmaz acılar ekmesini istemiyordu.

Şimdi bulundukları yerde akşamın soğuk havası ciğerlerini doldururken gözlerini kapattı ve geçmiş, yaptıklarını düşündü. Ne kadar çocukçaydı planı, hiç aşk filminden etkilendi diye saçma planına tabii tutulur muydu? Hadi böyle bir şey yaptı -daha başından- sevgisini kazanmadan neden gerçekleri itiraf etmemişti? Çok fazla saklayamazdı. Yakında; ablası artık dönmesi için ısrar etmeye başlayacak, Yiğit abisi emredecek ve bu tatil bitecekti. Daha şimdiden Rose Mina huysuzluk etmeye başlamış, eğer iki hafta içinde tatilini sonlandırmazsa gelip onu almakla tehdit etmişti. Teoman'a gerçeği söylemesi gerekiyordu. Her şeyi onu kazanmak için planladığını ve onu sevdiğini bilmeliydi. Bahçenin karanlığından bir gölge gibi yürüyen adamı görünce, içindeki sıkıntı yükseldi ama kendini sakin olmaya zorladı. Yüzündeki kaygıları silerek mutlu bir gülücük ekledi. Duygularını ateş böceklerinin, serin yelin, karanlığın içine sakladı. Ona söylediğinde nasıl karşılayacaktı? Kalbi sıkıştı, heyecandan bedeni ürperirken panikten bacakları titredi. Eğer ayrılmak isterse, ölürdü. Yok hayır buna hazır değildi ve olmayacaktı.

Genç adam dalgın kıza yaklaşıırken tek düşünebildiği bu eşsiz mucizenin nasıl gerçekleştiği idi. Hayatında ilk defa akılsız bir planın peşine düşmüş ve gerçekleştiğinde, bütün hayatının tamamen değişebileceğini fark etmişti. Teoman hayallerinde ve planlarında olmayan güzelliğe bakarken sorgusuz geçen günlerin nasıl da su misali aktığını bilmek istemiyordu. Bu işin bir sonu olacağını, her şey gibi bir gün biteceğini çok sonra düşünecekti. Henüz sıkılmamıştı. Hayır, buna daha vardı!

Oysa Erva, her şey rayından çıktığı anda kaderin onları birbirine çekişinin tahlilini yapıyordu. Şimdi onundu. Geceler boyunca, sabahlar boyunca, işe gittiğinde, iş seyahatine çıktığında, beklediğinde, küstüğünde, kızdığında bile onundu ve işte aklını başından alacak bir gerçeklikle bunun farkına vardı. Onu düşününce bacakları titriyordu, yokluğunu

düşündüğünde ise ölüyordu. Ona öyle bağlanmıştı ki onsuz nefes bile almaya korkuyordu. Onun olmak sorunlarını çözememiş aksine temelli kördüğüm yapmış, artık pamuk ipliğine dolaşan hayatını açamıyordu. Önceden korktuğu kaybetmeyi göze alamadığı aşkıydı, şimdi hem aşkı hem kendisini kaybetmekten korkuyordu.

Onu bıraktığı an bile peşine düşmüştü, vazgeçtiğinde karşısına çıkmıştı, nasıl oldu bilmiyordu ama onu sonunda fark etmişti ve hayatından bir leke gibi silmesine dayanamazdı. Şimdi artık hayat tarzı hakkında fikir sahibi olduğu ve istediği her şeyi istediği anda elde edebileceğini gördüğü için genç adamın onunla yetinmesi durumu daha da sihirli bir hale sokuyordu. Teoman egoistti, narsistti, mazoşistti ona güvenmiyordu ama yanında olduğu sürece nazik, özverili ve kibardı, işte bu aklını karıştırıyordu. Onun gibi bencil bir adamdan iyi bir koca ortaya çıkarabilir miydi? Hep onunla olsun istiyordu. Başka hiçbir şey istemiyordu. Geçmiş ve gelecek silinip gitmişti. Onunla gitmek, onun istediklerini yapmak, onun istediği yerde olmak dışında bir şey dikkatini çekmiyordu. Sadece sonsuz aşkı ve onun tarafından istenip sevilmek... Teoman kalbine ilk busesini koyduğu günden beri onun dünyasını kaplıyordu.

Genç adam dalgın kadının tam önünde durdu, kaşlarını çatarak yüzüne baktı. Başı dik, omuzları kalkık, gözleri kuşkuluydu. "Aklından ne geçiyor?"

Başını kaldıran kız gülümseyerek, "Seni terk etmek..." dedi tek kaşını kaldırarak adamın çenesindeki kasları seğirince gülümsedi. "geçmiyor diyecektim, korkma!"

Teoman şakasını dahi kaldıramadığı sözlerle donup kalmış, midesine ve aklına mih gibi bir korkuyu salmıştı. Her şakanın altında bir gerçeklik yatar. Bu bir ifşaydı ve Teoman salak bir adam değildi, bazen öyle çaresiz bir korkuya kapılıyordu ki öngörüsü gözünü kör, mantığı kulağını sağır ediyordu. Yine de kimseye zorla aşk verecek değildi, istediği kadar yatağında, dilediği kadar hayatındaydı. Hepsi buydu.

Bu beklenmedik duyguyla sarsılan adam bir ilki yaşayarak kalbinde onu zorlayan bir acıyla tanıştı. Bu düşünce tüm nazikliğini zehirledi ve kibarlığını öldürdü, dişlerini gıcırdatarak kızın narin kolundan kabaca tutup kendine çekti. Yüzleri birbirine yaklaştığında, "Bir daha şakalarına dikkat edersen sevinirim." dedi, tehdit kokan kaba sesiyle kızın sırtından aşağı serin bir yel dokundu. Onun gözlerinde gördüğü karanlığa hapsolürken rengi attı. İlk defa ona böyle öldürücü bir nefretle ve hatta zalimlikle bakıyordu. İlk defa canını yakasıya kolunu tutup neredeyse

tehdit ediyordu. Bu kaba tepkiyi beklemeyen Erva'nın ürkerek kirpikleri kırpışmaya başladı, üstüne bir de rengi beyazlayıp korkuyla dudakları aralanınca, adam ne yaptığını fark etti, tutuşunu nazikleştirdi. Kibirli ve öfkeli dudaklarındaki kasılma hafifledi, nezaketen gülümseyerek hafif bir çekiştirmeye onu kapıya yönlendirdi.

“Hava soğuk üşüme...”

Onun kabalığıyla ilk kez tanışan kız bir an yutkunamadı. Teoman hep komik, esprili, sıcakkanlı, anlayışlı, romantik ve erotik bir erkek olmuştu hatta çapkın ama gözlerinde hiç zalim, despot, ona kaba davranan bir ego budalası olmamıştı. İlk defa iliklerine kadar ondan korkmuştu ve hayatına dair tehlike çanları çınlamaya başlamıştı. Neden sinirlenmişti? Sadece bir şakaydı. Bu gece özel bir restoranda onun için hazırlanan glutensiz menüyle harika bir yemek yemişlerdi ve Teoman bir arkadaşını görüp masasına gittiğinde sıkılıp bahçeyi gezmenin mantıklı olacağını düşünmüştü. Az evvel ılıman havanın büyüüne kapılan kız şimdi yanındaki adamın bedeninden esen rüzgarla titriyordu. Kolundan nazikçe çekiştirilirken adamın ifadesiz yüzü ve kasılan bedeni onu huzursuz ediyordu. Teoman bahçe kapısından çıktıktan sonra bakışlarını kapının önünde bekleyen Aydın'a çevirerek başıyla emrini verdi, kız gözlerini çenesi kasılmış sert yüzünden çekemedi.

Bir anda ona dönen adam yüzündeki sertliği silerek yumuşacık bir sesle, “İstersen önce bir şeyler içmeye gidebiliriz?” diye sordu. Az önceki adamı kız kafasında mı kurgulamıştı, biraz önce hayali bir kâbusa mı düşmüştü? Karıştırdı. Bu adam çift karakterli miydi? Bir anda fırtına vurmuş deniz gibi köpük köpük kabarırken, bir anda yakamoz düşmüş durgun ve dingin bir deniz gibi nasıl duygularını saklardı?

Üzgün bir sesle, “Ol...Olabilir.” diye kekeledi.

Adam kızın yüzündeki hüzünden ve şaşkınlıktan hoşlanmayarak durdu, garip bir ifadeyle yüz kasları titreşti. Kızı sahiplenici bir biçimde aniden kendine çekti. İçten bir tutumla belinden yakalayıp bedenini bedenine yaslarken, “Kusura bakma tatlım, bugün biraz zor bir gün geçirdim.” dedi ciddiyetle, asıl zor kabullendiği sözlerin mantığında bıraktığı etkiydi. Ondan gidecek olmasından hoşlanmamıştı ya da ona başka bir adamın sahip olma düşüncesi midesini bulandırıp tüm öfkesini tetiklemiş, kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu.

“Bazen kocaman bir şehri bir insan yüzünden seversin, bazen kocaman bir şehre bir insan yüzünden sığamadığından gidersin.” dedi kız içini

çekerek, gözleri dalgın yüzü duygusaldı. "Sanırım tüm şairler ve yazarlar o birden en çok şehirlere yazıyor namelerini çünkü kocaman şehre sadece bir sebepten sığamayacak kadar büyüyor küçük insan."

"İyi misin?"

"İyiyim, sadece şehrin hüznüne kapıldım. Eski beni nerede ve nasıl kaybettiğimi düşündüm ve tek bildiğim bir akşam vakti balkonun serinliğinde otururken kurduğum hayallere uzanmaktı. Şimdi bakıyorum da geldiğim tüm o yollar bana ne kadar uzaklaşmış."

Kız gerginliğini geri itti. İşinde sıkıntı mı vardı cidden? Yoksa ondan mı sıkılmaya başlamıştı? Bu soru hem zihnine hem de yüreğine kızgın bir mül gibi saplandı. Sonunda yüzünü astığı için gönlünü almaya çalışarak güzel sözleri sıralamayı akıl eden adamla gülümsedi. Teoman oflayan bir baş sallamayla dudaklarını şakağına dokundurdu. Kokusunu içine çekerken, "Affedersin." dedi içtenlikle, elini alıp dudaklarına götürdü. "Barıştık mı?"

Onun sımsıcak hâliyle tereyağına düşen peynir misali eriyen Erva, "Ne oldu ki?" dedi şımarık, tatlı bir sesle ama kırılgan gözlerine ulaşmayan bir gülücükle oynadığı bu küçük role adamı kandıramadı.

"Gülünce çok güzel bir adam oluyorsun ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Ne bileyim belki de hep güzel baktığın için insanların gerçek yüzünü göremiyorsun."

"Son birkaç ayda o kadar çok ders çıkardım ki. Birkaç aya on yıl sığdırmış kadar büyümüş hissediyorum. Yaşayıp müdahale etmediğimiz/edemediğimiz her hayal, ruhumuzdan kopmuş ve tamamlanmayı bekleyen bir parça gibi eksik hissettiriyor. Zamanında ve yerinde tamamlanmayan her duygu ve düşünce ise bizim eksiklik hissiyle devam etmemize sebep oluyor, bunu anlamak da beni ürkütüyor. Yıllar sonra kalkıp bir insana güveniyorsun, ona hayallerini, düşlerini, umutlarını açmaya başlıyorsun, aklında olan ve hayalinde olmasını istediğin her şeyi onunla paylaşmak istiyorsun. Hakkında bilmediği hiçbir şey olmasını istiyorsun, sen o olmanın yolunda adım adım ilerliyorsun. Zamanla senin geçmişini bilmesek bile içini biliyor çünkü içinin onunla dolduğunu en saf, en savunmasız hâlinle ona yansıtıyorsun. Elinin ucuna iğne batsa kendi canının yanacağını bilecek kadar içselleştiriyorsun. Gelecek hayalini geçtim, geçmişin yükünü bile onun gülüşüyle sıvıyorsun. Hiç tanımadığın ya da yıllardır tanıdığın o insan gibi onunla dolup taşarak yeniden doğuyorsun.

Onunla geçen her saniyenin büyüsünü iyi ya da kötü olsun hafızana kazımaya dikkat ediyorsun, ona dair tek bir anının kaçmasına izin vermiyorsun. Tek bir dokunuş değiştiriyor seni, o ilk temasla yeniden doğmuş gibi hissediyorsun. İlk heyecandan mıdır bilinmez, ilk göz göze geldiğin andan sonrasını bir mih gibi zihnine akıyorsun. Her eyleminin başına onun adını getiriyor, her szn başında adının olduğunu fark ediyorsun. Mesela onunla ya da onsuz her sohbetin başında yüzü beliriyor zihninde, anılar güzelmiş irkinmiş fark etmiyor tıpkı yüzü gibi. Ondan ötesine kr oluyorsun. Bazen göze aldıkların ve alabileceklerin hayal dünyanın ötesine geçiyor. Bir şeylerin yanlış ve hatalı olduğunu hissettiğin hâlde güzel giden büyüden çıkmaktan korkuyorsun, susuyorsun, sormuyorsun, sorgulamıyorsun.”

“Korkuyor musun?” Yüzü allak bullak olan adam aslında cevabı biliyordu.

“Senin korktuğun kadar.” Garip şekilde güldü. “Bir gün herkes terk edilmiş eve benzeyecek, dışı harabe olsa da içi hatıra dolacak. Bazen evime dönmek istiyorum ama evim neresi bilmiyorum. Bana yaşattığın öyle bir his işte.” Gözlerindeki nem tabakasını dağıtmak isteyerek, “Yine sıkıcı yemekleri çektin benim yüzümden, numara yapmadın bu sefer hiçbirini sevmediğini anladım.” diyerek yalancı bir alayla gülmeye çalıştı.

İçi daralan Teoman elinin tersiyle yanağına dokunurken, başparmağıyla gergin dudağını okşadı. “zgn olduğunda, glcklerin gözlerine ulaşmıyor Linda. Yapmacık olamıyorsun. Belki masumlugunu kadınlığının çekiciliğiyle saklamayı başarıyorsun ama hüznünü itenliğinle gizleyemiyorsun!” İşaret parmağıyla burnuna dokunup, eğilip şaşkınca aralanan dudağından ufacık bir öpücük çaldı. “Belki de ben sana özel ders vermeliyim. Yalan nasıl söylenir, duygular nasıl saklanır ğretmeliyim.” diye fısıldadı. Soluklarını içine çekerken özlemle kasıklarının nasıl da sertleştiğini ona kanıtlamak istercesine kendini bacaklarına bastırdı. Erva alev alev yanan yanaklarıyla, yıldız yıldız parlayan gözleriyle adamın tutkulu yüzünde kayboldu.

“Kabul ediyorsun değil mi? Ne de olsa bunda çok iyi bir ğretmenim. Sana ilkleri öğretmeye bayılıyorum.”

Allah'ım bu adamın sınırı yok muydu?

Sesinde genç kızın yanaklarının ısınmasına neden olan edepsiz bir ima vardı ama asıl olan, onun gözlerindeki şehvet, dudaklarındaki apkınlıktı. Aydın onlara bakmıyordu ama her an tepelerindeki varlığı kızın

utangaçlığını körüklüyordu. Kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirerek biraz gerilemek istedi. "Şey... A.... Aydın bekliyor."

Kaşlarını kaldıran Teoman, "İngiliz, sen bizlere benziyorsun?" diye sürekli savunduğu tespitini yeniledi.

"Nasıl?" dedi kız panikleyerek.

Adam işaret parmağını kızarmış yanağının üzerinde dolaştırarak, "Türk kızlarının ahlak anlayışıyla büyümüş gibi utanıyorsun. Edepli takılıyorsun. İngiliz olduğuna emin misin?" diye sordu ciddiyetle.

Zeki adamın hazin sona yaklaştığını fark eden kız silkelendi. Bu romantizmin özüne dönüp alaycı tavrına büründü. "Ahlak bir tek Türklere verilmedi seni tas kafalı, bizi yetiştiren kişiler de edeplerine en az sizin kadar sahipti. Üstelik insanın sevgilisi arsız olunca, İngiliz değil İskoç bile olsa utanır."

"Suite dönelim."

"Bu bir teklif mi?" Adam başını salladı. "İçmeden sarhoş olmaya niyetim yok."

"İstersen şarabı odaya getirtelim."

"Biraz hava almak iyi gelecek." dedi kız üç gündür odadan çıkmadığını hatırlayıp kızarak.

Adam ona bakıp gülümserken kolunu omzuna atarak narin bedenini kendine yasladı. Erva başını omzuna yaslayıp sımsıkı sarıldı.

İki aydır birlikte olmalarına rağmen, kız hâlâ ilk günkü gibi şeffaf ve saftı, üstelik onu utandırmak öylesine kolaydı ki ona yatak sınırlarından bahsetmesi, biraz arsızlık edip ortalıkta okşaması ve hatta dudaklarına kapanması bile kızarıp bozarmasına sebep oluyordu. Telefonda dahi utandığını hissedebiliyor, ne zaman edepsizleşse kız soluksuz kalarak onu azarlıyor ve ileri giderse kızarak telefonu yüzüne kapatıyordu.

Buna da itirazı yoktu. O masum masum etrafında bir kelebek sağlığında dolandıkça adam mutlu hissediyordu. Çocuk gibiydi, suite yalnız kaldığında müziği son ses açıp elinde saç fırçasıyla ortalıklarda dolanıyor, bazen kitap okurken kendini kaybedip zamandan soyutlanarak uyuyakalıyordu. Nasıl bir karakterdi bu kız, çocuk muydu yoksa kadın mı bazen akli karışıyordu. Genç kadını hâlâ gözünde bu kadar çekici kılan şeylerden biriydi bu özelliği, masumluk ve tutku onu hâlâ baştan çıkarıyordu.

İki aydır aynı kadınla birlikte olup sıkılmamasına ise Aydın kadar kendisi de şaşıırıyordu. Yedikçe bıkılmayan bal gibiydi, müptela oluyordu. Neden başlarda Linda'ya mesafeli olan Aydın dahi ona hanımı gibi

saygıyla hizmet ediyordu? Erva konu olunca Aydın bile en az kendisi kadar titiz davranır olmuştı. Onu Teoman gibi her kötülükten korumak için elinden geleni yapmaya başlamıştı. Kendisine nasıl koruyorsa onun gözdesine de aynı ilgiyi gösteriyordu. Hatta onu araştırması konusunda birkaç defa ısrar etmiş, eğer ileride bir sorun olursa nasıl başa çıkacakları konusunda tedbirli olmaları konusunda defalarca uyarmıştı. Sağlığına verdiği özende de en az Teoman kadar dikkatliydi, onun kazara bulaşa tabii tutulmasına dahi izin vermiyordu. Yemeklerin geldiği restoranları özellikle arıyor- tatlıca tehdit ediyor- özel ihtimam istiyordu. Üstelik Teoman da onun yemeklerine alışmış, artık eskisi gibi zorlanmadan keyifle sofraya oturmanın tadını çıkarıyordu. Bazen onun adına üzüldüğü oluyordu ama Linda o kadar pozitif bir kişiliğe sahipti ki bunu bir rahatsızlık olarak değil şans olarak kabul ettiğini söylemekten asla vazgeçmiyordu. İlişkileri ne kadar sırat köprüsünde olup kaygıları ne kadar pamuk ipliğine bağlı kalsa da emin olduğu tek şey vardı o da kızın kendine karşı sunduğu hisler, onların hepsi gerçektir. Aslında aklına yatmıyor değildi ama ne zaman ona dair bir konu açsa kız ürküyor, kendini anlatmaya çeniniyordu. Belki de dediği gibi bunu oyun olarak görüyor, tutucu ailesinin ne karışıp bu mutluluktan koparmasından ürküyordu.

Aydın'ın açtığı lüks cipin kapısından içeri geçerken, onun yumuşak bedeni bedenine çarpınca dişlerini sıktı, yanlışlıkla olan temaslar bile ona olan isteğini harlamaya yetiyordu. Üzerinde şal olmasına rağmen onun tenini pürüzsüzlüğünü hissediyor, yakınında olmak içindeki isteğin uyanması için yeterli oluyordu.

Aydın kapıyı kapatırken yerine yerleşen adam, "Bence biz bu gece de otelde kalmalıyız." diye homurdandı.

"Bence biraz ara vermeliyiz," dedi kız kızarmış yüzünü cama çevirip saklarken dudağının kıyısını dişliyordu. "Hem de bir hafta kadar."

Ona bakan Teoman ona dair her şeyi yanlış anlama potansiyeli olarak kaşlarını çatı. Bu işten hiç hoşlanmıyordu. Kadınlar neden regl oluyorlardı ki. Bir hafta ona elini sürmeden beklemek işkence gibiydi. Ona kalsa beklemezdi ama Erva buna müsaade etmezdi. Eli yine cebine kaymış çakmağı parmaklarının arasında hızla dolaşmaya başlamıştı. Kahretsin, işkence gibi geçecek kocaman bir hafta, elinin altında olacaktı ama dokunmaktan ileri gidemeyecekti. Başka kadınlar bu konuda sorun çıkarmazken, Erva sınırlarında netti, ay dönemlerinde dokunmasını yasaklamıştı. Çünkü sevişmeye bir kere başladıklarında durmalarının imkanı yoktu.

Onları bekleyen yirmi dakikalık araba yolculuğu bir ceza gibi sessiz

geçti. Kız onun suratsızlığını çekmek zorunda kalırken adamın bu dönemlerde huysuz ve uzak olması korkusunu teşvik ediyordu. Bakışları aralarında duran eline kaydı, yine çakmağı parmaklarının arasında dönüp dolaşıyordu. Acaba ara verdikleri kısa sürelerde başka kadınlarla mı kendini tatmin ediyordu ama bunu yapsa bilirdi. Hissederdi. Şu ana kadar böyle bir hisse kapılmamıştı çünkü beklemesinin ödülünü günlerce almaktan asla vazgeçmiyordu.

Ah Erva ne kadar tecrübeli bir çapkınla birlikte olduğunu unuttun, adam yapsa ruhun bile duymaz. Seni bile bir hafta gibi kısa sürede yatağa atmadı mı? Gözlerinin içine bakarken hep kendini kaybetmeseydin en azından kendini ona her anlamda teslim etmezdin. Adama baktı. Bir sır gibiydi gözleri, duruşu ise yakın olmasına rağmen hâlâ mesafeliydi. Tam anlamıyla onun olmamıştı, belki de çok erken pes ettiği ve onu hemen elde ettiği için hevesi geçmeye başlamıştı. Hormonlarının coşkusu yüzünden kendini tutamayınca içi doldu, gözleri yaşarmaya başladı. Belki de başından beri hep ablası haklıydı. Ondan koca olmazdı. Teoman onu hep üzecekti. Ablası ondan uzak tutmaya çalışırken bencillik ediyormuş gibi geliyordu ama şimdi Rose Mina neden Teoman'dan Erva'yı uzaklaştırıyordu bunu anlıyordu ama geç olmuştu.

"Bence geciktirici almalıyız." dedi kıza yaklaşan adam, dalgın kızın kulağına ılık nefesini üfleyip o ana dönmesini sağladı.

Yanakları kızarıırken ürperdi. "Ne zamana kadar?"

"Her ay alabilirsin. Bu bizi bir süre idare eder." dedi adam ciddiyetle, bir süre sonra ne olacaktı, terk mi edecekti! Böbreklerine kadar baskın bir acı hissetti.

"Yani sağlığımdan olmamı istiyorsun." Adamın gözlerinin içine acı çekerek bakarken, içinden ağlamak ve omuzlarına yumruk atıp ona "Artık bir karar ver, ben hayatında mıyım, değil miyim?" diye bağırarak istiyordu.

"Bu haftalar bize zaman kaybı,"

Bir süre idare etmek ve zaman kaybı demek, ne demekti? Ne demek istemişti? Mide boşluğunda bulanma oluştu, karnında sancı başladı. Adam kızın elini alıp dudaklarına götürürken, "Bir hafta bile bana ölüm kadar uzun geliyor, senden ayrı kalma fikri işkenceden farksız. Lanet olsun." diye homurdandı. "Neden böyle bir huyunuz var ki..."

"Eğer bu huyumuz olmasaydı sen de olmazdın." dedi kız edepsiz bir göz kırpışla konuyu kapamak için zaman kolluyordu, yüzü az da olsa

gölmüştü. Demek tek telaşı buydu. Doyumsuzluğu korkuttuğu kadar keyif veriyordu. Ona yüz verse tepesinden inmez, biraz cilveli olsa yataktan çıkamazdı, makine gibiydi resmen, ne zaman elini uzatsa kolunu kapıyordu.

Tüm gün süren stresten sonra adamın yemekten gelirken hayalleri vardı, otele girer girmez onu yatak odasına çıkaracak, üstündekilerden kurtulacaklar ve ayaklarını yerden keserken, Linda'nın kitap okuyarak pineklemeyi pek sevdiği yataklarının neden orada durduğunu ispat edecekti.

Linda'ya baktı. Camı açışını ve rüzgârda savrulan saçlarını kulağının arkasına kibarca sokuşunu, zarafetini, naifliğini, güzelliğini bir kez daha hayranlıkla keyifle izledi. Çok güzel görünüyordu. Ondan ayrılmak zor olacaktı, belki de hep bu hâliyle hafızasında kalacaktı. O başkaydı, diğer kadınlarından çok başkaydı. Duruşu, bakışı, gülüşü, zekâsı hepsi ayrıydı. Nasıl olup da ona ilk sahip olanın kendisi olduğuna akıl erdiremiyordu. Bu kadar paha biçilemez bir güzelliği nasıl olur da onca erkek gözden kaçırırdı, bunu asla anlamayacaktı! Bunu düşünmek bile şaşırtıyordu.

Son zamanlarda kafası iyice karışmıştı, içinde korktuğu ve adını koaramadığı bir duygu, kalbinde şüphe tohumları, aklında soru işaretleri vardı. Pek çok İngiliz kızı bekâretini erken yaşta kaybederdi. Utanmak nedir bilmez, yatak meziyetleriyle onları şahlandırırlardı. Daha evvel masum bir kadının yatağına bu kadar bilinçli girmemişti, işve severdi, cilveli kadınlar çekici gelirdi ve yatağına aldığı açgözlü kadınlarda masumiyete pek rastlanmazdı. Çoğu ya parasına ya da yatak meziyetlerine tav olurdu. Linda ise yirmi dört yaşında hâlâ el sürülmemiş, çok erkekle tanışmamış, hatta bir fanusta büyümüş gibi nazlıca ona sunulmuş, açılmamış bir hediye paketi hâlinde hayatına düşmüştü. Geçmişi hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Gizli kapaklı iş çevirmiyordu ama sırrını asla ifşa etmiyordu. Ona saygı duyuyordu fakat son zamanlarda gerçekte kim olduğu iyice merakını cezbetmeye de başlamıştı. Bir elinde zehir, bir elinde şifa olan bir melek gibiydi. Yoksa hayatını mahvedecek şeytan mıydı, her şeyi rayına sokacak ve ortadan kaybolacak cin olmasını istemezdi. Gel de delirme. Kimdi bu kız, ne işi vardı La Vegas gibi bataklık bir yerde? Ona neden bu kadar tutkulu, sevgi dolu, şefkatle bakıyor, severken, kızarken ve hatta korkarken içten davranıyordu?

Neden?

Fakir değildi, kendi ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde alışveriş yapıyor, bütün imkânlarını önüne sermesine rağmen tek kuruşuna tenezzül

etmiyor, konusunu açınca küsüp tavır yapıyordu. Gururluydu. İki ayı telef etmişlerdi ve hiç pişman olmadan önce yatağına, sonra hayatına girmişti ve ona hayatı hakkında hiçbir şey anlatmadan kendisini sunmuştu. Bazen onun hayal olup olmadığını düşünüyordu, uyanacak ve Linda yok olacaktı. Bunun düşüncesi bile nefesini kesiyordu. Onu sahiplenmek genç adama büyük bir korku verdiği kadar büyük bir keyif de vermişti. Onu varlığının mührüyle damgalamıştı ve şimdi bu güzellik sadece onundu.

Aydın başlarda kızıdan şüphelenmiş, araştırmak istemişti hatta izin almadan kumarhaneyi bile yoklamıştı ama kızın kaçak olduğu söylendiği için geçmişine dair bir iz bulamamıştı. Sadece onun sahte bir kimlikle ortalıkta dolaştığını keşfetmişti ve hayatına dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Kimden kaçıyor? Ya da dediği gibi buralara macera için gelmişti ama neden geçmişini saklıyordu? Belki de çalışmak için tüm göçmenler gibi o da ayakta kalmaya, birisine yem olmamaya çalışıyordu. Kesin ileride güvenini tam kazandığında gerçekleri anlatırdı ama şimdi daha o kadar güvenmediği belliydi. Umarım ondan bıkana kadar bu kaçma kovalama- ca zor gelmezdi.

Aydın istediği kadar şüpheli olsun, bunun bir anlamı yoktu.

Onun için hayat şu anda gayet iyiydi. Özeldi. Yalan bile olsa her şey güzeldi. Bu tatlı ufaklığın ona böyle hayranlıkla bakması muhteşem bir şeydi.

"Yakında bir iş gezisine çıkacağım, henüz belli değil ama senin de benimle gelmeni istiyorum." dedi kızın dizlerinde duran eline uzanıp dudaklarına götürürken.

"Bunu sonra konuşmalıyız." dedi kız soğuk bir sesle ve elini çekip camdan dışarı çıkardı. Dalgınca eline bakıp parmaklarının arasından akan rüzgârı hissederek gülümsedi. Ufacık şeylerden mutlu olan bir kadın... Onun için yeni olan bu hisle Teoman bazen çok farklı oluyordu, kimseye karşı kaba değildi ama yine de sanki her şey onun çevresinde dönüyor gibi hissediyordu. İsteddiği hemen sağlanıyordu. Bunu yaparken kapris yapması ya da kabalaşması gerekmiyordu. O Teoman Paksoy'du. Kumarbaz prens, kadınları ince zekâsı ve centilmenliğiyle tuzakına düşürdü. Büyük şirketlerin sahibi, arkasında karanlık gölgelerin dolaştığı biriydi.

Tipki kız gibi Teoman'da aynı şeyi düşünüyordu. İnsanlar onun istediklerini yapmak için vardılar, personeli, hizmetkârları, ailesi, herkes... Hükmedemediği tek kişi bu ufak kadındı. İçine tuhaf bir huzursuzluk

çöktü. Linda ona âşıktı, bunu hissediyordu. Gözlerinden, hareketlerinden, ufacık mutluluklarından hissediyordu. Ne zaman olmuştu nasıl olmuştu bilmiyordu ama bu ufaklık ona delicesine âşıktı! Bunu görmemek için kör olmak, kullanmamak için akılsız olmak gerekirdi ve Teoman her anlamda şeytanın ta kendisiydi.

Her ne kadar ondan sadece hoşlanıp yatağında olduğu için mutlu olsa bile kızın ona günden güne iyice tutulması tedirgin ediyordu. Aynı anda hoşuna da gidiyor, saçma bir şekilde mutlu oluyordu. Ondan kurtulmak istediği zaman, bu sorun olacaktı ancak onunla birlikte olduğu sürece sadakatinden şüphesi olmayacaktı.

Erva ona döndü, keyifle gülümsedi. Şimdi genç adam çatık kaşlarıyla ona bakarken, hâlâ aynı konuda takılı kaldığını görüyordu ve adet dönemi-ne girmiş olması fikrinden, pek keyif almadığını ortaya koyuyordu.

Araç ani bir frenle durdu. Erva ne olduğunu anlayamamıştı. Öne doğru savrulacakken Teoman refleks olarak uzanmış onun ön koltuğa çarpıp yaralanmasına koluyla engel olmuştu. Neler olduğunu anlayamıyordu ama Aydın aniden durduğu hâlde sessizlik içinde kaldığından bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu.

“Sanırım bizi bekliyorlarmış,” dedi dişlerinin arasından etrafını dikizlerken fısıldayan adam.

“Kaç kişi olduklarını seçebiliyor musun?” diye sordu Teoman soğukkanlı ve bu tür zorbalıklara alışık olduğunu belirterek.

“Hayır efendim görünürde kimse yok, sadece yolumuzu kesen lüks araç var ve onun da camları siyah filmle kaplandığı için içerideki kişilerin sayısını seçemiyorum.”

Kız neden bahsettiklerini anlamıyordu? Kim yollarını kesmişti ve neden araçtan inip hesabını sormuyorlardı. Bir anda kapıların otomatik kilidinin devreye girdiğini fark etti ve korkuyla kilitlere baktı. Onun beyazlayan yüzünü kendine çeviren adam gülümseyerek, “Sakin ol, sadece tedbir,” dediğinde yutkunarak gözlerinin içine bakmaktan ileri gidemedi. Teoman etrafına bakındı, arkasında onları takip eden ve daimi tetikte olan korumaları derhal aracın yanına kendilerini siper etmiş tetikte bekliyorlardı. Erva soluksuz hâlde gelecek hamleyi tıpkı onlar gibi pür dikkat beklerken daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Sanki bedenindeki tüm hücreler ve sinirler gerginlikten kopacaktı, solukları kesik ve tutuktu. Kaygılı ritimleri jilette bileniyordu. Geçmişte yaşadığı acı anılar ve kötü tecrübeler su yüzüne çıkarken bu anın onu ne kadar

etkilediğini saklamaya çalışıyordu. Araçtan siyah giyimli adamlar indi, işte o zaman etraflarının eli silahlı adamlar tarafından sarıldığını gördü.

"Kimin itleri bunlar?" dedi Teoman dişlerini sıkarak, adamları tanıyamıyordu.

"Kimin maşaları desek daha doğru. Şu öndeki adamı daha evvel bir kez Adalet Bakanı'nın korumasıyla gizli saklı konuşurken görmüştüm."

"Bu adam aklını mı yedi, neden böyle bir kötülük yapsın ki kendine, benim kurtulduğum zaman bunun altında kalmayacağımı bilmiyor mu?"

Kimden bahsettiklerini bilmiyordu ama her kimse aralarında bir husumetin olduğunu konuşmalarından anlamıştı. Bakışlarını dışarıda gezdirdiğinde eli silahlı adamların araçlarını içine aldığı çemberi daralttığını gördü. Her şey çok hızlı ilerliyordu: Zihnini, nabzını, nefes alışverişlerini bile takip edemiyordu. Tehlike anında tuhaf bir şekilde, daha önce kendisini hiç bu kadar güvende hissetmediğini fark etti.

Ancak bu ne kadar sürecekti?

Teoman ona baktı, yanağına dokunarak, "Korkma olur mu, seni buradan çıkaracağım." diyerek güvence verdi. Kız tepkisel olarak sadece yutkundu.

Kapının kolu kıpırdayınca korkuyla yerinden fırladı. Teoman onu kollarının arasına aldığı anda pencerede tehditkâr bir yüz belirdi. Adam ona dişlerini göstererek gülümserken işaret parmağını çengel gibi kıvrımış cama tıklayarak açması için uyarıyordu. Linda, kalbinin yerinden çıkacağını sandı, yüreği göğüs kafesine çarpıp sonra da birden durmuştu.

"Teoman,"

"Şışttt, sakinleş. Araç kurşun geçirmez,"

Adam bir kez daha cama tıklattığında kız korkuyla çığlık attı. Nefes alamıyordu. Tek yapabildiği penceredeki yüze bakarken sevdiği adama sımsıkı sarılmaktı. O vahşi insan yüzü ne istediğini bilir hâlde, "Teoman Bey çıkın dışarı, konuşalım," diyerek ısrarına devam ediyordu. Aydın telefonuna hızla bir şeyler yazarken dikiz aynasından bakışan ikili gözleriyle anlaştı. Kız bakışlarını hemen camın önündeki kötü adama çevirdi. Gülen adamın saçları uzun ve dağınıktı. Yüz hatları kötülüğün ve sağlıksız beslenmenin sürecinden yıpranmıştı. Kıza göz kırparken Teoman ona nefretle bakan gözlerini kısarak elini boğazına götürüp kesiyormuş işareti yaptı ve vahşi bir hayvanın yüzüne benzeyen adam derin bir kahkaha attı.

"Birazdan adamlar burada olacak, eğer bir sorun olursa seni

göndermem gerekirse lütfen itiraz etmeden bindirdiğim araca geç ve sesi-
ni çıkarmadan götürdükleri yere gidip bekle, itaatkâr ol.”

“Sen...”

“Ben iyi olacağım güzelim, korkma bana bir şey yapamazlar çünkü ölüm işlerine yaramaz. Amaçları sadece göz dağı vermek,” derken ağzının içinden küfretti, amaçlarını başarmışlardı. Onun yolunu yanında metresi varken keserek istedikleri mesajı net vermişlerdi.

Adam silahının kabzasıyla cama bir kez daha vurdu. Kız korkuyla ona bakmak isteyince Teoman onun başını göğsüne yaslayarak yüzünü eliyle kapadı. Korkudan ve terden titreyen kız sımsıkı sarıldığı göğüste dua etmekten ve her ne planlıyorlarsa başarmamaları için sabretmekten başka bir şey yapamadı.

“Adamlar tetikte efendim, eğer ilk hamleyi onlar yaparsa gerekeni yapacaklar.”

“Onlar başlatana kadar kimse silahına davranmasın, çocukları uyar durduk yere bir kaosa gerek yok.”

“Tamam,”

“Ayrıca diğer ekipler nerede?”

“Yolda efendim, geldiklerini göstermeyen bir mesafeden, kollamaya alacaklar.”

“İyi,”

“Efendim isterseniz basıp gid...”

“Araçtan indiğimde Linda’nın güvenliğini sağla.”

“Ne... ne inmesi?” dedi kız ona daha çok sarılarak, “Saçmalama bırakmam. Polis çağır, başka bir şey yap hatta ezip gidelim ama lütfen inme.”

“Korkma güzelim, sakın!” dedi adam sesini doğal tutup duruşundaki kaygıyı saklarken. Teoman kapının koluna uzandı, kendi tarafının kilidini açarak araçtan çıkarken Linda anlamasın diye Türkçe olarak, “Kapıları kilitle ve gerekeni yap,” diye direktif verdi. Aydın başını salladı ama Linda hepsini duymuştu. Korkuyla sesli bir soluk alarak camdan dışarı baktı. Teoman dışarı çıktığı an, eli silahlı korumalar namlusunu ona çevirmişti. O dışarı çıkınca arkalarındaki araçtan hızla inen adamları da silahlarına sarılmış, patronlarını korumaya almıştı.

“Nasıl deniyor sizde, Bakanın selamı var Teo Bey! Size zamanın bittiğini hatırlatmamızı istedi.”

Kız korkuyla sevdiği adamın etrafını namluyla kuşatan adamlara

bakarken içinden dua ettiğini ve farkında olmadan sessizce ağladığını bilmiyordu. İlk kez bu adamların ellerine geçecek olurlarsa onlara neler yapabileceklerini fark etti. Adamın kendisine dokunduğunu düşünmek... Boğazı düğümlendi. Böyle bir şey olursa yaşayamaz, kimsenin yüzüne bakamazdı. Ona ellerini sürerlerse kendini bir yerden boşluğa salıverirdi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Teoman kendinden emin bir duruşla karşısına geçen adamı süzerken.

Hemen karşısında beliren iri yapılı, nemrut suratlı goril ona duygusuz bir ifadeyle bakıyordu. Haplandığı duruşundaki duyarsızlıktan belirgindi. "Bakanın selamı var, uyarısını ciddiye almadığını düşünüyor."

"Ona son sözümü söylemiştim."

Erva merak ve korkuyla Teoman'a bakarken yan taraftaki kapının kolu-
lundan garip sesler gelmeye başladı. Korkuyla yana döndüğünde aracın
kapısı aralanmaya başladı. Panik hâlde kapının kulpunu tuttu ve kendine
doğru sıkıca çekti. Camdan gördüğü adam iriydi ve gücü onu engelleme-
ye yetmezdi. Kaybedeceğinden emin olduğu bir çarpışmaya dahil olunca,
kendinde olağanüstü bir güç hissetti.

"Teoman," diye bağırdı korkuyla, "Yardım et bana!"

O anda bir silah sesi daha duyuldu ve kapıyı çekiştiren adam birden
durdu. Kız soluksuz hâlde kapıyı çekip kapatırken adam olduğu yerde sıç-
rayıp kaskatı kesilmişti. Gözleri kocaman açılarak ona bakıyor, ağzından
hınlılar saçarak verdiği nefesinden kan saçılıyordu. Öne doğru sendele-
di, yüzü büyük bir gürültüyle cama çarptı. Ölü bedeninin ağırlığı aşağıya
çekilirken burnu ve dudakları cama sürterek tiz bir ses çıkardı.

Korkudan titreyen kızın kasları gevşedi. Cıgerlerine yeniden hava git-
meye başladığı anda, nefes alış veriş hızıyla hızlıydı. O anki tehdit sona
ermişti ama tehlikenin tamamen bitmediğini biliyordu. Başını kaldırdı.
Aydın elindeki silahın namlusunu indiriyordu. Adamı vuran oydu, ne ara
araçtan inmişti de silahını çekmişti hiç anlayamamıştı. Korkuyla yutku-
nurken Aydın patronuna baktı ve her şeyin yolunda olduğunu belirten o
baş hareketini yaptı.

Kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu ama zihni çok netti. Tek bir şeye odak-
lanmıştı: Teoman'ın hayatta kalıp kalmayacağına, ama adam hâlâ sakince
karşısındaki adamla konuşmaya devam etmekteydi. Her ne konuşuyor-
larsa iki tarafın korumaları da silahlarını çekmiş tetikte beklemekteydi.
Az evvel birini vurmuşlardı, biri ölmüş ya da yaralanmıştı ve bunu ya-
pan Teoman'ın sağ koluydu fakat ikisi de bu tür eylemlere alışık olduğunu

belirtircesine soğukkanlıydı. Sevdığı adamın bu caniliğiyle ilk kez karşılaşıyordu ve ne yazık ki bu tür durumlarda kaldığı zaman işlediği cinayetin ilk olmayacağını bilecek kadar mantığı çalışıyordu. Aracın dibinde yatan ölü adamı düşünmemeye çalışarak, pencereden dışarı baktı, o sırada son sözlerini söyleyen Teoman işaret parmağını kaldırıp sallayarak adama sert sözler sıraladı ve arkasını döndü. Araca geçmeden evvel Aydın'la göz göze geldiler, kapıyı açıp yerine oturduğunda Aydın korumalarına işaret verdi. Diğer adamın korumaları aracın yanına serilen cansız bedeni alarak uzaklaşana kadar kimse gözünü kırpmadan aracı korumaya aldı ve onlar gidince herkes aracına bindi, Aydın yerini aldı.

Erva korkuyla genç adamın boynuna sarılırken Teoman gergin bir şekilde başını okşamaya başladı. "Geçti," dedi garip bir seste, "Geçti."

"Sana zarar verecekler sandım."

"Korkma vermezlerdi, amaçları bu olsaydı yolumuzu kesme zahmetinde bulunmaz, direk aracı tararlardı."

"İçimi rahatlattın!" dedi kız soluk soluğa, sırtından aşağı serin bir yel salındı. Bir şey diyecek oldu ama şu anda söyleyeceği herhangi bir şeyin ikisi arasında yeşeren güvene darbe vuracağını fark ederek sustu.

"Bazen senin gangster olduğunu unutuyorum."

"Ne?" dedi adam kızın saçlarını okşarken garip bir biçimde gülerek, parmaklarını gözlerine bastırarak başını geriye yasladı.

"Yalan mı?"

"Yalan, ben iş adamıyım."

"Kumarhanelerin Kralı!"

"Kumarhane işletmeciliğinde güzel para vardır."

"O adam öldü!" dedi kız hüznle, Teoman onu kendine çekerken korumaya iç güdüsüne yenilerek, "Ölmedi merak etme, sadece bayıldı. Aydın her daim kuru sıkı tabanca kullanır," dediğinde dikiz aynasından göz göze geldiği adam sitemle başını salladı.

Kız biraz geriye çekilerek umutla gözlerine baktı, ne olursa olsun onun birisinin ölümüne sebep olduğunu bilmek kaldıracağı bir durum değildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten şapşal. Eğer cinayet işlemiş olsaydık elimizi kolumuzu sallayarak oradan bu kadar rahat çıkabilir miydik? Üstelik adamların elindeki gerçek silahken, sadece uyarıydı bunu onlar da anladığı için uzaklaştı."

İnanmamıştı ama garip bir şekilde inanmak istemişti, içindeki huzursuzluğa rağmen, diline gelen onca soruya rağmen ona tek bir şey sormadı

çünkü sevgilisi olduğu adamın klişe bir iş adamı olmadığını biliyordu. Çevresindeki korumaların amacı süs değildi bu tür durumlara her an açık olduğunun kanıtıydı, bu sefer hafif atlatmışlardı bir dahaki sefere bu kadar şanslı olup olmayacaklarını bilemezdi. Onun bu işlerden soğuması ve bırakması için şimdilik dua etmekten başka şansı yoktu. İleride, ilişkileri ciddi bir seviyeye geldiği zaman, belki bu işi bırakması konusunda onu ikna edebilirdi.

Adam arada asılı kalan korkuyu ve gerilimi yok etmek için kendine sakladığı suratsızlığına derhal son verdi. "Yarın bir otelin açılışı var, katılmak ister misin?" Aracın içindeki hava biraz olsun yumuşamıştı. "Restoran kısmı enfes olmuş, önceden haber verirsek sana özel hazırlık yapabilirler..."

Kafasını dağıtmak ve olanları unutturmak için böyle bir teklifte bulunduğunu idrak edemeyecek kadar şaşırın kız gözlerini kırıştırdı. Kendi otellerinin dışında hiçbir yere birlikte gitmiyorlardı. İlk defa sosyal bir yere onunla gitmeyi teklif ediyordu, hayır onu saklamıyordu ama göz önüne de çıkarıp reklam etmiyordu. Bir ilişkileri var mıydı onu bile bilmiyordu ama onu başkasıyla paylaşma fikrinden bile hoşlanmadığını kaç kez sert bir çıkışla belirtmişti. Kıskanmıyordu, sahiplenmiyordu, gelecekleri yoktu, ama şimdi onunla ortamda boy göstermek istiyordu. Peki yanında hangi sıfatla olacaktı? Bir gecelik ilişki mahlasıyla mı, sevgilisi açıklamasıyla mı, gelecekteki eşi namzediyle mi? Çok gazetecinin ondan haberi bile yoktu, buna onun kadar Erva da dikkat ediyor, ablasının duymasından korkuyordu. Nasıl oldu bilmiyordu ama şimdiye kadar ilişkileri hiçbir haber sütununu süslememişti. Oysa onun sevgilisi olduğunda ilk gazeteciler duyururdu haberi ve ertesi gün adam başkasıyla yakalanınca haber değerini kaybederdi.

Şimdi anlıyordu ki istediği gibi her imkânını, onun ayakları altına sermişti. Sadece servetini değil kendisini de ona siper etmişti. Onunla zaman geçirmesi, dokunuşlarıyla rüyalarında görebileceği yerlere götürmesi, onu gece gündüz yanında tutması içinde bir alevin sürekli yanmasına neden oluyordu. Ama kafası da karışıyordu. Teoman onu seviyor muydu? Yoksa zaman mı geçiriyordu? Gelip geçici miydi ilgisi, yoksa kalıcı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorlar mıydı?

"Abim ve yengem buraya gelecekler ..." dedi Aydın'a hitaben Teoman, kız irkilerek adamın yüzüne baktı. Teoman onu pek umursamadan adamına yapılması gerekenleri sıralamaya devam ediyordu. "Onlar için hazırlık yap. Her zamanki kaldıkları odayı ayarla..."

Onlarla tanıştırmayı düşünüyor muydu? Peki tanıştığında her iki tarafın şaşkınlığından ziyade Teoman'ın gerçekleri öğrendiğinde vereceği sert tepki ve suçlama nasıl olurdu? Bu olmadan kalıcı bir çözüm bulmalıydı ya tanışmayı engellemeli ya da gerçekleri itiraf ederek ona kendini affetmesi için bir yol aramalıydı.

"Abinler mi?" Panik hâlini geçiştirmeye çalıştı.

Adam kıza baktı. "Panikleme ufaklık, seninle alakaları olmayacak."

Ama paniklemişti. Koray abiler tanıyacaktı. Ya tanıştırsa! Üstelik ne demek onunla alakası olmayacaktı? Tanıştırmayacak mıydı kız arkadaşı olarak ailesiyle? Adam hiç açıklama yapmadan Aydın'a bir şeyler sıraladı.

Kız yutkunamayarak, "Yarın mı?" diye sordu.

"Evet..." dedi adam laflarının arasında bilgi vererek.

Onlarla tanıştırmayı düşünmüyordu! Ailesine varlığını bile söylemeyecekti. Erva üzerine dağ çökmüş gibi hissetti. Gönül ceplerine biriktirdiği cümleleri saklı kaldı, boğazı düğümlendi, konuşamadı. Hep bahsedilen gibi Teoman yalancının biri miydi? Ölüyor gibi kalbi yavaşladı, nefesleri ağır bir gülle gibi ciğerlerine baskı yaptı. Yarına kadar bir plan bulmalıydı ya da bu gece onunla konuşmalıydı. Uzanıp dalgın kadının elini tuttuğunda korkuyla irkilerek elini çekti. Kırgın, üzgün hâlde yüzüne baktı, hislerini saklayamadı. Teoman bunu hissetmesine, yüzünden okumasına rağmen umursamadan önüne dönerek elini dizine koydu ve parmaklarını tıkırdatmaya başladı.

Bakışlarını elinden alamayan kız gözlerindeki yaşları saklamaya çalışarak başını cama çevirdi. Yüzü ağlamamak için kasılırken sesini ayarlayarak, "Kış geldi, kayak yapmaya gidelim mi?" diye sordu lafı değiştirerek, yutkundu, ağlamayacaktı. Hayır ona bu şerefi tattırmayacaktı. Onun ne suçu vardı, bu oyuna bile isteye kendisi atlamıştı, adamın sadece verdiği kadarını hevesle almıştı. Her erkek gibi... Ama inanmak istiyordu. Başaramamış mıydı?

"İşlerimi ayarlarsam olur." dedi adam gözlerini kısarak, kızın yüzünü göremiyordu ama duygusal olarak garip bir şekilde uzaklaştığını hissediyordu. Soğukluğu içindeki yazı kışa çeviriyordu. Bu tedirginliğin az evvel yaşadıkları olaydan ileri geldiğini düşündü. "Kaymayı biliyor musun?" dedi konu açmaya çalışarak, bunu neden yaptığını bilmiyordu ama ona bakmasını, konuşmasını istiyordu. Ve üzülmemesini!

"Elbette," dedi burnunu çeken Erva gülerken, yine yüzünde o sahte

gölüş vardı, adam dişlerini sıktığı gibi dizindeki elini de yumruk yaptı. "Ablamla her sene kaymaya gideriz biz."

"Peki ablan nerede yaşıyor?" dedi adam tok sesi sır gibi araçta şaklarken.

Kirpiklerini kırptırtıran kız bu soruya hazırlıksız yakalanınca, bakışlarını kaçırdı. "Özel soru yoktu..."

"İki aydır özel olan ne varsa paylaştık, neden sorular buna dahil değil?" İçinden bir ses, artık onun hakkında bir şeyler öğrenmesinin zamanı geldiğini söylüyordu. Ertelememesi gerektiği bir sorundu.

Kız adama sert bir bakış atarak, "Benimle evleneceksen sana tüm geçmişimi anlatırım." dedi şakalaşarak ama bu şaka değildi ne gözleri ne sözleri alaycıydı, ciddiye.

Evlilik konuşması açılınca gerildi. Üstelik kendinden emin hâline öfkelenildi. Yüzündeki ifade sertleşti. "Beklentin bu yolda mı Linda?" Sesindeki suçlayıcılık sorusundaki aşağılamaya eş değerdı. Birden kırmızı görmüş boğa gibi kulaklarından duman çıkarmaya başlamıştı. Öyle sert ve nefret dolu bir soru şekliydi ki kızı silkeleyerek kendine getirdi. Paniğe kapılmasını sağladı. Başka ne olabilirdi ki? Onu seviyordu, aşıkta, Teoman'da hoşlanıyordu, varlığını seviyordu, o zaman neden evlilik beklentisine girmiyordu. Neden sözünün edilmesine müsaade etmiyordu. O güzel bir kızdı, ilkiydi, gençti ve sağlıklıydı, beklentisinin bu olması normal değil miydi?

"Linda..." dedi adam kızın sessizliğinden rahatsız olup uzanarak biraz kabaca çenesine dokundu. "Evlenmeyi düşünüyorsan, yanlış yoldasın." Hem sözleri hem de kaba tavrıyla bir bıçak saplamıştı kalbine ve sanki boğazını kesip atmıştı. Kız nefes alamadı. Yutkunamadı. Adam saçlarını okşadı. "Lütfen huzurumuzu bozma."

Huzur mu?

"Geldik efendim." dedi araç dururken Aydın, kız gibi adamın da yüzü bozulmuş, rengi ve tadı kaçmıştı. Aklında binlerce soru öbeğiyle donup kalan Erva, onun sertçe kendine çekip gözlerine bakmasıyla yüzünün asıldığını farkına vararak kendine geldi. Dudaklarını gererek, konuyu değiştirdi.

Bara gittiklerinde biraz sessiz ve mesafeliydiler, sanki iki farklı dünyada gibiydiler. Bu gece olanlar, konuşulanlar aralarına garip bir huzursuzluk ekmiş, yeni sorunların fitilini ateşlemeye hazır hale getirmişti. Teoman umursamazca oynayanları izlerken, kız içine çekilip bakan kör

olmuştı. Eve dönme vakti geldiğinde Teoman Erva'yı otele bırakıp ufak bir öpücük çalarak dudaklarından yüzünü izlemiş, iyi geceler dilemiş ve arkasında bıraktığın kızın şaşkın yüzüne bakmadan uzaklaşırken o gece süite gelmemişti. İlk cezası onu yokluğuyla tanıştırmaktı. Tek başına, yalnızlığa, onsuzluğa mahkûm etmişti. En büyük silahını keşfetmiş olmalıydı, kızı nasıl yaralayacağını biliyordu.

Neydi bu adamın derdi? Ona gelip geçici olduğunu hatırlatması mı? Üzerindekileri çıkarmadan yatağa uzandı, güneş doğana kadar gözyaşlarını yastığına akıttı. Pişmanlık ağır bir gülle gibi tüm dirayetini eziyor, suçluluk duygusu altında kıvranıyordu. Önceden çekici gelen her şey şimdi bir mızrak gibi canını yakıyordu. Keşke bu oyuna hiç başlamasaydı, önceden uzaktan sevmek yetiyordu, şimdi terk etse yaşayamazdı. İçini acizlik kuşattı, aşağılanma tüm bedenini tüketti. Bekâretini vermişti ve o ucuz bir kadın gibi oynayıp sıkılmayı beklediğini açıkla ilan etmişti. Ailelerin genç kızlara neden evlenmeden birliktelik yaşağı koyduğunu, dinin neden gayrimeşru ilişkileri yasakladığını hep duymuş ama hiç bu kadar aşağılanarak gerçeklerle yüzleşmemişti. Sebebi buydu işte, birilerinin elinde oyuncak olmamak için her şeyin usulüne göre işlemesi gerekmekeydi. Adap, namus kavramının asıl sebebiydi, hayal kırıklığından, gönül yorgunluğundan sakınmak kişinin en büyük amacı olmalıydı. Ufacık bir anın içine sıkışıp tutkulu oyunlarla kendini ve geleceğini mahvetmişti. Pişmanlık her yanını kısaç gibi sardı, dizilere, romanlara konu olan bu klişe olaylar gerçekte çok acıydı. Çok derin yıkımlar getirmekteydi. Abilasının, eniştesinin, kızların yüzüne bir daha asla bakamayacaktı. Herkesi kandırmış, herkesi aldatmış ve cezasını bulmuştu. Utanmak bile şu anda hissettiğinin yanında hafif kalırdı.

O gün gelmemişti, telefon açıp hâlini hatırını da sormamıştı. Üzgün müydü, ağlıyor muydu umurunda olmamıştı. Bir günü ve geceyi onsuz geçirterek cezalandırmıştı. Okuduğu kitaba uyum sağlayamayan ve geçenin bir yarısı yine onun yokluğunu hissederek ağlamaktan bitap düşerek uyuyakalan Erva, ertesi sabah dudaklarında ıslak bir öpücükle uyandı. Teoman hiçbir şey olmamış gibi iki gecenin ardından gelmiş, yatağa dizini yaslamış, onu öperek uyandırıyor. Üzeri izmarit kokuyordu ama yüzüne vuran nefesi her zamanki gibi ferah bir naneyle süslenmişti. Dişlerini henüz fırçaladığı belliydi, parlayan dişleriyle gülümsüyordu. Ondan ayrıldığı an sigaraya başlamış olması canını sıkırsa da yanında içmemeye dikkat etmesi ve buna özen göstermesi keyfini yerine getirmişti. Üstelik huzuru yerinde gibiydi. Eee tabii ailesi gelmiş onu unutmuştu. Ailesiyle

vakit geçirip hayatında geçici olan kadını da bir ara görerek başından savmış olacaktı. Üzerine eğilen adamın boynuna kollarını dolayarak rüya-
da olmadığını hissetmeye çalıştı. "Kendi süitinde mi kaldın?" diye sordu
uyku mahmuru kırılgan sesiyle, ağlamayacak, can sıkımayacak, olay çıkar-
mayacaktı.

"Şirkette kaldım." dedi adam yataktan kalkarken. "Valiz hazırlamaya
geldim."

Karnı ağrıdı, sırtı ürperdi. Dirseği üzerinde doğrulan kız şaşkınca,
"Abinlerin geleceğini sanıyordum." dedi korkuyla.

"Gelemiyorlar, bizim ufaklığın ateşi varmış." Kravatını çözdü. "Erte-
lediler, ben de onlar gelmeden işimi halletmek istedim." Gömleğinin düğ-
melerini açmaya başladı.

"İki gün boyunca mı?"

Adam ona, "Hesap mı soruyorsun," bakışları atarken, "Canımız sıkıl-
masın istersen." diyerek sert bir kabalıkla uyardı.

"Şehir dışına mı çıkacaksın?" diye sordu uykulu bir sesle esneyerek,
kaygılarını ve kavgalarını sonraya bırakacaktı. Hani dün çok üzgündü,
şimdi hiçbir şey olmamış gibi nasıl bu kadar sakin olabiliyordu, kendine
şaşırdı.

"Evet birkaç güne gelirim." dedi Teoman gömleğini çıkarıp yatağın
kenarına atarken başkasına gitmiş miydi gelmediği gecelerde, yoksa onu
hayatından çıkaracağını söyleyecek kadar dürüst olmak yerine bir bavul-
la çekip gitmeyi mi planlıyordu? Şüpheler ve senaryolar başlamış mıydı?
Kıskançlık inancını ve güvenini öldürmeye mi başlamıştı? Artık onu ger-
çek anlamda hiç tanımadığını anlamıştı ne düşüncelerini ne de hissiyatını
bilmiyordu. Bu yabancı adamı çözmeye çok geç kalmıştı. Kadın hissiya-
tını umursamıyor, kafasına göre takılıyor, özgürlüğünü gözüne sokarken
kendisinin ona esir olması için kaba güç kullanıyordu.

Gerçeklerle karşı karşıya kalınca yüzü asıldı. Onunla gitmek istedi-
ğini söylemek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu.
Pekâlâ, içinden bir his kuruntu bunun olduğunu belirtiyordu, onun haya-
tında başkasının olmadığını biliyordu. Garip ama ona sadıktı, hissediyor-
du! Ya da kendini kandırmaya devam ediyordu!

Hep şehir dışına iş için giderdi ve bu da ona ayıracak zamanı olma-
yacağı anlamına gelirdi. Çünkü sık sık onu arar, en azından sesini du-
yardı, değer vermese bunu neden yapsın ki. Zorlamayla olmazdı. Ne

mecburiyeti vardı? Öyle ufak oyunların adamı değildi, istemese onu terk eder, uğraşmazdı.

Teoman gülümseyerek, "Kalkmayacak mısın? Bak aklıma kötü kötü şeyler sokuyorsun ve sen regl dönemindeyken bunu yaptığımda hoşlanmazsın." diye tehdit etti, kıza çapkınca göz kırptı.

Arsızca gülümseyen kız yataktan kalkıp dizleri üzerinde ilerleyerek yataktan indi, kollarını adamın boynuna doladı. Tenleri birbirine temas ederken kokusunu ne kadar özlediğini anladı. "Bol şanslar sevgilim." Yanağından öperken kokusunu içine çekerek tenine burnunu sürtmeyi ihmal etmedi. Bir de diğerinden öptü şımarıkça. "Bu da beleş."

"Bahşişim nerede?" dedi adam gülerek onu belinden yakalayıp kendine çekerek.

"Ah, ona daha var." dedi kız geriye çekilirken. "Döndüğünde alırsın ödemeni." Şımarıkça uzaklaştı.

Teoman poposuna şaplak atınca numaradan ovalayarak, "Acıdı." diye inledi, adam kaşlarını kaldırdınca dil çıkarıp banyoya kaçtı. Teoman gülererek başını salladı. Erva kapıyı kapayarak sırtını duvara yasladığında yanağından akan yaşları durduramamıştı.

Teoman da tıpkı onun gibi dalgınlıkla kapanan kapıya bakmıştı. Bu sefer şehir dışına çıkmasının sebebi iş değildi, abisi acil bir sorun için onu yanına çağırıyordu. Telefonunu çıkardı ve parmakları hızla tıkırdadı.

"Sen hâlâ kalbimin en güzel odasındasın, bütün gün sana kızıp küsem bile gece uyurken dualarımla üstünü örtüyorum, iyi ki varsın."

İlk defa böyle bir şey yapmıştı, mesajı okuduğunda yüzüne doğacak şaşkınlıktan adamda eser yoktu, yüzü yine sert ve ifadesizdi. Kızın suyu açmasını işitti. Her zaman yaptığı gibi huzurla söylediği şarkıyı dinlerken bu sefer ruhu daralıyordu. Bu konunun bu kadar uzayacağını düşünmemişti. O gece sarhoştı ve kıza verdiği sözleri hatırlamıyordu. Üstelik bir delilik yaparak antidepresanla antibiyotiği içkiyle aynı anda kullanmıştı. Kafası iyi değildi ve kız ona evlenme teklifi ettiğini tüm dünyaya duyurduğunda yapabileceği bir şey kalmamıştı. Lanet olsun, şimdi abisi Linda'yı duymuş, kızın iffeti ve aile şerefi için baskı yapıyor, mafya kılıklı babası ailesini tehdit ederek adı konusunda üzerine düşeni yapmadığını düşünüyordu.

Abisine itiraz ettiğinde, onun hayatında birisinin olup olmadığını sormuş ve Teoman, "Henüz kayda değer kimsenin olmadığını!" söylemişti. Gerçekten hayatında kimse yoktu, çünkü hayatındaki kadının kim

olduğu belli bile değildi ve adam bunu umursamadan eğlence peşinde aylarını tüketmişti.

Hiç istemediği hâlde Türkiye'ye seneler sonra gitmek zorundaydı. Annesinin söylemlerini, abisinin suçlamalarını dinlemeyi de o bakanın kızının deli saçmalarına maruz kalmayı da istemiyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı ve sonra kendi hayatına geri dönecekti. Asla onların dediğini yapmayacaktı. Herkes hatasının bedelini payına düştüğü kadar öderken göz yummayı da öğrenecekti. Hayır henüz gençti, belki bakanın ağzını başka yönden kapar, kızının sesini keser, bu olay kapanınca boşanırdı! Abisinin dediği gibi birkaç güne gerçekleşecek olan aile arasında yapılan nikahtan sonra geri dönerdi.

Lanet hayatı b*ktan olabilirdi ama burası cennetti. Ona istediği her şeyi veren güzel kadını döndüğünde onu bekliyor olacaktı ve tüm sıkıntısını üzerindeki elbiseleri çıkarttığı gibi ruhundan da soyacaktı. İtaatkar ve onu sıkmayan, evliliği düşünmeyen, kıskançlıkla sabrını zorlamayan, bir şey istemeyen, beklentisi olmayan kadınına geri dönecek ve tüm o sıkıntılı anları kollarında unutacaktı.

Teoman valizini korumasına verip çıkışa yönelirken bu sefer Erva ona gülümsemeden bakıyordu. Garipti, ikisi de aralarında değişen şeyin farkındaydı ama inkâr etmekteydiler. Başını iki yana sallayarak yanağına dokunup kolunu doladığı beli hızla kendine çekerken, "Beni özle olur mu?" diye mırıldandı.

Erva buruk bir gülüşle, "Seni hep özlüyorum, yanımdayken de ayrıken de." dedi içtenlikle ve adam kızın dudaklarına soluksuz bir buse bıraktı. Kasıkları acırken karnı kasıldı, kanı kaynamaya başlayıp onu kollarından bırakmakta zorlanacağını anlayınca geriye çekilip yanağına dokundu. "Seni özleyeceğim." diyerek kapıyı arkasından çekerek kapadı.

Bir süre adamın çıktığı kapıya bakan Erva olduğu yerde donup kaldı, soluksuz hâlde, teninde adamın dokunuşunun sıcaklığı, kalbinde adını koyamadığı bir sıkıntı vardı. Sanki Teoman bu sefer giderken bir şeyleri de beraberinde götürmüştü. Elini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu, yanağına sıralanan yaşlarının sebebini bilmiyordu ama içinden ağlamak geliyordu. Ağladı da saatlerce ağladı, gittiği için mi, yoksa onu kaybetmekten korktuğu için mi, artık ilişkilerinde beklentiye girmekten yorulduğu için miydi gözyaşları çözemedi. Sadece ağladı, içi kuruyana, bedeni uyuşuna, içindeki ses susup uykuya dalana kadar. Telefon sesiyle güne gözlerini açtı. İlk arama susmuştu. Sabah olmuş, hatta belki de akşam olmak üzereydi çünkü gün çoktan yorgun gölgelerini kuşanmışa

benzemekteydi. Düşündüğü gerçek oldu, saat ikinci vaktini geçiyordu, bu kadar zaman nasıl olup da uyuduğuna hâlâ inanamıyordu. Şiddetli bir baş ağrısı, yüzünde gergin bir acı vardı, ağladığı için gözleri ve burnu da şişmişti. Dağınık saçları, pejmürde hâliyle duşa girmek için doğruldu, yataktan kalkıp elini yüzünü yıkayıp çıkarken telefon ikinci defa çaldı. Sehpadaki telefona uzanırken ekranda gördüğü resimle gülümsedi. Nasıl da özlemişti meleklerini, içi sıkıştı.

Telefonu açarak, "İyi misin?" diye sordu ablasının sesindeki tedirginlikten kuşkulanan Erva, uzun zamandır nedense konuşmalarını hep kısa kesiyor konuyu dönmesine getirdiğinde kaçıyordu.

"Seni özledim, hadi artık gel." Yine başlamıştı!

"Biraz daha kalayım abla, söz vermiştin. Okulum bittiğinde üç ay tatil yapacaktım ve sen sesini çıkarmayacaktın. Ama sonu gelmeden su koyuyorsun..."

"Ama ben seni çok özledim Erva, burnumda tütüyorsun. Hiç bu kadar ayrı kalmadık." dedi Rose Mina yine ağlamaklı sesiyle, üstelik aklının onda kaldığını söylemesine gerek yoktu her sözünden ve düşüncesinden hissettiriyordu.

"Estetik olurken ayrı kalmıştık,"

"Bir haftacıktı, seni çok özleyorum."

"Ben de." dedi Erva yanağına sızan gözyaşını silerek, burnu tıkana-caktı kesin, o kadar ağlayınca olacağı buydu zaten. "Mert'in sınavı nasıl geçti?" Konu değişsin istedi. Aslında Mert'le konuşmuştu çoktan, sınavı iyi geçmişti.

"İyiymi, sıkıntı yok. Gonca dişini kırdı biliyor musun?" dedi zoraki gülerek Rose Mina. "Hem de elma yerken."

"Burnumda tütüyorlar," dedi kız yine genzi yanarak. "Görüntülü konuşmak yetmiyor, dönersem onların hasreti yüzünden döneceğim valla." İnsan bir başkasının evladını kendi canından öte nasıl severdi? Teyze olunca severdi, üstelik can gibi içinde hissederci.

"Eğer gelmezsen ben geleceğim zaten."

"Başka bir sıkıntı yok değil mi abla?" diye sordu Erva sanki bir şey olmuş gibi hissederek. "Sesinde değişik bir hâl var. Sanem ablam nasıl, Koray abi falan..."

"İyiler onlar da ne olsun, Teoman'ın ardını toplamakla meşguller..." dedi burnunu çeken Rose Mina boş bulunarak, bacakları titreyen Erva, "Ne toplaması?" diye sordu merakla, başı dönmeye başlamıştı.

"Aaaa enişten geldi." dedi Rose Mina sözü değiştirerek, ağzından kaçırdığına inanamaz gibiydi sesindeki panik. Kızın hassas noktasına basmıştı parmağını bilmeden ve hemen kaldırması gerektiğini idrak etmişti. "Yiğit, Erva..." dedi telefonda kurtulurken Erva eniştesinden dönmesi için sert bir azar yiyip, çocuklarla da konuşunca telefonu kapamıştı ama içindeki sıkıntı gitgide büyüyordu. Teoman ne yapmıştı ki abisi onun arkasını topluyordu!

Her gün telefonun başında beklemişti. Ne dışarı çıkmış ne de kendine iyi gelecek bir şey yapmıştı. Uyuz adam gideli üç gün olmuştu ve hâlâ dönmemişti. Bugün telefon da açmamıştı. Nasıl özlemezdi? Erva onu özlemekten delirecek, nefes almayacak hale geliyordu ama o sesini bile duymaya vakit ayırmıyordu. Bugün yeterince ağlamış, kotasını doldurmuştu. O yüzden ayaklandı ve mutfak bölümüne gitti.

Az sonra elindeki kahvesiyle balkona çıkıp derin bir nefes alırken korna seslerinin hâkim olduğu ıslıl ıslıl yanan şehrin caddesine baktı. Kahvesini masaya koyarak ellerini kollarına sardı. O olmayınca kendini yalnız hissediyor, bu daire ya da ona dair her imkân üzerine yıkılan külfet oluyordu. Teoman ne zaman gelecekti? Düşündüğünden uzun sürmüştü, daha evvel üç gün boyunca hiç ayrı kalmamışlardı. Sesi son zamanlarda gergindi, işlerinde mi sıkıntı vardı? Yoksa geçen günlerde olan olay yüzünden mi tedirgindi? Aklını kıskançlıkla öyle bozmuştu ki adamın bir kumarhane yönettiğini unutmuştu. İçi bir tuhaftı. Çok bunalıyordu. Üstelik son söylediklerinden sonra çekip gitmesi gerekirdi ama o hâlâ burada onu beklemekte ısrar ediyordu. *Geleceğimiz yok* demişti. Korkuyor muydu? Bir kadının sorumluluğunu almak onu ürkütüyor muydu ya da evlilikten mi kaçıyordu? Fikrini değiştirebilecek miydi? Ya da gerçekleri açıkladığında her şeye rağmen yanında durdurabilecek miydi? Onu böyle çaresiz ve düşüncesizce seviyor olması çok saçmaydı. Adamın belki de umurunda değildi. Belki de hevesi bile geçmeye başlamış, usul usul başka kadınların hayatına süzölmüştü.

Aklında şüpheleriyle onu beklerken iki gün daha geçti, hiçbir şey yapamıyor, sadece onu özleyip ve bekliyordu. O olmayınca günler o kadar yavaş geçiyordu ki her şey elinin altındaydı ama hiçbir şeyden tat alamıyordu. Mesela bu seferki gidişinde koruma tutmuştu, hiç gerek yokken başına neden adam diktiğini anlamıyordu? Dışarı çıktığında şaşırmıştı. Gideceğe yere onlar götürüyor, sürekli dikizliyorlardı, hâl böyle olunca dışarı çıkışı gelmiyordu. Gerekmedikçe süiti terk etmiyordu. Normalde alışverişe çıkmak, sinemaya gitmek ya da bir kafede kitap okumak en

sevdiği şeylerken şimdi keyif alamıyordu. Hadi bir şekilde gün bitiyordu ama geceleri yalnız ve hasretle gözleri yollarını beklemekten vazgeçemiyordu. Her gece sabah gözlerini açtığında yine kendini onun kollarında bulacağını hayaliyle uyuyordu. Otelde gezinmeyi pek sevmiyordu çünkü bir tek Teoman yanındayken rahat hissediyordu, o olmayınca her yer yabancılaşıyordu. Bütün bu insanlar onu sadece Teoman'ın yanındaki kadın olarak görüyordu, bu da rahatsız ediyordu. Sevgilisi. Aşığı. Taktir yoktu ya da içten bir saygı... Gelip geçici olduğunu düşünüyorlardı, herkes gibi onu bırakacağını arkasından konuştukları kesindi. Gerçi son zamanlarda bunu Erva da çok fazla düşünür olmuştı ya...

Ama umurunda bile değildi.

Tüm bu olumsuz düşüncelere rağmen gözlerini kapadı, balkonun tadını çıkarmak için yine sevdiği koltuğun yanında manzaraya karşı uzun uzun soluklar aldı. Hafızasında biriktirdiği güzel anıları izlerken sürgülü kapı kayarak açıldı, karnında bir kasılma oldu, ensesinde gıdıklanma, daha arkasını dönmeden gelenin kim olduğunu bildiğinden, gözlerindeki hafif nemlenmeyle hızla arkasını döndü ve kokusu bedeninden evvel gelen adamın kollarına kendini savurdu.

Teoman şaşkınca kollarına atılan kıza bakarken, "Hangi duyun haber verdi?" diye alayla güldü. Yüzünü özlemişti, doyasıya bakmak için yüzündeki saçları geriye çekti.

"Kalbim..." dedi kız heyecanla, başını omzuna yaslayıp sımsıkı sarıldı. Kokusunu bile ayrı özlemişti, sıcaklığını, dokunuşlarını hissetmeliydi.

"Beni özledin mi?" diye sordu aynı özlemle kızı kollarına saran adam, yüzünü boyun köküne saklayıp, derin derin koklayarak hasret giderdi. Bu kokunun büyüğü neydi, tüm zaman boyunca sürekli burnunda tütmişti.

"Özlemek mi? Nefes alamadım. Bu nasıl tutku, nasıl bir özlem? Ne zaman gözlerini görsem, tamamlanıyorum." dedi kız nefesini içerken, gözleri nemli şekilde adamın gözlerine baktı.

Genç adam keyifle güldü. "Böyle güzel karşılanacağımı bilsem, arada bir giderim seyahate..."

"Sen iste, ben her akşam karşılarım seni böyle ama araya zaman ekme." Uzgün gözleri sisli nefesi sıklaşmıştı.

Saçlarını okşayan adamın aldığı cevap çok hoşuna gitti. "Yatağımı ısıtmak için dilediğim kadar ten gezebilirim ama yüreğim ısınmadığı sürece, üşüyorum Linda..."

Erva hüznünlü bir ifadeyle omzundan öptü. "Ne çok şeyi taşıdın ne çok

derdi yüklendin ne çok hüzne dayandın ne çok sorumluluk kaldırdın," diyerek omzundan bir daha öptü. "İnsan yalnızca kendine yaslanmayı, kendi omuzlarını örtmeyi başaramaz, en çok acıyı ve ağrıyı o yüzden omuzlar çeker, en büyük bedelleri de çökerek onlar öder."

Kollarını sıklaştırdı, burnunu saçlarına daldırırken kızı daha fazla kendine çekip, çoktan sertleşen erkekliğine dolgun kalçalarını bastırdı. Kız huzurla burnunu boyun köküne yasladı. Adam onun kedi gibi sinesine tırmanmasına mutlu oldu. Onu özliyordu, onsuz kaldığında hem bedeni hem arzusu hem de şehveti uyuyordu. Onu düşününce tüm duyuları harekete geçiyor, dünyası birden o oluyordu. Kaç gece ellerinde tatmin olmuştu arzuları, kaç gece olmadık anda sertleşmişti kaim sancıları, ona dokunmadığı her an başkasına dokunmak amaçsız ve isteksiz bir eylem oluyordu. Bu tehlikeliydi ama yapacak bir şeyi yoktu, onu özlemeyi bile sever olmuştu.

"Sen özlemedin mi beni?" dedi kız başını geriye atarak, adamın çapkın gözleri hasretle parlarken, kendini biraz daha bastırdı nazlı bedenine ve hissettirdiği şeyle kız yutkundu. "Yaaa, hep böyle hile yapıyorsun, bir tane güzel söz söyleyen ölür müsün?"

Kızın yüzüne düşen saçlarını geriye çekerken yanaklarını okşadı, tenine değen sıcak ele yanağını yaslayan kız gözlerini kapadı. "Baksana bana ot gibiyim, kuru bir ağaç gibiyim, karanlık gibiyim sakın çekme ellerini benden, ruhsuzluğuma rağmen bir sen gerçekten bana aitsin."

"Çok acıttın beni, korkundan çok gidişin yaktı canımı, dönüp giderken arkamı, izlediğim tek şey ayaklarının kararlılıkla uzaklaşmasıydı. Her defasında bana gelmek için can atan adımlarının, benden giderken gösterdiği istek, ıstırabımı arttırdı. Her dönüşünde sevinci getiren ayakların acımasızca bir gün gideceğini hatırlattı. O an anladım ki mutlulukla havaya uçtuğum bu odada mezar sessizliğini dinleyeceğim zamanlar sen yokken olacaktı. Biliyorum her gün güneşli olmaz ama ilk fırtınada da yıkılmamalı umutlarım. Sert adımların gülücük olduysa bana, bu kadar kolay dönüp gitmemeli, küsmemeli. Gittiğin günden beri oturdum kaldım balkona, kornaya basan araçlar, her gün işe giden çalışanlar, evine dönen anneler, okulda yorulan çocuklar, kurduğum hayaller, düşündüğüm korkular, tüm akışa hissiz kaldım, içimde bir yerler sokak köpeğine çarpan arabanın tamponu gibi ezildi, kana boyandı, yemin ediyorum sana, adımlarının sesini duyamayacağım diye soluğum kesildi."

Kız hüznle ona bakıp tek bir söz söylemesini beklerken adam eğilip dudaklarını dudaklarıyla örttü. Nefesi kesilen kızın kolları çoktan

boynuna dolanmış, parmak uçlarında havalanmıştı. "Yavaş güzelim, bırak da biraz daha yüzünü izleyeyim." dedi geriye çekilip yanaklarını okşayıp gözlerine bakarken, "Duygusuz," diye sataştı. "Onca şey söyledim, tek kelimeyle havaya uçuracağını bilecek kadar bencilsin."

"Öyle özledim ki dilim damağım kurudu sensizlikten, kalbim yavaşladı. En çok gözlerini izlemeyi özledim."

Bunu duymuştu ya, artık Erva'nın dayanacak sabrı yoktu. "Sonra izle," Dudaklarına uzandı. "Şimdi bende özlediğim şeylerin keyfini çıkarmalıyım."

Ve bütünleştiler, kopmamacasına, ayrılığı akıllarından çıkararak. Teyyid kaba öpüşünü doyamadan sonlandırırken, kız yüzünü asıp nazlı bir tutumla, "Demek sadece bedenimi özledin!" diye homurdandı.

"Sesini de özledim." dedi adam yanaklarındaki kıza dokunurken.

"Başka..." dedi gülümseyerek, keyfi yerine gelmişti.

"Gözlerini..." dedi adam gözleri ve dudakları arasında gidip gelen bakışlarını nereye sabitleyeceğini bilmeden.

"O kadar mı?" diye kapris yaptı kız, daha fazla cevap istiyordu.

"Nefesini..." diyen adam kızın ayaklarını yerden kesti. "Her şeyini, sana dair her şeyi özledim Linda." Kollarında heyecanla titreyen kız başının döndüğünü hissediyordu. Karnındaki o keleklerin bedenini uçuracağını, hafifleyeceğini sanıyordu. Kaç gündür onu bekliyordu. Sabırla, tutkuyla ve aşkla... Ve hiç ummadığı anda yine, birden onu karşısında buluveriyordu.

"Kaç gündür rahip gibiyim." dedi adam inlercesine, kızı çekiştirerek içeri soktu.

"İnanayım mı? Hiç kadın görmedin mi?"

"Gördüm," Kız suratını astı. "Ofiste, toplantıda, otelde hatta bir arabada." Kız dudaklarını büzerek omzuna vurdu, nazlıca kollarından kopmak istedi. "Hatta bir ara Aydın bile sana benzedi, adam kim vurduya gidecek diye korktum." Maytap geçtiğini fark edince kıkırdadı. Adam dudaklarına sokularak, "Bunun için bir çözümün var mı, artık cidden canım acıyor." diye sordu.

"Düşünmem lazım." dedi kız nazlıca, o giderken regl olmuştu ama artık iyiydi, bunu bildiğine ise adı kadar emindi.

"Oynama benimle..." dedi sabırsız bir tutkuyla.

"Benimle oynayan nedense hep senmişsin gibi hatırlıyorum."

"Seni yatağa bağlarım kadın..." Tehdidi gerçektir ama kız hayli keyifliydi. Onu keyifli bir çılgılığın eşliğinde kucaklayıp kahkahalarıyla yatak odasına götürdü. Neşesi yerine gelen ve o gittiği günden beri ilk defa kahkaha atan kızın mutlu sesi, kuş cıvıltısı gibi odayı inletirken yatağa uzanması ve her ikisinin de kıyafetlerinden kurtulması sadece birkaç saniyelerini aldı.

Birbirlerine çoktan hazırıldılar. Birbirleri için kimsede olmayan bir tutkuya sahiptiler. Genç kadın hiç nazlanmadan vücudunu bir yay gibi gererek kendini sundu, özgürce, her şeyiyle, tüm tutkusuyla ve Teoman büyük bir arzuyla kabullendi bu hediye, sahiplenilen bir tutkuyla kendini tek seferde içine itti. Başı geriye düşen, aklı başından giden, özleminden tüm edebini yitiren kızın kolları sevdiği adamın beline dolanırken, zevk dolu çılgınlıkları odayı turladı.

"Bunu özlediğime inanamıyorum." dedi adam kızın sesindeki o güzellikle cennetteki huzura dokunmuş gibi mest olarak. "Seni özlediğime inanamıyorum."

Buna cidden inanamıyordu ama kız o anda tüm dünyadan soyutlandığı için adamın ne dediğiyle ya da ne düşündüğüyle zerrece ilgilenmiyordu. Her ikisi de ne kadar verilecekse o kadar mutluluk verdiler birbirlerine ve hızla zevkin doruklarına tırmanarak zihinlerindeki sorulardan kurtulana kadar birbirlerinden kopmadılar.

Kızın kendinden geçmiş görüntüsünü izlerken aklını kaybedeceğini sanan adam hayranlıkla sokulurken, "İşte bu uzun yolculuğa değdi." diye keyifle homurdandı. "Ve özlemle geçen onca güne... Ve rahip gibi yaşamaya... Ve sana sadık kalmaya..."

Nefes nefese kendine gelen kız buğulu gözlerini adamın tutkudan karan gözlerine çevirdi, "Cidden mi?" diye sordu duygulu sesiyle.

"Şüpheli mi var?" Dudaklarından sertçe öptü. Kız mutlulukla başını salladı, yoktu, çünkü içinden bir yerlerden hissediyordu. Teoman ona sadık kalmıştı. Adamın boynuna çıkardığı ince kollarını gerdi ve kafasını kendine çekip uzun uzun öptü. Hiç bırakmayacakmış gibi sınıksız sarılıp kollarında olmanın huzuruna vardı.

Yarım saat sonra yorgunluktan bir külçe gibi yatağa yayılan bedenleriyle yapışan terli tenleri karanlığa süzülürken, adam onun meleksi ve tatlı bir ifadeyle bükülmüş dudaklarına bakarak, keyifle uyuyan kadını özlemle izledi. İzlemeyi bile özlediği başka bir kadın olmayacaktı. Bu halini her şeyden daha fazla özlemişti. Onu uyurken izlemeyi seviyordu, neden bilinmez ama en çok uyurkenki hâli içine işliyordu. Savunmasız, ürkek

İnsan gitmesi gereken yerde kaldıkça
kaybeder.

6. Bölüm

Bir insan nasıl oluyor da hem bir şeyin yanlış olduğuna inanıp hem de bile bile yanlış yapmaya devam edebiliyordu? Erva kendi kurduğu hayal dünyasında büyük bir yalanı yaşarken onurunu, geleceğini ve iradesini suistimal ederek bahanelerinin arkasına saklanıyordu. Çelişkili durumlarla nasıl baş edeceğini bilmediğinden kaçıyor, olması gerekeni hatırlatan vicdanının sesini kısıyor, rahatsızlık hissettiği uyumsuzluğu gidermek için tüm gücüyle kendini kandırıyordu.

Her bekleyişin ardından bu ilişkinin gizli saklı yaşanmasının yanlış olduğunu düşünüyor, kendine sonlandırması için öğütler veriyor ve ardından hayallere sığınarak bahaneler üretip ilişkisinin geleceği için atılmış bir temel olduğunu varsayarak, kendi içini rahatlatmaya çalışıyordu. Böylece gerçekte eylemleri arasındaki uyumsuzluğu azaltıyordu. Ne zaman aynada kendisi ile yüzleşme gerçekleşse, derhal haklı düşüncelerinden kaçıyor. Kafasındaki uyumsuzluk gün geçtikçe strese neden oluyor, vicdanının sesinden kurtulamadığı için onu azaltacak çözümler arıyordu.

Süreçleri belirsizlik ve hata içinde devam ederken kendine olduğu kadar Teoman'a karşı olan davranışlarını da değiştiriyordu. Bilincini değiştirerek ilişkisinin, ikisinin geleceği için gerekli olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Hâl böyle olunca davranışıyla çelişkili olan bilincini abartılı olmakla suçluyor, ikisinin evlenmeden önceki süreçte birbirlerini tanımasının bu şekilde daha kolay olacağını belirtiyordu. Şu anda gerçekleştirdiği eylemin yanlış olduğunu bildiği hâlde kendini sürekli meşrulaştırma çabasına yeniliyordu.

Ancak zaman geçtikçe bu meşrulaştırmalar nedeniyle iradesi zayıflıyor ve öz saygısı erozyona uğruyordu. İnsan kendini doğru ve dürüst şekilde ikna etmedikçe suistimale başvurusu kolaylaşıyordu.

Tüm bu çatışmadan dolayı başı o kadar şiddetli ağrıyordu ki

ve korunmaya muhtaçtı. Onun bebeği... Nefesi gibiydi. Şükür sebebiydi. Kısacık zamanda büyük duygularının mimarıydı hem pişmanlıklarının hem de iyikilerinin ilk ve tek adıydı.

Sabah yatağında huysuz bir çocuk gibi çırpınarak zıplayan kızla savaşan adam da boş durmamıştı. Onun en çok keyif aldığı ve şarkı söyleyerek evi inlettiği duş keyfini sabote ederek önce korkutup sonra güldürerek yanına sokulmuştu. İstedikini aldıktan sonra bile onu rahat bırakmak istememişti.

Şimdi kız bir şeylerden bahsederken keyifle gözlerini ona dikmiş, düşün altında vücudundan aşağı süzülen damlaları izliyordu. Kızın bornozunu giymesine izin vermekle vermemek arasında kaldı. Onunla geçirdiği her andan sonra kendini harika hissediyordu ve hiçbir zaman ona tam anlamıyla doyamıyordu. Tadımlık pasta ya da çikolata gibiydi, daha fazlasını istemesine rağmen uzanamıyor ama tattığı zaman ise damağında enfes bir tat bırakıyordu.

Son günlerde yaşadığı o saçma sapan olaylardan ve zoraki evlilikten sonra onun güzel yüzü ve istekle sunduğu seksi bedeni, ruh hâlini düzeltmişti. Daha önce ona bu kadar zevk veren bir başka kadın olmamıştı. Ona mutluluk veren ilk kadın olduğu gerçeğini de artık kabulleniyordu.

Linda herkesten başkaydı, sahip olduğu en kolay metres, en dinlendirici aşıktı! Hiçbir kaprisi ya da abartılı talebi yoktu. Ona hediyeler almamıştı, çiçekler sunmamıştı, büyük sürprizler yaparak başını döndürmemişti, kızın öyle uçuk hayalleri olduğunu da sanmıyordu! Ne kıyafet ne mücevher ne kıskançlık ne de sorgulama... En önemlisi daha evvelki metresleri gibi evlilik diye başını şişirmiyordu. Sükse satmak için talebi yoktu, kumarı, içkisi, sigarası hatta kötü olan hiçbir alışkanlığı yoktu. Her ne kadar onu kumarhanede keşfetmiş olsa da orada olmasının tek sebebinin bir macera beklentisi olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Çok dolaşmaz, kimseyle görüşmez, canını sıkacak eylemlerden uzak dururdu. Kitap okurdu en fazla ya da film izlerdi. Garipti bu kız, sanki aile kızı olarak büyütülmüş, iyi aile terbiyesi almış bir asilzadeydi. Görgülü ve alçak gönüllüydü. Onu sürekli aramıyor, sıkboğaz etmiyor, döndüğünde hesap sormuyor, gelmezse neredesin diye başını şişirmiyordu. Ne yaptığını, nerede olduğunu bilir gibi uslu duruyordu. Sanki ona izleme cihazı takmış ya da beynine çip saklamış kadar rahattı. Başka erkeklerde gözü olmadığından da emindi. Korumaların dediğine göre o yokken dışarı bile nadir çıkıyor, kimseyle görüşmüyordu. Ona güveni tamdı, gözü arkada kalmadan istediği yere gidebilirdi. Birlikteliklerinin ilk haftasında Aydın

onu, "Aşık kadınlar tehlikelidir efendim, bu kız hem aşık hem de kendini size adanmış gibi... Lütfen yolun başındayken tedbirinizi alın." diye uyar-mıştı. Yani 'nazikçe ayrılın başınız çok şişecek' demişti. Bu sefer ise, "Onun kadar düzgün ve iyi bir kızın kalbinin kırılacak olması ne kötü, bunu hak etmedi." diyerek onu savunmaya ve korumaya almıştı.

Haklıydı aslında. Özellikle de evlilik konusunda paranoyak olan biri-ne metres olarak bu kadar adanmak, iyi gelmezdi. İlk başlarda onu parası için istediğini sanmıştı, bu işin planlı projeli olduğunu düşündüğü za-manlar bile çok olmuştu. Yalan değildi, çıkarlarını gözlemlemek için yem attığı zamanlar olmuştu ama kız onun hakkında öyle fazla şey bilmeyince, çok zaman şüpheye bile kapılıyordu, amacını ya da niyetini çözemiyor-du. Fakat zamanla kızın zararlı olmadığını, kendini çekip çevirecek kadar parasının olduğunu ve ona sunduğu makamları elinin tersiyle ittiğinde, gerçeği görmüştü.

Aydın hâlâ biraz mesafeli olması konusunda ısrarcıydı. Kadın onu ağına düşürmek isteyen servet avcısı olabilir, üzerinde kurduğu planı usulca ilerletebilirdi. Henüz iki buçuk aydır tanıdığı bir kadına bu kadar güvenmesi saçma değil miydi? İnsan senelerce yaşadığı karısına bile gü-venemezken adam iki günlük kadınına, sonsuz güven duyuyordu. Cidden Aydın'ın dediği gibi Linda kendini ona adanmış mıydı? Büyülenmiş miydi? Bunun tehlikesi ne olabilirdi ki sahip olduğu en kolay metresti işte, ona verdiği zevkten ve sadakatten başka ne kötülük olabilirdi! İsteddiği her şeyi yapıyor, asla yakınmıyor ya da onu kıracak, canını sıkacak salakça imalar-da bulunmuyordu. Linda araları bozulana kadar tutkuları sönene kadar onunla, onun olarak kalmaya devam edecekti.

Çünkü ilk defa bir kadın onunla olduktan sonra sinsice onu yönlen-dirmeye çalışmıyordu. Ne iş yaptığı ya da ne yaptığı umurunda değildi, arada sadece dikkatli olması konusunda onu uyarıyordu. Sanki koru-masız gezmemesinin sebebini bilir gibi bir kumarhane sahibi olduğunu anlatıyor, iş adamı olmadığını bilircesine onu telkin ediyordu. Banyo iş-kenceye dönüşünce suyu kapattı ve çıktı. Kalçasına bir havlu sarıp, soru işaretleriyle yatak odasına yürüdü.

Oda boştu. Kaşlarını çatı.

Onu göremediği zamanlardaki gibi yine yüreğine derin bir sızı düştü ve huzursuzlaştı. O anda kapı açıldı, onun içeri yayılan melodik sesini duyarak rahatladı.

"Kahvaltı hazır... Sana krep yaptırdım hazırlan da gel.."

bedenindeki tüm eklemleri kırılmış kadar bedeni ağır geliyordu. Eğer şu gece için özel bir hazırlık içinde olmasaydı melankolinin eline düşüp yatak döşek yatması ya da balkona kendini atıp saatlerce karanlığa bakarak pinekleme olası olurdu.

Sanki özel bir terzi onun için gece boyunca çalışmış ve tüm santimlerini ezberleyerek dikmişti. Şeftali rengi paletten ip askılı sırt göğüs dekoltesi mütevazı bir elbise giyiyordu. Hem asil hem de ateşliydi. Aynadaki aksine bakarken yanına gelen adamla bakışları çakıştı.

“Elbiseyi vitrinde gördüğümde beğenmiştim, sen giyince hayran kaldım.” Eğilip boynuna öpücük kondurdu. Kız gözlerini kapattı. Bedenini geriye yaslayarak onun sert ve korunaklı bedenini hissetti. Boynunda bir serinlik, göğüslerinin çukurunda ise soğuk bir dokunuş hissetti. “Bunu gördüğümde ise hayal ettiğim tek yer burasıydı.” Boynuna öpücük koyup göğsünü kavradı.

“Bu çok hoş.” dedi Erva gözleri sulanarak. “Hayran kaldım.” İlk hediye idi. İlk defa ona değerli bir şey almıyordu ama ilk defa değerini hissettiriyordu. Uzun zincirin ucunda pırlanta işlemeli değerli bir sonsuzluk işareti vardı. Göğüslerinin oluşuna kadar uzanıyor, taş orada erotik bir çağrışım yapıyordu bu yüzden zincirini biraz kıstı ve boynunda masum bir sınırdan durmasını sağladı.

“Ben de sana hayranım İngiliz, o yüzden rujunu tazelemen gerekecek.” Kadını hızla çevirdi ve dudaklarını dudaklarıyla kapadı. Kollarını adamın boynuna dolayan kız gerisini unuttu, hatta ne için hazırlandığını da hatırlamadı.

Yaklaşık bir saat sonra kapısı açılan araçtan dikkatli hareketlerle inerken bakışları etrafı turluyordu. Teoman neden bu gece özel bir yemek için hazırlanmasını istemişti ki evlenme mi teklif edecekti, yoksa birkaç arkadaşıyla tanıştırma karar mı vermişti? Sanmıyordu ama konu Teoman olunca nerede ne yapacağı da belli olmuyordu. Geçen gece bir yere davet etmiş sonra da tartışmışlardı ve akabinde gitmemişlerdi, şimdi ise özel bir gece için hazırlanmasını belirtmiş başka bir bilgi vermemiştir. Serin havayı fark edince etolünü omzuna sardı. Şaşkınca etrafına bakındı. Teoman yanına gelince eli onun iri elleri arasındaki yerini aldı. Gülümseyerek ona bakarken, birlikte kapı açık hâlde onları bekleyen, göz kamaştıran mekânın girişine yöneldiler. Daha önce bu mekâna hiç gelmemiştir. Ama bu akşam her şeyiyle ilkleri yaşayacağı yerde belkide hayatının teklifini alacaktı. Çok şık bir gece olacaktı. Çok mutlu olacağını da hissediyordu. Etrafındaki ambiyansa ve arkalarından gelen lüks araçlara göre çok da ses

getiren mekân olacağı daha şimdiden belliydi.

"Burası hep böyle kalabalık mı oluyor?"

Teoman ona şaşkınca bakarak, "Açılış zamanı her yer kalabalık olur..." diye cevapladı.

Erva şaşkınca gözlerini kırıştırdı. "Açılış mı?"

Adam kısa bir an sonra hatırlayarak, "Ben sana açılıştan bahsetmedim değil mi?" diye iç geçirdi.

Kız başını salladı. "Sadece bu gece özel bir yemek için hazırlan dedin telefonda..." O özel bir yemekten bahsedip üstelik Aydın'la hediyelerini gönderince, sanmıştı ki... Sanmıştı ki ona evlenme teklifi edecek, ne kadar aptaldı. Onca hazırlık ve kusursuz olma çabası boşaydı. Kız üzgünce etrafına bakarken yanındaki adam bu durumu yanlış anlamasından çekindiğini belirtircesine gerildi.

Teoman kızın yüzüne baktı, sonra etolünü tutan eline ve derin dekoltesine, çok güzel taşıyordu kıyafeti, zaten güzeldi şimdi eşsiz olmuştu. Bu ucuz kumaş resmen onunla değer kazanmıştı. İlk gördüğü andan beri içinde hayal etmişti ama hayallerinden öte olan güzelliği gururunu okşadı.

"Dünya üzerinde senin kadar çekici başka bir kadının olmadığından artık eminim." dedi adam bedenini ateşli gözlerle izleyerek, bu iltifatıyla bile eski keyfine dönemeyen kız çekimser kaldı. "Bence erkekler bugün sana küfredecek." Yalancı sataşması keyifsiz gülümsemesi sahteydi.

"Haklılar, senin gibi bir kadına sahip olamayacakları için delirecekler." Adam kızı sahiplenerek kendine çekerken sözlerinden bile kıskandığına inanamadı.

"Hayır," dedi göğsüne bakarak kız. "Böyle bir kolyeyi kendileri daha ervel karılarına ya da kız arkadaşlarına almayı akıl edemeyerek onların diline düştükleri için küfredecekler. Bu hem pahalı hem de eşsiz bir hediye..."

Teoman güldü. "Mizah duyguna hayranım." Dekoltesinin en göz alıcı noktasında parlayan kocaman zümrüt ve pırlanta karışımı kolyeye baktı. Göğüslerini de es geçmedi. Adamın koyulaşan gözlerinin ve boynunda kabaran damarının ne anlama geldiğini biliyordu. "Hey..." dedi Erva kızarak. "Allık sürdürüm, fazladan kıızıla ihtiyacım yok." Koluna girdi, kusursuz takım elbisesinin içinde bir prens kadar yakışıklı, bir CEO kadar otoriter ve züppe kadar pervasızdı.

Ve kapı bir kez de onlar için açıldı, sevdiği erkeğin kolunda gururla

ilerlerken çok ama çok güzel görünüyordu. Üstelik Teoman onu ilk defa arkadaşlarına takdim ediyordu. Anladığı kadarıyla iş yemeği değildi, açılıştı ama olsun onu yanında getirerek verdiği değeri göstermiş olmuştı.

Ona her bakışında içi eriyordu ve duygularının yoğunluğu bazen ür-kütüyordu. O kadar yakışıklı, etkileyici ve güçlü görünüyordu ki bir o kadar kendinden emin, kibirli ve küstahtı. Bütün gün, bütün gece, sonsuza dek gözünü ayırmadan ona bakabilirdi. İyisiyle, kötüsüyle onu seviyordu.

“Teo...”

“Teo...” diye köşedeki adam gülümseyerek onlara sesleniyordu.

Onun gibi siyah bir smokin giyen ama ondaki etkiyi vermeyen adam salonun öbür ucundan onlara doğru geliyordu. Elinde içkisi vardı, sıkılgan yüzünden buraya geleli uzun zaman olduğu anlaşıyordu. Tek olduğu da gözden kaçmıyordu. Adam yüzünde tüylerini diken diken eden sinsi bir gülüşle onu arsızca süzünce, kız ürperdi. Hayasız gözlerinde kurt bir bakış vardı. Daha yolun yarısında Arapça konuşmaya başlayınca, kolundaki adamın gerildiğini hissetti. Elini uzattığında ise çakmağını avucunda sıkı Teoman isteksizce elini uzattı.

“Burası Las Vegas dostum, sanırım hatlar karıştı.” dedi Teoman adamın sözlerini yok saymaya çalışarak aralarında Arapça konuşmalarına rağmen, adam hiç çekinmeden sürekli Erva’yı süzüyor, utanmadan gözlerini sık sık göğüslerine indiriyordu. Genç kadın açık ilgisinden ve ahlaki yoksunluğundan hiç hoşlanmamıştı. Başkası onun boynundaki kolyeye baktığını düşünebilirdi ama kız onun sapıkça baktığını görüyordu. Erkeklerin ilgisini çekmeye alışık ama bazen durum rahatsız edici olabiliyordu ve şimdi de öyleydi.

“Seni beklemiyordum.” dedi adam şaşkınca. “Açıkçası geleceğine ihtimal vermemiştim.”

“Beni sürekli arayıp durdun, gelmeyerek kafamı şişirmene izin vermezdim.”

Adam içkisini yudumlarken bir eli cebinde kızı süzdü. “Kızın methini duymuştum ama bu kadarını beklemiyordum. Vay canına. Sahibi onu insan içine çıkarmaya korkar, çok cesursun.” Konuşması İngilizceye dönerken hayran hayran bakan gözleri vahşice parlıyordu.

Adamın lakayit tutumundan ve sözlerindeki aşağılamadan hoşlanmayan Teoman çakmağının kapağını sertçe kapatarak ona ters ters baktı, kızı taktim ederken bir an tereddüt mü etmişti yoksa? Erva buna fark etti.

“Linda, Bu adam Poly Canel”

Adam resmi tanışmanın bitmesini beklemeden uzandı ve genç kadının elini hiç de nazik olmayan bir şekilde iki eliyle tuttu, aç dudaklarına götürüp sulu bir öpücük kondurdu. Hatta öperken dilinin anlık, iğrenç vuruşunu hissedince kasıldı. Eğer bu etkiyi Teoman hissederse onu burada gebertebilirdi. Elini ateşte yanmışçasına geriye çekti. Teoman bunu anlayacak diye ürkerek, bir sorun çıkarmaktan çekindiğinden sustu.

"Aman Allah'ım böylesini daha evvel hiç görmemiştim. Vahşi." dedi adam kaypakça.

"Bende hayli vahşiyimdir, özellikle sahiplenme konusunda," derken gözdağı veriyordu öfkeyle gülen Teoman, her ne kadar konuşuyorsa da gözleri adama her an dalacağını ele veriyordu. Parmağının arasında durmaksızın dönen çakmağı onun gerginliğini ele veriyor, hızla kapağını açıp kapaması ciğerlerinin sigara isteğiyle şiştiğini fark ettiriyordu. Az sonra konu dağıldı, adam başka bir şey söylüyordu ama her ne diyorsa, Teoman'ın bundan pek hoşlanmadığı belliydi. Canel denen dallamanın da bunu önemsemediği aşikârdı. Tekrar İngilizceye dönen konuşmaları, adamın arsız kahkahasıyla kesildi.

"Bana da uğramalısınız." dedi Teoman'a ama bunu kızın yüzüne bakarak söyleyince Erva midesinin kasıldığını hissetti. İması açıldı ve bunu onun partneri olan bir kişinin yanında çekinmeden dillendirmişti.

"Sanmıyorum, bu aralar işim başımdan aşkın." diyen Teoman çakmağını cebine koydu. Hafifçe selam verdi ve genç kadını kolundan sahiplenici bir şekilde tutup oradan uzaklaştı. Yüzü sertti, duruşu işe tehditkardı. Erva onun bu gereksiz adamla bu kadar samimiyetsiz bir sohbet yapmasına takıldı, bu durum midesinde yumruk etkisi bırakmıştı.

"Bu adamı hiç sevmedim." diye homurdandı. "Bana itici geldi."

Kısa bir an düşünceli bir hâlde önüne bakan, ifadesiz yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan ama bedenindeki negatif enerjiden huzursuz olduğunu çözdüğü Teoman ona tepeden bir bakış attı. "O adam buradaki en büyük kumarhanelerden birisinin sahibi..." dedi sert bir tonda.

"Ama dünyadaki en pahalı şeyden yoksun. Ahlak öyle pahalı ki ucuz insanlar asla satın alamayacak."

Teoman bu sefer gururla gülümsedi, neden bilmiyordu ama ilk defa dünyayı sırtlansa gocunmayacak, birisi için ölüme gitse kılı kıpırdamayacak gibiydi. Üstelik buraya gelirken oluşan şüphelerinin her birinin birer varsayım olduğunu görmekten hoşlanmıştı. Az sonra Erva adamdan

kurtuldukları için çok memnun olmuştu. Bu adam her kimse sümüklü böcek gibiydi, iğrenç ve yapışkandı.

“Neden sürekli Arapça konuştu?” diye sordu elinde olmadan, onun gibi biriyle tekrar karşılaşmayı ummuyordu.

“Güzel kafanı yormaya degecek bir konu değildi.”

“Kafam güzel Teo, aklım güzel değil, üstelik salak da değilim. Sanki konu benimle alakalı gibiydi. Sürekli bana baktı, üstelik gözlerine ruhunun kötülüğü yansımıştı.” diye ısrar etti.

“Konunun sana gelmesine asla müsaade etmem.” diye son sözlerini sertçe söyledi. Açıkçası o sapık Canel’i daha kapıdan girdiği an burnunun dibinde görmeyi beklemiyordu ve Erva ile bu kadar ilgilenmesinden de hoşlanmamıştı. Evliliğinden dem vurup metresi konusunda soğuk şakalar yapması canını sıkmıştı. Buraya metresiyle ilk gelen sanki oymuş gibi sinirini zıplatan şakalarla basitleşmişti. Erva da ondan hiç etkilenmiş gibi değildi elbette, zaten genç kadın onun için bir başka erkek olamayacağını her durumda açıkça belli ediyordu. Dünyayı ayaklarına serseler Erva dönüp bakmazdı. Hissediyordu. Dilleri susturacak kadar zarif ve her zamanki gibi göz alıcıydı. İlk defa bu kadar güzel olmasına lanet okudu. Her zaman çok güzeldi ama bu akşam kendini bile aşmıştı. Etrafa ışık saçıyordu. Bu kız sonu olacaktı ne doyabiliyor ne de kopabiliyordu.

Teoman etrafa bakınarak tanıdığı birkaç eski ahabıyla konuştu, tam Erva’yı tanıştıracaktı ki telefonu çaldı. Erva onun Aydın’la olan konuşmasını fark edince döndü, adam telefonu kapatıp izin isteyerek kıza döndü ve “Hadi çıkıyoruz.” dedi buz gibi sesiyle, bir anda yüzünü değiştirecek ve panik şekilde eline asılacak ne olmuş olabilirdi ki?

“Nereye gidiyoruz?” dedi Erva henüz yeni geldikleri mekândan apar topar sürüklenerek çıkarılırken bu gidişin telefon görüşmesiyle alakası var mıydı?

“Ben sıkıldım, zaten gelmemiz hataydı.” dedi Teoman kuzgınca ama sıkılacak kadar uzun zaman geçirmemişlerdi ki daha uygun bir bahane bulması gerekirdi. Korkmuş ve kaçıyor gibiydi.

“Bunun az evvelki adamın bana sarkmasıyla bir ilgisi yoktur umarım.” dedi kız üzgünce, Teoman için sıkıntı olmak istemiyordu. Kıskaç bir adam değildi ama garip birisi olmuştu ne zaman ne yapacağı belli değildi. Avucuna sıkışan elini daha sert kavrarken, “Sana sarkmıyordu.” dedi, adamın söylediği sözler zihnine yeniden yağarken dişleri sıkıştı.

"Bana yiyecek piliç gibi bakıyordu." dedi kız ısrarla, neden kıskanmıyor, neden sorun çıkarmıyordu. Neden onu sahiplenmiyor, varlığının tek yoldaşı sadece kendisinin olacağını hareketleriyle belli etmiyordu? Onun için basit bir oyuncak, gelip geçici heves olmaktan öteye gidememiş miydi? Hâlâ eski fikrine sabit ve geleceğine olan hayaline sahip miydi? Onunla nasıl başa çıkılır, nasıl iletişim kurulur, sorunlar nasıl çözüldü artık aklı karışmaya başlamıştı. Konu Teoman olduğu zaman mantığı kalbinden az çalışıyordu. Bu kadar mı umursamıyordu başka adamlarla olan tutumunu? Üzüldü, üzüldükçe üzerine gitti.

"Kolyeme baktı!" dedi kızgınca, göğüslerime baktı dercesine kendini süzdü.

Adam bir anda asılarak koluna onu yanına kabaca çekerken, "Kes şunu. Yoksa gidip adamın bağırsaklarını eline vereceğim." dedi kızgınca, cidden gidip o şerefsizi parçalayacaktı. İşte beklediği tepki buydu, demek kendini tutuyordu. Pis otoriter.

"Göğüslerimi izlemesine izin verdin?"

"Kes şunu dedim."

Teoman kısa bir an durdu ve Erva üstüne giderek, "Aydın ne söyledi sana? Neden çıkıyoruz hemen, daha içeriyi dolaşmadın bile... Üzülmesinler." diye konuşunca, adam ona uyarıcı bir bakış attı.

"Sabrımı zorlama istersen."

"Böyle davranmandan hoşlanmadım, beni incittiğini görmüyor musun?"

Teoman bocalayan bir ifadeyle oflayarak kendi savaşına yenilmemek için başını hızla salladı.

Asansörlere gelince durdular ve genç adam düğmeye bastı. "Sen kafanı böyle şeylere takma dedim ya, şimdi gideriz bir mekâna keyifle geceyi geçiririz. Buraya gelmek hataydı."

"Buraya gelmek mi hataydı yoksa öfkeni kontrol altında tutman mı?"

Kız bilmiş bir ifadeyle gülümserken onun her zamanki kurnaz hâline kısacık bir an bakarak eğildi ve dudaklarına ufak bir buse bıraktı. "Bu hâlde daha fazla seni başkalarıyla paylaşamam," Sinirden titreyen ve sabrıyla güreşen solukları hızlı ve kesik kesikti. Göğüslerini etolüyle kaparken küfretti.

Ayakları yerden kesilirken kalbi hızlandı. Kıskanmıştı. Ne yani kıskandığı için miydi bu telaşı? Yanağını okşayan adam alev alev bakarken asansörün kapıları açıldı, içinden iki kadın çıktı ve kadınlar gibi onlara

dalgınca dönen Teoman da donup kaldı. Birbirine uzun ve şaşkınlıkla bakan kadınlarla kısa bir sessizlik oldu. Elini tutan adamın kasıldığını hatta yüzünün beyazlayarak gözlerine baktığını görünce, asansörden inen kadınları bir yerden tanıdığını anladı. Üstelik gözleri iki derin cehennem çukuru gibi öfkeyle kaynıyordu. Birden geriye dönen Teoman hedefindeki kişiyi aradı. Canel denen adam arsızca kadehini kaldırmış bu anı bekliyormuş gibi mutlulukla gülüyordu.

Lanet olsun! Canel neden onun sınırlarını zorluyordu? Lanet herif bu yaptığının eğlenceli olacağını mı düşünmüştü? Ama asıl eğlence, yüklü miktardaki borcunu tahsil etmek istediğinde gerçekleşecekti. O adamın pis donunu kışından çıkana kadar mahvedecekti. Asansörden inen gösterişli, yaşlı kadın önce afalladı ancak kendine geldikten sonra başını geriye atarak ona meydan okudu. Teoman'a küçümseyici bir bakış attı. Tiksintiyle dönen gözlerini yanındaki Erva'ya çevirip, baştan aşağıya süzdü. Teoman genç kızın elini daha sıkı tuttu, sanki azıcık gevşetse elinden uçup gidecek uçurtmaydı.

"Teoman..." dedi genç olan kadın titreyen sesiyle inanamaz gibi.

Erva artık tanıştığından emin olduğu kadına merakla baktı çünkü ikisinin ortak tanıdıklarından birinin olma ihtimali kısa bir süre onu da ürkütmüştü ama kadının hedefinde sadece Teoman vardı. Belli ki aralarında bir husumet vardı çünkü kadın ona hem kızgın hem de iğrenen bir ifade sunmaktaydı. Yaşlı kadının hemen yanında duran genç kız ise sessiz ve ürkekti. Henüz yirmili yaşların başlarında olan zarif, yüzünden rengi çekilen ve gözleri dolu dolu olan kadının ince bedenini, şirin bir göbek süslemişti. Belli ki hamileydi. İyi de neden her an bayılacak ya da ağlayacak gibi ürkek duruyordu. Çok naif bir kadındı, yaşlı kadının kolunda durmasa bir tüy misali uçup gidecek gibiydi. Hasta falan mıydı?

Bakışlarını Teoman'a çevirdi. Bu kadınları tanıdığı belliydi, o zaman neden konuşmuyordu. Yaşlı kadın konuşmak için öne atılan ve ağzını açan kızın koluna girerek, kulağına bir şeyler fısıldadı ve ona tiksintiyle bakan kızı sürükleyerek götürürken, "Teoman..." diye inleyen kızı azarladi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu işaret parmağıyla kızı gösterirken Erva, her şey o kadar hızlı gelişmişti ki kadın yanlarından selam vermeden geçip giderken, Teoman yaşlı kadına başıyla selam verdi. Ama kız yaşlı kadın gibi değildi, hâlâ kollarından çekiştirilirken, "Teoman..." diye ağlamaklı hâlde sesleniyordu. Yaşlı kadının bir an tereddüt ettiğini fark etti ve genç kadın olduğu yerde durdu, onlara doğru gelmek isteyince

yaşı kadın azarlayarak tekrar kolundan tutup yürümeye zorlamıştı.

"Bırak anne, bırak..." dedi kız öfkeyle, yanağından yaşlar süzülüyordu.

"Julia..." diye uyaran yaşı kadının azarlayan sesi onlara kadar ulaşıyordu, emreder vaziyette bir şeyler söylendi. Genç kadın bir an ne yapacağını bilemez hâlde durdu ve adama ağlayarak baktı, işte o anda acı çeken gözleri yanındaki genç kadına kaydı. Erva gözlerindeki nefreti biliyordu, bir zamanlar Teoman'ın çıktığı kadınlara aynı bakışları o da atardı. Üstelik adı tanıdık gelmişti, nerede duyduğunu hatırlamıyordu ama sanki bir yerde adının geçtiğinden emindi. Hıçkırırken yüzü kızararak, onu çekiştiren annesinin göğsüne yüzünü gömdü. İçinde bir huzursuzluk, aklının alamayacağı saçmalıklar peydahlanan Erva ağlayan kıza merakla yönelince, Teoman onu hızla asansöre çekip düğmeye bastı.

"Dikkate alma onu, eski bir tanıdık." dedi öfkeyle dişlerini sıkarken kapanmış asansörün düğmesine kıracak gibi sert sert vurdu.

"Ama seni tanıyor."

"Beni buradaki herkes tanıyor."

"Kadın ağlıyor, adını sayıkladı, yardım istercesine baktı." dedi Erva kolundan sürüklenerek götürülen kızın ardından bakarken görmüştü ki kadın onu azarlamıştı. Çok naifti, hasta gibi dokunsa yere düşüp kırılacak ve parçalanacaktı. Teoman'dan yardım beklediği çaresiz bakışlarından belliydi. Eski kırığı olsa aşkla bakar ya da sevgilisi olsa nispet yapardı ama kız ondan medet beklemekteydi, hissetmişti. Arkadaşlarının birinin kızı ya da tanıdığı bir kadının yardım çılgınlıklarına kulak tıkamış olmalıydı.

Lanet olsun diye düşündü genç adam, buna hiç gerek yoktu. Canel denen o pis herif Julia ve annesinin buraya geleceğini bildiği hâlde söyleme zahmetine katlanmamıştı. Belki de o haber vermişti, burada metre-siyle birlikte olacağını kulaklarına fısıldamıştı! Rezalet çıkarsa borsa çalkalanacak o da şirketlerinden payına düşen hisseyi toplayacaktı. Aşağılık şerefsiz. Üstelik Teoman'ın Julia'nın Las Vegas'a geldiğinden de haberi yoktu. Birden canı iyice sıkıldı. Yoksa Bakan kızını bilerek mi getirmişti burnunun dibine, ona bir şey mi demek istiyordu? Onunla bir anlaşma yapmıştı, herkes anlaşmaya sadık kalacaktı. Kızı hayatından uzak tutacaktı ama şimdi burnunun dibine sokmuştu. Ve eğer öyleyse bu can sıkıcı karşılaşma, en azından bir amaca hizmet etmişti. İsteddiği zaman anlaşmayı bozabilirdi.

Ama ne olursa olsun gazetelere demeç verilmeyecekti. Onlar yarın sabah bu şehirden ayrılmadığı sürece, Linda dışarıya adım atamayacaktı.

Las Vegas'ın ünlü yeraltı baronlarının ve kumarhane işletmecilerinin olacağı bir açılış gerçekleşecekti. Lanet olsun. Metresiyle katıldığı ilk davette çuvallamıştı. Erva ona dikkatle bakınca ağzının içinde küfreden ama dışarıdan sıkıntısını kızı hissettirmeyen adam gülümseyerek kızı baktı. Bu kadar güzel bir metresi olan hangi erkek onu insan içine çıkarmak isterdi ki. Biri tarafından kapılmasından, başkasına âşık olmasından her zaman korkardı. Hangi adam onun evli olduğunu bilerek yanındaki bu ay parçasını elde etmek istemezdi ki?

“Kimdi onlar?” dedi Erva kıskançlığına yenilip sonunda emindi, Julia ismini daha evvel duymuştu ve kızın o acı çeken tanıdık bakışları tüm öfkesini tetiklemişti.

“Geçmişten...” dedi adam dürüstçe. “Senden evvel olan bir şey...”

“Geçmiş pek geçmemiş gibi.”

“Kafanı böyle şeylere yorma.” Eğilip çenesini kaldırdı, kız ağzını açtığında dudağından ufak bir öpücük çalarak, “Artık geleceğimde sen varsın ve ikimiz hiç geçmiş olmayacağız.” diyerek onu yatıştırdı. Kızın aklındaki sorular da içindeki kuşkular da kuş olup uçtu. Geleceğinde o mu olacaktı? Tek bir ima ve söz onu nasıl bu kadar çabuk ikna edebiliyordu ki? Neyine güveniyor, sonuca nasıl bu kadar çabuk inanıyordu.

Allah'ım sonunda!

“En kıymetlim sensin, senden sonra kimse olmadı.”

Kız kaşlarını kaldırdı. “İnanayım mı?”

“Sen bilirsin.” Omzunu sarsarak kızı edepsizce göz kırptı. “Ama inanman beni mutlu eder. Sana hep dürüst oldum.” Parmağının ucuyla çıplak kolunu okşayarak dudaklarına sokulduğunda, kız kollarını çoktan boyuna dolamış ve titreyen nazlı bedeni kaskatı kesilen hiddetli bedenine yaslanarak onu yatıştırmaya başlamıştı. Ona *geleceğim* demişti, sonunda.

Onun karşılık vermesine keyifle gülümsedi. Geçmiş önemli olmayabilirdi, açıkçası umurunda da değildi ama o kadının gözlerindeki acı geçmemişti. Erva o acıyı biliyordu, içinden daha derinlerden biliyordu. Vicdanı olan her kadın üzülmüdü. Nedense onun yatıştırmalarına rağmen içinden bir yer avaz avaz bağıırıyordu, *yeter gerçekler dökülsün ortalığa* diye. Ve o hamile kadın, belli ki evliydi ya da öyle bir şeydi. Hamileydi. İyi de neden hâlâ eski sevgilisinin peşindeydi? Yoksa gerçekten desteğe, yardıma mı ihtiyacı vardı? Sonuçta Teoman zengindi, aklının bile alamayacağı kadar çok tanıdığı vardı ve gücünün sınırlarını düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Teoman kızı duvara yaslayıp düğmeye bastı. Asansörü

durdururken kız çoktan aklında cınlayan soru işaretlerini silmeye başlamış, adamın esiri olmuştu. Elleri bacaklarına uzanırken aklı başına geldi, "Teo," dedi nefes nefese. "Asansördeyiz."

"Yani," dedi adam dudaklarına sokulurken.

"Kamera," dedi kız utançla yüzünü göğsüne saklarken, adamın dudaklarının kıyısı sinsice kıvrıldı ve cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürerek, "4. asansördeyim, kameraları on beş dakikalığına kapa," dedi, kızın irice açılan bakışları altında çenesine uzandı.

"Teoman," dedi korkuyla Erva, şimdi adrenaline ne gerek vardı. Soluk soluğa hâlde aklını üşütmüş gibi adama bakarken telefonuna mesaj geldi. Gülümseyen adam kadının elbisesinin ip askısına uzandı. Erva çığlık atıp itiraz edemeden dudaklarına kapanarak mantık ve görgü kuralı denen o gereksiz eylemlerden arındırdı. Gerisi on beş dakikaya sığışmaya çalışan tutkunun tiz seslerinin gövdelerine ve cam kaplı lüks asansör duvarlarına vurmasıydı.

Erva korkunç bir gün geçirmiş gibi yorgun hissediyordu. Asansör maceralarını yemek izlemiş ve adam sanki yiyeceklerine turbo seks hapi katılmış gibi lavaboya gittiği anda onu sıkıştırmış ve en son kendine geldiğinde dar kabinin içinde kolları ve bacakları üzerine dolanmış hâlde kalakalmıştı. Sınırları yoktu, korkuları yoktu, utanma kaygısı ya da basılma endişesi de yoktu. Dün gece her ne olduysa bilinçsizce ve sürekli olarak içinde, aklında, düşüncelerinde olmaya karar vermiş gibi duruyordu. Erkeklerin kendini kanıtlama ya da kendilerini tatmin etme psikolojileri çok garipti, sahip olduğu gücü ve sahip olunduğunu göstermenin daha ilkel bir yolunu bulamıyordu. O gece lavabo kaçamağından sonra yemek bitmiş ama kızın korkusu bitmemişti, bir yerde daha baştan çıkıp skandalın dibine vurmadan eve dönmek istediğini belirtmişti.

Suite geldiklerinde ikisi de suskundu. Kız üzerini çıkarırken Teoman kulağında telefon balkona çıkmıştı. Hem baştan çıkmış hem de altüst olmuş, mutlu olma niyetini tamamen unutmuştu. Ne kadar oyun oynarsa oynasın ne kadar gözlerini kapadığını izah ederse etsin, zihnine yazdığı gerçek notlar değişmiyordu. Sürekli etrafında eskiye dair göreceklere kendini hazırlamıştı ama ilk olayda yerle bir olmuştu. Hani onu iyi edecekti, iyi bir adam, iyi bir eş, herkesin aksine iyi bir koca olduğunu kanıtlayacaktı. Ona açıklayıcı bir şey söylememişti ve en son söylediği sözcükle her şeyin bir kez daha mahvolduğunu göstermişti. Kafasını karıştırmış,

tüm gece aklını bulandırarak konuşmasına engel olmuştu ve bunu Erva ne yazık ki süite geldiğinde anlamıştı.

Eskilerden...

O da eskiyecekti ve bir gün Teoman o kadına yaptığı gibi kendisine de zalimce yaklaşıacaktı. Sevgilisini, canını yaktığı başka bir kadının gözyaşları eşliğinde önünden geçirirken "O eski ve değersiz" mi diyecekti!

Artık aklını başına toplamaya karar verdi. İçindeki kuşkuları yemlemek için seks oyunlarına, aklını karıştırmak ve sorularının önünü kesmek için despotluğa izin vermeyecekti. Kendisi için en iyisi neyse onu yapmalıydı. Güçlü olmak zorundaydı. Bir ara aklına tatilini uzatma fikri geldi. Fakat onun için çok geçti. Bu tür faaliyetlerle oyalanması ablası ve eniştesinin reddetmesiyle imkânsız hale gelirdi. Kafasını dağıtması lazımdı. Bu geceyi unutması lazımdı. Kızları arayıp pijama gecesi düzenleyebilirdi. Bir iki insan görüp, bir şeyler konuşabilir, olanları unutabilirdi. Buraya gelmeden, sorumsuzca davranmadan, bu kadar kör âşık olmadan önce nasıl bir insandı? Bu sorunun yanıtını bulamıyordu. Aradan uzun yıllar geçmiş kadar hatırlaması zordu. Değişmişti, değiştirmesine izin vermişti. Sessizce yatağa girip sevdiği adama ilk defa arkasını dönerek düşüncelerinin içinde kaybolmaya başladı. Tüm gece süren yakıcı tutkunun aksine ruhunu üşüten bir soğukla ilk defa ona verdiği aşk öpücüğünü isteksiz ve zorla karşılık vermişti.

Onlar sarmaş dolaş olmamıştı ya ne uykuları huzurlu olmuş ne de düşünceleri normale dönmüştü. Sabaha kadar odanın içini bir gerginlik kaplamıştı. Tüm gece gözüne uyku girmeyen Teoman yattığı yerde kıpırdandı. Kalkmayı hiç istemiyordu ama daha fazla burada kalamazdı, onu kollarının arasına almadan yatamayacağını biliyordu. Şimdi uyandığı zaman o malum konuşmayı yapması gerekecekti, yok yere canları sıkılacak boş yere üzüleceklerdi. Erva salak bir kadın değildi, ona karşı her ne kadar zaafı olsa bile istediğinde inatçı olabiliyordu.

Sabah erkenden Aydın'dan gelen telefonla her şeyin yolunda olduğunu öğrenmişti ama bu sefer işini şansa bırakmayacaktı. Bakışlarını bir kedi huzurunda yastığa pusan melek yüzlü kadına çevirdi ve onu kendine çekerek başını göğsüne koydu, böylesi daha iyiydi. Ayrı yatması ya da göğsü yerine başını yastığa yaslamasından hoşlanmamıştı. Yüzündeki kıvrımlara her baktığında tutkuyu ve arzuyu hissedirdi ama bugün başkaydı, şefkat hissediyordu. Onu koruyup kollayamadığı için üzüldü. Bu iş haddinden fazla uzamıştı, onunla gerçekleri konuşacaktı. Devam etmek isterse hoşuna giderdi ama nazlanırsa, çevresinde kafasını şişiren bir

metres istemiyordu. Bu saatte hâlâ onun kollarında olmasının tek nedeni ona veda edeceğini söyleyememiş olmasıydı, yoksa şimdiye Erva kalkmış ve her zamanki gibi ona veda etmek için kahvaltayı hazırlamış olurdu.

Gitmeliydi. Bu işi halletmeli ve Erva'nın yanına öyle dönmeliydi. Aslında şimdi tek istediği şey ona sarılmak ve günlerce hatta haftalarca yataktan çıkmamaktı. Bir kez daha sevişmek için değil sarılmak için zaman kolladığına inanamadı. Buradan gitmek ya da bu yataktan çıkmak da istemiyordu. Genç kadın göğsünün üstünde saçları tenine yayılmış hâlde yatarken, yumuşacık ama diri vücuduna biraz daha sokuldu. Erva bu hevesli temasla uyandı, uyku mahmuru gözlerle ona baktı. Kollarının arasındaydı ne zaman sokulmuş ne zaman sarmaş dolaş hale gelmişlerdi anlayamadı.

"Neden erken kalktın? Bugün hafta sonu." dedi huysuzca, yüzü hâlâ sirke satıyordu.

"Gitmem gerekiyor." dedi adam saçlarını yüzünden çekip, yastık izinin çıktığı yanağını okşayarak.

"Bugün çalışmasan olmaz mı? Seninle konuşacaklarım vardı." dedi kız tereddütlü sesiyle.

"İşe değil, bir iş için şehir dışına gitmem gerekiyordu. Dönünce konuşsak, bu iş çok acil..." dedi adam tuhaf bir ciddiyetle huzursuz bakışlarını tavana çevirdi.

Kadın kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bana gideceğini neden söylemedin?"

Ona teslim olmamıştı, hesap sorması hoşuna gitmiyordu. Koyulaşan gözleri haddini bilmesi konusunda uyarıyordu. Yine de hırçınlaşmasını ve sorun çıkmasını istemediği için uysallığı seçti ve bu ilkti. "Fırsat olmadı." Onu teskin etmeye çalışarak kollarını iyice narin bedenine sardı. "Pazartesi yanında olacağım, söz. Dilediğin kadar konuşacağız."

Kız iç gererek gözlerini devirdi, başını tekrar adamın göğsüne sakladı. Kokusu, sıcaklığı onu sakinleştiriyordu, parmakları sert göğsünün üzerindeki tüylerde dolaşırken içindeki sıkıntı karnını acıtıyordu. Adam çenesini yakaladı, göz göze geldiklerinde eğildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi dudağından ufak bir buse aldı ve onu nazıkçe yastığa bırakıp dirseklerinde doğruldu. Ensesine ovalayarak kısa bir an gözlerini kapadı, bir şey diyecekmiş gibi bekledi ve son anda vazgeçerek kalkıp banyoya yürüdü. O banyodan dönünceye kadar kız kahvaltayı istemiş, masayı kurmuştu.

Elindeki ufak havluyla saçlarını kurulayan adam ona bakınca içinde

bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Bugün onu bırakmak istemiyordu. Hep yanında olsun ya da hep onun koynunda uyusun istiyordu. Bir an için ona hemen giyinip hazırlanmasını ve Türkiye'ye onunla gelmesini söylemek geçti içinden ama sonra mantığı baskın çıktı, böyle saçma bir fikri düşünmesi bile tehlikeliydi. Dönüş sadece uzun bir uçuş olmakla kalmayacaktı. Ciddi bir tartışmaya gireceklerdi. Açıklaması gereken gerçekler kursağına yağlı bir ilmek gibi bekinmişken bu intihar demekti. Hatta sert bir çatışma bile olabilirdi. Belki de onu dönüşte terk ederdi. Diğer taraftan, yengesi kafasını şişirecek, abisi ona hak verip azar çekecekti. Linda daha şimdiden huzursuzlanmış, tavır koymaya başlamıştı, sürekli telefonlarına saçma sappan ve onu didikleyen şeyler yazmaya başlamıştı. Neyi merak ediyor, ne için huzursuz ediyordu?

Bir an içinde o tanıdık sıkıntı nüksetti. Şu ana kadar görüşmemek için hep işlerini bahane etmişti ama dün gecedен sonra artık tüm bahaneleri boşa çıkmıştı. Dün gece telefonda yaptığı konuşmasını hatırlayınca sinirleri gerildi. Abisi olanları duymuş öfkeden delirmiş, annesi yine dramaya bağlamıştı. Bakan onu yine tehdit etmişti. Julia ise niyetini çok fazla ortaya dökmeye başlamıştı. Kaşları çatıldı. Canel'e gelince o adam sınırı çoktan aşmıştı. O partideki tüm adamların sevgilisini istediğini ve arzulayacağını biliyordu, hangi canlı kanlı erkek bunu yapmazdı ki. O, şahane bir kadındı. Ama bu şekilde bir girişimde bulunmaya kimse cesaret edemezdi, bu konu bile olamazdı. Canel onun olana göz dikerek çizgiyi aşmıştı. Yüzü gerildi. Dolabına gitti ve bir gömlek çıkardı. Belki de yapması gereken tek şey çizdiği sınırı aşanları cezalandırmaktı. Bu onu kısa bir süre rahatlatırdı. Ve eğer bu abisinin sonsuza dek hayatından çıkması demekse varsın öyle olsun! Peki ya bebek? Hayır, buna izin veremezdi! O masum çocuğun bir suçu yoktu, üstelik doğum gerçekleşene kadar ona nazik olacağına dair kendine söz vermişti. Gözleri yatağı toplayan kıza kaydı. Dünden beri sessizdi, düşünceliydi. Sanki bir şeyleri hissetmeye başlamıştı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

"Bırak kat hizmetlisi toplansın..." diye homurdandı.

"Ben hallederim..." dedi kız dalgınca.

"Halletme, bunun işin çalışanlarıma maaş ödüyorum." Adamın sebeepsiz bağırmasıyla kız korkuyla sıçrayarak elindeki yastığı yatağa düşürdü. Teoman dengesiz tavrının farkına varınca derhal sakinliğine sığındı.

Ona meydan okuyan Erva kaşlarını kaldırdı. "Sesini ayarlayarak konuş Teo. Ben senin çalışanım değilim, üstelik kendi işimi kendim hallederim." Ona küs bir baş jesti yaptı. Yastıkları yatağa koyarken adam yanına

gelerek elindeki yastığı hırçınca çekti garip bir öfkeyle yere fırlattı. "Buna ayak uydurmayı öğren artık, sen basit birinin yanında değilsin." diye hırladı. "Bu süitin korumaları, hizmetçileri, şoförü var,"

"Bir de sürtüğü var, değil mi?" dedi kız dişlerini sıkarak, adam tam kaba bir tutumla çenesine uzanacaktı ki kız bir adım geriye sıçrayarak, "O lanet elini sakın uzatma, sakın," diye gürledi. Bir anda nasıl olmuştu da ortam bu kadar gerilmişti.

Eli havada kalan adamla soluk soluğa kadın, bir anda bu raddeye nasıl geldiklerini anlayamayarak birbirlerine şaşkınca bakakaldılar. Sinirden titreyen Teoman dişlerini sıkarak küfretti ve tekrar gömleğini ilikleme işine döndü. Erva yerdeki yastığı alıp silkeledi ve banyodaki kirli sepetine atıp döndü. Yanından geçerken yüzüne bile bakmadan, "Kahvaltı şimdi hazır olur, sen hazırlan." diye söylendi.

Erva adamın ceketini fırçalamak için askıdan aldığı anda, Teoman kravatını bağlıyordu. Genç kadın hemen hiçbir işi hizmetkârlara bırakmıyordu. O bir kadında istediği her şeye sahipti. Hiçbir talebi ya da karpisi yoktu, güzeldi, eğlenceliydi, seksiydi, zekiydi, itaatkârdı ve son derece uyumluydu. Başını şişirmiyordu, şımarımıyordu. Neden ilişkisinin ilk defa bu kadar uzun sürdüğünü ve neden onun için mükemmel bir metres olduğuna dair liste sonsuza kadar uzayıp gidiyordu. Erva ona en güzel günde gelen sürpriz bir hediye paketi gibiydi. Gerçekten bugüne kadar sahip olduğu en mükemmel sevgili, hayatı ona kolaylaştıran en iyi metrestti ve huysuzluğuyla kızı tedirgin eden sadece kendisiydi. Sınırsız öfkesi çay kaşığı gibiydi, arada gelip tüm dengeyi karıştırıyordu.

Adam pantolonunu giyerken dün akşamki yaşadıklarına, o sevimsiz sahneye hâlâ bir anlam veremiyordu. Kız ilk defa ona sırtını dönerek yatmıştı, gece ona sokulmamış, uzaklaşmasına izin vermiş, sabah ayrı ayrı uyanmışlardı, bu da tüm dengesini alt üst etmişti. Asıl öfkesinin sebebi buydu. Bunu yapması canını sıktı. Kendinden mahrum etmesine tahammülü yoktu. Dün bir şeylerden şüphelenmiş olabilirdi ama o zaman neden kısa bir gelecek boyunca metresi olacağını ima ettiği zaman, bu kadar tepki göstermemişti? Ona sorgusuz gelmişti, hiçbir netlik istemeyen kendisi değil miydi, şimdi kapris yapmasına hakkı yoktu. Buna hiç anlam veremiyordu.

Saçlarını omzundan geriye savuran kız, sabahlığını narin omuzlarından kaydırarak çıkardı. "Bugün gitmen şart mı?"

O kadar güzeldi ki. Saçları, yüzü, dik göğüsleri ve beyaz çamaşırın

içinde sakladığı hazinesi, uzun bacaklarıyla ilahi gibiydi. Işık saçıyordu. Saçları omuzlarından aşağı böyle özgürce dökülürken insanın aklını başından alıyordu.

Üzerini değiştirmek için arkasını dönen Erva, “Kahvaltıdan sonra bari bir...” ve adam cevap olarak onu kollarına aldı. Dün gece ona küs kalmışken ona doymadan gitmek tüm düşüncelerine tebelleş olmuştu. Yumuşacık ve sıcaktı. Onu kollarında tutmak öyle güzeldi ki en büyük servetinden daha değerli olduğunu hissetti. Tüm mal varlığını verse onu satın alamazdı. Kollarında çırlıçıplak donan kız şaşkınca yüzüne bakarken tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Bir an durup o anın tadını çıkardı. Onu bırakmayı hiç istemiyordu. Onu kollarından tutarak gözlerini gözlelerinden ayırmayı da istemiyordu.

“Bir daha bana arkayı dönüp yatma!”

“Kavgasız ayrılalım, geldiğinde zaten bolca yapacağız.” dedi kız suratını asarak, Teoman ağzını açamadan aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, “Yakında gitmem gerekebilir.” diye başladı sözlerine.

Bu konuşmaya hazır olmayan adam gerilince onu yatıştırmak adına ellerini ensesine çıkarıp saçlarını kurcalamaya başladı. Dudak bükerek, ‘Ablam huysuzlanıyor. Biliyorsun üç aydan fazladır buradayım. Hem onarı da özledim.’ dedi uysalca.

Gitmekten bahsedince neden en kötüsünü düşünmüştü ki? Neden onu temelli kaybetmekten korkup nefesi kesilmişti? Onun bir ailesi olduğunu, kendinden başka bir sorumluluğu olduğunu hep unutuyordu. Canı sıkılarak, “Ne kadar süre kalacaksın?” diye sordu, kaşları çatılmıştı. Memnuniyetsiz ifadesi çok şirindi çünkü bu ayrılıktan hoşlanmamıştı.

“Bilmiyorum.” dedi kız bedenini ona yaslarken, ‘belki de hiç gelmem’ diyemedi.

Sanki aklından geçenleri okumuştur adam, huysuz ve nemrut bir sesle, “Bir haftadan uzun kalırsan gelir seni alırım.” diye tehdit etti.

“Abim seni vurur.” dedi kız kıkırdarak. “Sadece siz de yok namus, ahlak ve sınır anlayışı, bizim ailemizde de kızlar sevgilisiyle ayrı eve çıkınca abiler ve babalar hiç hoşnut olmazlar.”

“Musevi misin?” diye sordu adam tek kaşını kaldırarak, şimdi düşününce şu ana kadar kızın herhangi bir dini ritüel yaptığına tanık olmamıştı.

“Yok Katolik,” dedi babasının dinini hatırlayarak, adam onu hiç dua ederken ya da hac çıkarırken de görmemişti. Katolikler gibi o garip

tutuculuğu da sahip değildi. Hayır sahipti, edepliymi, ahlaklıymı, bekaretini korumuştı. Onun için! Gülüşü alaycı olunca can sıkıcı oluyordu. "Yine de gelir seni alırım, isterse beni kışkımdan vurabilirler."

Erva kahkaha attı. "Üstelik nereye gittiğimi bile bilmiyorsun. Senden henüz kimsenin haberi yok." diye gerçeği dile vurdu.

"Neden saklıyorsun ki? Konuyu açtığın iyi oldu, geldiğimde bu konuyu da konuşmanın zamanı gelmiş olacak."

"Sen neden beni ailenle tanıştırmıyorsun?" diye sordu, adama baskı yaparak misillemeyi lehine kullandı.

Teoman sorusunun büyüklüğünden yine kaçmıştı. Tuzaga düşürürken kendi düşmüştü. Saçlarını omzundan geriye attı, beyaz boynuna gözlerini dikti. Başını eğerken, "Seni özleyeceğim." dedi boynundan öperek, kız hemen tava geldi. Gözleri kapanarak ona öpüşü için esnek bir yol çizdi, başını geriye attı. "Ben de."

"Ablanı özlesen, abinle beni tehdit bile etsen bile uzun kalmana izin vermem." dedi adam içi sıkılarak, "Sensiz kalacak kadar sabırlı değilim."

Bir an genç kadının gözlerinde parıltı gördüğünü sandı. Şu anda gerçekten de gitmeyi hiç istemiyordu. Ona tek kaşını kaldıran kızı çekiştirerek yatağa yönlendirdi. "Bana dün gecedan borçlusun, küs mü ayrılacağız?"

"Bir gece sadece... Üstelik asansör ve restoran," derken boynuna kadar kızarmıştı. Homurdandı. "Ne kadar obursun!"

Az sonra kollarında kıvranan genç kadının buruk hâli gitmişti, neşyle kıkırdayan keyifli hâli adamın tüm kaygısını ve öfkesini yatıştırmaya yetmişti. "Beni özle." dedi sıkıca sarılırken, "Başka kadınları özlemen, yasak."

"Başka adamlar yok." diye uyardı Teoman. "Sahibini unutma."

"Hiç olmadı ki." dedi kız mutluca. "Sen her anlamda ilkinsin Teo, her anlamda." Bu bir itiraftı ama adam bunu bir alay sandı.

"Hiç olmayacak." dedi gururla ve ekledi. "Ben olduğum sürece hayatına giren tek erkek ben kalacağım."

'İleri de belki oğlumuz olacak, seni onunla paylaşacağım. Seni reddettiğim tek erkek oğlumuz olacak.' diye iç geçirdi Erva.

"Sen tam bir belasın." dedi adamın omzunu ısırp saçlarını şımarıkça dağıtarak.

“Sen de en tatlı belasın.” dedi adam onun yüzünü avuçlarının arasına alıp burnunu burnuna sürterken. “Sen benim canımsın.” dedi nefes nefese birden. “Canımsın. Unutma.”

Kalbi küt küt atan kız ayakları yerden kesilirken ağlama güdüsünü bastırmaya çalıştı. İlk defa ona böylesine güzel bir iltifatta bulunuyordu. İlk defa sahiplendiğini, sahip olunduğunu vurguluyordu. “Sen de benim canımsın.” dedi aynı heyecanla, ilk defa bu kadar içtendi. Hiç ‘aşkım’ ya da ‘seni seviyorum’ dememişlerdi ama ona değer biçen birçok kelimeyi hiç çekinmeden tekrar etmişlerdi.

“Seni...” dedi Erva duraksayarak, adam ona mutlulukla bakınca, “Seni özleyeceğim.” diye lafı değiştirirken içinden, “Beni sev Teoman, seni sevdiğim kadar çok sev.” diye dua etti.

Büyüyorum ve tek taraflı aşkın insana
Yetmediğini en acı yollardan öğreniyorum...

7. Bölüm

"Dürüstlük konusunda kendisiyle kavgalı olan insan, kendisiyle yüzleşmedikçe gerçekleri göremez, kişiliğini göremeyen insan kendine saygı duyamaz, kendine saygı duyamayan insan saygınlık kazanamaz, kendine değer vermeyen insan bir başkasının gözünde asla saygınlık kazanamaz, o yüzden duygusal dirençlerinden kurtulmayan insan doğruyu ve yanlış hep karşısında arar, kusurun kaynağını fark edemez. Bu yüzden sen sen ol, değer görmek istiyorsan önce kendine değer vermelisin ve saygı görmek istiyorsan önce kendine saygılı olmalısın."

Abisinin telefonda söylediği sözler, zihninin labirentlerinde yankılanırken kapıyı usulca kapattı. Loş odanın ortasında bir süre bekledikten sonra yatak odasına geçti. Bu sefer ayrılıkları 2 gün sürmüştü, iki uzun gün, soluksuz, umutsuz, düşünceli geçen iki uzun gün, bitmeyecek gibi sıkıntılı geçmişti.

Uyuyordu.

Uçağı gece yarısı alana inmiş, otelindeki lüks süitine varması ise bir saatini almıştı. Buraya geldiğinde her zamanki gibi kitap okurken ya da film izlerken bulacağını düşünmüştü onu ya da en güzelinden sürpriz yapıp o kışkırtıcı gecelikleri üzerinde kapının girişinde beklerken bulacaktı. Ne hayaldi ama ve o meleksi şeytan uyuyordu. Normalde gece bile ne zaman arasa ayakta olurdu, yanında olmadığı için uyuyamadığını düşünürdü ama son zamanlarda uykuya fazla mı düşkün olmaya başlamıştı?

Adam sessizce ayakkabılarını çıkarırken bir taraftan da gevşettiği kravatını çözüyordu. Bakışları bacaklarına dolanan pikesinin üzerindeki kadına kaydı. Onun kadınına, meleşine... Onu terk edecekmiş! Saçma! Hangi erkek tadını çıkarabileceği böyle bir güzellik varken kendini karanlık bir geleceğe, soğuk gecelere bırakırdı ki. Üstelik sevmediği bir kadın için! O çocuğuna analık edecekti, Teoman ona istediği kadar destek olacaktı, parasal anlamda! Asla kimsenin direktmesini dinlemeyecekti. İsteyen

istediğini düşünsün, ondan bıkana kadar Linda'yı bırakmayı düşünmüyordu. Yavaşça genç kadınının koynuna süzülüp çıplak bedenini ona temas ettirip irkilmesini sağlayarak okşadı. Erva uyku mahmuru gözleriyle kısacık bakmış ve tekrar uykusuna dalarken adama içgüdüsel olarak sokulmuştu. Kokusu onu büyüliyordu, yastığına dağılmış saçlarını kokladı. Uyanmalıydı, özlemişti, iki gündür görmemişti ve canını yakacak kadar derinden bir hisle onun varlığına ihtiyacı vardı. Uzakta olduğunda aklında kalmıyordu, sadece yanındayken de özlediği tek insandı. Kavuşma anları ne zaman aklına gelse, kasıkları taş kesmiş hâlde oturup kalkmasını zorluyordu. Kızı kollarına alarak sinesine çekti.

"Teo..." diye mırıldandı Erva huysuzca.

"Merhaba..." dedi adam ama kızın gözleri yeniden kapanmıştı. Saçlarını yüzünden çekti, parmakları yüzünde dolaştı. Bir insan uyurken nasıl bu kadar güzel olabilirdi ki. Uyanırken aklını alıyordu, uyurken kalbini merhametle dolduruyordu.

Kız iyice sırnaşarak ona uyku hâlinde gülümsedi ve ne zamandır yaptığı gibi burnunu göğsüne sürterek öpücük kondurdu. Bunu uyurken bile yapmayı ihmal etmiyordu. Tenine öpücük kondurmaları seviyordu. Adamın bedeni iyice kaynamaya başladı.

"Uyanmalısın güzellik, çünkü burada seni özleyen bir adam var." Yanağındaki elini dudaklarına götürüp ayartarak okşadı.

"Teo... Uykum var..." dedi Erva sanki ayrılmamışlar ve her gece kollarında kalmışçasına, yatağa biraz daha sokularak derin derin koklayarak sarıldı. Hiç böyle yapmazdı. Uykusu hafifti. Kız ona sokulmasına rağmen hâlâ uyanamamıştı. "Uykucu mu oldun sen?" diye sataşırken elleri dolgun göğüslerine kaydı. Uyurken bile tepki vermiş misket misket uçlanmıştı. İpek geceliğin askılarını düşürerek o muhteşem varlıkları açığa çıkardı, ürpermesini izledi. Güzel bacaklarına, göğüslerine çıplak bedenini sürtüyordu. Heyecanla nefesleri sıklaştı. Ona karşı hissettiği duygularda neden hiç eksilme gerçekleşmiyordu? Göğüslerinin güzelliği aklını alıyordu. Doyasıya okşarken, bakışları ellerine kaydı. Sanki hatırladığından daha dolgun gibiydiler. Kız sırt üstü yatınca üzerine abandı, yüz yüze geldiklerinde parlayan yeşillerine bakıp, "Seni özledim, canım acıyor sensizlikten rahatlamalıyım, uyan." diye mırıldandı.

Gözleri kapanan Erva mutlulukla gülümsedi ama rüyada gibiydi. "Ben de seni özledim." Ellerini saçlarına daldırdı. "Huysuz musun? Uyu sana..." diye homurdandı, uykulu sesi kabalaşmıştı.

"Acıktım." diyen adam başını eğdi, kızın yaralı bakışları altında göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Gözleri sımsıkı kapanan kız ürperdi, uykulu bile olsa sırtını yay gibi gererek ona tepki verdi. Uykusu sabote edilince yavaş yavaş ayıkmaya başlamıştı. Dudakları huzurla kıvrıldı. İri ellerin santim santim okşadığı beden ipeksişti, kilo mu almıştı? Kız gözlerini kapattı, adam devam etti heyecanlı keşfine, o tatlı ağzından çıkan zevk dolu sesler onu daha da tahrik etti. Vücudunun sertleşerek karşılık verdiğini hissedince, harekete geçti. Erva uyurla uyanık hâlinde onunla sevişiyordu.

Ellerini iç çamaşırının üzerinden mahrem yerine kapayıp avuç dolusu sıktı. Teoman edepsizleşince gözlerini açtı. Parmakları en mahrem yerine uzanmış, aklını başından alıyordu. "Uf ya... Tüm uykumun içine ettin." diye huysuzca söylenirken, adamın bacaklarının arasına süzülen başını nefesi kesilerek itirdi.

"Sen de benim tüm günümün için ettin Linda, ben şikâyet ediyor muyum?"

"Yanında bile değildim. Nasıl başardım bunu?"

Dudakları işte aradığı katmanlara kapanmıştı. Kadın gözlerini kapayıp soluğunu durdururken, "Aklımda olarak küçük şeytan, aklımdan hiç çıkmıyorsun ki..." diyen adamın araştırmacı elleri ipek çamaşırını çekti. "Seni düşünmekten aklımı hiçbir şeye veremedim." Homurdandı.

Erva birden hareketlendi, Teoman buna vakitsiz yakalanınca kız bir kedi gibi üzerine tırmandı. Uykulu yeşil gözleri arzuyla parlamıştı. Dudaklarında hain bir gülüşle altına aldığı adamın göğsüne ellerini dayayarak poposunu kasıklarına yasladı. Adam acı çekiyormuşçasına inlerken, "Gözlerini kapat o zaman, uyku perisi geldi." diye emretti.

"Hayatta kapatmam, sen uyandıktan sonra ölsem kapatmam." dedi adam ellerinin biri belini diğeri göğsünü bulurken.

"Zor kullanırım." dedi kız şımarıkça.

"Bağlayacak mısın?" dedi sırt üzeri uzanan adam, kasıklarının üzerinde oturan kıza huzursuzca bakarak yerini ayarladı ve ikisi birden ilk temasla gözlerini kapatıp hazla inledi.

Erva parlayan gözlerini aralarken, "Hayır, işkence edeceğim." dedi bacaklarını aralayıp bedeni yerine biraz daha yerleşirken, adam başını geriye atıp küfretti. Onun yumuşaklığı, sıcaklığı ve ıslaklığı... Kahretsin aklını başından almazsa iyiydi. Onunla yaşadığı zevk dolu saatlerden sonra vücudunda her daim bir mahmurluk izi kalırdı.

"Haydi, kapat gözlerini..." diye ısrar etti bir daha ve adam itaatle gözlerini yumdu. O gece bir kez daha kendini ona her şeyiyle sunuyor ve geri kalan her şeyi bir tarafa bırakıyordu. Sıkıntıları gibi.

"Beni gerçekten özledin mi?" diye sordu ellerini adamın göğsünde dolaştırırken.

Hafifçe kalçasını oynatan adam onu yukarı doğru yükseltirken arsızca gülümsedi, "Delilim var."

"İnanayım mı?" dedi kız inatla inlememeye çalışarak.

"Göstereyim mi?" dedi adam edepsizce.

Erva eğildi, göğüslerini onun çıplak göğsüne yaslamadan evvel üzerinden sürtünerek geçirdi ve göğüs uçlarının teninde bıraktığı ürpermeyi keyifle izledi. Adam dişlerinin arasından solurken iri elleri kalçalarına dadandı. Ağzı kururken hararetinden, "Başka kadınlara baktın mı?" diye sordu kız ciddiyetle.

"Gözlerimi bağlamadığıma göre, elbette baktım." dedi kurnazca, anlaşılan ceza almak istiyordu.

"Güzeller miydi?" diye sordu Erva gözleri tehlikeyle parlarken, adam elleri durmaksızın işine devam ederek geceliğini çıkarmaya çalışıyordu.

"Bilmem... Fark edemedim, o anda başka bir güzel kadını düşünüyordum. Çıplak, ateşler içinde bana bakarken."

Uyuz.

Kız omzuna vurdu. "Başka bir kadını düşündün, öyle mi?"

"Sana baktığım gibiyse kastın, sen varken başka kadınlar aklıma gelmiyor Linda. Kime baksam o kadın zaten sensin. Ben diyorum sana, büyüledin beni..."

Yüzü gülen Erva şımarıkça sırnaştı. Dudaklarına ufak bir buse koydu. "Yani tüm kadınlara çapkınca baktın!"

"Olabilir, bu onların sorunu."

"Kalpleri yerinden oynamış olmalı, yazık onlara."

"Kalbin yerinden oynuyor mu?" diye sorarken göğsünü avuçlayarak ağzına çekti. Erva izin vermeyince ince beline kollarına dolayıp hızla altına hapsederken, ufak çılgılığı eşliğinde üstüne abandı. "Çapkın ya da değil... Benim gördüğüm tek yüz senindi kadın, aklımdan olmaman gerekirdi. Ama her zaman aklımda bir tek sen varsın."

"Olsun, sen yine de bakma başka kadınlara." Bakmasına dayanamazdı.

İçti acıyordu ne zaman başka kadınları düşünse, paylaşmaya tahammülü yoktu.

"Olur efendim, gözlerimi giderken sana bırakırım." dedi adam dudaklarını şakağına, yanağına ve çenesine dokundurarak, teninin kadifemsi yapısıyla aşk yaşadı.

"İyi fikir." dedi kız yüzü mutlulukla aydınlanmışken kollarını sevdiği adamın boynuna dolayarak gülümsedi.

Adamın akli yüreğiyle çelişti. Bir gülüş nasıl bu kadar çok özlenirdi ki. Aslında kıza dair her şeyi özlüyordu, sesini, bedenini, gözlerini, kahkahalarını ve hatta az bile olsa yaptıkları kavgalarını...

"Hadi başla işkencene sabrım kalmadı." Nazlanan bedenini biraz geri çekti. Kız bacaklarının arasına girmesi için iyice araladı.

"Sen mazoşistsin biliyordum." dedi sataşarak.

"Konu sen olunca öyleymişim, ben de dün öğrendim." Huysuz sesi okşar gibi çıkmıştı. Cidden dün öğrenmişti, onun için olan değerinin sandığından fazla olduğunu artık biliyordu. Kız kahkaha atarken keyifle başını iki yana salladı. Kollarını genç adamın boynuna doladı ve uzun uzun öyle durdu. Sonunda dayanamayan adam kıızı ikna etmenin en güzel yolunu buldu, işkencesini unutan Erva ise çoktan ona köle olmuştu. Dudakları tenlerini ezbere dolaşırken, elleri onlara sadece yarenlik ediyordu. Akılları tükenirken tutkuları şahlanıyordu.

Dakikalar sonra bitkin bir hâlde, nefes nefese yatağa uzandıklarında, birbirlerinin kolları arasında uzunca bir süre kıpırdamadan yattılar. Soluk soluğa olan Erva başını sevdiği adamın geniş göğsüne koymuş, onun hızla kalkıp inen göğsü üzerinde kendine gelmeye çalışıyordu. Teoman usul usul genç kadının saçlarını okşuyor, ona verdiği mutluluğun tarifi olmayacağını düşünüyordu. Bir eli saçlarında oyalanırken diğer eli de yaramazlık ederek belinde, karnında, bacaklarında, göğüslerinde dolaşıyordu ve fark ettiği şeyler adamın hoşuna gidiyordu. Sanki hatları biraz yuvarlaklaşmıştı, önceden çok zayıftı kemikleri batardı, şimdi yumuşacıktı her anlamda sımsıcaktı.

"Biraz kilo mu aldın?" diye sordu merakla.

"Sanırım, kıyafetlerim dar geliyor. Sence çirkin mi oldum?" diye sordu kız merakla.

Adam dudaklarını saçlarına dokundurup özlediği kokuyu içine soludu. "Sen yüz kilo da olsan çirkin olmazsın." Göz kırptı çapkınca. "Ama alma olur mu?"

“Hain...” diye omzuna vurdu. “Bin kilo olduğum zamanları göreceksin...”

“O zaman sana nasıl sarılacağım?” diyen adam kızın yanlarına dokunarak gıdıklarken, kahkahalarını dinleyerek dünyanın en mutlu erkeğinin kendisi olduğunu düşündü. Ve en şanslısının... Kadın kendini tamamen ona teslim etmiş biri olarak dudaklarına yaklaşıırken, “Ama her kadının ömründe çok fazla kilo aldığı zamanlar olacak.” diye fısıldadı, cevabını merakla bekledi.

“Ama sen yine de alma.” dedi adam onun imasını ciddi anlamayarak, şu ana kadar sahip olduğu en güzel metresti ve bedeniyle eşsiz olan kadın, diye düşündü. Gözlerini kapattı, buraya gelirken çatlayacak gibi ağrıyan başının ağrısı dinmişti, hem de ilaç almadan. Bu kız ona şifaydı. Yengesi ile yaptığı tatsız konuşmayı bir kenara attı, abisiyle ettiği kavgayı aklından sildi. Bebeği unuttu. Julia zaten aklında yoktu, umurunda da olmayacaktı. Saatlerce konuştu, şakalaştı, sataştı, kızdırdı ve sonunda bir daha yorarak uykuya teslim olmasına izin verdi.

Uyuyan kız boynu ağrıyınca başını kaldırdı, hafifçe döndüğünde adamın gözlerini kırpmadan yüzüne baktığını fark etti. Uykulu sesi, yarı aralık gözleriyle, “Uyuyamıyor musun?” diye sordu.

“Seni izliyorum.” dedi adam işaret parmağını yanağında ve dudaklarında dolaştırarak.

“Manzaran güzel mi?” dedi kız pikesini üzerine çekştirip, çıplak bedenini kaparken.

“Enfes.” dedi adam arsızca. “Dağlar ve ovalar, en sevdiğim tablo.. Paha biçilemez...”

“İğrençleşme...” dedi Erva adamın üzerinden çekştirdiği örtüyü kavrayarak açmasına izin vermedi. Utanmak değildi yaptığı ama nazlanmak hoşuna gidiyordu.

“Sen sordun.” dedi adam örtünün içine daldırdığı eliyle kızın yumuşak göğsünü kavrayarak, “Dağları severim, ovalara ise bayılıyormuşum.”

“Teo...” dedi kız ciddiyetle, bu sefer gerçekten utanmıştı. Adama dönüp bacağına bacaklarının arasına sokarak, “Bende tekme atmaya bayılıyorum” dedi. Şimdi başı omzundan koluna düşmüş, yüzü yüzüne merakla bakıyordu.

“İşte bomba geliyor.” dedi adam kaşlarını kaldırarak işaret parmağıyla burnuna ve dudaklarına dokundu.

“Ciddi ol lütfen.” diye azarladı kız adamın elini savuşturarak.

"Sen olursan, ben de olurum." dedi adam hâlâ kızı okşayıp, başını döndürmeye devam ederek, Erva eline vurarak uslu durmaya zorladı ama durduramadı.

"Beni istiyor musun?" diye sordu ona biraz daha sokularak, en hassas noktasına dirseğini yaslamıştı, istekten kastı buysa delilini hissetmiyor muydu?

Adamın gözleri ışıldadı. Ama sonra kızın yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. Bu soruyu sorarken sesinde bir tereddüt var gibiydi, umursamadan gülümsedi ve genç kadının dudaklarına dokundu. "Şu yatağa her girdiğimizde sana bunu gösterdiğimi sanıyordum Linda. Seni nasıl da deliler gibi istediğimi hâlâ öğrenemedim mi?"

Kalbi hızlanan kız bir an sessiz kaldı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı, "Evet, ama sormak istediğim şey seks değildi. O da var ama önceliğim o değil? Yani şey? Uf!" Bocaladı. Kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Onun ciddi bir şeyler hakkında konuşmak istediğini anlayan Teoman, huzursuzca kaşlarını kaldırdı. "Seks olmazsa biz ne yapacağız bu yataкта, yazı tura mı oynayacağız?" diye sordu huysuzca, alaylı sesi gergindi. Tıpkı bedeni gibi...

Kız bir süre daha sessizce durdu. Sanki tepkisini ölçüyor kendi anlam şeklini irdeliyordu. Adam dikkatle onu izledi, yüzünden geçen duygu çeşitlerini okuyamadı, derdi neydi?

"Teoman?"

"Evet?"

"Sence de artık konuşmamız gerekmiyor mu?"

Bu ses tonundan ve sesindeki ifadeden hoşlanmadı, rahatsızlığı arttı. Genç kadının yutkunduğunu fark etti, tıpkı kendisi gibi bedeni kasıldı, yüreği taş kesti. Ayrılmak istediğini falan söylemeyecekti herhâlde! Karına bir ağrı saplandı. Onu mutlu ediyordu, neden ayrılmak istesin ki. Teoman bu fikri aklından sildi. Başka bir sıkıntı olmalıydı. Ailesi durumu öğrenip onu yanına çağırması olabilir miydi? Tutucu bir aile olduğunu hep dile getirirdi. Sesindeki rahatsızlık huzursuz etmiş olsa da umursamadı. Kadınların bu tarz konuşmalarını daha önce de duymuştu. Geleceğe dair sorular, planlar, meraklar ve projelerdi. Bunlar boş şeylerdi! Erva o kadınlardan değildi, sormazdı ve buna başlamaması için dua etti. Genç kadının bu tarz konulara girmemesi ne de olsa onda en beğendiği özelliklerden birisiydi, kesin başka bir şey için ciddi bir konuşmaya hazırlanıyordu. Parasal sıkıntısı mı vardı? Ya da daha başka...

“Maddi bir sıkıntın mı var?”

“Yok ne maddi ne de manevi sıkıntım olmaz. Benim demek istediğim başka. Konu şu ki bizim hakkımızda konuşmak istiyorum.”

İçini çekti adam, belki de durumu ona izah etmenin zamanı gelmişti. Yavaşça dirseğinin üstünde ona doğru döndü. Gözlerinin içine ciddiyetle baktı. “Konuşalım güzelim, konu neydi?”

Genç kadın ona alev alev yanan yeşil gözlerle bakıyordu. Onun sakinliği cesaretini tetiklemişti.

Sanki zor bir şeyi, onun kızacağı bir şeyi söylemekten çekiniyordu. Sıkıntıyla kaşlarını çatıp dudaklarını büktü ve elini şakağında dolaştırdı. Bir an için kendini suçlu hissetti. O kadar kolay bir kadındı ki onu zorlamadan her şeyiyle kollarına gelmiş ve orada kalmaktan şikâyet etmemiş birisinin ondan bu dem çekinmesine üzüldü. Yoksa? Derdi başka mıydı? Şimdi gitmek istese nasıl durdururdu, ne vaat edebilirdi? Kız huzursuzlandı. Gözlerini sakladığını ve dudaklarının titrediğini görebiliyordu. Yüzü yumuşadı ve şefkatle yanağını okşarken dudaklarından öptü. Telaşını, korkusunu, hatta kâbusunu saklayarak olgun ve soğukkanlı konuştu.

“Gitmek mi istiyorsun?”

“Hayır.” dedi kız telaşla, gözleri korkuyla kocaman olmuştu. Adamın ona çaktırmadan kasılan bedeni rahatlatırken tuttuğu nefesi dudaklarından usulca sıyrıldı. Gözlerini ayırmadan ona bakıyordu ve şu anda bu gözlerde görmeyi hiç istemediği bir ifade görüyordu. Endişe! Ve bu onu huzursuz etmişti.

“Eş ve çocuk...” diye başladı Erva çekinik sözlerine ama daha bitirmeden kaşlarını çatan adamın sert çıkışıyla olduğu yerde sıçradı.

“Saçmalama...”

“Saçmalık değil bu. Daha dinlemedin bile.” dedi ürken kadın.

“Dinlenecek bir konu değil.” dedi sertçe adam geriye çekilerek, ondan uzaklaşırken sohbetin kapandığını belirtiyordu.

Ve o anda genç kadının gözlerinde bir şeyler paramparça oluverdi. Üzerindeki pikeyi geriye atıp yatağının ayak ucuna bıraktığı sabahlığını alıp üzerine geçirdi. Öfkeden ve hayal kırıklığından titriyordu. Elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. Neden bu konulardan kaçıyor, konuşmayı hep geçiştiriyordu?

Yataktaki adama bakarak, “Saçmalıyor muyum? Daha konuşmaya başlamadım bile. Dinlemeye tenezzül etmiyorsun.” diye haykırdı. Sesinde büyük bir endişe vardı. Gözleri panikle sağa sola kaçışıyor, nefesi genzine

ukanıyordu. Uzun zamandır düşündüklerine nereden başlayacağını kestiremiyor, ilk hangi sözlerin onu öfkeliendireceğinden ve kendini ürkütceğinden korkuyordu.

Çileden çıkarken kendini denetlemeye almaya çalışan adam bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Yataktan kalkıp üzerine pantolonunu geçirdi. Hatta bu konuyu tekrar açmasını da istemiyordu. Fermuarını çekip düğmesini ilikledi. Böyle şeyler hasır altı edilmeliydi. Gömleğine uzandı. İçindeki sıkıntı büyümeye başlamıştı. Korku da cabası!

"Konuşmamız gerekiyor ama..." dedi kız inatla, onun kaçmasından korkuyordu. Ne zaman konu onların geleceğine gelse kaçıyor. "Bu konuyu erteleyemeyiz..."

Adam gömleğini hırsla iliklerken ona öldürücü bakışını attı. Böyle konularda baskı yapmak isteyen diğer kadınlardan o kadar farklı görünmüştü ki bir an cidden Linda başka sanmıştı. Onlar gibi olmaz, verdiğiyle yetinir sanmıştı. Yüksek egosu erkek egemenliğini kısaca dikte etmişti. Gözünde büyütülmüştü, saygısını ve ilgisini kazanmıştı. Şimdi onlar gibi olduğunu görmek istemiyordu. Çünkü bu kadar zaman boyunca ona bambaşka biri gibi görünmüştü. Hiç kimseye benzemezdi, şimdi tüm o baskın kadınlar gibi ucuz ve servet avcısı olmasını istemiyordu. Yoksa biri kafasına tuhaf fikirler mi sokmuştu? Birisiyle mi görüşmeye başlamıştı? Bir haber mi duymuştu? Para hırsı yoktu içinde, belki de başlamıştı? Servet avcısıydı belki de en başından beri kendini saklıyordu ama adamın gözlerini boyamayı başarmıştı. İçinde yükselen ani öfkeye rağmen, kendine asla başka bir sevgili bulmayacağını çok iyi biliyordu. Sadakatinden emindi? Emindi değil mi? Yoksa bir adam aklını mı çelmişti? O sadece kendisine aitti ve konu burada kapanmıştı. O bir tek Teoman Paksoy'un metresi olarak kalacaktı. Başka adamların değil... Bir tek onun!

İçgüdüsel bir sahiplenme hissiyle kıza sokuldu ve öfkesini bir kenara koyarak kaybetme dürtüsüne yenildi, yumuşadı, anlayışlı hâline büründü. Düşünceli yüzünü avuçları arasına alırken kolunu kibarca beline doladı.

"Bu ilişkiye başlarken, bu sürece birlikte karar vermiştik. Ciddi konular olmayacaktı. Keyif alacaktık, birlikte geçirdiğimiz her andan mutlu olacaktık. Üç ayda kendini değişime sokmaya mı başladın? Yoksa sıkıldın mı? Yetmiyor muyum sana?"

Kız bakışlarını kaçırıldı. Demek istediği bu değildi ki. Üç ya da beş ne fark ederdi, onun kadını olmuştu, sevgilisi ve hatta her zaman ertelediği bir gerçekle odalığı... Ona gizli saklı bir hazine gibi davranmasına

izin vermesinin tek sebebi, sevgisini kazanmak için zaman kollamaktı fakat bugün anlıyordu ki hatayı asıl burada yapmıştı. Zihni bulanırken adamdan biraz gerilemek isteyerek, "Kararımı vermem gerek artık..." diye söylendi. Adam onun yüzüne, "Ne kararı?" der gibi kaşları çatık hâlde bakarken, "Bizim için." diyen kadının bu sözleri, içini rahatlatmışa benzeriyordu. Belki de hâlâ az önceki konuşmadan dolayı gergindi. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Onu teselli etmeyecek, tutamayacağı sözler vermeyecek, vaatlerde bulunmayacaktı. Ne kadar veriyorsa o kadarını kabullenecekti. Hayatını sadece kendi bildiği gibi yaşırdı, başkalarının bunu biçimlendirmesine izin veremez, direktmeyle yönetmesine karşı çıkardı. Geçmişte böyle olmuştu, gelecekte de böyle olacaktı. Zorla evlendiği kadın bile bunu kabullenmişken, o kimdi! Zaten çok uzakları görmek de istemiyordu. Şu anda yanında, yatağındaydı ve hayatındaydı, bundan mutluydu. Şu evrede önemli olan da buydu. Belki onun da endişelenme nedeni buydu. İlişkilerinin ömrünün tükendiğini falan mı sanıyordu? Ondan sıkıldığını, bırakacağını falan... Ama onu hâlâ metresi olarak istediğini defalarca dile getirmişti. Ondan ayrılmayacağını, gittiği yere kadar gideceklerini, sıkılana kadar devam edeceklerini defalarca belli etmişti. Ama öyle görünüyordu ki bu konuyu yenilemenin zamanı gelmişti.

"Yoksa senden sıkılmamdan mı endişeleniyorsun? Eğer öyleyse buna gerek yok. Ben hâlâ sana karşı ilk günkü gibi tutkuluyum ve istekli... Aynı anda heyecanlıyım da."

Kız başını iki yana salladı, ondan uzaklaşarak gözlerinin içine ürkekçe baktı. Adam kolları boş kalınca ürperse de umursamadı. "Bu öyle bir konu değil Teoman." Kollarını göğsünün altında toplayarak biraz düşünür gibi duraladı, aklına bir açıklama gelmesini bekledi ama olmadı. "Diyelim ki bir şey oldu... Kötü bir sürpriz... Ben sandığın kişi değilim." Sonunda tereddütlü sesiyle konuya başlamıştı.

"Uzaylı mısın?" dedi alayla gülen adam.

"Lütfen ciddileşir misin?"

"Tamam o zaman, en başından dediğim gibi sen Prens Charles'in gayri meşru kardeşisin."

"Lütfen alayın sırası değil, konu ciddi." dedi hüsrarla, adam kaşını kaldırdı. İnatla anlamak istemiyor gibiydi ya da gerçeklerden kaçıyor. O da en az kendi kadar iyi biliyordu ki bugün illa gelecekti. "Demek istediğim şu ki... İkimizden biri sandığımız kişi değiliz... Her şeyi değiştirecek

bir şey öğrendin, ne yaparsın?"

Kadının ciddiliği, sözlerinin şaibesi adamın içini karıştırdı. Yoksa biri ona gerçekleri mi fısıldamıştı? Kim, neden böyle bir şey yapmak istesin ki. Buna müsaade etmeyeceğini bilirlerdi. Birden sertleşti. Çenesi kasılırken, "Yani senin başka bir adam tarafından baştan çıkarılıp üç günde onun metresi olman gibi bir şey mi?" diye nefretle tıslayınca, kız karnına tekme yemiş gibi geriledi ve ayağı yatağa çarptı. Tokat atsa ancak bu kadar hızlı tepki alır ve böylesi yerle bir ederdi. Onca konuşmanın arasında aklına gelen ilk şey bu mu olmuştu? Güvensizlik. Sadakatsizlik. Nefesi kesildi. Üç günde yatağına gelmesini yüzüne vurmak için ilk tartışmalarını kollayan zalim bir adamdı. Oysa onun sevgisini ve ilgisini kazanmak için yıllardır sabırla nasıl da beklemişti! Bir parça ilgi kııntısı için tüm ömrünü ayaklarına sermişti. Burnunun içi nemlendi, elleri ve bacakları titremeye başladı. Kalbi çok derin bir darbe almıştı. Bu sözlerin telafisinin olmayacağını biliyordu, Teoman ne kadar af dilerse dilesin tartışmayı sonlandırsalar bile bir ömür bu suçlaması ve hakareti asla içinden çıkmayacaktı. Bir kadının en büyük korkusunu en savunmasız anında üstüne salmıştı. Zalimce, hadsizce, vicdansızca, birlikte yaptıkları hatanın faturasını ona kesmişti.

Adam üzerine sert bir adıma atarak, "Kim o adam? Kimin için terk etmek istiyorsun beni?" diye öfkeyle kükredi. Kıskançlıktan gözü dönmüştü, bu konuşmadan anladığı gerçekten ahlaksız olacağı mıydı?

Kız adamın öfkeden kararmış, sinirden kasılmış yüzüne bakarak başını iki yana salladı ve korkuyla bir adım geriledi. Gözleri sislenmiş, içindeki sıkıntı yükselmişti. Bu iftira, bu aşağılama son sabrını ve dirayetini de tüketti. Onu nasıl ucuz birisi gibi görürdü, nasıl bu şekilde bakardı? Ona en masum duygularla yenilmişti, ilki olmuştu, o günden sonra şüphe duyacağı tek bir olaya izin vermemişti. Kazara dışarıda karşılaşacakları bir sürece maruz kalmamak için gününün tamamını neredeyse üç aydır bir süitin içinde onu bekleyerek ve güzel günlerin geleceği anı kollayarak sabırla bekliyordu. Bu suçlamayı hak etmemişti.

"Kim o pezevenk?" diye gürleyince Teoman, Erva dehşet içinde yerinden fırlayıp adama tekmesini savurdu ama Teoman o kadar çevikti ki onun güçsüz bedenini tek hamlede yakaladı ve sırt üstü yatağa düşürdü. Canı yüreği kadar acımayan kadın, sırtı yatakla bütünleşirken gözyaşları içinde soluğu kesildi. Çaresizce adama tekmelerini savurmaya devam ediyordu. Ona öfkeyle hırlayan Teoman üzerine bir aygır gibi çökmüş kılmıdamıyor, ayağının bileğinden yakalayıp tekmelemesini engelliyordu.

Hırçınlaşan kadını tekrar bedeninin altına hapsetti ama bu sefer zevkten değil nefrettendi. İkisinin de bedeni titriyordu, biri öfkeden biri kırgınlıktan hızlı hızlı soluyordu.

“Seni adi piç, ben öyle bir kız mıyım?” diye haykırdı elleri arasında çırpınırken, gözünden akan yaşlar yüzünü yıkıyordu. Kalbindeki öyle acıydı ki haykırsa gitmiyor, çırpırsa bitmiyordu.

“Nasıl bir kızsın?” dedi adam aynı nefretle tıslayarak. “Üç gün sürdü seni baştan çıkarmam, üç günde attın kendini kollarıma. O adam kaç gün zorladı seni? Bir mi, iki mi?”

“Adi piç...”

Bu kadar adi olamazdı, bu kadar şerefsiz olamazdı, bu kadar vicdansız olamazdı. Ona karşı beslediği umutlarını, hayallerini, sabrını, tahammülünü, inadını bu kadar değersizce yıkamazdı.

“Hissetmiyor muyum sanıyorsun? Uzaklaştığını, sürekli kendi içine çekildiğini, dalgınlıklarını, benden kaçışlarını, eskisi gibi olmayışını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Kim o şerefsiz?”

“Şerefsiz sensin...” dedi Erva dişlerinin arasından haykırarak, acı içinde hıçkırdı. “Bana bu şekilde baktığın, onca zaman beni bir yatak arkadaşından ileri görmediğin için asıl şerefsiz sensin.” diye hıçkırdı. “Lanet olsun, kalk üzerimden!”

Gözlerinden yaşlar akarken çelimsiz elleri acıyor, adamın güçlü kolları arasında debeleniyordu. Haykırarak hıçkırdı. Teoman o anda neler saçmaladığını fark ederek kızın hıçkırarak ağlamasını izledi. Bileğindeki ellerini çözerek yüzünü avuçları arasına aldı. Yanaklarını kurularken soluk soluğa, “Özür dilerim.” diye pişmanca tekrarlardı. “Özür dilerim sevgilim, bana bak.”

Kızın ıslak yüzünü avucundan çekmeye çalıştıkça daha fazla çevirdi boynunu kendine, bakması için zorladı. Yaşlı gözlerinden öptü. “Affet...”

Korkusundan neler yapmıştı? Kırmış, acıtmış, her şeyi mahvetmişti. Aslında konuyu tekrar buraya getirmesinden ve korkusundan sertleşmişti. Ama onu caydırma çabası başarısız olunca tüm dengesini kaybetmişti. Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Erva küfrediyor, onu tekmiyor, istemediğini haykırarak sinir krizi geçirirken debeleniyor ama kurgın gözleri ona bakmıyordu. Teoman soğukkanlılığını kaybedip ona söyledikleri için pişmanlık içinde boğulurken elinden geldiğince sakin olmaya gayret ediyordu.

“Defol...” dedi Erva hıçkırarak, “Git buradan, seni görmek

istemiyorum.”

“Ne oldu anlat... Lanet konuyu anlat...” diye bağırdı adam kızı kollarından yakalayıp tekrar altına hapsederek, Erva can veriyor gibiydi konuşmak yerine istemediğini haykırıyordu.

“Hiçbir şey anlatmayacağım sana...” dedi kırılgan sesiyle, ıslak gözlerini nefretle gözlerine dikerek, “Hak etmiyorsun. Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Senin için göze aldıklarımı, senin için kendimden vazgeçtiklerimi, verdiğim değeri hak etmiyorsun. Herkes haklıymış... Herkes senin için ne kadar doğru konuşmuş... Ben salak gibi sana inanmak istedim, ilkim ol istedim... Hep hayatımda ol istedim. Ne hayal, senin gibi bir şeytan için hayatımı mahvettim!”

“Herkes kim?” diye bağırdı Teoman, ne diyordu bu kadın? Ne saçmalıyordu? Onun için ne yapmıştı ki? İki günde yatağına girmişti, üç ay olmadan da hak talep etmeye kalkmıştı. Onun için çok fazla uğraşmasına bile gerek kalmamıştı. Çok kolaydı, çok istekliydin! O da diğerleri gibi aşaklık bir sürtüktü. Belki de bakire bile değildi. Belki de o bile bir doktorun eseri idi! Her şey numaraydı. Takıntılar, sanrılar, suçlamalar pişmanlığının eseri idi ama o kadar kibirliydi ki bunu görmeyi reddediyordu. Teoman saçmaladıkça kendinden uzaklaştı, kendi benliğinden uzaklaştıkça kıza olan öfkesi katlandı. Aşk nefretin ikiz kardeşi idi, bunu anlayamadı. Kendi hatasını kabullenemedi, onu kaybetmeyi kabullenemedi, bunu düşündükçe korkuya kapıldı ama bunu da kabullenemedi. Kaybetme korkusuyla hata üstüne hata yaptı. Durup sakinliği, mantığı, sorunu düşünmek yerine sadece kızın kendini terk etme potansiyeline çakılıp kaldı. Kadınlar neden hep böyle yaparlardı? Neden önce bir şey söylemeye kalkar ve hemen sonra hiçbir şey yokmuş havasına girerlerdi ki? Konuşacak, derdini anlatacaktı.

“Linda söyle ne oldu? Birini mi gördün? Bir şey mi duydun?” Evli olduğunu mu duymuştu? Ya da bebeği? Başka ne olabilirdi ki? Başka bir adam yoksa derdi neydi?

Adam bu konunun hemen şimdi ve burada halledilmesini istiyordu. Tekrar açılmasını asla istemeyeceği bir konuydu ve bu gece bir daha açılmamak üzeri kapanmalıydı. Eski Linda geri gelmeliydi, mutlu eden, arzu edilen, kalbine ve ömrüne iyi gelen kadını yeniden istiyordu.

“Konuş, madem açtın içini, dökül. Daha neler sakladın benden?”

“Bırak...” dedi Erva artık sakinleşmeye başlayarak kırılgan, kızgındı ama en çok hayal kırıklığı içindeydi. “Dokunma.”

“Dokunurum.” dedi Teoman hırsla, onu kaybetme korkusu dengesiz ve düşüncesiz yapmıştı. “Benim kadınımsın.”

“Bırak...” dedi kız hıçkırarak. “Lütfen.” Artık şu saatten sonra onun hiçbir şeyi değildi. Bitirmişti. Mahvetmişti. Ona olan inancını tüketmişti. Onun hırçınlığını direttikçe inadını kamçıladığını biliyordu. Söylediği sözleri zerrece acıtmamıştı asıl yerle bir eden düşünceydi. Onu hep basit, kolay, gözden çıkarılacak bir seks objesi olarak görmüş, yatak anılarının ilerisini düşünmemişti. Hayalleri, düşünceleri, planları ya da sevgiye dair bir inancı olmamıştı. İleriye dönük tek kurduğu hayali, bir kez daha sevişirken bir sonrası olmazsa daha ne kadar ileri gidebilir, onun düşüncesiydi. Toparlanarak doğruldu, yatakta oturarak yüzünü koluna silip burnunu çekti. Ortam iyice gerilmişti.

Adam kızın perişan hâline bakakaldı. Gözleri ağlamaktan kızarmış dudaklarının arasına isyan hıçkırıkları sıkışmıştı. Onunla hiç kavga etmemişlerdi, bu kadar şiddetli dalaşmaya girmemişlerdi, şu ana kadar hep uysal ve yapıcı olmuştu ve hep de böyle kalmasını istiyordu. Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin verecek değildi. Kızın yanına geldi, önünde diz çökerek ellerini avucuna aldı. Yüzüne bakarak, kızın çekiştirdiği ellerini dudaklarına götürüp özür diler gibi öptü. Erva gözlerini kapattı ama göz yaşları yanaklarından akmaya devam ediyordu.

“Söylesene...” dedi sabırla. “Konu ne? Lütfen.”

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu, kız sımsıkı yumduğu gözlerini açtı ve gözlerinin içine cesurca bakarak, burnunu çekti. “Evlen benimle.” dedi öyle apansız ve aniden.

Adam elektrik akımına kapılmış gibi dehşete düşerek kızın ellerini bırakıp ayaklandı, cin çarpmış gibi olmuştu. Ondan bu soruyu beklemiyordu, hayır ondan bu kadar ileriye dönük bir hayal beklemiyordu. Bu hayal bile değildi, delilikti. Arkasını döndü ve balkona doğru ilerledi.

Erva üzerine geceliğini giyerken adama baktı. Sabahlığını geçirirken üstüne onun koltuğa oturduğunu gördü. Uzunca bir süre camın önündeki berjerlerde öylece oturdular, sakinleştiler. Sonunda ilk konuşan genç adam oldu. Ellerinin arasına gömdüğü bardağı dudaklarına götürmeden evvel, “Ne dediğini bilmiyorsun?” diye homurdandı.

Sakindi. Ama bunun için büyük çaba harcaması gerekmişti. İçkisini yudumladı. Beyni tüm algılara kapanmış gibiydi, zekasıyla parmak ısır-tan adamın mantığı durmuştu, kızın ağlayan sesi ve inatçı yapısı zihninde cınlıyor, son sözleri kalbini deşiyordu. Genç kadının içini çektiğini duydu,

hâlâ sessizce ağlıyordu. Ona baktı.

Erva yorgun sesiyle, "Biliyorum ne dediğimi. Madem bana değer veriyorsun, evlen benimle." dedi yine aynı konuyu savunarak.

Adam elindeki bardağı atar gibi sehpaye sertçe bıraktı. "Saçmalama..." Alelade bir konu gibi 'evlen benimle' diyemezdi. İçinde bastırmak için çok uğraştığı duyguları vardı.

"Ya hamile olsaydım." dedi kız inatla burnunu havalandırarak.

Bu sözler bir gülle gibi adamı yerine çaktı. "Hamile misin?" diye sorması gereken adam, "Bu imkânsız. Korunuyoruz. Ben her anlamda korunuyorum. Bu yüzden bu konuda konuşmak çok anlamsız. Eğer korkuların varsa gideriz doktora şu zimbirtılardan taktırırız sana..." diye sertçe inadını sürdürdü.

Kız çok üstüne çok yaşadı. Kazara hamile kalsa aldırmaya meyledecek gibiydi. Uzun süre karşısında oturan kadına baktı, bir cevap bekledi, olmadı. Gözlerinin ifadesiz olduğunu gördü. Fazlasıyla ifadesiz.

Adam duygusuz bir manyaktı. Ona neler demişti. Ondan bir gelecek istemiyordu, kısa süreliğine yataklığı olmasını bekliyordu.

Öfkeden kuduran Teoman kızın içini rahatlatmak için, "Buraya gel." diye buyurdu. Bu saçmalığa bir son vermeleri gerekmekteydi. Onu yatırtmalıydı, sakinleştirmek onun elindeydi. Bu kadar emekten sonra kaybetmek istemiyordu. Başını kırgınca iki yana sallayan kız hiç umursamadı. Konuyu dağıtmamak için gereksiz bir ifade takındı, susmaya gayret ediyordu. "Buraya gel..." diyen adam gülümsüyordu ama kız gülmüyordu. Onu reddediyordu. Hâlâ ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu. Ve o anda çok ama çok rahatsız olduğunu fark etti. Kız inatla onunla evlenmeyi düşünüyorsa yanılıyordu. Çünkü istese de bunu yapamazdı. Metresi olarak kalacaktı. Bunu istemezse de sertleşme zamanı gelmişti. Bu da onu daha da rahatsız ediyordu. Geçirdiği bütün o güzel zamanlar boyunca, onunla böyle saçma bir konuşma yapacağını asla aklına getirmemişti. Onu daha iyi tanıdığını sanmıştı. Ama öyle olmadığı ortadaydı. Kız pastadaki payının peşine düşmüştü. Biraz geç kalsa da ondan faydalanma telaşındaydı.

Belki de bütün kadınlar aynıydı. Hepsi pastasının peşindeydi. Farklı görünseler bile sonuç aynı noktaya çıkıyordu. Hemen evlenmek ve hamile kalıp onu bağlamak istiyorlardı. Oda aynısıydı tıpkı diğerleri gibiydi, Julia gibiydi.

"Evlenmeyecek misin?"

Bu soruyla şeytanları tepesine çıkan adam hırsıyla ayaklandı. Erva ona

bakınca, işaret parmağını tehditle sallayarak, "Şunu aklına sok Linda ne evlilik ne çocuk... hiç birisi olmayacak. Hatta ileriye dayalı hayaller de kurma. Evlenmeyeceğiz. Hamile kalmaya da çalışma... Lütfen bunu sağlamak için bir çocuğun hayatını malzeme etme. Çünkü oyunu bu yöne çevirmek istediğine dair en ufak bir şüphem olursa, bunu fena ödetirim ve ne yaparsan yap, bu iş biter! Ne bebeği doğurmana izin veririm ne de benden faydalanmana, ahır valizini geldiğin gibi dımdızlak gidersin!"

Bu... Bu kadar aşağılık olamazdı. Dımdızlak ne demekti? Onun lanet parası umurunda değildi. Onun servetini istediğini nasıl düşünürdü? Gözü ondan başkasını görmemişti ki. Ondan başkasına kendini vermemişti. Aldığı darbeye yıkılması gerekirken müthiş bir güçle başını kaldırdı ve ona gururlu bir ifadeyle baktı. "Bitti mi?"

"Duymadın mı beni?"

"Duydum, ne demek istediğini de gayet iyi anladım." dedi sakın bir tonda.

Adam onun sonunda yola geldiğini sanarak gardını indirdi. "Bir an aklını kaçırdığını sandım." İçi rahatlayarak kalkanlarını indirdi. Yumuşadı. Kız sustu adam umuda kapıldı. "Anlaştığımıza sevindim."

"Anlaştık" dedi kız ruhsuz ve buz gibi bir sesle, bir süre kadına baktı inanmak istercesine, meraklı içine rağmen güzel yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Bir daha bu konuyu açarsan, bu iş burada biter Linda..." dedi sanki son darbesini yüreğine çekiçle vurmak ister gibi bu sözlerle onu tehdit ederek yola getireceğini biliyordu.

"Biter..." dedi kız tekrarlayarak, gözleri ölü bir balık gibi alık alık bakıyordu. Adamın içini huzursuzluk kaplamaya başladı. Neden bu kadar ruhsuz ve duygusuz konuştuğuna anlam veremedi. Kıza yaklaşmak isteyince ona veba bulaştıracakmış gibi bir adım gerilemesine anlam veremedi.

Dokunmasına tahammülü yoktu, elini kolunda gezdirdi. Adamın nefesi kesilse de ona zaman tanımak için üstelemedi. Erva mekanik bir hareketle yatağın yanına düşen ceketı yerden kaldırıp adama uzattı. "Bu gece yalnız kalmak istiyorum ve yarın, başka bir yerde kalırsan sevinirim." dedi sakince.

"İstedığın zaman mı?" dedi adam yüreği ağzında. kaybetme korkusu büyüktü ama sorunu zamanla halletmek istemesi de umut olmuştu.

"Evet..." diye yalan söyledi kız ve adamın içi rahatladı. Onun bu gece yeteri kadar hırpalandığını ve düşünmeye ihtiyacı olacağını bildiğinden,

ceketi aldı. Eğildi, kızın çekiştirdiği başını tutarak, şakağına ufak bir buse koydu. Erva taş gibi kıpırtısız durdu. Tırnakları yumruk yaptığı avucuna batıyor, hatta avucunda bir nemlilik hissediyordu. Tırnaklarının etine geçişini hissetti ve yüzünü buruşturmadı. Ağlamadı. Adam kızın tepkisizliğini umursamadan topukları üstünde dönerek odanın kapısını hırsıyla çarpıp çıktı.

O gittiği an kızın bacaklarını taşıyan dirayeti gitti, gücü bitti, kuvveti yok oldu ve olduğu yere sertçe iki dizinin üzerine yıkıldı. Avuç içleri kanla dolmuştu, yüreği acıyla kaynıyordu, tüm hayalleri parçalar hâlinde gözlerine hücum ediyordu. Yanaklarından yaşlar dökülürken dudaklarından kaçan hıçkırıklarına acı haykırışları eklendi. Zaman geçtikçe bağıra bağıra, dizlerini döve döve, bağrına vura vura ağlamaya başlamıştı. Bir keresinde ablası sinir krizi geçirdiğinde, sürekli bağrına vurarak ağlamıştı, anlamamıştı sebebini ama şimdi anlıyordu. Yüreğindeki aşkın, acının, kırgınlığın, nefretin içinden çıkmasını istiyordu. Acısı dinsin diye bağrına vura vura dindirmek istiyordu.

Onca kurduğu hayal, onca verdiği emek, göze aldığı riskler, bir hayal uğruna kirlettiği onuru, hepsi bir hiç içindi! Yangını dinmedi belki ama sesindeki ıstırap söndü. Birazdan aklı başına gelince eve gelir, özür diler diye korktu. Gün henüz aydınlanmamıştı, bunu bile fark etmemişti. Saate baktı. Sabahın beşi! Şimdi valizini toplayıp gitse, peşinden gelip durdururdu hatta emirler vererek buna engel olurdu. Hem kapıya birisini çoktan dikmişti, belki de gözcüleri emir bekliyordu, o zeki bir adamdı. Gerçi bu saatte bilmediği bir ülkede ve tehlikeli bir yerde nereye gidecekti ki. Mecbur sabahı bekleyecekti. Camın yanındaki berjere oturdu, dizlerini karnına çekti, başını dizine yasladı. Islak gözlerini dışarıya çevirdi ve sakinleşmek için parlak ışıklı şehre baktı ama görmüyordu. Pul taneleri gibi görüntülere bakıyordu ama hiçbir şey algılayamıyordu. Öylece oturmak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Sabahın ilk ışıkları odayı doldururken tüm dirayeti yerine gelmişti. Ne sanmıştı, masallar çocuklar için yazılmış mutluluk oyunlarıydı, buna gençler inanamazdı. Ama inanmak istemişti. Onu hayata döndüreceğini, seven bir adam yapacağını sanmıştı. O zor bir erkekti, çapkındı ve zengindi. "Ya ben neyim?" diye düşündü genç kadın, cevap kafasında alarm zilleri çalmasına neden oldu. Ben bir salağım, görmezden geldiğim tüm acıların üzerine oturacak kadar salağım!

Metres demişti. Sevgili olarak bile görmemişti, en aşağılayıcı hitapla onu elemiş, aşkını kirletmişti. *Metres!* Zengin bir adamın hayatını daha

anlamlı kılmak için sahip olduğu seks oyuncaklarından biri gibi lanse etmişti. Gözleri boş boş cama kilitlenmişti. Kendi aksine... Gözlerindeki acının yansımalarına...

Metres... Metres... Metres...

Eliyle kulaklarını tıkadı, sesi hâlâ kulaklarında çınlıyor, o sesi duydukça midesi bulanıyordu.

Bu acı beyninin içinde tekrar ediyordu ve kaybolacağı da benzemiyordu. Vücudu hareketsiz bacaklarını karnına çekmiş, koltukta öylece otururken hep aynı şeyi tekrar ediyordu.

“Ben metres değilim...”

Onu hamile kalarak evlilik tuzağına düşürmeye çalışacağını sanıyordu. Midesinin yandığını, ciğerlerinin patlayacak gibi olduğunu hissediyordu. Vücudu sanki tamamen donmak üzereydi. Üşüyordu. Telefonun sesini bile duymuyordu. Sonunda ısrarcı telefonun beynini oyan işkencesine dayanamayarak açtı.

“Lanet olsun neredesin? İyi misin? Bir sıkıntın mı var?”

Ablasının endişeli sesiyle hıçkırdı. Yanağına yeni yaşlar süzülürken, “Abla...” dedi inlercesine.

“Neden bakmıyorsun telefonuna, kaç kere çaldırdım haberin yok.”

“Bir... Bir şey mi oldu?” diye sordu burnunu çekerek.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu azarına ara veren ablası.

“Sen aradın, iyi oldum.” dedi kız yeni bir hıçkırığı bastırarak. “Neden endişelisin sen?” diye sordu.

“Artık eve geliyorsun ufaklık? Yiğit’i zapt edemiyorum, derhal eve dönüyorsun yemin ederim yoksa onunla ben de birazdan yola çıkarım ve saçlarından sürüklemem bile seni evine getiririm.”

Evi? Onun evi!

Onun evi neresiydi? Artık burası ya da sevdiği adamın yüreği onun evi olmayacağına göre, ablasının çatısının altı mıydı? Kız ablasına dur diyemeden veryansın etmesiyle durumun vahametini anladı. “Yiğit abim yola mı çıkıyor?” dedi şaşkınca.

“Çıkıyor mu? Adam şu anda havaalanına varmadıysa, uçakta bile olabilir.” Rose Mina ağlayarak, “Ablam ne yapıyorsun sen oralarda?” diye söylendi. “Kâbuslarıma giriyorsun, her an başına bir şey gelecek diye uyku uyuyamaz hale geldim. Bu gece yine uykumdan adını haykırarak uyanınca, Yiğit delirdi. Zaten zapt edemiyordum bu da üstüne tuz biber

oldu. Dön ne olur, korkuyorum lütfen üzme beni."

"Ben bir şey yapmıyorum." dedi kız suçluluğunu bastırıp savunmaya geçerek, her zaman üzüldüğünü hissedirdi.

"Sana bir şey yaptın demedim ama bize Amerika'da olduğunu söyle-yen sendin." dedi Rose Mina yerinde tespit ederek.

"Amerika'dayım..." dedi kız dudaklarını birbirine bastırarak yalanına devam ederken.

"Evet Amerika'nın yakınlarında Las Vegas'tasın..."

Bunu nasıl öğrenmişti, kim söylemişti? Yiğit abisi bunu duyduysa bir şeylerden şüphelenmiş ve her ne karıştırıyorsa kendi gözleriyle görmeye geldiği kesindi. Şimdi dünya tepesine her an çökebilirdi.

"Aynı yer ne fark eder ki?" diye lafı geçiştirmek istedi, yalana gerek yoktu nasılsa gerçekleri öğrenmişlerdi hem itiraz etmek daha fazla şüphe etmelerine sebep olacaktı. Tabii ablası öfkeyle haykırmasaydı bir bahanesi olacaktı. "Aklını mı kaçırdın, öyle tehlikeli bir şehirde tek başına ne işin var?"

"Tamam abla sakinleş. Döneceğim..." dedi Erva sonunda onu yatıştır-maya çalışarak "Bugün bakarım biletlere."

"Söz mü?"

"Söz."

"Sen sanki başka bir şeye sıkılmış gibisin." dedi sonunda ondaki dur-gunluğu anlayan Rose Mina. Yiğit'in yola çıktığını duyan Erva bu kadar sakin olmazdı.

"Yok bir şey," dedi kız üzgünce geçiştirerek. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ne yapalım işte." dedi Rose Mina. "Turna Teyzenler bizde habersiz geldiler, yemek hazırlayacaktım ama Yiğit Las Vegas'ta olduğunu fark edip delirince bir fırsat bulup seni aradım. Kadına çaktırmamak içinde dışarı çıktım, zavallı zaten çok endişeli."

Turna Hanım'ın adını duyunca irkildi, üstelik neden endişeleniyordu ki? Garip şekilde, "İyi... iyi yapmışsın." diye kekeledi ve daha fazla me-rakına dayanamayarak sordu. "İyi mi bari Turna Teyze, bir sorun yoktur umarım!"

"Umarım iyi olur,"

"Ne oldu ki sağlığıyla alakalı bir sorun mu var?"

"Yok ama..."

"Abla uf, benden mi saklıyorsun ne oldu söyle!"

"Az evvel Sanem mutfaka geldi biraz lafladık öyle... Hepsinin canı sık.
kın."

"Ne oldu ki Sanem ablaya, Koray abiyle bir sıkıntı mı var yine? Turna
Teyze buna mı üzülüyor?"

"Koray mı?" dedi kahkaha atan Rose Mina, kızgınca dişlerini gıcır-
dattı. "Her zamanki gibi sıkıntı Teoman, yakında kadının yüreğine indirip
babasının yanına yollamazsa iyi. Kuş beyinli hamile karısını bırakmış,
başka kadınlarla gününü gün ediyormuş. Turna Hanım kazara dün bunu
öğrenmiş, kadının dünyası başına yıkılmış. Neyse ki sakinleştirdik ama
tek şartla. Koray yola çıkacak akşama, kadınla konuşmaya gidecek."

Ayaklarının altından yer çekilen Erva, elindeki telefona sımsıkı tutun-
du. Düşmemek için sehpa dayandı ama sehpa yere yuvalanırken
dizleri üzerine sertçe düştü. "Ka... Ka... Karısı mı?" dedi nefesi kesilerek.

Rose Mina dişlerini sıkarak kendine bela okurken yediği herzeye kı-
zıyordu. Ağzından kaçırdığı her hâlden belliydi, endişelenmişti. "Bak
bunu gelince konuşacaktık... Senin bilmediğin şeyler var, gerçi artık sak-
lamanın da anlamı yok. Ervacığım lütfen sakin."

"Saa...sakinim söyle ne oldu ne ka...karısı?"

"Teoman evlendi!"

Ablasının sesi yankılanarak çoğalıyor, oturduğu alan bir gidip bir ge-
liyor, midesi bulanıyor, başının içine ciddi bir ağrı saplanıyor ve tüm bun-
ların hepsi aynı anda oluyordu. Sesini bulsa hesap soracak, kendine gelse
mantıklı bir açıklama isteyecekti. "Abla, se...sen ne diyorsun?" diye inledi
güçsüzleşen gövdesi yere çökerken bayılacak gibi başı dönüyor, midesi
bulanıyordu.

Yalan olsun ne olur Allah'ım yalan olsun!

"Ablacığım bu konuyu daha evvel konuşmuştuk, hani umudunu kes-
miştin! Biliyorsun böyle konuları sana açmıyordum ama artık bu adamı
geçmişte bıraktığına göre..."

"Evlendi mi?" diye fısıldadı Erva, nefes alamıyordu. İnanamıyordu.
İnanmayacaktı. "Ne... Ne zaman?"

"Birkaç ay evvel. Üstelik karısı hamile."

"Ev... evlendi." diye tekrarladı acıyla kendi kendine. "Ha... hamik
mi?"

"Erva, canım lütfen, eskiye dönmeyelim. Hadi uçak biletini aldığını
haber ver bana, bugün dön ne olur... Bak haber bekliyorum. Ben de deli
enişteni durdurayım, yoksa birazdan uçağa binmiş olacak."

Telefon kapanmıştı ama kızın başında uğuldayan ses hep aynı şeyi söylüyordu; *"Evlendi. Hamile."*

Zihnindeki resimler bir bir yerine oturuyordu, gözlerindeki perde kalkıyordu. Tüm görseller yerini buluyordu. Sürekli şehir dışına çıkmaları, sürekli otelde zaman geçirmeleri, onu kimseyle tanıştırmaması, sonra o gece herkesin ona neden sürtük gibi bakması, evliliğe karşı olan direnci, kendisine karşı ucuz tutumu... Üstelik asansörden inen o hamile kadın... Gözlerindeki acı... O karısıydı! Hamile bir kadının kalbini acıtmış, doğmamış masumun hakkına girmişti. Bir kadının umudunun, yuvasının, ahının hatta hayalinin katili olmuştu. Bilmeden ya da bilerek, bir kadına yapılmaması gereken en büyük azabı ve acıyı farkında olmadan kendisi yapmıştı. Hiç kimsenin yaşamamasını dilediği bir kötülüğe ortak olmuştu.

Allah'ım neler yapmıştı?

Başına telefonu defalarca vurarak sakinleşmek için bağırarak ağlamaya başladı. Ne kadar öyle sallanarak ağladı bilmiyordu. Kafasının içi boşalmış gibiydi. Bedeni uyusuk ve dayak yemiş kadar yorgundu. Suçluluk, pişmanlık, düşmanlık, kıskançlık tüm duyguları birbirine girmişti. Evlilik denilen şey basit bir imzadan ibaret değildi, olamazdı. Evlilik sorumluluğunun içinde bulunan en önemli eylem sadakattir. Evlilik akdine imza atıldığı andan itibaren taraflar birbirine sadık olmaya hem mecbur hem de zorunluydu. Sadakatsizlik daha evvel aklından bile geçmeyen bir eylemdi. Erkeğin ya da kadının, sevgilisinin veya eşinin haberi olmadan bir başkasıyla gönüllü sohbet, görüşme ya da seks ilişkisi kurması hem yasalar hem de ahlaki olarak uygun değildi.

Erva bu düşüncelerin ışığında büyümüş, ablasının başına gelenlerden sonra bu kavramın ne kadar yıkıcı ve ezici bir unsur olduğunu yakinen görmüştü. İnsanların bakış açısını, acımasızlığını, düşüncesizliğini ve güvensizliğini tanımıştı. Daha çocuk yaşında aklına kazınan en büyük acılardan birisi de Metres kavramıydı ve şimdi farkında olmadan kendisi bu kavrama anlam katmıştı.

'Öteki kadın' olmuştu. Evli olduğunu bilmeden birlikte olduğu ve aylardır koynundan çıkmadığı adamın gönüllü metresi olmuştu. Bu düşünce öyle aşağılayıcı öyle yaralayıcıydı ki ne ahlakı ne vicdanı ne de midesi kaldıramamaktaydı. Belki hatası vardı ama bu süreçte suçlu olmamıştı eğer bir ilişkisi olduğunu ve evlenmek üzere olduğunu bilseydi ilişkilerinin bu raddeye gelmesine asla müsaade etmezdi. Kendine geldiğinde zaman epey geçmişti. Garip bir dalgınlıkla yerinden kalktı, önce balkona

çıktı sonra odaya girerek ne yapacağını bilmez hâlde dalgın dalgın birkaç dakika baktı ama ne için ayaklandığını hatırlayamadı. Elleri titreyerek giysi odasına yöneldiğinde, bacaklarındaki karıncalanma yüzünden birkaç defa bacağını vurdu. Valizini çıkarıp içine ne bulduysa tıktırırken sürekli hep aynı kelime çınılıyordu zihninde. *Evlendi. Hamile.* Bütün vücudu titremeye başlamıştı. Odaya nasıl geri dönebildiğini ve eşyalarını ağlayarak nasıl toplayabildiğini kendisi de bilmiyordu. Uzunca bir süre boş odaya öylece baktı, neyi nereye koyduğunu hatırlayamadı.

Akşam çökmeye başlayınca yerinden ağır hareketlerle uzaklaştı. Bacakları ayakta dikilmekten kazık gibi olmuştu, gözleri acıdan ateş topuna dönmüştü. Pasaportunu nereye saklamıştı? Peki kartlarını koyduğu cüzdan neredeydi? Giyinme odasına geçti ve hiçbir iz bırakmadığı, geriye tek bir iğnesini koymadan doldurduğu valizlerini kapadı. Üzerini giyerek arkasına bir kere bile bakmadan, ağlayarak kapısını açık bıraktığı süitten ayrıldı. Bu gidişin dönüşü olmayacaktı. Bu yanışın sönüşü olmayacaktı. Bu hatasını ne kendine ne de ona asla unutturmayacaktı.

Onun için Teoman defteri bir daha açılmamak üzere kapanmıştı, peki ya adam için...

Umut iki elimin arasına sığmayacak kadar büyük ve ben onu taşıyamayacak kadar güçsüzüm...

8. Bölüm

İKİ YIL SONRA

Güneşin altındaki ipek saçlara sanki pırlantalar yağıyordu. Pırıl pırıl kahve kızılı beyaz teni süslüyordu. Minik kollar iki yana açılmış, ufacık elleri yumuşacık rüzgâra teslim olmuştu. Cennetin içinde kanatları açılmış melek misali süzülürken yüzüne vuran ışık dans ediyordu. Zümrüt yeşili masum gözlerine yılın dört mevsimi sığmıştı. Neşeli sesi dört bir yanı kuşatırken kollarına aldığı kadın, bu eşsiz varlığa sahip olduğu için binlerce kez şükrediyordu.

"Biraz daha..." diyordu ufak bedeninin büyük mutluluklarını yaşıyan sahibi, bahçenin üzerindeki çimlerin arasına gizlenen fıskiye devreye girince, etraflarına nur gibi yağan su sağanağı onların neşesini katlıyordu. İkisinin yüzlerine damlayan yağmur mutluluklarını katmerliyordu.

"Erva... Yeter çocuğun midesi sırtına yapışacak" dedi uzaktan gelen Berna Hanım'ın huzursuz sesi ve keyiflerini sabote eden diğer ses, "Erva çocuklaşma." diye azarladı yeniden, eskisi gibi.

Aldırmadı, kollarında sımsıkı tuttuğu minik meleğini neşe eşliğinde çevirerek, suların altında, çimlerin üzerinde yalın ayak kahkahalar atmaya devam etti.

"Allah'ım şu hale bak, şimdi kusacak yüzüne," dedi Rose Mina huzursuzca, Berna Hanım kıkırdadı "Geçen günde böyle yapmıştı deli kız ve kusturmuştu, akıllanmayacak."

"Biraz eğlensinler bırakın da. Siz iki kadın inin tepelerinden de onları rahat bırakmayı düşünün artık. Baksana nasıl da güzel gülüyorlar." dedi yanlarına gelen Yiğit keyifle onları izlerken, kolunu karısının boynuna attı, çenesini başına yaslayarak bağımlısı olduğu kokusunu içine soludu. Erva kollarında kahkaha atan ufak kızı, ıslak saçlarını savurarak bir tur daha çevirdi, gerçi eskisi kadar ufak değildi ama çok da büyük sayılmazdı.

İkisinin saç rengi aynıydı, gözleri ise yakın renklerden idi. İkisinin de huy-ları birbirine çok benziyordu ve ikisi de aynı inatçılığa sahipti.

"Daha fazla... Daha hızlı." dedi Buket ıslak kirpiklerini su damlala-rının altında açık tutmaya çalışarak.

"Bu kadar yeter." dedi Erva soluk soluğa durup ufaklığı kollarına çe-kip, yüreğine basarken. "Ben bittim."

"Lütfen." dedi Buket huysuzca. "Zaten ne zamandır yapmıyorduk"

"Annen kızacak kuzum, geçen sefer yaptığımızda akşama kadar ye-mek yiyememiştin." diye söylendi Erva.

"Teyze..." dedi Buket bilmişçe.

"Hım..." dedi Erva ufaklığı yere indirip elinden tutarken.

"Âşık olmak çok kötü bir şey mi?" Erva ne cevap vereceğini bilmez hâlde bakarken, ufak kız hüznle yüzünü astı. "Ben âşık olmayacağım. Sen hep üzülyyorsun."

Erva iç gererek yüzündeki gülümsemesinin solduğunu fark etmeden gözlerini devirdi. "Kim söyledi sana bunu?"

"Kimse söylemedi, annem babaannemle konuşurken duydum. Seni aşk hastalığı ağlatıyormuş. Çok mu ağrıyor kalbin, canın acıyınca dayana-mıyor musun? Babaannem dedi ki anneme onun hastalığı kalbinde. Dok-tora gidelim teyze ne olur, benim doktorum sana da iğne yapsın, serum taksın hemen iyileşirsin. Valla bak, benim boğazım hasta olunca beni iyi etti hemen."

İçindeki duygusallık garip bir gülümsemeye dönüştü Erva'nın, mer-hametle hüznlenen kızı kendine çekip sımsıkı sarılıp öperken, "Bir daha kimseyi gizlice dinleme teyzem, bu çok ayıp. İnsanların özeline müdahale edilmez, üstelik senin duymaman gereken bir şeyi gizlice dinlediğini an-nen duyarsa çok üzülür." diye uyardı.

"Ama isteyerek yapmadım ki kazara duydum ve dinledim."

"Bir daha kazara bile olsa hemen oradan uzaklaş ya da içeri gir ve ben geldim de ki insanlar kendine çeki düzen versin, sırlarını saklayabilsin." Gözlerini devirerek cevap bekledi, ufaklık suratını asarak, "Tamam." de-diğinde Erva direten bakışlar attı. "Uf tamam dedik ya, söz." Erva dalgın hâlde karşısına baktı. Yine öyle ruh gibi bakınca kalbinin hastalığı ye-niden canını yakacak sandı. "Makyaj malzemeni ödünç alabilir miyim?" dedi dikkatini kendine çekerek.

"Neden?" dedi Erva tek kaşını kaldırarak.

Yonca'nın değil ama Gonca'nın minyatürü olan Buket, ağzını gözünü

yamulturken arkadan gelen ses, "Alamazsın." diye buyurdu. "Adamın yüreğine indirme. Daha geçen sefer bir kilo boyayla ayağında benim ayak kabım, üstünde teyzenin elbisesiyle abinin arkadaşlarını karşıladığını unutmadık. Buket yeminle popoya yersin şaplağı, abini öfkeliendirme."

Buket küskün bir jestle eve giderken, Erva ıslak sıçana dönmüş hâline baktı. Rose Mina kızının arkasından seslenerek, "Doğru babaannen yanına, seni duşa soksun." diye buyurdu. Elindeki havluyu kardeşinin omuzlarına attı. "Daha hazırlanmadın mı?"

"Gelmeyi düşünmüyorum abla... Gonca'nın sınavı var, Yonca'nın diş kılıdı yine biliyorsun. Buket bensiz duramaz." dedi Erva havluyla saçlarını kurularken, içeri girmek ve ablasından kaçmak için adımlarını hızlandırdı.

"Hayır geliyorsun." diye belirtti Rose Mina. "Gonca, Yonca, Buket'den ziyade, bir de Erva var hayata atılmayı bekleyen ve şu andaki önceliğim o."

Nutuk dinlemeye hiç niyetli olmayan Erva merdivenleri çıkarken, "Neden?" diye sordu kızgınca, başını salladı sitemle. "Yoksa yeni adamlar mı buldun en yakışıklısından... Zengin ve nazik... Hayatımı tamamlayıp aklımı başımdan alarak beni kendilerine aşık edecekler ve istediğin gibi yaz geçmeden evlenecek miyim?"

"Ve romantik demeyi unuttun." diye ekledi Rose Mina kaşlarını çatarak. "Ama hazırda bulamadım, elimizdeki seçenekleri değerlendirecek bir şeyler yapabiliriz."

Ablasının bu nikâh memuru tutumundan gına gelmişti. Ona göre evlenme yaşı gelmişte geçiyordu, eli iş tutan, eli ayağı düzgün, iman ve ahlak sahibi ah biraz da yakışıklı bir kocayla derhal evlenmeli ve ona minik minik minyatürler vermeliydi. Bir senede otuzdan fazla kayınvalide namzediyle oğullarını tanıştırmıştı. Erva huysuzca merdivenleri çıkıp odasına girdi. "Romantik, anlayışlı hatta süper anlayışlı bir adam bile istemiyorum... Bir tane buldum ve boyumun ölçüsünü aldım."

"O adamı elime bir geçirseydim..." dedi Rose Mina öfkeyle küfrederek, tohumuna kıran giresi züppe, prostat olur da işeyemez, karı koynuna girer de iş tutamaz, yatağını arılar, tuvaletini piranalar bassın, ömrü çiçek bahçesine döner de koklayamaz inşallah... Kardeşinin evlilik umudunu çalmıştı. "Keşke adını bir desen kulağıma... Azıcık fısıldasan... Ucuz aletini eline verip peşine Pitbull takarak dünya turuna çıkarmaz mıydım onu?"

"Saçmalamayı kes abla? Onun bir suçu yok. Tüm hata benimdi, daha

kaç kere söyleyeceğim adamı baştan çıkarmak için yalan söyledim.” Üzerindeki ıslak kıyafetlerini çıkarmak için banyoya girdi. Bu kadar salak olabileceğine inanmayan Rose Minada peşinden geldi. Erva tek kaşını kaldırarak ablasına bakarken, mahremiyet için kapıyı usulca kapattı. Ama Rose Mina kapının girişinden ayrılmadı, sırtını duvara yaslayıp bekledi.

“Nasıl suç sadece senin olur. O adam seni kullanmış.” diye bağırdı.

“Zorla değil ya, izin vermesem elimi tutamazdı.”

“Artık geleceği temize çekmen gerekiyor küçük hanım çünkü sıfırdan yeni bir hayata başlamak geçmişe tutsak eden zincirleri gevşetir, yeni kararlar, tecrübeler ve sağlam duruşlar o zincirlerden kurtulman demektir. Hadi kıralım şu zincirleri, izin ver sana yardımcı olayım.”

“Senin yardımın olmasa ayaklanamazdım, daha fazla ne yapabilirsin abla, zamana bıraktım, zaman unuttu ama ben unutamıyorum. Yapacak bir şey yok.”

İnsanların en büyük avantajı kendine olan kaçı, hata yapma lüksünün olduğunu öne sürmesiydi. En büyük handikapı da yaşı kaç olursa olsun, ne kadar tecrübesi olursa olsun *hatalar insanlara mahsustur* sözüne sığınıp görüneni reddetmesiydi. Bile bile yapılan seçim hata değil tercihti. Ama bazı tercihler insanın büyümesini, olgunlaşmasını sağlardı. Bazıları hata yaparak, bazıları konfor alanını terk etmeye korkup stabil düzende kalarak hayatını gerçekleştirirdi.

Sevgili Orhan Gencebay’ın da dediği gibi; hatasız kul olmazdı.

Herkesin geçmişinde kendine sakladığı bilinen ve bilinmeyen hataları vardı. Suçlulukları, pişmanlıkları, gün yüzüne çıkmayı bekleyen ahlaki feryatları, ahlaki ve vedaları yaşadıkları sürece hep olacaktı. Hem yaptıkları hem de yapamadıkları bunlara dahildi.

İnsanoğlu bir şeyi kafaya taktığında ya da kendine bir hedef belirlediğinde, bazen mantığı devre dışı kalır, irdeleme yeteneği azalır, süreci yönetmekte zorlanır, hedefine uzanan yolda attığı adımın bir sonraki aşamasını görmesi mümkün olmazdı. Bu yüzden güzel başlayan süreçler olumsuz sonuçlar doğurabildiği gibi kötü işleyen bir sürecin sonu da güzel bitebilirdi.

Sadece tercihler kader olurdu.

Bu gibi durumlarda kişinin kendini yargılamadan tanıması önemliydi, hata yaptığında da bunun insani bir durum olduğunu kabullenmesi hem bakış açısını değiştirir hem de hatalarından ders çıkarmasına sebep olurdu. Her ne kadar irade ile yönetilse de hayat, bazen basiretin

bağlanması kişiyi onarılmaz hatalara iterdi. Söz konusu güç, aşk ve para olduğunda mantık körelir, irade sağırlaşırdı. Bu gibi durumlarda sonucu yönetilemeyen hatalar, can sıkıcı olurdu. Suçluluk duygusu, kimine daha dikkatli, daha hassas olma yetisi kazandırırken kiminin de öz güven kaybına sebep olarak kendine yüklenmesini sağlardı.

Bazen toplumun yazılmayan kuralları, yargıları, beklentileri, herkesin farklı bakış açısı, bencilliklerin artışı gibi nedenlerden dolayı, kişinin kendine olan yargı mekanizmasına aşırı yüklenmesi telafisiz sonlar hazırlardı. Bazense insanın tek hatası birini sevmek olurdu. Gerçi sevmeye layık olmayan birinden sevmeyi ummak da hata değil tercihti fakat bazen tercihlerin gözü kör kulağı sağırdı.

Kişinin hatasını bilmesi kazandığı tecrübeleri pekiştirirdi, şayet yaşadıklarını unutursa, o tecrübenin kazandırdığı süreç de unutulur, aynı hata tekrarlanırdı.

Kişî iradesine sahip çıkamayarak yaşanan olaydan kendini suçluyor ve cezalandırıyorsa, burada sorun olay değil, o süreci algılama şekli olmalıydı. Ne yaşanırsa yaşansın geçmiş değiştirilemezdi, hatadan ders çıkarılır, özür dilenir, affa sığınılırsa, geçmişte yaşanan süreçlerin üzerindeki etki aynı kalmaya devam etmezdi. Keşkeler, amalar insanı çıkmaza sokan tehlikeli başlangıçlardı. Yaşanan olay kabullenilip yorumlanırsa, hatanın şu andaki düşünce yapısıyla değil o günkü yeterlilikle olduğu kabullenilirse düşünce gerçeğe evrilirdi.

Bugünkü aklım olsaydı yapmazdım ama dün yaptıklarımı yapmasaydım, bugünkü aklım olmazdı, düşüncesi hayat yönetirdi.

"Mutluluk da mutsuzluk da kader midir?"

"Hayır, değildir!" dedi Rose Mina geçmişi düşünerek.

"Peki, buna nasıl emin olabiliriz?"

"Mutluluklar tesadüfen gelmez, çaba ve emek ister ama hayat bazı şanslar verir bize. Neyin tesadüf olduğu değil, hangi tesadüf fırsatı çevirdiğin önemlidir, hayat sana sunduklarını altın tepside vermez ama bir şekilde elinde olmasına izin verir buna da kimi tesadüf kimi tevafuk der. Bu hayatta tesadüfler, attığın adım ile tercihe dönüşür."

"Her tesadüf tercihlerimizin sonucu mudur?"

"Hayır, her tesadüf bir şanstır, hayatımızı tesadüfler değil tercihlerimiz yönetir."

"Kafamı karıştırıyorsun abla!"

"Karmaşık bir şey değil aslında, biriyle tesadüfen aynı ortamda

olabilir, aynı yerden geçebilir aynı masada oturabilirsin ama etkileşime geçmek, tepkiye cevap vermek ve gerçekleştirecek eylemi sürdürmek kişinin iradesinin devreye girmesi ile başlar ve bunu tesadüf değil tercihler belirler.”

“Peki tesadüfler için şans gerekiyorsa, herkese fırsatlar eşit midir?”

“Herkesin kaderi kendi çabasına tabidir. Fırsat eşitliği dünyanın hiçbir yerinde yoktur ama kişisel eylemlerimiz ile süreci avantaja çevirmek elimizdedir.”

“Peki tercihin seni kötü bir sürece sürüklerse, yine de bu kaderin olmaz mı?”

“Kendi tercihin yüzünden kaderi suçlayamazsın, Allah düşünmemiz için akıl, irdelememiz için sabır, öngörülü olmamız için irade vermiştir. Bile bile hata yapıp sonra kaderi ve süreçleri hatta şahısları suçlamak sence adaletli midir? Hayatımızda başımıza gelen her süreç ve eylem, açmak gerekirse iş bulmak, eş bulmak bile yaşamın bize sunduğu fırsatlardan ibarettir ama fırsatı şansa çevirmek bir tercih meselesidir. İşte bu noktada kişinin düşüncesi, isteği, amacı önem kazanır, girişken olmak fırsatlarla ve tesadüflerle karşılaşmamızı arttırır. O fırsat ve tesadüflerle karşılaştığımızdaki irademiz ise tercihlerimizi belirler, ama doğru ama yanlış seçimlerimiz yarını değiştirir. Mutsuzluk da başarısızlık da kader değildir, yanlış kararlarımız ve güzel seçimlerimiz kaderimizdir. Kimse hayatındaki iyi ya da kötü sonuçları tesadüfen yaşayamaz. Yaşamsal sorumluluktan kaçmak, günah keçisi aramaya iter ve kişinin kaderciliğe kaçışını arttırır. Üzerine düşeni yapamayan, çözüm üretmeyen, doğru olanı seçmeyen, yeni yollar aramayan, konfor alanından çıkmayan, kolayı seçen kişi durumunu nasip ve kismet döngüsüne teslim eder, sonuçları iyi olursa şükreder, kötü olursa beddua edip kaderini suçlar. Bir eylemin sürecini değiştirmek için atılan adım, hiçbir zaman o adımla sınırlı kalmaz, her adım kendi içinde yeni bir adımı getirecektir ve her eylem kendi kaderinin yolunu çizecektir.”

“Yani diyorsun ki abla, tercihlerimiz tesadüflerimize anlam kazandırır.”

“Ervacığım bu hayatta senin de benim de öğrendiğimiz en önemli motto neydi? Hayatımız iyi ve kötü arasındaki sınırda geçer, mutsuzluklar, mutluluk arayışına neden olur, kıymeti bilinmeyen her şey gün gelir varlığıyla sınar.”

“İnsan hayatına aldığı her şeyden mesul müdür? Peki ya tesadüfen

gerçekleşen gelişmeler...”

“Dedim ya hiçbir şey tesadüfen gerçekleşmez, içinde ya çaba ya da eylem vardır, bu sürece gelmesini sağlayan bir tercih vardır. Biliyorum kafanda kendini aklamak ile kendi suçsuz yanlarını paklamak arasında vicdan çatışması yaşıyorsun. Belki kötü bir tercihle olmaması gereken bir süreci aktifleştirdin. Olabilir, beşeriz, şaşarız, eğer ahlak ve adalet duygumuz hâlâ zedelenmediyse nihayetinde doğruya koşarız. Kalbini bozma güzel kızım, insanlar kavun değil ki koklayıp anlayalım. Yanlış insanların en güzel yanı doğru bizi bulmamıza vesile olmasıdır. Ne başarı ne de mutluluk tesadüfi değildir, her süreç için ciddi bir emek, zaman, ağırlı, zorlu anılar gerekir.”

“Bunun için özgür bir ilişki, daha derinden tanışmak için birliktelik ve aynı ortamı paylaşmak gerekmez mi?”

“Hepsi bu ecnebi yaşam tarzı saçmalıklarından, eğer dedemin öğütlerine uysaydık bugün ikimiz de acı çekmezdik. Kimse bizi kullanamazdı. Ah kafam ah işte, yaşlı kurt hep demez miydi? *İnandığı manevi değerlerin doğrultusunda yaşamayanlar üzerinde yaşadığı doğrultuya göre değer üretir.*”

“Yeme beni abla, işine gelince dedeme sövüyor işine gelince destek oluyorsun.”

“Ablacığım, kimse kusursuz değildir,” diye kıvrırdı. “Hayatımızda kimi zaman olumlu kimi zaman olumsuz çok şey yaşarız, kimi zaman kötü sandığımız olaylar karşısında güçlenir, kimi zamanda çakıl taşı kadar derde takılıp düşeriz. Kendine saygısı olan insan olumsuz yaşamışlıkların üzerine basıp geçerken geçmişin verdiği tahribatları ekarte etmek için içsel dünyasında ciddi mücadeleler verir, yeniden dimdik durup, kendiyle başlamak için ayaklanır ve savaşmaya devam edecek azme kavuşur. Ve bilir ki geçmişte yaşadıkları ne kadar hafif ya da ağır olsa bile, hiç yaşanmamış sayamayacağına göre inkâr etmenin ve yok saymanın bir yararı yoktur. Ablacığım, yaşadığın travmayı iyileştirmenin yolu geçmişi inkâr etmek değil problemi çözmekten geçiyor, kaçman değil yüzleşmen lazım, böylece geriye dönüp başlangıçtaki kendini bağışlayabilirsin. Kimse kusursuz değildir, hatalar bizim birer parçamızdır ve tecrübelerimizle sabitiz.”

Erva aynadaki aksine baktı hüznüyle, onu kullanmış mıydı? Onun gerçek kişiliğinden haberi bile olmamıştı! “Ben onu kullandım!” Yine düzeltmişti. Kullanmıştı, âşık edeceğini sanmış ama en çok kullanılan kendini olmuş, hüznüyle boyunun ölçüsünü alıp haddini öğrenmişti. Sanki o gitti

diye karalar mı bağlamıştı, daha ertesi hafta yeni sevgilileriyle boy boy resimleri çıkmıştı mecmualarda, üstelik aldatılmaya doymayan karı bir zamanlar onların aşk cenneti olan Las Vegas'ta yaşamaya başlamıştı. Onun için hiç önemi olmamış, bir süre yatağını süsleyen anı olarak kalmıştı!

Aptal Erva! Salak Çocuk! Ne sanmıştı? Onun bencil, kibirli, kendine bile saygısı olamayan bir megaloman olduğunu nasıl göz ardı etmişti. *Babası gibi değil, Teoman başka* derdi önceden bence o tamamen babasının oğluydu. Aynı acı hiç eskimeyerek yüreğine saplandı. Aşâğılık sözleri kulağında çınladı. Gözleri dolarken kirpiklerini kırpıştırarak anıların zihninden savdı. Hayır ona dair hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. Unuttuğu kuyudan hiçbir hatırayı gün yüzüne çıkarmayacaktı. Pişmanlığını suçluluğuyla aklamayacaktı. Üzerindeki askılı atleti çıkardı. Sonra da altındaki kotu. Dişlerini sıkarak, "Ben çıkardım baştan, istedim ve yaptım. Benim bedenim ama akıllı değilmişim, yanıldım. Salak olan benim, ahmak olan da... Hata yaptım. Günah işledim, isteyerek yaptım ve ateşle sınandım." dedi isyanla, bornozunu giyip kapıyı açarak odaya girdi.

Ablası peşinden ayrılmayarak, "Saçma, sen toysun, tecrübeli olmasa yapmazdın. O evli bir adamdı, evlilik bir imzadan ibaret olamazdı. Bir kocanın sadece maddi yükümlülüğü yoktur, kendisini üstün görüp karısını sanki bir figüranmış gibi hayatından dışlayarak eski çapkınlık sürelerine devam edip sadakatsizlik yapamaz. Evli olduğunu bilmediğin için bu sürece izin verdiğini dillendirirken en az kendim kadar sana inanıyorum, sen bunu bilemezdin ama o bile isteye senin canını yaktı ve oyuna devam etti. Onun günahını kendi suçunla aklamaya çalışma, her koyun kendi bacağından asılacak günün sonunda. Kusura bakma *parasal* anlamda *doyurdum* madem, *cinsel* anlamda *istediğimle doyuma ulaşırım* düşünce-sinde büyüklenme vardır ve kendini dev aynasında gören insana gerçeği göstersen bile inandıramazsın." diye söyledi.

"Sürekli bunu söyleyip durma. Toy falan değildim. Allah akıl vermiş kullanmadım. Her zaman karşı taraf suçlu olmuyor, gözüm kararmıştı. Doğruyu yanlış ayırt edemiyordum. Sandım ki başarabilirim... Sandım ki çok güçlüyüm, oynayabilirim, onu kendime âşık edebilirim, âşık olup mutlu olabilirim. Ama yılanla oyun olmazmış, ısırıldı. Yılan dokunduğunda ısırıldığı için ona kızmazsın. Yılanın tabiatı bu, kırk yıl süt içirsen de zehir kusar, bile isteye yanına sokuluyorsan ısırılmayı göze alırsın, zehirlenir, acı içinde kıvranırsın."

Rose Mina üzgünce kardeşine baktı. "Niye yaptın ki bunu? Ne geçti eline? Teoman'dan intikam mı aldın aklınca? Ya da amacın onu unutmak mıydı? Ya da kıskandırmak? Teoman bitti dedik başkasıyla canını yaktın, paratoner gibisin Erva, artık aklını başına al. Seçimlerimizi biz yaparız. Bedelini de biz öderiz, bize akıl veren ya da bizi baştan çıkaranlar değil. Sen ki sevilme ile beğenilmek arasındaki farkı hep iyi bilen bir kadın olmuştun, aklın nerede durdu otur bunu kendine sor!"

"Unuttum..." dedi kız hüznle. "Aklımda Teoman'a dair hiçbir şey kalmadı. Çocukça bir hayaldi, büyüyünce geçmişti zaten. Tek bir umut kıntısı bile yok!"

"Ya o adam?" dedi Mina arkasını dönerek huzursuzca. "Onu unuttun mu? Şimdi karşına çıksa ne yaparsın?"

"Unutmadım." diye dişlerini sıktı Erva, şimdi karşısına çıksa ne yapardı? Bu soruya verecek cevabı net değildi ama bu soruya hükmeden dirayeti netti. Ondan kaçardı. "Unutmayacağım da. Unutursam hatamı tekrarlarım, unutursam günahımın vebali dizilir boynuma... Ne yaptırırsam cahillikle yaptım. Çocukluk. Ama şu da bir gerçek ki... Ben hata yaptırırsam, o da yaptı." Yanağına sıralanan yaşları silerek gülümsedi. "Hem geçti artık. Bitti. Buradayım, yanında."

"O zaman hayata dön. Geçtiğini kanıtla. Karşılık olmayan hiçbir his iki kişiyi bir arada tutmaz ne güven ne aşk ne de sevgi, bunu tekrar hatırla. Biraz çık gez, yeni bir iş, yeni bir hayat edin kendine. Mutsuzluğunun sebebi sensin, başkası değil. Sen hüznölüsün diye dünya durup sana yol vermeyecek. Yola devam et, birsiyle tanış. Yeniden sıfırdan başla, kalbinden merhamet eksilmeden sev onu."

"Ne kadar kolay yeniden başla demek. Dünyanın en güçlü insanı bile olsan, sevdiğine karşı durduğun savaşta öldüysen bir daha yaşayamazsın abla. Kaybettiğin savaşı geri alamazsın. Öyle bir an geliyor ki tam hayata tutunduğum anda içimde bir şeyler kırılıyor, bir şarkı, bir film, bir kitap hatta bir söz hatırlatıyor yaşananları ve içimde ne istek kalıyor ne heves... Çöküyorum. Tükeniyorum. Bırak, acıya alışmasını da öğreneyim. Beni en iyi sen anlarsın, beni yargılamayacak tek kişi sen varsın."

"Ablam..." dedi Rose Mina ellerine uzanarak, sesi gibi hüzn kokuyordu gözleri. "Bu kadar kolay ölünen dünyada hiçbir şey için zamanı ertelemeye değmez. Seni sen yapan kazandığın savaşlar değil, kaybettiğin savaşlar. İnsan kazandığıyla öğrenmez acının üstüne gideceğini, kaybettiğiyle öğrenir. Beni düşün, bak dikenlerden yürüdüm, ateşlerden geçtim,

tuzlu suları kana kana içtim ama ölmedim. Ben hep senin için ayakta kaldım, sen benim için gülmeyi bile beceremedin.”

Erva pişmanca ablasına yaklaştı. Kollarını fedakâr ablasının boynuna doladı. Onun için yaptıkları, yaşadıkları, çektiği sıkıntıları aklına gelince vicdanı acıdı. Ona minnettardı, hakkını asla ödeyemezdi. “Abla, kabiliyetsiz olmak bir kusur değildi ama karaktersiz olmak çok büyük bir kusurdu. Ben onunla karşılaşınca, öz karakterimi unuttum. Karaktersiz oldum. Masaldan bir dünya kurdum, kendim yazdım, kendim oynadım, sonra masal bitti. Ne kurbağa prens oldu ne de prenses savaşını kazanabildi. Elmayı prens yedi, pamuk prenses ise avcının okuyla öldürüldü. Yıllardır sevilme için kusurlarımı gizlemiştim, ama ben onu zaaflarına, zayıflarına, hatalarına tanık olduğum hâlde sevdim.”

Öyleydi, sevmiş ve içindeki o masum prensini öldürmüştü. Gözünde büyüttüğü, yere göğe koyamadığı, aşkından yeni romanlar yazıp başkalarına yaptırdığı prensi, tek bir sözle yerle bir ettiği sarayın içine gömmüştü. Ufacık şeylerle mutlu olduğu adam ondan ufacık gerçeği esirgemişti.

“Ama dışarıda seni mutlu edecek bir prens illaki vardır. Bak buras kocaman bir krallık, her yaralı prensesin şifacı bir prensi vardır.”

“Abla bu konuyu konuşmuştuk, zorlarsan giderim.”

“Saçlarını yolarak da olsa geri getiririm seni, bir daha bensiz tuvaleti bile gidemezsin. Bir kere tatil yaptın geldiğimiz nokta... Reşit olabilirsin ama hâlâ benim kardeşimsin. Ailemin yadigârısın. Evlenene kadar... hattı evlendikten sonra bile senin annen de ailen de benim, gözümün önünden ayrılmayacaksın.” Azarlayarak, yetmiyorsa saçlarını yolarak aklını başına getirecekti. Kız ağzını açacakken elini kaldırıp susturdu. “Bu kadar melodram fazla, seninle ne konuşmuştuk. Bana en azından kendin için bir şeyler yapacağına, bu kahrolası çiftlikten kafanı çıkaracağına söz vermiştim.”

“Abla lütfen canım istemiyor. Üsteleme.”

“İki yıldır istemiyor zaten. Döndüğünden beri günden güne soldun. Tamam âşık oldun, hatta seni üzdü ama hayat devam ediyor. Unutmak genlerimizde var, her acı hafifler meleşim. Unutulmasa bile zamanla hafifler. Anneler evlatlarını, evlatlar annelerini toprağa verip yaşamaya devam ediyor. Erva artık sıkıldım. En büyük acılarla sınanırken bile ben yaşamayı hiç unutmadım. Kardeşim çiçek gibi salsun diye büyütmedim.” Kardeşine yaklaşıp saçlarını okşayarak öpücük kondurdu. “Sen bana annemin emanetisin meleşim, eğer seni mutlu edemezsen nasıl bakarım

onun yüzüne, ölünce bunun hesabını nasıl veririm! Sen benim vebalimsin, kıyamet surumsun, sırat köprüm, cennet biletimsin. Yetimimsin, öksüzümsün, canımın en tatlı yerisin.”

Yiğit'in yine haklı olduğunu düşündü Rose Mina, her zamanki gibi bu daveti de reddedeceğini söylemişti çokbilmiş kocası, onu zorlaması hatta tehdit etmesi söz konusu olabilirmiş. Oldu da. İlk zamanlar ona ulaşmakta bile zorlanmaya başlamıştı ama en azından zamanla aralarına dönmüştü. Giderken neşesi yerinde bıcır bıcır bir genç kızdı fakat döndüğünde yarım ve hayata küskündü. Ne kadar kırıldı ne acılar çekti anlamıyordu, sadece çok güzel anlar yaşamış gibi gülüp geçiyordu. Ona ne zaman ulaşmak istese, sahte bir maskeyle mutluluk oyununa giriyor, onu etrafına sardığı kederli kozasından savuşturuyordu. Artık neşesine ulaştığı anlar çok azdı. Bütün bunlara rağmen aralarında gözle görülmeyen bir engel vardı, her adımında çarpıp durduruluyordu. Erva sürekli bu engelin arkasına geçiyor, adeta kalkanlarına saklanıyordu.

Hayatının baharında güzel ve duygulu bir genç kızdı, kendisini insanlardan uzak tutmaya çalışması inanılır gibi değildi. Derin bir iç çekti, kederli yüzü yine inat maskesini giydi. Yazık oluyordu. Erva gibi hayat dolu bir kızın böyle bir çiftlik evine hayata küserek kendini kapatıp, hayallerinden uzak kalması büyük haksızlıktı. Dışarı çıkmalı, yeni insanlarla tanışmalı, arkadaşlarıyla gezmeli, hayatını dilediği gibi yaşamalıydı. Hep hayalini kurduğu kafeyi açmalıydı. Rose Mina, bunu sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Birçok çare aramış, bazılarını zorla benimsetmişti. Onu hayata doğru adeta itelemiş, hiç huyu olmamasına karşın tanıdığı birkaç arkadaşı sayesinde genç ve çekici erkeklerle tanıştırmaya, partilere katılmaya zorlamıştı. Yavaş yavaş, bunun faydasız bir çaba olduğuna inanmaya başlıyordu. Ne başını kaldırıp birisine bakıyor ne de bir adam ilgisini çekiyordu. Üstelik günden güne daha da değişmekte olduğunu fark etmemek için kör olmak lazımdı. Olgunlaşıyordu. Bir zamanların, hassas, duyarlı, hatta alıngan genç kızı gitmiş, yerine iradeli, katı, inatçı bir tip gelmişti. Dediğim dedik çaldığım düdüğü diyordu.

“Kuzum...” dedi yumuşak bir sesiyle. “Sana söz ne sana birisini ayarlayacak ne de seni rahatsız edecek tek hamlede bulunacağım, lütfen kırma beni. Sadece biraz eğlendiğini görmeme izin ver.”

“Ben çocuklarla kalsam. Mert arkadaşlarını çağırdı, onlara bir şeyler hazırlarım, hem kızlar çocuğu bu gece rahat bırakır böylece.”

"Bence kızlar bu gece seni rahat bırakmalı da biraz eğlenmelisin. Anneleri sen misin ben miyim son zamanlarda unuttur oldum. Yeter, biraz kendine zaman ayırmalısın."

"Teyze, anne yarısıdır!" dedi gülerek.

"Abla, anne yarısıdır..." dedi kaş çatarak.

"Elbette..." Sesinde ve dudaklarında alaycı bir ifade vardı ama yeşil gözleri acıyla kaynıyordu. Ne zaman çocuklardan bahsetse hayat enerjisi yükleniyordu. Bir abla olarak çocuklarına bu kadar bağlı bir teyzeleri olması gurur vericiydi ama aynı anda yüreği kendi hayatını heba ettiği için de üzgündü. Kızlarının da Erva'nın da annesi oydu ve anne yüreği bunu kaldırmıyordu.

"Kalk artık, kendine nasıl haksızlık ettiğinin farkına varmalısın." Onu çekiştirerek aynanın önüne getirdi ve kendine bakması için zorladı. "Sanki elli yaşında bir kadın gibisin, için çekilmiş senin. Şu hâline bak." Bu sözleri derin bir umutsuzluk içinde söyledi. Kocasını, ısrar etmemesini, bunun faydasız olacağını daha önce söylemiş, onu uyarmıştı. Fakat bu sefer onunla bu şekilde yaşamaya devam etmesi imkânsızdı. Münzevi bir hayat, zamanla bir alışkanlık hâline gelirdi. Bir süre sonra bundan kurtulmak iyice zorlaşacaktı. O hâlâ hayatın başında genç bir kızdı ve bu hayatı ona layık görmüyordu. Yaşamalıydı. "Çok gençsin," diye söze başladı. "Zekisin, güzelsin, tutkulu bir kadınsın... Bir daha âşık olacak ve evlenip anne olacaksın. Hayatının geri kalan kısmını tek başına geçiremezsin!"

Evlilik konusu açıldığı zaman sanki kör bir kuyuya itilmiş gibi hissedilen Erva, yeşil gözleri hafiften bulutlanır gibi oldu. Dudaklarındaki tebessüm kederliydi. "Âşk; hayatımda olmayacak tek şey artık! Abla, bir daha bunun olacağını sanmıyorum."

"Bunu sen bilemezsin. Unutma, planları kurana, plan kuran bir Yarıdan var." dedi gülerek dedesi gibi. "Ah bu sefer benim destekçim de kararlı, gelmek zorundasın. Seni sürüklemek zorunda kalsam bile yanımda olacaksın, yoksa seni Hazal ablan ve Sanem ablan çekiştirerek götürecek."

Kız başını kaldırınca, bir an göz göze geldiler. "Yine onları da mı dâhil ettin oyununa?"

"Hayır onlar dâhil olmaya dünden razıydılar, Esmeye eline maşasını almış dürtüyordu, Ecem her zamanki çılgın yanını ateşlemek için sabırsızdı, ben sadece biraz kenara çekildim. Sanem ablan sana çok kırgın, onu ihmal ediyorsun. Hazal ablan da bu gece gelmezsen *bir daha karşıma çıkmasın, onunla konuşacak tek kelimem olamaz* dedi. Karar senin."

"Of abla buna tehdit derler."

"Buna ablalık derler.."

"Tamam, umarım önümüzdeki bir ay sesini keser bu eylemim."

"Bir hafta..." diye göz kırptı ablası, "Hayli inatçı bir ordun var."

"Bir sene yaptırma abla." diye homurdandı Erva.

Rose Mina gülümsedi. "Hadi o zaman çuf çuf, valla Ecem altın günü kurar seni de başına diker, sevdiğin tüm yemekleri önüne serer ama sana özel tek bir lokma hazırlamaz bilesin."

Biri çölyaklıysa ziyafet sofrasına sadece bakmak ne büyük işkenceydi!

Erva gözlerini kırptırarak ona baktı. İçindeki kuşku kurtları karnını gıdıklayınca, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu, kardeşinin cinliği Rose Mina'yı çok eğlendiriyormuş gibiydi.

"Ah merak etme senin için özel yemek hazırlatmışlar ama ben de az evvel glutensiz poğaça ve kek yapmayı planlamıştım."

"Abla yemekten bahsetmediğimi biliyorsun." Onu daha çok meraklandırmak ister gibi bir süre sustu. Sonra gülümseyerek, "Aklında ne var abla?" diye soran kızı susturdu.

"Kısa kes,"

"Sen de kısıdan kesecek misin?"

"Çöpçatanlık yok, söz verdik ya."

"Başka ne var abla?"

"Belki bir tatil, tüm aile."

Erva dikkat kesilmişti, Rose Mina onun şaşkın yüzüne bakıp gülmeye başladı. Kesin planları vardı? Kesin! Onun bu hâli üzerine biraz telaşlandı. Ne zaman böyle yapsa telaşlanacağı bir işle ortaya çıkardı. Biraz daha çene yapan ablası sonunda odasından çıkıp, onu sessizliğin kollarına bıraktı. İçi ferahlamıştı. Akşama daha çok vardı. Erva kendini geriye atarak sırt üstü yatağa devrildi. Çok uzun bir süredir ilk kez insanların dünyasına katılmaya istekli görünüyordu. Ablası haklıydı, saklanarak, kaçarak, hatasının vicdan azabıyla yenileyerek kendini yaşamdan soyutlayamazdı, onun gözünün içine bakan bir ailesi vardı! Bu onlara haksızlık oluyordu. Yiğit abisiydi, eniştesi değildi ve ona kızlarından farklı davranmazdı, hatta onun kızıydı bir nevi. Kocaman bir ailesi vardı, abisinin arkadaşları ve eşlerinin hepsi gözünün içine bakıyor, değerlerini hissettiriyorlardı. Onları ne kadar kaygılandırıldığının farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Üzüldü ve onlar için yeniden gülümserken büyük bir mutluluk duydu. Onlar her şeyiydi.

Ablasıyla yaşadığı onca zorluktan sonra kendine gelmiş, kızların doğumu ve çok zor kavuştuğu aileyle neşeli, mutlu, coşku dolu bir insan hâline dönüşmüştü. Her zaman olgun ve çekimser olmuştu, ta ki o salak plana kadar. İlk defa hataya kendini bile isteye atmıştı ve sonunda yanmıştı. Kader onu o garip oyuna sürüklemeseydi, belki hep aynı kalacaktı. İyi ki ablası Yiğit'le karşılaşmıştı!

Ama şimdi herkes onun yüzünden endişeli günler geçirmeye başlamıştı. Eve döndüğünden beri gülmeyi adeta unutmuştu. Oysa Teoman'ın yanındayken nasıl da mutluydu. Ne kadar sürmüştü bu kısa mutluluk, üç ay mı ama ona bir ömür kadar uzun ve güzel gelmişti. Ve sonra gerçekler jilet gibi kesmişti umutlarını, onunla birlikteyken evlenmişti, madem evlenecekti neden ilişkilerine devam etmişti? Dügünden sonra gelip *merçe evlendim artık bu ilişki bitsin* deseydi ya, ama o ne yapmıştı sanki hakkı varmış gibi koynuna almaya devam etmiş, içine umut ekmişti.

Ülkeye döndüğünde ise onun sade bir nikâhla evlendiğini ve Julia denen kadının hamile olduğunu öğrenmesinin üzerinden çok geçmeden de Teoman baba olmuştu. Onu kullanmıştı, evli olduğu hâlde onunla birlikte olup hem karısını aldatmış hem de midesini bulandıran bir ilişkiye iterek bir kadının gözyaşlarının sebebi, bir bebeğin mutsuzluğunun vicdan yükünü üstüne yıkmıştı. Erva oyun oynayayım derken bir kadının mutsuzluğuna sebep olarak vicdan azabına düşmüştü. Sadece sevgilisinden değil kendinden tiksiniş ve her ikisinden de nefret etmeye başlamıştı. Kim bilir o kadının canını bilmeden ne kadar yakmıştı. Kaç gece üzülmesine, ağlamasına sebep olmuştu. Karnındaki bebeğinin günahına girmişti! Üstelik hamile bir kadını aldatan bir adama nasıl âşık olurdu? Kadının partideki gözleri dolu dolu hâlini hatırladıkça nefes alamıyordu. Allah'ın salak bir plan uğruna kimlere acı vermişti. Evleneceğini bilse asla onunla ilgilenmez, bu işe gönüllü olmazdı. Ablası üzülmesin diye saklamış, bir şeylerden şüphelenen Sanem ablası bir türlü gerçeği ona söyleyememiş ve Erva da salak saçma bir planla onu baştan çıkarmıştı. Bilse yapar mıydı? Unuturdu. Ya da unutmaya alışırdı. Mutsuzluğunun esas sebebinin Teoman olduğunu kimseye söylememişti. Sadece bir kez, döndükten epey sonra, bir adamın kalbini çok kırdığını ablasına gözyaşları eşliğinde anlatmıştı. Herkes onun Teoman'dan sonra başka bir adamla tanıştığını ve aşk yaşadığını sanıyordu. Üstüne gelen ablasına güzel zamanlarını, nasıl mutlu olduğunu da anlatmış ve hıçkırarak göğsünde ağlamıştı. Belki de

birlikteyken hem karısını hem de onu aldatmıştı. Teoman oldukça çapkın biyirdi, birkaç kadınla sınırlı kalmayacak kadar da ahlak yoksunuydu!

Kuşkusuz, eski kız arkadaşlarıyla birlikte oluyordu ve ona tapan ve gözü ondan başkasını görmeyen Erva'nın bunu anlamasına imkân yoktu. Yanına gelip ne kadar aptal olduğunu görerek mutlu olduğu aşıkardı. Sonra o korkunç gün... Allah'ım ne zaman düşünse aklını kaçırarak gibi hissediyordu. Hiç o kadar aşağılanmamış, küçük düşmemiş, gururu incinmemişti. Hamile karısının gözlerindeki acı, ona nefretle bakan halleri, kulağında çınlayan *Metres* kelimesi... Vicdan azabından deliriyordu. O gün ablası aramasaydı belki de gücünü bulamayacak, aylarca onun metresi olarak kalacaktı. Belki de hayal kuracak, onu kazandığını sanmaya devam edecekti. Küçük bir özürle affedecek, yeniden ve yine hayaller kurmayı sürdürecekti.

Ne büyük haksızlık!

O kadını defalarca Teoman'la ve bebeğiyle dergilerde görmüştü. Kızları bir yaşına girdiğinde, mutlu aile resimleri tüm dünya medyasında yankılanmıştı. Centilmen Baba Oldu! Tüm gazeteler böyle yazmıştı. Son derece sıcak ve cazibeli bir kadına benziyordu Julia ve kocasına deli gibi aşık birisi olarak röportaj yapıyordu sürekli.

Pencereden dışarıya baktı, evin bu cephesi yemyeşil çimenlerle kaplı geniş bir alanı seyreliyordu. Kızlar yine deliler gibi bahçede koşturuyordu ve arkalarından kızgınca haykıran Rose Mina deliriyordu. Haklıydı, ablasını huzursuz ediyordu, onları boş yere üzüyordu. Teoman'ın ona verdiği acıların sadece bir kısmını da o ailesine veriyordu. Ayrıntıları düşündükçe içini karabasanlar kaplıyordu.

Aradan geçen bunca zamana rağmen geçmişi bu kadar ayrıntılı, böylesine canlı hatırlayabilmesi çok garip değil miydi? Pencereye arkasını dönüp kollarını göğsünde kavuşturarak ağır adamlarla odanın ortasına doğru yürüdü. Son bir yıldır bu odanın içinde hiçbir değişiklik olmadığını düşündü. Her şey bu eve ağlayarak girdiği andan beri, olduğu gibi kalmıştı. Odası bile karamsarlık kokuyordu. Aynadaki aksine baktı. Cidden yaşlı, aksi bir kadının fikrine mi dönüşmüştü. Yaşadığı amansız hayatın izleri yüzüne yansıyor olmalıydı. Ortalığa bir serinlik çökmüştü. Oysa öğle sonrası güneşi içeri vuruyordu. Dalgın gözleri kendini süzerken, hafifçe ürperdi. Olanları daha fazla düşünmek istemiyordu, hayır buna dayanamazdı. Belki de ne kadar zor olursa olsun düşünmesi, hatırlaması gerekiyordu, geçmişiyle son kez yüz yüze gelmenin zamanı çoktan gelmiş de geçiyordu.

Bu sefer kararını verdi, hazırlık yapmak için işe koyuldu. Bütün olup bitenleri sonsuza kadar geçmişe gömebilmesi için onları bir kez daha en ince ayrıntılarına kadar hatırlaması gerekmiyordu. Makyaj yapmalıydı? En son ne zaman yapmıştı? Kızların doğum gününde mi? Yavaşça başını çevirip duvardaki kristal aynaya baktı. Yüzünü görünce şaşırdı. Bütün kanı çekilmişti. Saçları, belki salondaki ışıktan ötürü simsiyah görünüyordu. Oysa aslında kızıl kahverengiydi. Bükük dudakları bile solgundu. Sadece iri yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu, o da yaşlarla, kendi kendine gülümsedi. Bir zamanlar ne kadar güzel bir kadın olmuştu. Eli yanaklarında dolaşırken gözlerinde mazi canlandı.

Gece gezmeleri, eğlenceleri, birbirine adanan zamanlar... Kocaman süitlerindeki çok sevdiği dört direkli yatakları ve anıları... Cinsel bakımdan güçlü biriydi ve hâlâ teninin sıcaklığıyla sarmalandığını, nefesini ensesinde hissettiği anları hatırlıyordu. Gözlerini kapadı. Buraya döndüğünde şaşırtan bir kararsızlık içindeydi. Ne yapacağını bilemiyor, hiçbir şeyden emin olamıyordu. Artık yalnız kalıp onun döküntülerini yaşamak da istemiyordu.

Sevmek ve sevilme istiyordu. Yalnızlık ürkütücüydü, önünde uzanıp giden yılların sessizliği onu korkutuyordu. Ablasının söylediği gibi onun kendi ailesi vardı ve Erva da bir tane edinmeliydi. Yoksa değmeyen bir adam için ömrü heba olacak, kız kurusu olarak ölüirken pişmanlığı adına geç olacaktı. Teoman saf bir genç kızın kalbini kolayca kazanabilecek kadar yakışıklı ve birçok kadının hayatını mahvedecek kadar da bencil bir adamdı. Her zaman aralarında aşk dolu kusursuz bir ilişkinin var olduğuna inandırmıştı.

'Ne safsım,' diye geçirdi içinden, ona *metresimsin* demişti, *en iyi metresimsin*. Dahası mı vardı, daha fazla metresleri... *En iyi metresim!* Ne demekti? Sık sık ortarlardan kayboluyordu ve durmadan işlerinin çoklğundan yakınıyordu, nasıl anlamamıştı? Oysa o sıralarda uğraştığı tek bir işi vardı.

Aslında çok kez nereye gittiğini, ne yaptığını konuşmak istemiş ama onun uzaklaşmasından çekindiğinden başaramamıştı. Genç adam ona hiçbir şey söylemiyordu. Erkekler hakkında deneyimsiz olmasına rağmen, cinsel cazibesine yenilmişti. Gözlerini ondan alamıyor, aklını onunla bozuyor, her seyahatinden döndüğünde onu ilk günkü aşkla karşılıyordu. Sonra, kalbinin hızlı hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Onu düşünmek neden hâlâ heyecanlandırıyordu? Kalbinin hızlı vuruşlarının sesini dinleyerek durdu.

Eli hızla çarpan yüreğinin üstündeyken gözlerini açtı. Kendi kendine güldü. Geçmişine baktığında orada şimdiki hâline hiç benzemeyen aptal bir kadın görüyordu. *'Hepsi geçmişte kaldı, sen güçlü bir kadınsın artık. Karşına çıksa, sinek gibi ezcek bir kadın.'* diye geçirdi içinden ve bu düşüncelerini komodindeki çalan telefonun sesi böldü.

"Merhaba." diye başladı tanıdığı numarayla konuşması, ablası yine neyin peşindeydi?

"Gelmeyecek misin cidden?" diye sordu tok sesli adam.

"Gelemem gerçekten." dedi her zamanki gibi mesafeli sesiyle.

"Neden?"

"Çok isterdim, ama imkânsız. Ablama bu gece onunla olacağıma dair söz verdim."

"Ya, ben de at gezisi yaparız diye düşünmüştüm, hay aksi..." dedi adam umutsuzca.

"Maalesef..." Erva, bu sözleri söylerken pişman oldu. Eğer bu fikri kullansaydı, böylece, ablasını atlatmak için öne sürebileceği en uygun mazereti kaçırmamış olurdu. Ama olan olmuştu. Yan çiftliğin genç sahibi Nadir, onun geçmişte yaşadıkları hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Kızın okulu bittiğinden beri eve kapandığını ve kendisine bir meşgale aradığını düşünüyordu. Onunla bir öğle sonunda at gezisinde tanışmıştı. Güzel ve sade bir dostluk kurmuşlardı. Arada birlikte ata biner, kitaplardan konuşurlardı. Nadir de en az kendi kadar kitapları ve atları severdi. Onunla Platon, Jostein Gaarder'dan anekdotlar çıkarıyorlardı. Onun dünyası atlar ve kitaplardan oluşuyordu. Soru sormayı seven bir tip değildi. Geleni gideni olmaz, ailesinden bağımsızdı -hatta aile bağlarından hiç bahsetmez- atları ve köpekleriyle mutlu olduğundan dem vururdu. Kısacası, başka erkeklerin yanında duyduğu tedirginliği, onun yanında duymuyor, uzun yürüyüşleri ve at gezileri o gün geçirdiği en güzel saatler oluyordu.

"Nerede olacaksınız?" diye sordu Nadir, kızın kafası öyle meşguldü ki ne söylediğini bile anlayamadı. "Neyse sonra görüşürüz o zaman." dedi adam mesafeyle, telefonu kapadığında bir koltuğa oturup düşüncelere gömüldü.

"Hadi yemeğe..." diye bağırان ablasının sesiyle irkildi. Şarkı söylüyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Gerçi çöpçatanlık yapmayacağına söz vermişti ama ablasından bahsediyordu, onun için her şeyi yapan kadından. Bu da kendisi için son derece sıkıcı olacaktı.

Yeni bir ilişki fikrine nedense tahammül edemiyordu. Üzerine mu-
sallat olan melankolik ruh hâlini yeni yeni fark ediyordu. Hayatından
memnundu. Yine de ruhunun derinliklerinde kendisini rahatsız eden bir
vicdan kırıntısının zaman zaman kımıldandığını hissediyordu. Ablasının
hayalinin aksine güvenebileceği ve onu böyle kabul edecek bir erkek şu
yeryüzünde yoktu ve böyle bir kişinin olmasını da istemiyordu.

İki katlı çiftlik evlerinde on iki oda, iki salon bulunuyordu. Her ka-
pıdan bir çocuk fırlıyor, her odada illa biri ikamet ediyordu. Çok büyük
bir aileydiler ve seilmeyi iliklerine kadar hissediyordu. Kapı tıkladı, Mert
asık suratıyla, "Annem çağırıyor teyze," diye söylendi.

"Neyin var senin?" diye sordu, Mert babasının onunla sert bir konu-
şma yapacağını ve bunu hak ettiğini belirtirken ondan destek istemiyordu,
sadece o babasıyla konuşurken annesini ayakaltından çekmesini ve bu
ana tanık olmaması gerektiğini rica ediyordu. Yaşından olgun bir çocuğu
üstelik annesine karşı inanılmaz bir korumacılığı vardı, ablasının kazara
üzüldüğünü görse o gün tüm günü suratı asık onun için neyin iyi gelece-
ğini araştırarak geçiriyordu. O gidince kızlar tek tek odasına uğradı, bir-
kaç dakika içinde kavgalarıyla kafa şişirdi ve onunla aşağı yemeğe inene
kadar da etrafında dönmeyi bırakmadı. Sonunda Berna Hanım anaç bir
tutumla, "Kızım sen hazırlan," derken ufaklıkların peşinde koşturmaya
başladı.

Akşam olduğunda sıkıntısı iyice artmıştı. Zaman gelmişti. Ablası
haklıydı, bu sefer söz dinleyip denileni yapmalıydı. Uzun zamandır alış-
veriş yapmadığını hatırladı. Gardırobundaki giysileri şöyle bir aklından
geçirdi. Giysi seçmek bir külfet oldu. Aslına bakılırsa, dış görünüşü umu-
runda bile değildi. İnsanların garipsemeyeceklerini bilse, böyle bir partiye
ev giysileriyle gitmekten çekinmezdi.

Yazlık giysilerine dokunurken kaşlarını çattı. Dudaklarında hafif bir
tebessüm belirdi. Çoğu en lüks mağazaların vitrinlerini süslemişti. Belki
bunlarla Teoman'ı etkileyebileceğini ummuştu. Çocukluk işte! Nedense
hep çok çekici ve biraz da gizemli görünmeye özen göstermişti. Bunun
onun aklını çeceğini biliyordu. Parmakları bir başka giysiye dokununca,
kaşlarını çattı. İşte bunu hiç giymemişti. Ablasının hediyesi çok şık bir
elbiseydi. Böylesine pahalı ve gösterişli bir elbiseyi durduk yere neden ona
hediye ettiğini, hiçbir zaman anlamamıştı. Bu olayı bilinçaltına, elbiseyi
ise gardırobun karanlık bir köşesine itelemişti. Zarif, sade ama cömert...

"Bunu görünce sevinçten çıldırarak." diye geçirdi içinden, aslında
hayatının en önemli dönüm noktalarından birini yaşadığına göre, bunu

görünümüne de yansıtabilirdi.

Bu elbise ona kendine güveni, seçkin bir görünümü sağlayabilirdi. Elbiseyi önüne tutarak aynaya baktı. Evet, tek kelimeyle muhteşemdi. Üzerine giydiğinde, kumaşın açık rengi koyu renk saçlarıyla hoş bir kontrast oluşturunuyordu. Tenini ikinci bir deri misali sarıp sarmalarken kayak yakası ve sırt dekoltesiyle ahenk oluşturunuyordu. Boy aynasında adeta başka bir Erva durmuş, ona şaşkınca bakıyordu. Kendi kendine güldü. En son ne zaman kendini alımlı hissettiğini düşündü. Elbise o kadar dikkat çekici değildi ama asil görüntüsü herkesi etkileyebilirdi. Sakin ve mesafeli bir görünümü vardı ancak bu elbiseyle samimi ve çekici olmalıydı. Böylesi çok daha güvenliydi. Gerçi ruh hâline nazaran neşeliydi ama kim dikkat edecekti?

Gidecekleri yer bir saat kadar uzak mesafedeydi. Orayı biliyordu, gösterişli ve görkemli bir yerdi. Dışarı çıktığında onu kapıda bekleyen ablası ve Yiğit kısa bir an şaşkınlık geçirdi. Yiğit abisi kıyafetini görünce karısına kaşlarını çatıp hoşnutsuzluğunu belirtmesine rağmen sabırla sustu. Çok sahiplenici ve biraz kıskanç bir insandı. Karısını, kızlarını, annesini nasıl gözünden sakınıyorsa aynı intizamı Erva'yı da es geçmiyordu. Kolları şifon olan elbise uzun eteğiyle bir gelinlik gibi saf duruyordu, sırt dekoltesi ne kadar cesur olsa bile elbisenin genel asil görünümü bunu kapatıyordu.

"Onu görücüye çıkaracak gibi giydirmişsin." dedi karısına kısık sesle, "Erva bundan hiç hoşlanmayacak, zorladığın için bize küsecek."

"Giymesini ben teklif etmedim."

"İnanayım mı?"

"Ne zaman yalan söyledim?"

"O zaman nasıl ikna oldu!"

"Biraz tehdit etmiş olabilirim ama hepsi o kadar."

"Bundan da hoşlanmayacak."

"Ne yapayım, bırakayım da odasına mı kapansın? Bu arada fikrin olsun diye söylüyorum, o elbiseyi ben aldım."

"İyi b*ok yedin, kızı satışa çıkarmış, ineğe benzetmişsin."

"Seni büyük baş," diye dişlerini sıkarak kolunu çimdirdi.

"Ne yani, yalan mı? Bunun için henüz erken, kızın üstüne gitmekten vazgeç. Bir kez de zamana ve akışına bırak."

"Bırakayım da kız kurusu olarak anne olma şansını elinden kaçırsın."

"Ben onun üzülüğünü görmeye tahammül etmektense kız kurusu

olmasına razıyım. Hem buna seçilmiş yalnızlık denir. Ona durumu açıklasan iyi edersin bence.”

“Kızlar onun çaresine bakacak, bu gece beni yalnız bırakmayacakları kesin.”

“Diğer meseleyi söyledin mi?”

Rose Mina çaktırmadan arkalarından sessizce yürüyen kardeşine baktı. Melek gibiydi güzel kuzusu, yüzünü astı.

“Onu gördüğü an aklından neler geçireceğini gayet iyi biliyorum. Ona eşlik etsin diye, adamı bizzat davet ettiğini anladığında beynini yiyecek. Bu gibi konularda ne kadar duyarlı olduğunu gayet iyi biliyorsun Ross. Valla kızdığı an çeker giderim, öfkesini tek başına göğüslersin.”

“Ne kadar centilmensin kocacığım.” dedi Rose Mina sinirle. “Arkadaşları evlendi, çocuk sahibi bile oldu. Tanımadığım bir adam onun kalbini kırdı diye yeğenlerine annelik yaparak ölmesine izin veremem. Aklıma geldikçe, ne yapacağımı bilemiyorum. O kadar güzel ki... Hayata ıslıl bakması gereken yaşta. Bunun farkında bile değil. Hayattan kopmasından korkuyorum.”

“Biliyorum hayatım. Ben de korkuyorum. Ona yardım etmeye çalıştığını da biliyorum,” dedi Yiğit Üstündağ şefkatle eline dokunarak. “Fakat bunu bu şekilde yapmasan daha iyi olur, bu tür süreçler zorlayarak olmaz. Onun nasıl psikolojik tahribata uğradığını çok iyi bilmiyoruz ve sebebini hâlâ anlatmadı. Bence hazır olunca kendisi bir tane bulur, sen boşa telaşlanıyorsun. Daha yaşı küçük, otuz bile olmadı ama sen onu menopozlu bir kadın ilan ettin.”

“O adamı öldürebilirim.”

“O adamın adını bilseydim, bunu sana bırakmazdım inan, hâlâ söylemedi değil mi?”

“Söylemedi. Araştırdın değil mi Yiğit? Ve hâlâ burada olduğuna göre bir şey bulamadın.” Adam üzgünce başını salladı.

“Ross, sanırım bir şey daha var.” diye devam etti.

“Kötü bir şey olmasın bu gece, ne olur.” dedi kocasına kaşlarını kaldırarak.

“İyi mi kötü mü birlikte göreceğiz.”

Yiğit huzursuzlukla derin bir nefes aldı. Koluna giren karısıyla kapıya yöneldi. Rose Mina’nın yüzünde endişe dolu bir ifade belirmişti. Araca binerken aklından geçen kötü düşünceleri yok saymayı denedi. Umarım düşündüğü şey tekrar etmezdi!

Dikiz aynasından, camdan dışarıya bakan dalgın kardeşine baktı. Güzel yüzünde hafif bir makyaj vardı. Doğal renkleri sever ve nadiren makyaj yapardı. Ama böyle bir elbise giyecekse, makyaj yapmadan olmazdı. Göz kapaklarını ve kaşlarını biraz koyulaştırarak, derin bir görünüm vermiş, elmacık kemiklerini hafifçe vurgulamıştı. Rose Mina gururla gülümsedi. Kardeşi melek gibiydi, cidden çok güzel bir kadın olmuştu. Partiye katılan pek çok kadın gıptayla bakacak, eşlerini ondan kıskanacaktı. Erkeklerin çoğu da peşinde pervane olacaktı, tıpkı eskisi gibi.

Sonunda beklenen mekâna geldiler.

Erva araçtan dışarı çıktığında, ortalığı çok hoş bir serinlik kaplamıştı. Akşam olmasına rağmen bulundukları köşk restoranın bahçesi aydınlıktı. Derin derin nefes alarak serin ve temiz havayı içine çekti. Abisi arabayı valeye verirken gördüğü manzara karşısında biraz şaşırdı. Çok kalabalıktı. Arkadaşlar arasında derken tanıdıklarının olacağını sanmıştı ama tanımadığı bir sürü kişi vardı. Biraz telaşlanarak irkildi. Yiğit bir kolunu karısına, diğerini baldızına centilmen bir biçimde uzatarak, gururla aralarında belirdi. İçeri girdiklerinde eski dostları Hazal Mertoğlu onu görünce, soluğu kesilerek bir an durdu. Gözleri irileşmişti ve yüzünden şaşkınlık okunuyordu.

"Bu gece ne kadar güzelsin Erva, Allah'ım inanamıyorum ne kadar güzel bir genç kadın olmuşsun. Seni oğluma almalıyım." dedi bir solukta.

"O bana çok büyük değil mi Hazal abla?" dedi ufak oğlu aklına gelince.

Kadın kulaklarına inanamıyormuş gibi yaparak, "Onu ne mühendisler, doktorlar istedi de vermedim. Allah'ım, oğlumdan iyisini bulamayacağını anladığında seni kuyruğun sonuna bile almayabilirim." diye şaka-laştı ve ardından sarılarak kıkırdadı.

"O zaman acele etmeliyim," dedi Erva yanağından öperken. "Onu başkasıyla paylaşamam."

Tanımadığı birtakım genç adamla göz göze geldi. Hepsi de yakışıklı, nüfuzlu ve bekar gibiydi. Yine yapmışlardı yapacaklarını, ortalıktaki çöp-çatanlık kokusu barızdı. Yanındaki adamlar ona arzuyla bakarken kızardığını hissederek, yana kaydı. Rose arkadaşının koluna girerek içeri doğru yürürken, "Kızlar nerede?" diye sordu.

Arkasında belirip kulağına eğilen Sanem onu şaşırtarak, "Diğerleri henüz geldi," diye fısıldadı. Rose Mina sinsice yanına sokulan Sanem'e gülerken, genç kadın Hazal gibi şaşkınca Erva'ya döndü. "Aman Allah'ım

tatlım her an seni ortadan kaldırabilirim, hain planlarıma kurban gidebilirsin.” diye hayranlığını belli etti.

“Doktorlar Hipokrat yemini eder Sanem abla, unuttun mu?”

“Bu gece unutmamaya çalışacağım.”

“Oğlun için korkma dostum onu ben parselledim, oğlumu büyütünce evlenecek.” dedi Hazal kıkırdayarak.

“Ah nasıl içim rahatladı söyleyemem, peki benim oğlumu buna nasıl ikna edeceğiz, biliyorsun çocukluğundan beri ona aşık.” dedi göz kırparak ve kaşlarını çatarak, “Gelmeyeceksin diye üzülüyordum, artık seni sürükleyerek getirecek bir fan grubu kurmak üzeriydik.” dedi ciddi bir kırgınlıkla.

Kokteyl salonunun ardına kadar açık kapılarından içeri girmiştiler, şık restoran bölümüne ulaşmışlardı. Beyaz Köşk onların aile toplantılarını ya da bugünkü gibi güzel bir anı paylaştıkları sıcak yerlerden biriydi. Restore edilerek eşsiz bir restorana dönüşen bu mekân birçok nüfuz sahibinin göz bebeğiydi. Bu partiye vesile ise Hazal ablasının gecikmiş doğum günüydü. İçeridekilerin hemen hemen hepsini tanıdığını düşündü ama görüyordu ki ona sürpriz yaparak sosyete de ne kadar yakışıklı adam varsa çevresine yığmışlardı. Pencerenin önünde gülüşüp duran şu çifti tanıyordu. Elinde içki kadehiyle ayakta duran şu yakışıklı adamı da... Yanındaki de Yiğit abisinin sıkı dostlarındandı. Rüzgâr ve Cem abi ise Bulut ve Ateş kardeşlerle ateşli bir sohbet hâlindeydi. Onları başıyla hafifçe selamladı. Bu toplantılarda konuşulan konular bile hep aynı olurdu.

“Bak kimler geldi!” dedi Rose Mina, tanımadığı iki gençle daha tanıştırmak için öne ittirdi. Erva gençlerin ilgisinden sıkılınca bakışlarını umursamaz bir biçimde etrafta dolaştırmaya başladı. Şöminenin yanında ayakta duran adamı tanıyor muydu? Adam birisiyle konuşuyordu. Keyifli hâli, geniş omuzları sarsıldıkça belli oluyordu. Uzun boyluydu, en az Yiğit abisi kadar vardı boyu ve hayli atletik olmalıydı, üzerindeki takım elbisenin kol kısmı birazdan o kumaşı paralayacak gibiydi.

Rose Mina onun dikkatini kendine çekerek koluna dokundu. Bakışlarını ileride birkaç kadınla sohbet eden adama çevirip, “Baksana Nadir de gelmiş! Sürpriz diye buna derler.” dedi kardeşine göstererek, Erva dişlerini sırttır formuna sokarak ablasına tıslarken, “Gelmiş mi, birisi getirmiş mi abla?” diye sordu.

“Neyse ne.” dedi kıza doğru dönen Rose Mina. “Sen onunla gezip tozmaya ve kitap konuşmaya bayılırsın, bir köşeye çekil ve felsefik

düşüncelerini aşılayacağını bir denek olduğunu düşün.”

“Biz mantık ayrıştırıyoruz,”

“Tatlım o mantığı yazarları keşfetmiş ve kitap yazmış, bu kadar derine inmeye gerek yok. Bence siz başka şeyleri ayrıştırın ve sonra aynı paydada birleşin.”

“Abla...” dedi dişlerini sıkarak.

Nadir onu görünce haylazca göz kırptı. Konuştuğu sırtı dönük adam arkasında kaldığı için Erva onu tam göremiyordu.

“Erva...” dedi Esme Karalı yan taraftan hayranlıkla. “Allah’ım sen misin cidden?” Etrafına bakındı ciddi bir ifadeyle. “Oğlum nerede benim, Utku, Emre, hemen bulun şu sıpaları.” Yine her zamanki gibi güzel sesiyle takılarak ona doğru geliyordu.

“Buradaki her anne de beni pazara çıkmış inek mi sanıyor?” dedi kız muzip bir sesle gülerek.

“Ah o ne demek,” derken, “Biz sana deve kuşu demeyi daha münasip görüyorduk.” diye iğneledi. Herkes kıkırdarken Esme içtenlikle kıza sarıldı. “Uzun zaman olmuştu, özlettin kendini, bunu bir daha yapma.” diye azarlamayı da ihmal etmedi.

Esme Karalı bir zamanlar karanlık namıyla etrafı kasırğa gibi kavuran ve dostluğun temelini atan Rüzgâr Karalı’nın çılgın eşiydi. İncecikti, nazik ve kibardı. Üstelik içten ve her daim samimiydi. Sanki “Gülümsemek sadakadır” sözünü benimsemişti. Herkese gülümserdi, kimse hakkında kötü düşünmezdi, sürekli empati yaparak anlayışlı olurdu. Buz kadar soğuk kocasının aksine onun her hâli sınısıydı. Ona bakınca her zaman kendisini çirkin ve hantal hissettiren bir albeni ve herkesi kendine hayran bırakacak muhteşem bir aurası vardı. Kibar bir tebessümle eline uzandı. O görünmeyen bir zarıflığa sahipti. Bu değişikliğin, tebessümündeki sıcaklıktan kaynaklandığını düşündü.

Erva konuşurken tebessümünü bozmadan etrafa bakındı. Tam o anda karşısındaki kadının bakışlarıyla karşılaştı. İlgi dolu bakışlardı bunlar ve önlere geçen birileri yüzünden, o bakışma kesilmişti. O yaşlı kadını tanıyor muydu? Tam yüzünü görememişti ama bir an olsa bile neden ona öyle sert sert baktığını anlayamadı. Belki de öyle sanmıştı.

Koluna dokunan Hazal Mertoğlu ile dikkati dağıldı. Canı sıkındı ama yine de gülümsemeye çalıştı. Fakat ne zaman konu ona gelse yanaklarının kızardığı belli oluyordu. Tam o sırada, az önce Rüzgâr Karalı’yla konuşmakta olduğu adama gözü ilişti. Adam tek kolunu masaya yaslamış,

birkaç adım ötede duruyordu. Biraz evvel Arda abinin sohbet ettiği adam değil miydi o uzun boylu kişi? İlgisini cezbeden garip bir merak duygusuyla adamı görmek istedi. Ablasının yakın arkadaşı Ecem arkadaşlarını bahsettiği konuyla güldürürken Erva içinden gelen bir merakla ürperdi, adamın yüzünü biraz yandan görebilmek umuduyla boynunu uzattı. O anda içini garip bir duygu kapladı. Bu duruşu daha önce görmüş olabilir miydi? Adam elini cebine soktu, parmaklarının arasında beliren parlak metali hızla çevirdi. Bir parmak büyüklüğündeki silindir çubuk parmaklarının kıvraklığıyla ortadan ikiye bölündü ve başparmağının seri hareketiyle ateşlenen çakmak alev aldı. Ardından hızla kapağını kapatarak parmaklarının arasında sıkın şekilde çevirmeye başladı. Bu kadarı tesadüf olamazdı. Bu tür çakmaktan kullanan ve onlarla oyalanan, parmaklarını bu kadar pratik hareket ettiren deneyimli bir sürü el olabilir. Ancak içinden bir ses bunun öyle olmadığını belirtiyor, o çakmak parmakların arasında dönerken aşına olduğu oyun soluğunu kesiyordu.

Gözleri irildi, soluğu kesildi, hatırladığı şey hiç tekin düşünceler değildi. Tünelin ucunda hiç de güzel bir şey görünmüyordu. Birden kanının donduğunu, soluğunun teklediğini fark etti. Boyunun, saç kesiminin, ona yakın gelen ebadının farkına varınca, nefesini sesli biçimde yuttu. Gözleri irileşti, kımıldamadan adama bakıyordu. Nefes alamıyordu. Esme Karalı'nın keyifli kahkahaları kulağından yavaş yavaş uzaklaşmış, Haza'nın ona laf soka sesi silikleşmişti. Bayılmamak için kendini zor tutuyordu. Ablasının Rüzgar'la konuşan adama seslendiğini hayal meyal hatırlıyordu. Gülümseyen adam yavaşça onlara doğru döndü. Kız başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi soluksuz kaldı. Bu olayın ileride bir gün gerçekleşeceğini biliyordu ama o günün bugün olmasını istemezdi. Onlara gözün önünde karşılaşmaları en büyük kâbusu oldu. Henüz hazır değildi!

Müthiş bir paniğe kapıldı. Kaçmalıydı. Derhal arkasını dönüp kaçmalıydı. Ama bu öylesine beklenmedik, öylesine korkunç bir kâbustu ki kaçıp kurtulmak imkânsızdı. Adam arkasını döndüğünde, aynı şaşkınlığın üzerinden bir tır gibi geçtiğini gördü. Ortaya bir yıldırım düştü. İkisi de donuk, ikisi de nefessiz, ikisi de gözlerini birbirine kenetlemiş, bu âlemden soyutlanmıştı. Erva bayılmamak adına farkında olmadan ablasının koluna dokundu.

"Teoman, ne zaman geldin?" dedi ablası şaşkın genç adama uzanıp, yanağından öperken. "Geleceğinden haberimiz yoktu."

Teoman nefes alamıyor gibi kekeleyerek, "Bu... Bugün." dedi tok sesiyle, elindeki bardağın kasılan parmaklarının arasından çıkardığı sesi,

sadece kız mı hissetmişti? Şaşkınca Erva'ya bakarken bir silindir gibi güçlenen öfkesi gözlerinin içinde çakıyor, nefreti ve tarif edilemeyen duyguları gergin bir halat gibi aralarında tiz sesler çıkarıyordu.

O kadar şaşkındılar ki hisleri ince bir buz tabakasıydı, dokunulsa tüm denetimleri yıkılacaktı.

Sanki adını bulmak istercesine ağzını oynattı Teoman ama o anda ablası koluna dokunarak, "Sen Erva'yı uzun zamandır görmedin Teo. O da senin gibi artık yurda döndü. İki yıldır bizimle yaşıyor." dediğinde keyifle, adam yutkunamadı.

İkisi de tepkilerini toparlayamıyor bir skandala daha izin vermemek için kendi içsel savaşlarını başlatıyordu.

"Erva?" dedi soru sorarcasına, sesi ikisinin arasında çınlamıştı. Çatık kaşları, derin solukları arasında, "Erva mı?" diye sordu. Adı ağzında küfür gibi gezinmişti. Beyazlamış yüzüyle duran kız gözlerindeki nefret kuskaca aldı. Sesi değişmemişti. O derinlerden gelen, melodik ses hiç değişmemişti. Duruşundaki nefrette öldürecekmiş gibi bir hâli vardı. Onun için de aynı ölçüde beklenmedik bir karşılaşma olmalıydı ki adam yutkunup duruyordu.

Teoman her kasının tek tek donduğunu, damarlarında süzülen şeyin kan değil öfke olduğunu hissettiğinde çok geçti. Karşısındaydı, gözlerinin içine bakıyor, tüm o zamana inat hayale kapılmışçasına bir büyü sunuyordu. Gittiği günden beri ne kadar çok hayal etmişti yüzünü, gözlerini, sesini, varlığını, ne çok defa gece yarısı uykulardan kabuslar eşliğinde uyanıp elini uzattığında kaybolmuş, ona benzettiği her kişinin peşinden koşmuştu. Öldü mü kaldı mı, yoksa başka bir adamla zevke mi daldı, diye diye almıştı tüm nefeslerini ama şimdi hiçbir şey olmamış, onca zaman onu mahvetmemiş, hayatını kahretmemiş, güzel günlerini de yanına alıp gitmemiş gibi karşısında durup fütursuzca gözlerine bakıyor ve aslında çok yakınında olduğunu belirtiyordu.

Tüm dünya sanki durmuş, gözlerinin çakılıp kaldığı yerdeki kadın onun celladı olmuştu. İki yıl önce öldüğünü sanmıştı ama asıl ölüm, aldatılmanın ardından gelmişti. O günü hatırlıyordu. İki yıl evvel tek bir söz etmeden, bir satır yazı yazmadan, ona dair her şeyi yanına alarak ve ona kocaman bir acı, sonsuz bir boşluk, bitmeyen bir pişmanlık bırakarak hayatından çıkıp gitmişti. Ufacık bir kavgayı büyütüp terk ettiği için şaşkıındı. Kendine âşık ettikten sonra çekip gittiği günü, yüreğini kocaman bir suçlulukla acıların içine saldıgı günü hiç unutmamıştı. Daha önce

hayatında kimseye onun gibi değer vermemiş, kimsenin fikrini önemsememişti.

Çocukluğunda ailenin beceriksiz, şımarık, duygusuz, umursamaz oğluydu. Annesi abisini yatılı okula yolladıktan sonra henüz beş yaşında olan oğluna babasına benzediği için hayatı zindan etmişti. Ne zaman hata yapsa alkolik babasından dem vurup, "Aynı baban gibisin," derdi. Ne zaman dayak yiyeceğinden korkup yalan söylese, "Aynı baban gibi yalancısın," derdi. Ne zaman çocukça oyunları kazanıp heyecanla eve koşsa, "Baban gibi kumarbaz olup başımıza bela mı olacaksın?" diye döverdi. Sonra da onun yaramazlığından, söz dinlemez, uysallaşmaz kişiliğinden dem vurarak kötü bir çocuk olduğunu haykırıp dururdu. Sonraları babası gibi olduğunu söyleyen kadının öfkesinin altında büyüüp genç bir delikanlı olduğunda, babası ona mirasından bir kuruş bile vermeyeceğini çünkü bunu hak edecek zekaya sahip olmadığını, beceriksiz ve değersiz olduğunu haykırmıştı. Hırslanmıştı, önce ufak talih oyunları oynamış kendi parasını kolay yoldan kazanmak istemişti ve bunu fark eden annesi "Aynı baban gibi kumarbazın tekisin!" diye onu aşağıladığında gerçek masalarda kumar oynamaya başlamıştı. Ve okulda kaldığı sene babası, "Senden adam olmazdı zaten biliyordum," diyerek ona tüm okulun önünde tokat atarken, ondan adam olmayacağını herkese sonunda kanıtlamıştı. Hiç kimse onun gerçek yüzünü görmemişti, hep dedikleri gibi biri olmuştu. Haylaz, şımarık, vurdumduymaz, hayalperest, kumarbaz, yalancı ve güvenilmez biri, o da kendini kanıtlamaktan yorulunca tıpkı istedikleri o kişiye dönüşmüştü. Ama şans bu ya, o büyük hatasından Yiğit abisi onun kurtardıktan sonra batacağına sürekli yükselmiş bir kez bile kaybetmemişti. Şimdi kumarhanenin içindeki enlerdeydi. Büyük patronlardandı. Hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını, kendi kendine yettiğini, paranın, gücün ve zalimliğin onu koruyacağını sandığı zamanlarda hayatına o girmişti. Ona yeniden sevebilmenin nasıl bir şey olduğunu göstermişti, güvenmeyi, iyi insan olmayı, değer vermeyi ve koruyup kollamanın ne güzel bir his olduğunu öğretmişti. Teoman ona kapıldıkça aslında sadece aşkı değil, kendi hayatının gerçek anlamını da bulmuştu ve sonra tüm öğrettiklerini de yanına alarak onu sonsuz bir karanlığın içinde terk etmişti.

Kıskançlık anında, kaybetmekten korktuğu anda saçmalamıştı.

Söylediği her kelimededen pişman olmuş, ağlattığı için kendini affetmemişti. Bir heves pişmanlığını kabullenip yanına geldiği zamanı hatırlıyordu. Affetmesi için dizlerine bile kapanmaya razıydı. Gururundan daha

çok önemsiyordu Linda'yı ve kaybetmekten ödü kopuyordu ama onun yerine kocaman bir hiçlikle karşılaşmıştı. Odada, düştüğü yerde solmaya başlayan güllerle donup kalmıştı günlerce, olduğu yerden kıpırdayamamıştı. O gün süite hata ettiğini, konuşmasının çok ağır olduğunu bildiği ve özür dilemek için güller alıp gelmişti çünkü ona söylediği sözler içinde bir yerleri ondan evvel kanamaya başlamıştı.

Aslında onca zaman içten içe kalbindeki ve aklındaki değerini hep bilmiş ama kabullenememişti. Linda hiçbir zaman metresi olmamıştı, ne kadar kabullenmek istemese de onun için çok daha değerli bir yerde olmuştu ve bunu çok geç anlamıştı. Kaybettiğinde. Evi onsuz bulduğu an, elinden düşüp ayağının dibine dağılan güller, hâlâ düştüğü yerde çürüyordu. Linda o gün süiti nasıl bıraktıysa, o günün yokluğunu yaşıyordu.

Günlerce telefonu çaldığı her an heyecanla açarak, "Söyle." diye buyurmuştu Aydın'a, "İyi bir haber söyle artık ne olur, dayanamıyorum." Çok zaman çaresizlik içinde neredeyse yakarmıştı.

"Taksici onu nereye bıraktığını hatırlamıyor efendim."

"Para verin, canını yakın, tehdit edin... ne gerekiyorsa onu yapın."

"Yaptık zaten... Adam doğruyu söylüyor, hatırlamıyor." Aydın'ın sesi olabildiğince doğal ve ifadesizdi ama o da biliyordu ki artık patronu eski vurdumduymaz para göz Teoman değildi.

"Onu bulmadan gelme, telefon numarasının izini sürün, bir iz bulun..." diye buyurarak, ters bir ifadeyle küfretmişti. Kendini toparlayarak, "Bulamazsan kafana sık." demişti. Cevap beklemeden telefonu yüzüne kapatmıştı. Sonrasında aldığı her olumsuz cevapta, telefonu masaya savurmuş, hatta masanın üzerinde ne varsa yerle bir etmişti. Tıpkı hayatı gibi... Yüzünü elleri arasına kaç defa aldığını unuttu, içinde patlamaya hazırlanan öfkeyi bastırmaya çalışmaktan işlerine uyum sağlayamamıştı. Vücudundaki her bir kasın gergin olduğunu ve birisi kazara dokunsa gırtlığına basacağını, yanında dolaşan herkes hissedebiliyordu.

Lanet olası Adalet Bakanı kızının piçini ona kakalarken abisinin hayatıyla tehdit etmiş, kumarhanelerinde dönen illegal işleri öne sürüp hayatını mahvederken geride kalan miras abisine kalmasın diye onları ortadan kaldırmaktan dem vurmmuştu. Teoman hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı, en iyilerinden olduğunu sanmıştı, her zaman cesaretiyle övünmüştü ama adam onu tehdidiyle sindirmiş, ona âşık olan kızını kullanarak hayatlarını kopmaz şekilde bağlamıştı. Teoman Erva'yı sonsuza kadar kaybederken isteksizdi, her iki şekilde de!

Bir anda neden gitmişti? Bir not, bir haber, hiçbir şey bırakmamıştı. Kırıldığı için mi terk etmişti? Kavga ettikleri için mi çekip gitmişti? Ama en başından ona umut vermemişti ki? Hep netti, hep bir çizgi vardı aralarında, bunu nasıl görmezden gelir, onu kendisinden nasıl mahrum ederdi?

Eve dönüp onu bulamadığı o akşamdan sonra haftalar geçmiş ama Teoman ondan bir haber alamamıştı. Uyku uyuyamıyor, işe gidemiyor, olduğu yerde duramıyordu. Otel odası soğuk ve ruhsuz olmuştu, her duvarda neşeli kahkahaları çınlayan ses yok olmuş, koltukta şımarıkça ona bakıp dil çıkaran, balkonda birden yanına gelip çayını boğazına dizen, yemek yerken aklına başka şeyler getiren, aklını fikrini onunla bozması için gülümseyen kız yok oldukça... içeride haykıran sessizlik insanlığını ve yaşamını elinden almaya başlamıştı.

Onsuz kalan süit tuhaf bir şekilde yabancıydı. Daha evvel kaldığı o sıcak, her seferinde koşarak geldiği odası evi değildi, ona yakın bir yer değildi. İlk kez kendini onun yanında güvende, evinde hissetmişti, ilk defa yuva duygusunu onunla tatmıştı. O gece kollarında ağlarken artık bir şeylerin eskisi gibi olmayacağını hissetmişti ama düşündüğü şey asla bu kadar ağır olmamıştı. Ertesi gün neden hemen yanına gelmemiş, neden o gece geri gelip af dilememişti! Oysa bir terslik olduğunu daha kapıyı açtığı an hissetmişti. Bir an için ne olduğunu anlayamamıştı, farkın ne olduğunu bulamamıştı ama sonra çözmüştü. Camın önündeki sehpadaki kitapları yoktu, masadaki taze çiçekler solmuştu, tuvalet aynasının üstündeki resim çerçeveleri kayıptı. Genelde orada ya bir vazo çiçek ya da birkaç parça krem tüpü olurdu. Belki de o gün ortalığı iyice toplamaya kalktığını düşünerek kendini rahatlatmak istemesinin sebebi, onun gittiğini bağırان iç sesini susturmaktan kaynaklanıyordu. O kadar ağır konuşmaması gerektiğini biliyordu ama o anda kızın hırçınlaşarak meydan okuması, çok ani olmuştu ve tehdit edilmekten yorulan genç adam hazırlıksız yakalanarak suçlamış ve saçmalamıştı.

Oysa o güne kadar öyle kavgaları olmamış, birbirilerini kıldıkları ufak sözleri de hep telafi edebilmişlerdi. İlk defa bir kadına aylarını, zamanını hatta de kalbini vermişti. Başka hiçbir kadına onun kadar ödün vermemiş, onun kadar özveri bulunmamıştı. Bu yüzden böyle bir şeyi asla yaşatmayacağına inandırmıştı. Ne olursa olsun gitmez, bırakmaz, vazgeçmez sanmıştı. O kadar itaatkâr, o kadar sevgi doluydu ki, bu ona güvence vermişti.

Kelimeler beyninde dans ediyordu. *Metres...* Ona metres demişti!

Oysa her şey bir anda oluvermişti. Sevgilisi, ruh eşi, hayatı, yaşama sebebi hatta can yoldaşı olmuştu, evlilik bir kâğıttan ibaretti o ise evi olmuştu. Linda sezdirmeden yüreğinin en güzel yerlerine kurulmuştu ancak Teoman ona kelimelerin en aşağısını yakıştırarak onu hayatından kovmuştu.

Bu konuşmayı beyninde tekrar canlandırınca yüzünün gerildiğini hissetti.

Tamam, o gece çıkmaza saplandığını hissedip hırçınlaşarak olayı farklı algılayıp ters ve ani bir tepki vermişti ama daha ofise varmadan, tüm o söyledikleri için pişman olmuştu ve özür dilemek için çeşitli bahaneler bulmaya çalışarak zamanını tüketmişti. Onu incitmişti. Gözlerindeki yaş, sözlerindeki acı onu vurmuştu. Ve ilk defa vazgeçiş, nefret ve kırgınlığı yüzünde görünce korkmuştu.

Ve bu kendini hiç de iyi hissettirmemişti. İşte asıl korkup kaçtığı belki de buydu, ona âşık olduğunu hissetmek... Bunu kabullenememek, kaybetmeyi hazmedememek ve ondan vazgeçememek... Bu yüzden de o gece parmağını kıpırdatmadan, sekreterinden ona pahalı bir kolye, bir yığın da çiçek göndermesini istemişti. Ama ne yolladıysa geri dönmüştü. Bu yüzden gururunu kırıp ilk defa bir kadının kapısına elinde çiçeklerle dayanmıştı. Yanına oturtacak, elini ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarken durumu nazik ama kararlı bir şekilde açıklayacak ve parmağına nişan yüzüğünü takacaktı. Karısı olacak kukladan kurtulduğu gün ise onunla evlenecekti. İstediklerinin hiç olmayacağını, asla onu terk etmeyeceğini anlatacaktı. Hayatını neden böyle yaşamak zorunda kaldığını anlatmaya çalışacaktı. Onun, sahip olduğu en iyi sevgilisi olduğuna ikna edecekti. Onun kendisini anlayacağından o kadar emindi ki bu umuda tutunması tekrar onu süite getirmişti.

Ama ev sessizdi, tuvalete bile birlikte girdiği kitapları yoktu, giyinme odasında genç kadının kıyafetlerinin durduğu bölüm aynıydı ama artık eskisi gibi yığınla dolu kıyafet askıda yoktu.

Tam olarak neleri olduğunu bilmiyordu ama sanki bir şeyler eksikti. İster istemez çekmeceyi açtı ve bomboş olduğunu gördü. Başka bir çekmece daha açtı, burası da boştu. Ayakkabı dolabını açtı. Burada da hâlâ ayakkabılar vardı. Bir an ne yapacağını bilemeden durdu ve başka bir şeyi fark etti. Genç kadının giymeye bayıldığı ve eskimeye yüz tutmuş ayıcıklı pandufları da gitmişti.

Erva gitmişti. Bir hafta boyunca her yeri aramışlardı. Güvenlik elinde valiziyle giderken gördüğü hâlde haber vermediği için azarlamıştı. Onu

bulamayınca, durumu özel dedektif ekibine haber vermiş, polisi, hastaneleri ve taksi şirketlerini kontrol etmişlerdi. Vale öğleden sonra genç kadın için bir taksi çağırmıştı ama daha fazla bilgi veremiyordu. Taksi şoförü de öyle, ona dair şeyleri hatırlamıyordu.

Bunu fark ettiği ve başka bir açıklama bulamadığı andan itibaren öfkesi doruk noktasına çıkmıştı. Ne yaptığını, nasıl bir oyun oynadığını sanıyordu? Onca zamanın üstüne tek bir kelime etmenden çekip gitmişti. Bundan daha iyisini hak ettiğine emindi. Pekâlâ, o sabaha karşı ona haksızlık etmişti ama bunu yapmasının da bir nedeni yok muydu? Bu kadar sert bir tepki vermesi mi gerekirdi?

Tabii eğer gitmesi için başka bir gerekçesi yoksa?

Birden bu ihtimal beyninin orta yerine bir bıçak gibi saplanıverdi. Hayır, vücudunun her bir zerresi buna itiraz ediyordu. Konu onun ilki olan kadındı, para ya da servet peşinde olan kadınlardan biri değildi. Erkekleri ait oldukları sosyal ve ekonomik sınıfa göre seçen bir kadın değildi. O masum Linda'sıydı. Onun her şeyi olan kadındı.

Onu terk eden kadındı!

Beynine saplanan bıçak acı vererek kıpırdıyordu. Kaybettiği günden sonraki acıları deşiyordu.

Aydın ve peşine taktığı karanlık adamlar şehri alt üst etmiş ama bulamamıştı, *ya başkasıyla gitmişse* fikriyle ilk o zaman tanışmıştı. O zaman ne yapacağını bilmiyordu ama bunun vahşice bir şey olacağından emindi. Ne onu ne de gittiği adamı yaşatabileceğini sanmıyordu. Onu başkasıyla düşünemiyordu. Hayır aldatıldığına, başkası tarafından kandırıldığına inanamıyordu.

Günler geçtikçe güvenlik ekibi hiçbir şey bulamamıştı. Teoman delirmiş, onların beceriksizliklerine bir ton küfretmiş ama bir sonuç alamamıştı. Sanki güzel Linda'sı birden yeryüzünden silinip gitmişti. Aydın bir yıl boyunca altına bakılmadık taş bırakmamıştı ama dedektif ekibi ona genç kadının yaşadığı evin adresini, doğum yerini ve buna benzer bilgileri sorduğunda birden kendisi de şaşırarak hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmişti. Bazen ailesinden bahsetmişti ama nerede yaşadığından, adresinden falan hiç söz etmemişti. Aptallık etmişti, bağlanmayayım derken farkında olmadan sonsuza kadar tüm bağlarını koparmıştı.

Dedektif ekibinin işe adıyla başlaması gerekecekti. Doğum kayıtlarını, okul adını falan inceleyeceklerdi. Adının bile Linda olduğuna emin değilken başka ne bilgi verebilirdi ki? Tüm resimleri yanına almıştı,

telefonunda ona dair hiç resim yoktu, neden resmini çekmediğini o ana kadar hiç düşünmemişti. Güvenlik kamerasındaki bozuk resimler bir şey ifade etmiyordu. Onun adına bir adres buldular ama ona ait değildi. Nereye gittiğini, ne yaptığını hiç kimse bilmiyordu. Sanki Teoman bir rüya görmüştü ve uyanınca her şey eski, çıkmaz hâline dönmüştü.

Aylarca gözlerini boşluğa dikerek neden öylece oturduğunu bilememişti ne iş ne de ailesi umurundaydı. Herkese sürekli, "her taşın altına bakmaya devam edin" demişti ama neye yarardı ki? Ona kendi ayaklarıyla gelen kadın gitmek istediği zaman ona ekmek kırıntılarından pusula mı bırakacaktı! Kendi gelmişti ve gitmişti, hepsi o kadardı.

"Metresin değilim... Olmayacağım da."

Şimdi kızın gözlerine bakarken bu kelime tekrar beyinde yankılanıyordu. Son sözleri buydu. Teoman dişlerini gıcırdattı.

Erva ablasının sesiyle değil ondan yayılan bu uyarıcı sesle irkildi

"Erva, Teoman. Unutmadın onu değil mi? Ah tabii sen yurdunu unuttun, onu mu hatırlayacaksın! Sen en son ne zaman görmüştün onu, on beş yaşındayken mi?" diye gülümsedi. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Hatırlıyordu, onu Erva olarak değil başka bir kadın olarak, hayatını çalan, tüm o sorumsuz zamanlarını geride bıraktıran Linda olarak -o kadar net hatırlıyordu ki- bu hatıra canını acıtıyordu. En başından onu kandırmıştı. Teoman onu tanıyaması bile Erva onu tanıdığı hâlde oynamıştı. Yalan söylemişti. Hep ondaki bir şeyin içine sinmemesinin sebebini şimdi anlıyordu, onda tedirgin olduğu şey kişiliği değildi, onu önceden tanımasıydı.

Rengi değişen, her an bayılacakmış gibi duran kız onun ateş saçan bakışlarından, kasılan bedeninden, kırk tilkinin döndüğü aklından kaçmak istercesine etrafına bakındı. Tüm hücreleri suya değmiş sabun köpüğü misali eriyor, bacakları kötürüm olmuşçasına tutmuyor, gözlerini zorlayan yaşlardan etrafı sisli görüyordu. Kırpiklerini kırıştırarak gözyaşlarını geriye tepti. Eğer dirayetine tutunmasaydı bayılacaktı. Göğsünün üstüne bir sıcak kaya bekindi, nefes almasına müsaade etmedi. Dualar etti, bir zamanlar içini huzurla dolduran adamdan kaçmak için çareler türetti.

Bir yerlerde savaş çıkmıştı ya da zalim mazi yüreğine sapladığı bıçağı çevirerek daha derine saplamaya çalışıyordu. Yarasının kapandığını düşünerek kendini avutması boşaydı ne kanayan ne de sızlamayı bırakmayan yara şimdi kangren oluyordu. Kesip atamadığı için de onu yavaş yavaş acı çektirerek öldürüyordu. Eli mahkûm susan yürek, bayılması yasaklanan

bedenle bir olup direnirken gözlerine dolan yaşları, ağzına yığılan kelimeleri, can acıtan hıçkırıklarını geri yolladı.

Bakışları bir an buluştu. Sadece bir an değen gözler bile onu bir boşluğun ortasına savurmaya yetti. Erva yüzüne ışık tutulmuş bir tavşan gibi donakalmış, adam üzerinden freni patlamış kamyon geçmişçesine pen olmuştu.

Ablası olanlardan habersiz keyifle konuşurken, çocuk gülüşü kanyan dudakları acılar içinde kıvrılmaya çalıştı. Sonra tıkanmış ciğerlerine derin bir soluk aldı. Biraz rahatlaması gerekmekteydi. En azından, az önceki şok hâli üzerinden kalkmalıydı yoksa birileri durumu anlayacaktı. Etrafına bakındı, kalp atışları kulaklarının içinde davul sesi gibi uğuldadı, bacaklarında böcekler geziyormuşçasına karıncalanma hüküm sürerken bu biraz zor olacaktı. Her zamanki soğukkanlılığını koruyan ve kendini ondan evvel toparlayan genç adam üzerinden ilk şaşkınlığı ve şoku attı.

Adamın güç alırcasına masaya yasladığı kolunu oradan çektiğini, ağır çekimde kendisine doğru bir adım attığını, elini ona doğru nazikçe uzattığını, soluksuz izledi. Dokunmasına gücü yoktu, taşıyamazdı bu yükün ağırlığında yıkılırdı. İşte şimdi tehlike sinyalleri yenilenmişti. İri el bir an havada asılı kaldı. Koyulan gözleri hesap sorarak yanıp söndü. Bir kez daha ona dokunmak ne ürkütücü ne kahredici bir darbeydi. Onca zaman hayal ettiği, bedeninden dokunuşunun izini silemediği eli, şimdi yine ona uzanmıştı. Allah'ım bu nasıl kaderdi, nasıl bir acıyla onu sınamaktaydı?

Ablası konuşurken dünyaya dönmesi için uyararak onu kıcıyla dürtünce yutkunamayan Erva titreyen ağır bir gülle gibi yere çekilen ve buz kesen elini, bütün gücünü toplayarak uzattı. Nefesi karnına sıkışmış, içini şişirmiş patlayacaktı. Elleri birbirine dokunduğu an, bir şeyler oldu. Sanki avuçlarının arasında bir bomba patladı ya da dikenli teller sarılarak etlerini dağlandı. Öyle bir acıdı ki etinin içindeki canı, tek bir dokunuşu kezzap gibi yaktı. Mazi bir su oldu teninden kalbine aktı, özlem ateş olup diline düştü, onun sevgisini haykırmaktan korkmayan kalbi yerinden çıkıp gözlerine düştü. Tek bir dokunuşla ezildi, horlandı, tekrar zedelendi. Gözleri hasret kaldığı gözlere korkakça bakarken buz gibi soğuk suya dokunmuş gibi hissetti, oysa ne zaman dokunsa tenine ona ateş olup yanardı.

Tenleri birleştiği an ihanet eden hasret bir çingı yaktı. Artık heyecanı gözle görülür şekilde hissediliyordu. O parmakların tenine dokunduğunu, onu okşadığını, onlardan başka kimse bilmeyecekti ama şu hâlini gören herkes bir terslik olduğunu kesin anlayacaktı. Panikledi. Karmakarışık oldu. Bayılacaktı, ayaklarının altından yer su olup akarken fırlıdak

gibi dönen başını yavaşça öne eğdi. Onun gözlerine daha fazla bakamayacaktı. Utanç öyle derin bir yara açmıştı ki yüreğine ve vicdanına, dayanamayacaktı. Bu kaygı kaslarını harekete geçirip refleks olarak bu temastan koparmak istedi ama Teoman elini bırakmak istemedi, sınıksız kavradı. Her saniye biraz daha dibe çekiyordu, ellerini çekemedikçe ayaklarının altından yer kayıyordu.

Başını kaldırıp gözlerine bakmak için güç topladı. Onu hâlâ unutmamış olabilir miydi? Sanmıyordu, adam kendisi demişti. Sonuçta o bir metrestir ve gelip geçiciydi. Yerini yenileri, daha güzelleri en kısa sürede doldurmuştu. Sonra güzel karısı vardı. Hayır. Hayır, az önce ismini söylerken ses tonu, onu unutmadığını ortaya koymuştu.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Yiğit elini omzuna koyduğu Teoman'a keyifle bakarak ve kız elini avuçlarından çekmek için hamle yaptı ama adam yine de bırakmadı. Derisi kızgın tavaya düşen hamsi gibi cızırdıyor, birilerinin bu temasın neden bu kadar uzadığını fark etmesinden korkuyordu. Ve bir anda bıraktı, Erva derhal uzaklaştı.

"Las Vegas'tan dün döndü, çekiştirerek buraya getirdim." dedi yanlarına gelen Koray keyifle kardeşine sataşarak, Yiğit Teoman'ın omzunu sıkarken kaskatı kesilmiş bedenini silkeledi. "Seni hergele, Türk müsün Amerikalı mı unuttuk artık." Gülümsedi. "En son ne zaman gördüm seni? Ha dur bakalım, iş için Amerika'ya geldiğimde."

Yanında yumruk olan elini cebine sokan adam sakinleşmeye çalışırken, "Sataşma çocuğa Yiğit, yine kaçacak sizin yüzünüzden." dedi Rose Mina keyifle, sesi hâlâ çok uzaklardan geliyor gibiydi ikili için.

"Ben ne dedim, bu ukalaya birisinin haddini bildirmesi lazım, korumaya kalksanıza saklamayın bu zıvrak..." dedi Yiğit kaşlarını çatarak.

Herkes konuşuyor ama o uyum sağlayamıyordu. Tek farkında olduğu karşısında duran ve sanki hiçbir şey olmamış gibi profesyonelliğini konuşturarak onu yok sayan adamdı. Boşuna mı rüzgârına kapılmış kuru yaprak gibi titremişti, boşuna mı korkmuştu?

Teoman sesiyle onu kamçılarken, "Çok değişmişsin." dedi dişlerini sıkarak, işte şimdi gözlerinden ateşler fişkırıyordu. Bedeni ayakta durmayacak kadar güçsüz hale geldi. Kulaklarından yayılan uğuldamayla başı patlayacak gibi zonklamaya başladı. Sonunda yumruklarını eteğinin kumaşına sakladı. Adam tek kaşını garip bir ifadeyle kaldırdı. Bu kızın kendisini toplaması için bir uyarıydı.

“Çok farklısın artık.” dedi tiksinererek, sanki ‘içimdeki yerin de farklı artık’ der gibi...

Nefret öyle güçlü bir histi ki hem yaşıyanı hem yansıyanı çarpıyordu.

“Öyle, sandığından fazla değiştim.” dedi Erva buz gibi sesinin titremediğini umarak, artık ikisinin de gözündeki yeri değişmişti. Birisi için ulaşılmazlık azalınca kusurlar görünmüş, diğeri için kaybediş gerçeğince nefretler büyütülmüştü.

Erva eski toy kız değildi, gözleri aşka kapalı, kanatları omuzlarında filizlenen ve ne dese âmin diyen, her sözüne her kelimesine sorgusuz tav olan o aptal kız değildi. Artık yüreğinden vurulduğundan beri daha olgun, ayakları yere daha sağlam basan güçlü bir kadındı. Onu suçlayarak bakmaya, sitem etmeye, hatta öfkelenmeye hakkı yoktu. İçinde hafiften bir öfke kıvıldandı. O hafta sonu belleğinde öylesine canlıydı ki unutmaması mümkün değildi. Onun yüzünden senelerce sadece aşkını değil hem vicdanını hem de insanlığını yargılayıp kendine işkence etmişti. Bir kadının günahı olmak başka, bir bebeğin günahına girmek çok başkaydı. Erva her zaman tiksindiği o ucuz kadınlardan olmuştu, her ne kadar kabullenemese de bilinçsizce metres olmuştu.

Başını gururla kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“İkramlar başladı.” dedi Hazal yanlarına gelerek, “Erva kuzum senin tabağın özel hazırlandı, bulaş olmasın diye sarıldı. Sen oraya otur olur mu? Buyurun.” diye içtenlikle davet etti.

Ablasının neşeli sesi insanları harekete geçirdi, kızın korkularını yüzüne vurdu. Erva genç adamın yanında kalmak istemiyordu. O anda yanlarına gelen ve uzun süre uzaktan izleyerek kıza not veren Nadir Hâkim henüz ağzını açamamıştı. Adamı afallatarak koluna girerken, “Geleceğini söylememiştin Nadir?” diyerek konuyu değiştirdi.

Nadir kısa bir an kıza baktı. Erva ile arkadaşlardı fakat ilk defa bu kadar samimi ve çekinmeksizin yaklaşmaktaydı. Oysa her zaman araya görünmeyen bir sınır koyardı, şimdi teklifsizce koluna girmişti.

Kızın umursamazlığı ile Teoman donakalırken omuzlarına taşlar yüklenmiş gibi olduğu yerde çakılıp kaldı. Kırasıya dişlerini sıkarak sert bir bakış attı fakat kız bunu görmedi bile çünkü o anda koluna girdiği adama bir şeyler söylemekle meşguldü.

Allah'ım o Erva'ydı, küçük Erva. Onun güzel Linda'sı karşısına Erva olarak çıkmıştı. Onu kandırmıştı. Şimdi taşlar yerine otururken sır perdesi aralanıyordu. Neden ailesinden bahsetmek istemediğini, neden

kendinden bahsetmek istemediğini artık anlıyordu. Onu kandırmak için plan mı kurmuştu? İyi ama neden? Neden bu zalim oyunu oynamıştı? Aşk bu küçük kızın elinde tehlikeli bir silaha dönüşmüştü ve ne yazık ki doğrulttuğu yüreği de tam ortasından vurmuştu. O gittiğinden beri adamın yüreği ve bedeni ölü kadar soğuktu. Erva... Kafayı yiyecekti, onların küçük Erva'sı onun kadını olmuştu? Sadece kadını değil, ilk aşkı ve nefreti olmuştu! Madem amacı oyundu, işte şimdi ünlü kumarbaz Teoman masaya kartlarını açmaya başlayacaktı ve bu kumarda kaybedenin kim olacağı şimdiden belli olmuştu.

Oysa gözlerindeki sisten etrafı göremeyen Erva Nadir'le yemek masasına doğru yürürken, dizlerinin titrediğini kimse fark etmesin diye adama iyice sokulmuş, genzine oturan yumruları yumuşatmak için sık sık yutkunuyordu. Kolundaki eli kasılan kıza dikkatle bakan adam elini onun buz kesen ufak elinin üstüne ilgiyle dokundurarak, "Erva iyi misin?" diye sordu. Bu durumundan şüphelenen gözleri kuşkuyla yüzünü turluyordu. Kızın gözleri dolu doluydu ve ağlamamak için kırpıştırıp duruyordu ama minik burnu çoktan kızarmıştı.

"İyi değilim... Tut beni, düşmeyeyim..." Bu sefer şeffaftı. Kaçmıyor, korkmuyor, utanmıyordu. Çaresizliğini neden ifşa ettiğini bilmiyordu ama iyi değildi, tutmazsa düşecek, gururu ayaklar altında çiğnenecek, onuru bir kez daha yaralanacaktı. Sanki bir ayyaş gibi attığı adımlarını kontrol edemiyordu.

"Yanımdayım." dedi adam güvence vererek, elini sıktı. Üzüntüden her an bayılmak üzere olsa da millete göstermelik gülümsedi. Usulca kızı daha yakınına çekip destek olmak için kolunu beline sardı. Dışarıdan samimi duruşları farklı algılansa da bu hamleyi umursamadı ikili, çünkü bunu yapmazsa düşeceğini bilen kız minnet duyuyordu.

"Yer ayaklarımın altından çekiliyor."

"Buradayım."

"Düşmeme izin verme..." dedi içinden fışkıran ağlama isteğini bastırarak, bu kadar zayıf olduğuna lanet etti. Oysa karşılaşmaları olasıydı ve her zaman buna hazır olduğunu düşünmüştü fakat şu anda o kadar güçsüzdü ki yerle bir oluşunu herkes görebilirdi. Her şeye rağmen açılmakla iyi etmişti. Bazen insan, destek bulmaya, bütün acılarını paylaşabileceği bir arkadaşla ister istemez ihtiyaç duyuyordu. Yeryüzünde gözü kapalı güvenebileceği insanların sayısı o kadar azdı ki içinden bir ses bunlardan birisinin de Nadir olduğunu söylüyordu. Bir an durup Teoman'a baktı.

Sırtından aşağıya bir ürperti yayıldı. Sert bakışlı, uyarıcı gözleri unutması mümkün müydü? Bir an o gözlerin içinde eridi. Hâlâ o günkü gibi öfkeliydi, tek suçlu kendisi değildi ki. En az onun kadar suçluydu. Ama o sadece onu suçluyor, kendine güvenerek bakıyordu. Daha ilk tanıştıkları gün nişanlı olduğunu söyleseydi, haysiyetsizlik etmeseydi, bugün bu acıları ikisi de çekmeyecekti. Erva onca zaman içine gömdüğü aşkını yine tek başına yaşayacak. Teoman bu kadar nefret dolmayacak, oyuna gelmiş hissetmeyecekti. Madem metresiydi, neden bu kadar nefretlik bakıyordu. Tabii ne olacaktı, kullandığı metresi onu terk etmişti! Hem de bir haber vermeden, gururu incinmiş olmalıydı. İlk o terk edemediği için üzölmüştü.

Bakışlarından belli oluyordu, bunu hazmedememişti.

Evliydi. Evliydi.

Bunu yine ve yeniden hatırlattı kendine, bunu kendine defalarca tekrarlardı. *Evliydi! Baba olmuştu!* Kendine gelmeliydi ve artık olanları geride bırakmalıydı.

'Bakma ona. Evli. Geçmiş geçmişte kaldı, unut bitsin.'

Kendine özel hazırlanan yiyeceklerini alıp masalarına geçerken, tam karşısına oturunca Teoman, dişlerini gıcırdattı. Sıkıntılı zamanlarda yaptığı gibi parmaklarının arasında dolanan çıakmağı sıkıyor, kederli bir ifadeyle gözünü kırpmadan yüzüne bakıyordu. *'Allah'ım,'* diye inledi içinden. *'Onu yeniden görmek katlanılır bir vicdan borcu değil, ne olur çek gözlerimin önünden!'* Onunla bir daha karşılaşmamak için dua etmişti. Yollarının kesişmesi imkânsız gibi görünmüştü. Ama yine de içinde bir yerlerde, çok derinlerde bir umut kıvılcımının varlığını sürdürdüğünü hissetmemiştir.

Yemek bir kâbustan farksızdı. Çevresindeki insanlar sürekli konuşuyor, gülüşüyorlardı. Sesler bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor, varlıkları bir silikleşip bir netleşiyordu. Onlara katılması şu durumda imkânsızdı. Ablası ve Esme sürekli bir şeyler anlatıyor, Hazal onları dinliyor, Ecem araya laf sokuyor, ablası ikide bir, "Cidden mi?" diye şaşkınca mırıldanıyordu. Dedikoduları derindi.

"Julia neden gelmedi Teo?" dedi Rose Mina sonunda merakla, Erva ablasının bu kadar samimi sormasına şaşırdı. "Üstelik annemin yanına gelemeyen Turna Teyze de hasta olduğunu söyledi, umarım bulaşıcı bir şey değildir."

"Maalesef ikisi de hastalandı." dediğinde yalan söylediği o kadar barizdi ki Rose Mina kuşkuyla gözlerini kırmıştı.

"Kızın nasıl, büyüyor mu?"

Erva'nın başı apansız kalktı ve nefesi kesildi. Bütün gücünü toplayarak ablasının söylediklerini anlamaya çalıştı. Julia ve kızından bahsediyordu. Konu ne zaman evde buraya gelse kaçarsa, Turna Hanım evlerine ziyarete gelse ortadan kaybolmanın bir yolunu arardı. Ne yaşlı kadını görmek ister ne de onun torunundan, gelinden ve oğullarından bahsetmesine tahammül edebilirdi. Ablası ve Yiğit abisi de hassas olduğu bu konuda üzerime gitmez evde onun ailesinin konusu pek açılmazdı. Kulakları uğuldayan Erva duymuyordu. Kalbinin sesi o kadar kuvvetliydi ki ondan başka herkesin duyduğunu sandı bir an, kafasındaki düşünceleri bir yana bırakmak, durmadan inip çıkan garip pinpon topu gibi atan kalbini yatıştırmak istedi. Lafa karışmak gerekiyordu, suskunluğu dikkat çekiyordu. Şimdi de ondan bahsediyorlardı. Zorlanarak da olsa konuşmaya başladı.

"Erva da danışmanlık yapıyor." dedi Yiğit keyifle. "Onu İK'cı olarak şirkete çekemedim hâlâ... İlgisini çekmiyormuş işlerim."

"Ofisi nerede?" diye sordu Teoman ifadesiz bir tonda, işinin ve mesleğinin ne olduğunu sormadan, hangi okuldan mezun olduğunu belirtmeden, sanki eften püften bir meseleymiş gibi sakindi.

Erva nefessiz kalırken eniştesi, "Ofisi yok, evden çalışıyor." diye devam etti sohbetine, iri bir lokma attı ağzına.

"Freelancer mı?"

"Ah sen bilmiyorsun Teo, Erva'mız ev kuşu oldu." dedi Sanem kıza sert bir bakış atıp sitem ederken. "Onu uzun zaman sonra... hatta yıllar sonra diyelim evden ilk defa bugün dışarı çıkarken gördük. Bilgisayarı ve odası, onlar bir bütünler. İşkolik oldu çıktı başımıza, gece gündüz çalışmaktan başka bir şey bilmiyor. Bence bugünü bir yere mihla kazımalıyız. İki yıldır dışarıda, ilk defa bir aradayız değil mi?" diye sordu arkadaşlarına!

İşte bu haber adamın gözlerinin derin bir merakla kısılmasını sağlamıştı.

"Dışarıda pek fazla tüketim sağlayamadığımı biliyorsunuz abla, glutene maruz kaldığımda sistemimde sorun çıkıyor." Bahaneyi rahatsızlığına attığı zaman herkes ona üzülüyor pek fazla üstüne gitmiyordu çünkü onlar da biliyorlardı ki insanın yemekle sınanması çok zordu. Dışarıda olduğunda ve yanına aperatif bir şey almadığında, kan şekeri ve enerjisi düşüyor, çevresinde ona özel bir işletme ya da yiyecek bulmadığında ise glutene mecburi maruz gerçekleştiğinden bazen haftalar bazen ise aylar

süren iyileşme süreci başlıyordu. Bu sürece tanık olan ve onun çektiği sıkıntılara bir çözüm üretemeyen ailesi için üzülmekten öteye gidemiyordu.

Ablası ve arkadaşları uzun uzun ondan ve yaptıklarından konuştukça, onun çekiminden kurtulduğunu, rahatladığını hissediyordu.

“Abla kızlar uyumadan gitsek mi?” diye sordu Erva adamın üstüne düşen gözlerine dayanamayarak.

“Kızlara annem bakıyor kuzum...” dedi Rose Mina onu uyararak, “Bir şey olursa bize haber verir.”

Göz ucuyla adama baktı yeniden, sessizce oturmuş onları dinliyordu ama onun da dinlemediğine adı kadar emindi çünkü elindeki çakmak sık sık çakılarak ateşleniyor, mih gibi çaktığı gözlerini üstünden çekmiyordu.

“Erva, iyi misin?”

Ona bakmamak için masaya çevirdiği gözleri yine acıya dalmıştı. Titriyordu ve bunu fark eden ablası, omzuna eğilmiş, endişeyle yüzüne bakıyordu. “Çok solgun görünüyorsun,” Eline uzandı. “Neyin var? Miden mi?” Her zamanki gibi telaşlı ve endişeliydi.

Kendi kendine gülümsedi. ‘*Keşke hasta olsam abla,*’ diye geçirdi içinden, hemen izin isteyip giderdi. Ashında bunu hasta olmadan da yapabirdi ama Hazal ablasının partisini berbat etmek, ablasını peşine takarak yakın arkadaşını üzme istemiyordu.

“Yo iyiyim, sadece uzun zaman oldu ya ondan...” diye karşılık verdi. “Sadece... Alışırım birazdan merak etme sen, lütfen devam et sohbetine.”

Göz ucuyla yanında oturan genç adama baktı. Teoman ona dikkatle bakmaya devam edince kaçış arayarak, “Ne yaptın anlattığın işi, aldın mı ihalesini?” diye sordu Nadir’e.

Diğerleriyle sohbetini tamamlayan Nadir hevesle işini anlatırken, kız duymayan kafayla, “Harika.” diye söylendi.

Yüzüne tatlı bir alayla bakan Nadir’in dudaklarında hafif bir tebesüm dalgalandı. Yine “Harika,” dediğinde Erva, gözleri kaygıyla irilerek ona döndü. Kıza sokularak kısıp sesle, “İşi kaybetmem mi harika Erva?” diye sordu alınarak, kız yine, “Harika.” dedi şaşkınca ve adamın ne dediğini anlayınca bedeni kasılıp kaldı. Panikle başını kaldırıp özür dilercesine gözlerinin içine baktı. Dalgındı, üzgündü ve şimdi de utanmıştı. Nadir kaşlarını kaldırmış ona muzipçe bakarken, Erva, “Kahretsin.” diye homurdandı.

Nadir her zamanki çekici gülüşüyle başını salladı.

Onların birbirine bu kadar yakın durmalarından rahatsız olan

Teoman sert bakışlarla ikiliyi izlerken, adam uzandı ve Erva'nın elini tuttu. Erva rengi sararmış hâlde eline bakarken, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu şefkatle.

Kız elini çekmedi, bu tutuş güç vermişti. "Midem." Elini adamın elinin üzerine koyarken gülümsedi. "Cidden fena ağrıyor."

"Ne yapabilirim." diye sordu adam endişeyle.

"Hiçbir şey, ablamın duyup endişelenmesini ve bugünü yanda kesmesini istemiyorum. İlaç alırım birazdan geçer ama biraz temiz hava alsam iyi olacak." Ona bakanlara gülümseyerek yerinden kalktı. Onunla kalkan Nadir de "Sana katılabilir miyim?" diye sordu biraz yüksek sesle, masadakilere binaen kibar bir bakış attı. Yiğit kaşlarını kaldırarak ikiliye hoşgörüsüz bakınca Rose Mina kocasını yatıştırmak istercesine bacağına çindirdi. Sert sert bakmaması için uyardı. Kardeşi sonunda birisiyle ilgileniyordu, şu an mucize gibiydi, bunu abi koruması olarak bozmasına müsaade etmeyecekti. Herkes onlara bakınca, yanakları kızaran ve utanç bakışları parlayan Erva, çekinikçe gülümsedi, onaylanınca masadan ayrıldı.

"İyi olmadığına eminim? Dilersen seni eve bırakırım ama o senin kaçıp gittiğini düşünecektir. Korktuğunu!"

Erva zınk diye olduğu yerde durdu. Tırnakları elindeki portföy çantasına batmıştı. O ana kadar etkisiz elaman sandığı adamın her şeyi fark ettiğine inanamayarak endişeyle bocalarken ona tepeden bakan adamın sıcak samimiyetiyle panikledi. Bakışlarını kapıya çevirip yürümeye başlarken, "Ne dediğini anlamıyorum." diye atıldı.

"Seni tedirgin olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum Erva, belki beni sana yakın görmüyor olabilirsin, belki de sadece komşun olarak görüyorsun... Ama dilersen sana yardımcı olabilirim."

"Biraz hava alayım, toparlanırım."

"Sanmıyorum..."

"İyi olacağım." dedi kız adamın zeki yanına kızarak, oysa onu şu ana kadar sakın ve kendi hâlinde bir adam olarak irdelemişti.

"Sonra devam edelim o zaman konuşmaya." dedi adam üstelemeyecek. "Ama birisine anlatırsan iyi gelecek gibi. O birisi olmayı çok isterim."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var..." derken geride bıraktığı adam anlayışla başını salladı. Onun gidişini üzgün gözlerle izledi.

Erva kendini ağaçlık alanın en karanlık köşesine atarken, eli çoktan hızla çarpan göğsüne koyulmuş, nefesi ciğerlerinden çekilmişti.

Bacaklarındaki güç de neredeyse kesilmişti. Karnındaki ağrı öyle şiddetli ve başı öyle fena dönmekteydi ki. Belki Teoman onu unutmuş olabilirdi ama onun unutmamasına imkân vermeyen yarası hâlâ sızlamaktaydı. Ne kâ nayan ne de iyileşen yüreği şimdi yeniden acılarını tazelemektedir. Kocaman iki yıl devrilmişti, onsuz geçen zamanı hayatından saymadığı için ayrılığını hâlâ dün gibi hatırlayan zihni, ona acı veriyordu.

Elini boğazına koydu, nefesi titrek ve yorgundu. Yanaklarından süzülen yaşlarla tüm dirayetini katlederken, dudaklarından firar eden kıpkırıklar tüm kâbuslarını üzerine yıkıyordu. Tek başına biraz karanlıkta dolaştıktan sonra onu kapının girişinde sabırla bekleyen Nadir'in yanına geldi.

"Gitmemişsin?" dedi kendini toparlamaya çalışırken kıpkırmızı gözleri ve solgun yüzü ağladığını ele veriyordu.

"İyi misin? Yediğin bir şey mi dokundu acaba? Bulaşa mı maruz kaldın?" dedi elleri ceplerinde ona tepeden bakan adam.

"İyi olacağım, geçer şimdi." dedi kız dürüstçe.

Kimse konuşmadı, adam soru sormadı, kadın daha fazla tedirgin olmadı. Biraz dışarıda temiz hava alıp içeri döndüler. Masada devam eden kıkırtılarla herkes bıraktığı yerden keyifli bir sohbe devam etmekteydi.

Yerlerine geçerken Nadir kibarca sandalyesini tutup oturmasına yardımcı oldu, kız her zamanki gibi nezaketen ona bakıp gülümsedi. Daha yerine tam yerleşmeden, ona diktatör bakışları atan Teoman'la göz göz geldikleri an, ürperdi. Adamın karanlık bakışıyla nefeslenemeden, "Uzun zamandır mı berabersiniz?" diye sormasıyla, buz kesip kaldı.

Herkes şaşkınca Teoman'a baktı, sonra da donup kalan ve yüzü beyazlayan kıza, Erva utancından kızarıırken, Nadir gülümsedi.

"Henüz beraber kelimesine dâhil olacak kadar uzun değiliz." diye cevapladı kurtarıcı hamlesiyle. Kıza içtenlikle bakarak, "Ama umarım o kelimeye dahil olurum." diye niyetini açıkça beyan etti. Kimseden çekinmeden duygularını cesurca sahiplenmişti.

Her anlama gelebilecek sözleri, herkes gibi Erva'yı da şoka sokmuş, ne diyeceğini bilememişti. Masada derin bir sessizlik oldu. Yiğit 'ne demek istiyorsun sen' der gibi bakışlarını genç adama çevirdi. Rose Mina'nın yüzünden ise panik okunuyordu. Abilik damarı kabarmıştı koca öküzünün ve onu hemen sakinleştirmeliydi. Diğerleri duymazlıktan gelmeyi tercih etmişler, kızı utandırmamak için sadece gülmüşlerdi. Rüzgâr ve Arda'nın bakışları manidar, çileden çıkmak için zaman kollayan Yiğit'in korumacı

yanı tehditkardı.

Fakat Teoman kaşlarını çatmıştı.

'Bayılmak üzereyim,' diye içinden geçirdi Erva 'Bir şey olsun da kur-tulayım.' diye dua etti. Orada bulunan insanlar içinde, onun ne demek istediğini bilen tek kişi o olacaktı.

"Son zamanlarda hayatımda bazı değişiklikler oldu," diye mırıldandı kız sonunda masadakileri bilgilendirmek için yalan bir açıklamayla gü-lümsedi.

Ona cevap veren tek kişi, "Görüyorum." diyen Teoman'ın gergin sesi olmuştu. Bakışlarını yüzüne çevirerek bir an sessiz kaldı.

"Senin de hayatında değişiklikler oluyor sanırım Teoman?" dedi Rose Mina ciddiyetle, genç adama merakla bakıyordu. Teoman bir an 'bunu ne-renden duydunuz' der gibi ağzının içinde homurdandı. "Cidden boşanıyor musun?" diye sordu Rose Mina.

Sanem hiç bakmadı kaynının yüzüne, herkes bunu yakın arkadaşına onun söylediğini zaten tahmin etmişti. Koray kardeşine boğazlayacak gibi bakarken, Teoman'ın dişlerini sıkığı çene kaslarının dalgalanmasından belli oluyordu. Erva'nın elindeki çatal masaya düştü ve ona dönüp bakan tek kişi, Teoman oldu fakat cevap vermedi.

"Canım istersen böyle özel konuları bu ortamda konuşmayalım?" dedi Yiğit karısına uyarıcı bir bakış atarak.

"Yiğit, Teo yabancımız mı? Elbette soracağım, henüz kızı ufacık ne boşanmasından bahsediyorlar."

"Rose lütfen." Yiğit eğer ona 'Rose' dediyse artık çenesini kapamasının zamanının geldiği belli oluyordu.

Teoman konuyu değiştirmek istercesine Erva'ya baktı. Umursamazca, imalı sesiyle, "Mutlu musun peki..." dedi inadına ve ekledi. "Burada olmaktan. Uzun yıllar yurt dışında kalmış birisi olarak zor olmadı mı?"

Erva'nın kafasının içi karmakarışık. *Boşanacak mıydı?* Ablası bundan hiç bahsetmemiş, kimseden de duymamıştı. İyi ama daha geçen gün gazete-ler onların güzel ilişkisini yazmıştı? Cevap vermiyordu? Belki de ablası yanlış duymuştu? Sanem abla Turna Teyze'nin gazına gelerek abartmıştı?

Neden böyle yapıyordu bu adam? Neden cevaplamıyordu soruları? Onu bir şeye zorlamak istiyordu. Bir şeyler söylemeye... Üstelik öfkeli gibi bir hâli vardı. Sanki intikam almak, onu cezalandırmak istiyordu. Peki ama neden? Daha fazla rol yapmanın anlamı yoktu. Bakışlarını genç ada-mın gözlerinin içine çevirdi. Kısa bir an bakıştılar, iç sesleriyle çatıştılar.

“Cidden mutlu musun Erva?”

Adını ilk defa duyunca irkildi. Herkes Teoman'ın bu anlamsız sorusuna anlam veremezken kız ürkek bir sesle, “Ailem kocaman oldu, mutlu olmak için sebebim var.” dedi masadakilere gülümseyerek dönerken, bu gerçektir.

“Biz bir aileyiz.” dedi Rüzgâr nadirde olsa sımsıcak gülümsemesiyle genç kıza göz kırparken, sanki bir şeyleri çakmış gibi imalı bakıyordu. “Küçük kardeşlere itirazım olmaz, ama abi yanımda Yiğit'ten aşağı kalmaz” diye ekleme yapmayı ihmal etmedi. Arda elindeki kadehi kaldırarak, “Beni de o korumacı tarafa ekle küçük şeytan...” diye devam etti gülümsemesine, Cem araya girdi. “Benim sahiplenmem manşettir, elim mi kaşınıyor ne,” Avucunu kaşdı garip şekilde.

“Ay bunlar durduk yere yine mafya rolünü benimsedi.” dedi Ecem'in bir bakışla, “Burnuma yanık kokusu geliyor, siz de aldınız mı?”

“Valla ben almadım,” dedi Hazal.

“Ben de almadım.” dedi Esme merakla.

“Alan bana da söylesin,” dedi meraklı Sanem, her zaman en son konuları o anlardı.

“Kız mafyası...” dedi Hazal yüzünü garip şekle sokarak.

“Bence de... Kıskanç abiler ve babalar tayfası olarak adlarını değiştirmeliyiz artık.” dedi Sanem kıkırdarak, “Kız Mafyası uygun.”

Onların keyifli sohbetine katılmayan Teoman'ın dudakları gerilmiş, yüzünde çok öfkeli bir ifade belirmişti. Erva isyan etmek üzere olduğunu hissetti. İçinden avazı çıktığı kadar bağırarak geliyordu.

“Evlenmeyi düşünmüyor musun, malum artık kocaman kadın olmuştun?” dedi adam ısrarla damarına basarak, evlenmek için onun kadını olduğunu ima ediyordu. İşkence ediyordu demek aklınca, o zaman işkence görmek nasıl olurdu ona gösterecekti!

“Düşünüyorum.” dedi onun canını acıtmak için, “Belki yakında olur, bilemeyiz.” Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama onun canını yakmak isterken Nadir'e ve ailesine umut vermekten geri durmamıştı.

“Öyle mi?!!” dedi ciddi bir arkadaşlık için ablası tarafından tanıştırlıp ondan umut bekleyen Nadir, nefesi kesilerek kalmış, yüzüne gülümseyerek duran kıza şaşkınca bakakalmıştı.

Kızın nefesi titrek ama sakindi, “Nasip...” demesi, işte adama umut vadetmişti.

Herkesin gözü önünde onunla bilinçli olarak flört etmişti. Bunları

söyledikten sonra bir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak, az önce onun için özel olarak servisi yapılan çikolatalı pastayı yemeye başladı.

İyi insanlar kaybetmeye mahkûmdu.

Nadir kızın kulağına eğilerek, "Eğer dilersen seni eve götürebilirim." diye fısıldadı içtenlikle, kız başını olumsuz anlamda salladı. Onun sıcaklığı, yakınlığı içinde parçalanan ne varsa su yüzüne çıkarıyordu. Dışarıdan fısıldaşan iki aşığa benzediklerini fark etmeden devam eden Erva yalvarırcasına adama baktı. Ondan beklenmeyen bir samimiyet ve yumuşaklıkla kıza yaklaşan Nadir, hüznün aynası olan gözlerindeki acıyı izlerken, öddiydi. "Dilersen o adamın ağzını burnunu kırabilirim." Şaşkın gözlerini kırıştırarak ne diyeceğini bilemedi, bu ani tepki onu zamansız yakalamıştı.

"Nasıl anladın?" dedi öfkeden kıpkırmızı olmuş hâlde.

"Herkes, sizin geçmişten tanıştığınızı bildiğinden ve senin iki yıllık inzivandan dolayı bir şeyleri kaçırıyor olabilir ama seninle ilgilenen bir adam bunu kaçırmaz. Seni üzen oydu değil mi?"

"Nadir..." dedi panikle sakladıklarının bilinmesinden korkarak, öyle hızlı nefes alıyordu ki göğüsleri neredeyse sütyeninin kopçalarını koparacaktı.

"Bu adam sana ne yaptı Erva?" dedi adam dişlerini sıkarak, ciddi bir sahiplenmeyle eline dokundu. Gözlerinden resmen ateş fışkırıyordu.

"Lütfen sakın olur musun? Bu geçmişte kaldı. Unuttuk bile."

"Sen unutmamışsın. O da unutmamış belli ki, üstelik evli... Lanet olsun evli bir adam Erva!"

Bunu ona hatırlatmaya gerek yoktu. Ama yanlış anlaması ve onu ahıksız bir kadın olarak görmesini istemezdi ama gerçek tam olarak buydu. Kalbine bir el ateş edilmişçesine yıkıldı. Nadir dişlerini sıkarak, "Belli ki o da unutmamış, üstelik unutturmayacak, peşini bırakmayacak. Ben olsaydım ben de bırakmazdım." diye devam etti gerçekçi sözlerine.

Bu kadar utanacağını, bu kadar yerin dibine gireceğini hiç düşünmemişti. 'O evli' dediği an dünya tepesine çökmüş, fokur fokur kaynayan sular başından aşağıya dökülmüştü. Belki aşağılamamıştı ama her hücre si dibine kadar konuşmadan tezelliülü yaşamıştı. Suçluluk, pişmanlık bu olsa gerekti.

Acı içinde fısıldayan sesi, "Nadir?" diye mırıldandı.

Adam elini elinin üzerine koyarak gözlerinin içine merhametle baktı. "Sakin seni yargıladığımı düşünme," derken bir an sert bakışları karşıdan

onları izleyen adama döndü ve ona gözdağı verircesine gözlerini devirdi. Sesini daha da alçaltarak, "Ama o suçlu... Evli bir adam asla cahil olmaz.." diye gerçeği dile vurdu.

Yutkunamadı. Eli ayağına dolandı. Yürümeyle yol tükenmediği gibi her insana da dert söylenmezdi, bunu unuttu Erva. Nadir gülümsedi, onun acısını hafifletmek istercesine elinin üzerindeki parmaklarını sıkı-tırdı. Bir an başını göğsüne saklayarak ağlamak istedi, güçsüzleşti, bul-duğu ilk desteğe sığınmak istedi. Ama bütün olanları ona anlatamazdı, henüz onu iyi tanımıyor, kişiliğini tam anlamıyla bilmiyordu. Kısa bir an düşündü. Çareyi, "Lütfen huzurumuz kaçmasın, sohbeti değiştiririm." demekte buldu. Dolu dolu olan gözlerini göstermemek için başını yana çevirdi.

"Hey siz..." dedi Hazal ikilinin fısır fısır olan konuşmasını bölerek, "Fiskos yasak ortam içinde. Bizimle de konuşun ne konuşuyorsanız."

"Hazal." dedi Arda sertçe uyararak. "Rahat bırak gençleri."

"Biz yaşlı mıyız?" dedi Hazal kocasına nazlı bir bakış atarak. "Bizimk de konuşsunlar ne var yani."

"Kocandan yumruk yemek istemem Hazal abla, bence seninle o şekilde konuşsam daha iyi." dedi Nadir ortamı yumuşatmak isteyerek kurnazca, Arda'ya haylazca göz kırptı ama Yiğit'in yumruğunun hedefi hâline geldiğini anlayamadı.

"Bu adamda hoşuma gitmeyen bir şeyler var, kızın çevresinde görmekten hoşlanmıyorum." dedi Yiğit karısına, "elimi kaşındırıyor varlığı ama bunun abilikle alakası yok."

"Yiğit başlama yine, abartıyorsun. Adamın niyeti temiz, en başından beri evlenmek için görüşmek istediğini belirtti."

"İşte sorun da o ya, işi gücü yerinde, yakışıklı bir adam neden eski adetlere boyun büküp görücü usulü evliliğe razı olsun ki. Elini sallasa ellisi. Üstelik bizim kız ona karşı hep mendebur olmuşken manyak mı adam istenmeyen kalpte çiçek yeşerir mi?"

"Sen de dedin, elini sallasa ellisi ama o birisini istiyor. Hem aşk laftan anlar mı, âşık olmuş besbelli görmüyor musun?"

"Nerede görmüş de âşık olmuş," diye hayıflandı Yiğit.

"At gezisinde dedim ya, ilk o zaman görmüş."

"Bir kere görünce aşk mı olurmuş," diye homurdanan adama Rose Mina gözlerini devirerek baktı. "Hatırlarsan, sen de beni ilk gördüğünde kendine mecbur bırakmak için elinden geleni yapmıştın."

"O başkaydı."

"Aşk her yerde aynı, sadece yolu ve koşulları farklı." dedi konuyu kapamak amacıyla tathısına uzanırken, kocası yine de ikna olmamıştı çünkü bir şeyler içine sinmiyordu. Arda'da söylemişti, adamı gözü tutmamıştı. Cem'in de avucu boşa kaşınmazdı. Bakışları Rüzgar'a kaydı, anladığı kadarıyla eski dostu da bu konuda ona katılmaktaydı, şu adamın hayatına bir el atma zamanı gelmişti. Bakalım gülen yüzünün altında ne gibi sırları vardı.

Abisinin koruma planından habersiz olan Erva gözlerini iri iri açmıştı ve yüzü kıpkırmızı hâlde yanındaki genç adama bakakalmıştı. Kendinden emin ifadesiyle ona göz kırpan Nadir, "Şaka yaptım Erva, sen böyle kızınca cidden sana edepsiz şeyler söylediğimi sanacaklar, Yiğit'in yumruğunu yemeye gelmedim buraya, lütfen kızarmayı keser misin? Amacım sadece ortamı yatıştırmaktı." diye alay etti.

Herkes keyifle kıkırdarken ikilinin samimi hâline, erkekler kızın yüzüne kuşkulu gözlerle bakıyor, korumacı yanlarını devreye sokuyorlardı. Bunu hisseden Erva gülümsemeye çalışarak yalancı bir mutlulukla, "Uf, başımda zaten bir sürü koruma var, bir sen eksiktin Nadir." diye sataştı. Ama tüylerini diken diken eden adam hâlâ ona sert sert bakarken bocalaması normal değil miydi, üstelik yüz yüze geldiği an ne söyleyeceğini bilemedi. Duruşu oldukça rahatsız görünüyor olsa da kucagında bağladığı ellerini sinirli sinirli ovuşturduğunu Teoman'dan başkası bilmiyordu.

Sohbet bu sefer başka yöne kaydı, konu dağıldı. Teoman'a dönen Yiğit dikkatini çekecek sorular yöneltirken gergin hava hafifledi. Teoman Yiğit'le konuşurken sesinde belli belirsiz, merak dolu bir şeyler oluştu ama Erva buna kafa yoramayacak kadar dalgındı. Nadir bir an durarak ona baktı. Bakışları kesişince Erva'nın irileşen gözlerinde ister istemez kaygı dolu bir ifade belirmişti. Gerçeği öğrendiğine göre, "Şimdi ne diyecek," diye tedirgince beklerken, adam içini rahatlatarak gülümsedi.

"Yıldız doğum yaptı, biliyor musun?" dedi konuyu açmayacağını belirterek, kız rahat bir nefes verirken gülümsedi. "Bu sabah onun için aramıştım, artık anne oldu atın Erva Hanım."

Fazla açılmadan konu, değiştirmek daha iyi olacaktı. Bunu Nadir de anlamıştı, deneyimli bir adamdı ve kızı üzmemekten kaçınıyordu. Fazla meraklı görünmek de istemiyordu, üstelik nasılsa yakında Erva ona güvendiğinde konuyu açardı.

İlk Rüzgâr ve Esme ayrıldı aralarından, mutluluk dileyen çifte

hediyesini verip gitmişti. Gitme sırası şimdi onlardaydı. Hazal'a ve uzun boylu kocası Arda'ya ve nihayet Koray abisine ve güzel eşine veda ettiler. O zamana kadar görmezden geldiği Teoman'a, sadece buz gibi bir, "iyi geceler." diledi ve arkasına bakmadan kapıya yöneldi. Arabaları çalıştırıp yola koyulunca, derin bir soluk aldı. Hiç beklemediği anda Teoman'ın ortaya çıkıvermesi sarsıcı bir olaydı fakat atlatması gerekmektedir. Üstelik yaraya ateşle yaklaşmak canının daha fazla yanmasına sebep olacaktı. Nadir'e umut vermemeliydi, onunla yarın konuşup arkadaşlığından mutlu olacağını ama ilerisini düşünmemesi gerektiğini nazikçe anlatacaktı.

Eve geldiklerinde yorgun olduğunu savunarak odasına kapandı ama odasında dört dönerken ne uyuyabiliyor ne de yerinde durabiliyordu. Öte yandan, bu kadar şiddetli bir paniğe kapılmasına ne gerek vardı ki. Artık her şey geçmişte kalmıştı. Kimse aralarında geçen ilişkiyi bilmiyordu -yani kısmen kimse- araya zaman girmiş, unutulmuştu. Nice evlenenler boşanıyor, nice sevgililer ayrılıyordu. Kaldı ki onların bir geleceği yoktu, yaşadıkları hatayı fark edip bitirmeleri de onlar için olumlu olurdu. Kimseyi aldatmamıştı! Yani kısmen, kendini ve onu aldatmıştı ama bu aynı şey değildi. Oysa o önüne gelen her kadınla karısını ve henüz masum olan kızını aldatıyordu. Evet, bundan emindi. Bu yüzden suçluluk duymasına hiç gerek yoktu. Teoman asla değişmeyecek, her kuyruk sallayanın yatağından geçecekti.

Henüz yirmi altı yaşındaydı ve aşksız, sevgisiz bir hayat sürmek yerine, aşkının peşine düşmesi gerekmektedir, evli bir adamın değil! Akıllanmıştı. Olgunlaşmıştı. Hayatına yön vermesinin zamanı gelmişte geçmişti. Belki de kişiliğinde bir sıkıntı vardı. Ona karşı savunması zayıf, iradesi hep güçsüz olmuştu. Çocukluk aşkı, masum hayallerine karşı konulmaz biçimde iten bu garip arzuyu, başka türlü açıklamanın anlatımı yoktu.

Duş aldı, bahçede tek başına dolaştı ama yok, olanlar aklından bir türlü çıkmıyordu. Yatağının üzerine sırt üstü uzandığında, kendine olan öfkesinden kuduruyor, adamın ateşler içinde çakmak çakmak yanan gözleri ve suçlayan yüzü belleğinde canlandığında soluk alamıyordu. Kızma-ya ne hakkı vardı? Tamam Erva suçluydu, genç ve tecrübesiz birisi olarak aşka yenilmiş olabilirdi ama o evli bir adam olarak, olgun olmalı ve yanlışla yelken açmamalıydı. Onu istemiş, büyüüne kapılmış, arzulamıştı. Gençti, toydu, saf anlamda duygusaldı ve Teoman kurnaz bir adam olarak bunu kullanmıştı.

Onun çekim gücüne kapılmış, ona sokulmak, tenine dokunmak istemiş ve gözleri aşktan kör olmuştu. Peki ya o? O da aynı şekilde hissetmiş

olabilir miydi? 'Aptallık etme,' diye söylendi kendi kendine, evli ve ahlaksız bir adamın tek derdi, başka bedenlerde biraz daha özgürce vakit geçirmekten ileri gitmezdi.

Zaman aktıkça kafasının içindeki sorular hızla çoğalıyordu. O gece, kâbus gibi geçti. Sabah kahvaltısında midesi yine kötüydü, zaten ne zaman huzursuz olsa midesine vururdu. Ablası ısrarla bahçeye gelmesini söylediğinde, misafirlere ayrılan bölüme henüz geçmişti. Bahçeye açılan kapıya gelince, durup derin bir soluk aldı. Tam bahçeye çıkıyordu ki bir gölge üzerine düşünce panikle geriye sıçradı. Başını kaldırdığında genç adamın bedeniyle çarpışmasına ramak kalmış olduğunu fark etti. Birden soluksuz kalarak durdu. Bütün vücudunun titrediğini hissetti ne kaçabilirdi ne konuşabilirdi. Dondu. Tıpkı zaman gibi. Onun burada ne işi vardı, hem de burnunun dibinde. Erva panikle etrafına bakındı. Bir an onun hayal olduğunu ve cidden ayakta uyuduğunu düşündü. Ta ki o sesi duyan kadar.

Rose Mina, "Teo hoş geldin." dedi bahçeden onlara bakarak, ikili sessizce bakışıyordu. O anda yan taraftan kırılmaya benzeyen bir ses gelince, Berna Hanım'ın kızgın feryadı duyuldu. "Kızım bırak canını yakacaksın." diye şikâyet ediyordu. Rose Mina'nın, "Babaannenizi rahat bırakın artık." diye evi inleten cart sesi kızı gerçek hayata döndürdü ama çocuklar durmadı, kavgalarına devam etti.

"Turna Teyzen de burada, Teoman getirdi." diye bildirdi Rose Mina, kardeşinin yaşlı kadından neden hoşlanmadığını bilmiyordu ama pek vakit geçirmeyi sevmediği için onu haberdar etmek istemişti. Kızların kavgalarını duyunca, kızgınca bahçenin arkasına yöneldi ve ikili sessizce onu izledi. Ablası ortadan yok olunca, panikle titreyen kız, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Ablan söyledi, annemi getirdim."

"Bu bir bahane."

Sert yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarıyla Teoman dişlerini sıkarak, kızın kolundan tek hamlede yakaladı ve kabaca peşinden sürükleyerek ilk bulduğu boş odayı gözüne kestirip içeriye çekti. Onun bu hamlesine hazırlıksız yakalanan Erva panik hâlde debelenerek kolunu elinden kurtarmaya çalışırken, "Bırak kolumu." diye korkuyla dişlerinin arasından fısıldadı. "Bırak birisi görecektir."

Teoman kısa bir an durdu. Etrafa bakındı, "O zaman bana müsait bir yer göster." diye buyurdu. Onun umursamazlığıyla kız soluk alamadı,

adam onun korkusunu görmezden geliyordu tıpkı burada olmaması gerektiğini bildiği gibi.

Çalışanların görmesinden korkarak etrafa bakan Erva, gözleri sulanarak yutkunurken, "Hayır." diye itiraz etti ve ayak diretti. "Annen görecek ve her şeyi yanlış anlayacak, bıraktın madem git." Turna Teyzenin onların gayrimeşru hallerinden haberdar olması demek artık insan içine çıkamayacak hale gelmesi demekti, bu hem kendini hem de ailesini üzecek bir yıkım olurdu.

Teoman ona itiraz hakkı tanımadan bulduğu ilk kapıyı açarak zalimce odaya iteledi. Erva odanın ortasına ötelenirken korkuyla bir adama, bir de kilitlemek üzere elinin gittiği kapının koluna baktı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki evin içinde davullar çalıyordu. Biri onları bu şekilde görünce yanlış anlayacak, kimseye olanları açıklayamayacaktı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu ne cüret!" diye kısık sesiyle hırladı.

Teoman çatık kaşlarının altında beliren hiddetle yüzüne baktı. Tehditle üzerine yürürken, kız olduğu yere çakılıp kaldı. Erva bakışlarını karşısındaki adamın öfkesinden ve uzun adımlarından ayıramıyordu. Bedeni titriyor, bacakları boşalıyor, onunla yalnız kalmaktan, kokusunu içine soluyup ağlayamamaktan, görüp sarılmamaktan yorgun düşüyordu. Korkuyordu. Korkusu canının yanacağından değil, asıl korkusu tekrar ona kanacağından ve kendini iki dakika sonra kollarında bulacağındandı. Ona karşı her zaman güçsüz ve aciz kalmıştı.

"O adam kim?"

Soru adeta kızın şaşkın suratında şakladı. Onca zaman, acı, gözyaşından sonra söyleyeceği tek şey hesap sormak mıydı? Kendine gelmesi için ilk fırsattı ama ağzının kupkuru olduğunu fark ettiği an, bırak konuşmayı nefes bile alamadı. Hafifçe yutkunarak, "Derhal buradan git." diye karşılık verdi.

"Konuşmadan mı?"

"Hemen git buradan yoksa herkese senin nasıl aşağılık bir adam olduğunu anlatırım."

"O zaman eklemen gerekecek bir şey daha olacak tatlım." dedi küstah adam, kız gözlerine baktı ve adam nefretini yüreğine kustu. "Nasıl sürüttük bir kadın olduğunu, beni baştan çıkarmak için dalavereler çevirdiğini hatta kendini bana ucuz bir kadın gibi iki günde sunduğunu da anlatmalısın. Nasıl baştan çıkardığını, bekâretini bir oyunla düşünmeden verdiğini..."

Onu yumruklamak, hayalarını tekmelemek ve yüzüne tükürmek

istiyordu. "Sen... Sen adi bir adamsın."

"Sen de çok masum değilsin. Planın yolunda gitti, kandırdın beni. Gerçi bunu neden yaptığını hâlâ anlamış değilim ama ne olursa olsun amacına ulaştın. Elde ettin değil mi? Alay ettin, oynadın, keyiflendin, şımarık bir çocuk gibi sıkılınca da bir köşeye atıp kendine yeni avlar, yeni eğlenceler bulmaya gittin."

Nefes alamadı kız, aşağılanmayı ve utancı tüm hücrelerine kadar hissetti. Çünkü suçluydu ama onun kadar günahkâr değildi. Ona masum hayallerle gitmişti, en büyük günahları işlemek aklının ucundan bile geçmemişti. Onunla birlikte olması iradesizlikti. Evli olduğunu bilmediğinden gelecek umuduyla aşkına boyun eğip böyle bir hata yapmıştı. Şimdi tüm suç onunmuş gibi günahını üzerine itemezdi. O masumdu ne cinselliği ne de erkekle kadın arasındaki oyunu bilmiyordu ama o tecrübeliydi, istese bu oyunu bozar karısına sadık kalarak ahlaksızlık yapmazdı. Şimdi tüm suçu onun üzerine atamazdı, bu ateşte ikisi de yanmıştı. Bazen ona baktığında çatışmadan kaçan hallerini ve bilinçli olarak kaosa girmeyen korkaklığının bir nedeni olduğunu düşünüyordu. Belki düzgün bir analiz değildi belki de abartıyor olabilirdi ama çok zaman onun bu kaçışlarının altında yatan nedenin düşük stres toleransına sahip olmasından kaynaklandığına inanıyordu. Her ne kadar onda birden fazla meziyet olsa bile gerçekte açıklayamamasının korkusunun sebebini şimdi anlıyordu da onun duygusal olarak olgunlaşmamış bazı yapılarının stresle kolay bir şekilde başa çıkamadığına defalarca tanık olmuştu. İlişkileri arasındaki yanıtları genelde tepkiseldi ve geçiştirmek istediğini saklamak için basmakalıptı. Artık birlikteliklerinin temeli belli hatalar üzerine atıldığına göre mevcut durumu değerlendirmek ve geleceği öngörmek yerine gerçeği inkâr eden, saptıran ya da değiştiren bir savunma mekanizması kullanıyor, kendini haklı çıkarma çabasına giriyordu. Neredeyse böyle zamanlarda duygu kontrolü yoktu. Hataları kabul etmekte zorlanıyor, küçük bir tartışma anında gerçekleşen olumsuz strese kaygı, değersizlik, güvensizlik, yetersizlik ve terk edilmişlik duygusuna yeniliyor ve her seferinde kısır döngüye çevrilen başarısız konuşma, yarım kalarak kırgınlıklar içinde kapanıyordu. Onun için kavga sonlarında rahatlamak genellikle kaçışlarla, kumarla, sarhoş edici maddelerle sağlanıyordu. Bu sefer kaçmasına ve suçu bir tek onun üzerinde toplamasına izin vermeyecekti, her ne oluyorsa bunu birlikte yapmışlardı kabullenecekti. Omuzlarını dikleştirdi.

"Sıkıntı yok..." dedi ondan korkmadığını göstermek için palavra bir tutumla. "Ben hatamı kabullendim, duymalarından çekinmiyorum. Ama

sen evli bir adamsın, ailenin gözünde edeceğin yeri düşünmek dahi istemezsin.”

“Benimle oynama...” dedi dişlerini sıkarak öne adım attı adam, Erva bir adım geriye sıçradı ve ondan olabildiğince uzaklaştı. Biliyordu ki kaygı hayatı zorlaştıran bir durumdu. Kaygılı kişiler çok kırılgan ve güvensiz olurdu bu yüzden kendilerini güvende hissetmeye, her şeyi bilmeye ihtiyaç duyar ve belirsizliğe tahammül edemezlerdi. Onun da kaygılandığı zamanlarda çok plancı ve kontrolcü olduğuna defalarca şahit olmuştu. Bir şeylerin onun açısından net olması gerekiyordu ki zihni rahat etsin aksi hâlde yeniden bir sürü felaket senaryosu üretecek, huzursuzluk çıkaracak ve kendi hayatına odaklanamayacaktı. Onunla şimdi net şekilde konuşmazsa kaygılarını yönetemediği için olaylara karşı tepkisel yaklaşacak aralarındaki kaos eksilmeyecekti.

“Karının bu olanlardan haberi olsa ne kadar üzülür, beni tanımıyor olsa bile ailemin senin ailen tarafından sevilip sayıldığını biliyor, duyuyordur eminim. Bir kadının kendini kötü hissetmesine sebep olmak onursuz bir davranış ve biz bunu yaptık bari öğrenip kendini suçlayıp hatta seninle ve ailenle çatışıp huzursuzluk çıkmasın. Üstelik bir de çocuğun var, bunu neden devam ettiriyorsun? Amacın ne?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, düşüncem konusunda gayet ciddiym. Hatalarından ders çıkar ve git karının gönlünü al, af dile, gerekirse gerçeklerle yüzleş ve yüzleştir, bir uzmandan destek de alabilirsiniz. Belki bu onun hayatına verdiğimiz zararı kapatmaz ama eğer ikiniz için de bir...”

“Sen ne konuşuyorsun, aklını mı kaçırdın? Ağzından çıkanı duymuyor musun?”

“Asıl sen hesap sorarak ve geçmişin peşine düşerek ne yaptığını ve nelerle sebep olabileceğini görmüyorsun. Evet ben bir hata yaptım ama sen de benden aşağı kalmadın. Bir günah işledik, bir masumun ve bir kadının vebaline girdik. Bak, aranızda sorun varsa uzmanlardan destek alabilirsiniz. Biliyorum insan sürekli bir şeyler anlatıp duvara karşı konuşuyormuş gibi hissederse, bir süre sonra kendisini anlatmaktan, konuşmaktan vazgeçer, aranızdaki iletişimsizlik çözülünce bence sorun da ortadan kalkacaktır çünkü bir kadın erkeğini sevdiğinde onu kolay kolay bırakmaz, evliliği ve çocukları söz konusu olduğunda savaşmadan pes etmez, sevgi, saygı, değer gördüğü yeri bırakıp gitmez ancak anlaşılmadığında, aynı şeyleri açıklamaktan bıktığında, hataları alışkanlık hâline getiren kişiye

tahammülü kalmadığında, ilişkilerini düzeltmek için çaba sarf edilmediğini gördüğünde, en yoğun duygularla tek başına boğuşurken ihtiyacı olan duygusal yakınlığı yani sevgiyi, ilgiyi, merhameti görmediğinde sevdiği adamın peşini bırakır. Sen onu defalarca hayal kırıklığına uğratmana rağmen seni bırakmayan bir kadına bunu yapma.”

“Sen onu tanımıyorsun bile.”

“Size dair her konuyu bilen biri bu eve sık sık gelip gidiyor ve ben sağır biri değilim, az ya da çok bir şeyleri duymak zorunda kalıyorum. Annen senin karını benimle aldattığını duyarsa ne olur hiç düşündün mü, zavallı kadının kalbine iner. Babanın yaptıklarından sonra şimdi de senin yüzünden acı çekecek. Üstelik bunca süreden sonra tartışmamız ya da dönün hesabı için yarışmamız neyi değiştirecek, olan oldu biten bitti.”

Nereden vuracağını iyi biliyordu çünkü onların ailesini çok yakından tanıyordu.

“Senin aklını alırım, annemi bu konudan uzak tutacaksın.”

“Ona değer veriyormuş gibi davranmayı kes, verseydin buraya gelecek hata yapmaya kalkmazdın.” Ona defalarca neler hissettiği hakkında bir şeyler anlatmanın anlamı yoktu çünkü onu kalbiyle dinlemediği sürece sesini duymayacaktı. O zaman hedefi kalbi olacaktı. “Sonuçta ben bir metrestim, değersiz bir yatak oyuncuğu. Hayatından geldim ve geçtim. Diğerleri gibi. Neden büyütüyorsun bu kadar olayı? Bırak peşimi, unut geçmiş bak ben hatırlamıyorum bile. Gelip yanıma hatamıdeşerek utançtan başka bir şey hissettirmiyorsun.”

Metres... Yine bu söz. Adamın dişleri gıcırdadı. Kadının yüzü sertleşti. Biliyordu ki travmalarının, olumsuz iletişim kalıplarının ve kaygılarının farkında olan kişiler, hayatlarına yatırımı tecrübeleriyle yapacak, geleceğini de ders çıkardığı süreçlerine göre şekillendirecekti. Onun hatasına kukla olmayarak kendi geleceği gibi onların hayatına da yön çizecekti. Üzerindeki yüklerden kurtuldukça daha berrak bir zihin ile hayata bakacak, daha sağlıklı kararlar alacaktı. Onların arasındaki ilişki sağlıklı değildi, bir saplantıydı, hastalıktı. Çoğu zaman aynı döngüden çıkamamanın, yapıcı karar alamamanın ve hayatına yön verememenin arkasında aralarındaki duygusal bağa yüklenen kaygıları vardı.

“Ne istiyorsun benden, amacın ne?”

“Konuşmak.”

“Aşağılama, küçümseme, suçlama ve tikslenme içeren kelimelerle mi yargılayacaksın beni. Kusura bakma ben bu eylemi konuşma değil savaş

olarak algılıyorum. Senin bana olan saygın bitmiş, eğer konuşmanın amacı sorularına cevap olsaydı üslubun ve tavrın daha disiplinli olurdu. Ancak senin gibi öfkeli biri saygı duymadığı birini kolay bir şekilde eleştirir, yok sayar, azarlar. Eğer saygı duysaydın davranışlarına, cümlelerine, tavrına çeki düzen verirdin, yaklaşımın özenli olurdu.”

Adam çaresizce küfrederken, dışarıdan gelen sesle irkilen Erva, korkuyla cama baktı.

“Erva?” Rose Mina ona sesleniyordu.

“Çık dışarı...” dedi korkuyla, sesi kısıktı ama öfkesi çok gürültülüydü. Yakalanma riskinin içinde çocukluk ediyordu, hatasıyla yüzleşemediği zaman en iyi hissettiği şeyi yapıyordu. Küçük bir çocuk gibi duygularıyla yönetiliyordu, bir yetişkin olarak geçmişin sorumluluğunu alıp olası sonuçları düşünmüyordu. Geçmişte en az onun kadar çocukça düşünmüştü, ilişkileri onda değişim yaratacak ve zamanla olgun hale geldikçe iyi hissettiren şeyin her zaman yapılacak en iyi şey olmadığını öğrenir sanıyordu, ablası haklıydı, o bedenen ve yaş olarak büyümüş ancak duygusal olarak aynı kalıpta kalmış gelişmemiş bir insancıktı. Şu anda bile ona en iyi hissettiren şeyi temel alarak karar alırken en az dirençle karşılaşacak yolu takip ediyordu. Onu tehditle ve zorlamayla yola getirmeye çalışıyordu.

Rose Mina bu sefer Teoman’a seslenince, adam dişlerini sıkarak elini tehditle kaldırdı ve işaret parmağını sallayarak, “Bu konuyu konuşacağız” diyerek kapıya yöneldi.

“Konuşacak ve tartışılacak bir konu yok. Olanlar bir hataydı, bitti. Bir daha bu konuyu açmazsan sevinirim.”

Kapı koluna tutundu, çıkmadan önce son kez dönüp arkasına bakmamıştı ama sırtı ona dönük hâlde bir şey düşünür gibi durdu. Tek kelime etmedi. O odadan çıkınca kız olduğu yere iki dizinin üzerine yıkılıp göz yaşlarını yanaklarına akıtırken, hıçkırıklarını taşırmamak için dudaklarını dişledi. Neden aşk acısı çeken bir adam gibi peşinde dolaşmaya devam ediyordu? Neden geçmişi silip onu rahat bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu? Neden gözleri öyle üzgün bakmıştı? Neden acı çekiyormuş gibi hissettirmişti? Neden aynı özlemi iliklerine kadar hissettirmişti?

Bu soru gün boyu beynini kemirip duracaktı.

Turna Hanım’ın neşeli sesini girişte duydu. En iyi arkadaşı Berna Hanım’la şakalaşarak oğlunun gelmesi üzerine ne kadar keyifli olduğunu sesine yansıtıyordu. Erva kendini çabuk toparladı. Onların girişten

ayrılmasından sonra koşarak odasına girip kendine çeki düzen verdi.

Az sonra Yiğit eniştesi çiftliği gezdirmek için Teoman'la dışarı çıkmış, odasını basan ve onu zorla aşağı indiren ablası yüzünden Erva kaçacak bir bahane aramıştı. Bir ara telefonu çalmış gibi tekrar odasına çıkmış işini bahane ederek saatlerce de aşağı inmemişti. O evde olduğu süre boyunca bir daha aşağıya inmeye cesaret edemezdi. Yemek saati geldiği için odasına gelen ablası ayıp olacağı konusunda ısrar edince, bir iş görüşmesinde olduğu mazeretiyle onu odasından dışarı postaladı.

O gün çok tedirgin geçti. Akşam yemeğini yerken sürekli onu düşündü ama aklına ne yaptığına dair en ufak fikir gelmedi. Bu yüzden onun nasıl bir değişim geçirdiğini bilmiyordu. Bu karşılaşmayı büyütmeye gerek yoktu. Otomatik bir tepkiydi. Hırslıydı, kızgındı ve kinini kusup rahatlamıştı. Zaten başka ne olabilirdi? Erva dün gece duygularını açığa vurmasaydı, Teoman onun varlığından bile habersiz olacaktı. Biraz ego-sunu parlatmak için onu korkutmuş ve istediğini almıştı.

'Bütün bunlar geçmişte kaldı,' diye içini rahatlattı. Hatalarını tekrarlamayacak kadar olgun bir kadındı. Biraz gayret ederse onunla bir daha karşılaşacağını sanmıyordu. Aklına Nadir geldi, bugün onu arayacaktı ve bunu unutmuştu. Karşılaştıkları koşullar o kadar olumsuz olmasaydı, onunla birlikte olması mümkün olabilirdi. O iyi bir adamdı. Artık kendisini eskiden olduğu gibi arzulanan ve değer verilen bir kadın olarak hissetmek istiyordu.

Bu sabah olanları düşünmek istemiyordu. Kafasını dağıtmak için her zamanki gibi kitaplığındaki romanlarından birine sarıldı. Rastgele seçtiği kitapla hayattan soyutlanmayı diledi. Sayfalar arasında kaybolmak için okumaya başladı. İlk birkaç sayfada dikkati azalmadı ama nedense kendini bir türlü konuya veremiyordu. Aklı sürekli geçmişe, ilk bakışmalarına, ilk temaslarına kayıyordu. Sonunda kitabı kapayıp yavaşça komodinin üzerine bıraktı. Gözlerini kapadı. Romandaki kız gibi çekingen davranmamıştı, daha üç gün dolmadan kendini cesurca ona sunmuştu ve ilk kavgalarında adam bunu yüzüne vurmaktan çekinmemişti. Oysa ona senelerce hasretle bakan bir kadın olduğunu, nereden bilecekti ki? Uyku girmeyince gözüne dışarı çıkıp bahçede biraz dolaşmak istedi. Üzerine ince hırkasını alıp mutfaktan aldığı bir bardak suyla ışığın en az olduğu tarafa doğru suyunu yudumlayarak yürüdü. Ateş böceklerinin mistik sesi, yerdeki nemli çimlerin rahatlatıcı etkisi, gecenin dinlendirici meltemi kafasının az da olsa boşalmasını sağlamıştı.

"Konuşalım mı artık?"

Ve huzur birden -bu sesi duyduğu an- kayboldu, yudumladığı tütün genzine kaçarak olduğu yerde donup kaldı. Bedeni buz kesti, ayakları taştı oldu. Usulca arkasını döndüğünde, Teoman'ın bir ağaca yaslandığını ve sigarasını derin bir solukla içine çektiğini gördü. Yine sigaraya mı başlamıştı? Şu panik hâlde gördüğü ilk şey bu olamazdı? Ne zamandır oradaydı? Ne kadardır onu izliyordu? Korumalarını da peşine takıp dikka çekecek bir aptallık yapmadığını ummak istiyordu çünkü Yiğit abisi de çiftliği koruması için azami bir çaba sarf ederek çevrede devriye gezen güvenlikler dikmeyi ihmal etmiyordu.

Nefesi sıklaştıkça korkuyla bir adım geriledi, buz kesen parmaklarının arasındaki bardak gevşeyerek ayaklarının dibine düşene kadar, bedeninin kontrolünü kaybettiğini hissedemedi.

"Ne arıyorsun burada?" Panikleyen sesi çılgınlığa dönüşmeden sustu.

"Konuşmamız henüz gerçekleşmedi."

Üzerinde spor bir takım vardı, yüzü de solgundu, gözlerinin altı da çökmüştü. Sigarasından derin bir nefes alarak burnundan göğse savurdu. Sonra da yere atıp ayakkabısının ucuyla çimlerin üzerinde ezdi, tıpkı kızın inadını ezmek ister gibi. Ağır çekimde ona yaklaştıkça kız nefesini tutmuştu. Çatık kaşları, öfkeli yüzü sanki bir film karesi gibiydi. Sonra yüzündeki ifade yavaşça değişti. Donup kalan genç kıızı tepeden tırnağa süzmeye başladı. Üzerindeki kısa şortunu, ip askılı penyesini, açık saçlığını, her zaman hayran olduğu makyajsız yüzünü... Saniyeler içinde sert yüz hatları yumuşamış, bakışlarında hayranlık dolu bir ifade belirmişti. Özlem... Özlem olamazdı o gördüğü şey! Kızın nefesini genzine düğümledi.

O yaklaştıkça kız soluğunu tutuyordu. Kalbi bir anda umutla dolmuştu sonra nerede ve nasıl olduklarını hatırlayarak, kendine lanet etti. Tek bir bakışıyla yelkenleri suya indirecek kadar aklını kaçırmış olamazdı. Ne yazık ki bu ruh hâli çok kısa sürdü. Korkuyla etrafa bakarak birilerinin onları görüp görmediğini kolaçan etmeyi akıl etti. Onun kaygısından yararlanan Teoman hırçın bir sırtlan gibi hedefine yürürken kendinden emin birkaç adım daha atmıştı. Bileğinden tutup peşinden sürükleyerek ona istediğini yaptıracak bir baskınlık gözlerinde belirmişti. Yüzü değişmişti. Şaşkınlıkla öfke karışımı bir ifadesi vardı.

"Şimdi güvenlik görecektir seni, abime haber verecek. Rezil olacağız!"

"Konuşacağız."

"Neyi konuşacağız, geçmiş hatamızı mı?"

Nasıl bu kadar gözü kara ve cesaret dediği düşüncesizliğini savunur

oluyordu? Nasıl bu kadar öznel olabiliyordu da nesnel olamıyordu. Onca acıdan sonra hâlâ duygusal olarak durumlarını reel bir şekilde değerlendiremiyordu. Neden ikisinin de hatalı olduğunu, bu durumu tarafsız analiz yapamıyordu. Geçmiş durumlarını yorumlarken nasıl hissettiği, ikisinin şu anki durumundan daha önemliydi, hâlâ bencillik yapıyordu. Onun için dönüşü olmayan yola girmesine sebep olan gerçek önemli değil miydi? Evliydi. Kahrolasınca evli ve çocuklu bir adamdı. Düşüncelerini, duygularını, kendisini merkez alarak aktarırken onu zerrece umursamıyor, şu anda geldikleri durumdan doğan sorunları çözüme ulaştırmak yerine daha büyük sorunlara yön verecek hamleler atıyordu. Onu ailesinin yanında huzursuz ediyor, korkutuyordu. Evrene mesaj veren düşüncelerine yanıt gecikmedi.

“Erva...”

Erva panikle arkasını döndüğünde, bedeni buz kesti. Yiğit eniştesi üzerinde pijama takımıyla girişte görünmüş, etrafı kolaçan ederek ağaçların gizlediği bu alana yaklaşıyordu.

“Erva...” Ve kız korkuyla arkasını döndü. Yiğit kaşlarını kaldırmış merakla etrafa bakıyordu. “Ne yapıyorsun gecenin bu saatinde burada?” Bu adamın altıncı hissinin koruma dürtüsü ne zaman susacaktı!

Erva yutkundu, ne diyeceğini bilemedi. Korkuyla arkasını döndü, abisinin Teoman’ı gördüğünü düşünerek karanlığa baktı ama arkası boştu. Kahrolası baş belası adam! Yoktu! Teoman ailevi ve bireysel farklılıklarına çok az saygı gösteriyordu. Zihinsel yönden olgunlaşmamıştı, farklılıklarına saygısızlık ediyordu. Belki geçmişte ablasının yaşadığı kırgınlıklar ve üzümlüklerden cesaret alıyordu. Hiç değişmeyecekti, değişemiyordu. İnsanları seçimlerinden ve tercihlerinden dolayı yargılıyordu. Onca yaşamışlığa rağmen kendi düşüncesini ve isteklerini dayatırken eskiden olduğu gibi pot kırma potansiyeli yükseliyordu çünkü başkalarının bireyselliğine ilişkin yeterince farkındalığı yoktu. Bencildi. Paylaşım duygusundan yoksundu, hâl böyle olunca sevgi anlayışları kısır bir alanda zorlama bir hal almıştı. Yiğit adım adım ona yaklaşıırken, kız şaşkınca etrafına bakınıyordu. “Ha... Hava almaya çıktım abi, sen neden uyumadın?” dedi sonunda, bir cevap bekleyen abisine dönerken yere eğilip dökülmüş boş bardağı çimlerin üzerinden aldı.

“Geç oldu, havanı aldıysan yat artık.” dedi Yiğit etrafına bakınarak, Nadir denen o adamın kızı görmeye geldiğini sanmıştı ama yanılmıştı. Sanırım Rose Mina haklıydı, adamdan hoşlanmamıştı ya iyice kuruntucu olmuştu. Genç kızın yanına gelip kolunu boynuna atarak onu eve

çekiştirdi. “Üşüteceksin meleğim, hava serinledi. Üçüne neden uzun bir şeyler almadın, hasta olacaksın.”

Erva abisinin kolunun altında eve girerken içi daralıyor aklı ise hayal mi gerçek mi olduğunu kavrayamadığı sureti ararcasına etrafa bakınıyordu. Hayal mi kurmuştu? Allah'ım kafayı sıyracaktı? Cidden gelmiş olamazdı değil mi? Onca kameranın ve korumanın olduğu çiftliğe nasıl girecekti? Hadi girdi alarmı devreden nasıl çıkaracaktı? Yok kesin sanrı görmüşü? Sanrıydı! Korktuğu için tekrar karşılaşmaktan, saçmalıyordu! Gidip uyku ilacı alacak onu unutana kadar uyuyacaktı.

Yazdıklarına alınmamanızın sebebi,
kendinizi çok iyi tanıyor oluşunuz-
dan

9. Bölüm

Telefonla ulaşma çabası, aniden karşısına çıkma düşüncesizliği, hesap sormayı kendinde hak görme fütursuzluğuna sahipti. Bu adam benmerkezci olmayı ne zaman bırakacaktı. Sorumluluk duyduğu hayatlara rağmen olanları görmezden gelerek takıntılı bir şekilde kendi istedikleriyle meşguldü. Sanki hayatı boyunca bir tek o kötülük görmüş, sadece o yetersizlik ya da sevgisizlik yaşamış ve hiç kimseyi hayal kırıklığına maruz bırakmamıştı. Kaybetme korkusundan dolayı kaygı ve güvensizlik hissi tarafından kontrol edilmeye devam ediliyordu.

Sürekli olarak ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığı ya da herhangi bir şeyin onu rahatsız edip etmeyeceği birileri tarafından takip edilen Erva da keşke fark edebilseydi o da en az Teoman gibi öz saygısını diğer insanların verdiği değerlere, kararlara göre azaltıp yükseltebiliyordu. Başkalarının düşüncesi, toleransları ya da yargılarını tahmin ederek kendine gelecek biçiyordu. Tıpkı karşısındaki adam gibi eleştiriye açık olmadığından geçmişini unutup gelecekteki hatalarını en aza indirmeye çalışıyordu. En az onun kadar benmerkezciydi. Tıpkı ona yaptığı gibi kendisini de derinlemesine dinlemeyi reddediyor, sadece kendi geleceğini ve yargılarını ön planda tutuyordu. Sürekli onun duygusal olarak olgunlaşmamış olduğundan bahsederken herhangi bir etkileşim söz konusu olduğunda tüm yolları kapatıp kendi fikrini savunarak bunun olgunluk olduğunu nasıl düşünebiliyordu.

İkisinin de odaklanması iç görü kazanmak ya da kendilerini anlamak değil de süreci kendi bakış açılarından atlatmakla ilgiliydi. Biri diğerinin yeniden ilgi odağı olmasını istemiyordu. Anlatılan olumlu ya da olumsuz süreçleri dinlemek, destek olmak yerine yüzlerini kendi safhalarına çevirip farklı bir olayla konuyu kapatırken olayın üzerlerindeki etkisine değil, kendi niyetlerinin sürecine odaklanıyorlardı. O yüzden birbirlerinin

enerjisini ve zamanını tükettiklerini fark etmiyor, zamanın ne kadar kıymetli olduğunu umursamıyorlardı.

Zamanla mumun bağına bastığı ip de eriyordu. İnsan çaresizliği, en çok kalbinin 'evet', aklının 'hayır' dediği yerde hissediyordu. Sanırım o yüzden insan varıp gidemediği yere dalıp gidiyordu.

İnsan aklıyla kalbi arasındaki sıratın ortasında kalınca, düşmekle vazgeçmek arasındaki sınırdan yoruluyordu.

Bir sonraki öğleden sonra Erva kara kara tüm yaşanılanları ve yaşanması mümkün olanları tasarlariken Teoman çoktan yollara düşmüş, Üstündağ Çiftliği'nin kapısında duruyordu. Üzerinde hiç de buraya ait olduğunu söylemeyen o asil takımlarından vardı ve lacivert rengi ceketinin kollarından görünsün diye beyaz kolalı manşetlerini çekmişti. Elinde yine eşsiz koleksiyonundan sevdiği çakmaklardan biri duruyor, parmakları garip şekilde hızla onu arasında pervane yapıyordu.

Etraf sessiz olunca herkesin arka bahçede olacağını düşünerek devasa kapı tokmağıyla üç kez hızla kapıya vurdu. Beklerken sınırdan kasılan avuçlarının kaşınan yapısını keten pantolonuna sildi. Çocuklara hediyeler ya da Berna Teyzesine çiçek falan alması gerekir miydi, şimdi aklı başına geldiğinden ellerini boş hissediyordu.

Göğsüne rahatsız edici ve hayal kırıklığıyla dolu bir ağrı saplanırken abırsız bekleyişi arttı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve adamın bakışları boşluktan aşağı doğru indi. Yonca elini ağzına almış ona bakarken, "Anne Teo gelmiş," dedi annesi gibi kısıdan. Kaşlarını çatan adam eğildi ve ufaklığı kucığına aldı. "Adım Teoman," dedi gülümseyerek.

"Soyadın Kahrolası mı?" dedi saçlarını geriye iten ufaklık, Teoman ne diyeceğini bilemez hâlde "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Bukle bukle omuzlarında titreyen saçlarını geriye çeken minik kız omzunu sarstı. "Teyzem senin kahrolası bir baş belası olduğunu söyledi."

Kız kucığından inmek istediğini belirterek kaydını ve onun şaşkın bakışları altında içeri koşarken kapıda görünen Rose Mina, "Lütfiye neredesin?" diye sordu. Yardımcıları kız yine ortalarda yoktu ve kapıyı ufak kızı açmıştı. Eline telefonu alıp sevgilisiyle mesajlaşmaya daldıysa bu sefer onu azarlayacaktı. Bu sefer, "Nazmiye Hanım," diye seslendi, orta yaşlı kadın kapıya doğru koştururken Rose Mina ona sessiz bir uyarı bakışı attı ve orta yaşlı kadın mahcup bir hâlde, "Hoş geldiniz efendim," diye belirttiği Teoman'ı içeri davet etti. Derhal portmantoya koşturdu ve terliklerle misafirin yanına geldi.

"Ayakkabılarını çıkar Teoman," diye söylendi merdivenden inen Rose Mina.

"Hâlâ aynısın abla,"

"Sen de hâlâ Türk adetlerinden yoksunsun, bak orada ev galoşları var istersen giyebilirsin, bu evde çocuklar yaşıyor."

"İyi de burası bir çiftlik."

"Ne fark eder, Yonca yere düşürdüğü her şeyi ağzına alıyor." diye belirtti. Şaka gibiydi ama Teoman denileni yaptı ve ayağına kadının getirdiği terlikleri giydi. "Allah Yiğit abime sabır versin," dedi sitemle.

"Âmin," dedi Rose Mina yakına gelip yanaklarından sevgiyle öperek. "Beklemiyordum, haber verseydin keşke, Yiğit de geç giderdi işe." Arkasına bakındı. "Annen yok mu?"

"Yok ama selamlarını yolladı?"

"İyi mi, bir sorun yok ya."

"Yok merak etme, torunlarıyla parka gidecekti."

"Sevindim, sen de selam söylersin dönünce."

"Sizi ihmal ettiğimi düşündüm, ufaklıkları görmek istedim. Onları tanımıyorum henüz, belki biraz zaman geçirirsem beni tanırlar, o zaman gönüllerini almak için ne gibi hediyeler seçeceğimi öğrenmiş olurum."

"Normaldir, şimdi laf sokarak seni bu güzel ziyaretinden menetmek istemiyorum."

Rose Mina koluna girerek onu içeri çekti ve arka bahçedeki oturma grubuna yönlendirdi. Teoman boğazını temizleyerek akraba rolünü oynadı. "Çocuklar sürekli evde mi?"

"Okullar tatilde Teo," dedi ona yandan bir bakış atan kadın ve adam okulların ne zamanları tatilde olduğunu hatırlamaya çalışarak. "Unuttum, malum okul biteli uzun zaman oldu!" dedi ağır ağır alayla. "Mert yok mu?"

"Maçı var, babası işe giderken onu da bıraktı."

Erva evde yoktu, atla dolaşmaya çıkmıştı, Rose Mina onunla ilgiledikten sonra mutfaka yiyecek bir şeyler hazırlaması için haber vermeye gitti çünkü Teoman bugün onlarla akşam yemeğine kalmayı kabul etmişti.

Bu planlı misafirlikten haberi olmayan Erva dalgın adımlarla arka bahçeden eve yöneldiğinde gördüğü kişiyle olduğu yerde donup kaldı. Kızlar bahçenin bir köşesinde oynuyordu ve onları izleyen Teoman'ın yüzü dalgın duruyordu. Yonca onu fark edince yerinden fırlayarak yanına

koştı. Eline asılarak, "Teyze bak Kahrolası Baş belası bize geldi," dedi heyecanla.

Erva ağzı açık yeğeninin söylediği cümleye kafa yorarken Teoman tek kaşını kaldırmış, gözlerini ona dikmişti.

"Yonca çok ayıp," dedi Rose Mina kapıdan çıkarken, elindeki tepside buz gibi limonatalar vardı. Erva'yı görünce, "Gezin nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi," dedi Erva üzerindeki afallamayı atmaya çalışarak, gerçekten bu kahrolası baş belası adam yine nereden çıkmıştı.

"Nadir nasıldı?" diye sordu bu sefer Rose Mina, sesinde kinaye gizemli yüzünde merak vardı.

"O da iyi, akşam yemeğe davet ettim, geleceğini belirtti."

Keyfi yerine gelen Rose Mina elindeki bardakları sehpaye koyarken, "İyi ettin," dedi hevesle, o ana kadar sessiz kalan Teoman bundan hiç hoşnut olmamıştı. Dişlerini sıkıdığı çene kaslarından belliydi.

"Teoman çocukları görmeye gelmiş, ne hoş değil mi?" dedi Rose Mina kızlarına bakarken.

"Ya ne hoş," dedi Erva selam sabah vermeden içeri yönelirken.

"Bende iyiyim Erva," dedi Teoman buz gibi sesiyle, kız ona ters bir bakış atarak, "Kötü görüldüğünü varsaymamıştım zaten." diye söylendi.

Yonca araya girerek, "Kahrolası Baş belası, teyzeme kaşlarını çatma!" dedi elini beline koyup dudaklarını öne uzatarak, teyzesi söz konusu olduğunda hayli açık düşünceliydi. Rose Mina utanç içinde yerinden fırlayıp kızına giderek susturmak istedi ancak çocuk Teoman'ın teyzesine olan huysuz tavrını sezmiş ve hoşlanmadığını belirterek yaygara çıkarmıştı. Onunla başa çıkamayan kadın üç kızını da tatlı bir çıkışmayla oynadıkları çamur havuzundan çıkardı. Her yerleri çamur olan kızların saçlarının arasındaki topraklara bakarak homurdanırken, "Annem çiçeklerini sulamıştır, gidip ondan yardım isteyeyim de kızları duşa sokalım," diye söylendi.

Erva kızların yanına giderek, "Ben hallederim sen otur, misafirink sohbet edecek konularınız vardır." dedi anlayışla. Zaten burada Teoman'la aynı ortamda kalmak onu geriyordu ama istediği olmadı, Rose Mina kızları eve sürüklerken onları terbiye konusunda azarlayacağı belli hâlde buna katıyetle itiraz etti. Erva'ya da sert sert bakarak, "Misafirimizle sen ilgilen tatlım," dedi ama gözleriyle "Saygıda kusur etme" dercesine uyardı. O içeri girince bıkkın ifadesini adama çeviren kız "Neden geldin?" diye sordu.

"Seni özledim."

Bir an ayaklarının altındaki yer sarsıldı ama neyse ki kendini çabuk toparladı. "Şeytan görsün yüzünü!"

"Oturmayacak mısın?"

"Ayakta kalsam daha iyi malum sen de gidiyorsun, yolcu ederim."

"Ben bir yere gitmiyorum, Yiğit abiyle konuştum akşama yemeğe kahyorum."

"Zıkkım ye!"

"Sayende uzun zamandır yediğim tek şey," dedi adam dişlerini sıkarak, "Bana ne içeceğimi sormayacak mısın?"

"Zıkkımın kökü var ister misin, alışıkımsın ya!"

Adamın gözleri sert sert bakıyor, her an yerinden kalkıp ona hesap soracakmış gibi zaman kolluyordu ama tüm o gergin anlara rağmen güvenli bir ifadeyle güldü. "Seni aradım, neden açmadın?"

"Yabancı numaraları açmıyorum."

"Mesaj attım dönmedin."

"Okumadım."

"Bence mesaj çekmemenin kendisi bir mesajdı."

Ona ayağındaki ayakkabıyı fırlatacakmış bakışı atan kızın kaşları çatıldı. "Çok anlayışlısın, işine geldiği gibisin."

"Eğer sabrımı korumasaydım şimdi elinden tuttuğum gibi aklın başına gelene kadar konuşacağımız bir yere gitmiş olurduk."

Yüzünü yana çeviren kızın teninin ateş bastığını hissetti. Daha evvel bu tür tehditlerinden sonra neler olduğunu unutmamıştı ama adamın inatla hatırlatmak için arsız bir keyif alıyordu. Bazen onu anlamak neden bu kadar zor diye düşündüğünde gerçekler açık bir şekilde yüzüne vuruyordu çünkü onun empati becerileri düşüktü ve genelde duygusal açıdan duyarsız olduğundan duygularını umursamaması kolaylaşıyordu. Onu eleştirirken kendi derin duygularından bihaber olan Erva, en az onun kadar empatiden yoksun ve duyarsız olarak aralarında kapanmayı bekleyen konudan uzak durmaya çalıştıkça adamın yara almış hislerine karşı kör oluyordu.

"Bu konuşmaya 2 sene kadar geç kaldın."

"Bana bu fırsatı verseydin, daha ilk kavgada çekip gitmeseydin, anlatacaktım."

"Neyi anlatacaktın?" dedi kadın dişlerini sıkarak, sesi yükseldiği için

korkuyla etrafa baktı. Sesini daha kısık hale getirdi. "Metres olduğumu mu, karının hamile olduğunu mu? Yoksa beni nasıl kandırdığını mı?"

Bu kadarına sabredemeyen Teoman yerinden kalktı, dişlerini sıkıyordu. "Orada dur küçük hanım, seni asla kandırmadım. Vaatte bulunmadım, hayal kurman için yalanlar söylemedim, sen istedin ben uydum."

"Bahane mi bu?"

"Hayır değil."

"Ne fark eder, sen yine de kişiliksiz birisin, evli bir adamın yapmayacağı bir adaletsizliği yaptın. Karını benimle aldattın, bu da yetmedi beni onun gözüne soktun!"

"Sana plan kurmuşum gibi konuşmayı kes. Sen geldin bana, en başında nasıl bir adam olduğumu biliyordun, beni tanıyarak oynadın tüm oyunu." Erva'nın geçmişteki yıkımlarını ve yaşadığı zorlukları, ailesinin katledilmesini, amcasının üzerlerine biçtiği kötü kaderi, ablasının Yiğit Üstündağ ile yaşadığı çetin süreci ve sonrasında yaşattığı acımasız hayatın onda genellikle çelişkili davranışlara yol açtığını artık biliyordu. Teoman biraz empati yaptığında onun çocukluk döneminde başlayan zorlu yolculuğundan sebep, kendi duygusal deneyimlerini ifade etmesine izni verilmediğinden, duygusal açıdan tutarsız ve aklındaki senaryolara inandığı an her şeyden korkan bir yetişkine dönüştüğünü görebiliyordu. Tepki verilen konular değişmese dahi, tepkilerinin seyri her an değişebiliyordu. Üstelik davranışlarındaki tutarsızlıklarının farkında değildi. Kendi başlattığı bir süreci, terk ettiğinde suçlunun geride kalan kişinin olduğuna - kendisinin suçlu olmadığına- her iki tarafı da inandırmak istiyordu. Çocukluk sürecinde sergilenen tutarsızlık tablosu şimdikilerde güven duygusunu sarsarak endişeli bir birey olmasına sebep oluyordu. O yüzden bu sefer kavga etmeye değil sulh yapmaya gelmiş, sorun çıkarmaya değil çözüm için çare aramaya girişmişti. Öfkesini ve kahrolası gururunu bir kenara atarak ona ulaşmanın en uygun yolunun sabır olduğunu fark ettiğinden dolayı konuşurken kelimeleri özenle seçiyor, net ve açık olmaya özen gösteriyordu. "Sana evden işe, eli işte gözü eşinde olan bir adam mı vaat ettim? Baştan çıkarırken evlilikle alakalı hayaller mi kurdurdum? Ya da sen... sen ne sandın Erva, elini şıklatınca her şey senin istediğin gibi mi olacak, boynuna tasma takılmış it gibi senden komut bekleyeceğimi falan mı sandın?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bu tavrın ve kendi savunma şeklini onu gösteriyor, söylememen

gereken şeyleri hakkın varmış gibi bana iletirken suçlayıcı bir şekilde davranman adil değil. Siyah siyahtır, beyaz da beyaz, sen gri olmak istedin."

İkisi de içsel duygularından korkan ve bunun için savunma mekanizması geliştiren, birer laf cambazına dönüşmeye başlamıştı. Resmen ikisi de duygu fobisi yaşıyordu. Gerçek duygularını ve dürtülerini deneyimlemek yerine savunma mekanizmaları geliştirerek olağan tepkilerini engellemeye çalışıyorlardı.

Kız onun savunma dürtüsüne tepkisel olarak öfkelenmişti. "Senin gibi duygusal olarak olgunluğunu tamamlayamamış kişiler, karşısındaki kişinin duygusal ihtiyaçlarına göre hareket etmek yerine ona sunduğu fiziksel yeterliliğe ve somut maddi şeylere yönelirler değil mi? Karşısındaki kişinin aklını karıştıracaklarını düşünerek elinden gelen her imkânı sunduğundan emin olur ve ne istediğini düşünmeksizin sunmuş olduğu maddi ve fiziksel kanıtlara fedakârlık tablosu çizer. Sen bir kez olsun benimle duygusal güvenlik ve yakınlık kurmak için adım attın mı ki şimdi gelmiş suçlamalarınla kendi vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun?" Ağzının içinde bir şeyler homurdandıktan sonra küfre benzer bir şey söyledi.

"Ben vicdanımı rahatlatmaya değil yeniden başlamaya ya da çözüm üretmek için konuşmaya geldim."

"İyi de şimdi bu konulara dönmenin ne faydası olacak, yeniden başlamak mümkün değil. Her şey bitmişken neden geçmişi deşiyoruz? Tüm bunlar saklanması gereken bir utanç olarak yaramızda kalmalı." dedi Erva kaçarcasına eve girmek için hamle yaparken, adam tek adımla önünü kapadı. "Madem geçmişte kaldı," dedi kızın eline uzanıp şaşkın bakışları altında parmaklarını göğsüne koyarken Erva eline baktı, adamın göğsünde papatya gibi açılmış titriyordu. Soluğunu tuttu, avucunda onun hızlı kalp atışını hissediyordu. "O zaman buradaki acı neden hiç geçmiyor? Neden hâlâ yaşadıklarımızdan, duygularımızdan utanmıyor, ilk günkü hızla hatta daha fazla bir tutkuyla hissetmeye devam ediyoruz." Bunu beklemeyen, hatta buna hazır olmayan Erva dehşet bir şaşkınlıkla gözlerini adamın gözlerine çıkardı. "Sen gittiğin günden beri acıyor. Bir gün sormuştun bana, *aşk kalan için mi zor giden için midir* diye? Bilmiyorum demiştim, ama şimdi biliyorum. Kalan için de zor, giden için de. Çünkü kalan, anılmanın içinde kaldı, her gün aynı şeylerin tekrarıyla avundu, giden... Giden, ne hissetti Erva, unuttu mu? Yok saydı mı? Bana palavra sıkma, unutsan, yok saysan 2 yıl kendini duvar aralarına tecrit etmezdin. Önceki gün öfkeden ve şaşkınlıktan gözüm dönmüş, sana kin kusmuştum ama şimdi biraz düşünüp mantıklı bir çerçeveden bakınca gerçeklerin perdesi düşüyor.

Seni tanıyorum ve neyi neden yaptığını, neler düşünebileceğini az çok tahmin edebiliyorum. Kalbin hâlâ benimki kadar yaralı ve hâlâ kanayan yarada iyileşme olmuyor.”

Bunu nereden biliyordu? Ona neler yaşadığını ve ağır bir süreçten çıktığını detaylarıyla biri mi anlamıştı? Parmak uçlarından yüreğine uzanan acı akımla Erva derhal elini çekmek istedi ama bileğine parmaklarını saran adam, buna izin vermedi. Kendi hislerine o kadar dalmıştı ki duygu ve düşüncelerini paylaşmaktan çok konuyu aniden değiştirdiğini ve oyunbozan bir tutumla umutlarının artmaması için aklını karıştırdığını idrak edemedi. Çelik gibi gözler araştırırcasına üzerinde dolaştı. Sadece bir tayt, yarım kollu salaş bir tişört giymişti. Yakası biraz cesurdu, göğsünün tatlı kıvrımları göz önünde duruyordu. Sonra bakışları yüzüne çıktı. Yine tümüyle makyajsızdı. En doğal hâliyle karşısında duran genç kadının kurgunlukla parlayan meraklı gözleriyle karşılaşınca, hafifçe kaşları çatıldı. Büyük bir şaşkınlık bir an için bütün yüzünü kapladı.

Kızın düşüncelerinin rutin ve durağan olması canını sıkıyordu. Ona karşı bu kadar savunmasız ve kafa karışıklığı yaşarken onun tek yaptığı kendi doğrusuna sınıksız tutunmaktı ve bu haksızlıktı. Duygularının ve düşüncelerin eksenini değil de geçmişte olan ya da şimdi kendi düşüncesiyle gözlemlediği olaylar hakkında konuşma gerçekleştiriyordu. Hal böyle olunca duygusal bağ kurmakta zorlanıyordu çünkü düşüncelerinde ortak payda kurmaya odaklanamıyor, ayrıca sadece kendi ilgi alanlarından konuşmaktan iletişimi zor ve kısır hale getiriyordu.

Elinin altındaki kalbin hızlanması yüzünden korkunç bir paniğe kapılan Erva, o anın gerilimini kırmak için neşeli, küçük bir kahkaha attı ve derhal elini çekti. “Sen görmeyeli baya romantik olmuşsun, önceden böyle tarz konuşmalardan pek hazzetmezdin.”

Bazen onun kafası nasıl çalışıyordu çözemiyordu çünkü bazı konularda aşırı entelektüel hale gelmesi ve takıntılı olması onu ürkütüyordu. Saplantılı derecede kendi hislerine köleydi. Kendi fikrini öyle benimsiyordu ki bu meşguliyet onları duygusal samimiyetten uzaklaştırıyordu. İkisi de geçmiş hatasına ve bugün geline duygularına olan yanıtların farklılık göstereceğinden bihaber hale geliyordu, hal böyle olunca aralarında bir türlü güven ortamı oluşamıyordu.

Teoman bir kez daha dikkatle onun yüzüne bakınca, genç kadın telaşla salonun kapısına göz attı ve adam bunu anlayınca, “Oturmazsan yatak odana kadar gelirim. Konuşacağız,” dedi dişlerini sıkarak. “Ya da daha sakın bir yer ayarlayayım, oraya gel konuşmamızı...”

"Gerek yok burası gayet uygun," dedi bahçe grubunun yanına giderken, onunla tek başına bir alanda kalma fikri karnına ağrılar saplanmasına sebep oluyordu. Teoman, "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu. Kız başını salladı. En sonunda bu gerilime daha fazla dayanamayarak başını geriye doğru attı, dosdoğru genç adamın gözlerinin içine baktı. "Neden peşimdesin?"

"Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"O köprünün altından çok sular aktı, bunu sen de iyi biliyorsun. Biz ayrıldık."

"Biz ayrılmadık," dedi adam dişlerini gıcırdatarak, kıza tehditle işaret parmağını kaldırdı ama sallamak yerine canını yakarak omzunu dürttü. "Sen terk ettin, tek bir söz söylemeden, geldiğin gibi darmadağınık ederek gittin hayatımı."

"Hak etseydin söylerdim."

"Neyi hak etmediğimi bile bilmiyorum."

Kız etrafa bakarak sesini alçalttı. "Beni, kendine metres yaptın kahrolası, utanmadan hâlâ konuşuyor musun?"

"İkide bir beni suçlamaya nasıl cüret edersin, hangi kafayı yaşıyorsun? Hayatıma girerken sordun mu sevgilin var mı, evli misin, ciddi bir ilişki düşünüyor musun diye?" Başını sallayarak güldü. "Ah pardon, sen bunları zaten biliyordun, bile bile geldin yanıma, planlı projeliydi gelişin. Bir örümcek gibi önce ağını kurdun, sonra sinek gibi o ağa kapılmamı sağladın. Ben, kumarhanelerin taçsız kralı, ömrü boyunca tek bir oyunu kaybetmeyen adam, senin kuklan oldum. İplerimi istediğin gibi çektin, dilediğin senaryoyu oynattın. Sormadan geldin, sormadan gittin." Teoman'ın hayal kırıklığıyla kararan yüzündeki ifade alabildiğine sertti, gözleri kısılmıştı. "Bir an için..." dedi hırsla.

"Evet?" diye üstüne gitti Erva.

Elini yüzüne kapatan Teoman ona arkasını döndü, "Bir an için benim de iyi bir insan olabileceğimi, huzurlu bir yuvanın hayalini kurabileceğimi, beni gerçekten seven birinin hayatımda kalmasına inanmak isteyebileceğimi düşünmedin. Gerçekten seven..."

Kız kalbinin acıdığını hissetti, onu gerçekten sevmişti, bunu nasıl anlamazdı. Gözleri nemlendi. "Seni gerçekten sevmiştim, yanlış yaptığın zaman bile seni anlıyordum, seni sevdiğim için anlayacak bir sebep buluyordum, sen de öyle yaparsın sanıyordum. Yoksa böyle saçma bir planı neden yapayım?"

“Ne planı?” diye sordu adam arkasını dönerek, merakla yüzüne bakıyordu. Erva yanağına süzülen iri bir damlayı yakalayarak, “Seni başta çıkarmak için geldim o şehre. Çocukluğumdan beri tek istediğim sendin, sana kavuşmak için senelerce çabaladım. Haftalarca kumar öğrenmek için uğraştım, günlerce ders aldım. Güzel vücutlu kadınları seviyorsun diye göğüslerimi bile yaptırdım.” Doğru söylüyordu, önce kilo almıştı, bedeni kas depolasın diye sürekli yemişti, sonra göğüslerini yağ enjeksiyonu ile doğal yolla büyüttürmüş, haftalarca spor salonunda bedenini şekillendirmişti.

Adam duyduklarına inanamadı. Bu kadarını o bile beklemiyordu, karşılaşmalarının hep ilahi bir tesadüf olduğunu düşünüp masumane bir birleşme demişti ama şimdi karşısına geçmiş hastalıklı bir aklın yapabileceği bir plandan bahsediyordu. Hepsi kurguydu. Bu kız içini deştigi kadar onu ürkütüyordu. “Sen... Sen manyak mısın, neden yaptın bunları?”

“Çünkü sana aşıkım, çünkü beni sev istemiştin, beğen istemiştin çünkü yeterince güçlü niçini olan, her türlü nasılsaya dayanır sanmıştım. Birinin bana çiçek getirmesini beklemek yerine kendi bahçemi ekmeyi planlamıştım ve...” diye mırıldandı alçak sesle. “Her şeyin zamanla gerçekleşeceğine inanarak iç huzurumu ararken her şeyi zamanla yok ettiğini görecektim kadar yanında kaldım. Ben anladım ki dünyanın en imkânsız şeyiymiş aklı sende olmayı gönlünde taşımak. Farkında mısın ne ileri gidebiliyoruz ne geri, ikimizde kendi kısır düşüncelerimizin farklı bilgileri analiz etmesiyle kaygılarımızı kuşattık, konu ne zaman şahsi alanımıza girse kendimizi rahatsız hissettik, biz daha en başından birbirimizi kabul lenemedik.

Özetleyecek olursak, herkesin kendi hayatında değiştirmesi ve geliştirmesi gereken özellikler vardı ve ben görüyorum ki seninle geçmişte olan ilişkim bir hataydı. Şimdi bu hatayı devam ettirmek isteyerek sen de bende değerini kaybediyorsun, bir zamanlar yere göğe koyamadığım sevgimi kirletiyorsun. Farkındasın ya da değilsin ama sen kendi çıkarlarına uygun bir aile kurdun. Birlikteyken bir eş ve çocuk sahibi oldun, daha en başından dürüstlüğü bir kenara atıp çıkarlarına uygun bencil bir hamle yaptın. Aile kavramına olan bu sağlıklı bakış açın, sadakatsiz tavrın sana olan inancımı yerle bir ediyor. Bir başkasına yaşattığın yok sayılan hayatı, bana yaşatmak için hevesle çabaladığını görmek ne duygusal anlamda ne de eylemsel anlamda sana karşı içimde iyi niyet beslememe izin vermiyor. Farkında değilsin ama kendi çekirdek ailedeki iletişim, sadakat, hoşgörü seviyesinin yetersiz oluşu, sizinle yetişecek olan

çocukların bilinç seviyesini etkileyecek ve bu sonraki diğer adımlara aynı kısır döngüyle yansıyacak. Bir eş, bir baba olarak bunu dahi umursamayan, cesur olduğunu sanan bir bencilsin. Şimdi gelmişsin bana kendi hayatını yönetemediğin hâlde seninle yeni bir hayat kurmam konusunda baskılar yapıyorsun, aklın mı almıyor yoksa hırsın mantığını kör mü etti de uyanmıyorsun. Senin çevremize ördüğün bu kısır döngü devam ettiği sürece, yeniliklere, farklılıklara açık olma durumumuz ortadan kalkacak, kendi bencilliğimizle kurduğumuz sıkı dünyada biz de mutlu olamayacağız çünkü bilinçsiz ve anlayışsız bireylere dönüştüğümüz an hem kendi hayatımızı hem de gelecektekilerin hayatını mahvedeceğiz. Bu dönüşüm bize aile, iş, arkadaş ortamlarımızda her daim zorluk çıkaracak, insanların düşüncelerine ve ahlaki yapılarına saygı duymadığımız için uyum problemi yaşatacak, en önemlisi bilinçli bir insan olma şansımızı elimizden alacağız.” İçinde kocaman bir ateş vardı ve her konuşmada soluğunu kesen acıya dayanması gittikçe zor oluyordu. “Sen hâlâ büyümemiş bir erkek çocuğusun ne bireyselliği ne de duygusallığı kaldıramıyorsun. Ben geçmişten ders alan ürkek bir kadıyım. Sende çekici bir bedenden öte olamayayı görmek...”

“Bu konuşmaları yapan sen senaryolarını yazarken neden mantığını kullanmayı reddettin? Ben seni yüzün ya da bedeninin için sevmedim ki,” dedi Teoman sonunda, ona olan sevgisini belirterek, biraz geç bir itiraftı. Kız soluksuz hâlde ağzı açık ona bakarken adam parmaklarını sıkıntıyla saçlarından geçirdi. “Tamam, ilk başta çekici gelen bedenindi ama sonra gözlerinden sonrası ikinci planda kaldı, sesini duymadığım zaman çıldırarak gibi oluyordum, kokunu solumazsam nefes alamıyordum, bedeninin sadece bir araçtı, ben...” Elini saçlarının arasında sıkıntıyla dolaştırdı. “Eskiden sanırdım ki insanın başına gelebilecek en kötü şey bir gün yalnız başına ölmektir ama bana öğrettin ki hayatta başıma gelebilecek en kötü şey yalnızlık hissetmeme neden olan seninle yaşamaktır. Sen buradan ve buradan gitmeyi unutarak beni terk ettin.” derken aklı ve kalbi arasındaki o derin uçurumdaki yorgunluktan bahsediyordu.

Erva yanaklarından yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. Hayır numara yapıyordu, yine yapıyordu, hep böyle yapıp kafasını karıştırarak kandırıyordu. İşte yine kalbi ona akıyor, aklıyla yüreğini çatıştırıyordu. “Ne bekliyorsun Teoman, rol değişimine teşvik ederek sorunlarını anlamamı mı bekliyorsun? Empatiden o kadar uzaksın ki söylediklerime kulak tıkamaktan ileri gitmiyorsun. Sadece bizim geleceğimiz hakkında endişelenip hassasiyetimle beni yargılıyorsun. Lütfen artık gerçeğin farkına

var, ilgini çeken ben değil bizim bir araya geldiğimiz zaman insanlara yaşattığımız acı olsun. Biliyorum benim hislerime inanman zor, merhametin sadece kendine ama lütfen artık aklını başına al aileni, çocuğunu, benim ailemi, hatta beni düşünmüyorsan bile yine bencillik yap ve kendini düşün benden uzak dur.”

“Durmuyacağımı biliyorsun.”

“Yalancılık sende doğruluk kadar düzgünmüş...” diye doğal olmasına çalıştığı bir sesle fısıldadı. Elleri iki yanında sımsıkı birer yumruk olmuştu.

“Asıl yalancı sendin,” dedi adam dişlerinin arasından, yüzü birden çökmüştü. “Gözlerini görmeyince kör oldum ben, iki yıldır karanlıkta yaşıyorum. Sağa sola çarpan ama gibiydim, her yanıma acıyordu.” diye açıkladı, yorgun bir ifadeyle küfretti. Erva güçlkle yutkundu. Duyguları gibi düşüncelerini değiştirmenin olanaksızlığını biliyordu.

Teoman sustu, ellerini ceplerine soktu, omuzlarını hafifçe kamburlaştırdı. “Bana vicdansız derler, ama ben hayatımda senin kadar zalim birini görmedim. Ben senden önce bir şarkıyı defalarca başa sarıp dinlemedim.”

Kız hızla başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Ben mi vicdansızım?” Çıldıracaktı. “Sen... Benim gözümde nasıl bir yerin vardı biliyor musun? Ta çocukluğumdan beri dünyanın öbür ucunda olduğunu bildiğim hâlde, sanki bir köşe başında kazara karşılaşma ihtimalimiz olacakmış gibi hissederek, saatlerce ayna karşısında sana süslenerek hazırlanıyordum. Ben aynaya bakmayı senin gözlerine baktıktan sonra sevdim, bana kendimi sevmeyi senin gözlerin öğretti. Ben tüm bunları öğrenirken zamanı geldiğinde fanusun içinde hayatı öğrenen beni, bir okyanusa gözünü kırpmadan atacak olan seni, göremedim. O kadar çaresiz bir karanlığa ve bilinmez bir sonsuzluğa terk edeceğini bilseydim sevmeyi senden öğrenmek istemezdim. Ben sana gelirken tecrübesizdim, inkâr edemezsin, bunu en az benim kadar fark ediyordun. Sen cahil olduğumu varsaymayı seçtin ama ben tecrübesizdim, sen beni keşfetmeye çalıştıkça kendimi değerli hissettim, senin için değerli olabileceğimi sandım. Aslına bakarsan sana verdiğim toleransları görmene rağmen kullanmaktan hoşlandığını fark ettiğim an, daha fazlasına izin vermemekle iyi etmişim, kendimden bahsetmeyerek farkında olmadan geleceğimi korumuşum. İyi ki gerçekleri saklamışım, daha fazla benden anlatmamışım, sen bilmezken bu kadar acıtırken beni, ben bile bile boyun eğerken sana... sende bu acımasızlık, bende bu duygusallık ve sorgusuz inanmak varken, yıkıldığım an bir daha toparlayamazdı kimse beni. Sana rağmen hâlâ ayakta kalacak saygım,

kendime yeni bir ben inşa edecek umudum var."

"Sevmeyi bilmeyen birine sevmeyi öğrettin, sonra sevmek denilen şeyle ne yapacağını bilmeden onu çaresizliğin içine bırakıp gittin ve şimdi tüm suçlunun ben olduğuma kendini inandırıyorsun."

Şimdi bayılacaktı. Neler dediğinin farkında mıydı? Buraya gelmiş havadan sudan konuşur gibi, tehdit etmeden, azarlamadan, suçlamadan ona içini açıyor, samimi ve duygusal bir dil kullanıyordu. Gerçekten sevmiş miydi? Seven adam başkasıyla nasıl evlenirdi?

"Beni sevmekten mi bahsediyorsun, seven insan sevdiğinin üzerine gül koklar mı? Sen biz birlikteyken... birlikteyken evlendin."

"Mecburdum." dedi adam sonunda. "Mecburdum kahrolası, mecburdum. Bazen hayatı biz değil başkalarının planları ve istekleri yönetir ve sen çaresizliğinin içinde sadece onaylarsın, isteksiz ve zorlanarak kabul edersin. Bu senin seçimin değildir bir nevi vazgeçişindir, kimseye durumun senin için ne kadar kötü olduğunu anlatamazsın çünkü herkes kendi gördüğüne inanır, senin neler yaşadığına değil."

Omuzlarını kaldırdı genç kadın, kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Derin bir soluk aldı, yavaş yavaş kendine gelmeye çalıştı. "Bunları konuşmanın bir anlamı olmayacak, neyse ki her şey geçmişte kaldı."

"Kaldı mı gerçekten?" dedi adam donuk bir sesle, keskin gözlerle ona baktı. Çok sevdiğin zaman bir çiçeği zamanla öleceğini kabullenmiyorsun, daha fazla sularsan ölmez ya da solmaz sanıyorsun ama daha çok su vererek onu öldürdüğünü bilmiyorsun. Çok sevmekte birlikteliği öldürdü, öğrenmişti. Sert yüz çizgilerinden öfkesinin üzerinde toplandığını anladı. Erva önüne geçemediği bir merakla genç adama baktı, birden havası değişti ve sanki o anda uzaklaştı. "Kapatalım artık ablam gelecek, bunları duyup üzülmelerini istemiyorum."

"Ailedeki herkesi kandırmayı nasıl başardın? Herkes senin kalbini kıranı merak ediyor, sen bunu başkasına yapmışken nasıl acıyı oynuyorsun?" Sesi uzaklardan gelir gibiydi. Derin bir soluk aldı. Aralarındaki sessiz düşmanlığı yeniden uyandırdığını sezmişti o anda istediği de bu değil miydi? Erva'nın kontrolünü kaybedip içini dökmesi ve rahatlaması.

"Evli olduğumu duyduğun için mi terk ettin beni?" Genç adamın gözleri rahatsız edici bir dikkatle yüzüne dikildi.

Genç kadının bir göl kadar derin gözleri bir an için bakışlarıyla çarpıştı. "Sen ciddi misin?" dedi, azarlıcasına. "Bu soruyu sormaya cüret edebiliyor musun?"

"Sen yaptıklarından sonra beni suçlamaya nasıl cüret ediyorsun, en az benim kadar suçlusun Erva, hatta benden daha fazla suçlusun. Yolu-na çıkıp sana süttten çıkmış ak kaşık hediye etmedim, evlilikle kandırıp başını aşkla döndürmedim. Ne yaptıysak birlikte yaptık, sen koynuma girerken sonunun ne olacağını bilmiyor muydun? Yapma Allah aşkına, çocuk değilsin, o kadar kusursuz bir plan kuran zekânın hep çıkış yolu ol-ması gerekir. Seninkisi sıkışınca terk etmekmiş." Teoman'ın çenesi öfkeyle kasıldı, gözlerinde kıvılcımlar çıktı. "Suçluyum," dedi dişlerini sıkarak, "İnkâr etmedim ama sen de suçlusun, inkâr etmekten vazgeç. Dürüst ol kendine, silahlarını bırak, konuşalım. Sence yetirince acı çekmedik mi?" Sesindeki iğneleyici alay, yüzündeki yakıcı öfkeye karışıyordu.

Birkaç saniye sonra kızın hırsıyla eve girip kapıyı arkasından gürültüyle çarpmak istediğini anladığı an, bir adımla önüne bent kurarak bu kaçışın yolunu tıkadı. Erva ne yapmaya çalıştığını fark ettiğini anladığında, aklını okumasından ve onu iyi tanımasından nefret etti. Teoman'ın öfkesini böy-le üstüne çekmek akıllıca bir iş değildi, dengesizliği tutar herkesin içinde açar ağzını yumar gözünü ya da tutar elinden sürükleyerek dinleyene ka-dar zorbalık ederdi, bunun farkındaydı. Adam ikide bir hatasına acımasız eleştiriler yöneltmese, kendini denetleyebilirdi. Ondan uzak durmak isti-yorsa kendisini denetlemek zorundaydı.

"Ne istiyorsun Teoman, geçmişî deşmenin ve şans istemenin amacı hatamızı tekrarlamamız mı? Benden yeniden senin fahişen olmamı mı istiyorsun?"

Adam boynunu kıracaktı gibi öfkeyle dilini ağzının içinde bir tur çevirdi ama neyse ki sakinleşmesi çabuk gerçekleşti. Yüzünü yana çevirdi-ği an, adamın ne istediğini bilen parmaklarıyla kendi parmaklarına hafif-çe dokunduğunu hissetti ve bir anda elektrik çarpmış gibi irkildi, içini bir tiksinti kapladı. İhanet ilk ellerinden gelmişti, sonra dilinden ve gözlerin-den... Onu ilk baştan ellerinin saygısızlığı, zorbalığı çıkarmamış mıydı? Elini çekip uzaklaşmak istedi. Ama güçsüzdü. Teoman'ın elini kendi eli üzerinde hissetmek her ne kadar korkutucu ve iradesizlik olsa da elini çekmedi. Keşke geçmiş hiç yaşanmadan kendi isteğiyle tutabilseydi el-lerini, keşke aralarındaki iki adımlık mesafeyi aşabilse, kollarına sarılıp göğsünde hıçkırarak ağlayabilse, ondan tiksindiği kadar kendinden tiks-nirken, tüm maziye yok saymadan yüzüne okkalı bir tokat savurabilseydi. Erva bunu yapmayı çok istiyor, ona bağıra çağıra içindeki zehri akıtmak istiyordu ama yapmayacaktı. İçten içe duygusal anlamda böyle bir zayıflık göstermiş olmaktan nefret ediyordu. Anne ve babası öldüğünden beri hep

ablasının eksikliğini tamamladığını sanmıştı ama asıl öksüzlük ve yetimlik kalpte oluyordu, onu da Teoman tamamladığında anlamıştı. Terk ettiği günden beri yalnız başına kalmıştı. Herkes odasına çekilip kapısını kapatınca acılar ve Erva baş başa kalmışlardı. Her zaman mağrurdu, bunu yok sayarak bağımsız yaşamış ve hiçbir zaman kendi kendisine acı-mamıştı. İçi titrerken gözlerini kapattı. Dudakları ağlama arifesindeydi ve kursoruna dizilen yumrular canını yakıyordu. Teoman elini tutarak sıcak parmaklarıyla okşadı. Erva içten içe ürpermesine engel olamasa da elini çekmek için hamle yaptı ama adam bırakmadı. O yüzden göreceklelerinden korktu, gözlerini açmadı. Teoman elini yukarı kaldırarak dudaklarına götürdü, parmaklarının boğumuna öpücük kondurdu. Ilık soluğu okşuyor, nabzının atışını teninde hissediyordu, birkaç saniye sonra elini çevirerek avuç içini dudaklarına dokundurdu ve kızın içine çektiği soluk ılık sesi çıkardı. Adam avucuna yanağına koyarak yaslandı.

"Keşke bir damla göz yaşına tüm ömrümü verebilseydim," dedi. "Sana yaptıklarım yüzünden affetmediğini ve olanlarda bir kabahatin olmadığı hâlde tiksindirici görüldüğümü biliyorum, ama eğer konuşmazsak nasıl telafi ederim acıyan yanını, bilmiyorum?"

"Artık acı mıyor," dedi, "Geçti, çocukça bir şeydi. Dizlerimin üzerine düştüm, üfledim geçti, kabuk bağladı. Eğer sen dokunmazsan bir daha acımayacak, kanamayacak."

"Öyle mi?" dedi Teoman.

Erva sessiz kaldı. Ne kadar çaresizdi ona karşı, keşke onun geniş omuzuna başını dayayıp kollarında teselli bulabilseydi.

"Ervam," dedi üzgün bir tonda kızın yanağına dokunurken, adını fısıldarken kalbi yerinden çıkacaktı. "Sana kaba ve zalim bir şekilde davrandım, karşılaştığımız an, öfkemle özlemim birbirine karışıp kafamı karıştırdı. Canım yandığı için senin de aynı acıyı hissetmeni istedim çünkü senin beni unuttuğunu sanmıştım. Bunu telafi etmek istiyorum. Bırak içimizdeki acıyı temizleyelim."

"Herkes açmışsın yüreğini de bi' kendini hak görmemiş, kendini kendinden dışlamışsın. Yanılmış, darılmış, kırılmış, en çok kendini kandırmışsın. Kimse üzülmeyin diye kendini heba etmiş, kimse senden gitmesin diye kendi kendini terk etmişsin. Göğüs kafesinde olması gereken yüreği ayaklar altına almışsın, vefalı olayım derken vefasız sanılmışsın. İnsanlardan vazgeçerken inançların solmuş, ümitlerin ziyan olmuş ama sen hâlâ kuru bir dalı ayakta tutmanın çaresini aramışsın. Artık kendini

kaybetmekten vazgeç, ara bul sımsıkı sarıl, başkasının seni iyi etmesini beklemek yerine kendi yararı en çok hangi acının derinleştirdiğini bul, şifacısı ol. Lütfen artık kendinden başkasını aramayı bırak, dirilerin ölü-lerden daha çabuk çürüdüğü bu çağda, sana en çok sen lazımsın.”

“Belki de tükenmişimdir, bir şeyler için gereken çabaya üşeniyorumdur, kendimi bulamayacak kadar yorulmuşumdur, emek vermeden gelen güzel şeylere ihtiyacım vardır, belki de hep yorulan olmaktan da yorulmuşumdur, inancımı yeniden tazeleyecek birinin bana inanmasına ihtiyacım vardır, belki sana seni getirirken Erva, beni bana verecek kişiye hâlâ ihtiyacım vardır.”

Erva hiçbir şey söylemedi, yalnızca gözlerine uzun uzun bakmakla yetindi. Zamanla her şey toplanır mıydı bilmiyordu ama zamanın bir araya getirdiklerini bir daha birleştirmemek için dağıttığına şahit olmuştu. Bu bakışlardan ürken adamın içini tekrar korku sardı ama en büyük korkunun birazdan bahçeye gelecek ablası olduğunu hatırlayarak bir adım geriye çekildi. Erva onu arkasında bırakarak evin içine tek başına yürüdü. Sonra merdivenleri tırmanırken hıçkırdığını fark etti ve ona yeniden yenilmemek için zincire vurulmamayı umut ederek odasına koştu. Ama ne yazık ki ne Erva kendiyle çatışmasını bitirecek ne de Teoman onun peşini asla bırakacaktı. Ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemeyecekti, hâlâ çok seviyordu ama bu neyi değiştirirdi ki. Geçmişte yaptıkları hatayı tekrarlamaktan öteye gitmezdi. O zaman bilinçsizce metresi olmuştu şimdi isteyerek olmayacaktı. Hâlâ evliydi, üstelik boşanma kararı alan Teomandı peki karısı ve çocuğu, onların bu olayda ne suçu vardı. Kendinin ne suçu vardı, eğer ondan uzak durmazsa herkes tek suçlunun kendisi olduğunu sanacak, ablası ve abisi üzülecekti. Tam ablası hayatını temize çekmiş, Metres yaftasından kendini temizlemişken bu lekeyle hayatını tekrar karta-ramazdı.

Akşam yemeğinde olmak istemiyordu ama ailesinin dikkatini üzerine toplamamak için mecburen aşağıya indi. O salona geldiğinde Teoman bahçede telefonuyla konuşuyordu, Nadir henüz gelmemişti. Biraz Yiğit abisiyle sohbet etti, biraz da ablasının azarlamasına kulak tıkayarak sofrayı kuran yardımcılara son hazırlıkları sordu.

“Yemek hazır Erva. Hadi git Teoman’ı çağır,” dedi Rose Mina kızların ellerini yıkamak için lavaboya çektiştirirken.

“Neden ben çağırıyorum, eniştem çağırsın!” dedi Erva çocuk gibi inatlaşarak.

"O Berna anneme bakacak, kadının tansiyonu bugün bir türlü düşmedi, hem Mert hâlâ eve gelmedi onu araması ve azarlaması lazım." dedi huysuzca, daha fazla itiraz etmesine izin vermeden salondan ayrıldı.

Erva homurdanarak bahçeye açılan kapıya yöneldi ve daha neye uğradığını anlamadan ağzına dolan çiğlikleri dudaklarına kapanan elle yanında kesilirken beline dolanan kol onu evin yanındaki karanlık girişe bir çırpıda çekti. Karnında uçuşma hissiyle ayakları birbirine dolanırken soluğunu tuttu.

Gözlerini kırıştıtarak onu kendine hapseden adama bakarken sırtı evin duvarına yaslandı, yumruk yaptığı ellerini adamın omzuna birkaç defa cansızca vurdu.

"Bağırma sakın," dedi Teoman elini dudaklarından çekerken.

"Sen manyak mısın?" dedi soluk soluğa etrafa bakarken. "Ya biri görse?"

"İyi işte yarın gününü bana ayır, biri görmeden bu meseleyi halledelim."

"Asla olmaz."

"Ne olmaz?" dedi adam başını eğerek, "Yoksa bana hayır diyemez misin?"

Hazırlıksız yakalanan kız dudaklarına yaklaşan adamın niyetini anlayınca başını yana çevirdi ama üzerine devrilen sıcak beden işini hayli zorlaştırmıştı. Karnı ağrıyor, başı dönüyor, soluğu teklediği gibi titriyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu, uzanarak boynuna bir öpücük kondurmaya çalıştı. Saçlarını derin derin koklarken yutkundu.

"Sakın," dedi Erva dişlerinin arasından, sesi çok kararlıydı.

"Çok özledim seni," dedi adam dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken, sesi titriyor solukları yüzüne kesik kesik vuruyordu. "Lütfen," Bu bir rica değildi, o da en az kendi kadar eziyet çekmekteydi. Dudakları dudaklarını kavradığı an ayaklarının altında ezilen yaprak ve çim kaplı zemin sarsıldı. Ateş ve özlem, bu kadar can yakamazdı. Gözlerini kaparken kulağına gelen sesle irkildi ve taş kesti. Bir çıtırtı duyduğuna yemin edebilirdi ve şaşkın birine ait bir nida, iç çekme gibi bir sestti. Tam o anda yeğeninin sesini duydu, korkuyla bakışlarını o tarafa çevirdi. Bir gölge gördüğüne yemin edebilirdi ve Yonca'nın itiraz eden sesi, "Ama anne tey..."

Teoman da şimdi o tarafa bakıyordu. "Yine kaçmak için bir bahane mi?"

Kız korkuyla kaplı yüzünü ona çevirdiği an, adamın hasretle kavrulan

dudakları dudaklarına değmeden birkaç saniye önce Erva soluk mesafesindeki o tutkulu dudakların kendisini öpeceğini anlamıştı. Sonrasındaysa şaşkınlaşmış, donup kalmıştı ve aslında istemiş olsa bu öpücükten kaçınabileceğini fark etmişti. Solukları bir kırbaç gibi hislerini sersemleten adam, onu ne kollarının arasında tutsak aldı ne de bedenini sıkıştırmak için üzerine yüklendi. Fırsatı vardı ama Erva kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Şoktan kaskatı kesilmişti, eliyle adamın kolunu mengene gibi sıkıyor, tırnaklarını kaliteli ceketine geçirmiş duruyordu. Teoman itiraz etmemesine sevindi, esmer ve haşın ifadeli yüzünün kendisine doğru nazikçe yaklaştığını görmenin çekiciliğine kapıldı. Fakat bu yüzün hatasını yüzüne vurmasına daha fazla dayanamayıp gözlerini kapamak zorunda kaldı.

“Çok özledim seni,” diye kısık bir solukla dudaklarına konuşan adamın öpüşü o denli ürperticiydi ki aklına uzaklaşmak gelmedi. Dudaklarıyla inatçı bir baskı uyguluyor, hafif ve hoş bir kıpırdanışa yol açıyordu. Yılların özlemi tek bir temasa yeniliyor, kalbinin gümbürtüsü, özlemin dürtüsü mantığının gözünü kör, dilini lal ediyordu. Ve evdekiler aklına gelince bir anda paniğe kapılıp uzaklaştı. Ondan kopmaya henüz hazır olmayan Teoman kollarından birini beline dolayıp diğer elini de kafasının arkasına koyduktan sonra kızın dolu dolu olmuş gözlerine ve pişmanlıkla dolup taşan titrek dudaklarına baktı, hiç beklemediği bir şey yaparak hüznle ağırlaşan başını kendi göğsüne yasladı. Erva iki eliyle yakasından tutup hıçkırarak ağlarken adamın yüz ifadesini kısacık görebilmişti. İlk defa yüzünde acıdan kendini kaybetmiş insanlara mahsus o ketum ifade vardı. Üstelik ilk defa kalbini titreten sesindeki hüznü konuşurken duyabiliyordu.

“Benden iğrendiğini biliyorum, ama sana o kadar ihtiyacım var ki nefes alamıyorum. Bu bedensel bir tatmin meselesi değil ruhsal bir yarımlik, göğsüm acıyor.” dedi kalbini acıtan pürüzlü sesiyle.

Dizlerinin bağı çözülen kız düşmemek için vücuduna dayandı ve sonra ağlayan kadını, masum çocuğunu hatırladı.

“Her şeyi düzelteceğim lütfen... Bana inan, beni geri çevirme,” diye mırıldandı. Yanağını kızın hıçkırıkla ağlayan başına ve saçlarına yasladı. Saçına öpücük kondurduğunda ağlamaklı bir ses çıkaran kızın hem vücudunu hem de ruhunu yatıştırmaya çalıştı. Sırtını okşayıp onu göğsünde sakladı. Ona ait değildi Teoman, karısına ve kızına aitti. Kâbuslarının bu uyanış anına zorla girmesine izin vermeyecekti. Zaten yalnızca bir anlık bir zaafı, gaflet anı geçtiğinde eski hâline dönecekti. Kolları sanki çelik

bir zincir gibi sımsıkı olmuştu. Adamın titreyerek nefes aldığını hissetti ve adamı geriye ittirerek, "Git," dedi sadece, gitmeliydi.

Öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

"Erva," dedi üzgün bir hâlde, bir elini kaldıran Erva yanağına süzülen yeni yaşlarla gözlerine bakarken onun kime ait olduğunu ve kendisine ne yapmış olduğunu tekrar hatırladı.

"Keşke sana pişman olduğumu söyleyebilseydim." dedi adam acılar içinde kavrulan sesiyle, "Keşke bana o kadarcık zaman verseydin, sensiz zamanları senelere ekmezdim."

Kızın hıçkırarak ağlamasına ve "Git," diye hırlamasına daha fazla dayanamayan adam içeri gitti ve duvar dibinde elini ağzına kapatıp içi boşalana kadar ağlayan kız, biraz sakinleşip yüzündeki bu kırılğan ifade geçmeden içeriye giremeyeceğini anladı. Tam kendine gelip duvar dibinden çıktığı an, "Yine kim ağlattı bu güzel gözleri?" diye soran adamla olduğu yerde irkildi.

Kahretsin. Yeşil gözleri ateşle parladı, solukları asabilesince cömert dekoltesi alçalıp yükselirken arkasını döndü. Islak gözleri, kızarmış burnuyla çekici mi yoksa kollanası mı olduğuna karar veremediği kadın enfes görünüyordu. Nadir soluğunu tuttu.

"İyi misin?"

"Se... Sen ne zaman geldin?" diye sordu Erva etrafına bakarak, yoksa Teoman ile olan samimi sohbetine tanık mı olmuştu? Ama olsa gözleri böyle parlamazdı. Ona olan ilgisini açık açık belirtmekten kaçınır, ondan bir şans istemekten çekinirdi.

Nadir sustukça ona sarılma güdüsünü bastırmak için daha fazla kıskırtma dürtüsüne direnemedi. "Yoksa yemeğe geç kaldığım için mi bu gözyaşları?"

Bugün beladan belaya, öfkeden öfkeye zıplayan Erva hırsıyla ofladı, boyun çukurunun üstündeki ten, renklerin en sevgilisine büründü. Kız ne zaman bu renge bürünse adam kanının kaynamasına engel olamıyordu.

"Uf Nadir ufl!" dedi kız sitemle ama sitemi ona mıydı kendine mi yoksa Teoman'a mıydı bilemedi. Kız hırçınca bakınca etrafa, adam yatakta da düşündüğü kadar tutkulu olup olmadığını merak eder hale geldi.

"Hep böyle sinsi mi olacaksın?" dedi Erva hiddetlenerek. "Ne zaman arkamı dönsem burnumun dibinde sen oluyorsun." Nefesini saldı.

"Bu senin suçun." diye homurdandı alçak sesle. "Çünkü beni kendine çekiyorsun."

“Ben ne yapıyorum Allah aşkına, herkes bunu söylüyor.” diye mırıldandı.

“Herkes?” dedi adam, sertleşen vücudu dondu. Kuşkuyla kalkan tek kaşına rağmen kendini dizginlemek için mücadele etti. Odaklanmakta hiç böylesine zorlanmamıştı. “Beni yemeğe sen davet etmiştin, sonra vazgeçip söylemeye mi çekindin?” Utandı kız ve bu sözleri yüzünün gevşemesi için söylese de her kelimesinde ciddiydi. Erva ona, sanki karakterinin tamamen dışında bir şey söylemiş gibi afallayarak bakıyordu. “Eğer bana böyle bakmaya devam edersen seni öperim Erva, gözlerin vaatte bulunuyor.” diye zorladı, kendini ondan uzak tuttu. Erva’nın kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. Yüzünü buruşturmamak için yılların disiplinini kullanması gerekti. Adam başını çok dikkatli bir şekilde kaldırdı, derin gamzesini meydana çıkardı. Yarım bir gülümsemeyle tek yanağı yukarı hareket etti ve kızın afallamış yüzüne eğilerek dudaklarına ufak bir buse kondurdu. “Sırf bu bakışların için seninle evlenirim Erva, bana böyle bakan bir kadın için yemin ediyorum bekarlığımı ellerimle gömerim.” Sesi ni çekici bir şekilde alçalttı. “Hadi yemeğe geçelim, yoksa yanlış anlayacak Yiğit ve gözlerimde mor çiçekler açtıracaksın.”

Erva hâlâ dut yemiş bülbül gibiydi. Biri ona neler olduğunu açıklasın diye bekliyordu sanki, birinden kurtulmadan diğeri tepesine çökmüştü. Kaş çatışı derinleşti. Dudaklarını kıpırdatmaya korktu. Az evvel adam onu öpmüştü. Tüy gibi varla yok arasında ama öpmüştü. Dudakları karıncalandı hem utandı hem de garip şekilde tiksindi.

“Korkma sevgilim, evlilik teklifinde bulundum, cinayet değil,” dedi keyifle ve buna dayanarak gülümsemesinin ısıltısını arttırdı. “Bir düşün-sene, senin gibi şaşkın bir kadınla dünyam ne kadar renkli olacak.”

Kendine gelen ve homurdanan Erva aleni bir şekilde gözünü devirince, Nadir biraz fazla ileri gittiğini anladı. Lanet olası kadına evlenme teklif etmişti ve o sadece yüzüne bakıp dalga geçtiğini sanmıştı. Tamam henüz yeni tanışmışlardı, tamam onun kendisine karşı bağlılığı olmadığını biliyordu ama iyi anlaşıyor, hoş vakit geçiriyorlardı. Yani duygusal çekicilik bir işe yaramazsa ne yarardı? İç geçirerek, “Hadi artık içeri gir, yoksa kendimi tutamayacağım,” dedi ve kızın hareket etmesini beklemeden bahçe kapısından salona yöneldi.

Erva elleri yanında yumruk yapılmış hâlde durdu ve gözlerini kapayarak çenesi acıyana kadar dişlerini sıktı. Sonra derin bir soluk alarak salona yöneldi. Savaş baltalarını yerinden çıkarmıştı ama içeri girdiğinde gördüğü sürprizle şaşkınlıktı. Teoman gitmişti. Panikledi, neden paniklediğini

anlamadığı an ablasına baktı ve şaşkın bir sesle, "Teo nerede?" diye sordu. Yanından geçen Rose Mina'nın, "Cehennemin dibinde," dediğine yemin edebilirdi. Ablası ona neden böyle tavuk boğazlarcasına bakıyordu ki. Algılamayan Erva çevresini yeğenleri sardığında dikkatini kaybetti ve tüm düşünceleri gibi Teoman'ın gitmesine sevindi. Yoksa sürekli gözleri üzerinde bir adamla ve sürekli ona bakma ihtiyacı hissettiğini saklayamayan bir Erva ile bu gece çok zor geçirdi.

İyi de sabah beri onu ikna etmek için kırk takla atan adam şimdi öyle birden ortadan neden kaybolmuştu ki.

"Biliyor musun teyze annem Kahrolası Baş belasının üstüne yürüdü ve ona kötü küfürlü sözden söyledi."

"Yonca," dedi Rose Mina gülerek, "Annem nereden çıkardın?"

Yonca yalan söylemediğini kanıtlamak istercesine, "Ama anne sen Kahrolası Baş belasına tek..." Kızının ağzını kapayıp kucasına alan kadın kulağına bir şeyler söyleyerek sessiz kalmasını ve suratını asan çocuğun hızla yemek masasına gitmesini izledi. Ardından, "Erva," dedi, sanki kardeşini çağırmak için değil de tekmelemek için seslenmişti. "Yemek masasına geç, millet seni bekleyemeyecek kadar aç."

Ona ters ters bakan ama suçlamayan, üzülen ama üzmeyen bir kadınla sessiz sinema oynuyordu. Ablası radarlarını açmış, her hareketini incelemeye almıştı. Bir şey mi duymuştu ya da görmüştü bilmiyordu ama ablası o yemek gecesinden sonra değişmişti ya da suçluluk duygusundan sebep bunun böyle olduğunu sanan Erva şizofren olmaya başlamıştı. İşte bu yüzden...!

Verdiği kararın ne kadarı doğrudu ne kadarı yanlıştı bilmiyordu ama artık akıllı bir karış havada uçarı kız yoktu. Acıların olgunlaştırdığı, kalbinin duvarlarının taşlaştığı, hata yapmanın artık sadece kendi canını yakmayacağını bilen o kadersiz kadını ne zaman aynaya baksa tanıyordu. Annelerin, ablaların, genç kızların kulağına küpe olsun diye belirttikleri öğütler, büyüklerin uğruna beyitler yazdığı, atasözleri eklediği hataların en büyüğünü yapmıştı.

Ve şimdi hatası kanlı canlı karşısına dikilmiş onun üzerinde hak iddia ediyor, onu yönetmek ve ekarte etmek istiyordu. Teoman hayatında olduğu sürece ve hiç çekinmeden ona hesap sormayı kendinde hak zannedeceğinden, ondan hiçbir zaman kurtulamayacağını anladı. İliklerine kadar

üşüten korkularına sarılmak, her günü gözyaşları ile tamamlamak istemiyordu. Aslında Metres olmak istemiyordu ama biliyordu ki adam biraz zorlasa, ellerinden tutup bağrına bassa, ona itaat eden ve ağzından çıkan her söze köle olsa Erva gidecek Linda geri gelecekti. Bunu istemiyordu ne abisinin gözündeki güveni ne ablasının kalbindeki sevgiyi yaralamak istemiyordu. İnsanların hakkında konuşmasını, yüzüne bakıp tiksinişini, arkasından atıp tutmasını, kocalarını sakınıp, oğullarını uzaklaştırmak için aşağılık kurallar kullanmalarını ve tüm bunlar olurken çevresindeki insanların incinip üzülmelerini istemiyordu. İşte bu yüzden bu teklifi kabul etmişti, ablasına artık evlenmek istediğini ve bunun için en iyi adayın da Nadir olduğunu, dilerse ona güzel haberi kendisinin verebileceğini belirtmişti.

Rose Mina ona korkuyla ve kaygıyla bakmış, bu kadar ani karar alması gerektiğini önerdiğinde ise, artık yaşının geldiğini ve güzel yıllarının bir odanın içinde onu sevmeyen bir adam için heba olup ileride derinden bir 'ah' çekmekle geçmesini istemediğini belirtmişti. Hem çivi çivi sökerdi, aşktan dili yanmıştı ama sevginin kimseye zarar verdiğini şu ana kadar görmemişti. Hem Nadir ilgili, saygılı, nazik ve düşünceli bir adamdı, yani en azından şu ana kadar öyle davranmıştı. Belki ileride severdi, beki de aşık bile olurdu sonuçta bu ülkenin hepsi severek mi evleniyordu? Onun kaderine de illa güzel bir yazgıdan pay düşmüş olmalıydı.

Erva'ya garip şekilde kızgın duran Rose Mina, kardeşinin kalbinin kapılarını açtığını belirttikten sonra, Nadir hiç zaman kaybetmeden yanına gelmiş, onun gönlünü kazanmak için sohbetler edip evlenmeye ikna etmek için zaman geçirmeye başlamıştı. Her gün ona hediyeler göndermiş, çiçeklerle aklını çelmeye çalışmıştı. Erva sabahki at gezisinden ve öğlen gerçekleşen piknik sonrasında şimdi de akşam yemeği için aynanın karşısına geçmiş, en şık kıyafetlerini ne teninin ne de kalbinin istemeyeceği bir adam için giyinmeye çabalıyordu. Kapı tıkladığında elbisesinin fermuarını çekmekteydi. Rose Mina gülümseyen bir tutumla içeri girdi. "Müsait misin?" diye sordu. Günler sonra ilk defa onun yanına sakın, sevecen ve garip hâlde çekingen geliyordu. Yargısız infaz edecek gibi değil de akıl verip tecrübelerini anlatacak kadar durgundu.

Erva fermuarını çekince aynadaki aksine bakıp makyajına son rötuşlarını yaparken, "Merak etme abla iyiyim." dedi içini rahatlatmaya çalışarak.

"İki günde gerçekleşen değişimi nasıl merak etmem, normalde odandan çıkmazken şimdi reddettiğin adam için saatlerce özenerek

hazırlanıyor, sanki canın hiç yanmıyormuş gibi seke seke ona koşuyorsun.” dedi haklı bir kaygıyla, bu ne demekti bir anlam çıkaramadı. Yoksa çıkarması mı lazımdı, sözlerin içinde ima mı vardı ironi mi yapıyordu?

Ondaki negatif enerjiyi bastırmak için yüzünde samimi bir gülüşle ablasına döndü ve ellerinden tutarak yatağın kenarına çekti. “Biliyorum çok endişelisin ama inan bana korktuğun gibi olmayacak.” Ellerinden öpüp koklarken, “Çok cahillik ettim, üzdüm seni. Ne umurunda ne de kalbinde olmadığım bir adam için kendimi bir odaya kapatıp iki yılımı geçirdiğim için pişmanım, sizi üzdüğüm ve incittiğim için de suçluluk duyuyorum. Abla kolay olmayacak ama mücadele etmezsem alışamam. Bırak yaşamının bir yolunu bulayım, hayatın bana sunduğunu göğüsleyeyim, geleceğin bir ucundan tutup kendi payıma düşen huzura gideyim. Yoksa hiçbir şeyin kontrolü elimde olmayacak, istemeyerek hatalar yapacak, yanlış kararların eteğine oturacağım.” dedi olgun bir tutumla.

“Peki, bunu yaparken üzülürsen...” dedi yüzü asılan ablası, içindeki kaygıları nasıl anlatacaktı ona, destek olmasa metresliğe ittirecekti canını, olmasa sevmediği bir adamın kollarına koşuyordu, durduramıyordu. Bilse onun kalbini acıtanın kim olduğunu, hiç bu kadar üstüne gider şişirir miydi kafasını, bulandırır mıydı aklını? Ama Erva ilk yaptığı hatadan ders almamış gibi yeniden acının göbeğine balıklama atladığını göremiyordu ve Rose Mina ne yazık ki bildiğini bilmesinden korkup, üzülmesinden ve utanmasından çekinerek onun kendi isteğiyle açılacağı günü umutla bekliyordu.

“Üzülürsem teselli için yanıma geleceksin, başımı göğsüne yaslayıp ağlarken benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna birlikte karar vereceğiz.” dedi ablasının karman çorman aklını başına getirerek.

“Söz mü?”

“Söz, bu sefer ne olursa olsun senden asla saklamayacağım.”

“Artık çocuk değilsin, biliyorsun yargılamayı sevmem, her zaman sana...”

“Hata yap dersin.”

“Evet, büyümek için hata yap derim,” dedi gülümserken, “Hata yap ama kendini suçlama, tecrübelerinden ders al. Biliyorum ki bir yaştan sonra asıl ihtiyacınız olan şey sakinlik ve dinginlik, bunu anlamak için de bazen zorlu sınavlar vermek gerekiyor ablam ama bilmen gereken diğer şey ise yaş aldıkça insanın ruhu da düşüncesi de mizacı da değişiyor. Kaygımızı tetikleyecek, öfkemizi besleyecek kişilere olan toleransımız

zamanla azalıyor. Ah be güzelim, anlaşılma çok farklı bir yakınlık türü, kişi karşısındakinin ruhunu ancak anlarsa tanıyabiliyor. Şimdi sen birine eş, yoldaş, sırdaş olacaksın, buna hazır olup olmadığını bilmeden hareket etmen beni ürkütüyor. Eşini anlayan biri onu nasıl seveceğini bilir, neyin kırılacağını, üzüleceğini, yıpratacağını gözlemleyerek bu tür eylemlere hassasiyet gösterir. Bunun olması için de kişilerin birbirilerini iyi tanıması gerekir. Siz daha kendinizi bile yeni keşfetmiş iki deli yürekken birbirinizi hırpalamadan nasıl sevmeyi öğreneceksiniz? Seni anlamayan birini layıkıyla sevemezsin...”

“Spinoza der ki: Mutluluğumuz ya da mutsuzluğumuz sevgiyle bağlandığımız kişinin niteliğine bağlıdır.”

“Bak ne güzel söyledin. Evlilik çok büyük sorumluluk, yeni tanıştığın biriyle ciddi bir ilişkiye girerken iyice düşünmek gerekir çünkü risk büyük. Evlendikten sonra mutluluğun ona bağlanacak. Eğer hep diken üstünde, zihnin yorgun, kalbin kırgın ve eksik olarak onun yastığına ya da göğsüne başını rahatça koyamayacaksan bu ilişkiyi tekrar düşün. Zihninde hâlâ soru işareti barındırıyorsan ona da yazık, umut verme gelecek ikinizi de çok yorar.”

“Ablacığım kaygılarında çok haklısın ama bende artık çocuk değilim, geçmişteki tecrübelerim bana gösterdi ki duygusal zekâsı yüksek biriyle beraber olmak ilişkideki en besleyici şeylerden birisiymiş. Tamamlanmamış ve henüz düşünce olarak kendini geliştirememiş bencil birine yem olmaktansa kendini tamamlamış olgun birine yaren olmak daha huzur verici. İnsan anlaşıldığını hissettiğinde hafifliyor, seni konuşmadan anlayan kişiye farkında olmadan bağlanıyorsun. İnsanı bir diğer kişiden uzaklaştıran her zaman ‘anlaşılma’ hissinin azalması ya da olmamasıdır. O yüzden evlenmeden önce değerlendirmem gereken önemli şeylerden biri de evleneceğim kişinin duygusal zekaya sahip olup olmamasıydı. Yorucu ve yıpratıcı bir süreci tekrar yaşamak istemiyorum. Beni anlayan, dinleyen, yargılamayan, saygı gösteren birinin ellerini tutmak istiyorum. Ben artık fırtınalı denizlere açılmak istemiyorum, sığ suların yakamozla aydınlandığı huzurlu denizlere demir atmak istiyorum.” Ayaklandı ve ablasının yanaklarından öperek kapıya yönelirken, “Nadir gelir birazdan, beklemesin.” dedi keyifle, merdivenlere yöneldiği an yüzündeki o samimi gülüş yerini kederli bir düşünceye bıraktı. Nişan için ısrar eden adama alışmak için gösterdiği çabası boşa mıydı? Ya alışamazsa ya sevemezse... O zaman da nazıkçe ayrılacağını belirtir en azından denediği için kendini ve ailesini rahatlatırdı. Aşağıya indiğinde Turna Teyzesiyle telefon

konusması yapan Berna Teyzeyi duyumsayınca, kısa bir an duraksadı. Yaşlı kadın sıkıntılı bir hâlde öfkeli sesini farkında olmadan yükseltmiş kendince feveran ediyordu.

"Kızı henüz ufak ve karısı hamileyken nasıl olurda inatla boşanmayı gündeme getirir anlamıyorum! Arkadaşım bu çocuğa ne oluyor. İnsan bu kadar vicdansız nasıl olur!" diyordu üzgün hâlde Berna Teyze, ilk onun Teoman'dan bahsettiğini anlamamış, Koray abi ile Sanem ablanın arasında kötü bir süreç olduğunu düşünerek korkmuştu ama Berna Hanım üzgün sesiyle, "Allah o kadının belasını versin, çocuğun aklını nasıl karıştırdıysa bir daha toparlanamadılar. Yoksa yine görüşmeye mi başlamışlar da bu çocuk zıvanadan çıktı? Ne güzel ite kaka idare ediyorlardı işte. Teoman o yüzden mi karısını boşamak istiyor? Hem de karısı ikinci çocuğuna hamileyken, vicdansız soysuz." dediğinde, yer ayaklarının altından kaydı.

Duydukları gerçek olabilir miydi? Hayır bu kadarı olamazdı. Teoman karısından boşanmak istiyordu, hem de yeniden hamileyken! Karnının içinde bir acı vardı, içinden bir ses bunun sebebini biliyordu. Berna Hanım'ın beddua okuduğu kişi kendisiydi ve her sözünde haklıydı, bir kadının yuvasını yıkmıştı ve şimdi ikinci çocuğuna hamileyken bunu tekrarlıyordu. Lanet olsun sana Teoman, insanların hayatı bu kadar ucuz değildi. Verdiği kararın ne kadar gerekli olduğunu ve kendi için en iyi sürecin bu evlilik olacağını düşündü. Başını dikleştirdi, çenesini havalandırdı. Yanında iki yumruk hâlde sallanan ellerini sıklaştırdı ve bu sefer gözyaşlarına sığınmak yerine cesur bir hamle yaptı.

Sonrası öyle hızlı gelişti ki kızın bile başı dönmeye, ayaklarının altında koşu bandı varmışçasına hayatı hızlanmaya başladı. Nadir daha bir hafta dolmadan ona tüm ailenin gözü önünde resmi bir evlenme teklifinde bulunmuş, garip olan ise sorgulamayan Erva nazlanmadan kabul etmişti. Hayır bunun sebebini Teoman'ın eşinin yeniden hamile olmasıyla uzaktan yakından alakası yoktu, özgür ve cesur bir karardı.

Artık ayakları üzerinde durmalı, kendi yolunu çizmeliydi. Zaten ondan sonra kimseye âşık olmayacaktı ama en azından severek evlenip anne olabilir, hayatının kalanını evlatlarına adayarak aşktan sonraki en güzel duyguya yenilebilirdi. Erva onun ayak bastığı, nefes aldığı, adının geçtiği yerden bile uzak durdu. Daha dikkatli, daha bilinçli hareketlerle kazara karşılaşma ihtimallerinin önünü kapadı. Günler günleri, acılar sevinçleri, heyecanlar düğün çanlarının peşine sürüklendi.

"Haydi, söylesene. Düğün telaşı sarmadı mı seni henüz?" dedi Sanem Rose Mina'nın yanına yardıma gelip, düğün için son hazırlıklara destek olurken.

"Her gelin gibi evden ayrılacağına üzüldüyör," dedi Berna Hanım anaç bir tutumla ve Rose Mina artık bu hüznün neyden kaynaklanmadığını bilecek kadar kardeşini tanıdığından sessiz kalıyordu. Cansız mankenin üzerine geçirdiği gelinliğin eteklerini kabartarak bırakan Sanem, iç çekeerek "Ne kadar şahane," diye belirtti. Evet, cidden güzeldi. Beyaz tüllerin üzerine kum boncuk işlemeli Fransız dantelli, yakası kalp şeklinde etekleri kabarık ve kuyruklu bir gelinlikti. Hiç Erva'nın tarzı değildi, o daha mütevazî kesim sever, sadeliği ve şifon modelleri hayal ederdi ama ne hayalindeki damat kocası olacaktı ne de üzerindeki gelinliği masumluğunu simgeleyecekti.

"Sanki kefenini biçtim, şimdi de mezarının yerini gösterecekmişim gibi somurtuyorsun", dedi Rose Mina dişlerini sıkarak. "Biraz mutlu rolü yapamaz mısın, kimse seni zorla vermiyor!"

"Abla yine mi aynı konu?"

"Aynı konu, sana defalarca söyledim, istemiyorsan evlenmek zorunda değilsin. Tamam kabul ediyorum, evlenerek mutlu olacağını düşünerek hata ettim, sen de bu hatanın uzamasına sebep olma, artık kararından geç olmadan dön." Ablasının son zamanlardaki pişmanlığını ve hüznü çırpınışını görmemek için kör olmak gerekirdi. Onun içini ne yapsa yapsın rahatlatamıyor, itirazlarına söz geçiremiyordu.

"Ablacığım endişen boşa," dedi Erva yine içini yatıştırmaya çalışarak "Verdiğim karardan hayli memnunum."

"Suratın hiç öyle söylemiyor."

"Nesi var suratım?"

"Turşu satıyor."

"Sizden ayrılıyorum abla, üzülmem normal değil mi?" dedi Erva, damarına basarak birkaç nazlı söz daha sıralayınca ablası yelkenleri suya indirdi.

"Haklı," dedi Berna Hanım üzgünce. "Gitme kızın üstüne artık," Sonra homurdanarak, "Yoksa bu işten hoşlanmayan o değil, sen gibi duruyorsun," dedi gelinini kendi kadar iyi tanıyarak, üstelik tilki gözleri kısılmıştı.

"Ama anne baksana hâline, hiç evlenecek kız hâli var mı, sanki canlı cenaze!"

Berna Hanım elinde büyüyen kızı masanın karşı tarafından süzerken onun dışında hiç kimsenin kendisine böyle bir soru yöneltmeye cesaret edemeyeceği o an gerçeği ortaya koydu.

"Yoksa hâlâ aklında o adam mı var kızım?"

Bu odada bulunan kadınların hepsi onu çok iyi tanıyordu. Erva'nın duyduğu endişe ve stresin, nişan partisinden birkaç hafta sonra başladığını herkes gözlemlemeye başlamıştı ama bunu dile getirmeye çekinmişti.

"Evet, biraz stresliyim, haklısınız biraz da korkuyorum. Sonuçta hiç tanımadığım bir adamla aynı evi, yatağı, hayatı paylaşacağım, bu normal değil mi?" diye kabul etti. "Düğün gecesini düşündükçe aklımı zar zor toparlıyorum. İnsan hiç tanımadığı bir adamın koynuna nasıl girer, ona dokunmasına nasıl tahammül eder..." dedi elinde olmadan yakınarak.

"Yoksa sen ilk geceden mi korkuyorsun?" diye atıldı Sanem gülümseyerek, Berna Hanım yeğeninin kolunu dürttü utanarak. Rose Mina kardeşinin artık bakire olmadığını biliyordu, ona söylememişti ama genç bir kız değil kadın olduğunu hissediyordu. Ancak, bahsettiği konulardaki kaygıları bir abla olarak içinin korkuyla kaplanmasına neden oluyordu, hangi gelin teninin ısınmadığı adamı isterdi ki? Çaresiz ve güçsüz olan kadınlar, kaçmak için hata yapardı.

"Bu her gelinin başına gelir, öyle değil mi?" Eğer korkudan titreten duygularını biri ile paylaşması gerekiyorsa, bu kişinin kesinlikle ablası olmaması gerektiğini düşündü Erva. Zira o zaman ablası bu işi başlamadan bitirir ve onun güvensiz aşkını Teoman'ın felaketine ortak ederdi.

Ablası onun mutsuzluğundan hırçınlaştıkça Nadir'in onunla evlenecek kadar iyi olmadığından şikâyet edip durdu, sonra da düğününün yapılacağı alanı beğenmeyip organizatörlere dünyayı dar etti. Her şeyden şikâyetçi olup hiçbir şeyden memnun olmadı. Hep bir bahanesi vardı ve sürekli huysuz ve kavgacı olmaya başlamıştı, sanki Erva değil de Rose Mina zorla evleniyor gibiydi. Kaprisli ve dehşete kapılmıştı. Yiğit abisine bile dünyayı dar ediyordu ki adam yanına ürkererek yaklaşıyordu.

Düğün, çiftlik düğünü olacağı için aşında çok fazla özene ihtiyaç duyulmuyordu. Sonuçta kır düğünüydü, biraz tül, çiçek, meşale, masa ve organizasyon ekibi her işi hakkıyla tamamlıyordu. Erva, Amerika'daki üniversite yılları hariç, yirmi altı yıllık yaşamının tümünü ablasının dizileri dibinde geçirmişti. Başka bir şehirde onsuz geçirdiği üç ay içinde, doğduğu yerdeki insanların ne kadar haklı olduğunu ve genç kızların büyük sözü dinlemediğinde ne kadar acı çektiğini görmüştü.

Artık saf ve hayalperest değildi. Teoman ile geçirdiği yasak kaçamak gözünü açmıştı. Nadir sakın, kendi hâlinde otoriter bir adamdı. Deniz kenarındaki çiftliği ve yetiştirdiği yarış atlarından başka hiçbir şeyi yoktu. Buralara dişi ve tırnağıyla gelmişti. Tüm insanlar ayrıcalıklı değildi,

o her başarısını kendi tırnaklarıyla elde etmiş yurdum erkeğiydi. Saygın ve şefkati hak edecek kadar da iyi yürekli, açık sözlüydü. Onu tüm handikaplarıyla ve çelişkileriyle kabullendiğini, zamanla birbirlerini anlayıp seveceklerini söylemekten çekinmiyordu.

Erva'ya göre ne tarafta doğduğunun veya nerede evlendiğinin pek bir önemi yoktu. Nadir de şehrin baskıcı ortamından uzaklaşmaya, görüşmediği ailesini yok saymaya çalışırken, hayvanlarıyla düzenli bir hayat sürüyordu. Erva bir at yetiştiricisinin karısı olacaktı, garip olan bu değil-di elbette, garip olan onun böyle izole hayat şartlarını kabullenmesiydi. Amerika'da okuduğu döneme kadar hayat sevincini tam anlamıyla yaşamayı bilen, gezmeyi, eğlenmeyi ve ailesinin ona sunduğu her imkânı kullanan biri-ydi ve şimdi kısıtlı imkânlarla kendini büyötmeye çalışan adamın suskun ve durgun karısı olacaktı. Refah alanı kısıtlanacak, parasıyla adamı ezmeyecek, bir süre verdiğine kavil olacaktı. Bu bile herkesin düşünmesine sebebi-ti.

Düğünün son hazırlıklarından sonra herkes yorgun hâlde yemek masasına geçti. Ona kaşlarını çatan ablası, "Tamam rahatsızlığından dolayı atak zamanı kilo vermen normal ama bunun rahatsızlığıyla bir alakası olduğunu düşünmüyorum." diye azarladı.

"Evet sağlığım iyi."

"O zaman benden sakladığın bir şey var!"

"Yok, her şey yolunda."

"Zayıflamaya devam edersen düğün günü gelinliği yapması için peşinde terzi dolaştırmamız gerekecek." dedi şikâyetçi bir hâlde.

"Yakında nasılsa istemediği kadar şişecek," dedi Sanem gelecekteki yeğenlerin hayalini görsele sokarak.

"Bence erken, biraz birbirlerini tanımaları daha iyi olur," dedi Rose Mina yine ketum bir tutumla.

"Bence vakti, genç annelik en güzeli." dedi Berna Hanım yaşının bilgeliğiyle, "Hemen yapın bir tane de sevelim."

Rose Mina salatasını yerken ağzını açmak üzere olan Sanem'e sert bir bakış attı. Sanki tek bir boşboğazlık ederse çatalı konuştuğu yere yiyecekti. Sanem hiç suçu yokken ağzını açtığı hızla kapadı.

"Teoman, hoş geldin." dedi yerinden kalkın yaşlı kadın mutlulukla kapıdan giren gence bakarak.

Erva ağzında lokmasıyla donup kaldı. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon olan adam hafif kirli sakalıyla güneş gözlüğü ve katı

ifadesiyle onların salonunda duruyordu. Hâli biraz yorgun, hayli düşünceliydi ama ifadesindeki karmaşayı ondan başkasının okuyacağını sanmıyordu. Demek kaçışlarının sonu yemek masasına kadardı. Bu davetsiz misafirle herkes ayaklanırken Erva kendini ayakta duracak kadar güçlü hissetmediğinden sebep oturduğu yerden adama baktı ve yüzleşmekten korktuğu için bakışlarını ondan kaçırdı. Herkes genç adamla o kadar meşguldü ki kimse onun, "Hoş geldin," demediğinin farkına bile varamadı.

Erva kaçacak bir çare ararken yüzünü buruşturdu. Gözleri irileştiğinde, hasadı tamamlanmış bir ovanın içinde yer alan göle benzemişti. Göğsü alçak nefeslerle yükselip alçalıyor, paniklediği zaman olduğu gibi burun kanatları genişleyip daralıyordu ama sakinlikle alakalı zırvallıkları kendine tekrarlarırken kimsenin yüzüne bakamıyordu.

Teoman hırsından yanardağlara dönmüştü, patlayacağı o an geldiğinde kimsenin zarar görmemesini diliyordu. Kaç gündür ondan kaçan ve konuşmasına imkân sunmayan kızla yüzleşirken şimdi herkesi yok sayarak bileğine asıldığı gibi onu peşinden sürüklememek için güç sarf ediyordu, öfkeden kanı hızlandı. İçinden bir ses birine bir şeyi anlatmanın faydalı olmadığına kendi hâline bırakıp tecrübe kazanmasına izin vermesi gerektiğini fısıldıyordu ama karşısındaki kişinin hüzne bulaşacağını bilmek içini acıtıyordu.

Erva korkuyla gerildi, boğazında hızla atan nabızı, neredeyse kendisinininkiyle aynı ölçüdeydi.

Madem yeniden baba olacaktı, madem karısından tekrar çocuk yapacak kadar bağlıydı, *özledim* derken başkasıyla sevişip, *yeniden deneyelim* derken çocuk yapabiliyorsa, o zaman neden ona bu şekilde tepki veriyordu? Züppeliğine boyun eğdiği zamanlarda, kesinlikle pek çok kadınla daha sıkı bir yakınlık içinde bulunmuş olmalıydı. O zaman dünyada milyonlarca kadın onunla olmak için yarışırken, neden hâlâ peşindeydi, neden geçmiş diyerek onu da arkasında bırakmıyordu? Neden ona böyle öfkeli, böyle özlem dolu, böyle çaresiz ve böyle karmaşık bakıyordu. Lanet olası adam neyin derdindeydi de hayatını mahvetmeye ant içmiş gibi peşine düşmüş, düşüncelerini, hayallerini zapt etmeye devam ediyordu.

Peki, neden şimdi? Neden evlendikten, baba olduktan ve ikisi için de imkânsız olduktan sonra?

Neden olacak tek derdi alt edilmenin intikamını almaktı. Çünkü Teoman Paksoy terk edilmez terk ederdi. Asla kaybetmezdi. Takıntılı bir megalomandı.

Onun duygularını, düşüncelerini ve geleceğini suistimal etmesine izin veremezdi. Suistimal ile mücadele, sadece iç kontrollerin geliştirilmesiyle gerçekleşirdi. Her ne kadar akıl ile kalp arasındaki o ince çizgide bir çıkar yol arayan mantık, kolayı seçmek için bahane üretmeye çalışsa da hatanın haklı çıkma yanı olamazdı. Kaçmak kolaylaştırıcı ve dürüstlüğe aykırı olduğundan, adaletsizlikten ve bananecilikten uzak durması lazımdı.

Ne yaşamış olursa olsun, ilk hatayı kendisi dahi yapsa, bireysel olarak ikilemler yaşasa da kolay yolu seçmek yerine zor ama doğru olan yolu seçmeye gayret etmeliydi. O an için kaybediyor gibi gelse de esasında uzun vadede iradesini güçlendirecek, gelecekte pişmanlıkla geriye bakıp acı çekmeyecekti. Her ne kadar zihni, doğru olduğuna inandığı bir şeyi yapmaktan alıkoyacak bahaneler üretmeye başlamış olsa da bunun sadece kendini kandırma süreci olduğunu hatırlaması yeterdi.

Ablası ve Sanem Teoman'la sohbet ederken kıpırdamadan durdu. Ablası genç adama sürekli laf sokuyor, her an tırnaklarıyla parçalayacakmış gibi diş bileyerek herkesin dikkatini çekip neden böyle ters davrandığını sorgulatıyordu. Aslına bakılırsa her iki yanında sabit tutmaktan yorulduğu yumrukları yüzünden, parmakları ağrıyordu.

Teoman yengesine bakarken, Sanem cansız mankenin üzerindeki gelinliği heyecanla göstererek neşeye şakıdı ve adamın dişleri gıcırdayarak, yanak kasları dalgalandı. Erva soluksuz kaldı. Adamın kahve gözleri onun ince bir ter tabakası kaplanan alnında dolaştı, al al olmuş yanaklarından geçti ve uzun bir an için bir şey diyecek gibi aralanan dudaklarında kaldıktan sonra suçlayan bir tutumla gözlerine çıktı. Dikkatle baktı, koyu kahve kaşları odaklanmaktan çatılmıştı.

"Teoman aklını mı kaçırdın sen çocuğum, karın hamile ne boşanmasından bahsediyorsun Allah aşkına." dedi Berna Hanım daha fazla dayanamayarak, ona göre bu genç adam iyi bir azarı hak etmişti.

Erva kulaklarının uğuldamasına aldırmadan başını kaldırdı. Teoman itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Tebrikler, yeniden baba oluyormuşsun," dedi intikam alan sesi gülümseyerek, kan kusup kızılıcık şerbeti içmek bu olsa gerekti. Ona itiraz edecek gibi duran Teoman ağzını yeniden açtığı anda masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladı. Gözleri ikisinin birden masaya kaydı. Sanki Teoman atılıp o telefonu camdan dışarı atacakmış gibi öfkeli bakarken, başını iki yana sallayarak onu sessizce uyardı, belli ki buraya konuşmak için gelmişti ve bunu yapmadan gitmeyecekti. Buna izin vermeyecekti, onu kandırmasına, bir daha aynı hayata sürüklemesine engel olacaktı. Arayanın Nadir olduğunu görünce yüzü güldü.

Evlilik arifesindeki her genç kız gibi heyecanıyla cevaplamak için telefona atılırken, "Sevgilim." dedi özlem dolu bir sesle.

"Sevgilim!.." dedi yarı merak yarı mutlulukla Nadir, ona daha evvel hiç sevgilim dememişti.

"Geç kaldın," dedi Erva nazlanarak, "Sözde beni kurtaracaktın abla-
mın eziyetinden,"

"Yoldayım." dedi Nadir biraz şaşkın biraz da mutlu hâlde. "Bir daha
söylesene?"

"Neyi?"

"Sevgilim kelimesini."

"Bak ya," dedi Rose Mina kaş çatıp ellerini beline koyup horozlana-
rak. "Gören de bir temiz dövdüm sanacak." Bu yapmak istediği şeydi, evet
aklını başına alması gerekecekse seve seve yapardı.

Bunu duyan Nadir'in telefonun diğer ucunda güldüğünü duydu Erva
ve Teoman için bunun ne kadar iyi olduğunu düşündü. Onu ilk gördüğü
anı anımsadı. Ona çapkın bir şekilde gülmüştü, kalbi yerinden oynayan
Erva aşka cemre düşürdüğü o an erimişti ve şimdi bu tiyatro oyununun
mahkûmu olmuştu. Sonrasında ne zaman gülse adam, gülücüğünü vücu-
dunun her bir zerresinde hissetmişti. Şimdi ne zaman baksın üşütüyor ne
zaman yan yana gelseler korkutuyordu.

Nadir eksikleri sıraladıktan sonra, "Kaçırayım mı seni?" diye sordu.

"Kaçırmana gerek yok biz zaten evleniyoruz, gel Allah'ın emri ile iste
beni ablamdan." diye şakalaştı boş boş.

"Bir eksik var mı gelirken getireyim," dedi adam, daldığı düşünceler-
den uyandırarak, "Bu arada sana müthiş bir sürprizim var." diye devam
etti.

Zorla da olsa gülümsedi. "Senden daha güzel hediye yok!" Kalbi acı-
yarak, dili şişerek konuşmuştu ve Nadir ondan böyle iltifatlar duymaya
alışık olmadığından şaşırıldı.

"Başına güneş mi geçti Erva?" diye sordu, "Ya da çok mu yoruldu?"

"Hadi gel, bekliyorum." dedi kız Teoman'ın gözlerinin içine bakarak.

Kadınlar Teoman'ın öfkeli yapısını sohbete tutarken Erva onun du-
yacağı şekilde yılışarak konuşuyor, cep telefonunu gerektiğinden fazla bir
süre elinde tutarak konuyu uzatıyordu. Ön bahçeden gelen araç motoru
sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra hayatının geri kalanında birlikte olmayı,
belki yaşlanacağı, belki de çocuk yapacağı, ismini paylaşmayı ve sonsuza
kadar yanında kalmayı seçtiği adamı karşısında buldu.

"Hoş geldin," dedi kapıdan giren adama yönelip boynuna kollarını dolarken kapının girişinde donup kalan adam kadından bu tepkiyi beklemediği için şaşırılmıştı ama memnuniyetini de saklayamamıştı. Kollarını beline dolayıp yanaklarından öperken ev ahâlisi de damada hoş geldin demek için Teoman'ın etrafını boşaltmıştı. Tam millet kapı önüne ilerlemişti ki Erva nişanlısının elini tutarak, "Geç kalmayız abla," dediği gibi çekiştirmeye başlamış ve eve girmeden dışarı çıkarmıştı.

"Ablanı görseydim merhaba bile diyemedim," diye söylenen Nadir arkasından onlara şaşkınca bakan üç kadına, "Hoş buldum ve sonra görüşürüz," dedi gülerek.

Erva'nın neden böyle davrandığını bilemeden araca çekiştirilmişti. Araca geçip az evvel kapadığı motoru tekrar çalıştırırken Erva emniyet kemeriine uzandı ve başını kaldırdığında onu camda gördü. İkisine bakıyordu, yüzü soğuk ve ulaşılmazdı. Artık vazgeçtiği, bu raddeden sonra peşinden gelmeyeceği gözlerindeki kaybetmiş ifadeden belliydi. Erva sonunda istediğini almıştı, içi rahatlamalıydı. Peki neden hâlâ canı yanıyor-du? Neden kalbi acıyor, ağlamak ve kimseyi umursamadan ona sarılarak acısını dindirmek istiyordu?

Bu gelişin son olacağını, artık ölse yoluna çıkmayacağını düşünen Erva ondan kaçacağını sanmıştı, bir daha peşine düşmeyeceğini ve bu meselenin burada kapanacağını ama yanılmıştı. Teoman garip bir biçimde karşısına çıkarak düğün günü bir kuytuda yakalamıştı. Tek başına bulunduğu an onu kolundan tutarak ormanın bir köşesine çekmiş, akli başına gelinceye kadar azarlamıştı. Yaptığı oyunun hayatına mahal olacağını, çocukluğu bırakması gerektiğini, intikam almak istiyorsa bunu kendi canını yakmadan yapmasını söyleyip durmuştu.

Ağaçların dalları yapraklarını sallıyor, etraflarında kuşlar uçuyor, çok uzaktan bir düğün alayının hummalı sesleri duyuluyor, rüzgâr saçlarından geçip bedenlerinde dolaşıyor ama onlar duymuyor, görmüyor, hissetmiyordu. Gözlerinde hırs ve kırgınlık beliren adam sanki tek yumruğuyla onu yerle bir edecek hâldeydi ve kız karşısında kumdan kuleler kadar güçsüz ve tek bir darbeye dayanamayacak kadar iradesizdi. Ona karşı o kadar savunmasız ve tekinsizdi. Ne ondan kopabiliyor ne de ona koşabiliyordu.

"Ben böyle olmasını istemedim..." dedi Erva sonunda, onun tükenmiş hâli verdiği kararları sorgulatacak cinstendi.

"O zaman ne olmasını istedin? Beni ayartan sendin, tüm dengemi alt

üst eden, hayatımı mahveden sendin.” Korkuları onu kısıp gibi sararken göğsündeki o sıkışma yeniden az önceki yerine oturmuştu kızın ve adam her sözüyle üşütüyordu tenini. “Allah aşkına Erva, kalbimi çocuk oynacağı mı sandın? Bana yeniden ümit verip ertesi gün evleneceğini açıkladın. İstediginde hayatıma girip, küsünce kaçacak sonra bir anda karşıma çıkıp beni yerden yere vuracaksın. Buna izin verir miyim sence? Ben bu kadar geniş miyim?”

“Çocukluktu yaptığım evet ama oyun oynamadım. Sandım ki sen de en az benim kadar seversin beni ama olmadı. Hem o gece beni sen zorladın sana ikinci defa şans verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Benim senin aşkımdan haberim bile yoktu, şimdi senin benim aşkımdan umudun yok. O gece bir umuttu ve sen intikam almak için beni kandırdın.” dedi adam acılar içinde kavrularak, haklıydı onun aşkıyla büyümüştü Erva, çocukluğu, ergenliği, genç kızlığı ve kadınlığı hep onunla dolmuştu ama bunu ona söyleyecek cesareti hiç olmamıştı çünkü Teoman onu hep kardeşi yerine koymuştu. Yiğit abisinden korktuğu için de asla ona o gözle bakmayacağını defalarca ima etmişti. Ama o gece oynamamıştı, umut vermemişti. Sadece ona bir kez daha bir anlığına yenilmişti, geçmişte olduğu gibi ona olan tutkusu öyle derindi ki tek bir temasla mantığı elden gitmekteydi. Kızın gözleri yaşla parıladı ve başını kaldırıp öfkeden kuduran adamın üzgün ifadesine baktı. Ama adam üzgün değil öfkeliydi ve her an ikisini de yerle bir edecek depremleri içinde taşıyordu. “Hemen bu saçmalığa bir son verip düğünü iptal edeceksin.”

“Hayır.”

“Ne demek hayır, bile bile sevmediğin bir adamın karısı olmana göz yummayacağım.”

“Bile bile sevdiğim adamın metresi olmama göz yumacaksın yani, planın bu mu? Bana verdiğin değer bu mu?”

“Bu bir çıkış yolu değil, istediğin buyusa sana yaklaşmam ama lanet olası evliliği durdur hayatın mahvolacak. Tamam benimle olma ama sırf benden kurtulmak için başkasının da kendinin de hayatını mahvetmeye kalkma. Bu hem senin için ağır bir yük hem de karşıdakine ödeyemeyeceğin büyük bir vicdan muhasebesi. Çok acı çekeceksin ve ben ne yaparsam yapayım, asla iyi edemeyeceğim seni çünkü sen sonsuza kadar koparacaksın bizi.”

“Hepsi senin suçun.” diye fısıldadı kız yine de inatla, yanaklarına dökülen yaşlar yeni yapılan gelin makyajını bozuyordu ama umurunda

değildi. Bir kez baba olmuş metres etmişti, ikinci kez baba oluyordu yeniden aklını çelmek için hayatına girmenin yolunu bulmuştu. Sanki ona eziyet edip acıtmak için hayatına gelmişti.

Artık aklını kaçıracaktı adam, çenesi gevşedi. "Benim suçum mu?"

"Senin suçun, bana öyle güzel bakmamalıydın, bana umut vaat eden tavırlarla peşimde dolaşmamalıydın. Sen evlisin ve ben güçsüzüm, anlamıyor musun ben sana karşı hep güçsüzdüm ve hâlâ çok zayıfım. Zaafımsın Teoman, sen benim kahrolası tek zaafımsın ve sen şimdi yeniden baba olurken..."

Yumruk yemiş gibi irkilen Teoman birden olanları anladı. Onu dirayetli ve güçlü sanmıştı, o adamın yanında görürken de zalim... bu kadar naif olabileceğine inanamıyordu. Tüm çabası ondan tamamen kopmak, acı çekse bile uzak durmak için miydi? O zaman buna ne gerek vardı, bunu en başında tanıdığı kadın olarak da pekâlâ başarabilirdi.

"Beni unutturacak mı o adam sana?"

"Unutturmayacak," diye itiraf etti kadın. "Ama senden uzak tutacak, aileme vereceğim zarardan uzak tutacak, kendime olan çaresizliğimden uzak tutacak, yeğenlerime gelecek saygısızlıktan koruyacak. Onurumu, gururumu, kendime olan saygımı ve inancımı tazeleyecek."

"Yani bir nevi o adamı kendine kalkan yapacaksın, peki o bunu kabul edecek mi? Erva o kahrolası bir Türk erkeği, gururlu ve iradeli, üstelik şerefine değer veriyor, her ne kadar ondan hoşlanmasam bile düzgün bir adam. Eğer bir gün senin bana olan duygularının asla bitmediğini anlarsa bunun için sana eziyet edebilir, cezalandırabilir, canını yakabilir hatta namus dav..." Dilini ısırarak aklına gelen felaket senaryolarını zihninden uzaklaştırmayı denerdi. Onun nasıl incinebileceğini düşünürken içinin çekildiğini hissetti. Erkekleri tanırdı Teoman ve Türk erkekleri dünyada hiçbir ırka benzemezdi. Sevsin ya da sevmesin bir kez hanesine girdiği an onun kalkanı arkasına geçmiş olurdu. Namus kavramları, şeref ve haysiyet için yaşar evlendikleri kadını sahiplenir, başka bir adamın düşüncesini asla kabullenmezlerdi.

"Sen cidden akıllanmayacaksın, yaşadıklarından ders almayacaksın. Şimdiki oyuncağında o adamın hayatı ama kimsenin ömrü senin yolgeçen hanın değil. Bencilliğinin sonuçları çok ağır olabilir."

Bencil değildi Erva, her kadın gibi ailesini ve şerefini korumaya çalışıyordu, evlenip yuva kurmaya, anne olmaya çabalıyordu, neden anlamıyordu. Bu ülkede binlerce insan görücü usulü evleniyordu, o da sadece

onlardan biri olacaktı. Aşağılandığını hissederken yüzü kızardı.

"Git buradan, konuştun bitti. Artık senin yüzünü görmek istemiyorum." Sesi titredi ve bu çaresizliği adamı çok etkiledi. İnsanlar en büyük hatayı çaresizken yapardı ve Erva mantıklı düşünemiyordu. Lanet olsun evliydi, evet ona şu anda umut vaat edemezdi ama ileride Julia'dan kurtulduğunda ona şerefli bir hayat sunabilirdi. Tabii kurtulabilirse!

"Benimle gel," dedi artık bu saçmalığa bir son vermek isteyerek. "Her şeyi geride bırakalım, sonra her şeye yeniden başlamak için..."

"Senin kapatman olmayacağım."

"Kapatmam falan olmayacaksın kahrolası kadın,"

"Sen evlisin Teoman, seninle gelince neyin olacağım ben? Metresinden başka neyin olabilirim? Karının seni asla boşamayacağını, yeni bebeğini kucığına alacağını çok çabuk unutuyorsun..."

Bocalayan adam, "İstersen sana boşanana kadar yaklaşmam," dedi çaresizce, yaklaşmazdı. Nasılsa bulmuştu, nasılsa yaşıyordu.

Ama kız onun kendisini bu kadar kolay harcamayı göze aldığını düşündükçe kahroluyordu. Bir bebeği daha olacaktı, anne karnındaki bebeği, ufak kızını düşünmüyordu, karşısına geçmiş ileride boşanıp onu alacağına dair vaatlerde bulunuyordu.

"İğreniyorum senden, tiksiniyorum," dedi ağız dolusu acıyla. "Sen ne o çocukları ne de o kadını hak etmiyorsun. Şeref yoksunu ahlaksız bir adamsın. Hadi iyi bir koca olamadın bari baba olmayı becer de çocuklarına sahip çık. Bir beden ve birkaç yasak gece... Hırsın, intikam tutkun seni insanlığınan çıkarmış."

Kızın kafa karışıklığını anlıyordu ve kendisi de bunu hissediyordu. Erva sanıldığının aksine çok masumdu. Hâlâ her şeyin kendi düşündüğü gibi hallolacağını sanıyordu. Korkuyordu. Çok gençti. Bir kadın ve erkek arasında olanlarla ilgili çok az şey biliyordu. Ama Nadir gerçekleri anladığında, onu kullandığını anladığında, ona hiç görmediği yüzünü gösterecek ve bunu yaparken nazik olmayacaktı. Erkekler, konu kadınları olduğunda akıl dışı davranırdı, genleri bozuktı. Hata yapan Erva çok yıpranacak, acı çekecekti. İkisinin arasındaki tutku ve kuvvetli çekimi hiçbir erkeğin teninde yaşayamayacaktı, kimseyi sevmeyecek ve âşık olmayacaktı ama Teoman bunu ona gösterecekti.

Erva arkasını dönerek uzaklaşmaya kalkınca birkaç uzun adımla arasındaki mesafeyi kapatan adam kızı bileğinden yakaladı ve itiraz etmesine fırsat vermeden çenesini kavrayıp dudaklarını dudaklarına doğru indirdi.

"Bunu sana hiçbir adam hissettirmeyecek ve sen ne zaman bu tutkuyu arzulasan, aklına hep ben geleceğim." dedi kibirle, elleri altında çırpınan kızın kalbi öyle hızlı çarpıyor ve soluklarının hızından sebep hızla kalkıp iniyordu ki her yükselip alçaldığında adamın gövdesine sürtünüyordu. Birbirlerine sadece birkaç santimetre uzaklardı. Kızın nefes alışverişlerinin hızlandığını ve bedeninin ürperdiğini hissedebiliyordu, kafasının karıştığını ve mantıklı düşünemediğinin de farkındaydı. Aynı şeyi o da en az kendisi kadar istiyordu. Burnunu burnuna sürtünce, içine çektiği soluğunu tutan kız dudaklarını araladı.

Ama Teoman dudaklarına dokunmak yerine ıslaklıkla parlayan gözlerinden öptü, "Özür dilerim," dedi uzun uzun onun gözlerini öperken, burnunu ve yanaklarını minik öpücüklere teslim etti. "Özür dilerim sevgilim." Hıçkırarak ağlayan kız bir kukla gibi ellerinde hareketsiz duruyordu. Gövdesini kendine yaslarken kolunu beline sardı ve çenesini, boynunu öpüp ona kimsenin bu dokunuşları vermeyeceğini, kendinden başka kimsenin onu böyle hipnoz etmeyeceğini deneyimlemesini istedi. Boynunun yumuşak ve ılık tenine gömülüp ipeksi saçlarının çiçeksi kokusunu içine çekti. Öyle özlemiş, öyle hasret kalmıştı ki onu kollarında tuttuğuna ve ona dokunduğuna inanamıyordu. Öyle aç, öyle tutkuluydu ki uzun süre önce ölüm uykusuna yatan erkekliği şimdi şaha kalkmış dörtnala koşmak istiyordu. Kızın kolları sesli bir haykırıyla boynuna dolandığında, bedenindeki tüm kasların koptuğunu sandı. Öperek diliyle küçük darbeler bırakarak teninin tadını çıkardı. Ta ki içini çeken kadın kollarında titreyene ve başı geriye düşüp ona teslim olana kadar. Kabul lenişi ona umut vermişti, adam heyecanlanmış ve sertleşmişti. Kasıkları arzuyla gerilmişti.

Ama isteklerini dinlemeyecekti. Şu anda yere yatırıp üzerini parçalayarak ona sahip olma düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Erva'nın kendi arzusunun farkına varmasını istiyordu. Ondan başka bir adamla asla yapamayacağını, hiçbir tenin, kalbin, tutkunun bedenine bu kadar denk olmadığını anlamasına çalışıyordu. İsteksiz bir homurtuyla başını kaldırdı ve Erva'nın çenesini ellerinin arasına aldı. Ona bakması için yüzüne yaklaştırdı. Kız, baygın ve ıslak bakışlarını ona odaklayana kadar bekledi.

"Bunu sana veremeyecek o adam... O ve başkası..."

Darmadağınık olan Erva yutkunurken adam başparmağını, berelenmiş ve şişmiş alt dudagında gezdirdi. Kursağına dizilen iri bir hıçkırık adamın parmak uçlarına çarptı. Ona *haddini bildiririm* derken kendi

haddini biliyordu. Onun tadına yeniden bakmamak için kendini zor tutuyordu. Kasıkları zonkluyor, ıslaklığında hayat bulmak için tüm gücünü ve mantığını sarsıyordu. Ama bunu, onun ağzından duymak istiyordu. Ona, kimsenin böyle hissettiremeyeceğini duymak istiyordu. Derin bir nefes verip başını salladı.

"Seni kimse benim kadar ayartamaz,"

"Evet," diye fısıldadı Erva ağlamaklı bir sesle. "Ayartamaz."

"Seni kimse benim kadar sevmemez."

Sustu kız, onun sevgisine hiçbir zaman inanmayacaktı.

"O zaman ne istiyorsun daha?" diye sitem etti adam.

"Şeref, onur, gurur ve haysiyet dolu bir ömür, bunu bana verebilecek misin?"

Şu anda veremezdi, Adalet Bakanı onu böyle tehdit ederken, şimdi de okun ucunu Erva'ya çevirmişken, hayatı rayına oturmamışken, tüm tehlikeler ortada kol gezerken yapamazdı. "İleride sana bunları vereceğim, o zamana kadar sabredemez misin? Bekleyemez misin beni?"

Kızın kalbi acıdı, ne kadar bekleyecekti? Yine kandırıyordu onu, yine oyuna getiriyordu? İstediklerini alacak, tutkusu bitince yerini başkasına devredecek ama ne çocuklarını ne de karısını asla terk etmeyecekti. Etmemeliydi de zaten, adam olan karısına ve evlatlarına sahip çıkar, metres peşinde koşmazdı. Hadi bir şekilde hayatları birleşti, bugün karısına yaptığını yarın ona yapmayacağını garantisi var mıydı? Kendisi de çocuklarıyla gözü yaşlı, aşkı ve gururu arasına sıkışıp kalırsa, bu sefer toparlanamazdı.

Kız başını eğdi, erkeksi bir tatminle tüm bedenine sıcaklık yayıldı ama kızın kabullenmesi ona değildi, kendi düşüncelerineydi bilemedi. Hıçkırarak bakarken, son defa dedi iç sesi, "son defa saklayacağın bir anın olsun." Ve adam ona istediğini verdi, dudaklarını, onun ağlamak için titreyerek aralanan dudaklarına dokundurdu.

İşte ikisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Kız veda ediyor, adam istediğini almanın mutluluğunu yaşıyordu. Bedeninde dalgalanan bu yakıcı duygulara onu hiçbir şey hazırlayamazdı. Sanki dalından kopmuş kuru bir yapraktı. Alev almış gibi hissediyordu. Teni sıcacık ve hassastı, adam geleceğini yaktığı gibi tutkunun ateşini de kurcalıyordu.

Erva'yı hep öncekileriyle aynı sanmıştı, hep kıyaslamıştı ve gerçekte yüzleştiğinde geç kalmıştı. Sadece daha güçlü ve daha yoğun bir tutkunun içinde olduklarını düşünmüştü. Ama değildi, gittiği gün anlamıştı ki o gittiği zaman boşalan içinin bir daha asla dolamayacağını ve izinin

üzerine ondan başkasının yerleşemeyeceğini, onsuz uymayacağını ve tamamlanmayacağını öğrenmişti. O zamana kadar tatmadığı bir şey nasıl olurdu da bu kadar güzel hissettirirdi? Sanki ömrü boyunca onu beklemişti. Eliyle çenesini tutup sert parmaklarını teninde gezdirirken kalbinin özlemle sıkışmasına ve bedeninin hasreti bilmesinden sebep salınmasına tanık oluyordu. Dilinin dokunuşu, ikisinin de nefesini sesli bir şekilde vermesine neden oldu. İçlerindeki ateş mantıklarını kasıp kavurdu. Adamın dili daha da derinlere indiğinde, heyecandan titreyen dilleri ve dudakları birbirine karışıyordu. Yanağından iri bir damla süzülürken adamın yakınlığı midesinde kıpırtılara yol açıyor, bacakları titrerken arzuyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Kalbi hızlı atıyor, adamın kaslı göğsüne sürten göğüs uçları sertleşiyordu. Öpüşmeleri sona erdiğinde, ikisi de nefes nefese, ikisi de karma-karışık. Kızın ıslak yüzü adamın kasılmış elleri arasındaydı. Bacakları tutmadığı için adama yaslandı ve az önce olan şeyin gücüne ve güzelliğine kanmamak için kendini toparladı. Adamın elleri yüzünü eziyor, alını alına yaslanmış soluklarını içerken aklını başına almaya çalışıyordu.

Kalbi duracaktı. Az önce olan şeyden dolayı heyecanlıydı. Kabullenmişti, Erva sonunda pes mi etmişti?

Erva acıyla kaynayan gözlerini açtı, derin bir soluk aldığı anda onun kendisini hâlâ kollarının arasında tuttuğunu gördü. Yakışıklı hatları gergin, tutuşu nazik ama sahiplenici, aşkla kaynayan bakışları yoğunlu. Hâlâ kollarındaydı, hâlâ dudakları bir nefes mesafesinde yeniden birleşmek için zaman kollamaktaydı, bedenlerinin birbirine değdiğini ve adamın arzulu kanıtının, kendi teninin üzerinde zonkladığını fark etti. Onun kalp atışları henüz yavaşlamamıştı. Az önce yaşananları fark edince, tokat yemiş gibi irkildi ve birden yıldırım çarpmış gibi hissetti.

İşte olan buydu, o ne zaman dokunsa duramayacak, iradesine ket vuramayacaktı. Ona karşı o kadar güçsüzdü ki boşanmasını, çocuklarına haksızlık etmesini istemiyordu ama metres olmak da istemiyordu.

Eli ağzına gitti, utanç ve pişmanlıkla hıçkırdı. "Ben ne yaptım?"

"Kalbini dinledin," dedi adam mutlulukla, "Hâlâ deliler gibi seviyorsun beni."

Az önceki yakınlaşmalarını düşünürken çok utandı. Başkasının karısı olmak üzereydi, başkasına kendini hazırlarken kendisine sadece kocasının yapabileceği şeyleri yapmasına izin vermişti. Panikleyince onu iterek kollarından kurtuldu.

Kendini küçük düşürülmüş hissediyor, gözleri yanıyor, bedeni titriyordu.

Kolları boş kalan adam bundan hoşlanmadı, onu durdurmak için kolunu tutmaya çalıştı ama kız o kadar paniklemişti ki geriye kaçtı. Sadece veda öpücüğü demişti ama iki saniyede baştan çıkmıştı. Ona kendini kayıtsız şartsız sunmuştu, işte hep böyle olacaktı, tek bir dokunuşla yatacak ve kendini kollarına atıp önce zevk alacak sonra bundan pişmanlık duyacaktı.

"Sen hâlâ bana aitsin Erva, bedeninle ve kalbinle. Bırak inadı gidelim buralardan," Sesi yumuşak, sakinleştirici ve anlayışlıydı.

Ama kızın şu anda gerçeklerden başka duymak istediği bir şey yoktu. Gidecekti, arkasında ailesini geride bırakıp gidecek ve onları mutsuz zamanlara, utanca ve kırgınlığa gömecekti. Ellerini kulaklarına kapadı, bunları duymak istemiyordu. Kulakları uğulduyordu, adam bir şeyler söylüyordu, ikna etmek için güzel şeyler sıralıyordu, hep duymak istediği şeyler ağzından çıkıyordu ama kız bunları duymaktan dehşetle kaçınıyordu.

"İleride evleniriz."

Bu ileride mahşere mi kalacaktı?

"Sen aklını kaçırmışsın," diye bağırdı sonunda, boğazı düğümlendiği için sesi güçlkle çıkıyordu. Yanakları utançla kızardı. Hızla üstünü başını düzeltti ve titreyen ellerini şakağında dolaştırırken yeniden kayıtsız ve normal görünmeye çalıştı. Gerçeği anladığında, kendisini çok çaresiz hissetti. Bazı şeyler hiçbir zaman tamir edilemeyecekti. Adam onu tutkusıyla kandırmıştı, ilk günkü gibi baştan çıkarıp istediği kıvama getirmişti. Ona karşı ilgisiz olduğu tezini çürütmüştü.

Başını kaldırdığında adamın tutkulu bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı ama yüzündeki tüm arzu izlerinin silinmiş olduğunu gördü. İfadesi yeniden sertleşmişti. Kız onun bu kontrolünden nefret ediyordu. Birkaç yıldır tüm dünyası başına yıkılmışken onun bu şekilde etkilenmemiş olabilmesine sinir oluyordu. Onun için acı çekiyordu, çektiriyordu, istemediği bir adamın karısı oluyordu. Bu adam ne zaman bir şeyler hissedecek, sahip olduğu yıkımı ne zaman görecekti?

"Hadi gidelim buralardan. Söz veriyorum. Her şey düzelecek."

Kızın şaşkın bakışları altında elini tutmaya çalıştı ama kız ondan uzaklaştı. Başını iki yana sallıyordu. Onu rahatlatmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ağlıyor ve susuyordu.

"Yiğit abimle konuşacağım," dedi sonunda adam. "Bizi anlayacağına eminim."

"Neyi anlayacak, metresin olmamı mı? Konuşmayacaksın kimseyle,"

"Yiğit abi..."

"Hayır!" Gözlerindeki panik ve aşağılanmayı görebiliyordu. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Onun itirazına kızan adamın çelik bakışları, gözlerinin içine dikildi ve dimdik durdu. "Tüm sorumluluğu üstleneceğim, korkmana gerek yok."

Kız başını salladı. "Buna gerek yok," İki masum çocuğun ahını almayacak, onları babalarından etmeyecekti. Bir kadının mutsuzluğuna sebep olmayacak, gözyaşlarına yeniden tanık olmayacaktı. "Bitti, git artık," dedi arkasını dönerken, adam onu kolundan tuttu ve bu sefer gitmesine izin vermedi.

"Seni seviyorum."

Bacaklarının titremesi, gözlerinin ıslanması ve göğsünün sıkışması aynı anda oldu. Yer ayaklarının altından çekiliyordu, ona ilk defa net bir biçimde sevdiğini söylüyordu. Her şey için çok geç olduğu anda, başını iki yana salladı. "Seni tanıyorum Teoman Paksoy, kibrinle savaşırsın, gururunla oynayırsın. Kaybetmeyi sevmezsin. Beni istemiyorsun. Ben sadece kazanacağın bir diğer oyunum çünkü zoru seviyorsun."

Adamın çenesi kasıldı. Bunu nasıl söylerdi, oyun olsaydı bu kadar yıkılabilir miydi? "Yeter," diye ters bir şekilde lafını kesti. Bunları düşündüğü için onu akli başına gelene kadar sarırmak istiyordu. "Az önce olanlardan sonra, bana karşı ilgisiz olduğunu iddia edemezsin."

Haklıydı, yalanlamasının hiçbir manası yoktu zaten inandıramazdı. Islak yaşlarla kaplı gözlerinde ve yumrularla dolu boğazında sıcak bir baskı hissetti. Gözleri, kızın yüzünde bir cesaret arıyordu ama her şeyin kendi suçu olduğunu belirten o acı kendini bir aptal gibi hissettiriyordu.

"Bir kere kaybetmeyi göze alamıyorsun değil mi? Benim hayatım senin oyuncağın değil, karın, çocukların, kumarhanen... Peki bu hayatın neresine sıkıştırıracaksın beni, oyununa, yatağına ve hırsına mı?"

"Sen hâlâ büyümemişsin," dedi sert bir şekilde. "İnsanların geleceği senin parmağında oynatabileceğin bir küre değil, ben dürüstüm asıl sen oynuyorsun. Bana zaman ver diyorum, çözeceğim diyorum her şeyi elimi saklatarak düzelteceğim demiyorum."

Erva onun haklı olduğunu biliyordu ama haklı olduğunu duymak istemiyordu. "Seninle gelmek istemiyorum." Sesi titredi ve kontrolünü

kaybetmekten korktu. Ağlamayacaktı, peşine takılıp bir ömrü heba etmeyecekti. "Bu raddeye gelmemi sen sağladın. Ne yaparsam yapayım tek başıma kurtulamıyorum senin batağından. Yaptığın şeyden dolayı kendimden de nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden dolayı asla affetmeyeceğim kendimi de seni de."

Her bir sözcük tokat gibiydi, adamın bakışları öyle yoğun, öyle kırıgındı ki istediğini elde etmişti işte, madem istemiyordu arkasını dönmesi gerekirdi ama yapamıyordu.

"Kendini iyi hissettirecekse benden nefret edebilirsin ama bu evliliği yaparak kendini mahvetmene izin vermeyeceğim. Birlikte yaşadığımız şeyin bununla ilgisi yok, sen uçuruma bile bile yürüyorsun, dur artık."

Adam bunu söylerken, kız kontrolünü kaybetmemek ve hıçkırarak ağlamamak için ellerini yumruk yaptı. "Bedenime söz geçiremiyorum, bunu her zaman belirttim. Seni arzuladığımı kanıtlamış olabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Aklım başımda. Sen hâlâ evli bir adamsın, düşüncesiz bir kumarhane züppesisin."

"Ben aşkın için yola çıktığın gün de bu saydıklarının içindeydin, seni kandırmadım. Kendi ayaklarınla gelirken aklın neredeydi?" Kız hakaretlere karşı sessizdi çünkü adam haklıydı. "Ben buydum, buyum."

Aralarındaki sessizlik sağır edici boyuttaydı. Adamın öfkeden sarsılan yüzü taş gibiydi ama kadın bir an için gözlerindeki öfkeyi gördü, öyle keskin bir öfkeydi ki şimşek gibi düştüğü yeri yakacağa benziyordu. Çok ileri gittiğini fark etti ama istese de sözlerini geri almak için artık çok geçti. Birbirlerini çok kırmış, çok incitmişlerdi, asla affedilmeyecek sözlerle içlerini yaralamışlardı.

Teoman ona doğru tehditkâr bir adım atsa da kaçmadı, olduğu yerde kaldı ve adam ona baktı. O kadar derin ve yorgun bakışlardı ki bunlar, içini delip geçiyordu. Göğsü daraldı. Kontrol etmeye çabaladığı yaşlar, yanaklarına süzüldü.

"Artık konuşacak bir şey kalmadı, ben kararımı verdim, seninle gelmiyorum Teoman, düğünden vazgeçmeyeceğim."

"Çok pişman olacaksın..." dedi adam acılı bir sesle. "Herkesin hayatını mahvedecek senin bu kibrin." Kız kasılmıştı ya da sadece adama öyle gelmişti, çünkü gözlerine baktığında, bakışları hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini göstermekteydi.

"Git..." dedi hırlayarak, "Bir daha sakın karşıma çıkma."

"Eğer bir gün bana ihtiyacın olursa o gün yanında olacağım. Bundan

yıllar sonra ya da günler sonra, gece ya da gündüz tek bir telefon yeter yanına gelmem için. Neden, niçin diye sormam seni alır giderim.”

“Başkasının karısının yanında olamazsın.”

“Sen kibir ve gurur yapamayacağım kadar değerlisin Erva, bunu hâlâ anlayamadın. Ne zaman ihtiyacın olursa ben hep yanında olurum. Sadece şunu bilmeni isterim, teklifimi reddettiğin için pişman olacaksın, üzülecek ve üzeceksin ama bu bir tehdit değil, sadece kaybettiğin geleceğimiz olmayacak aynı zamanda umudun da olacak. Pişmanlıktan nefes alamayacaksın.”

“Bitti mi?”

“Bitti.” dedi adam kırılgan sesiyle, artık onu hiçbir çabasının ikna edemeyeceği açıkça ortadaydı. Omuzları çökmüş şekilde arkasını döndü ve bir kez daha bakmadan gitti. Gidişini izledi Erva, bitişini, yanaklarından akan yaşların yüzünü ıslatışını hissetti. Damarlarına öfke pompalanıyordu. Kalbi ve bedeni ona aitti. Bunu henüz fark etmemiş olabilirdi ama er ya da geç fark edecekti. O ana kadar çok sinirliydi ve bir dakika daha orada kalmak istemiyordu. Onu bekleyen düğün evine gider gitmez verdiği kararında ne kadar haklı olduğunu anladı, Teoman sonsuza kadar hayatından çıkmadan bu yıkım bitmeyecekti.

Düğün sade ve sorunsuz geçti, yerinden hiç kalkmayan suskun gelin ve sürekli misafirleriyle ilgilenen yorgun damat, herkesin rahatlığını üzerine görev edinmiş kalabalık bir aile ve sürekli gözlerini üzerine düşürmüş bir abi ve abla. Baş ağrısıyla tebelleşen Erva, artık evli bir kadındı. İşte sonunda her şey bitmişti.

Balayı için aslında hevesi yoktu ama âdet yerini bulsun diye Nadir'in yaptığı ayarlamalara karşı çıkmadı. Sonuçta adam bu düğün için hem çok özenmiş hem de heyecanlanmıştı. Türk Havayollarına ait bir jet ayarlayan Yiğit abisi sayesinde, Phuket Adası'na uçtular. Erva Yiğit abisinden dolayı jetlere alışıkta ancak Nadir daha önce hiç özel uçakta yolculuk yapmadığından dolayı yol boyunca heyecanlı ve meraklıydı. Yiğit abisinin jestiyle adamın yorgun bedeni az da olsa kendine gelmişti. Lüks ve özel ilgi hoşuna gitmiş gibiydi. Ana kabinin genişliği, yerdeki kaliteli halısı, geniş koltuklarıyla rahat döşenmiş bir salonu andırıyordu. Dilediklerinde dinlenmeleri için bir yatak odası ve hemen yanında küçük bir banyosu bile vardı. Erva kendini hiç iyi hissetmiyordu hem ruhen hem de bedenen

iyice tükendiğinden biraz kestirmek istediğini belirterek odaya girmiş, kendini yatağa atarak içi dışına çıkana kadar ağlamıştı.

Artık evlenmiş bir kadındı. Parmağına kalın bir halka, ömrüne yağlı bir urgan geçirmişti. Tamam Teomandan kendini sonsuza kadar koparmıştı ama peki ömrünü bu acıdan nasıl koparacaktı? Hıçkırıkla bükülen dudaklarını ısırırken, dalgın dalgın parmağında çevirip durduğu yüzüğe baktı. Bir evlilik ve aşk uğruna yaptığı hatalar geleceğini mahvederken tekrar hata yapmamak için mantık evliliği yapmış ama şimdi bunun mantıklı gelmeyen huzursuzluğu içini rahatsız ediyordu. Başkasının karısıydı, bu gece de kadını olacaktı. O imzayı attığı andan beri bir şeyler değişmişti. İçi ölmüş gibiydi, hevesi, umudu, yaşama dair ümitleri silinip gitmişti. Kendini iplerine sımsıkı bağlanmış kukla gibi hissediyordu, ipleri kimin elindeyse artık onun için oynayacaktı. Bu ürkütücü düşünce pişmanlık çığlıklarını yüreğine saplıyordu. Sadece onun karısı olmakla kalmamıştı, bütün benliğini tanımlayamadığı bir şey kuşatmıştı.

Korku.

Akşamüstü geç vakit Phuket Adası'na indiler. Erva ağlamaktan yorğun düşünce ve tüm bu düğün ve nişan döneminde kendini paralayınca, hâliyle yolculuğun yarısında sızıp kalmıştı ve onu uyandırmak için odaya gelen Nadir yanağından öperken, "Neden üzgünsün bu kadar?" diye sormuştu. Çiçeği burnunda damat olarak bu olay onu hayli üzmüştü.

Erva ağlamaktan şişmiş gözlerini aralarken, "Geldik mi?" diye sordu.

"Ağlamışsın yine."

Kız umursamazmış gibi, "Keşke uyandırsaydın." dediğinde adam dişlerini sıkmış ama bir şey söylememişti. Aşksız evlilik yapan kadınların farklı olduğunu biliyordu, ama kocasına bu kadar ilgisiz ve soğuk davranması canını sıkıyordu. En azından evlendiğine pişman olduğu yüzünden okunmasını isterdi ama kadın duyulmadığını umarak içine çekilip durmaksızın ağlamıştı.

Erva Nadir'den farkında olmadan uzaklaşıyordu ve adam bunu gözünden kaçırmıyordu. Oysa onlar daha bu öğlen evlenmişti ama akşamına kız pişman olmuşçasına mutsuzlaşıyordu. Nadir eline uzanınca, Erva titredi ve onun tutuşuyla irkilirken bedeni gerginleşti. Yine korkulardan bir salıncak yaptı ve geceyi onunla geçireceği fikri tüm dengesini hızla sallanmış gibi altüst etti. Bakire bir kız değildi, cinselliğin her aşamasını bilmekteydi ama şu anda onun yanında çocuktan farkı yoktu. Ona dokunma düşüncesi bile içinin buz tutmasına sebep oluyordu. Ona bakire

olmadığını söylemiş, adam da bunu anlayışla karşılamış, insanların bedeninde özgür olduğundan bahsetmişti. Ama zaman yaklaştıkça genç kız ürkemeye başlamıştı. Arkadaş olarak iyiydiler, güzel anlaşıyorlardı ama arkadaşlıkla evlilik hiç anı şey olur muydu? Hem sevmediği bir adamla şeyden... şeyden sonra yüzüne nasıl bakardı?

Kızın elini dudaklarına götürdü adam ve Erva soluksuz kaldı, avucundan parmaklarını çekmemek için kendini zorladı. Nadir heyecanlı yüzüne bakar bakmaz, "Hiç yorgun durmuyorsun?" diye homurdandı kız.

"Sen yorgun musun?"

"Hâliyle. haftalardır at gibi koşturup durdu ablam beni, mükemmel olsun istedi düğün ve hakkını vermeliyiz başardı."

"Çok doğru, ona ne kadar teşekkür etsek azdır."

Herkesin dilinden düşürmeyeceği şahane bir kır düğünü olmuştu, magazin dergileri için özel fotoğraf çekilmiş, gazeteler için demeçler verilmişti. Tüm bu ilgiye alışık olmayan Nadir bile sıkılmadan gayet iyi yönetmişti krizi. Dışarda hava ılıktı. Uçaktan indiklerinde formaliteler hemen tamamlandı. Havaalanının dışında siyah bir otomobil ve otele götürmek üzere bir şoför onları sabırla beklemekteydi.

Erva her an geriye dönüp ayakları kıcına vurarak kaçmak isteyebilirdi. Araca binerken gerginlik biraz daha fazlalaştı. Aradaki sinir bozucu sessizliği hafifletmek için konuşan Nadir'in aldığı tepki kızın dalgın dalgın camdan dışarıyı izlemesine sebep oldu.

"Bu gece için mi bu kadar dalgınsın?" Düşüncelerini bu kadar iyi okuması genç kıızı öfkelenirdi, onu açık kitap gibi okuması da açık açık sorması da hoşuna gitmiyordu.

"Sen değil misin?"

"İkimizde bakir değiliz, değil mi?" dedi adam arsız bir imayla, kızın gözleri iri iri açılırken adam elini yavaşça onun dizine koydu. Erva irkilererek cama döndü ama o eli dizlerinden itmedi. İtemezdi, buna hakkı yoktu. Gözleri doluydu.

Bacağını hafif bir baskıyla sıkıan adam "Aşkım, lütfen sakinleş." diye uyardı ve kız ağlamak için genişleyen burun deliklerini sıkarken, "Benden bu kadar korkma." demesiyle yutkundu. Ona *aşkım* demesi midesini bulandırmıştı, bu sözü Teoman'dan o kadar çok beklemiş ve duymamıştı ki işte bu içini acıtmıştı. Tek bir kelime nasıl bir insanı darmadağın ederd, dokunmasından daha fazla hem de... İri bir hıçkırık yutmuştu.

"Senin de dediğin gibi ben bakir değilim, korkmuyorum!" dedi Erva

gözlerini kaçırarak, sesi soğuktu. "Sadece özgürlük içinde geçen hayatımın bir anda kapana kısıldığını sanarak gerginlik hissettim, aşırı tepki göstermiyorum sadece standartlarım ve konfor alanım istila edilmiş gibi huzursuz hissediyorum."

"Sen ciddi korkuyorsun." dedi adam samimi sesiyle. "Allah'ım Erva... Bunu yalanlamak senin için işleri kolaylaştırmaz, seni üzmem. Canavar değilim, senin kocam. İstemediğin sürece sana dokunmam."

Kız adamın yüzüne hiç bakmadı, hâlâ camdan akıp giden trafiği izliyordu. "Pekâlâ bu işi senin için kolaylaştırmaya çalışacağım."

Adam kaşlarını daha da çattı. Bu soğuk ifadeyi ve lütfeden tavrı sevmemişti. "Benim için kolaylaştırmak mı?" Yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. Arkasına yaslandı ve homurdanarak tıpkı karısı gibi camdan dışarı baktı. Aracın bir ucunda o, diğerinde ise Erva duruyordu, aralarına bir kişi rahat bir şekilde oturabilirdi.

"Böyle iş ortakları gibi mesafeli mi takılacağız daha ilk günden?"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Harika," dedi adam sitemle, biraz da sesi yüksek çıkmıştı. "En azından biraz samimiyeti hak ediyorum Erva, bu balayı için tüm imkânımı ayaklarına serdim."

İçinde zerre suçluluk duygusu titremeyen Erva, "Bu iyiliği ben istemedim," dedi, Allah'ım daha ilk saatinde kavga mı ediyorlardı!

Ona dönen ve her an etini çimdirecekmiş gibi duran adam, "Benimle konuşurken sesinin ayarına dikkat edersen sevinirim," dedi dişlerini sıkarak, elini çenesinde gezdirirken sakinleşmek için ve kısıp bir sesle küftetti. Sabırlı olmak için birkaç soluk aldı. "Bana karşı saygılı ol. Bunu önemserim."

Bir anda gerginleşen ve öfkeden sertleşen adama karşılık vermedi. Aracın içi de bu ülke gibi çok sıcak olmaya başlamıştı, kız boğuluyordu. Sanki nefes alamıyormuş gibi duran kocası da gömleğinin düğmelerini açmış, dizindeki elini sıkıntıyla tıkrdatıyordu. Adam kolunu kaldırıp parmaklarını saçlarında dolaştırınca, bedeninin kokusunu duyumsadı, başını yana çevirdi. Bundan sonra bu tenin kokusu, onun evinin ve teninin her yanına sinecekti. Adamın kokusuna katlanamaz anında gerginleşirken, neredeyse elektrik direği gibi uzun olan bu güçlü uzuvların bu gece ona sahip olacağını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bacakları titriyor, elleri terliyor, karnı acıyordu.

Sıkıntıdan ensesindeki topuzu ıpsıslak olmuştu. Üzerindeki giysi

Türkiye mevsimi için iyiydi ama burası için çok kalın gelmeye başlamıştı ya içi daraldıkça terliyordu ya da cidden bu ülke geceleri bile yakıyordu.

Adam uzandı ve dizlerinin üzerinde duran elini avucuna alarak sık-tı. Erva nefesini tuttu, gözlerini sımsıkı kapadı. Bir saat sonra balayını geçirecekleri otele yaklaştılar. Otel dediğinde, onu beş yıldızlı insanların süslediği ve üst üste olduğu bir yere getireceğini sanmıştı ama yanılmıştı.

Butik otelin bir pul tanesine benzeyen uzun bir kumsalı vardı ve denizin üzerindeki yakamozlar beyaz bir tül misali parlıyordu. İki katlı vil-lalar olarak tasarlanan ve her biri diğerine belli bir mesafede konumlan-mış olan otelin her biri balayı süiti olarak kiralanıyordu. Sahile sıfırdı ve bahçelerinde bambu şezlonglar mevcuttu. Sağ tarafta ise midi boy havuzu vardı. Ferah ve çekici görünüşü beyaz ve mavinin, yeşilin içine saklanmış hâliydi.

Çevresi Hindistan cevizi, adını bilmediği ama sık sık denk geldiği ağaçlarla çevriliydi. Aracın camını açarak gözlerini kapadı. Eve yaklaştıkça havadaki deniz ve orman kokusu keskinleşiyordu. Araç durduğu an bahçede beliren bir vale, üzerinde kusursuz bir takım bulunan şef garson, katlardan sorumlu bir hizmetkâr mevcuttu.

Nadir heyecanla şoföre bir şeyler sorarken, Erva içinde bir şeyin dü-ğümlendiğini hissetti. Bu ev şimdi canlı canlı gömüldüğü yer mi olacaktı? İnsanın kendi ölümüne gitmesi ve mezarına kendi girmesi ne kadar aca-yipti. Nadir kemerini çözdü, aşağı inip arka kapıyı açarak nazıkçe karısına elini uzattı. Erva onun elini tuttuğu an soluğu kesildi. Etrafa bakınırken ne olduğunu anlayamadan ayakları yerden kesildi. Ufak bir çığlıkla el-lerini kocasının omzuna dolarken, Nadir dudaklarına buse koyarak şaş-kınlaşmasına sebep oldu ve nefesini kestiği karısını alarak, "Bu âdeti çok sevdim," dedi. Sabırsızca eve yöneldi. Uzun bacaklarıyla yolu kısaltırken kollarındaki kadın oyuncak bir bebekten farksızdı. Denizden gelen rüz-gâr saçlarını havalandırıyor, tuzlu kokusu soluğuna karışıyordu. Bugüne kadar böyle güzel bir yer görmediğini düşündü Erva, bu güzelliğin tadına bile varamayacak kadar tedirgindi.

"Beğendin mi?"

"Muhteşem." dedi dürüstçe. "Ben hep gemiyle gidilen adacıklardan bir yer sanıyordum ama burası karadan ve denizden harika bir hazine."

Bu itirafla keyiflenen Nadir cam panellerin açıldığı sütunlu terasa doğru yürümeğe başladı. Girişi geçince kızı yere bıraktı ve onlarla tanış-mak için hazır bekleyen çalışanlara selam verdi.

Saygıyla, "Hoş geldiniz efendim," dedi liderlerine benzeyen şef garson.

"Sen odaya git ben giriş işlemleri için formu doldurmalıyım," dedi liderle birlikte masaya yönelirken Nadir, o sırada bavulları da odalarına çıkarılıyordu.

"Buyurun efendim, buradan."

Erva sinirli adımlarla genç kadını izledi, geniş camlı duvarların önünden geçti.

Tüllerin camdan uçtuğu ev ferah döşenmişti. İçerisi serindi. Kaliteli granitlerle döşenmiş bir hol, evin önündeki terasın ahşap yeriyle birleşiyordu. Kemerli alçı kapılardan, buz beyazı duvarlar, yumuşacık ve temiz halılar, etrafa huzur veren nazar boncukları, başka bir kadının aklını başından alabilirdi. Berjer ve koltuklar beyaz döşemeydi. Ateş böceklerinin ve çekirgelerin resitali kulağını çınlatıyor, açık kapılardan denizin sesi duyuluyordu.

Holün bir ucundaki basamaklarla üst kata çıkılıyordu. Merdivenin başındanki basamaktan mutfak bölümü görünmekteydi. Burada yemek masası ve bar tabureleri vardı. Mutfak mobilyaları sade olmakla birlikte zarif ve evin diğer tasarımlarına hayli uygundu. Merdivenin başında iki büyük oda vardı ve biri kocaman bir yatak odasına açılıyordu. İçeride direklerinden tül sarkan, sineklik olarak cibinlik kaplanmış dört sütunlu büyük bir yatak vardı. Fransız camlar neredeyse duvarı kaplamıştı. Uzun pencerelerden salınan sade beyaz tüller nazlı bir gelin misali rüzgârla sevişiyordu.

Halı kaplama odanın yatağının örtüsü bile beyazdı.

"Her şey kullanıma uygun hale geldi efendim, özel bir isteğiniz ya da eksik gördüğünüz varsa hemen yerine getirelim."

Erva utangaç bir sesle, "Duş almak istiyorum," dedi oda hizmetlisine.

"Jakuzi Nadir Bey'in emri ile önceden hazırlandı efendim."

Boynuna çapraz astığı çantasını çıkaran Erva onu yatağın üzerine attı.

Odanın her yanına beyaz güller saçılmıştı, üzerine basarak cama yaklaştı.

"Dilerseniz şimdi, dilerseniz duş aldıktan sonra bavullarınızı yerleştirebiliriz efendim."

"Şimdi yerleştirin, ayakaltında olmanızı istemiyorum," dedi, kadının sesini kabaca kesen adam. Bu kabalığıyla Erva utanarak arkasını döndü ama Nadir ona bakmıyordu bile, tüm dikkati kaşları çatık hâlde

kadıneydı. Tüm öfkesini elin garibinden çıkaracak gibiydi. "Jakuzi hazır mı?"

"Hazır efendim."

"İşini bitirince aşağı inebilirsin," dedi kadına bir kez daha kabaca, kız valizi çekerek giysi odasına sürüklerken adam karısının yanına gelerek kollarını beline doladı ve elleri arasında kasılan bedene aldırmadan, "Şu aptal şey gidince duşa girer, biraz rahatlarsın." diye homurdandı.

"Nadir," diye çıkıştı Erva, "Kadına hakaret edecek kadar kudretli görme kendini, sonuçta herkesin yanında götüreceği bir avuç toprak."

Adam bir anda toparlanarak, "Affedersin, sanırım biraz gerginim." dedi suç bastırarak, bu terbiyesizliğinin bahanesi olamazdı ama Erva da uzatıp hır çıkarmayacaktı.

"Belli oluyor." diye azarladı sadece, zaten gergindi bir de adamın bu değişik hâli onu daha fazla germekteydi. Yoksa hep böyle umursamaz, düşüncesiz ve kaba biri miydi? Yoksa... Erva bunu nasıl görememişti. Eğer adama bir kere gerçek anlamda baksaydı görürdü ama ne zaman bir araya gelseler, Erva hep dalgın adam ise sessizdi.

Lanet olsun evlendiği adamı tanıımıyordu. Neye kızar, neye sevinir, neyle mutlu olur, neye üzülür bilmiyordu. Hırçın mıydı, agresif miydi, anlayışlı mıydı, fedakâr mıydı yoksa egosu yüksek bir megaloman mıydı? Ona hangi yüzüyle yaklaşmıştı? İlişki sorumluluk alabilmekti, eğer bir evliliğin, kişinin, ilişkinin sorumluluğunu alamayacaksa kişi başkasının sunduğu sürece başarım umuduyla talip olmamalıydı. Evlenip bekar hayatını yaşama beklentisiyle başka hayatı paylaşmaya söz verirse, eşinin duygusal ihtiyaçlarına duyarsızlık sağlardı, hal böyle olunca evlilik külfetleri ileriye gitmezdi. Biri diğerine karşı kendini sorumlu ve yeteri kadar uyumlu hale getirmezse o evlilikte ya da ilişkide çatışmalar başlardı.

Erva her ne kadar sonucunu düşünmese de Nadir de gözü kapalı duygularına yenilerek bencilce hareket etmişti. Şimdi her şey için geç olan bu süreçte düşünüyordu da hayatına alacağı kişinin ilişki sorumluluğunu taşıyıp taşımadığına dikkat etmeyen tek kişi kendi değildi. İlişki süreci her ne kadar tolere edilip süreci denetlense bile evlilik sorumlulukları ağır bir anlaşmaydı. Ruhsal ve bedenlen gerçekleştirecek süreç bunun üzerine şekillenecekti. O yüzden bir evliliği yürütmek için kendi olgunluğuna erişmiş biriyle beraber olmak gerekiyordu çünkü daha kendini yetiştirememiş biri ilişkiyi nasıl yetiştirebilirdi. Erva hayatın kendini olgunlaştırdığını sanırken duygusal bireyselliğinin hâlâ bencil ve bazı durumlarda başına

buyruk olduğunu keşfettiği an, bir evlilik için yeterli olamayacağını anlamıştı ama çok geç kalmıştı.

Özgün kızı kollarından salan adam yorgun bir tavırla yatağın kenarına oturdu. "Sanki ne kadar yürürsem yürüyeyim varamayacakmışım gibi."

"Anlamadım."

"Aramıza ektiğin mesafe, gözle görülecek kadar yürüyerek kat edilemeyecek kadar uzak gibi. Ya ulaştığımda geç kalınacak kadar tedirgin ediyor ya da hiç başlamazsam kaybedeceğimi düşündürecek kadar korkutuyor. Hangi düşünceye tutunsam ürkütüyor beni."

"Bir kalbi kazanmak ile kaybetmek arasında ince bir çizgi vardır, üslup ve sabır kadar saygı da olmalı. Seni korkutan beni de korkutuyor ama aynı zamanda beni dehşete de düşürüyor çünkü güvendiğime gücendim, imrendiğimden öğrendim, insanın sevgiyle kimseyi iyileştiremeyeceğini, dürüst olmayanın sadık kalamayacağını bu çağımda öğrendim."

Ayakkabılarını çıkaran adam sırt üstü uzandı. Ellerini başının altında kavuşturdu. Gözlerini sıkıca kapatarak elini yüzünde gezdirdi, Erva'nın şaşkınlıkla kendisini izlediğini görünce, yüzünü alaycı gülüşü kapladı.

"Korkma sana hemen soyun demeyeceğim. Allah'ım yüzündeki şu dehşet ifadesini siler misin?" Ona tatlılıkla sataşırken şakacıydı ama sözleri ve gözleri aynı telden çalmıyordu. Biri tatlılıkla sataşırken diğeri iğneliyordu.

"Nadir neyin var senin? Sesin gülüyor, gözlerin dövüyor." derken öfkeyle baktı ona, bu kadar kaba olması hoşuna gitmiyordu.

"Bir şeyim yok, asıl senin neyin var, bugün her hâlim sana batıyor." Kızgınca yataktan kalktı. "Sanırım ikimizin de rahatlaması için duşa ihtiyacı var."

"Önce sen gir,"

Beklenti dolu adam ona sert bir bakış attı. "Birlikte girmeyecek miyiz?"

"Hayır elbette," dedi kadın dehşet bir sesle. "Daha yanında o kadar cesur olamam, tensel birleşmeye bile hazır değilken ruhsal talepler için bu kadar hızlı hazır olacağımı sanmıyorum."

"Yapma Erva, giydiğin bikiniler doğduğun günden daha seksi duruyordu."

Bikiniler mi? İyide onunla hiç denize gitmemişti ki! Adamın bu sözlerine kafa yoramayacak kadar dehşete kapılan Erva, "Lütfen mahremiyet göster, henüz hazır değilim diyorum." diye rica etti.

"Kimseye zorla sahip olmadım henüz," dedi adam dişlerini sıkarak "Git düşün al ve sakinleş."

Kız titrek bir tutumla banyonun kapısına yönelirken, durdu ve ağzında sözlerini geveledi. Bunu gören adam, "Git Erva, içeri girmeyeceğim, için rahat olsun." diye teminat verdi.

Önce ablasını arayıp otele geldiklerini belirtti, sonra telefonu komodin e koyup kıyafet odasına yöneldi. Hizmetli kızın çekmeceye yerleştirmeye başladığı kıyafetlerden alıp kendini banyoya kapadı. Her şeye rağmen sakinleşmenin yolunu buldu. Soyunup sıcak suyun artına girmek nefis bir şeydi. Rahatlatıcı ve enerji vericiydi. Oda hizmetlisi el çabukluğuyla önce banyoya ait valizini açmıştı. Ablasının bugün için sipariş verdiği her şey buradaydı. Mobilya raflarda çeşitli kokular, losyonlar ve ihtiyacı olan yatıştırıcı masaj yağları mevcuttu.

Jakuzi yerine duş kabinini kullanmayı tercih etti çünkü keyif çatıp kokulu jeller içinde ona kendini sunmayı henüz düşünmüyordu. Saçlarını yıkarken başına masaj yaptı, üzerinden akan suyla gevşemeye çalıştı. İçi sıkılsa, sürekli kendine küfretse bile önünde uzanan geceyi düşünmeye cesareti yoktu. Bedenini yıkarken, yatak odasından birtakım sesler geldi, biraz sonra kapı tıklayınca donup kaldı. Gelmeyeceğini söylemişti. Ensesine balyoz vurulmuş gibi sarsılırken, yüreği ağzına geldi. Kapıyı kilitlemediğine pişmandı. Hızlı hızlı solurken gözleri kapının kolunda dondu kaldı. Köpüğü sönmeye başlayan lifi göğsüne tutarak, "Söz vermiştin," diye bildirdi.

"Yemek için ne istiyorsun, onu soracaktım." dedi adam, sesi sakindi.

"Birazdan çıkıyorum, kendine ne istiyorsan bana uyar."

"Deniz mahsulü olur mu?" diye soran adam, "Ya da boş ver ağız kokusu bu gece isteyeceğim son şey, sebze ve et olsun," diye kararını değiştirdi. Dişlerini sıkarak sabırsız bir soluk alan kız "Uygundur," diye hırladı.

"Yemekler uzun sürecek gibi garson otelden geleceğini belirtti."

"Tamam."

"Yardıma ihtiyacının olmadığına emin misin?"

"Evet," dedi tüyleri diken diken olurken bakışları kapının koluna kayd. Ağır ağır eğilmesini nefesini keserek izledi ve sonra kapı kolu kalkarak adamın elinin çekildiğini belirtti. "Lanet olsun Erva, ilk gecedен çok

bencilsin." diye sitem eden sesi uzaklaştı, ardından yatak odasının kapısının çarpılarak kapatıldığını duydu. Derin bir nefes aldı. İşi bitip banyodan çıkarak bornozlardan birine sımsıkı sarındı.

Hizmetli kızın giysi odasından çoktan gittiğini fark etti. Odaya denizin sesiyle birlikte gül kokuları doluyordu, yatağın üzerindeki gül yapraklarının şekli bozulmuş, havlular bir kenara savrulmuştu. Belli ki yatakta Nadir'in agresifliğinden nasibini almıştı. Biraz sinek vardı, gece karanlığında sesi gelen sinekler pencerenin önünde uçuşuyorlardı. Oda o kadar sessiz oldu ki kalbinin sesinden sağır olacaktı. Sonra onun kalbinin sesi olmadığına, duvardaki saatin tik takları olduğuna karar verdi. Sesin geldiği yöne bir göz attı. Gece yarısı ikiye geliyordu ve sabahtan beri ağzına bir lokma koymamıştı. Giysi odasına girdi ancak üzerine ne giyeceğine karar veremedi. Normalde uygun olan saten ip askılı seksi gecelikleri giymesiydi ama içinden gelmediği için penye şort takımını üzerine geçirdi ve iç çamaşırı giymedi zaten çıkacaktı gerek yoktu. Yaklaşık bir saat sonra kapı vuruldu. Kalbi gümbürdeyen kız kocasının geldiğini sanarak, "Gel," dedi.

Kapının girişinde genç hizmetçilerden biri duruyordu ve önünde servis arabası vardı. Kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. Genç kadın yemeği masaya yayarken bir servis açtığını görünce, "Nadir Bey yemeyecek mi?" diye sordu.

"Nadir Bey yediler efendim," dedi kız gülümseyerek, normalde et yiyecek hâli yoktu, ufak aperatifler ona yeterdi ama günlerdir doğru düzgün yemek görmeyen karnı o kadar acıkmıştı ki bütün düşünceleri bir yana bırakarak sipariş edilen yemeğe başladı. Ordövr olarak kereviz ve ufak bir midye yedi. Onu nefis hazırlanmış lezzetli sebze yemekleri izledi, ete dokunmadı.

Şampanyayı önce kocasının açmasının daha uygun olacağını düşündü ama sonra yatışması gerektiğini akıl etti. Patlamayı bekleyen şişeyi açmak için tirbuşona uzandı ve dikkatle açarak kadehini ağzına kadar doldurdu. İlk yudumu alırken gerginliği son haddini bulmuştu. Elleri o kadar çok titriyordu ki kadehin ilk yudumunu çenesine ve göğsüne döktü. Nadir'in sabrı tükenmiş gibiydi, ilgisizliğine karşı kabalaşmış, haklı olarak tepki göstermeye başlamıştı ve sabırsızlıkla olabilecekleri izlediğinin farkındaydı. Bir saat sonra Nadir odaya girdiğinde şişeyi yarıl原因 Erva açık pencere başında durmuş, dalgınca sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

Arkasını dönmedi. Ayağındaki yazlık ayakkabılar hiç ses çıkarmadığı hâlde onun hemen arkasındaki varlığını hissederek döndü.

“Seni tek bıraktığım için özür dilerim, kayıtlarla alakalı bir sorun olmuş,” dedi onun baygın gözlerini seyrederken uzandı, kızın saçlarını yanağından geriye koyup gülümseyerek üzerine tutkulu bir bakış attı. “Yatmak için hazırsın.”

Yaptığı arsız espriyle kız soluksuz kalırken, yanaklarının kızardığını fark etti, gülümseyerek, “Sakinleş artık, ikimizi de geriyorsun.” diye uyardı.

“Elimde değil, özür dilerim.”

“Özür dilemekten de vazgeç,”

“Tamam.” dedi başını eğerek.

“İstediğin zaman yatabilirsin.” dudakları kasılmış hâlde kadının elinden kadehi alarak, “Bana kendini sunarken hatırlamayacak kadar sarhoş olmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu suçlarcasına. Öyle öfkeli duruyordu ki yüzü, gözlerinden ateş fışkırıyordu adeta, iki saniyede nasıl bu kadar alev alıyor, barut fıçısı gibi dolanıyordu.

“Sadece biraz yatışmaya çalışıyorum.”

“Ama bu uyuşturmaktan öteye gitmez,”

Evet doğru söylüyordu, olan olmuştu artık, ne içindi bu inat ve çaba, onun arzulu bakışlarını üzerinde hissediyor ve koşarak kaçmamak için kendi kendiyi savaşıyordu. İlk damla yanağından kurtuldu, sonra ikincisi arkasından intihar etti ve sinirleri boşalarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Adam kollarının arasına aldı. Sadece sarıldı ve içi boşalana kadarda bırakmadı. “Sanırım ikimizin de bu gece biraz gevşemeye ihtiyacı var,” diyen adamın sesiyle, kolları arasındaki kadın kasıldı ve Nadir bu tutumuna küfrederek ondan uzaklaştı.

“Yarın seni bu hâlde görmek istemiyorum, dinlen ve kafanı topla lütfen.” Anlayışla odadan ayrıldı. Kız arkasından bakakaldı. Saatlerce yatağın üzerinde ağladı ve gözleri kapıda, kulağı en ufak bir tıkırtıya tepkisel tiktikte kaldı. Sabah olmak üzereydi, serin hava ağrıyan bedenini ürpertince çarşıların arasına büzüldü. Nadir gelmedi, gözlerini kapattı. Hıçkırırken hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgundu. Kendi korkaklığı ve onun acımasızlığı genç kızı bitkin düşürmüştü. Artık hiçbir şeye aldırıyordu. Bedeni ağrıyor, burnu tıkanmış ve ağzı kurumuştü.

Sancılı bir güne şiddetli bir baş ağrısıyla gözlerini tekrar açtığında, duvardaki saatin çoktan ikinci vaktine yaklaştığını gördü.

Düğün gecesini tek başına gerçekleştirmişti, hem de sarhoş olarak, ağlayarak ve daha ilk gecedен kocasını kendinden soğutup uzaklaştırarak.

Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu düşünecek zamanı çoktan geçmişti. Kimine göre güçlü bir kadındı, okumuş ve maddi açıdan istediği yere gidip istediği şekilde yaşayabilirdi ama onun bir ailesi vardı, bırakıp gidemezdi, onu seven ve gözünden sakınan bir ablası vardı ondan vazgeçemezdi. Sorumluluklarını düşünerek yaptığı hatayı telafi etmek için geç kalmıştı. Üstelik nereye giderse gitsin Teoman hep peşinde olacaktı bunu göstermişti, onu uzaklaştırmak için evliliğini kalkan yapmıştı ama şimdi o kalkanın üzerine devrilmesiyle soluksuz kalmış, altından hasar almadan çıkmayı başaramayacak kadar da yaralanmıştı

Artık vahlanacak, tühlenecek zamanı doldurmuştu, silkelenmeli ve hayatı bir ucundan tutmalıydı. Madem sorumluluk sahibi olmuştu, o zaman ona her zaman nazik olan ve düğün gününü berbat ettiği hâlde ağzını açıp tek kelime etmeden kendince ona saygı duymaya çalışan bu adama ısınmanın bir yolunu bulmalıydı. Kendine kızarak banyo yaptı, üzerine beyaz bikinisini ve parayosunu giydi. Saçlarını tepesinde atkırıruğu yaptı. Telefona uzanıp bitki çayı siparişi verdi. On dakika sonra otel görevlisi sipariş vermediği hâlde kahvaltısını getirdi ve nazikçe iyi uyuyup uyumadığını sordu. Gazeteleri masanın kenarına yerleştirdi.

"Yatağı toparlayabilirsiniz, nevresimleri değiştirirseniz sevinirim." dedi Erva nazik bir gülüşle, kadın başını sallayarak pikeye uzanırken, yakında çalışanların yeni gelinin dramına kulak misafiri olacağını biliyordu. Çalışan herkes balayı çiftinin yataklarını paylaşmadığını dün gece öğrenmiş olmalıydı, ne acınası bir hâldeydi şimdi herkes ona acıyarak bakacaktı.

Hiç iştahı yoktu, üstelik gece yediği yemeği hâlâ hazmedememişti. Bitki çayına uzandı. Sakinleşmek için ıhlamurlu limonu yudumlarken, berjere oturarak dalgın dalgın haliya baktı.

Uyandığından beri kocasının nerede olduğunu ve dün gece gelseydi olacakları düşünmemeye çalışmıştı. Arasa kızarmıydı? Mesaj atsa kabalık mı olurdu? Toparlanmalıydı, çayını bitirdi, yapacak başka hiçbir iş bulamayınca merakı yeniden depreşmeye başladı. Hem konuşmaları gerekiyordu, dün gece ona hayli anlayışsız davranmış, kocalık haklarını elinden almıştı. O da hâliyle keyifli bir gece bekleyen her damat gibi gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Görevliler odayı temizlerken ayak altından çekilmek için yatak odasından çıkarak salona indi. Camlı kapılar açıktı, temiz deniz kokusuna karışmış yeşilin tılsımı içindeki vicdan azabını biraz hafifletti. Kumlar ona gelmesi için çağrı yapıyordu, ona müthiş görseli sunan tüller hafif hafif uçuşmaktaydı. Terastan geçerek bungolav

şezlonga yöneldi. Üzerindeki parayosunu çıkarıyordu ki, "İyi uyudun mu?" diyen tok sesle sıçrayarak arkasını döndü. Kendine bir eğlence bulamayınca güneşlendiği belli olan Nadir, hemen arkasında duruyordu. Suratı asık, gözlerinde güneş gözlüğü vardı.

Üstünde sadece kısa bir şort vardı. Kılı göğsü düz, adaleli bacakları aralıktı. Elinde bir gazete vardı. Tıraş olmadığı için yüzünü sis şeklinde kara sakallar kaplamıştı. Onu gördüğü an midesinde bir şeyin düğümlediğini hissederek çıkarmak için etek kısımlarını tuttuğu parayosunu bıraktı.

"Tüm gece evde değil gibi sesin çıkmadı!" dedi suçlu bir tutumla, amacı hesap sormak değil merakını gidermekti sonuçta Nadir onun gibi sürekli gezip tozan bir adam değildi, eğlence anlayışının sadece at binmek olduğundan bahsederdi.

Sanki çok umurundaydı dercesine, "Alt kattaki kanepede uyudum." dedi adam bakışlarını üzerinde tutkuyla gezdirerek garip olan ise kızgın değildi, sakın ve anlayışlıydı. Sanki sabaha kadar düşünmüş ve bu şekilde davranmanın daha uygun olduğuna karar vermişti.

"İyi dinlendin mi?"

"Başım ağrıyor," dedi kız dürüstçe, hâlâ yüzüne bakamıyordu, keşke Erva da aşağı inerken yanına güneş gözlüklerini alsaydı da gözlerinin ritimine demirlenemeseydi.

"O kadar içersen olacağı oydu, neyse kahve ve ağrı kesiciyle geçer." Ne kadar anlayışlı konuşuyordu, gerçekten bu kadar düşünceli olabilir miydi? Adam gözlerini biraz fazla omuzlarında ve bacaklarında oyalayınca titredi. Milyonlarca erkeğin karşısına mayolu ve bikinili çıkmış bir kadın olarak tek bir erkeğin karşısında utanç içinde kıvranmasına bir anlam verememekteydi.

"Dün gece anladım ki," diye sözlerine başladı adam, sesinin sakinliğini ayarlamaya çalıştı. Kız başını kaldırdı, "Sen hâlâ bana alışmamışsın Erva, o yüzden üstüne gelmemeye karar verdim."

"Özür..." dediğinde adamın tek kaşı kalkınca, "Elimden gelen çabayı göstereceğime söz veririm."

"O zaman anlaştık." Şekeri eline tekrar verilen çocuk gibi gülümsemişti. Bu da kızın kalbinin ortasına bıçak saplamıştı.

"Anlaştık." dedi çekingen bir sesle.

"O zaman üstüne saldırıp elbiselerini parçalayarak sana sahip olacağım gibi titremekten vazgeç." Adamın sesindeki sertlik ve tavrındaki

dürüstlkle ürperdi.

Nadir sırtını dönerek havuza yürümeye başlamıştı. Şezlonga oturan Erva sıkıntıdan terlemişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Nadir yüzerken uzun uzun ona baktı. İlk defa onun boyunun sandığından daha uzun olduğunu fark etti, uzun kolları ve bacakları ile havuzun bir ucundan diğer ucuna birkaç kulaçla gidip geliyordu. Sakindi. İçindeki sıkıntılara alışmaya başlayarak uzandı ve gökyüzünü seyretmeye başladı. Nadir nasıl bir adamdı, iyi miydi kötü mü, ona söylediklerinden sonra aklı karışmıştı. Ne kadar o şekilde düşündü bilmiyordu, bir ara dalmış olmalı ki birdenbire garip bir duyguyla sıçrayarak uyandı.

Sanki bedenine bir kol sarılmıştı, yanında Teoman vardı. Kokusunu hissetmişti, varlığının sıcaklığını, kulağının dibinde nefesinin tılsımını. Karnını karıncalandıran sesi içini okşamıştı. Midesi kasılmış ve ağlama hissiyle dolan dudakları aralanmıştı. Sonra başka bir koku genzine yayılmıştı. Birden yoksunluk hissiyle gözleri dolup suratı asıldı. Bakışları kurulanırken onu seyreden adama kaydı. Elindeki havluyla dalgın dalgın ona bakıyordu, kaşları çatık gözleri düşünceliydi.

“Acıkmadın mı?”

Yattığı yerde savunmasız kaldığı hissine kapılan Erva toparlandı. “Acıktım, sabah bir şey yememiştım.”

“Biraz yüzmelisin.”

“Canım istemiyor.”

“İstemeli, buraya eğlenmeye geldik. Bütün gün odana kapanamaz ya da uyuyamazsın.”

Bu bir emirdi. Onun sıkıldığını anlayan Erva ayağa kalktı. İçeri girip bir şeyler yemek için hareket ettiğinde, “Üzerindeki parayoyu çıkar,” diye emreden adamla olduğu yerde zınk diye durdu. Ne yürüyebildi ne de ona cevap verebildi. Garip olan sırtı ürperirken verilen emre uydu. Nadir bu itaatten hoşlanmıştı. Kız daha arkasını dönemeden, ayakları yerden kesildi ve adam onu kollarına alarak az evvel çıktığı havuza doğru koştu ve Erva itiraz edemeden, çığlıkları suya batan yüzü sebebiyle suda boğuldu. Derin bir nefesle su yüzüne çıkarken çatık kaşlarıyla kocasına bakıp itiraz etmek istediğinde ona keyifle gülen adam çocuk şımarıklığıyla su sıçratarak şakalaşmaya başlayınca, dişlerini sıktı.

“Bu hâlinde çok çirkin oluyorsun Bayan Çetinel, lütfen umutsuz vaka olmayın.” Erva huysuzca homurdanınca bir daha su attı. “Bu hâliniz ise çok sıkıcı Bayan Çetinel,” dediğinde bir daha su sıçratınca kocasına doğru

atılıp, "Bayan değil kadın," diyerek hırsıyla başını elinin altına aldı ve adamın başını suya sokarak cezalandırdı. Nadir su yüzüne çıkarken onu alabora etmişti ve keyifle kahkaha atarken karısına uzandı. Erva çılgılık atarak kaçarken uzun kolların kısılcasına yakalanmaması imkânsızdı.

"Demek kocana asi oluyorsun."

"Sen başlattın," dedi huysuz bir tutumla.

"Sen de bitirdin mi?" Kızı kucağına alıp suyun içine çekti ve nefessiz kalan Erva su yüzüne çıkınca ona küfretti. Adamın kaşları öfkeyle kalktı önce, sonra gülmeye ve ardından kahkaha atmaya başladı. Yine su sıçratınca Erva da gülererek ona sataştı ve ilk güzel tepkiyi vererek en azından havuzun içinde kısa bir an olsa bile eğlenmenin yolunu buldular. Arkadaş oldukları zamandaki gibi sıcacık hissetti. Duş almak için odalarına çıktıklarında, "Üzerini giyinince yemeğe çıkalım," dedi adam.

"Burada yesek."

"İtiraz edersen seni suya atarım, hem de uyurken," dedi adam ve bu sefer birlikte girelim diye ısrar etmeden duşa girdi.

Gittikleri restoran nezih bir yerdi. Buradaki otel elit kitleye hitap ettiği için çok kalabalık değildi, işte bu iyiydi insan kargaşasını çekecek kadar dirayetli değildi. Yemek sakın geçti, sonrasında araçla otellerine dönmek yerine kocası elinden tutarak sahile yönlendirdi. Yan yana yürürken Erva ona baktı. Elleri elinde, omuzları kolunun hizasındaydı. Duyguları karmakarışık. Sanırım insan acı çekmeye de alışıyordu. Üstelik yatak konusu kapandığı zamanlarda onunla ufak çekişmelerden hoşlanmaya mı başlamıştı. Balayı boyunca el ele gezdiler, bazen birbirlerine sataştılar, bazen eskisi gibi kitaplardan sohbet ettiler. Yemek için sık sık dışarı çıktılar, gece eğlenmek için çeşitli yerlere gittiler ve her gece Erva odada tek, adam ise kanepede uyuyarak birbirlerine alışmak için verdikleri sözü tuttular. Sanki tatile çıkmış iki iyi arkadaştı onlar ve Nadir kıza alışması için zaman verirken aslında ne kadar büyük bir hata yaptığını rahatsızlık dolu uykularla anlamıştı. Her gece ondan habersiz uyuyan kadını izleyip soğuk suların altına girmiş, her sabah huysuz hâlini bastırmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Nadir zorlamadı, istemediği hiçbir şeye itiraz etmedi. Erva da verdiği sözü tuttu, ona ısınmak için elinden geleni yaptı.

Sabahları kahvaltılarını havuz başında ediyor, sonra ya güneşleniyor ya da yüzüyorlardı.

Nadir ne zaman amacını aşarak yaklaşmak istese kız donup kalıyor, rengi kaçıyor, kendini adi bir tecavüzcü gibi hissettiren bu hareketten

sonra adam kıza dokunmaya korkuyordu.

O yüzmeyi çok seviyordu, Erva kitap okumayı ve ikisi de sevdiği şeyi yaparken zaman akıp gidiyordu. Sonra yedi günlük balayı bitti ve karı koca olamayan ikili iyi iki arkadaş olarak evliliklerine ısınmanın yolunu bulamadan, evlerine geri geldiler. Erva güneşten iyice bronzlaştığı için onu evde karşılayan Rose Mina kardeşinin mutlu olduğunu, balayının güzel geçtiğini düşünmüş, ikilinin daha samimi halleri gözden kaçmamıştı. Nadir nazikti, Erva ise daha canlıydı.

Rose Mina ve Yiğit yeni evli çifti daha fazla rahatsız etmemek için evlerine giderken, eşyalarıyla yatak odasının içinde kalakalan Erva yabancı-sı olduğu eve alışmak için işe nereden başlayacağını anlamaya çalıştı. Bu evi kendi zevkine göre dayayıp döşememişti, Nadir bunun için maddi açıdan henüz hazır olmadığını, ileride istediği gibi tadilat yapabileceği kadar para kazanacağını sözünü vermişti ve açıkçası kızın da umurunda değildi. Eşyaları çok eski değildi, kullanışlı ve değerliydi. Büyük bir çiftlik evi de değildi, dört odası iki büyük salonu mevcuttu. Nadir genelde ahıra ilgi gösterdiğinden ev son planlarının arasında kalmıştı. Geçim sıkıntısı çekmiyordu ama büyümek için atlara yatırım yaptığından elinde çok parası da olmuyordu. Balayı bile onun bütçesini hayli zorlamış olmalıydı. Ona cidden haksızlık ediyordu. Nadir dürüst bir emekçiydi ve doğduğundan beri (Türkiye'ye gelme serüvenleri hariç) maddi açıdan hiç sıkıntı çekmeyen Erva bunu anlayamamıştı, nasıl olmuştu da bu kadar kör olabilmişti.

O anda beline dolanan kollar korkuyla sıçratırken ayaklarını yerden keserek onu yatağa yıktı ve kızın homurdanan yapısına bakmadan üzerinde yükselen Nadir keyifle gülümsedi.

"Valizleri açacaktım," dedi kaçamak bir tutumla kız gözlerini kaçırırken.

"Valizleri sonra açsak," dedi üzerine yükselirken istekli adam, bacaklarını dizleriyle araladı ve istediği yerin neresi olduğunu tatlı baskısıyla belirtti. Erva nefessiz hâlde niyetini bozan kocasına bakarken üzerinden itmekle, gözlerini kapayıp kollarını boynuna dolayıp kadınlık görevini yerine getirmek arasında kaldı. Ve olması gerekene razı oldu. Gözlerini kapadı, adam mutluluk içinde gülümsedi. Dudaklarına sokulduğu an kapı tıkladı. Huysuzlanan adam başını kaldırırken, "Ne?" diye gürledi.

Erva korkuyla sıçrayarak gözlerini açmıştı. Kapının girişindeki ses, "Efendim Doru tayın sancıları başladı," dediğinde, atından gelen haberle karısını bile unutan Nadir kendini dışarı atmış ve Erva farkında olmadan

korku dolu derin bir nefes almıştı. Titreyen elini terlemiş yüzünde gezdirirken, artık ondan kaçamayacağını anladı. Kendine sakinleştirici birkaç ilaç almak için evden sessizce çıkıp eczaneye gitti. İşi uzun sürmemiştir ama ormanın sessizliği onu çağırınca, aracını yol kenarına çekip uzun uzun yürümüş olacıklara hazırlanmak için kendini yatıştırmaya çalışmıştı. Ne zamanın ne de evde bekleyen kocasının varlığını hatırlamamıştı ama onu deli gibi merak eden adam çoktan ortalığı ayağa kaldırmış, endişeden delirmişti.

Erva eve geldiğinde Nadir salonda merakla dört dönüyordu. Kız neler olduğunu anlayamamıştı. Atına kötü bir şey olduğunu sanarak onu teselli etmek için elindeki anahtarı masaya koydu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu tedirgin hâlde.

"Neredeydin sen?" Katı sesi ve dillerinin arasından sızan öfkesiyle buz kesti tüm bedeni.

Elindeki poşeti göstererek savunma hâlinde, "Eczaneye uğradım, ne oldu ki?" dedi masum masum.

"Haber vermeden neden gidiyorsun?" diye bağırdı adam, masaya yumruğunu sertçe vurdu.

Olduğu yerde korkuyla sıçrayan kız, "Evden çıkarken hesap vermem gerektiğini bilmiyordum, özür dilerim." dedi korkusunu bastırmaya çalışarak.

Küfreden adam arkasını döndü. Elini saçlarında dolaştırırken sakinleşmek için çenesini hırsıyla kasmıştı. "Haber vermek dedim, hesap vermek değil, arasındaki ayrımı yapamayacak kadar salak değilsin biliyorum."

"İkisi de aynı şey," dedi kız hakarete uğradığını fark edip üzülerek, ondaki değişim ürkütüyordu. Bir öyleydi bir böyle, nasıl davranacağını bilemiyordu.

"Hayır değil, seni merak edebileceğimi nasıl düşünmezsin."

"Düşünmedim, neden edesin ki?" dedi dürüstçe. "Yani daha evvel gündüz dışarı çıktım diye kimse merak etmemişti."

Adam şüphelenen gözlerini kıstı, kalbindeki acı nefes almasına engel di. Neden ortadan habersiz uzun bir zaman kaybolduğunu açıklamasını istiyordu. Onca zaman bir eczaneye kırk kere gidip gelinirdi, neden yalan söylüyordu? Şüphe sinsi bir yılan olup kıvrıldı sinesine, aklına gelen fitneler kıskançlığını ısırap durdu.

"Ben senin kocanım," dedi adam artık sabredemeyerek, bunu hatırlaması gerekiyordu.

"Saçma bir konuşma bu." dedi kız kavgalarını yarıda kesip dışarı çıkmaya çalışarak, ileri doğru bir adım atarak bileğinden yakaladığı kızı kendine çekerken, "Evet saçmalık," dedi adam burnundan soluyarak, kadının elindeki ilaç poşetine uzandı. "Neyin var, hasta mısın?" diye sordu poşeti kuşkuyla masanın üzerine dökerken, Erva eline atılmış ama engelleyememişti. Adam elindeki ilaçları görünce hepsini bir köşeye savurarak hepten delirdi. Onu en çok sinirlendiren henüz konuşup bir karara varmadıkları hâlde kadın doğum ilacı alması mıydı yoksa sakinleştiricilerden ve uyku ilaçlarından olan çeşitlere mi kafayı takmıştı. Bu ilaçlar kendisi için miydi yoksa kocası için mi? Onu ayakta uyuttuğu yetmemiş, şimdi içeceklerine katarak hepten ayak altından çekmeyi falan düşünüyorsa hata etmişti.

"Allah'ım aklıma mukayyet ol," diye hırladı.

"Nadir lütfen, yine başlamayalım. Yeni yeni dost olmaya başlamıştık" dedi kız masaya saçılan ilaçları poşete koymaya çalışarak. "Bunları kendim için aldım, ihtiyacım vardı." Adam ona hiç inanmamıştı ve bunu ifadesinden haykırıyordu.

"Ne fark ediyor, sen hâlâ evliliğimizi kabullenemiyorsun. Kör müyüm ben, senden uzak durmamı fırsat bildin, bunun hep böyle sürüp gideceğini sanıyorsun. Ben yanımda arkadaş isteseydim evlenmezdim. Sen benim karımsın. Neden hâlâ kadını olmamak seni lağıma düşürecekmiş gibi bir tutum içerisinde dolaştırıyor? Seninle zorla evlenmedim, bana evlenmek istediğini kendin beyan etmişken neden seni zorlamışım gibi davrandığın kişi benim!" diye hesap sordu kırgınlıkla.

"Haklısın," dedi üzgünce, haklıydı işte ama elinden bir şey gelmiyordu.

"Lanet olsun, haklı değil kocan olmak istiyorum. Kadını olmamı istiyorum." dedi sabırsız bir tonda. Bunun bu şekilde olmayacağını bildiğini sanıyor, sakin ve anlayışlı tavrının uzun süreceğini sanarak ne kadar aptallık ettiğine hayıflanıyordu. Onun saçma sapan düşünmesinden korkan ve aklını karıştırmasına üzülen kız adamın kasılmış koluna uzandı. "Senin dostluğun beni mutlu ediyor," diye üzüntüyle söyledi.

Nadir derin bir nefes aldı. "Bir daha dışarı çıkarsan haber verersen başına bir şey geldiğini düşünmem ve lanet telefonunu yanına al ki sana istediğimde ulaşabileyim." Kız üzgün hâlde masanın üzerinde unuttuğu telefona bakarken, adam "Alışmayacaksın," diye pişmanlıkla homurdandı. Başını iki yana sallayarak küfretmişti.

Erva üzüntüyle kolunu okşamaya ve yatıştırmaya devam ediyordu.

Elinin altında gerilmiş adalelerinin sıcaklığını ve kasılmış bedeninin öfkesini hissediyordu. "Özür dilerim, bana kızma. Kolay değil özgürlüğünden bir anda feragat etmem."

Bu söz adama tokat gibi çarptı. "Özgürlüğünden vazgeçmek mi? Lanet olsun senden sadece bilgi istedim, özgürlüğünden vazgeçmeni değil."

Sakinleşmeye çalışan adam elini onunkinin üzerine koydu ve o anda Erva adamın etkisini kuvvetle hissetti. Kolaylıkla duygularını, heyecanlarını kendi denetimine alabilirdi. Gözlerini onun gözlerinden çekemiyordu bir türlü, korkuyor ne tepki vereceğini merak ediyordu. Bilmediği bir duygu dizlerini gevşetiyordu. Derhal elini çekerek, "Başım ağrıyor," dedi, artık kadınların sık sık kocasına neden *başım ağrıyor* dediğini biliyordu. Kaçmak için bahanesi yoktu.

Adam kaygıyla baktı. Kıpırmızı yanakları ve garip bir korkuyla parlayan gözleriyle yüzünün adeta dehşet bir hâli vardı. Birdenbire onun yüzündeki anlam genç kıza acı verdi ve dehşetle ne yaparsa yapsın onu durduramayacağını anladı. "Odana çık ve kendine gel," dedi adam sabrının son damlasıyla, kız başıyla onaylayarak yanından kaçtı. Kendi duyguları üzerinde denetimi bu kadar mı zayıftı? Her şeyi bu kadar kolay nasıl unuttabiliyordu?

Saatler sonra sakinleşmiş hâlde odaya gelen adam, yatmak için hazırlanan kızın bedenini inceledi. Üzerinde ince saten sabahlığı vardı, artık kocasını kabullenmesine mutlu olarak eski kırgınlıklarını ve kızgınlıklarını bir kenara attı.

"Sakinleştin mi?" diye sordu. Erva düşünceli hâlde dudaklarını kemi-riyordu. Nadir kollarını açtı ve "Buraya gel," diye buyurdu. Önce tereddüt etse bile sonradan riayet etti. Ona sımsıkı sarılarak, ağlarken, "Affedersin," dedi, tırnakları etine batıyordu. Onun, nefesini hızla çektiğini duydu.

"Artık kendini topla Erva, biz evlendik. Sabrım kırılır diye korkuyorum. Sana zarar vermek ya da seni üzme istediğim son şey. Bakire bir kız gibi kaçışlarının aklımda neler çağrıştırdığını bilmiyorsun, sana dokunduğumda uzaklaşmanın beni nasıl endişelerin kucağına ittiğini de bilmiyorsun." Çenesini tutup hafifçe kaldırdı. Yanağına dökülen yaşı şefkatle sildi ve eline uzanıp avucunu öptü. "Bir yere giderken birbirimize haber vermemizin sebebi başımıza bir şey geldiğinde, nerede olduğumuzu bilmek içindir, özgürlüğümüzü kısıtlamak için değil. İstişare ederek süreçleri yönetmek ise ortak bir paydada buluşmamız içindir, hesap vermek olarak algılayan çok yanlış," diye açıkladı.

Islak yeşil gözlerini utançla deviren kız, "Düşünemedim." dedi dudakları titrerken.

"Ama düşünmelisin, artık hayatında ben varım. Evlilik töreni bir imzadan ibaret değildir hem tensel hem de düşüncesel birleşmenin ilk adımdır."

Eli sabırsızlıkla önce saçlarını okşadı, sonra omuzuna kaydı, geceliğinin askısını yavaşça aşağı indirdi, yumuşacık tenine dudaklarını değdirdi. Erva sesli bir soluk alarak elleri altında titreyince, "Sakinleş artık," dedi nefesi tenine vururken, kızın kalbi kuş kanadı gibiydi, hızla kalkıp inen göğüslerine bakarken onun korkudan mı heyecandan mı bu şekilde davrandığını kestiremiyordu. Korktuğunu sanmıyordu çünkü bakire değildi, heyecanlandığını düşünmek mutlu etmişti. Put gibi duran ve gözlerini sımsıkı yuman kızın burnuna tıraş losyonu ve taze duş kokusu geldi. Gür saçları genç kızın yanağına sürtünüyor, elleri üzerindeki kıyafeti yere düşürürken korkudan kalbi acıyordu. Adam göğüslerini okşayarak elini sırtını koydu ve bedenlerini birleştirmek için onu kendine çekti, öyle sabırsız ve istekliydi ki bu kadar çabuk oldubittiye getirmesinden ürken kızın başı dönüyordu. Adamın düz göğsündeki sert kıllar göğüslerine sürtündükçe canını acıtırıyordu. Dudakları, boynu ve yanağı üzerinde gezinmeye başlayınca midesinin bulandığını hissetti. Dudaklarını birbirine kaparken kusmamak için soluk almayı bıraktı. İnsanın bedenine hazır olmadığı birini içine almasının düşüncesi tiksindiriyordu. Hazdan başı dönen adam hafifçe inledi ama kızda tık yoktu sadece eyleminin bir an evvel sona ermesine sabrediyordu.

Kollarını boynuna sıkı sıkıya dolamadı ya da öpmedi, okşamadı. Nadir ergen bir adam değildi daha evvel defalarca kadınların yatağından geçmişti ve bu tepkinin istekle uzaktan yakından alakası yoktu, bu gururunu kırdı. Karısı tarafından istenmemek canını sıktı. Çenesini tutarak ağzını onunkinin üzerinden çekmeden düğmeleri açık gömleğini tamamen çıkarıp attı. Dudakları onunkileri ezerken, Erva'nın sırtı yatağa yaslandı, onun sert ve ağır bedenini üstünde hissetti. Adam sabırsızca örtüleri bir kenara savurdu ve kız itiraz edemedi çünkü ağzını bir saniye olsun boş bırakmıyordu. Soluğunun kokusundan tiksiniyor salyasına katlanmak her saniye biraz daha zorluyordu. Kusmak istemiyor, onu incitmekten çekiniyordu.

Erva soluksuz hâlde donarken, korkmaya başladı. Hayır bunu istemiyordu, ama adam çoktan bacaklarının arasına geçmek için dizleriyle bacaklarını ayırmaya başlamıştı. İkisi de çıplaktı ve mahrem yerlerini ten

tene degecek şekilde üstüne serdiğinde, kalbi atmaya kesti. İçindeki panik yavaş yavaş büyüdü. Suçluluk ve pişmanlık bir ur gibi cesaretini katletti. Kendini kurtarmaya çalışarak, "Dur," diye bağırdı. "Yapma dur."

"Sen benim karımsın, kadıminsın." dedi adam hazdan ve hırstan titreyen erkekliğini ona yaslarken.

"Dur lütfen dur," diyen kızın çırpınmaları boşunaydı. Adam durmayacağı bir noktaya gelmişti ve şehvet gözünü kör, kıskançlık kulağını sağır etmişti. Genç kız hıçkırarak ağlıyor, kollarında çırpınıyor ama bir faydası olmuyordu. Beyni uyuşuyor, bedeni kasılmaktan ağrıyor, hıçkırıklarından soluk alamıyordu. Bu onun için acı bir deneyimdi. Sonunda durdu, ilk birleşme sağlandığında artık beyhude çabanın boşa olduğunu anladı. Çılgılığı onun ağzının içinde boğuldu. Çok uzun sürmemiştii işi, kız acılar içinde kıvrandıran uzva tahammül ederken yatakta ona kıpırdamadan itaat etmiş, adam çok istediği kocalık görevini yerine getirmişti fakat hâlâ tatmin olmamıştı. Karısına istemediği hâlde sahip olmuştu ama ona dokunduğundan daha hırslı, daha sinirliydi. Temizlenmek için üzerinden kalkarken öfkeden titriyordu. Nadir yataktan kalktıktan sonra utancından ölecek gibi hisseden kız titreyen elleriyle üzerine pikesini çekerek, hıçkırıkla titreyen dudaklarını ısırđı ve gözlerinden yaşlar boşalırken yüzünü yastıklara gömdü. Hıçkırarak ağlarken onun odanın içinde öfkeyle dolaştığını duyuyordu.

"Erva aşkım, lütfen sakinleşir misin? Biz evliyiz," dedi kızın saçlarını okşayıp onu kendine getirmeye çalışırken. "Sana tecavüz etmişim gibi davranmayı kes, sen benim karımsın. Sana dokunmak hakkım değil mi? Birlikteliğimiz er geç olacaktı."

"İzin vermemiştim," dedi Erva, "İzin vermemiştim."

Kızın hıçkırıkla kaplanan kederli sesi göğsünü tırmalarken, "Evlenmek izin vermektir, eğer benimle yatmayacaksan niye evlendin?" diye sordu hüznle. İstenmemek çok ağır gelmişti. Yastıklara yüzünü gömen Erva başını kaldırıp bakmadı.

"Aşkım lütfen, söz veriyorum ikinci sefere istediğin gibi olacak."

İkinci seferi istemiyordu, tekrar dokunmasına ne tahammülü ne de gücünün olduğunu sanmıyordu. Bu acıya ve korkuya bir daha katlanamazdı. Bu kadar ağır ve acılı olacağını düşünmemişti, korktuğundan daha dehşet veren bir ıstırap hem bedenini hem ruhunu kaplamıştı.

Hıçkırarak ağlayan kızın yüzü hâlâ yastığına gömülüydü, adam kasatı gövdesini kollarından tutarak kendine çevirdi. "Alışamayacaksan,

kabullenemeyeceksen, sevmeyeceksen neden evlendin? Sana diyorum, neden evlendin?" Kız hıçkırınca ve korkuyla ondan uzaklaşmaya çalışınca, adam zihninde oluşan senaryonun gerçeğiyle yüzleşti. "Onun yüzünden mi? Beni kullandın mı?"

Erva kokuyla başını iki yana salladı. Şu anda düştüğü durum bedensel açısından daha fazla yanlış anlaşılmaktandı. "Hayır."

"Bugün de onunla mı buluştun, aldattın mı beni? Daha ilk günden altına mı yattın? O adamın koynundan mı çıkıp geldin yanıma, eczane bahanendi değil mi?"

"Sen... sen aklını kaybetmişsin."

"Beni onun için kullandın," dedi adam hayal kırıklığı içinde küfürler savurup ellerini saçlarına gömüp yolarcasına çekiyordu. Yataktan kalktı. "Onunla seviştin mi bugün? Bana vermediğim sıcaklığı ona istekle verdin mi?" diye haykırınca, Erva fırtına gibi parlayan bir öfkeyle, "Hayır..." diye atıldı.

"O zaman şimdi seviş benimle... İsteyerek seviş, kocan olduğumu hissettir. Az evvelki gibi zorla sahip olmak istemiyorum." diye buyurdu.

Bir kez daha mı?

Korkuyla gerileyerek başını iki yana sallarken, "Sakin bir daha bana elini süreyim deme!" diye buyurdu. "Sakin... Artık bitti, yapamam, senin kadının olamam ben... Bu... Bu bir hataydı."

"Neden, ben senin kocan değil miyim? İsteyerek gelmedin mi bana... Hey Allah'ım, daha ilk sevişmede boşanmak istiyor. Seni tatmin edemedim mi, onun gibi beceremedim mi?" diyerek elini saçlarından geçirdi. "Karım başka bir adamı hayal ediyor, benim koynumda onu hayal ediyor." Sonra sanki aydınlanmış gibi birden dönerek, "Yoksa... Yoksa?" dedi şok içinde.

Erva ne düşündüğünü anlayana kadar, "Sen onunla özgürce ilişki yaşamak için mi evlendin benimle, o evli, sen evli kimse bir şey fark etmeyecekti. Allah'ım sen nasıl bir kadınsın!" dedi omuzlarından kavrayıp halı gibi silkelirken. Her şeyi kafasında kuruyor, inanıyor, suçluyor ve iftiralarıyla korkutuyordu. Ruh hastası gibiydi. Bu süreçten sonra evlilikleri böyle dehşet verici mi olacaktı? Birinin sevgisini, sabrını, ilgisini, sempatisini sabote bu kadar kolay mıydı? Sanki ne yaparsa yapsın ona mecburmuş, hakaretlerine ve suçlamalarına susup hiç gitmeyecekmiş gibi çatışma çıkartmak, eleştirmek ya da yıkıcı bir şekilde öfkeli tepkileri vermekle kendini haklı çıkarıp hayatını tüketerek kendini mi kanıtlıyacaktı? Sanmıştı

ki eğer ona alışmaya çalışırsa, gözlerini kapatıp istediği gibi kadınlık vazifesini yerine getirirse -yani bir nevi kendi kendini suistimal etmeye ve etmesine izin verince- her şey yoluna girecek ve ilişkilerindeki iyi şeylere sahip çıkıp evliliklerini besleyebilecekti. Eğer sabırlı ve anlayışlı olsaydı belki zamanla âşık olmasa bile severek ona saygı duymayı, yoldaş olmayı öğrenebilirdi ama bu saatten sonra ağzıyla kuş tutsa bu evliliğin sürmesine izin vermeyecekti. İçsel çatışma ve suçlama en büyük sevgileri bile tüketirdi.

“Planlı projeli evlendin benimle, amacın beni kandırarak kullanırken eski özgürlüğünle adamın metresi olmaya devam etmektir. Şerefimi, hay-siyetimi yok sayacaktınız öyle mi! Arkamdan güldürecek, boynuzlarımla alay ettirerek herkesin gözünde ahlak yoksunu bir gavat edecektiniz beni!”

“Bu kadar hasta düşünceyi nasıl rahatlıkla yüzüme haykırabiliyorsun? Çabaladığımı, zorladığımı gördüğün hâlde nasıl suçlamaya cüret edebiliyorsun?”

“Yalan değil yani, tümü gerçek mi?”

“Hayır, yok öyle bir şey.” dedi pençelerinden kurtulmak isteyen kız ama bu o kadar zordu ki.

“Sana dokunmama katlanamıyorsun, sürekli onu düşünüyorsun. Bu planı birlikte mi düşündünüz? O evli, sen evli! Kimse bir şey anlamaz, yakında arkadaş gibi görüşmeye de başlarız, bu kadar genişiz nasılsa! Akşamları burada kalırlar, misafirimiz olur ve sen onun odasına gizlice giderek tatmin edersin.” Kendi yazıyor kendi inanıyor, inandıkça çıldırıp kadının üzerine gidiyordu. “Buna asla izin vermem, asla,” Kızı sert bir şekilde yatağa fırlatıp küfürler savurarak odadan çıkan adam koşturarak merdivenleri inmeye başladı. Üzerine sardığı çarşafı peşine düşen Erva ellerine asılarak çekiştirdi. Adama gücü yetmeyince ayak direyerek, “Nadir dur lütfen, yok öyle bir şey.” dese de adamı fikrinden caydıramadı. Ağlıyor, yalvarıyor, bir çılgınlık yapmasından endişeleniyor, gözünün döndüğünü fark ettiğinden beri çaresizlik içinde ne yapacağını bilemiyordu.

“Öldüreceğim o şerefsizi, ikiniz de pisliğin tekisiniz, insanların hayatıyla oynamak ne kadar kolay sizin için. Ben seni sevdim, saygı duydum.” diyerek her şeyi yanlış anlayarak aracına bindi. Erva aracın camlarını yumruklayarak engel olmaya çalışırken onları izleyen ve şaşkınlıkla üzerindeki çarşafı düşürmemek için çabalayan kadına bakan çiftlik çalışanları ne yaptıklarına bir anlam veremiyordu. Araç çalışınca Erva sonunda

pes etti. Çarşafı üzerinden düşmesin diye sımsıkı sarılırken, kulakları uğulduyor gözleri hiç kimseyi görmüyordu. Adamın gidişiyle donup kalan kızın gözyaşları eşliğinde uzaklaşan araç ağır metal kapıdan çıkarken ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu. Kapı kapanırken Erva hızla odasına koştu ve üzerini giyinip aracına atlayarak kocasının peşinden giderken, sürekli dua ediyordu. Nereye gittiğini az çok tahmin ediyordu ama yine de emin değildi. Telefonla sürekli arama yapıyor fakat Nadir ona cevap vermiyordu. Aracına binerken onun Teoman'la telefonda konuştuğunu duyumsamıştı. "Ofiste bekle geliyorum," dediğine yemin edebilirdi. Ne yapması gerektiğini bilemeyince destek almaya karar verdi. Titreyen eliyle telefonu açıp, "Abla..." diye ağladı. Gözleri karanlık orman yolunu görmekte zorlanıyordu.

Rose Mina korkuyla, "Bir şey mi oldu, ne oldu?" diye atıldı. Kardeşinin telefon açıp çaresizlik içinde *abla* demesi kadının yüreğini ağzına getirmişti.

"Abla her şeyi yanlış anladı, oraya gidiyor?" dedi ağlayarak.

"Erva ağlamadan anlat, nereye gidiyor?"

"Teoman'a, onunla ilişki yaşamak için evlendiğimi..." Hıçkırdı ve sözleri yarım kaldı. "Abla bir şey yap, lütfen bir şey yap ikisi... Of Allah'ım. Her şeyi yanlış anladı..."

Telefonu kapattı ve bitmeyen yol boyu ağlayarak gitti. Sonunda Teoman'ın ofisine geldiğinde güvenliklere kocasının gelip gelmediğini sordu, adamların şaşkın bakışları altında kapının girişinde içeri girmek için çabalarken onu tanıyan Aydın derhal yanlarına gelerek korumalara müdahale etti. Onun yukarı çıkmasına izin verirken korumaları bir araya toplamaya başladı. Belli ki o da ofiste değildi dışarıdan henüz geliyordu. İkili endişe içinde ofise çıkmak için asansöre bindiğinde zaman geçmek bilmedi. Kimseyi dinlemeden özel bölüme geçerken, gece olduğu için izinsiz girdiğini belirten güvenliğin uyarısına sert bir dur işareti yapan Aydın sayesinde ofise koştu ve kapıyı açtığında gördüğü manzarayla titreyen elleri ağzına kapandı, çığlıkları kulak zarını patlatacak kadar fazla yükseldi.

Teoman elinde kanlar içinde mektup açacağıyla masanın yanında duruyor, birbirine girmiş ofisinin ortasında kanlar içinde yatan Nadir elini göğsüne koymuş, son nefesini vermek için hırıliyordu. Aydın patronunun yanına koşarken güvenliğe bağırırken, bacaklarından güç çekilen Erva korkuyla ellerini ağzına kapadı ve titreyen parmaklarıyla çığlığını

boğmaya çalıştı ama olmadı. Nadir kanlar içinde acı çekerken, "Sen ne yaptın?" diye korkuyla bağırdı.

Teoman itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın onu dinlemeden yere eğilerek Nadir'in başını dizleri arasına aldı. Daha bir saat önce hayatının en kötü zamanını geçirmiş, bir ömür asla unutmayacağı bir travma yaşamış ve bunu hazmedemeden hırpalanmış, suçlanmış ve iftiraya uğrayarak şiddet görmüştü. Her şeyi sineye çekebilir, bir şekilde kendini iyileştirebilirdi belki ama vicdan azabını iyileştirecek bir tedavinin olmayacağını, bir hayatın onun yüzünden solacağını bilmenin suçluluğunun nefesini keseceğini bilmiyordu. Kafası boşalıyor, duyguları karışıyor, merhame tiyle nefreti, korkusuyla kaygısı iç içe geçiyordu. Ne yapacağını bilmez hâlde ağlamaya başladı. Adam karısının gözlerine aşağılayan ve tiksinen bir acıyla bakarken, "Al...ççak...klar," dedi ve dudağının kenarından sı-zan kanla hırlayarak öksürürken elini kanlarla kaplanan göğsüne bastırdı. Erva başını iki yana sallarken kocasının başı yana düştü. Erva elleri arasında can veren kocasıyla çığlığı basarken, odaya nefes nefese giren Yiğit ve Rose Mina donup kaldı. Elindeki kanlı mektup açacağını sımsıkı tutan Teoman arkasında güvenlik ordusuyla duran Yiğit'le göz göze geldi.

"Ben yapmadım," dedi kısık bir sesle. "Öldürmedim."

Ömrümün dip köşe temizlik zamanı gelmiş, önce geçmişten, sonra vazgeçtiklerimden, en son tercih ettiğim için pişman edildiklerimden başlıyorum!

10. Bölüm

Hayat bazen o kadar ironi sunuyordu ki düşünceleri analiz etmek maç sonrası münazarasına benziyordu. Sahada anlık eyleme düşen sporcunun top ayağına geldiğinde bir saniye içinde karar vermesi gerektiği gerçeğine benziyordu. Şansına inanıp topa saniyesinde vurursa gol olacak, kendine güvenmez pas verirse belki de top kaleyi şaşacaktı. Futbolcunun saniyeler içinde anlık verdiği kararı üç beş adam bir araya gelerek saatlerce münazara edip istişare ettiğinde sonuç değişmiyordu. İnsan hata yaptıktan sonra *şöyle olmasaydı böyle olsaydı* mantığı bir işe yaramıyordu. Hata yapan insanlar ancak tecrübelerinden ders çıkardığı zaman olgunlaşıyor, eğer duygusal açıdan tamamlandıysa aynı sürece tekrar düştüğü zaman, olması gerekenle olmaması gereken eylem arasında mantıklı seçim yapabiliyordu.

Hayat döngüsünde yerli yersiz sebeplerden birçok insan şiddete ve cinayete karşı olduğunu söylese de zamansız ve düşüncesiz olarak ya da planlı ya da projeli olarak içindeki öfkeyi dışa yansıtmamasıyla buna teşebbüs edebiliyordu. Bir kişinin başka birinin yaşam şansını elinden alması, kendi hakkındaki tüm olumsuzlukları menfaatini gözeterek karşı tarafa yüklemesiyle gerçekleşiyordu.

Genelleme yapılacak olursa istisnasız herkeste antisosyal dürtüler var olmaktaydı. Kiminde kuskanmak, kiminde kendisine ait olmayan bir eşyayı almak, kiminde zarar verme isteğini bastıramamak, kiminde isteyerek ya da istemeyerek de olsa kötülük yapmak... Bazı kişiler iradesine sahip çıkıp kendini dizginlerken bazı kişiler antisosyal dürtülerini kontrol edemez, bu dürtüler öyle baskın hale gelir ki zihnindeki mantığın sesi zamanla duyulmaz, hal böyle olunca da umursamazlık kişileri istenmeyen eylemlere iterdi. Üstelik analiz yapan uzmanlara göre bunların hepsi cinayet işleyen bireylerde sıkça rastlanan özelliklerdendi. Fakat hayatta

insanlar için cinayetin birçok çeşidi vardı! Kimi bir nesne ile kanatarak öldürür, kimisi ise iki acı sözle kanırtarak yaşayan cenazeye çevirirdi.

Şirket binası olarak kullandıkları Mimari ödüllü kule, kıvrık bir yay gibi yükseklerle uzanıyor ve kulenin zeminini kaplayan büyük park, yeşil bir golf sahası parlaklığında insanlarda üzerinde yalın ayak koşma isteği uyandırıyor. Canlı mavi gökyüzüne uzanan sonsuz bir ip gibi duran kulenin, insanı ürküten bir yanı vardı. Bir sene sonra tekrar burada olması ne garipti. En baştan başladığı yerde, ilk hayalini gerçekleştirdiği, herkese meydan okuduğu yerdeydi. Başına onca derdi açan ve onca dertten kurtulmak için düğmeye bastığı yer burasıydı.

Dünyaca ünlü kumarhanelerin yöneticisi olarak girdiği yerden, elinde çok fazla zenginliği olmadan çıkmıştı. Kolay olmamıştı kendini kurtarmak, sayısız düşman kazanmış, sayısız düşmandan kurtulmuştu. Kimileri tahtından kendi isteğiyle feragat etmesini oyun olarak algılamak kimileri cesaretinin aptallık olduğunu vurgulamıştı. İlk gün karşılarında nasılsa şu gün de aynı hâldeydi. Gözü kara, onun yokluğunu fırsat bilen düşmanları gerekeni yerine getirdiğini sayarak kumarhanelerinin çoğuna konmuştu. Bu saatten sonra para, güç ve şöhret için savaşmayı gereksiz buluyordu. Her kim neyi istiyorsa alabilirdi, belki de başından beri olması gereken sakin ve sıyrılmış bir hayatın dinginliği olmalıydı.

“Hâlâ sizin efendim, hâlâ iş görür hâlde.” dedi Aydın her zamanki saygılı tutumuyla yanında yer alarak, Teoman bakışlarını yanında duran genç adama çevirdi. “Bu sefer daha zor olacak Aydın.”

“Hiç kolay hedeflerimiz olmadı efendim, hep zoru başardık.”

Gülümsedi. Ne mert ne cömertti. O içeride olduğu süre ve sonrasında, herkese kafa tutarken ne ailesini ne de işlerinin peşini bırakmayarak sadakatini tüm düşmanlarına test ettirmişti. Belki birçok şeyini kaybetmişti ama çok daha değerli bir şey kazanmıştı. Olgunluk. Dost. Özsaygı ve umursamazlık.

O gün Nadir ofise bir hışımla gelmiş ağza alınmayacak sözler sarf ederek öfkesini tetiklerken suçlamalarda bulunmuştu. Konuşma boyunca empati yaparak olgunlukla karşılamış, Erva zarar görmesin diye susmuştu ta ki o ana kadar. Erva'ya hakaret edip onu ahlaksızlıkla suçlayana kadar, ne olduysa o andan sonra olmuştu. Ona yumruk attığında sendelediğini sanmıştı, yere düştüğünde ise göğsüne saplanan mektup açacağını gördüğünde en az onun kadar şaşırılmıştı ve zaten arkasından ofisin içi hengameye dönmüş, herkes her şeyi yanlış anlamıştı. Neyse ki ofiste kamera

sistemi vardı, mahkeme sırasında her şey açığa çıkmış, Nadir'de birkaç günlük yoğun bakımın ve bir dizi ameliyattan sonra gerçeği anlatmıştı. Yani Koray abisi ve Yiğit abisinin baskısı sayesinde anlatmaya mecbur kalmıştı. İntikam için kavru lan öfkesini susturmanın bir yolunu bulan ikili sonunda suçsuzluğunu kabul ettirmişti.

Teoman kendini aklamak için avukatlarıyla mahkeme koridorlarını arşınlarken, Nadir karısından boşanma kararı almış, Erva bir anda ortadan yok olmuştu. Teoman'ın yurt dışı yasağı olduğu için onu aramaya gitmesi mümkün değildi ama sonrasında ise izini ne yaptı ettiyse bulamamıştı. Yiğit abisi gerçekleri öğrenmiş, polise teslim etmeden önce birkaç yumrukla kendine getirmiş, sonra da her zamanki sahiplenmesiyle arkasında durduğunu ama içeriden çıktığı zaman olanların hesabını soracağını belirtmeyi ihmal etmemişti. Yapmıştı da. Yiğit verdiği sözü tutmuş, daha karşılaştıkları ilk anda Rose Mina ablasının haykırırları arasında üzerine atılarak yumruklamış, kadının tüm çekiştirme çabalarına karşın elleri yorulana kadar onu bir temiz dövmüşü. Bu süre zarfında Teoman parmağını bile kaldırmadan saygıyla hırpalamasına izin vererek içindeki öfkenin dinmesini beklemişti.

Kolundan çekerek sendelemesini sağlayan ve "Dur artık lütfen öldüreceksin," diyen Rose Mina sayesinde bir an kendine gelen Yiğit karşılık vermediğini fark ederek daha çok öfkelenmiş, hırsını alamayacağını anlayınca doğrulmuştu. Sonunda karısının şaşkın bakışları altında Teoman'ın yanına oturarak kanlar içindeki adama, "Neden?" diye bağırmıştı, "Madem bir hata yaptınız neden sahip çıkmadın?"

Burnundan sızan kanı silen adam Rose Mina'ya pişmanlıkla bakarken, "Özür dilerim, çok üzdüm seni, sizi özür dilerim." diyebilmek için çenesini tutup kendine getirmeye çalışmıştı. Çenesindeki uyuşma biraz hafifleyince yanağındaki morarmış deriye süzölen yaşı çaktırmadan sile rek burnunu çekmişti.

"Kimse anlamadı beni, kimse anlamaya da çalışmadı, işin en kötüsü de beni en çok sevenim acıttı, yargıladı ve düşüncesiyle mühürledi. Çocuklar ebeveynlerinin bakış açısına göre kişiliklerini inşa ederlerdi, bir çocuğun anne babası çocukların dünyasının merkezinde olduğu için her cümlesi çocukta iyi ya da kötü derin bir iz bırakırdı. Belki de geçmişe baktığım zaman göremediğim sorunu uzakta aramamdandı. Çoğu psikolojik rahatsızlığın kökeninde mutsuz bir çocukluk vardır. Hakaretler, eleştiriler, güvensizlikler, yargılar, suçlamalar bir çocuğun temelinde derin çatlaklar oluşturuyormuş. Ailenin evladına öfkeyle söylediği her şey,

bir iki saate unutacağını düşündüğü onur kırıcı eylemler kendi hakkındaki düşüncelerinin oluşması için kullandığı malzemeye dönüşüyormuş. Bir çocuk ebeveyni onu nasıl görürse kendini öyle görüyormuş.

İlk defa biri benim içimi, geçmiş, yalnızlığımı, olmak istediğimi değil öldürüldüğüm kişiyi gördü, ben bile kendime o kadar yabancıydım ki gözüne ışık tutulan tavşan kadar ürkek olduğumdan gerçeklerden kaçtım. Biliyor musun bir kişi terapiye gittiğinde danışanının onu anlamak için sorduğu ilk sorulardan biri, *'nasıl bir anne babanız vardı?'* oluyor, bana bu soru yöneltilene kadar ben hep sorunu dışarıda aramıştım. Bazı anne babalar çocuğun içinde öyle bir boşluk duygusu yaratıyordu ki yetişkin olduğunda dahi tüm çabası o boşluğu doldurmaya çalışarak geçiyordu. Ben hiç huzurlu bir ortam görmediğim için huzuru, saygı görmediğim için saygıyı, mutluluk görmediğim için mutluluğu tanımlamakta zorlandım. Kaosu, utancı, kötülüğü, korkuyu, acıyı ve savunmayı tanıyor, biliyordum ama diğer duygulara yabancı olduğumdan fark etmem için birinin bana anlatması gerekti ve hayatın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını, arada renklerin de olduğunu öğreten, gösteren kişi Erva oldu. Başta gözümü alan bu ışıltıdan korktum, kaçtım tam kabullendiğimde ise yaptığım bir hatayla onu kaybettim. Şimdi bana diyorsun ya, "Neden sahip çıkmadın?" diye, o gelene kadar kimse bana sahip çıkmadığı için nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Her daim yargılanan, cezalandırılan, inanmak için dahi inançsızlıklarını kullanan kişilerden sonra bu yeni ve güzel bakış açısının büyüünden korktum. Sanırım benim ömrüm boyunca benimsediğim tek eylem ailemden kalan mirası kabullenip toksik bir ilişkide kalmaktı, süreç yol ayrımına geldiğinde seçimlerin belirsizliğinden korktuğum için hayatıma yön veremedim. O yüzden mutlu bir çocukluk en büyük şansmış, babasına benzediği dillendirilen, kendi şahsi karakteri kabul görmediği için ona dayatılan kimliğe zorlanan ve olduğu kişi fark edilmediği için olması gereken kişinin kılıfını giyen birine bir daha "Neden?" diye sorma abi, "Bak bu yoldan gidersen bu olur, bu yoldan gidersen bu olur diye açıkla. Bak iyilik ve kötülük, empati ve duygusallık arasındaki ince çizgi budur, bak böyle yaparsan kaybedersin böyle olursa kazanma olasılığın var diye anlat. Tabii bunları bana öğretme zorunluluğun elbette yok ama bana beni yeniden inşa etme şansı vermeni dilemekten başka şansım da yok çünkü ben beni kaybetmiş biriyim ve yola nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Yiğit pişmanlığın bir urgan olup boğazına dolandığı o anda başından beri onu ne kadar yanlış tanıdıklarını, yargıladıklarını, hiç anlamadıklarını,

dinlemediklerini, olan vasfını değil de anlatılan karakterini benimsediklerini gördü. Çocuğunun başarısını takdir etmeyen, mükemmeliyetçi bir yapıyla olduğu değil istediği forma sokma amacıyla en ufak başarısızlığını bile irdeleyen, hep daha iyisi olmasını uman, hatta bunun için direten, öfkelenen, suçlayan anne-babaların aslında bu davranışlarıyla elde ettikleri tek şey Teoman gibi savunmasız çocukların temeline ettikleri kaygı tohumlarıydı. Disiplinle saygısızlığı karıştırıp çocuğuna küçük bir insana verilmesi gereken saygıyı ve sabrı vermeyen, ruhunda filizlendirdiği kaosu, bencilliği, korkuyu ve karmaşayı umursamayan mükemmeliyetçi ebeveynler hiçbir zaman mükemmel çocuk yetiştiremezlerdi; aksine farkında olmadan öz güven sorunları olan, kendine yabancı, varoluş çabasını hatalar üzerine kuran, bazen asi, bazen korkaklıkla karmaşayı çözemeyen kaygılı çocuklar yetiştirirlerdi.

Çocukları bir davranışta bulunduğunda takdir etmek yerine yapamadıklarına mercek tutarak, *'Neden daha iyi olmadı? Neden birinciliği başaramadın?'* diyerek eleştirdiklerinde, çocuk, *'Daha iyisini yaparsam belki beğenir, takdir eder, beni sever, saygı duyar'* diye çırpınıp dururdu. Bu döngü hiçbir zaman ebeveynin memnuniyeti ile sonuçlanmadığı için yetişkinlik hayatında hiçbir şeye cesaret edemeyen, *'zaten yapamam'* deyip bir köşeye çekilen ya da en başından beri korktukları gibi tehlikeli süreçlere gözü kapalı atılan öz güveni zayıf çocuklar yetiştirdi. Yiğit böyle bir çocukluk yaşamadığı için onu anlayamamış, empati yapamamış hiçbir zaman ona kendini açıklama fırsatı sunmamıştı. Oysa Teoman defalarca onun yanında takılarak kendini geliştirmek için çok şeyden fedakârlık edip ilk adımı atmış ancak onun amacını ve aslında kaybolmuş çocukluğunu bulmak için bilinçsizce çabaladığını en az onun kadar kendisi de görememişti. Herkes bir başkasını suçlamak için zaman kolluyordu. Evet, çocukluk ve aile psikoloji de önemliydi fakat kaderciliğe sığınmak kaçış sayılmıyor muydu? Hayatı kaderler değil tercihler ve seçimler yönetiyordu. Yanlış olan yanlıştı, doğru olan doğrudu ve bunlar tekti eğrisi ya da çatalı yoktu. Hayatından ders çıkarması ve süreci iyileştirmek için destek alması güzeldi fakat bu kendi hayatını mahvederken kardeşinin hayatının da içine ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu yüzden geçmişini günah keçisi mi ilan ediyor yoksa gerçekten iyileşmek için çözüm mü arıyor bilmeden ona asla merhametini sunmayacaktı. Kendi geçmişindeki handikapların olgunluğuyla yoğurulan Rose Mina'nın ona olan öfkesi dinmese bile eskisi gibi nefretlik sözleri yüzüne haykırması son bulmuş, yüzünü görmek istemediğini belirterek uzak durmasını emretmişti! Yiğit ise en

az Koray kadar kendini yetersiz, suçlu ve bu sürecin pişmanlığı içinde bulunduğu için biraz daha tolerans gösterebilmişti.

Teoman çaresizlikle sık sık aradığında her zaman sakinliğini korumaya çalışan Yiğit, *'Ervanın kafası çok karışık olduğu için bir süre uzak durma kararı aldığını, kimseyle yüzleşmek istemediğini.'* belirtmişti. Açıkçası Teoman da kendini temize çıkarmadan karşısına çıkmama kararı almıştı, en azından bu sefer karşısına çıktığı an ona kaçacak yer bırakmayacaktı. Annesi başlarda çok fazla tepki vermiş, olanları en ince ayrıntısına kadar öğrenen Koray abisi öfkeden kudurmuştu. Yiğit duruma el atıp abisini karşısından çekerken Turna Hanım'ı en yakın dostu olan Berna Hanım yıllardır yapmak istediği şeye sonunda cesaret ederek bir güzel sarsmıştı. Turna Hanım'ın kendisiyle yüzleşmesi birkaç haftasını almış, küçük oğlunun ruhunun derinliklerinde açtığı çürümüş yaraların kendi eseri olduğunu gördükçe suçluluk ve pişmanlıkla sessizleşmiş, evden çıkmaz, hayattan tat almaz hale gelmişti. Neyse ki bu geçici süreçte onu asla yalnız bırakmayacak olan Berna Hanım süreci böyle köşesine geçerek düzeltmeyeceğini, artık oğlunu hatalarıyla ve günahlarıyla bağrına basıp arkasında durarak yeniden kendine şekil verdiği sürece yüreklendirmesi gerektiğini, en büyük destekçisinin annesi ve ailesi olması gerektiğini anlatmıştı.

Sevildiğini, güvenildiğini, saygı duyulduğunu hisseden her kişi iyileşmek için cesaretli olurdu.

Teoman hayatına dair alabileceği en cesur ve en doğru kararı sonunda verdi.

Yıllardır içinde olduğu tehlikeli ve kelle koltuktaki nahoş mevkisi göz önüne alınınca, şu anda başladığı noktanın çoğu insanı şaşırtacağını düşünüyordu. Ancak artık eski Teoman ve tükenmez hırısı yoktu. Durgunlaşmıştı, tamam hırısı sonrasında çok yıkım bırakmıştı ama hiçbir şey telafi edilmeyecek hâlde değildi. O yüzden tüm kötü alışkanlıklarını geride bırakmıştı, bırakmaya da devam ediyordu. Kolay olmayacaktı, biliyordu ama Teoman zor olanı severdi. Bunun kendi selameti adına daha uygun olacağını biliyordu. Tek başına zorlanacağını bildiğinden hem uzman hem de ailesinden destek istemeyi başarmış, geçmişte yaptığı gibi destek istemeyi gurur meselesi hâline getirmemişti.

Kendini keşfetmeye, tanımaya, zorlamaya, eleştirmeye ve saygı duymaya başladığından beri bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Belki de bir insanın kendine yapacağı en büyük kötülüğün temelinde kendine saygı duymaması olduğundan sebep bu kadar şaşkındı. Teoman hatalarını

yok saymayı değil tecrübe olarak görmeyi, kendini taktir etmeyi, kendine güvenmeyi, kendine saygı duymayı öğrendiğinden beri, bunun beklentisini çevresinden gelecek ilgiye bağlamayı bırakmıştı.

İnsanlar kendini tanımak için zaman ayırsa, hatalarından ders çıkarmak için durup düşünse, içsel çatışmalarını bastırmak yerine objektif olsa, duygusal ve dürtüsel tepkilerini analiz etse buna göre de ihtiyaçlar hiyerarşisini oluştursa, kendini gerçekleştirmiş halleriyle tanışmaları uzun sürmezdi. Çünkü ünlü akademisyen ve psikolog Abraham Maslow'un insan psikolojisi ile ilgili ortaya attığı bir teoriye göre insanların yaşamını kalite ve konforla sürdürmesi için ihtiyaç duydukları gereksinimlerini, önem sırasına göre bir piramide yerleştirmesi doğal süreçlerini nizama sokacaktı. Ünlü akademisyene göre ruhsal ve bedensel piramidin katmanları fizyolojik, güvenlik, emniyet, sosyal ve saygınlık ihtiyacından sonra piramidin en tepesine de kendini gerçekleştirme yerleştirilmeliydi.

Şimdi yeniden ve sıfırdan başladığı şirket binasının önünde en yakın arkadaşı ve korumasıyla dururken, başardığı dönüşümden mutluydu. Çok defa gelişinin üzerinde bırakacağı o vefasız etkisini düşünmüştü ama kayıpları düşündüğü kadar yıkıcı olmamıştı. Hâlâ ayakları üstünde duracak gücü, herkese kök söktüren dirayeti vardı.

"Artık bitti mi?" dedi üzerinden dağlar inmiş gibi rahatlayan Teoman, uzun yıllar sonra ilk defa kaygısız soluk alıp vermişti.

"Bitti, her anlamda özgürsünüz efendim." dedi Aydın dalgın ve düşünceli hâlde.

Çatık kaşlarının altına düşen gözleri sertleşmişti. Bir insanın bedeni özgür olsa bile ruhu tutuklu kaldıysa her adımı prangalara takılırdı. Asıl özgürlük kalpte başlardı ve o hâlâ özgürlüğünü tam anlamıyla ilan edememişti çünkü bunun için en önemli parça hâlâ eksikti. Uzun zaman önce kilitlediğini sandığı bir yığın anı, vahşi bir sırtlan gibi üzerine saldırırken yapacağı planın henüz başındaydı.

Güven, tek kelimelik mermiydi. İnsan hayatına bir kez güven mermisini sürdüğünde hedefin neresi olduğunun ya da sürecin nasıl işleyeceğinin önemi kalmazdı. Sevgi, dostluk, aile, aşk, intikam içeren bağların kökeninde bulunduğu gibi tüm sosyal ilişkilerin kökeninin en temel unsuru da güvendi. Davranışlar, sözlü ya da yazılı ifadeler olsa ve güvene dayanak teşkil etse dahi birine güvenmek nezaketi, ilgili davranışı, koşulsuz güveni

sunmazdı. İnsanlara güvenmek, gelecek kaygılarını ya da umutlarını adanmak, dikkat, şefkat ve merhamet isterdi. Empati olmazsa olmazıydı.

Fakat insan denen hoyrat varlık kesin bir yargıya ya da delile ulaşmadan başkalarına sorgusuz sualsiz güvenmeye meylederdi. Özellikle kalben saf hisler devreye girdi ise, kötülük görmezden gelinir, mantığını bulandıracak her keşfe inkârcı olunurdu. Onlar da kendilerine ve kendi düşüncelerine, varsayımlarına, kendi kafalarında oluşturup yönettikleri senaryolarına öyle güvenmişlerdi ki hayatın sistemine aykırı gelen ne varsa konuşmuş, kendi mantıklarına yatan ne varsa sorgusuz uymuşlardı.

Kırda esen sert bir rüzgâr Erva'nın saçlarını yüzüne uçuşturdu. Kalbi sıkışırken soluk çimlerin üzerinden geçti. Yine başladığı yere dönmüştü, Hawaii'nin serin ve özlem duyduğu havasını içine çekti. Burası onun memleketiydi, doyduğu, büyüdüğü yerdı. Geldiği günden beri mutlu olmasa bile keyfi yerindeydi, anıları vardı. Annesi ve babasının onlara bıraktığı güzel anılar ama şimdi garipti. İçinde bir sıkıntı vardı ve üzerinden atamıyordu. Çok hata yapmıştı, cahilliklerinin sebebi bir canın sona ermesine sebep oluyordu. Nadir ona çok öfkeliydi, haklıydı da ama işlerin buraya geleceğini düşünememişti. Üstelik Erva hata yapmış olabilirdi ama o da hata yapmıştı, istemediği hâlde ondan kadınlık haklarını talep etmiş, zorla almıştı. Hayatının en kötü deneyimiydi, ne zaman gözlerini kapasa kâbus olup üzerine çöküyordu, ne zaman o anları düşünse midesini kasıp kavuran bulantılardan kurtulamıyordu. İşin kötü tarafı kaçmak için çırpındığı ne kadar korkusu varsa üzerine yıkılmıştı. Saklamak için çabaladığı, duyulmasın diye kendi hayatından vazgeçtiği tüm süreç gözler önüne saçılmış, büyük bir yankıyla günlerce dillerde dolaşmıştı. Artık herkes onun Teoman'ın metresi olduğunu, bir yuvanın yıkılmasına sebep olan kişinin o olduğunu öğrenmişti. Tüm TV kanalları ve dergiler günlerce evin etrafından gitmemiş, Yiğit abisi ve ablası çok zor ve utanç dolu günler içinde kalmışlardı. Nadir kendine geldiği an ne öfkesi dinmiş ne de suçlamaları bitmişti, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da nihayet anlamıştı. Yiğit abisinin sayesinde boşanma davası hızlanmış, Erva boşandığı gün baba ocağına dönmüştü.

Yaz mevsimi olmasına karşın bulutlar kapalıydı ve her an yağmur yağacak gibi duruyordu. Sonbahar kapıdaydı, yakında günler çabucak kararıp kışalacak ve geceler daha fazla soğuyacaktı. Oldum olası sonbaharları sevmezdi, ilkbaharlar ise her zaman can attığı zamanlar olmuştu. Mevsim dönümleri ona hep tuhaf bir melankoli yaşatırdı. İç huzursuzdu, ailesinin yüzüne bakmaya utanıyor, ablasına olanları anlatmadığı için Rose Mina

önce ona öfkelenerek ağzını açıp gözünü yummuş, sonra bağrına basarak acıyan yanını sanamaya çalışmıştı. Yiğit abisi beklediği gibi sert bir tepki vermemişti, nedense bir tek o hâlden anlarcasına kollarını açıp sinesine sararken başını okşayıp her şeyin daha iyi olacağını söylemişti. İstese de istemese de zaman geçiyordu. Bir yanı geçmişe tutunmak istiyor, tüm o kaybettiklerinden kopmaktan korkuyordu. Diğer yanı ise, zamanla içindeki azabın dineceğini ona söylüyordu.

Kocasının hayatından çıkmasından sonra üzerine biçilen vicdan azabından kurtulamamış, her solukta adeta kalbi sızlar olmuştu. Böyle olsun istememişti, düşündükçe deliriyordu. Ya Nadir o gün ölseydi ya zamanında hastaneye yetiştirilmeseydi, bu vicdan azabını nasıl kaldırırdı? Birden gözlerinde beliren yaşları hissetti.

Teoman'ın umudunu adeta yok ettiği o korkunç günün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olsa da acısı çok tazeydi. Bir öğleden sonra içinde, yeni umutlarla başladığı tüm hayatı yok olmuştu. Hepsi kendi suçuydu, genç kızlık hırısı, düşüncesizliği, aşk sandığı takıntısı, sonrasında mantığına kulak tıkayıp başına buyruk olması, onları telafisi imkânsız sona getirmişti. Hayatını romantik komedi tadında sonu mutlu bitecek bir aşk olarak hayal ederken dramının en kötüsü ve sonu yarım biten bir aşk romanına dönmüştü. Genç kızlık hayalleri sadece küllenmiş birkaç anıdan ibaretti. Alışmış olduğu hayat, sevgi ve mutluluk, artık soluk bir maziydi.

Bu adaletsizliği idrak etmek çok zordu. O gün olanların çoğunu hatırlayamıyordu. Nadir'in onu zorlayarak kocalık haklarına sahip olması ve sonra kıskançlıktan gözü dönerek hayatlarını dönüşü olmaz bir noktaya getirmesi bir korku filmi sahnesine benziyordu. Sanki zaman geçince bunları kendi yaşamamış, izlemişti.

Şimdi ne maziye dönmek ne de geleceğe umut ekmek istemiyordu. Böyle amaçsız, böyle gâilesiz yaşayıp gidiyordu. Olanları, zihninde açmaya cesaret edemediği karanlık bir yere kilitlemişti, pişmandı ama bazı anlardan pişman olmayacak kadar bencildi. Sevmek onun suçu değildi, bu hale gelmek, safça hayaller kurmak, her cahilin aklını başından alan bir terfiydi. Şu anda da olduğu gibi kimi zaman, yaşananlardan bazı kesitler gözünün önüne geldiğinde tek suçlunun kendisi olmadığına ikna ediyordu mantığı benliğini. Teoman'ın elleri kanlar içindeydi ve Nadir yerde kanlar içinde yatıyordu. Allah'ım böyle bir sahneyi yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu.

Düğünden evvelki son görüşmelerini hatırladığında, her zaman olduğu gibi içi buz kesiyordu.

“Beni reddettiğin için hep pişman olacaksın.”

Bunları söylerken, Nadir'i öldürmeyi planlıyor muydu? Hayatlarını mahvetmeyi planlıyor muydu? Değilse bile isabetli bir tahminde bulunmuştu. Onun bu kadar zalim olabileceğine, Nadir'i planlı olarak hayatından çıkarmak isteyeceğine ya da kendini bir canavarın kollarına bırakmış olduğuna inanmak istemiyordu. Onu tanıyordu! Teoman bunu bilinçli yapmazdı, bilerek onun canını yakmazdı. Tanıyordu... Ya da tanıdığını sanmıştı, her zamanki gibi yanılmıştı. Başından beri aklında kurguladığı adama âşık olmuş, gerçek Teoman ise bambaşka bir kişilik hâlinde karşısına çıkmıştı ve gözleri o kadar kör olmuştu ki aşkından aradaki farkı görememişti. Ona yaptığı kötülükten sonra bile ondan nefret edememişti ama şu anki nefreti her şeyden fazlaydı. Önce hayatını, sonra tüm dünyasını mahvetmişti. Metresi olduğunu herkes biliyordu, kocasını aldattığını ve evlendikten sonra bile Teoman'ın metresi olmaktan vazgeçmediğini sanıyorlardı. Bu iftiralara sebep olan ise ikisinin gözü kara çaresiz inatlarıydı.

Çimlerin üzerinde dalgınca yürürken, çamların temiz kokusunu içine çekti. Başını kaldırıp serin yelin yüzüne vurmasına izin verdi. Yeşilin derinliklerinde huzuru bulacakmış gibi bakarken kendini yine yalnız hissetti. Yalnızlık onu içine çekiyordu. Ama asıl sorun beden yalnızlığı değildi, yürek yalnızlığının yerini hiçbir beden kapatmıyordu.

Burada durup ormanın içinde yapayalnız ve her şeyden uzak olmayı seviyordu ama her şeyden uzak durduğu yerde kalan ailesini de çok özliyordu. Evinin etrafı alabildiğine yeşille kaplıydı. Yıpranmış sinirleri hassastı, solgun yüzü daha da asıldı. En son ne zaman ağız dolusu gülüp gülmediğinden emin değildi. Ablası haklıydı, sonsuza dek burada saklanamazdı. Eskiden evi olan malikâneye baktı. Birden panikledi. Ağaçlar etrafını sarıyor gibi hissetti. Nefes alamadı. Eve gitmek için yönünü değiştirdi ve o anda ileride biri belirdi. Tanıdık olacak kadar bilindik ama seçilemeyecek kadar uzak biriydi. Bir gölge kadar sessiz, bir kuzgun kadar dikkatliydi.

Onu uzaktan izleyen Teoman düşünüyordu. Yeterince beklemişti, yeterince hasret çekmiş, ona kavuşmak için yolunda duran tüm pürüzleri temizlemişti. Tamam kadının tepkisi konusunda kendisini kandırmıyordu. O cehennemin içinde yüzündeki korkuyu, hayal kırıklığını, dehşete kapılan hâlini görmüştü ve bugün onlara dair olacak bir gelecekte ne

düşündüğünü ve nasıl dehşete kapıldığını tahmin edebiliyordu.

Suçlu, lanet olası tek suçlu kendi değildi. Ama Teoman bunu açıklayamadan, her şey sarpa sarmıştı, işin içinden çıkması ise zaman almıştı. Julia ile ilk evlilikleri zoraki olmuştu, kumarhanenin illegal işleri ve abisinin düzenli hayatıyla tehdit edilen Teoman onunla evlenmeyi kabul etmişti, hem de kendine ait olmayan bir çocuğu ona yamamaya çalışan bir kadın yüzünden ama ikinci çocuğa asla müsaade etmemişti. Ne yazık ki karısını ihanetle suçlayıp sadakatsiz olduğunu kanıtlayarak boşanma davası açması ve çocukların kendinden olmadığını kanıtlamasıyla Adalet Bakanı hayli öfkelenmiş, önce Erva'nın sonra tüm ailesinin hayatıyla onu tehdit etmiş ve Teoman ona en büyük kumarhaneleri teklif ettiğinde ne kızını ne de tehditlerini gözü görmüştü. Hevesle kabul etmişti ona sunulanı ve peşini bırakmaya razı olmuştu.

Senelerin emeği, onca güçlü adama canı pahasına kafa tutmanın ederi bir kadının kalbi önünde değersiz kalmıştı. Artık önlerinde bir engel yoktu, tabii onun nefretinden başka... O kadar yıpratmışlardı ki birbirlerini, o kadar acıtmışlardı ki kalplerini, bugünden sonra eskisi gibi olurlarmıydı bilmiyordu.

Onca sene bir hiç için geçip gitmişti. Güç, nam, onun olmadığı yerde beş kuruş etmiyordu. Evet, özellikle de aile bireylerinin gözünde bu olaydan sorumlu olması nedeniyle, büyük zorluklar bekliyordu ikiliyi ama bunların üstesinden gelmeye kararlıydı. Özellikle Teoman tüm yerel kanallarda Julia'nın sadakatsizliğini açıkladıktan sonra, artık bir şeyler değişmeli, Erva kötü kadın olarak anılmamalıydı. Tabii bunu açıklamak için son bir şey kalmıştı, önce onu elde edecek, sonra da bu delili tüm medyaya servis edecekti.

Her şey onun lehineydi artık ama yine de gergindi, ya planladığı şeyler istediği gibi gitmezse, onu ikna edecek ikinci bir planı yoktu. Erva'yı çok uzun zamandan beri arıyordu. Aklına gelecek her yeri aramış hatta arkasından bir dedektif bile tutmuştu ama uzun süre hiçbir iz bulamamıştı. Sanki Erva o kâbus günden sonra yok olup gitmişti. Onun kendini suçladığını biliyordu, bu yüzden asla pes etmemişti. Rose Mina da yerini bilmediğinden bahsetmişti, sonra öfkeli bir günde karşısına geçerek, "Erva sana hayatında kimseye inanamadığı kadar çok inandı. Biz senin işe yaramaz bir kumarbaz olduğunu söylediğimizde, hastalık diyordu, geçer diyordu. Aşâğılık bir çapkın dediğimizde, yalnız diyordu, tamamlanırsa unuttur diyordu. Düşüncesiz bir bencil dediğimizde, sevmeyi bilmiyor, sevilirse iyileşir diyordu. Sana inanıyordu," diye devam etmişti

sert sözlerine. “Çünkü daha önce hayatına tek bir erkek bile girmemişti. Hep bir gün onu seveceğini düşünerek yaşadı. Ta çocukluğundan beri aklında bir tek sen vardın, vazgeçiremedim. Onu fark edeceğini söylerdi. Vazgeçirmek için senden uzaklaştırdığımı sandım, ona hasret kalmayı göze alıp yurt dışında bir okula gönderdim... Bunu biliyor muydun? Ona senin yüzünden hasret kaldım.” diye bağırды adama. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Nereden bileceksin? Sen canavarın tekisin. Benim kardeşime ikinci el muamelesi yapıyorsun ya, sen kaçınıcı elsin Teo? Metresin diyor tüm televizyonlar... Benim kardeşimin masum, aşkını kirli bir sözle mühürlüyorlar. Sen benim kardeşime yaklaşıyor musun? Hah tabii, erkek yapınca elinin kiri, kadın yapınca kaşar oluyordu. Kardeşim seni sevdiği için orospu olduysa, o zaman sen de erkeklerin fahişesisin...” dediğinde Teoman zıvanadan çıkarak yerinden kalkınca, gözü dönen Yiğit’in çenesine savurduğu yumrukla yerine çakılması bir olmuştu. Onun gitmek için hamle yaptığını görünce de işaret parmağını tehditle sallayarak, “Kendini bana geberttirme Teo... Karımın konuşması bitmedi.” diye tısladı. Oysa Teoman kendini savunmayacaktı, sadece Erva’nın bir suçu olmadığını belirtecekti ama herkes gibi onlar da olanları yanlış anlamıştı. Rose Mina öfkeden zıvanadan çıkmış ağzına geleni sayıyordu, hazmedemiyordu tüm ülkenin gözünde kardeşine metres yaftasının yapıştırılmasını...

“Ross, yeter...” dedi Teoman çaresizce, “Bir dinle.”

“Ablalıktan Rose’ye terfi ettik demek... En iyisi, bana sakın bir daha abla deme. Karısını sürekli aldatan, her gece başkalarının koynundan kalkıp kızına pis ellerini süren bir adam... Sen nasıl bu kadar iğrenç olabildin. Kardeşimden uzak dur seni aşağılık pislik, kirli ellerini ondan uzak tut, iğrenç sesinle adını kirletme... Onu asla bulamayacaksın, anladın mı asla, buna izin vermeyeceğim.”

İşte o zaman içinde umut doğmuştu Teoman’ın, yerini biliyordu ve saklıyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifade gören Rose, “Sen... Sen kimsin ki kardeşimi suçluyorsun? Ona metres dedirtiyorsun,” diye devam etti. “Erva’nın seni baştan çıkarmaya çalıştığını sandın. Ne büyük bir yanılgı! O sadece senin iyi bir koca olacağını, gerçekten sevgi dolu bir adam olacağını bize kanıtlamaya çalışıyordu... Senin sevgini kazanmaya çalışıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun, anlayamıyorum. Nasıl bu kadar anlayışsız olabildin? Nasıl tanımadın? Sezgilerin de mi yok! Sana duyduğu ilgi sıradan bir ilgi değildi, ta çocukluğundan beri hep başkaydın sen, bunu biliyordun. Hayatında ilk kez oluyordu böyle bir şey. Ve sen onu mahvettin!”

"Abla yeter dinle, hiçbir şey sandığın gibi değil." dedi Teoman ve onu dinlemeyen Rose Mina'yı ikna etmek için elinden geleni yaptı, zor olmuştu ama sonunda başarmıştı.

Rose Mina istemeyerek de olsa kocasının ısrarıyla kardeşinin yerini söylemişti ama şimdi de karşısına çıkmaya çekiniyordu, fakat sabrı artık taşıyordu. Onca zaman akıp giderken ellerinden, bir saniye daha ayrı kalmaktan korkuyordu. Motorunu tepenin üzerine park etti. Malikâneyi ve çevresindeki alanı inceledi. Sıra dışı bir şey yoktu. Bir grup köylü meyve bahçelerinden meyve topluyordu. Koyunlar tepelerde otluyor, bir düzine inek etrafa yayılıyordu. Malikâne çalışanları etrafta koşturup duruyordu. Bir kadın tek başına malikânenin yakınındaki dipsiz ormanda yürüyordu. Rüzgârdan dolayı uzun kumral buklelerinden bazıları yüzüne inmişti. Üzerinde keten bir elbise vardı, elinde kır çiçekleri. Kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu. Parlak güneş yüzünden gözlerini kısarak baktı ama bu mesafeden kadının kederli yüz hatlarını göremese de içten içe onun kim olduğunu biliyordu.

Ve uzun bekleyişi sona ermişti. Onu bulmuştu.

Erva sıkıntıyla gözlerini kapadı. Elindeki çiçekleri dalgınca okşadı. En son buraya geldiğinde Yonca ile toplamışlardı kır çiçeklerini, Gonca ise ona taç yapması için neredeyse yalvarmıştı. Çocukları çok özlemişti ama hâlâ ülkeye dönecek cesareti kendinde bulamıyordu. İnsanların hakkında konuşmasına ve onu ayıplayan bir tutumla göz hapsine almasına dayanamazdı. Hakkında ileri geri konuşuyorlardı, kimi iki adamı birbirine düşürdüğü için kocasının haklı sebeplerden oraya gittiğini ve aşığının onu öldürmeye kalktığını... kimileri onun Teoman'ın metresi olduğundan bahsediyorlardı. Boğazı düğümlenmişti, gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Ağlaması bittiğinde gözlerini kuruladı. Ağlamak iyi geliyor, günahını ve suçunu düşündükçe kendini tuhaf bir şekilde daha güçsüz hissediyordu. Eskiden mutlu olmak için en azından bir umudu vardı ama sahip olduğu son şans Nadir'in yaralanmasıyla ve herkesin gerçeği öğrenilmesiyle sonsuza dek yitmişti.

Ağaçların gerisinde motor sesi duyunca, başını kaldırdı ve bir adamın motorunu geride bırakıp dalgın şekilde kendisine yaklaştığını gördü. Güneş yüzünden kimin olduğunu anlaması güçtü. Başta gelenin çiftlik çalışanlarından biri olduğunu zannetti ve selam vermek için elini kaldırdı ama eli havada asılı kaldı. Adam da tanıdık bir şeyler vardı.

Ve işte o anda...

Yüzündeki kan çekildi.

Hayır.

Ama bu oydu. Yürüyüşündeki hâkimiyet, gölgesine sinen azamet, ne olursa olsun kalkık omuzları, koyu kahverengi saçları, sert ve yakışıklı yüzü, soğuk çelik koyusu gözleri tanıyordu. Kendisine bakan o gözleri... Sarılmaya doyamadığı bedeni. Büyük bir arzuyla öptüğü dudakları ve başka kimsede görmediği o otoriter tavrı. Her zaman dizlerini titreten güç ve hâkimiyet havasını...

Teoman ve kaçtığı acılar yine ve yeniden onu bulmuştu.

İstirap veren ve mutlu zamanlardan kalan anılar saklandıkları yerden bir bir çıkarak birbirine geçerek çarpıştı. İşte o anda göğsündeki acı da arttı. Öyle yalnız, öyle çaresiz ve ıstırap içindeydi ki ve o kadar muhtaçtı ki onun varlığına, bir an hayal ettiğini, gözlerini kapattığında gideceğini, açtığında yok olacağını sandı. Artık ona dokunmak, yağmurdan sonra çıkan gökkuşağına dokunmak kadar imkânsızdı. Onu hissetmenin yoksunluğu içini kasıp kavuracaktı. Onun kollarında kendini kaybettiği andaki yakınlıkları aklına gelince kalbi acıdı. Reddedilmesi üzerine ona verdiği ceza, solğunu kesti. Pişman olacaksın demişti, pişman etmişti.

Her zaman onun ne tür bir adam olduğunu biliyordu ama erkeksi cazibesine kapılacak kadar aptal olmaktan hiç geri durmamıştı. Oydu, hayal değildi. Kalbi hızlandı, bacakları hissizleşti. Şu anda hissetmesi gereken tek şey tiksinti olmalıydı ama tek hissettiği özlemimdi. Ona karşı belirgin bir çekim hissettiğini inkâr edemezdi.

Ona bakmak canını acıtıyordu evet ama aynı anda heyecanlanmasına sebep oluyordu. Ona hâlâ nasıl bu kadar saf bir duyguyla bağlanabiliyordu? Nefret edemeyecek kadar âşık mıydı? Bu kadar güzel bedenin içi nasıl olur da kapkara olabilirdi, böylesi kusursuz bir varlığın kalbi nasıl olmazdı? Gerçekten soğuk ve merhametsiz bir adamdı, gözünü kırpmadan herkesin canını yakabilir hayatlarını mahvedebilirdi. Ve sonunda adam yaklaştı, kadın tepesine gök kubbenin düştüğünü sandı.

Gözleri buluştu. Sevdiği her şeyi yerle bir eden adamın delici gözlerine bakarken hissettikleri, kalbine saplanan bir bıçak kadar canını acıtıyordu. Onca olandan sonra ne cüretle yine karşısına çıkmaya kalkardı, daha ne kalmıştı mahvedeceği, canını alana kadar durmayacak mıydı?

O gün yaşananları parça parça hatırlıyordu. Nadir kanlar içinde yatar-ken onun elindeki kanla ona bakmasını, Teoman'ın beyazlayan yüzünü ve

şimdiki ifadesini görünce... Farkında olmadan bir adım geri gitti. "Ne... Neden geldin?" Sesi titriyordu. "Benden uzak dur."

Kadının çaresiz tepkileri Teoman'ın içini acıttı. Onu görmeyi çok istiyordu ve sonunda bulmuştu ama dokunamıyordu çünkü yüzünde canlı bir keder, gözlerinde korku vardı. Aylarca onu aradıktan, kendini açıklamak için zaman kolladıktan ve onun güvende, rahat olduğundan emin olmayı diledikten sonra, bu hâli çok ağır bir darbeydi. Belli ki artık içinde sevgi adına hiçbir şey bırakmamıştı, belki de cidden nefret ediyordu, eskisi gibi hiçbir zaman olamayacaklardı. Yaşadıklarını düşününce, bunda sonuna kadar haklıydı. Başına en kötülerini gelmişti ve tüm suç Teoman'ın hırsı ve nam sevdası yüzünden olmuştu. Onun kendisi hakkında en kötüsünü düşünmesinden nefret ediyordu ama başka ne bekliyordu ki? Onu hata yapmaktan kurtaramamış, istemediği bir evliliğe adım atmasına izin vermiş ve acı çekmesini izlemişti.

Ona bir kere sahip çıkamamış, tükenmesini izlemişti, bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktı. Affettirecekti kendini, affedecekti içindeki kırgınlıklarını, onlar birbirine ilaçtı, iyi edeceklerdi kanayan yaralarını. Sadece ikisi iyi edebilirdi acıttıklarını, sadece ikisi...

Onu ürkütmemek için dikkatle yanına doğru ilerledi. "Konuşmak için geldim," dedi kuru bir yaprağa benzeyen sesiyle, kız soluk soluğa gerilerken, "Erva Lütfen... Sana zarar vermeyeceğim." diye açıkladı.

Yanaklarından yaşlar süzülen ve onun bir hayal olmadığını kendine kanıtlamaya çalışan Erva birkaç adım daha geri çekildi. Dokunsa bayılacaktı ve ondan korkuyordu. Ondandır gerçekten korkuyordu. O anda Teoman karnına bir darbe almış gibi hissetti. "Sana zarar vermem," diye fısıldadı acı çeken sesi.

Başını iki yana sallayan kız yanaklarından akan yaşlarla dururken, "Sen bana en büyük zararı veren kişisin," dedi titreyen sesiyle.

Adam daha fazla üzerine gitmedi, durdu. "Sen de bana en büyük zararı veren kadınsın, eğer konuşmaya böyle başlarsak acı konusunda eşitiz demektir."

Gözleri nefretle yanan kadın, "Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı. Nasıl söylerdi, ona olanlardan haberi bile yoktu. Canı öyle acımıştı ki artık acıdan soluk alamıyordu. Başka bir adamın kadını olmuştu, en çok da bu acıtmıştı canını, unutamıyor asla da unutmayacaktı. "Sen masum birinin canını almak istedin. Sen umutla yoluna koşan kızı öldürdün, defalarca..." Elini onu durdurmak ister gibi kaldırdı adam ve bir adım daha

geriye gitti kadın. "Benden uzak dur. Sa-sakın yaklaşma!"

Adam umursamadı, kararlılıkla üzerine yürümeye devam etti. Onca zaman sonra ona dokunmadan durursa ölürdü, astım hastası gibiydi, oksijene ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı.

Ve Erva son gücüyle cıglık attı.

"Yaklaşma."

Teoman sonunda durdu ama gözyaşıyla ıslanmış yüzünü, yaşadıklarından sonra geçirdiği diğer değişiklikleri görece kadar yakınındaydı. Zayıflamıştı, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Eskisi kadar canlı bir rengi yoktu, solgundu. Kendini hiç bakmadığı o kadar belliydi ki. O eski Erva değildi, yorgun görünüyordu. Ölüme dokunmuş kadar da soğuktı. Üstelik daha genç yaşında saçının içinde birkaç tel beyaz parlamaya başlamıştı. Son hatırladığından daha güçsüzdü. Berrak gözleri belirgindi ama bakışları daha öncekinden farklıydı, temkinli ve güvensizdi. Ürkek ve korkaktı. Bir zamanlar ona dünyanın en güzel yer olduğunu zannettiren gözleri ölü balıklar gibi bön bön bakıyordu, umursamaz halleri ile hiç düşünmeden mücadele eden o cesur ve küstah kız artık karşısında yoktu.

Onun yerinde dokunsa yıkılacak, sarılsa bir vampir misali toz olacak yürek parçalayacak kadar kırılgan ve perişan hâldeki bir kadın vardı. Onu kollarına almak, acısını silmek, onu korumak ve ona bir daha hiçbir şeyin zarar vermemesini sağlamak istiyordu. Onu artık bir nefes uzağına göndermeyecekti, bunu zorla yapması gerekse bile.

"Lütfen sakın olur musun, seninle sadece konuşmak istiyorum," dedi nazikçe. "Lütfen konuşalım."

"Konuşacak ne kaldı?"

"Çok şey var."

"Bırak seninle konuşmayı, yüzüne bile bakmayacağımı nasıl tahmin edemezsin?"

Adam onun gözlerine baktı. "Lütfen dinle, sana açıklayacağım çok şey var."

"Hayatımı mahvettin," Erva bunu sert bir şekilde vurgulayarak söylemişti. "Evliliğimi bitirdin. Her şeyin iyi olacağı inancımı öldürmek istedin. Nadir'i öldürmek istedin, başkalarını kandırabilirsin ama ben seni gördüm. Bunu inkâr mı edeceksin?"

Onun içindeki acıları silemediği için kalbi acıyan Teoman başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece o aleti elime alma gafletinde bulundum, isteyerek yapmadım. Nadir yalan ifade verdi, bilerek yapmamıştım,

nitekim bunu kamera kayıtları ile kanıtladım. Olay bir kazaydı.”

“Herkesi kandırdın mı?” diye hırladı. Nadir uyandığında olanların Teoman’ın suçu olduğunu, onu öldürmek istediğini söylemişti. “Yalancısın,” Sesinde küçümser bir tını vardı. “Hayatımı mahvettin, senden nefret ediyorum,” *kendimden de! Bir masumun hayatını mahvettim.*

Adam olanları açıklamak ve kendini ifade etmek istedi ama kadının onu dinleyemeyecek kadar nefret dolduğunu fark etti. Gerçi öfkesi iyi bir şeydi. Aşırı derecede kırılmalı, en azından bu duygu onun çökmesine engel olacaktı. Sonra onu ikna edecek, tekrar güvenini kazanacaktı. Teoman onun gözlerinde bir daha asla korku, utanç, hüznü görmeyecekti.

“Düğün günü beni tehdit etmiştin, dinlemedim.” diyerek devam etti Erva. “Seninle gitmeyi reddettiğim için *pişman olacağımı* belirtmiştin, *başıma gelen her şeyin benim suçum olduğunu ve bile bile hata yaptığımı* haykırmıştın. *Eğer o imzayı atarsam, buna pişman olacağımı söylemiştin.*” Korkudan mı yoksa sinirden mi titriyordu bilmiyordu ama gözle görülür şekilde sarsıldığını idrak ediyordu. Kadının gözlerinden süzülen yaşlar, adamın kalbini adeta asit damlaları gibi yakıyordu. Islak gözleri güneş ışığında parıltıyordu, solgun dudaklarında sıkışmış itiraflar canını yakıyordu. İfadesinde hâlâ yanan bir güç ışıltısı görünüyordu. Bu sözleri söylerken amacı asla onu tehdit etmek değildi, gerçeği görmesini ve hatasından bir an evvel dönmesini istemişti.

“Beni buna pişman ettin işte, için rahatlasın. Bahsettiğin her şeyi en acı şekilde gerçekleştirdin, bir masumun vebalini omuzlarıma bıraktın. Artık beni rahat bırak, acım ve ben yalnız kalmak istiyoruz.”

Neden vicdan azabına düşüp kendini suçluyor olmayan bir şeyi gerçek gibi görüyordu. Hiçbir zaman masum olmamıştı Nadir, o da en az onlar kadar suçluydu. Ona Erva’nın hiçbir zaman gerçek anlamda karısı olmayacağını ve asla aşklarını unutmayacağını belirttiği hâlde sırf inandından evlenmişti. Belki de amacı daha başkaydı. Bunu hiçbir zaman itiraf etmemiş ya da açığa vurmamıştı, maddi bir amaç içine girdiyse bile hissettirmemişti ama onu uyardığı hâlde kulak asmaması düşüncelerinde çok da iyi niyetli olmadığını kanıtlamıştı. Teoman bu sefer gerçekten çabalamıştı, onları kararlarından döndürmek için defalarca ikisi ile de ayrı ayrı görüşmüş hatta neredeyse yalvarmıştı ama hem Erva hem de Nadir gerçeklere gözlerini kapayıp olacaklara kulak asmamıştı. Şimdi geldikleri noktada kimse masum değildi. Üstelik en çok acıyı yine Erva çekmişti. Aşağılanmış, rezil edilmişti. Biliyordu, dışarıdan baktığında suçlamalar gayet yerindeydi. O gün bunu söylerken tehdit etmemişti ama gerçekleri

görmesini istemişti. Onun gözünün açılmasını, etrafında neler döndüğünü anlamasını istemişti ama bu şekilde olmasını asla istememişti.

“Ben intikam almak için söylememiştim. Öfkeyle konuşurken bile olabilecek görece kadar akli başındaydım, kıskançlıktan delirmiştim evet ama bile bile zarar görmeni isteyecek kadar merhametsiz biri hiç olmadım.” O sabah her şeyi bırakıp onunla geleceğinden o kadar emindi ki kızdaki kararlılığı görünce korkmuştu. Lanet adamla evlenmesinden korkmuştu. Sonunda itiraf ederek, “Korkmuştum,” dedi ağzının içinde. “Kaybetmekten... seni kaybetmekten korktuğum için açık olmuştum ama bu seni kaybetmemi sağlayan neden oldu.” Temkinli bir şekilde öne doğru adım atarak ona uzanmak için elini kaldırdı ama Erva buna izin vermedi. Geriye kaçtı. Rüzgâr o anda hain bir salınışla kokusunu soluklarına taşıdı. Tatlı çiçek kokusunu ne çok özlemişti ne çok zaman olmuştu başını boynuna ve saçlarına gömmeyeli. Ona dokunmak istiyordu. Kollarına almak ve “Geçti,” demek istiyordu. “Geçecek, her şey güzel olacak. Unutacaksın ve eskisi gibi mutlu olacaksın.” demek istiyordu. Sıkışan kaburgalarının arasına derin bir nefes alıp kendini kontrol altına aldı. Şu anda derdini anlatmaya ve onun kendisini anlamasına ihtiyacı vardı. Ama Erva öyle kalın duvarlar örmüştü ki önlerine ve sanki bu saatten sonra hiçbir şey onun hastalanan geleceğini iyileştiremeyecekmiş gibi hazin sonu kabullenmişti.

“En başından ikimiz de çok hata yaptık, birbirimizden çok şey saklayarak kendi kuyumuzu kendimiz kazdık. Belki cahillik, belki canilik, belki de olgunlaşmak için bu süreci yaşamamız ilahi kaderdi. Her ne olursa olsun bu saatten sonra geçmişini değiştiremem, yaşadıklarımızı telafi edebilirim. Üzgünüm... Geleceğini değiştirmende sana destek olabilirim. Birlikte yeniden ve daha sağlam bir gelecek için el ele verirse geçmiştin acılarını arkamızda bırakabiliriz.”

“Bu neyi değiştirecek, sen iyi mi olacaksın, ben sana eskisi gibi inacak mıyım? Fark etsene bundan daha fazla mahvedemezsin hayatımızı, beni görsene artık, zaten dipteyim. Hiçbir şeyin beni yeniden toparlayamayacağı kadar parçalandım, asla telafi olmayacak yaralar aldım.”

“İnsanlar tecrübeleriyle olgunlaşır, büyür, hatalarına yenilerini eklemes. Eğer elimden tutarsan, seni bu acıların içinden çekip çıkarırım.”

Dudaklarını kemiren ve hıçkırarak ağlamamak için kendini zorlayan Erva soluk alamadığı için gözlerini kapadı ve yavaşça ona yaklaşan adam, elini ıslak yanağına koydu. Parmak uçlarından yayılan özlem, ikisinin de kalbini felç etti. Çekinikti ve hissettiremeyeceği kadar korkuyordu. Dokunuşlarındaki tereddüt, reddedilmekten değildi onu üzme tendi. O yüzden

buna karşı koyacağını sanıyordu ama kadının ondan uzaklaşacak gücü de iradesi de yoktu, bunun üzerine zannettiğinden daha çok rahatladı. Ona dokunmasına izin vermek gerçek bir umudun işaretiydi. İçinden boşalan soluk ılık sesinde ortalığı havalandırdı. Başparmağıyla gözündeki yaşları sildi ve bebek kadar yumuşak tenine parmak uçlarını bastırarak her bir kıvrımını özlemle dolaştırdı, yeniden ona dokunmanın tadını çıkardı. O kadar uzun zaman olmuş, o kadar özlemişti ki onu, içindeki heyecandan soluk alamıyordu. Kollarına almak ve kokusunu içine çekerek sarılmak istedi, ancak korkup kaçmasından ve yeniden öfkeye kapılarak mesafeyi açmasından çekindi. Hıçkırıkla kıvrılan dudaklarına bakarken kendi içinde coşan hüznün de ondan aşağı değildi.

En az Erva da onca zaman sonra göğsünü sızlatan hasret ve acıyla ona sarılmak, kafa karışıklığını gidermesi için yalvarmak istedi. Titreyen çenesini hafifçe kaldırdı ve kendisine bakmasını sağladı.

“Seni isteyerek incitmem.”

Bir an için ona inanmak istiyor gibi bocaladı ama sonra bakışları sertleşti ve yüzünü ondan uzaklaştırdı. “Beni tehdit etmen bir tesadüf müydü, kocamı öldürmek istemen bir kaza mıydı?”

Teoman duraksadı. “Thedit etmedim, sadece kaybetmekten korkunca saçmaladım, tüm hislerimi önüne saçtım.” Lanet olsun, o adam kocası olmamalıydı, en başından onu uyarmıştı, uyarmakla kalmamalıydı, daha fazlasını yapmalıydı ama zorlamaktan yorulmuştu. Kendi isteğiyle olsun istemişti, bir şeyleri fark etsin ve o da çabalasın istemişti ve olmamıştı. *Kocam!* Bu kelime ilk defa canını acıtmıyordu ama duymak kalbini ortadan ikiye bölmüştü. “Yemin ederim, sana zarar vermek değildi amacım.”

Erva soluyormuş gibi sesli bir nefes aldı. “Biliyordun.” Acı günleri düşünmesini izledi. “En başından beri planın buydu.”

“Hayır,” dedi sert bir şekilde, kollarını gergin bir şekilde yanlarına indirdi. Kalbi kaygıyla sarsıldı. İçgüdülerini, ona sarılmak ve doğruları anlayanaya kadar duygularını kulağına fısıldamasını istiyordu. Ne olursa olsun ne yaşarsalar yaşasınlar aralarındaki çekimin kimse tarafından yok edilemeyeceğinin farkına varmasını istiyordu. Onca acıya ve ayrılığa rağmen, içi hâlâ onunla doluydu. Ondan başka hiçbir şeyin farkında değildi, aynı şeyin onun için de geçerli olmasını istiyordu.

Adamın yüzüne dikkatle baktı. “Sana neden inanayım?”

Teoman'ın yüzü hüznle kaplandı, haklıydı aralarına çok yalan ve çok sır ekmişti ama asla ona yalan söylememiş, yapamayacağı bir vaadin

sözünü vermemiştir. “Çünkü gerçek bu. Onu öldürmek istemedim, seni üzmemek de istemedim ama sen sevmediğin adamla sırf kendini kandırmak için evlenerek herkesi üzdün. Bizi üzdün. Tek gerçek bu.” Bu kadar dürüst bir suçlamayla ağzı açılan ve tekrar kapanan kadın, ne diyeceğini bilemedi. Teoman uzun uzun yüzündeki hüznü inceledi. Kadının bakışlarından kafasının karışık olduğu belli oluyordu, aslında en az kendisi kadar bunun farkındaydı ancak itiraf etmeye ya korkuyor ya utanıyordu.

“Artık inadı ve çocukluğu bir kanara bırakmanın zamanı geldi. İzin ver konuşalım.”

Bir süre sessiz kaldı, ikisinin de mantıklı davranması için düşünmesine zaman verdi. Geçmiş anıları canlandırıp onu daha fazla incitmek istemiyordu. “O yaşıyor artık, bu kadar üzülme.”

“Ama beni affetmiyor, ona gerçekleri anlattığım hâlde inanmıyor. Ona ihanet ettiğimi, en başından beri amacımın onu aldatmak olduğunu sanıyor.”

Tek sorun bu muydu? Erva kocasını mı istiyordu, ona mı dönmek istiyordu, onun tarafından affedilmek ve tekrar onun karısı olarak kalmak mı istiyordu? Onu seviyor muydu? Bu kadar acı çekmesinin sebebi bu muydu? Hep bunun vicdan azabı olduğunu varsaymıştı ama şimdi görüyordu ki gitmek istemesinin sebebi başka bir şey olabilirdi. Bu kabullelebileceği bir şey değildi, onu başka bir adamla paylaşmak, onu elleriyle başka bir adama yeniden teslim etmek düşüncesi nefesini kesiyordu. Şüphesiz çok keskin bir bıçaktı. Bu canlı canlı mezara gömülmesi demekti ancak eğer böyle mutlu olacağını düşünüyorsa, onun için her şeyi göze alırdı. Ölmeyi bile. Kendi kulakları bile itiraf ettiği şeyin şokuyla uğuldadı.

Sesindeki hüznün ve gözlerindeki acıya rağmen, “İstersen onunla konuşurum,” derken kalbi durmuştu. Kadın ürkünce derhal toparlandı. “Buraya sana zarar vermek için gelmedim, ne istersen, nasıl istersen öyle olacak. İstediklin her ne ise onu yapacağım. Sen nasıl mutlu olacaksan, ben...” Gözleri buluştu ve aralarında bir şey oldu, iletişimsiz, çıkarsız çoğu kişinin asla sahip olamayacağı özel bir şey ve bir an için kalplerini durduran o gerçek ikisinin de boğazına yapıştı.

Teoman istemese bile sevdiği için tüm hayallerinden vazgeçmeyi göze alıyordu ve bunca konuşma içinden cımbızladığı bu gerçek yüzünden Erva ona inanıyordu. Ama bu yeterli değildi. Mahvolmuş hayatlarının üzerine nasıl yenisini inşa edebilirlerdi? Enkazın üzerine temel atılmazdı, gelecek sağlam temeller üzerine kurulmalıydı.

Geri dönmek ya da kalmak ile alakalı hiçbir şey söylemedi. Sadece hüznü bir sesle, "Bunun doğru olduğunu söyleyen bile, hakkımda söylenenler... artık kimsenin yüzüne bakmam." derken yanağına süzülen bir damlayı hızla sildi.

Adam elini kendi saçlarında gezdirdi. Olanların bundan daha da kötü olduğunu söylemeye cesaret edemiyordu, yaşadıklarının, başarmak için göze aldıklarının, sayısız düşman kazandığının ve insanların gözünde düştüğü konumun, artık herkesin onun metresi olduğunu düşündüğünü ve tüm Türkiye'nin bunu asla unutmayacağını, sabit fikirlerini değiştiremeyeceğini de...

Bu konudan çekiniyordu ama bunu anlatmalıydı.

Ne yaparsa yapsın geçmişten kaçamazdı, derin bir nefes aldı. Onun öfkesi gözlerinden aksa bile mücadele edip o güzel gözlere yeniden aşkı, güveni, tutkuyu, özgürlüğü yerleştirmeliydi. Burada olmalarının tek sebebi onun dilinin kemiğinin olmamasıydı. Eğer o gün hakaret etmeseydi, ona gerçekte evli olduğunu ve bunu isteyerek yapmadığını belirtseydi ve Adalet Bakanı'nın Koray abisinin hayatı gibi sevgilisinin hayatını da tehdit ettiğini anlatsaydı, bu yüzden evliliği kabul etmek zorunda kaldığını belirtseydi her şey daha iyi olabilirdi. En azından onun güvenini sorgulamazdı. İyi niyetinden kuşulanmazdı. Tüm bunları dilinde taşıyan adam geçmiş ortalığa fütursuzca saçmamak için çenesini sıkı.

"İnat ettin başımıza neler geldi, şimdi de inat ediyorsun ve bizi daha ne acıların beklediğini bilmiyorum. Böyle giderse sonumuz daha kötü olacak, uyarıyorum."

İnat mı etmişti, kızın yüzü bembeyaz oldu. "Sen, yine tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi kadının ona duyduğu inançsızlıkla boğuşan yüzüne bakarken, "Yine aynı suçlamayı yapıyorsun, lütfen bir kere olsun uyarımı hafife alma, bunu tehdit olarak görme." Tekrar güvenini kaybetmek istemedi. Onun hassas bir noktasına değdiğinin farkındaydı ama konuşmazlarsa yaşadıklarının kat kat daha fazlasını yaşamaya mahkûm olabilirlerdi. Kız gergin bir şekilde başını salladı, sonra bu belirsizlikten sıkılarak inadını yenmeye başladı. Adamın hem gelişi hem de söyledikleriyle sarılmıştı ama bunu fark edemeyecek kadar gururluydu.

Oysa adam onu incitmekten nefret ediyordu ama gerekiyorsa bunu yapacak kadar kararlıydı, aralarının böyle aşılmaz olmasına izin veremezdi.

"Artık Nadir'i kafana takmaktan vazgeç, o ne yaşadıysa kendi seçimiyle oldu, tıpkı bizim gibi. Ona yaşanacakları uzun uzun anlattığımda tıpkı senin gibi tehdit sandı ve inadına hataya koştı, ilk defa gururumu bir kenara bırakıp her ikinizle de ayrı ayrı konuştum ama suçlanan yine ben oldum."

"Nadir'le konuştun mu?"

"Düğünden evvel iki defa, o da tıpkı senin gibi aldırmadı."

Erva utancından kıvrandı, demek ondan bu kadar büyük şüpheye düşmüştü. Demek onca hakaret, netlik, bu yüzdendi. Artık daha fazla acımak istemiyordu. Gözlerini kapatmak, kulaklarını tıkamak ve onun yalanlarına maruz kalmak da istemiyordu. Ama içten içe, söylediklerinin doğru olduğunu da biliyordu. Düğünden birkaç gün önce Nadir'in davranışlarının tuhaf olduğunu düşünmüştü ve o kadar kendi ile meşguldü ki ani öfke patlamalarını ve arada gerçekleşen dengesizliklerinin sebebinin bu olduğunu anlayamamıştı.

Onu tam tanımasa bile Nadir'in çok gururlu ama aynı zamanda inatçı olduğu belliydi. Bir şeyi amaçladıysa başarmadan asla pes etmiyordu. Her şeyini tırnaklarıyla kazanmış bir adam için bu normaldi, normal olmayan onun kafasının nasıl çalıştığını bilmeden bu olanları öngöremeyen Erva'ydı. Artık bunun bir önemi yoktu, olan olmuş, yaşanan acılar geçip gitmişti. Şimdi acılarına bir yenisini eklemenin anlamı yoktu, herkesin unutmaya başladığı o dedikodulara yeni paragraflar açmayacaktı. Dik durdu. Birleşmeleri geçmişi aklamazdı.

"Buraya ne için geldin? Bunları söylemek içinse dinledim bitti, gidebilirsin."

"Buraya gerçekleri konuşup çözüm bulmak için geldim. Sürekli burunun dikine gittiğinde daha fazla acı çekmeye meyilli olduğunu görmüyor musun, sen mantıklı hareket edemiyorsan bunu senin yerine ben yapmalıyım."

Ne demek istiyordu, geçmişi için onu suçlayıp *bak gördün mü başına neler geldi* demenin sevincine mi yenilmişti? Lanet olsun buraya egosunu parlatmaya mı gelmişti. "Sen şimdi de... Hesap mı soruyorsun? Allah'ım buraya geliş sebebin intikam için mi? Bunları yüzüme vurmak için mi buldun beni?"

Her şeyi bu kadar yanlış anlayan başka bir çift olamazdı dünya üzerinde, ikisi de resmen doğruyu yamultmak için ellerinden geleni yapıyordu. Teoman gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?" Sakinleşmek için

çenesini gevşetti.

"Hiç merhametin yok mu? Gururun kırıldığı, terk edildiğin ve bekar bir adamı tercih ettiğim için miydi bunca oyun ve devam edeceğin oyunlar?" Ona savaş açan adamın yüzü taş gibi sert ve kararlıydı. "Gerçekten merak ediyorum Teoman, senin Allah korkun var mı? Senin kalbin var mı?"

Dişlerini sıkkan adam ona doğru temkinli bir adım attı. Titreyen Erva gerilemedi keza onun kendini zor tuttuğunu tahmin edebiliyordu. "Yok," dedi ama sert sesi, söylediklerini yalanlıyordu. "Benim kalbim sensin."

Bacakları karıncalanan kadın adamın itirafına şaşırdı ama kendisini nasıl etkilediğini görmemesi için başka yöne baktı. Teoman ona karşı bir şeyler mi hissediyordu? Yoksa cidden intikam almak için mi buraya gelmişti çözemiyordu. Aslında artık hiçbir şeyi mantıklı düşünemiyordu, öyle karışmıştı ki içi ve duyguları ne yaparsa yapsın kördüğüne dönen hayatını bir türlü düzeltemiyordu.

"Git arttık," dedi öfkeyle. "Eğer vicdan azabı çekiyorsan, bağışlanmak istiyorsan, bunu benden duyamayacaksın. Bu günahı hiçbir af bağışlayamayacak."

İyice gerilen adam onu suçlamasından yorularak kolunu tuttu ve onu nazikçe kendine çevirdi. Ona bakmak istemeyen Erva burnunu havaya dikti ama adamın ılık parmaklarını kumaşın üzerinden hissedebiliyordu. Adamın görmezden gelinmekten nefret ettiğini biliyordu, onu kıskırttığı sürece ağzından çıkan sözlere engel olamıyordu. Artık dayanamıyordu. Onları birbirine çeken görünmez bağdan, onu istediği gibi yok sayamaktan ya da unutamamaktan, deli gibi çarpan kalbini susturamamaktan, bedenini tuhaf bir şekilde kasıp kavuran fiziksel farkındalıktan kurtulamamaktan korkuyordu. Ona yine ve defalarca olduğu gibi yenilmekten ve onca acıyı sineye çekip yeniden kollarına atılmaktan ürküyordu. Erkeksi kokusu, her sözünden sertlik ve otorite sızan dudaklarının acıyı hatırlatan kıvrımları... Bu hiç adil değildi. Geçen aylar içinde Teoman da yıpranmıştı ama o hâlâ inatçı ve kararlıydı, sorun Erva'daydı, daha ne kadar karşı koyabilir ya da bu acıyla savaşabilirdi bilmiyordu. Onca felakete rağmen içindeki aşk yaralı ama sapasağlamdı. Sanki Teoman ömrünün mihenk taşıydı, yıkılmıyordu.

"Bağışlanmak için gelmedim," dedi sonunda Teoman gergin bir şekilde.

İşte o zaman inatla yüzüne bakmayan kadın başını çevirdi ve gözleri buluştu. Sessizce ağlıyordu. "O hâlde neden geldin?"

Adam gözlerine bakmaya devam etti, yüzündeki kararlı ifadesi kızın boynuna sarıldı ve Erva o anda birden olanların farkına vardı. Gerçekten onu tüm içtenliğiyle geri almak için mi gelmişti?

Adam başını salladı. Bunu başından fark etmesi gerekirdi. Ya onu iyi edecek ya da iyi olması için almadan gitmeyecekti. Öfkeyle güldü.

"Onca acıdan sonra seni görmek istediğimi düşünmüş olamazsın değil mi?" Ses tonundaki küçümseme adamı öfkeliendirdi ama kadın bunu önemsemedi. Çaresizlik içinde kıvranarak, "Senden nefret ediyorum. Seni gördüğüm zaman, öfkem körüklenecek. Hayatımı mahveden adamdan bir ömür nefret edeceğim. Söylediğin şeyler bunu hiçbir zaman değiştirmeyecek." diye bağırdı.

Teoman susuyordu ama yüzüne gergin bir ifade yerleşmişti. Öfkeyi her ikisinin de tüm bedeninde hissettiren bir ifade vardı, övündüğü sabrını ve kontrolünü yitirmek üzereydi.

"Bu kadar kibirli olma..." dedi kurgın sesi. "Benden nefret etmek istiyorsun sadece ama başaramayacaksın." Parmakları saçlarının rüzgârda havalanan ucunu yakaladı, kulağının arkasına koymasına ses çıkarmayınca, parmaklarının tersini boynuna kaydırarak ve deli gibi atan nabzını parmak uçlarında hissetti. Ağzı açık, ıslak gözleri parlak hâlde duran Erva adeta donup kalmıştı. Bu beklenmeyen temas onu darmadağın etmişti.

"Ne yaparsan yap Erva, benden nefret edemezsin."

Ellerini indirdi. Kızın ılık nefesini teninde hissedebiliyordu. Yumuşak ve güneşten ısınmış saçları aralarında ipek bir tül misali havalanarak yanaklarına değiyordu. Kokusunu öyle özlemişti ki çiçeksi kokusu başını döndürüyordu. Nefesi kesildi ve kalbi göğüs kafesinin içinde iyice hızlandı. "Beni gerçekten sevdin." Parmağını boynundan göğüslerine doğru kaydırıp kalbinin hızla atan ritmini parmaklarının ucunda hissetti. Dokunduğu yerleri yakıyordu. Bu kadar çalkantılı bir karmaşada ihtirasın yeri yoktu ama göğsü hızla kalkıp inerken mazide kalan o tanıdık hislerini yalıyor, heyecandan mı yoksa panikten mi olduğunu kestiremediği duyguları gözle görülür derecede artıyordu. Oysa dokunuşlarına hazırlıksız yakalanmıştı, kalbini işaret eder gibi göğsüne yaslanan parmaklar meme uçlarının sertleşmesine neden oldu. Adam elini hızla sarsılan göğsün üzerine indirdiğinde kalbinin çılgın atışını teninde hissettiğini biliyordu.

Başını eğdi ve yüzüne değip tenini gıdıklayan saçlarını koklarken gözlerini kapadı. Sesi bir tepeden hızla koşuyormuş gibi çıkarken, "Hiç kimse bunu başaramayacak anla artık, kalbini hızlandıran heyecan sadece benim için. Benim dünyamı dolduran mutluluk sadece senin eserin." diye fısıldadı. "Kabul et Erva, biz ayrılırsak asıl yıkım o zaman olacak. Ne sen unutabileceksin beni ne ben avutabileceğim kendimi. Başka kimse sana bunları hissettiremeyecek ve hiçbir kadın bana senin hissettirdiklerini veremeyecek. Aramızdaki bu eşsiz akımı inkâr edemezsin."

Artık korkudan mı kaygıdan mı olduğunu bilemiyordu ama gerçek şuydu, kızın bedeni titriyordu. Omuzlarını tuttu, ona yaklaştı. Erva adamın güçlü bedeninin her bir santimetresini acı verici bir tecrübeyle bedeninde hissediyordu. İnkâr edemeyeceği gerçekle kuşatıldı. Başını salladı. Kendini o kadar çok sıkıyordu ki konuşmaya cesaret edemedi.

Başını avucunun içine alan adam göğsüne çekerken, "Kalbine ilk dokunan benim, son dokunan da olmak istiyorum." diye yakardı. Yüzünün gövdesinde şekil almasını izledi. Yanakları teninde hafif bir baskıyla ezilince içindeki havayı kaçırıyormuş gibi soludu, şükrederek gözlerini kapadı. Direnmemişti. Kısa bir an göğsünde sessizce ağladı ama ne ona sarıldı ne de itti. Adam çenesini tutarak başını kaldırdı, ıslak gözlerinin içindeki kırgınlıklar nefesini keserken dudaklarını yanağına yaklaştırdı. Aralarında ufacık bir mesafe vardı. Kollarında donup kalan Erva kalp atışlarını kulaklarında hissediyor, nefes alamıyordu. İsyanı içinde kaynıyordu ama aynı zamanda onu kontrol eden sinir uçları alev almış canını yakıyordu. Rüzgâr yüzüne çarpıyordu, saçları ikisinin yüzünü aralarına alıp bir koza misali örtüyordu ama o anda düşünebildiği tek şey adamın yumuşak dudakları ve kendi dudaklarının üzerine konduğunda acılarının tekrar su yüzüne çıkıp çıkmayacağıydı. Ondan başka bir adamın karısı, kadını olmuştu, eskisi gibi hissetmeyeceğini biliyordu. Bu suçluluk ve pişmanlık asla yakasını bırakmayacaktı. Ona bunu anlatamazdı, hatasının büyüklüğüyle yüzleştiremez, her zaman aralarında pimi çekilmiş bir bomba hâline gelmesine izin veremezdi.

"Artık seni istemiyorum," diyebildi sonunda titreyen dudakları, buna inanmayan adam gülümsedi, buruk ve acılı bir gülüştü. "Yalancı," Burnunu burnuna sürterken homurdandı ve ardından da deli gibi inatçı olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanıp dudaklarını onun dudakları üzerine aç bir tutumla yerleştirdi.

Omuzlarının etrafına kayan kolları mengene gibi sarıldı, o anda kısıp kısıp kapanmış hâlde kalan Erva içinde bir şeyler patlayınca darmadağın

oldu. Zihninde tutmak için çabaladığı tüm duygular ortaya serilmiş, gözlerinden damla damla akıyordu. İtirazları, çırpınmaları, kaçışları neredeydi? Tek hatırlayabildiği adamın yakıcı öpücüğüydü. Dudakları, kendi dudaklarını sahiplenmiş hâlde hareket ederken önündeki barikat kalkmış su misali ona akıyor, tenini ateşli, ıslak ve kuvvetli bir şekilde öpen adama karşı çıkamıyordu. Tadı, hiç değişmemişti, baş döndürücü şarapları andırıyor, zevkten sarhoş edene kadar iradesini zorluyordu.

Aklı başına gelince çırpındı ancak bunu düşünen ve tedbirini alan güçlü eller onu bırakmadı, aksine daha fazla kendi gövdesine hapsedti. Çok uzun sürmeden kendini ona bıraktı. Nefesini, dudaklarını bedenini kendi varlığında hissetti. Güçlü parmakları büyüleyiciydi, çenesini nazikçe okşuyor, karşılık vermesi için zorluyordu. Buna ne kadar direnebilirdi ki. Gerçekleşecek olan gecikmedi, dudaklarını araladı ve onun derinliklerine girmesine izin verdi. Bunu fırsata çeviren Teoman dilinin tahrik edici hareketlerinin tadını çıkardı. Azıyla yetinemeyeceğini, çoğunun ne olduğunu tekrar hatırlasın istiyordu.

Mantığı su misali akarken başı döndü ve daha fazla bu tatlı eziyete dayanamayarak aynı açlıkla karşılık verdi. Birbirinin canını yakan dilleri kaynaşıyor, her hareketine cesur bir karşılık bekleyen adama meydan okuyordu. Onun mücadelecî tutumunu kazandığını gören adamın kalbi heyecanla teklerken hafifçe inledi ve onu kendisine doğru sahiplenene tutkusıyla çekti.

Artık onun kölesi, kollarının tutsağı olan Erva güçlü bedeninin her bir noktasını kendi gövdesine kaynaşmış hâlde hissediyordu. Tenlerinin birbirine değdiği yerlerin cıngı cıngı tehlikeye atıldığını ve saf arzusunun kuru bir saman tavında tutuştuğunu hissediyordu. Garip olan ona öyle muhtaç hissediyordu ki bu arzudan daha fazlasıydı. Onun tenine dokunmak, ellerini kollarında ve göğsünde gezdirip kalbinin atışını parmak uçlarında hissetmek, gücünü gövdesiyle ezip iradesiz bırakmak her zaman hoşlandığı bir hamleydi. Teoman, dağı yerinden oynatacak güce sahip olsa da ona diz çöktüğünü her zaman kabul etmişti. Onun sıcaklığıyla eriyordu. Sadece Erva'nın kendisine verebileceği tutkuyu hissetmek istiyordu. Bunu asla inkâr etmemişti, gittiği günden beri tek istediği onun bir nefes mesafesinde kalmasıydı. Ruhunda yer eden bir kurtçuk gibiydi, kendi kendini yiyen ve tüm duyularını kaplayan boşluğu sevgisiyle beslemesini ve tüm benliğini aşkıyla doldursun istiyordu.

Hal böyle olunca onun kopmasından ve yine araya duvarlar örmesinden korkan adam onu baştan çıkarınca her şeyin hallolacağını sanarak

daha sert ve ısrarlı bir şekilde öpmeye başladı. Ondan kopmak istemeyen dudaklarını daha da aralayıp kalbine ulaşana kadar derinlere girmeyi hedefledi. Dili, dudaklarının arasına girip çıkarken çenesindeki yeni çıkan hafif sakalları, kızın tenini zevkin imzasıyla çiziyordu.

Her bir hamle amacına hükmetmişti, ona karşı koymayı aklından silen Erva arzuyla dolup taşıyordu. Onun kendisine daha evvel nasıl dokunduğunu, nasıl baştan çıkardığını hatırlıyordu ama karşı koyamıyordu. İstek bir yılan gibi karnında kıvrandı, edepsizlik etmek için zaman kollayan bacaklarının arası iyice ısındı. Bilincini kaybetti, iradesizlikle kendisini ona bastırdı. Teoman'ın sertleşen arzusu artık istediği yere değişiyordu ama yetmiyordu, içindeki o koyu karanlık büyük bir boşluktı ve dolmadıkça da kapanmayacaktı.

Dudaklarını saniyelik bir soluma için geri çekerken, "Özür dilerim," dediğinde o bir anlık zaaf kızın gerçeğin ışığıyla aydınlanmasına sebep oldu. Bir an için gerildi. Üzerine yüklenen kocasının vahşi görüntüsü, dudaklarını ısırıcasına öpmesi, midesinin bulanmasına aldırmandan çenesini zorla açarak dilini ağzının içine sokmaya çalışması, o anda çaresiz elleri arasında kalmasını ve istemediği hâlde onun öpüşmesine izin vermesi zihninde belirdi. Kaskatı kaldı. Soluk alamadı. Artık öpüşmesi durmuş inliyordu ama bu inlemeden zevk değil acı süzülüyordu. Titriyordu. Hem mide bulantısından hem vicdan azabından hem de olanların dehşetinden. Soğukta çıplak kalmışçasına bedeni kasılıp gevşiyordu. Nadir'in izlerini bir ömür hayatından silemeyecekti, bunu bir kez daha anlamıştı ama en zor anlarda bile Teoman ona asla zarar vermezdi. Bundan öyle emindi ki kendi kendisine şaşırdı. Teoman arzularının onu kontrol etmesine asla izin vermezdi. Ona zorla sahip olmaz, canını yaka yaka kendi zevkine odaklanmazdı.

Peki bu bir oyunsa, arzularını kontrol ederek ondan öç alıyorsa, başkasıyla evlendi diye kızgın ve intikam isteğiyle yanıyorsa... olabilir miydi? Sıcak terlerle kavrulan bedeninin üzerine bir kova buzlu su dökülmüşçesine irkildi. Yine ona kanmış, yine tek bir dokunuşuna esir kalmıştı. Birden midesi kasıldı. Nasıl olurdu da kendisine böyle ihanet edebilirdi? Adamın kollarındayken, bir an için tüm olanları unutmuştu. Acı bir çığlıkla onu itti ve kollarından kurtuldu. Hiç düşünmeden elini geriye doğru kaldırıp avucunu tüm gücüyle adamın yüzüne indirdi.

Yüzü yana kayan adamın teninde kızıl bir damga belirmedi ama kulağında çınlayan tokadı, geri tepen bir tüfek gibi sesliydi.

Teoman elinin kalktığını gördüğü hâlde tokattan kaçmamıştı ve

yüzünde kadının elinin karıncalanma hissi duruyordu. Ona vuran elinde sert bir sızı hisseden Erva titreyen elini dudaklarına götürdü, yaptığı şeyin dehşetine kendisi bile şaşırdı. Allah'ım ne yapmıştı! Ona hiçbir zaman yapmam dediği şeyler, kontrolünü kaybettiriyordu. Bu adamın kendisinin üstünde nasıl bir gücü vardı böyle? Bayılmadan evvel soluk almalıydı. Adam ona dik dik bakıyordu ve kız kendini kontrol etmeye çabalarken zorlukla nefes alıyordu. Önce vurmuştu ama şimdi kollarına atılıp vurduğu yeri öperek iyi etme arzusuyla savaşıırken içinde yanan güçlü şefkati duymazdan geliyordu. Teoman'ın gözlerine baktı ve adamın kızmayan, öfkelenmeyen hatta anlayışlı duran bakışlarındaki yoğunluk tüm iradesini sarstı. İçini okuyordu ve en gizli düşüncelerini biliyor gibiydi.

"Yine yapıyorsun?" dedi panik şekilde, nefese nefeseydi. "Senden nefret etmem için beni kızıştırıyorsun. Kendimden nefret etmeme sebep oluyorsun. Kafamı karıştırıyor kendimle olan kavgamı şiddetlendiriyorsun. En az senin kadar kendimden de nefret ediyorum."

"Etmiyorsun," dedi adam aynı kararlılıkla.

"Ediyorum. Kalbim acıyor çünkü."

"Neden acıyor kalbin biliyorsun."

Kız çaresizlik içinde, "Bedenim seni arzuluyor." dedi hıçkırarak, suçlaması ona değil kendineydi. Buna engel olamadığını savunarak acı içinde çınlayan sesini yükseltti. "Beni küçük düşürmek istiyorsan, bunu başardın."

Adamın yüzünde soğuk bir maske vardı, kadının hiçbir sözü ona tesir etmiyordu, sanki bu sözlerin tümüne hazırlıklı gelmişti. Ona baktığında, bu çelik duruşun altında böylesine bir anlayış yatıyor olabileceğini asla tahmin edemezdi. Birkaç dakika önce hayal bile edemeyeceği bir duygu yoğunluğuyla öpüyordu, sonra alay edercesine sözlerine itiraz etmesini bekliyordu. Sanki dünyadaki her şeyden daha çok onun kalbinin acımasını istiyordu ve sonunda o acıya boyun bükmesini bekliyordu. Öperek acıttığını, acısından faydalanıp teslimiyete dayattığını nasıl görememişti. Sanki dünya da hiçbir şeyden daha değerli değilmiş gibi hissettiriyordu. Dokunuşları ve bakışları ona çok önemliymiş hissi veriyordu. Kandırıyordu yine, oynuyordu.

Adam kızın bu sefer aklından geçenleri okudu, "Seni temin ederim," dedi sakın bir şekilde, "seni küçük düşürmek aklımın ucundan bile geçmedi. Seni kandırmak ve tutkunu kullanıp aklını karıştırarak istediğimi yaptırmak en son düşüneceğim şey dahi olamaz." Gözlerindeki acı

gerçekti, duyguları netti. Açık bir kitabı okurcasına gözlerine bakmış ve aklından geçenleri anlatmıştı.

"Beni gerçekten istiyor" dedi iç sesi ve asıl kötü olan, kadının da onu istiyor oluşuydu. Güven yıkıldığı zaman ne zor inşa ediliyordu. Nadir bir keresinde, *güvenin yaralanması bacağı kırık ata benzer, kalan ömründe ya koşamaz ya da yaşayamaz demişti*. Meğer ne kadar doğruymuş, güven yaralanınca komalık, ölünce geri dönüşü olmayan bir ruha benzermiş. Eğer ona bir kere daha boyun eğerse -bir kez daha güvenirse- bu sefer mahvını hiçbir şey kurtaramazdı. Bir an için duvarlarını indirdi. Çaresizlik içinde soluksuz kalırken adama yalvarırcasına baktı. "Lütfen, git artık."

Adam başını iki yana salladı. "İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz. Seni bu sefer tek bırakmam, tek kalınca mantıksız kalıyorsun. Birinin sana doğruları anlatması, anlamıyorsan zorla da olsa göstermesi, direnirsen gerçeklerle birlikte yüzleşmeyi göze alması lazım."

Adamın haklı olmasından korkan Erva arkasını döndü ve adeta koşarcasına malikânenin patika yoluna düştü. Sanki şeytan kovalıyormuş gibi hızla uzaklaştı. Teoman ondan korkmasını anlayabiliyordu ama aralarındaki aşktan asla kaçamayacak olmasını nasıl hâlâ görmediğini anlamıyordu.

Kız uzaklaştı, her adımında biraz daha ufaldı. Teoman bu sefer gitmesine izin verdi çünkü ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, bumerang gibi kollarına geri dönecekti. Kız gözden kaybolunca sesli bir şekilde küfrederek biraz sakinleşmek için gözlerini kapatarak hırladı. Konuşmak yerine onu öpmemeliydi. Bunun için çok erkendi. Ama ona dokununca, içindeki arzuya ket vuramamış kendiliğinden gelişen rayihaya engel olamamıştı. Erva, aylardır onu suçlamıştı ama aslında en büyük suçlunun kendi olduğunu ve gururuna tutunarak ne kadar büyük hatalar yaptığını, buna devam ederse sonlarının çok daha kötü olacağını anlamalıydı. Ona, söylediklerini kabul etmesi için biraz zaman vermeliydi.

Islak hüznü gözleri zihninde canlandı. Sanki on sene birden çökmüştü. Eski canlılığı ve gözlerinin ışığı silinmişti. Değişmiş olsa da hâlâ çekici bir güzelliği vardı. Ondandır uzaklaşırken mağrurdu. Sirtında ipek bir duvak gibi salınan saçları ve ince bir selviyi andıran boyuyla zihninde hüznü bir resim çizmişti. Kederle gölgelenen yüzünü parmaklarının arasında hissettiği anı anımsayınca büyük bir pişmanlık hissetti. Şu hâlinde mutluluktan eser kalmamıştı ve gözlerinde sanki daimî bir karargâh kurmuştu ıslaklık, bir zamanlar ona keyif veren şeyler, şimdi acı çekmesine izin vermişti. O zamanlar gözlerine *"hayat ışığım"* diyordu. Şimdiki hâli

çok karanlıktı, sönmüş bir mum gibiydi Erva, içindeki karanlığı tekrar aşkıyla ısıldatabilir miydi, onun kalbini yeniden iyileştirebilir miydi? Tamam arzularına hiçbir zaman gem vuramamıştı ve bunu hep dile getirmişti ama onca acıdan sonra sadece arzu onun kalbine ulaşmasına olanak verecek bir eylem olabilir miydi?

Erva değişmişti. Sadece ifadesi, inadı ya da düşünceleri değildi, artık değişikliği çok daha derindi. Evlilik onu sandığından daha fazla yıpratmıştı. Eskiden naif ve masumken, artık temkinli ve kederliydi. Savaşmaktan yorulmuştu çünkü daha önce gözlerinde olmayan sert bir karanlık tüm benliğini kaplamıştı.

Umutsuzluk

O karanlığı yırtıp güneşin tekrar kaderine doğmasını sağlayacaktı, onun tekrar ağız dolusu gülmesine vesile olacaktı. İlk tanıştıkları günkü gibi ısıldayacaktı. Teoman bu uğurda canını bile verse sonunda bunu başaracaktı çünkü her şeyi değişse bile tek bir şeyi değişmemişti hâlâ kollarında kontrolünü kaybetmesine neden olan esrarengiz aşkı, yerli yerindeydi. Gururundan koza örüp içine saklanmış olabilirdi, onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışabilirdi. Teoman bu sefer pes etmeyecekti, aralarında olan şeyin gücünü ona gösterecekti.

Erva her zaman bunun arzu olduğunu düşünmüştü ama aralarında cereyan eden şey sadece arzu olacak kadar basit bir duygu değildi, onları birbirine bağlayan bu şiddetli çekim kimsenin tahmin edemeyeceği kadar güçlüydü. Çelik gibi sağlam duyguların basit yanı olamazdı. Onları ta en başından birbirine bağlayan ne tutku olmuştu ne de arzu... Aşk! Erva'nın ona olan sonsuz aşkı, inancı ve kabullenışı olmasaydı onu asla tanıyamaz, sevmeyiz böylesi eşsiz bir duygudan bihaber yaşardı.

Aşkı için çok inat etmişti, herkesi karşısına alacak bir cesaret göstermiş, her şeyi göze alacak bir plan yapmıştı. İçi umutla dolan adam artık daha netti. Arkasını dönerek motorunun yanına yöneldi. Motorun kaskını başına takarken birkaç yıl içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini ve en önemlisi de kendinin değiştiğini idrak etti.

Bakışları malikâneye giden toprak yola kaydı, kızın ağlayarak söylediği son sözler zihninde yankılandı. Onu küçük düşürmek istememişti. Sadece ne olursa olsun asla ondan vazgeçmediğini göstermek istemiş ve ne kadar çabalarsa çabalasın kalplerinin onun zannettiğinden daha keskin olduğunu görmesini istemişti. Aşkı için masum planlar kuran kızın bu şekilde acı çekmesini ya da bu kadar çok zalimliğe tanık olmasını hiç

istemezdi.

Kendisini reddetmesine bu kadar çok kızmasaydı, düğün günü sözlerine önem vermeyip elinden tuttuğu gibi aklını başına getirecek bir yere götürseydi, onu koruyabilirdi. En az Erva kadar suçluydu. Ama kız inatçılığıyla geri adım atmamış, adam gururundan dolayı duygularını kendine saklamıştı. Eğer onu ikna etmek için zorlasaydı ve gelecek için olan planlarından bahsetseydi, ikisinin başına da bunca acı tecrübe gelmezdi. Erva bunları yaşamazdı, solmuş bir güle dönmezdi. Teoman her soluğunu pişmanlık içinde alıp Nadir'in ona yaptıklarını düşünerek içindeki öfkeyle yaşamaya mecbur kalmazdı.

Ona kaybettiği umudu, saflığı bir daha asla veremeyebilirdi ama işleri yoluna sokmak için elinden geleni yapabilirdi. Onunla ya da onsuz bir yola çıkacak kadar sağlam bir iradeye sahip olana kadar her daim yanında olacaktı. Malikaneye yaklaşırken, telefonu çaldı, kulağına dokunarak kulaklığı devreye soktu. "Neredesin?" diye soran tok sese sadece, "Kapıyı aç," diyebildi.

Gözyaşları içinde koşturan Erva ablasına görünmeden odasına doğru ilerlerken, kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Yaşanılanlara inanamıyordu, az evvel olanlar sanki hayal ürünüydü. Ablası ve eniştesi onu özlediği için hafta sonunu yanında geçirmeye gelmişti ve olana bak, Teoman onu bulmuştu.

Manzaraya hâkim olan odasının camının önünde sıkıntıyla dolaşmaya başladı. Olanlardan sonra paniğe kapılan gövdesini geniş odanın ferah tavanı güvende tutuyordu. Teoman onu nasıl bulmuştu? Kim haber vermişti, babasının evine geri döndüğünü nasıl anlamıştı? Camdan dalgın dalgın baktı. Mert elindeki telefonla bahçe koltuğuna kurulmuş isteksiz tatilinin keyfini çıkarırken Yiğit abisi çimlere yayılmış küçük yeğenleriyle oynuyordu. Ablası ortalıklarda yoktu. Ona bu şekilde tükenmiş yakalanmak istemedi.

Kapıyı kapadı ve kilitledi. Ama içinden bir ses, eğer Teoman onu istiyorsa, taş yapının ya da basit bir ahşap kapının hiçbir işe yarayamayacağı söyliyordu. Bu adam ne inatçıydı, yaşananlardan hiç mi ders almamıştı. Sonunda inadı varsa hiçbir şey onu durduramazdı, bunu bir kez daha iyi anlamıştı. Başını kapıya yaslayıp ona söverken gözlerini kapattı ve nefesini kontrol altına almaya çabaladı. Birazdan bayılacakmış hissin-den kurtulamıyordu. Nefes alışverişlerinin düzene girmesini bekledi.

Buraya gelirken kendi hakkında verdiği karardan çok netti. Onunla

aralarında olanları ve ona karşı hissettiği mantıksız çekimi arkasında bıraktığını zannediyordu. Ya da en azından öyle olmasını ummuştı ama ikisinin de inadı ve sorgulamasına neden olan sözleri iradesini devirmişti.

Ne yaparsa yapsın bedenine söz geçiremeyen Erva, onu hâlâ istiyordu. Bunu kabul etmek istemese de öpücüğüne verdiği tutkulu tepki bunu kanıtlıyordu. Zayıflığından utanıyordu. Kalbinin içi acıyla doluyken, her günü kahırdan boğulurken özlemi hiç bitmemişti. Etkilenmesi gereken son adam olmasına karşın etkilendiği ve istediği tek adam hâlâ oydu. Bu sadece fiziksel bir çekim olsaydı keşke ama bunun daha karmaşık olduğunu çok zaman önce herkese ifşa etmişti.

Teoman yanında olduğu zamanlarda sağlıklı düşünemiyordu zaten adamın buna izin vermeyeceğini de artık biliyordu. Üstelik o kadar haklıydı ki yüzüne bunu haykırmasa bile Erva onun sözlerinde son derece haklı olduğunu kabulleneli uzun zaman olmuştu, sadece söyledikleri duygularını allak bullak ettiğinden karşı koymuştu.

Ailesinin her seferinde üzülmesine vesile olmaktan bıkmıştı. Gerçi şerefli ve gururlu bir adam olan Yiğit Üstündağ, onu, riskleri ne olursa olsun kollamaktan mutlu olduğunu defalarca göstermişti. Canını asıl acıtan, insanların konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyor oluşu ve buna rağmen atıp tutarak hayatlarını sözleriyle mahvetmeleriydi. Bir bilseler en başından onu baştan çıkarmak için kendini paraladığını, onu tefe koyar çalarlar, bir daha kimsenin yüzüne bakamaz hale getirirlerdi. Umarım ailesine bir de bu yüzden zarar vermezdi. Planının açığa çıkması fikri iliklerine kadar üşümesine sebep oldu. Karanlıkta kalmıştı. Cehaleti yüzünden kalp kırıklığına hazırlıksız yakalanmış, çabaladıkça hata üstüne hata yapmıştı. Bir daha asla bu duruma düşmemeyi temin etmişti ama adam ona dokunduğu an, aklından ilk silinen yemini olmuştu.

Daha en başından, inatçı bir kişiliğe sahip olan Teoman konusunda kendisine gelen uyarıları göz ardı etmişti. Okul bitince salak bir maceraya atılma fikri tüm hayatını mahvetmişti. Suçluluk duygusu içini acıttı. Evlenirken de uyarmıştı Teoman, şimdi de uyarıyordu. O zaman teklifini dikkate alsaydı, her şey farklı olur muydu? Teoman onu korur muydu? Şu anda da koruyamazdı ama hâlâ evli bir adamdı ve kimsenin güvenmediği kumarbazın tekiydi.

Erva ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ama bir şeyden emindi. Yine karşısına çıkması ihtimalini göz önünde bulundurarak, adama karşı duvarlarını sağlamlaştırmalıydı. Şu anda ondan kurtulmuş olabilirdi ama geri geleceğini biliyordu. Onun ulaşamayacağı bir yerlerde olmaya

ihtiyacı vardı, bu da derhal kendine düzenli bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bugün, akşam yemeğinden sonra bu konuyu ablasıyla konuşmalıydı. Gerekirse onlardan yardım istemeliydi çünkü bu savaşın içinde tek başına kalmaktan yorulmuştu. Evli bir adamın kapamaması olarak anılmayacaktı, hâlâ fikrinde sabit ve kararlıydı.

Gözleri birden açıldı.

Akşam yemeği!

Pencereden baktı ve hafifçe bir küfür mırıldandı. Bahçede kimse yoktu.

Geç kalmıştı. Hava ne ara kararmıştı? Sanki zaman su olmuştu ve o yine sahip çıkamamıştı.

Elbisesini değiştirip yüzünü yıkaması ve saçlarını tarayıp hafif bir makyajla sarsılmış hâlini kapaması biraz zaman aldı. Kendini toparlayınca merdivenlere yöneldi ama aşağıdan gelen sesle salona inmesi birkaç dakikasını aldı. İçeriden gelen gürültülü sesleri duyunca, kendini suçlu hissetti. Ablası ve eniştesinin onun için yaptığı onca iyiliğin karşılığında, daha fazla çabayı hak ediyordu. Zaten yarın gideceklerdi, bir de onlardan kaçarcasına odaya kendini kilitlemesi işleri kolaylaştırmazdı. Teoman'dan bu gece bahsetmeyecek, canlarını sıkmayacaktı. Yarın gitmeye yakın onlardan düzenli hayatla ilgili destek isteyecek kendine bir meşgale bulacaktı. Zorla gülümseyerek derin bir nefes aldı ve büyük salona girecek cesareti buldu.

Bir an için çocukların neşeli sesleri, içinin acı dolu bir özlemle dolmasına neden oldu. Yarından sonra yine bu salon sessizliğe savrulacaktı. Üzgün ifadesini silip toparlanmak için biraz durması gerekti. Mert ortamlıklarda yoktu, kızlar da kargaşayla koşturmuyordu. Kapıdan girdiği an salona bir göz gezdirdi.

Birden kaskatı kesildi.

Geçmişte yaşananlardan sonra ancak Teoman düşmanının sığınağına böyle fütursuz bir cesaretle girebilirdi, bunu ondan bekliyor olmalıydı ve Yiğit abisini elini kana bulamaması için uyarmalıydı ama yine her şeyi saklayarak faciaya geç kalmıştı. Aptallıkla cesaret arasındaki ince sınırı hiçbir zaman tam olarak keşfedemeyen Teoman kesinlikle istediğini almak için büyük bir hamle yapmıştı. Ancak sorun şuydu ki ellerinin kanla kaplanacağını umduğu Yiğit abisi nasıl olmuştu da onu salonlarının baş köşesine kabul etmişti? Son olanlardan sonra en az kendisi kadar nefret ediyor duruyordu- ya da onlardan daha fazla nefret ediyor bile

olabilirlerdi- peki şimdi o nefretini nereye saklamıştı? Yiğit abisinin tüm yaşananlardan sonra, onunla aynı masada oturuyor olması gerçeği tüle-
rini ürpertti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve ne yazık ki bunu sadece kendisinin bilmediğinden emindi.

“Karnımız acıktı, biraz daha odanda kapalı kalsaydın seni almaya gelecektim.” dedi Rose Mina yanına gelip put gibi hareketsiz kalan kızı masaya çektiştirken. “Kızlar çok acıktı,” Başını yana çevirip hizmetli kadına, “Yemekleri servise başlar mısın Mia,” diye nazikçe buyurdu.

Ne zamandır arkasında olduğunu bilmediği orta yaşlı kadın yanlarından salınarak servis aracına yaklaştı ve üzerinde buharı tüten yemeği servis etmek için işe koyuldu. Erva donmuş hâlde ablasının bedenini yönlendirmesine izin verdi. Kızlar çıt çıkarmadan masada oturuyor, ablası sakın duruyordu! Teoman’a dönerek evinde ne işi olup olmadığını bile soramamıştı.

“Kızlar burada tatlım sakınleş, onların geleceğini etkileyecek bir tepki vermeden önce düşün olur mu?” diye kulağına fısıldadı Rose Mina, başını okşadı. Erva ablasına şeytan görmüş gibi baktı, ablası neden bu kadar sakindi? Yiğit abisi neden masayı yumruklarıyla inletip, “Kızları odasına götür Ross” diye gürlememişti. Yok kesinlikle iyi değildi, merdivenlerden inerken ayağı takılmıştı kesin bir yerlere baş üstü çakılarak hakkın rahmetine kavuşmuştu, yoksa bu gördüğü sakinlik gerçek olmayacak kadar dehşet vericiydi.

Kızlar birbiriyle kavga ederek konuşurken Erva dalgınca onlara baktı. Üç küçük kızın aralarında en fazla birkaç yaş aralığı vardı ve üçü de birbirinden inattı. Her zamanki gibi bir konuda anlaşılamamış ağız dalaşına girmişlerdi. Erva onların sesini duyuyor algılayamıyor, büzük dudaklarına bakıyor ama görmüyordu.

“Erva,” dedi Rose Mina omzuna dokunup onu kendine getirirken.

Ne zaman masaya geldiğini göremediği Mert huysuzca homurdanınca babasından sert bir bakış alarak susturuldu. Erva uyuşmuş şekilde sadece kaşlarını kaldırdı, sanki bir kutu antidepresan içmiş gibi güçsüzdü. Yemekler servis edildi, kızlar acıkmış olmalıydı ki konuşmaya biraz ara vererek ağızlarını doldurup hızla yiyip oyunlarına kaldıkları yerden devam etmek için can atıyorlardı. Yiğit ve Rose Mina hatta Mert suskundu. Teoman ve Erva bir ruh kadar görünmez ve sessiz duruyordu. Sanki onlar masada değildi, sanki kimse onları görmüyor ya da duymuyordu. Yoksa Teoman ölmüştü de hayaletleri mi bu masaya oturmuştu. Of Allah’ım

neler saçmalyordu.

Kafası iyice çorbaya dönen ve bu ana bir anlam veremeyen hâlde yerinde kırırdandı. Kız kendi senaryolarına açıklama yaparken Teoman onun nasıl şok olduğunu gördüğü için ağzını açmıyordu.

Erva'nın içeri girmek ya da geri dönüp gitmek arasında bir karar vermeye çalıştığı o anda, Teoman hareketsiz bir şekilde bekledi. Rose Mina minnet edeceği bir hareketle onu masaya çekerken itaat etmesi mucizeydi. Erva onu fark ettiğinden daha fazla mı değişmişti? Hırçınlık, hırs ve yüksek seste kavgaya etmek yok muydu?

Birkaç saniye içinde Erva duruşunu dikleştirdi. Ketum bir maskeyi yüzüne taktı, şaşkın gözleriyle ona bir daha bakmadı.

"Teyze neden geç kaldın, biz çok acıktık." dedi dört yaşındaki Yonca elindeki kaşığı yalarken.

Minik kızın merakla cevap bekleyen yüzüne baktı. "U...uyuya kalmışım," derken kısık sesiyle, fark etmeden çok sıkıldığı çatalı gevşetti.

"Bak bize Allah'ın Belası Kahrolası Adam geldi. Gördün mü?"

Teoman gülümsedi, kız bakışlarını masada kasılmış hâlde duran elinden yüzüne çevirdi. Erva hâlâ mücadeleden kaçmayan o tutkulu kızdı. Bakışları çakıştığında, bu geceyi sanki yokmuş gibi geçireceği gözlerindeki temkinli ifadeden belli oluyordu. Onu yok sayamazdı, bu saatten sonra olmazdı.

Ona bakmak ve susmak zordu, ağzı kuruyunca suyundan büyük bir yudum aldı. Kızın korkmakta haklı olduğunu biliyordu ama lanet olsun onun bu şekilde rengi çekilmiş hâlde karşısında durmasından nefret ediyordu.

"Sana dedim teyze, Kahrolası Baş belası adama hoş geldin demeyecek misin? Çok ayıp, biz hepimiz dedik." Yiğit bıyık altından gülerken Rose Mina kızının ağzına bir lokma sokuşturarak susturdu. "Ama anne Kahrolası Baş belası..." Bir lokma daha sokuşturulunca sustu.

Teoman o gelmeden Rose Mina ve Yiğit abisiyle gerçekleri ve olması gerekeni konuşmasaydı, şimdi bu masada oturuyor olamazdı. Rose Mina hiç istemese bile geçmiş en azından bu geceliğine yok saymaya çalışmış, niyetinin ciddi olduğunu bildiğinden ve kardeşinin bu kara sevdadan kurtuluşunun olmadığını anladığından sakinleşmişti. Kusursuz bir ev sahibesi olarak elinden geldiğince ona iyi davranmaya çalışıyordu. Teoman, tavırlarından durumu onaylamadığını anlayabiliyordu ama kardeşi için susacağını ve onun fikrine güveneceğini de biliyordu. Onları bir hayalet

gibi sessizce izleyen ve en başından beri hiçbir şey anlamayan Berna Hanım'ın tavrı daha belirgindi. Her ne kadar en yakın arkadaşının oğlu olsa da bu yaptığı hataları örtbas edecek bir bahane sunamazdı. Yaklaşık yetmiş yaşındaydı, bu saatten sonra dostluğunu da düşmanlığını da gizleme gereği duymuyordu. Yiğit eğer onu yemekten önce uyarımasaydı şimdi masada herkesin canını yakarak meseleleri hakkında konuşmaya devam etmiş olurdu. Erva çocukların sorularını geçiştirmiyordu ama konuşurken homurdanıyor, yemekleriyle oynuyor ve sanki adam kaburgalarının arasındaki kalbi çekiştiriyormuş gibi huysuz davranıyordu.

Teoman daha önce de yemek masalarında edilen yapmacık ve saçma sohbetlere tanık olmuştu o yüzden onun şu anki hâli pek canını sıkıyordu. Gerçi olacakları beklerken yemek onun için de eziyetti çünkü olması gereken adım için zaman geçmek bilmiyordu.

Sonunda yemeğini bitiren Yiğit suyuna uzandı. Kaşık savaşı yapan kardeşlerine bakıp onlara, "Aptal," diye azarlayan Mert'e bakarak, "Mert istersen odana çıkabilirsin," dedi. Belli ki kanı deli akan genç teyzesinin bu durumda olmasını ve üzülmelerini kabullenemiyor, her an boyuna posuna bakmadan Teoman'a kafa tutmaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu.

Rose Mina, "Anne kızlarla sen ilgilenir misin?" dedi Berna Hanım'ın huysuzlanmasına aldırmadan, Erva Yiğit'in herkesi tek tek ayak altından çektiğini fark edince gerildi, içindeki o gergin histen korktu. Abisi sonunda patlayacaktı, bunu yaparken çocuklarının gösterdiği şiddete şahit olmasını istemiyor gibiydi. Elindeki yemek bıçağıyla Teoman'ı salonun ortasında deşmezse iyiydi. Çocuklar ve annesi masadan ayrılınca ortam sessizleşti.

Korkuyla dururken Yiğit sandığının aksine konuşmakta zorlanır gibi boğazını temizledi. "Erva," dedi otoriter bir sesle, kız hızla başını kaldırdı ve ürkekçe gözlerine baktı. "Bize misafir odasında eşlik eder misin?"

Yiğit dişlerini sıkıyordu, konuşmamak için kendini kısıyordu belli ki. Yoksa onu herkesin içinde azarlamamak için mi çağırıyordu! İyi de Teoman'ın gelişi onun suçu değildi ki. Abisi neden onunla bu konuda özel olarak konuşmak istiyordu! Bunu reddedecekmiş gibi Teoman'ın olduğu tarafa baktı. Ona sessizce bakan Teoman yüzündeki sert ifadeyi değiştirmede. Çocukların olduğu ortamda huzursuzluk çıkarmak istemeyen Erva ayağa kalktı. Yüzüne zorla yerleştirdiği sakinliğiyle abisinin ardından azarlanmak için yürümeye başladı. O anda Teoman da ayaklanınca Erva ağzı açık hâlde kaşlarını çattı. Ne yani o da mı onlarla aynı odada olacaktı? İyi de abisi onu çağırmamıştı ki neden peşlerine düşmüştü?

Teoman ve Rose Mina, Yiğit ve Erva'nın arkasından ilerleyip büyük misafir odasına gittiler. Normal şartlarda, Berna Hanım da onlara katılırdı ama çocukların aniden odaya gireceğini düşünen Yiğit, annesine rica ederek bu konuda mahremiyet istediğini belirtmişti çünkü Erva'nın kendini köşeye sıkışmış hissedebileceğini fark etmişti.

Teoman onun kös kös önden yürümesini izlerken, amaçlarına ulaşmak için gerekeni yapmaktan çekinmiyordu ama onu böyle kaygılı görünce içindeki huzursuzluğa engel olamıyordu. En az salon kadar büyük olan oda ışıktandırması sebebiyle aydınlıktı. Ahşap zemine, gri ve siyah renkli mobilyalar hâkimdi. Panelli duvarlar bahçeye bakıyordu, kocaman bir cam kapı bahçeye çıkış için imkân sunuyordu. Odanın sadeliği, bağlı olduğu salonun zenginliğiyle büyük bir zıtlık oluşturuyordu, burada daha fazla rahatlık göz önünde bulundurulmuştu ama bu oda her ne kadar hepsine konuşacak alanı sunsa da şu an itibarıyla o rahatlığını kaybetmiş duruyordu.

Uzun boyuyla uyumlu mağrur duruşu, sağlıklı bir yüze yakışan sert ifadesi olan ve her daim otoritesinden gram fire vermeyen Yiğit Üstündağ, net konuşan bir adamdı. Teoman çocukluğundan beri onu idol almış, hiçbir zaman ona hayran olduğunu saklamamış, hep onun gibi bir adam olmak istemişti. Gözünün ucuyla tehlikeli bir konumda duran Rose Mina'ya baktı. Şu anki konumundan sebep savaş baltasına benziyordu, her an onun boynunu koparmak için zaman kolladığını saklamıyordu. Kardeşine bunca acı çektiren adamı öyle hemen bağına basıp sevgiyle karşılamayacağını zaten biliyordu ama bu raddeden sonra ondan çok çekeceğini de kabulleniyordu. Rose Mina Erva'nın yapamadığı ne varsa yapacak, eline geçirdiği an, bir kaşık suda boğmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı. Allah Teoman'a yardım etmeliydi çünkü Rose Mina'nın nefretini kazanan adamın hâli perişandı, buna geçmişte defalarca denk gelmişti.

Teoman kendisine ayrılan koltuğa yerleşti. Yiğit onun yanındaki koltuğa kurulunca, iki kız kardeşin karşılarındaki kanepeye oturduğunu fark etti. Erva'yı iki koruyucu birey aralarına almışlar, ona mesaj veriyorlardı. Artık ne olursa olsun işinin daha zor olacağını belirtiyorlardı.

Erva utangaç bakışları, suskun ifadesi ve itaat eden yanıyla dururken, Yiğit onun daha fazla ürkmesinden rahatsız olarak konuya giriş yaptı. "Şüphesiz, seni neden buraya çağırdığımı merak ediyorsun!"

Konuya giriş şekli sakindi ama sesindeki uyarı kızın iliklerine kadar üşümesine sebep olmuştu.

Sesini, saklandığı yerden bulmaya çalışan Erva, "Aslında nasıl olur da senin onu öldürmediğini ve onun burada ne yaptığını daha çok merak ediyorum!" derken, gözleri gülen adama baktı. Yiğit onunla alay eder gibi tebessüm ettiğinde, dişlerini sıktı. Erva bakışlarını Teoman'a çevirdi, konuşmak için kısa bir an cesaret toparlamaya çalıştı. "Sana son seferinde açık konuştuğumu düşünmüştüm. Konuşacak bir şey yok, neden buradasın?"

"Sanırım sen de benim yanıtlımı hatırlıyorsun," dedi sakın bir şekilde Teoman, duruşundaki sertlik sakinliğini yalanlıyordu. Dişlerini sıkkan Erva'nın yanaklarının öfkeyle kızardığını görünce müdahale etmesi gerektiğini anladı, aksi hâlde yine geç olacaktı. "Abini dinlemelisin Erva, söyleyecekleri önemli."

Onu uyarmasının sebebi, Erva'nın onun sözlerine muhatap olmayacağından kaynaklanıyordu ama Yiğit abiye saygısı ve sevgisi sorgulanamazdı, o yüzden bunu onun yerine Yiğit'in yapmasına karar verirken ne kadar doğru bir hüküm verdiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Yiğit ikilinin her an çatışmaya gireceğini fark etti ve bundan hoşlanmayacağına dikkat çekmek için hafifçe öksürdü. Teoman adamın huzursuz olduğunu anlayabiliyordu, sonuçta Erva onun kardeşi yerine koyduğu tek kişiydi. Lanet olsun, bunun için onu suçlayamazdı. Eğer ona bir tercih yapması gerekirse Erva'yı seçeceğini belirtmişti.

"Teoman ile uzun uzun konuştuk, bana olanları anlattı." Konuya girişiyle Erva dikkatini abisine verdi. Yiğit biraz sustu ve ifadesini inceledi. Erva'nın ani bir nefes aldığını ve gözlerindeki gücenmeye rağmen saygısını korumaya çalıştığını görünce içi acıdı. Aynı konuşma sırasında orada olduğunu belirtircesine eline dokunan ablası sabırsız bir şekilde eşine baktı, ona sessizce devam etmesini belirtti. "Teoman bana her şeyi anlattı..."

"Ko...konuştunuz mu?" dedi her şeyden kastının ne olduğunu merak ederken.

"Konuştuk," dedi Yiğit aynı belirsizlikle, kızın ne düşündüğünü fark edince, Rose Mina'nın gözleri endişeli bir şekilde irileşti.

"Bize en başından anlatmalıydın," dedi Yiğit biraz sertçe.

"Ne... neyi?"

"Her şeyi! O zaman size yardım edebilirdik!"

En başından beri olanları anlatmış olamazdı değil mi? Hayır onların gözünde bu kadar aşağılanmış olamazdı. Gözleri doldu ve hıçkırarak

ağlayıp özür dilemek için kendiyle savaşıırken Yiğit, "Teoman seni kendine aşık etmek için çok fazla zorladığını anlattı." dediğinde, ıslak gözlerini şaşkınca kaldırdı.

Onu aşık etmek için mi?

İyi de bu büyük bir yalandı. İlk adımı her zaman kendi atmıştı, onu kandırmıştı. Teoman onun ifadesini izlerken içinin acıdığını düşündü, ama az da olsa rahatlamış görünüyor olmasına sevindi. Yiğit abisinin devam etmesini bekledi. Abisi hâlâ doğru sözleri bulmakta güçlük çekiyor gibi susuyordu. Daha fazla bu gergin anı uzatmak istemeyen Teoman adama acıyıp söze girdi. "Yiğit abim ne kadar gerekiyorsa o kadarını biliyor Erva," dedi uyaran bir tutumla, konuya güvence vermişti. Onu korumak amaçlı her şeyi anlatmadığını o anda anlamıştı, gerektiği kadarını öğrenmişti ve nedense bu suçluluk duygusunun yanında rahatlama da getirmişti.

"Bilmediğim şeylerde mi var?" diye sordu Yiğit.

Aylarca *metresi* olduğunu öğrendiği zaman tepkisi Teoman'a bu kadar dostane olmayacaktı. Bu yüzden susup başını eğdi.

"Konuştuklarımızın yanında kayda değer şeyler değildi abi," diyerek geçiştirdi Teoman ama bu açıklama Yiğit'i yatıştırmadı. Fakat şu da gerçektir ki ortamı daha fazla germek, amaçladıkları planı bozardı. Kızın kafasının karıştığını fark edip açıklamaya devam etti. "Amerika da karşılaşmışsınız, bundan üç dört sene önce," dedi Yiğit cevap bekleyerek, cevap vermek yerine korkuyla irkilen kızın gözleri iyice açıldı. Derhal kendini toparlamasını izledi.

"Bu konunun ne önemi var, olanlardan sonra neyi değiştirir bilmez."

"Çok şeyi," dedi Yiğit üzgün bir sesle.

Başını iki yana salladı Erva. "Değişmez, insanların bana olan güveni geri gelmeyecek," Kederli yüzü acılar içinde kaynıyordu.

Yiğit iki genci de tartan bir bakış attı. Teoman ailesinin en kötülerinden biriydi herkese göre, senelerce babasının yapamadığı ne varsa yapmak zorunda kalmış, herkese asi olarak kendini koruma altına almıştı. Babası gerçekten kötü bir adamdı, ama Teoman öyle biri değildi sadece annesinin sürekli söylediği kötü çocuk olmak için elindeki hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Kumar, uçarılık... Senelerce babası gibi bir adam olduğunu sanmıştı herkes, ona benzediğini belirtenleri haklı çıkarmıştı ama aslında değildi, son yaptıklarından sonra onun ailesine karşı çok öfkeli olduğunu

ve çocukça bir tutumla onlara hak ettiği dersi vermiş olduğunu görmüştü. Özünü bildiği gencin hiç de onu yanıltmadığını anlamıştı. Defalarca kumar masasından kurtarmıştı ve defalarca en dibin içinden çıkarıp almış, her seferinde azarlayıp yargılamıştı ve hiçbir zaman sebebini sorup onu dinlememişti şimdi hatalı tarafın onun değil asıl ona güvenmeyen kendilerinin olduğunu anlamıştı. Bugün geç kaldığı abilik vazifesini yapıyordu, umarım onun adım attığı bu gerçek, iki genç içinde hayırlısına vesile olurdu.

Erva öfkenin her zerresini gözlerine toplayarak adama baktı. Teoman kızın içindeki öfkeden dolayı asla bu işi kabullenmeyeceğini sandı. Yiğit abisinden bir şeyler saklamamıştı, çünkü Teoman daha önce ona verdiği sözleri hiç bozmamıştı. Bugün her şeye rağmen karşısına geçip ya bu işi kabul etmesini ya da çekip vurmasını söylüyorsa... Sadece bu bile, Erva'nın kendisi için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Yiğit başta kabullenememiş, Rose Mina kızmıştı. Ancak, adamın niyetinin ciddiliğini anlayınca, sakinleşmişti.

"Lütfen benim için sakin olur musun?" dedi Yiğit kıza güven veren sesiyle.

Onun için ölürdü Erva, o abisiydi, kanı olmayan ama canı olan, koruyup kollayan adamdı. Saygıyla başını salladı ama bakışlarını ablasından ayırmadı. Yiğit bir kez daha hafifçe öksürdü. "Teoman olanlardan sonra bir çözüm sundu bana, bu her şey adına iyi bir çözüm."

"Neymiş," dedi Erva dişlerini sıkarak, merakından değil de öfkesinden sormuştu. "Zamanı geri döndürmek mi?"

Yiğit kızın alayını dikkate almadı. "Seninle evlenmek istiyor."

Bunu beklemeyen kızın bedeni kaskatı kesildi ve oturduğu yerde buz tutan bedeni eriyormuş gibi hantallaştı. Teoman kızın dizlerine koyduğu elleriyle oynadığını izledi, dizlerini sımsıkı tuttuğunu ve her an ayaklanmamak için kendiyi savaştığını fark etti. Siniri ve hırsı tüm bedeninden etrafa yayılsa da sesini şaşırtıcı bir şekilde sakin tutmayı başardı.

"Bu saçmalığa daha fazla dayanamayacağım."

"Bu saçmalık değil Erva," dedi Teoman dişlerini sıkarak.

"Abi," diye yerinden kalktı. Rose Mina kolundan çekerek kalktığı yere çökertirken, "Çocukları ve her an patlamaya hazır bir bombaya dönen Mert'i unutma," diye uyardı.

Erva sakin olması gerektiğini anlıyordu. "Korkarım abi, onca olandan sonra boşanma vadiyle olmayacağını bildiği hâlde cömertlik ederek

yaptığı bu evlilik teklifini reddedeceğim. Eğer amacınız benim evlenerek bu skandalı kapamamı düşünmekse, bunu bir kere yaptığımı ve boyumun ölçüsünü aldığımı da bilmenizi isterim."

Teoman'ın damarlarında akan kan birden hızlandı. Tepkisi çok ani oldu. Yumruklarını sıktı. Eğer bir daha onu kaybederse ölürdü. "Çocukluğu bırak artık, herkesi üzdüğümüz yeter."

Yiğit bu kadar sert bir tepki duyduğu için kızgın görünüyordu. Daha geçen sefer olanları ne çabuk aklından çıkarıyordu ikili, aklı almıyordu. Bu gençler yaşadıklarından hiç mi ders almıyordu? Gurur gözünü kör mü ediyordu, akıllarını peynir ekmekle mi yiyorlardı. Bir kardeşine bir de bir zamanlar kardeşi kadar çok sevdiği adama baktı. Aralarındaki gerginliği fark etmişti ve bunun nedenini de kısmen tahmin etmişti çünkü Rose Mina ile kendisi de böyle bir uç noktada günlerce dolanmıştı.

"Onu reddetmeden önce teklifini duymalısın, bu çok önemli." dedi Yiğit.

"Abi o evli bir adam ne teklifi, siz aklınızı mı kaçırdınız?"

"O evli bir adam değil... Artık!" dedi Yiğit gülümseyerek, *ne demek istiyordu!* "Senin bilmediğin çok fazla şey var, o yüzden onun teklifini reddetmeden evvel dinlemenı öneriyorum."

Nasıl evli olmazdı, kafasında birkaç soru işaretiyle sonucu düşünürken evli olmasa bile bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini varsaydı. "Bana söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştiremez." diyerek kestirip attı.

"Değiştireceğine eminim."

Kızın yerinden hırsıyla kalktığını idrak eden Rose Mina elini omzuna koyarak onu sakinleştirirken, "Ablacığım artık mantıklı düşünür müsün, şımarık çocuklar gibi mızıldanmadan bir kere dinle," dedi üzgün sesiyle, bu nasıl bir suçlamaydı. Kimseye mızıldanıp şımarıklık etmiyordu sadece herkesin hayatını bir kez daha mahvetmemek için savaşıyordu. Kimse görmüyor muydu bu işin sonu kocaman bir skandal olacaktı.

Teoman kızın paniklediğini hissedebiliyordu, o yüzden kaybedecek fazladan bir dakikası bile yoktu. Yiğit abisinden izin istemek için döndü. İsteksiz duran Yiğit başını salladı gerçi o da tüm bu olanlardan pek memnun görünmüyordu ama eli mahkûmdu.

"Erva!" diye uyardı Yiğit.

"Pekâlâ. Neymiş teklifi?" diye sordu kız sabırsız bir şekilde.

"Eğer Teoman ile evlenirsen gazetede bir demeç yayımlatacak, yazılı açıklamadan sonra evlendiğiniz için zamanla herkesin bakış açıları

değişecek.” Onu ikna etmek için yalan atarak zor duruma düşmesini kullanacaktı. “Aile şerefimizi kurtaracaksın değil mi Erva?” Yiğit sanki bunu kardeşinden daha çok önemsiyormuş gibi bir ifade takındı! Aslında zerrece umursamıyordu. Tek önemsedığı bu kızın artık yüzünün gülmesi gerektiği idi ve anlamıştı ki bunu yapacak tek adam da şu anda yanında oturuyordu. Bunun içinde baskıyı nereden kurması gerekiyorsa fırsatı kaçırmayacaktı.

Yiğit Rose Mina’ya konuşması için uyaran bir bakış atınca isteksizce konuya giren Rose Mina dişlerini gıcırdattı. Bunun hesabını sonra kocasına soracağı belliydi. “Abin haklı Erva, bunu yapman şart, yeğenlerinin geleceği için. Dedikoduların sonu gelmiyor, insan içine çıkamaz hale geldik. Önce benim meselem şimdi senin skandalın, çocukların geleceği mahvolacak.” Evet bu doğrudu ama kimsenin umurunda değildi, onlar için Erva her şeyden önemliydi fakat şu anda bunu bilmesine gerek yoktu.

Erva şok üstüne şok yaşıyordu, bu sözleri eniştesi ve ablası mı söylüyordu. İnanamıyordu. Daha önce bu konuda hiç yüz yüze gelmemişler her anlamda hep desteklerini görmüştü. Bu tutumu beklemediğinden darbe almıştı, omuzları çöktü. Teoman baskı yapıldığında gardını düşüreceğini anlayarak yanılmıştı. Ailesinin ölümünden sonra, onun için önemli olan sadece Yiğit ve Rose ablasının huzuruydu. Ama onlar için ne kadar fedakârlık yapabiliirdi? Ne kadar ileri gidebilirdi? Ağlamamak için kendini zorlayan kız kontrolünü kaybetmişti. Bunu dizlerinin üzerinde titreyen ellerinden anlayabiliyordu.

Boğazını temizledi sonunda kabullenen bir tutumla, “Anladım.” diyebildi.

“Anlamadın,” dedi Rose Mina baskı yaparak. “Anlasaydın... Neyse...” dedi kırılganlıkla.

“Bunu yapmam gerektiğini söylüyorsunuz, anlıyorum işte.”

Kimse konuşmadı ama hepsi aynı fikirdeydi. Erva uzun ve zorlu bir yoldan gidecek olsa da sonunda başarılı olabilmesi pek mümkündü. Onun kaderi Teoman’dı eğer o yanında olmayacaksa yaşadığı mağlubiyetlerin kaybedişten bir farkı olmayacaktı.

Ablasının baskı kurması renginin atmasına neden oldu. Hayal kırıklığı yaşamıştı, kimsenin umursadığını zannetmiyordu ama haklıydı, onları haddinden fazla yıpratmıştı. Önce Teoman’la bir kaçamak, sonra Nadir’le evlilik ve sonra metres meselesi sonlarını hazırlamıştı, bu kadar sabretmesi bile mucizeydi.

Üzgün olan kızın gözlerindeki telaşı ve korkuyu görebiliyorlardı. Cesaretini kaybettiğini ve artık umudu kalmadığını da anlıyorlardı, üstelik kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu da biliyorlardı çünkü onu iyi tanıyorlardı.

Sonunda dayanamayan Teoman, "Abi bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" diye sordu ikiliye, bunu onların yanında halledemezdi, onunla özel olarak konuşmasının zamanı gelmişti.

Yiğit kaşlarını çattı, bir an korumacı yanı baskın geldi. Erva'yı üzeceğini sezdi ve ona öfkeyle baktı ama sonra eğer bunu yapmazlarsa bir çıkar yol bulamayacaklarını da anladı. "Abiciğim," diye seslendi. "Onu dinle ve güzel haberlerle gel olur mu?" Otoriter tutumu hayli sert söylemişti ama kızgınlığı ona değil Teoman'aydı.

Yutkunamayan Erva başıyla onayladı ancak yüzüne bakmaya utandı.

Karısının kolunu tutan Yiğit, onun odadan çıkmak istemediğini anlayarak yerinden kaldırdı. Sert bakışlarına ve homurdanmasına aldırmayarak kapıya yanaştı ama çıkmadan evvel arkasını döndü. Gözlerini tehditkâr bir şekilde kıсарak Teoman'a çevirdi. "Canını yakarsan, canını yakarım."

Teoman ayağa kalktı, gözleri mutlulukla parlamıştı. Bu abisinin her hareketini onayladığı anlamına geliyordu ve avuçlarının da kavga etmek için kaşınıyor olduğunu belirtiyordu. Bu iş bittikten sonra da onu bir temiz dövmeden içi rahat etmeyecekti, bu zaten görünen bir gerçektir. Sert bir duvara dönen Erva artık ondan teselli beklemiyordu. Ona nefretle bakıyordu, gözleri hayatını bu çıkmaza soktuğu için suçluyordu. Bir gün yeniden sevmeyi isteyecek miydi? Onu teselli etmesini, iyi etmesini, yaralarını sarmasına izin verecek miydi?

Ablası odadan çıkıp kapı kapanınca yerinden kalkan Erva, "Planın bu demek?" diye bağırdı. "Eniştemi ve ablamı kullanarak beni mecbur bırakacaksın, onları üzmeyeceğimi bildiğinden zorlayacaksın." Sesi kısık ve duygu yüklüydü. "En azından olanlardan sonra bana biraz olsun merhamet edersin sanmıştım. Biraz olgunluk gösterir peşimi bırakırsın sanmıştım. Düşündüğüm kadar zalimsin. Senden ne kadar nefret ettiğimi umursamadan, şimdi de beni seninle evlenmeye zorlayacaksın. Fark et artık, evli ya da bekar fark etmez, biz tamir olmayız, toparlanamayız, bizden hiçbir şey olmaz, görmüyor musun?"

Teoman'ın bedeni kasıldı. Erva'nın ondan nefret etmediğini biliyordu ama bunu duymak yine de hoşuna gitmiyordu. Üstelik eğer tamir

edilmeyecek durumda olsaydılar bugün ona dokunduğunda verdiği tepkilerin yerinde yeller eserdi. Nefretini ve mantığını kazansaydı daha ilk dokunuşunda ikisini de perişan eden özlem bedenlerinin iradesini eline geçirmezdi.

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım, bu senin tercihin olacak Erva, sadece dinlemeni istiyorum," dedi uysal bir sesle.

"Tüm hayatımı senin avuçlarındayken bu nasıl bir tercih? Az evvel abim seninle evlenmemi emretti, rica etmedi ya da bana fikir sormadı sadece konuşmamız için lütufta bulundu."

"Kimsenin fikrinin bir önemi yok. Sana teklif sundum, seçim senin,"

"Bunu bana neden yapıyorsun? Görmüyor musun artık hiçbir şeyi kaldıracak gücüm kalmadı. Daha önce yaşananlar yüzünden mi bu eziyet? Bu bir tür intikam oyunu mu? Uslanmaz Kumarbazı reddetme cüretinde bulundum, başka bir adamla evlenerek seni yok saydım ve şimdi sen de benim, ayaklarına kapanmamı ve küçük düşmemi mi istiyorsun?"

Kızın hıçkırarak ağlamasına dayanamayan adam, "Hayır," dedi sert bir şekilde. "İntikam almak isteseydim yapardım, bunun için evlenmek gerekmiyor. Zaten bana karşı savunmasız olduğunu en başından beri hep biliyordum. Sana bir kere dokunmam bunun için yeterliydi ama yapmadım."

"Sana inanmıyorum."

"İnanacaksın. Ben kalbini istiyorum sevgilim, senin gülmeni, sadece mutlu olmanı istiyorum. Ne gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum. Sen de yorulmadın mı acı çekmekten? Kaçsan olmuyor, sarılsan olmuyor, öyle bir umutsuzluk ki içini kurutan, yaşama sevincini tüketiyor. Bana bir kere ve son defa şans ver, sevgini yeniden kazanacağım."

"Senden nefret edeceğim,"

"Etmeyeceksin."

"Sevmeyeceğim seni bir daha."

"Beni, zaten çok seviyorsun," dedi eskisi gibi ukalaca.

"Ne kadar inatçısın," dedi sonunda ağlamaya bir son vererek.

"Senin kadar olsaydım, en başından o düğüne mâni olur, senin acımandan, yaralanmandan korkarak karşına geçer yürümene engel olur-dum. Keşke senin kadar sahip çıkabilseydim aşkıma, senin kadar inatçı olup koruyup kollasaydım sevdiğimi, ben senin kadar inançlı ve güçlü tutamadım ellerimizi. Senin kadar vefalı olamadım."

"Ağzın iyi laf yapıyor."

"Evleneceksin benimle, karım olacaksın ve sana tüm o acıları unutturacağım, yemin ederim."

Kız sessiz kaldı. "İntikamın bittiğinde ve canımı yakmaya çalıştığında sana asla acımayacağım." dedi kabullenir bir şekilde. "Her gün daha fazla canını acıtacağım, yemin ederim."

"Her gün daha fazla sevemezsin beni, çünkü zaten aklımın almayacağı kadar çok sevdin." dedi adam mutlulukla, kız acıyla hıçkırdı. Teoman onu kolundan tuttu. Kız kaçmak için çok ani bir tepki vermişti ama kararlılıkla bunu bertaraf etti. "Dur artık, küçük aptal. Dur. Gururun bizi öldürecek görmüyor musun?"

"Durdum zaten ama sen yeniden başlatmaya geldin, neden?"

"Neden sensin." dedi kısık bir sesle, kızı kendine çekti. "Yaşamama tek neden sensin, onca badireyi atlatmama, savaşmama neden sensin."

Erva kurtulmak için kolunu silkeledi ve onu sinirlendirmekten korkan Teoman kolunu bıraktı. Ellerini kendi saçında gezdirdi. O hayatına girene kadar kendini bir kadına ifade etmeye hiç çalışmamıştı. Hislerini nasıl anlatması gerektiğini bilmiyordu ya da onu nasıl ikna etmesi gerektiğini çözemiyordu. Zorluyordu, zorladığı için suçlanıyordu, nazik oluyordu ellerinin arasından kayıp gitmesinden korkuyordu. Korktukça panikliyor panikledikçe baştan çıkararak tutkuyu silah olarak kullanıyordu.

"Biliyorum konuşmayı, istişare etmeyi bilmeyen biriyim. Seninle sinandıkça hırçınlaştığımı görememiştim. Gönül yorgun düşünce yürek dilsiz kalmış, dinlemeyi bilmeyenin sözleri başka, düşünceleri başka olurmuş ve insan herkese yetişmeye çalışırken kendine geç kalırmış. Ben bize geç kalmaktan korkuyorum." İçini çekerken soluğu göğsünü acıttığı için titredi. "Erva... Seni önemsiyorum. Özlüyorum." Elini yüzüne kapayıp sakinleşmeye çalıştı. "Lanet olsun..." Bocalayarak ellerini indirdi ve ona baktı. "Seni önemsedığım için bunu yapıyorum. Zorlayarak çok canımı yaktım, şefkatli olmak için çaba sarf ediyorum. Hiç bilmediğim hâlde inanmayı, hiç hissetmediğim hâlde güvenmeyi, hiç sahip olmadığım hâlde nezaketi öğrenmeye çalışıyorum. Bana biraz yardımcı olamaz mısın? Kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Şerefini geri kazanmanın en iyi yolunun bu olduğunu göremiyor musun? Ve ben, izin verdiğin süreçte yargılamadan seni koruyabilirim, ailen eskisi gibi şerefini savunabilir çünkü her ne yaşadıysak bunların sorumlusu da suçlusu da ikimiziz. Ne senin suçun benden hafif ne de benim günahım senden ağır. Anlasana biz aynı ateşin odunuyuz ve aynı suçun günahıyız."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

"Sana metres diyorlar lanet kadın, metres olarak anılmaya devam etmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"Et o zaman," diye kükredi önce, sonra damarına basmak için yeniden sakinleşti. "Ufak Gonca okulda ona kötü davranan çocukların karşısında sürekli üzülün mü? Mert delikanlı oldu ve kanı deli akarken biri teyzesine hakaret etsin, yumruk yumruğa kavgalara girsin mi?"

"Lanet olsun sana Teoman, seni gördüğüm güne lanet olsun."

"Tüm lanet bana olsun, en başında yapmam gerekeni yapsaydım bugün bu durumda olmayacaktık." Kendine engel olamayarak eğildi ve parmağıyla yanağının yumuşak kıvrımlarını okşadı, yanaklarına yuvarlanan yaşları sildi. Gözlerine bakarak, "Benimle evlenmek bu kadar mı korkunç?" diye sordu.

Kızın ağzı açıldı ama sesinin titrediğini hissettiğinden sebep cevap veremedi.

"Bu şekilde yaşamak mı istiyorsun?"

Sorusuna cevap beklemek bile göğsünü parçalıyordu. Başı önüne düştü ama artık kendini saklamayan Erva'nın gardının kalktığını anladı, çektiği ıstırapı fark etmişti. Teoman ona doğru bir adım attı. Soluk yüzündeki siyah, tüy gibi kirpiklerinin ucuna dolan iri damlaları izledi.

"Bana bir şans ver, eline gereken özrü vereyim." Kız sustu. "Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım." Kız yine sustu. Lanet olsun dizleri üzerine çökertmekse amacı, yapacak hâldeydi. Daha önce birine bu şekilde yalvardığı hiç olmamıştı ama dilediği buysa yapardı. Gururun canı cehennemeydi. Hiç düşünmeden uzandı ve saçının dağılmış olan bir tutamını kulağının arkasına attı. Parmakları, kadifemsi yanaklarına değdi, ikisi de bu hafif dokunuştan titredi. Artık sabrı sonlanan Teoman, "Teklifimi düşünecek misin?" diye sordu.

Ağzını açtı ama konuşamadı, dilinde acı bir tat hissetti. Tam da aralarında bir şeylerin mümkün olmayacağını düşünmek isterken, "Beni kabul etmen için seni zorlamayacağım ama bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu daha evvel sana hiç söylememiştim, ilk tanıştığımız gün ve sonrasında âşık oldum. Bunu hissettiğim an korktum ve çareyi kaçmakta gördüm, sana her geçen gün daha fazla ve derinden şeyler hissedip bunu fark ettikçe, bahanelere sığındım. En sonunda savaşmaktan yorulup inkârcı oldum. Şimdi geçmişe

baktığımda tek gördüğüm tüm cesaretiyle beni seven kadının karşısında duran bir korkak, senin kadar cesur olup aşkıma sahip çıkamadığım için özür dilerim. Sen benden daha erkeksin ve benden daha güçlüsün, belki de beni hak etmiyorsun.” Kız şaşkınca gözlerine bakarken ekledi. “Benden daha iyilerini hak ediyorsun ama lanet olsun bunu düşününce bile aklımı kaçırarak gibi oluyor, sensiz nefes alamıyorum, senden uzakta kalınca gözüme bir damla uyku girmiyor ve kalbimde geçmeyen bir ağrıyla boğuşup günlerin zehir olmasına neden olan özlemle koyun koyuna uyuyorum.”

Kızın sessizliği kabullenme değildi ama reddetme de değildi. Sonunda, en azından cidden düşünecek gibi duruyordu. “Kararını verdiğinde ara beni, Yiğit abimde numaram var. Buralarda bir otelde kalacağım. Kabul edersen dünyanın en mutlu adamı ben olacağım ve söz veriyorum her şey istediğin gibi olacak, layıkıyla evleneceğiz.”

“Hemen mi?” dedi şaşkınca.

Bu tepkiyle heyecanlanan adam, “Hemen, her şeyi hazırlattım, sadece evet demeni bekliyorum.” diye açıkladı.

Kız boğazının düğümlendiğini hissetti. “Vereceğim cevaptan bu kadar emin miydin?”

Onca zaman sonra eskisi gibi mutlulukla gülümseyen adam adeta içine dokunan uzun bir bakış attı. Ona hasret kaldığı her hâlden belli olan göz bebekleri gerçekten üzgündü. Kız onun anlayışını ve iyi niyetini hissedebiliyordu ama korkuları yakasından elini çekmiyordu. Bir an için kendini bırakıp rahatlamak istedi. Eğer isterse, onun yaslanacağı sağlam bir kaya olabilirdi. Yanağına bir damla süzülürken çenesini kaldırdı.

“Her şeyi düzelteceğim, bunun için her şeyi deneyeceğim, çünkü bunu hak ediyorsun. İstedığın gibi bir koca olacağım, vereceğin kararlara saygı duyan, hoşlanmadığın süreçlerden uzak duran saygılı ve şefkatli bir adam, yemin ederim.” dedi adam onun olumsuz bir cevap vermesinden korkarak, artık daha fazla dökülüp saçılmak ve acımak istemiyordu. Onu kaybetme düşüncesiyle ürperdiğini hissetti, hemen toparlandı ve belki de yanılmış olabileceğini düşündü.

“Kaybettiklerimi yerine koyamazsın,” dedi uzun sessizliğinden sonra Erva.

“Yenilerini koyarım, daha güzellerini.”

Ve adam umutsuzlukla omuzlarını indirdi, ona düşünmesi için zaman verirken arkasını döndü, “Özür dilerim,” dedi kısık bir sesle, “Seni layıkıyla sevedim.”

Kız adamın arkasından kapının kapanışını ve kulaklarını inleten sessizliğin içinde hapsoluşunu izledi. Gitmişti.

Gözyaşları boğazını yakıyordu. Karar artık onun elindeydi. Evlenme teklif etmişti. Boşanmıştı, iyi ama neden kimsenin haberi yoktu? Karnı ağrıyor, başı dönüyor, mantığı karışıyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Düşünmesi lazımdı. Kapıyı açtıktan sonra, düzgün bir şekilde hole geçip odasına çıkmaya çalıştı. Kimsenin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Merdivene ulaştığında koşmaya başladı. Ablası kapının girişindeydi, onun konuşmasına müsaade etmedi. Odasına doğru sendeleyerek ilerlerken, ıslak yüzüne saçları savruluyor, gözyaşları yanaklarından süzülerek yere akıyordu. Odasının mahremiyetine ulaşınca, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Birinin kendisine seslendiğini belli belirsiz fark etti ama ses çok uzaktan geliyordu. Birkaç saniye sonra ablası kollarını etrafına sardı. Bu tanıdık koku ve yaslandığı göğüs daha da derinden hıçkırmasına neden oluyordu. Tıpkı çocukluğundaki gibi saçlarını okşuyor, yanaklarını öpüyor, kulağına her şeyin güzel olacağıyla alakalı sözleri fısıldıyordu. O zamanlar ailesini kaybettiği için ağlıyordu... Ülkesinden kaçmak zorunda kaldıkları, mazilerini geride bıraktıkları, ablasının kendisi uğruna çok fazla fedakârlık edip bedenini tanımadığı bir adama sattığı için çok acı çekerek ağlamıştı, peki şimdi neden ağlıyordu? Geleceğin karanlığı için mi? Kabul ederse öleceği, etmezse yine öleceği için mi?

"Ağla kuzum, içindeki her şey dökülsün ve bir daha ağlatacak bahane olmasın." dedi Rose Mina tıpkı onun gibi hıçkırarak ağlarken ablasının koluna yüzünü gömen Erva, "Onunla evlenemem." diye hıçkırdı.

Ablası saçını okşadı. "İstemiyorsan... tabii ki evlenmezsin."

"Onunla evlenmek istemiyorum. Ondan nefret ediyorum."

Onca acıdan, kayıptan sonra nasıl aklından geçirebilir, nasıl inanırdı eskisi gibi olacaklarına? Aralarına hiç silinmeyecek bir anı girmişti, gözyaşı girmişti, Nadir girmişti, nasıl eski Erva olurdu yeniden?

"Yaşananlardan sonra... Nefret etmeliyim." Rose Mina'nın bilmiş bakışları üzerine odaklanınca, kızın sesi iyice azaldı. "Nefret etmeliyim değil mi abla, çok nefret etmeliyim!"

"Etmiyorsun," dedi Rose Mina, "Senin içini tanıyorum. Hâlâ onun için umudun var, onun da senin için güzel planları var."

Biraz sakinleşen Erva toparlandı ve ona dikkatle bakan ablasının karşısında bu kadar şeffaf kalmaktan dolayı yanaklarının kızardığını hissetti.

Gözlerini koluna sildi, sonra da başını dikleştirdi. "Sen sadece çaresizliği mi gördün, hepsi bu."

"Öyle mi?" Ona alaycılıkla bakış atan Rose Mina başını salladı. "Kader diye bir şey var ve o senin kaderin, değişmiyor bak. Yastığın değişiyor ama kaderin değişmiyor."

Kız göğsünde bir acı hissetti. Ablası yanılıyordu, o sadece kederiydi. Kaderi olsaydı en başından birleşmezler miydi? İlk defa ablasının karmaşık duygularını anlamadığını düşündü. O da bu kadar çaresiz hissetmiş miydi?

"O senin için tüm hayatını değiştirdi, karısından boşandı ve bu konuda sana anlatacaklarını dinlemelisin. Duyduklarından sonra asla ret cevabı vermeyeceksin ama Teoman istiyor ki sen kalbin rahatladığı için değil de onu sevdiğin için teklifini kabul et, bu onun için her şeyden daha önemli. Bu raddeden sonra sana teklif ettiği şey göz ardı edilemez."

Ablası olanları anlatırken kız bunları bu kadar keskin bir şekilde duymaktan hoşlanmasa da ablası düşüncelerini dile getiriyordu. Teoman onu köşeye kıstırmıştı ve Erva kaçacak bir yerinin kalmadığını biliyordu. Eğer onu reddederse, her şey daha kötü olacaktı. Pişman olacaktı. Ama kabul ederse ne olacaktı? İşte bunu kestiremiyordu. Tıpkı önceden yaptığı gibi teklifini düşünmesi için onu bir kez daha zorlamıştı ama Erva artık eskisi kadar bencilce kendini düşünemiyordu. Eğer Nadir'le evlenmeden evvelki teklifini kabul etseydi, her şey farklı mı olurdu? Bu soruyu düşünmek bile canını acıtıyordu. Peki ya şimdi?

Rose Mina kardeşinin kederli düşüncelerini hissedip onu sevgi dolu kollarına aldı. Erva gözlerini kapattı ve orada huzur buldu. Dakikalar sonra hıçkırıkları dinmiş, gözyaşları yanaklarında kurumuştu, ağır ağır geri çekildi. Ablası ile göz göze geldiler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rose Mina.

"Yapmam gerekeni. Başka ne yapabilirim ki?" diye yanıtladı Erva ayaklanırken. "Bana başka çare mi bıraktı?"

Valizini hazırlaması ve artık aklı başında sorumluluk sahibi bir kadın olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

@novaebook

Annemden göbek bağım kesildiği gün anlasaydım bu dünyada hiçbir şeye bağlı kalmayacağımı, bu kadar ağlamazdım.

Finab

Tehlike çanları çalıyor, içinde deli korkular kovalamaca oynuyordu. Görevini yerine getirecekti ama Teoman bir gün onu bu şekilde zorladığı için pişman olacaktı. Bedenini ona verecekti ama asla ona ait olmayacaktı. Kalbinden geriye kalan parçalar, son olanlarla ölüp gitmişti. Ya da öyle sanıyordu!

Onu tekrar hayatına sokmamak için her şeyini verirdi ama artık bunun için o kadar geçmişti ki ne zaman inat etse başına daha kötü belalar gelmişti. Ne zaman kaçsa daha kötü yıkımlarla hem kendini hem ailesini karşılaştırmıştı, o yüzden iki gün sonra yıldırım nikâhıyla Hawaii'nin güzel koylarından birinde resmî olarak evlenmek için ilk adım atıldı!

Daha sonra da yerel ve ulusal basına güzel bir demeçle bu anı duyurup evliliklerini ölümsüzleştirdiler ve asıl şoku Erva evlendikten sonra yaşadı. Çünkü eline aldığı gazete ile ayaklarının altından yer çekilmiş, tüm dünya başına çökmüştü. Ablasının Teoman'dan gizli eline verdiği gazete küpüründe, "Centilmen aldatıldı." yazıyordu. Belki Rose Mina genç adamı dinlemeyerek iyilik ettiğini düşünüyordu ama bu haberi vermeden evvel birçok sorunu açığa çıkarmak isteyen Teoman'ın başka fikirleri olduğunu bilmiyordu.

Erva dikkatle gazeteyi okurken eli titremiş gözyaşlarından yazılar bazen birbirine girmişti çünkü yazılanlara göre Teoman'ın aslında çocuklarının olmadığını, Julia'nın sadakatsizliğinden doğan bebeklerin biyolojik babasının başka bir kişi olduğunu anlatan bülten, kulaklarını uğuldatıyordu. Julia ve babasının genç kumarhane sahibinin üzerine kurdukları çirkin oyununun yargıya taşındığını ve sır perdesi aralanan gerçeklere göre Teoman Paksoy'un bir komploya kurban gittiği ayrıntılarıyla yazıyordu. Ve evliliğiyle alakalı tüm ayrıntılar gerçekleriyle gazeteleri süslerken boşanmasının sebebi günlerce gazetelerde yayınlanmıştı. Resmî olarak Erva Chandler ile nişanlı olduğu ve evlilik için gün saydıkları süreçte Adalet

Bakan'ı ve kızı Julia'nın hain bir planla onları ayırdığını ve zorla Julia'nın kendinden hamile olduğu yalanı ile evlenmek durumunda kaldığını anlatmıştı. Evlilikleri sürecince Julia'yı eşi olarak görmediğini, sırf kendi geninden olduğu çocuk için bir şeylere katlandığını belirtmişti. Yıllardır iki aşığın çok acı çektiğini ve hain gerçekleri öğrenen Teoman'ı tehdit etmek için Adalet Bakanının Erva'nın adının suçsuz yere skandala karıştırmasını demeç olarak tüm gazetelere ve televizyonlara veren Teoman, onun şerefini aklamamanın kendince yolunu bulmuştu. Doğruları biraz çarpıtarak süslemişti. Esas olan, Teoman resmen boşanalı aylar olmuştu ve neden boşandığını ona bir kez olsun anlatma girişiminde bulunmamıştı. İyi ama neden?

Utanmış mıydı? Yoksa kandırıldığı için gurur mu yapmıştı? Kız alnına vurdu. Lanet olsun, tabii ya, onca zaman adama sürekli aynı şeyi söyleyip durmuştu. Ona inanmamasından çekinmiş olmalıydı. *Kahretsin.*

Onca zaman tüyü bitmemiş masumun vebali diye diye kendini boşamı paralamıştı, neden Teoman bunu onunla paylaşmamış, neden bunca acıya izin vermişti. Aslında Teoman ikinci çocuğun kendisinin olduğundan şüpheye düşmüştü keza sarhoş olup sızdığı bir gecenin sabahında Julia koynunda uyanmış ona bebeğin kendisinin olduğunu söylerken de hep o geceyi hatırlatmıştı. Neyse ki DNI testi diye bir şey vardı da gerçekler hiçbir zaman saklı kalmıyordu.

Erva, evlilik teklifini kabul etmesinin karşılığında tek bir şey istemişti ondan, şartı gerçekleşmezse bu evliliğin de gerçekleşmeyeceğini belirtmişti. Ondan tek istediği, Teoman'ın geçmişini arkasında bırakmasıydı. Bu da kumarhanelerin hayatlarından çıkması demekti ama onun bilmediği zaten Teoman'ın bu takıntısını bıraktığı, bunun için tedavi gördüğü ve düzgün bir hayat yaşamak için aylar önce ilk adımı attığıydı. Erva bu sefer gerçekten şaşırmıştı, Teoman onun için gerçekten her şeyden vazgeçmiş ve evlilik teklifini kabul edene kadar da bunu ona söylememişti. Ona gelirken her şeyiyle kabullendiğini bilmek istemişti?

Bu düşünce onu affeden kadının içinde inatçı yerleri gıdıkladı ve kesinlikle bunun intikamını almadan ona elini sürmesine izin vermeyecekti. Ah Teoman! Bu saatten sonra yatacak yeri olmayacaktı!

Düğün töreni aile içerisinde gerçekleşti. Ablasının itirazlarına rağmen uçuş uçuş tüllerle kaplı zarif ipekten ve işlemesi bol olan kumaşları reddedip onun yerine krem keten bir elbise giymiş, bu evliliğin hayalindeki gibi olmadığını herkesin zihnine kazıyordu. Yüzü asık gelinin gözleri yağmur toplayan bulutlar gibiydi, sanki canlı cenazeydi, duruşundaki tedirginlik

törenin hüznüyle uyumluydu.

Bu düğünde neşe yoktu ya da sadece bir görev olarak görüyorlardı ama yine de Teoman törenin önüne geçen tatsız havaya karşı metin olmaya çalışırken kızın içi içine sığmıyordu. Kendisine bunu gereklilikten kaynaklanan bir evlilik olduğunu hatırlatsa bile daha masaya oturduğu an heyecandan bacaklarının titremesinden, imza atarken kalemi tutamamaktan korkmuştu.

Nikâh memurunun yanında kendisini bekleyen Teoman'a doğru ilerlediği sırada, göğsünün deli gibi attığını ve başının döndüğünü, bayılma-
dan yanına giderse kendini kutlayacağını söyleyip durmuştu.

Ne kadar istemese de bugün onun düğün günüydü ve lanet olsun birkaç adım sonra her an bayılabilirdi. Adamın bakışlarının yoğunluğunu baştan ayağa hissediyordu. Teoman'ın gözlerindeki o ışık herkesi kör edecek kadar parlaktı. Bedenindeki tedirginliği buradan o bile görebiliyordu. Uzun boyuna yakışan takım elbisenin içinde kusursuz duran adam, endişeyle ellerini önünde bağlamış soluk almadan bekliyordu. Öyle bir ifadesi vardı ki kaçmasından korktuğunu saklamıyordu. Sanki salonun diğer tarafına uzanmış ve onu sonsuza kadar sinesine hapsetmek için yakalamış gibi delici bakışlar atıyordu. Bir an için bu güzel görüntüye kapılıp ilk defa evleniyormuşçasına mutlu oldu ve sonra geçmiş zihnine akıp gözlerini nemlendirdi.

Ancak, adamın yüzünün buruk bir tebessümle aydınlandığını görünce içine nereden geldiği belli olmayan bir güç pompalandı. Merakla kendini izlerken Teoman'ın kaşları gevşek, gözleri kısılmıştı. Tıraş olmuş yüzü ifadesiz, ipeksi saçının briyantınle nemlenen telleri parlıyordu. Ona attığı her adımda gururlu görünüyordu. Göğsünün ağır ve sakın şekilde şiştiğini gördü. Yumuşak siyah kumaş geniş omuzlarının, kaslı göğsünün ve güçlü bacaklarının sert erkeksiliğini saklayamamıştı.

Bacakları titrerken ağır ağır ona doğru yürüdü ve sonunda karşısında durduğunda bir an ne diyeceğini bilemeden bocaladı. Konuşmanın akıllıca bir fikir olmadığına karar verdi. Teninden yükselen parfüm kokusunu alabilecek kadar yakınında dururken, teninin sıcaklığını kendi bedeninde hissetti, kalbi bir mendeneye sıkışmış gibi soluksuz kaldı. Masaya geçen Nikâh Memuruyla herkes hareketlendi. Teoman elini ona uzattı. Bir an için dünya durdu. Karşısında duran avucun içinde kendi geleceğini gördü. Başını kaldırıp adamın istekli gözlerine baktı. Kalbi, göğüs kafesinde çırpınıyordu. Ona gülümsedi ve tüm korkularını ona teslim etmesini belirtti. Titrememeye çalışarak, elini kaldırdı ve avucunun üzerine

koyacakken yumruk yaparak yanına indirdi. Yanaklarına yaşlar sıralanırken başını eğdi. Teoman onun korkularını ve huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı çünkü eğilerek kulağına, "Her şey güzel olacak," diye fısıldadı. Nefesinin ılıklığı kulağını gıdıklamış, ürpermesine neden olmuştu. *Her şey iyi olacak. İnanmalı mıydı?*

"Sakinleş," dedi adam yanında duran ve eteğini sımsıkı tutan eline uzanıp zorla çözerken avucuna alması ikisini de rahatlatmıştı. Varlığından yayılan güvenin içine işleyen bir şeyi vardı. Ona inanmak istemesine neden olan bir şey... Başını sallayıp nefesini bıraktı ve nikâh memurunun sorusuna tereddütle cevap vererek kendisini Teoman'a sonsuza dek bağışlamasına vesile oldu.

Ve sonra, fikrini değiştirme fırsatı bulamadan, adam parmaklarını onun çenesine götürdü, şaşkın yüzünü kaldırıp avuçlarının arasına alarak şakağına hafif bir öpücük kondurup evliliklerini sonsuza kadar mühürledi. Bu öpücük, dizlerinin bağını gevşetti, ellerinin kollarına bir kuş misali konmasına vesile oldu.

Bitmişti.

Artık onun eşiydi, hayatını mahveden, acıların en büyüğüyle tanıştıran, sorumsuzluğu ve uçkur merakı yüzünden tüm dünyasını yakan ve aynı anda ona olgunlaşmanın ne demek olduğunu öğreten, düşüncesiz davranışların ve inadin nasıl acılara sebep olduğunu gösteren, ona ilk aşkı, ilk cinsel tecrübeyi tattıran adamın karısıydı. Artık kendinin düşmanı, en büyük kâbuslarına ortak olan adama en büyük rüyaydı.

Hiçbir şey sandığı kadar kötü değildi, öyle değil mi?

Erva dalgınlıkla oturduğu gelin arabasının arkasında bir köşeye çekilmiş ona temas etmemesi için resmen kapıyla bütünleşmişti. Üzerindeki sade elbisesi, yüzündeki dalgın ifadesi, gözlerindeki kaygısı onu yeni evli bir gelin gibi değil kesime giden kurbanlık bir koyun gibi göstermekteydi. Teoman huzursuz bir hâlde yanında oturan kadına baktı. Karısına! Hâlâ inanamasa da sanırım birkaç saat evvel onu ikna edebilmiş ve karısı olmasını sağlamıştı. Düğün sade ve keyifli olmuş, nikah sonrasında yeni evli çiftle biraz vakit geçiren ailesi ve dostlarından ayrılma vakti gelmişti. Erva'nın bu ayrılıktan haberi olmadığı için ilk şaşkınlığının yerini koyu bir keder almıştı. Gelin aracına binerken tüm aile onları uğurlamak için dışarı çıkmış, hepsinin güzel dilekleri ve sallanan elleri eşliğinde yola

koyulmuşlardı. Henüz gece yarısı olmamıştı ama Teoman şiddetle ağrıyan başı yüzünden her an uyuklamanın kollarında geziyordu. Gün boyu büyük bir baskı ve stres altında kaldığı ve onun her an vazgeçme potansiyelinden korktuğu için resmen ayağı yanmış tazi gibi ortalıklarda dönmüştü. Sonunda evlenmişlerdi ama hâlâ tam bir rahatlama yaşayamamıştı.

“Suratını gören yol üzerindeki mezbahada duracağımızı düşünür.” Kız umursamadan yola bakmaya devam edince, “Ellerinin kaşınması geçti mi?” diye sordu. Kız onu duyduğunu ve konuşmanın farkında olduğunu belirtircesine eline bakıp kaşlarını çatarak birkaç saat evvel zorla hayatına dahil olan kocasına döndü.

“Ne olmuş ellerime?”

“Kaşıntısı diyorum geçti mi?” Kız ellerine garip bir merakla yeniden bakarken, adam, “Nikah anında beni tokatlamak için zaman kolluyordu ya, ondan sordum. Hani bu kadar uzağa oturunca kaşıntının hâlâ yerinde olduğunu ve uzak durarak bu arzuyu bertaraf ettiğini düşünmüştüm.”

Omzunu sarsan kız tekrar cama dönerken yumruk yaptığı elini dizine koyarak, “Savuracak bir yüz bulsaydım emin ol gerekeni yapardım.” Teoman garip bir şekilde gülererek başını salladı. “Hey ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Karımın elini tutuyorum, yasak mı?” dedi adam kızın dizindeki elini yakalamış dudaklarına sinsi bir gülüşle götürürken Erva kısa bir an ne diyeceğini ya da ne yapacağını kestiremedi. Elini çekmek istediğinde ise ona müsaade etmeyen adama, “Al tepe tepe kullan, nasılsa gasp ettin!” dedi kırgınlıkla.

“Hiç merak etmiyor musun?”

Kız bir süre sessiz kaldı, umursamıyormuş gibi davrandı ama kocasının neden bahsettiğini cidden merak edince, “Neyi?” diye sordu.

“Nereye gittiğimizi?”

“Ne fark eder ki gittiğimiz hiçbir yer, bu gerçeği değiştiremeyecek.”

Teoman elini bıraktı, garip bir ifadeyle camdan dışarı bakarken sessizdi. Eli dizine yumruk olarak konmuştu. “Hiç kötü değildi. Sandığımın aksine güzel geçti.”

Onun nikahtan bahsettiğini anlamıştı. “İstediklerinde uyumlu olabiliyorlar.” Onun yumuşak tepkisi kocasının bakışlarını kendine çekmişti. “Bana acıyan gözlerle bakan birine rastlamadım.” Gözleri nemlenirken dudaklarını dişleyerek yüzünü, kucığında çekiştirip durduğu eline çevirdi. “Varsa bile bakışlarını gizlemişlerdir!”

Teoman aniden onun elini kavradı ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Biraz kayarak yanına geldi, şu raddede hırçınlığını ya da itirazını umursayacak durumda değildi. "Sen ne garip bir kadınsın, hiç vazgeçmeyi bilmez misin? Onca acının ardından gülmekten nasıl vazgeçmezsın? Hiç sevilmemiş birine hayal kuruyor, çok sevilmiş kadar inanıyorsun. Ne kadar kırılсан da asla bir araya toparlanamasan da hâlâ güzel bakmaya devam ediyorsun. Hayat yemin etmiş, acılarla dibe çekmek için zaman kolluyor sen ayağına bağlanan taşlara inat uçmak için kanat çırpmaya devam ediyorsun. Sen çılgın kadın, içi enkaz, dışın çiçek bahçesi, hâlâ inancını korumayı nasıl başarıyorsun?" Erva ona şaşkınlıkla bakarken, "Bu yazıyı okuduğumda aklımda beliren yüz seninkisi oldu, öyle içime oturdu ki her sözü şimdi yüzüne bakınca her kelime dilime vurdu. Bana bencil ve acımasız biri olduğumu defalarca haykırmaya rağmen bilmediğin bir şey vardı. Ben itiraz ettiğin zamanlarda bile gözyaşlarının bir damla değil kelime olduğunu gördüm ama bu kelimeleri okuyup anlayacak tecrübeden eksik olduğumdan seni anlamam zaman aldı. Sen çığlık çığlığa susarken ben hepsinin bir sitem bir öfke patlaması olduğunu varsaydım oysa sen en sessiz anında bile gözlerinle haykırdın. Gözlerinle defalarca vazgeçmediğini, geçemediğini anlattın benim seni duymam zaman aldı. Özür dilerim, seni okumayı biraz geç söktüm ama yemin ederim bu saatten sonra sessizliğinle destan yazsan tek kelimesini kaçırmam, hepsine amenna derim." Kızı göğsüne çekerek başını okşarken saçlarına defalarca öpücük kondurdu. Havalimanına kadar bir daha ikisi de konuşmadı.

Erva aracın açık kapısından ona elini uzatan adama şaşkınca bakarken şoför çoktan valizlerini indirmeye başlamıştı. Bakışları kısa bir an uçağa bir de valizlere kaydı. O valizleri ne ara, kim hazırlamıştı? Kızın araçtan çıkmasına yardımcı olan kocası, "Ablanın hakkını ödeyemem, bana çok yardımcı oldu." derken kızı mahcup bakışları altında özel jete yürütmeye başladı.

"Bir planın olduğundan bahsetmedin?"

"Bir plan değil, sadece olması gereken,"

Kız hostesin açtığı kapıdan uçağa geçerken Teoman elini dudaklarına götürüp onu koltuğuna yönlendirdi. Uçağa bindikten yarım saat sonra hazırlıklar tamamlanmış ve gökyüzündeki yerlerini almışlardı. Kız sıkıntılı hâlde uçağın camından dışarı bakarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sormuyor adam ise derin bir hüznle karşısında onu izlerken pişmanlığın derin sancılarını kaburgalarının arasında hissediyordu. Yaklaşık bir saat

boyunca hiçbir şey konuşmayan ikilinin sessizliğini yanlarına gelen hostes bozdu. Elinde bir tepsi ve iki kadeh vardı.

Erva buruk bir tebessümle, "Teşekkürler almayayım," dediğinde tepsiye uzanan Teoman kadehin birini ona uzatarak, "Biraz rahatlamana yardımcı olacak." diye uyardı.

Kız gözlerini şüpheyile kıсарak, "Neden rahatlamam gerekiyormuş?" diye sorduğunda onun imasının gerdek üzerine olduğunu fark eden adam, "Uzun bir konuşma için ikimizi de hazırlayacağına eminim, sonuçta bir şeyleri hâlâ açıklığa kavuşturmadık." diye konuyu değiştirdi. "Lütfen."

Kız derin bir solukla elindeki şampanya kadehine baktı ve isteksiz bir hâlde uzanarak aldı. Birkaç dakika sonra küçük yudumlar hâlinde içerken camdan dışarı bakmaya devam ediyordu. Elini çenesinde gezdiren adam ağzını açıp onun huzurunu kaçırarak tek kelime etmiyordu, zaten konuşmasından tedirgin olan kız da kazara gözlerine bile bakmayarak onu yok sayıyordu. Kadehi henüz biten Erva esneyerek geriye yaslandı, elini başında gezdirirken iki gündür uykusuz olduğunu ve düğün boyu süren gerginlik yüzünden her an uykuya yenileceğini düşünüyordu. Hissettiği gibi iki dakika sonra etraf sislendi, gözleri kapanırken uçak hafif bir sarsılmayla istikametine doğru alçalmaya devam etmişti.

Çok garipti, başında şiddetli ağrı olan kız yanağında sert bir yapının hissiyle kuruyan ağzını kıpırdattı ve bir taşla ezilmiş kadar ağrıyan başını hafiften kaldırdı. Yüzünü kaplayan saçlarını çekmek için yorgun kolunu kaldırırken kulağına gelen tuhaf seslerin beyinde uğulduğunu fark etti. Garip bir koku genzini istila ederken ağrıyan gözlerini zorlanarak açtı. Önce etraf hafiften dumanlıydı. Kirpiklerini kırptırdıkça etraf netleşmeye başladı. Eli başına giderken rüyadaymış gibi etrafına bakınmaya başladı. Görseller titreşiyor bir uzaklaşıyor bir yakınlaşıyordu. Algılarını yönetemiyor, kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Başında davullar çalıyor gibi uğuldayan seslerin gerçekte ne olduğunu anladığında yakınlarından gelen gürültüyle başını sarsarak görüntünün netleşmesini sağladı.

"Fişler 17'ye, bahis kapandı."

Erva şaşkınlık içinde başını ovarken etrafına bakarak nerede olduğunu kavramaya çalıştı ve fark ettiği gerçekte bir an küçük dilini yutacak gibi gerildi. Ağzı açık hâlde hızla etrafına baktı, sonra ani bir dürtüyle kendi

üzerine. Üzerinde kışkırtıcı bir gece elbisesi vardı ve bu lanet elbiseye yabancı değildi çünkü bu elbiseyi aylar süren arayışının ardından kendisi satın almıştı.

Sırtından aşağı bir yel salınırken, çevresinde dönen insanların varlığı, fişlere karışmış insanların heyecanı ve etrafı kuşatan puro ve içki kokusuna karışmış kötülüğün sisi zihnindeki tüm gerçekleri aydınlattı.

Burası orasıydı! Teoman ile karşılaştığı ilk yerdi.

Derhal yaslanmakta olduğu bar tezgahından uzaklaşarak oturmakta olduğu bar taburesini çevirdi.

"Linda masa beşteki müşteriye bak," diyen adamla afallayan bakışlarını ileriye çevirdi. Şaka olmalıydı. Garip bir tepkiyle kendine bir tane çakarak gözlerini kapadı. Tokadı kulağında, acısı yanağında çınlarken gözlerini kapamış, "Bu bir kâbus, bu bir kâbus," diyerek kendine gelmeye çalışıyordu. Hızla yerinden indi, etrafına bakındı. O sırada bar taburesinin sonunda oturan adam gözüne çarptı. İlk karşılaştığı günkü gibi elinde silindir şeklinde bir çakmak vardı, parmaklarının arasında hızla dönüyor ve arada ortadan ikiye kırılarak çaktığında ateş saçıyordu. Üstelik tıpkı o günkü gibi ona gülümseyerek bakıyordu. Hemen yanında Aydın duruyordu ve ilk karşılaştıklarındaki gibi siyah bir takım giyinmiş elinde de buzlu bir viski vardı. Fakat bu sefer sert sert değil ona gülümseyerek bakıyordu. Ayağındaki topukluların üzerinde durmakta zorlanarak kendine çeki düzen verdi ve biraz sarsak adımlarla yanına gitti. Teoman onu baştan aşağı süzerken Erva kaşlarını çatarak, "Neler oluyor burada?" diye çıkıştı.

"Tanışıyor muyuz?" dedi Teoman mesafeli sesiyle ama gözlerindeki parıltı, dudağındaki tebessüm çok çekiciydi. Erva etrafına bakınarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı sonra ona dönerek, "Şakayı bırak, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Teoman korumasına dönerek, "Kadın sarhoş sanırım, çıkışa kadar ona eşlik edin," dediğinde yerinden kıpırdanan Aydın'a Erva elini kaldırdı ve onu durdururken, "Lanet olsun Teo, şakayı bırak ve ne yapmaya çalıştığını söyle." diye çıkıştı, ardından öfkeyle işaret parmağını kaldırıp tehdit ederken ekledi. "Eğer şimdi bir açıklama yapmazsan yemin ediyorum arkama bakmadan giderim."

"Tanışıyor muyuz?"

"Allah'ım kafayı sıyracağım," derken Aydın gülmemek için dudaklarını birbirine yasladi. Bunu gören Erva, "Ha ha, çok mu komik!" dediğinde

elini burnuna sürten Aydın ilk fireyi verdi ve ona sert sert bakan Teoman gülmemek için ona dirsek atarken kendisi de kahkaha atmaya başladı.

"Böyle hayal etmemiş miydin ilk karşılaşmayı?" diye sordu.

Erva etrafına bakınarak düşünürken anladığı şeyle kızarmaya ve utanmaya başladı sonra adama dönerek, "Evet ama,"

Teoman tabureden kalkarak omuzlarını dikleştirdi, hemen karşısında şaşkınca durup afallamış ifadesiyle ağzından çıkacakları bekleyen kızın eline uzandı. Dudaklarına götürürken, "Sizi bir yerden tanıyor gibiyim, daha önce karşılaştık mı?" diye sordu.

Önce elini çekmek istese de ardından tatlı bir tebessümle başını sallayarak kocasına baktığında onun yapmakta olduğu şeye gülümsedi.

"Yakın zamanda karşılaşmış olabiliriz," dedi kız en baştan her şeye başlarken bu sefer yalanlara sığınmayarak, adam ona ateşli gözlerle bakıp çapkınca göz kırptı.

"Adınız?"

"Adım mı?" dedi elini avucundan kurtararak ve koluna yumruk atıp, "Seni şapşal beni nasıl tanımazsın? Şimdi de yeni oyunun bu mu?" diye çıkıştı. Teoman kahkahaları arasında boğazını temizleyerek, "İlk tanıştığım Erva bunu yapmazdı, lütfen kendine gelir misin Linda?" diye uyardığında kız omuzlarını dikleştirecek boğazını temizledi. Başını geriye atarak tekrar elini adama uzatıp dudaklarına götürmesi için dürttü. Teoman gülererek elini tutup parmak boğumlarını öperken, "Adım Linda Erva Chandler," derken adam tek kaşını kaldırarak uyardı. Kız boğazını temizleyerek, "Adım Linda Erva Chandler Paksoy," diye sözlerini tamamladı.

Bundan memnun olan adam ani bir şekilde onu kendine çekip tepesinden öperken ikisi de gülümsüyordu. İşte her şeyin ilk başladığı yerde her şeye yeniden başlarken ikisi de mutlu ve umutluydu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Erva dudaklarını dişleyerek.

"Sana bir kadeh içki ikram edeceğim,"

"Ve ben de reddedeceğim," dedi kız gülümseyerek.

"Sonra seni bulmak için ertesi gün koşarak sabahın köründe buraya geleceğim."

Erva ona şaşkınlıkla baktı. "Benim için tekrar mı geldin?"

"Hem de erkenden," diye ekledi. "Senin gittiğini duyduğumda garip bir huzursuzluk hissetmişim, ne yapacağımı bilemez hâlde havalimanına giderken sesini duyduğumda kulaklarıma inanamamışım. Düşünsene ilk defa bana birinin kumarhane hediye ettiği günkü kadar mutlu olmuştum."

Erva dirseğini karnına gömerek, "Kumar yok," diye uyardı. Ne hayatında ne de aşkında asla buna izin vermezdi.

"Araç hazır efendim," dedi Aydın ne ara yanlarından kaybolduysa yanlarında belirerek, "Tekrar aramıza hoş geldiniz Linda yani Erva Hanım," diyerek gülümsedi.

"Hoş gördüm Aydın, seni gördüğüme sevindim."

"Buyurun efendim, çıkalım."

Araca bindiklerinde Erva hâlâ şaşkın Teoman ise aralarındaki buzların eriyecek olmasına sevinçliydi. İşte yine eski Linda geri gelmişti, ona sınırsız gülümsüyor aşkla sokuluyordu. Sevdığı kadını göğsüne daha fazla çeken adam, "Otele döndüğümüzde bir gece içkisi için daireme gelir misin?" diye sordu.

Camdan dışarıdaki trafiği izleyen Erva ona utangaç bakışlar attı. Geçmişe dönüşleri umduğundan iyi geçmiş hatta ilk gün onun için giydiği elbisenin aynısından arayıp bulan adamın bu başarısına hayran kalmıştı. "Otelde ayrı odalarda kalacağız, üstelik içki kullanmıyorum."

"Pardon unutmuşum," dedi adam gülerek. "İstersen senin süitine de gidebiliriz, belki çekmecenin içinde tıraş makinam kalmış olabilir. Bir bakmak lazım."

"İkimiz de biliyoruz Teo, o makinayı oraya koyan Aydın değildi, sendin."

"Ne var bunda, insan birini ayartmak isterse her zorluğu göğüsleyebilir."

"Zorlukla ne alaka?"

"Senin odana girip oraya makinayı koymak ne kadar zordu biliyor musun? Üstelik bunun için maşa kullanmayacak kadar gözü dönmüş, seni bornozla ya da yarı çıplak birinin görmesinden korktuğu için korumalarını odandan uzak tutan adam söz konusu olunca."

"Beni tanı mıyordun bile kıskandığını söyleyecek kadar saçmalayamazsın."

"Kıskandığımı düşünmüyordum sadece garip bir şekilde sahiplenme hissiyle baş etmeye çalışıyordum. Ee ne diyorsun çekmeceye bakacak mıyız?"

"Bu çok tehlikeli olabilir, henüz yeni tanıştık. Bir bakire ile çok deneyimli bir adam! Bakire olduğumu bilsen böyle bir şeyi asla teklif etmezdin, bu seni dehşete düşüren bir fikirdi."

"Beni dehşete düşürmedi sadece şaşırttı." Kız ona merakla bakınca

da ekledi. "Ve garip ama mutlu etti, dünyanın en güzel sürpriziydi. Düşünebiliyor musun daha o gece bile birine evlenme teklif etmeyi hiç düşünmemiştim."

"Şimdi düşünüyor musun?"

"Sen söyleyene kadar düşünmemiştim ama düşünseydim de bunu bir arabanın arka koltuğunda gerçekleştirmek ister miydim, bilemedim?" Kızın dirseği yine göğsüne sert bir şekilde baskı yapınca, acıyan yerini ovarak, "Ama böyle olması gerekiyorsa yapardım diyecektim." Göğsünü okşamaya devam etti. "Kolun amma da ağır, lütfen sana kavuşana kadar sakatlık çıkarma." Cebinden çıkardığı kutuyu tek eliyle açtığında, yüzük kutusunun içini aydınlatan led ışık pırlanta bir tek taşı aydınlatıyordu.

Kız karnı ağrıyan ve sesi kısılan bir şaşkınlıkla kısa bir an elini ağzına koyarak, "Sen bana evlenme teklif ettiğini mi..." derken gözlerini ışığı yanan kadife kutudan alamıyordu. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

Adam gülümseyerek, "Eğer sabretseydin sana bunu yemekte yapardım, üstelik bir sürü güzel söz ezberledim," diye homurdandı.

"Gerçekten mi?"

"Aydın'a sorabilirsin, hepsini onun üzerinde prova ettim."

Kız göğsüne elini koyarak titreyen gözlerle bakarken, "Bir tane söyler misin?" diye sordu. Soluğunu tutmuş bekliyordu ama adam tek kelime edemiyor, kutuyla başını kaşıyor ama sonuca varamıyordu.

"Unuttun mu?"

"Aslında hayır, yani prova yaparken dizlerimin üzerine çökmem gerekiyordu ve sanırım bunu burada yapmam biraz tehlikeli çünkü otele yaklaştık. Düşünsene Aydın kapıyı açtığında bacaklarının arasında ne yaptığımı merak ediyor olacak."

Kız derin bir kahkaha atarak onu Aydın'ın önünde diz çökmüş hâlde hayal etti. Bunu anlayan Teoman, "Tabii ki diz çökmedim, aklımda senin önünde diz çöktüğümü hayal ettim," diyerek itiraz etti. Çocukça homurdandı ve öfkeyle söylendi. Kız bir türlü kahkahasını susturamıyordu.

"Benimle eğlenmeyi bırak," diye kızgınca çıkıştığında Erva onun yüzünü elleri arasına almış dudaklarına arzuyla uzanmıştı. İki yıl sonra ilk defa onun başlattığı bu öpücükle adam kısa bir zaman donup kaldı. Sonunda dedi, *sonunda onun kalbini kazanmayı başarıyorsun, ilk günkü gibi olmayacak ama onu yeniden mutlu etmenin ilk adımlarını atıyorsun.*

Erva geriye çekildiğinde mutluluktan yaşaran gözleri ıslak ama dudakları kahkahaya gebeydi ve o anda, "Ne yapıyorsun?" diye çığlık atarken

onu geriye havalandıran ve hemen önündeki boşluğa sığılmaya çalışarak dizinin üzerine çökmeye çalışan adam, ellerini eline aldı ama mesafe kısa adam iri olunca bu eylem pek sonuçlanamadı. Yine de ona dönerek başladığı görevini tamamlamaya gayret etti.

“Linda Erva Chandler.”

Erva garip bir duygusallıkla ağlarken adam ondan gözlerini alamıyor, başka hiçbir erkeğin onu kendisi gibi sevmesini istemiyordu. Onu ilk gördüğünde nefesi kesilmiş, tanıdıklık hissiyle yanıp tutuşmuş, ilk defa dokunduğunda ise tamamlanma duygusuyla tanışmıştı. Onu ilk öptüğü o gece hissettiği şeyi tarif edemezdi ama ömründe ilk defa bir kadına ilk temasında yıldızları saymıştı çünkü kalbi öyle güçlü atmıştı ki göğsüne yumruk yemiş gibi olmuştu. Ertesi gün randevulaştıklarında ilk defa bir kadını beklerken sabırsızlanmış, kaldığı odaya gülümseyerek yaklaştığında kalbi teklemiş, elleri ilk sahiplenme ile temas ettiğinde ise vücudu çok farklı bir tepki vermişti! Bunu ne şehvet ne de tutku anında hissetmemişti bu garip bir sahiplenmeydi. Şimdi bunun ne olduğunu çok iyi analiz edebilmekteydi, gözleri ona dokunduğu ilk andan beri tüm zerresiyle onu sahiplenmişti.

Onunla hayatı paylaşmanın keyfini dünyadaki hiçbir güzelliğe değişmezdi. İlk birlikteliklerinden itibaren ömründe ilk defa tüm dünyada aradığı o tamamlanma hissiyle rahatlamıştı. O deneyimsiz hâline rağmen hiçbir kadının tattırmadığı zevkleri tattırmıştı. Ve ömründe ilk defa ona diz çöktüren kişi Erva olmuştu, onu tanıdığı günden beri bir tek onun önünde dizlerinin üzerinde kalmıştı, her anlamda.

“Delirdiğimi düşünme, tüm bu oyunları senin aklını çelmek için yapmıyorum. Aslında bir oyun da değil, ben geçmişimizde olan hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi biliyorum ama yeniden başlamanın mümkün olduğunu da seninle öğrendim. Geçmiş ne olursa olsun geride bırakalım ve tıpkı senin planladığın gibi her şeye sıfırdan başlayalım. Ben yine senin gönüllü kölen olayım, iş çıkışlarını sabırsızlıkla kollayıp sana kavuşmak için zamanla yarışayım.” Kadın hıçkırarak ağlarken mutlulukla, ona bakan adam terlemiş alnıyla, “Lanet kadın bir şey söylesene kalbim korkudan patlayacak. Şu anda sıkıştığım koltuğun arasında ter içinde korkudan titriyorum.” diye çıkıştı.

“Bunu düşünmeme izin vermelisin? Sonuçta hayat uzun ve ben yeni...”

“Senin dilini koparırım Erva, belki sana yansıtmadım ama ben kışkanç bir adamım. Düşüncesi bile kanımı zehirliyor.”

“Ne zamandan beri?”

“Sana âşık olduğum o geceden beri, hadi şimdi beni dünyanın en mutlu ikinci erkeği yap.”

“İlki kim ki?”

“Teoman Paksoy, malum dün onunla evlenerek dünyanın en mutlu ilk erkeği yaptın. Kalbim birazdan patlayabilir, daha önce hiçbir kadına evlenme teklif etmedim ve senin reddedebileceğin düşüncesi beni titretiyor. İyi ki bunu evlendikten sonra yapmışım. Düşünsene daha önce sana evlenme teklifi etseydim sabırsızlıktan ölmüş olabilirdim.”

“Ya biraz düşünmek istersem.”

“Elbette düşünebilirsin, kollarım bunun için tüm gece sana rezerve olacaktır.”

Erva mutlulukla başını iki yana salladı. “Sen cidden bunca planı ne ara kurdun?”

“Plan kuran tek kişi sen olamazsın, insan âşık olunca neler yapabileceğine kimsenin aklı hayali alamaz. Tüm gün ve geceler boyunca n’ yapabileceğimi düşündüm. Seninle tanışmadan önce kumar dışında bir heyecan, gecelik ve anlık zevkler dışında bir hobim yoktu. Kalbimin ve hayatımın ne kadar boş, anlamsız ve hayatımın gereksiz derece de sıkıcı olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Sen sadece yatağımı değil, hayallerimi, düşlerimi, uykularımı, işlerimi, planlarımı doldurdun, şimdi kurduğum her hayal senle ilgili, senin olmadığın hiçbir düşünceye ait olamıyorum.”

Bu kadarına hazır olmayan ve cidden şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşayan Erva ona inanmaz gözlerle baktı. Yıllarca hayal kurduğu, uğrunda çok acı çektiği, onun için tüm dünyayı göze alıp rezil olduğu adam aşkını itiraf edip içtenlikle evlenme teklifini sunarken sıkıştığı yerin izin verdiği kadar dizlerinin üstünde duruyordu, elleri ellerine kenetlenmiş ondan müspet bir cevap bekliyordu. Eğer kaburgaları bir kalkan görevi görmeseydi kalbi yerinden çıkabilirdi.

“Biliyorum çok kırdım seni, çok hırpaladım ve üzölmene izin verdim. O yüzden ilişkimiz konusunda ısrarcı olsam bile birlikteliğimizi onarma konusunda hayli esnek davranacağım. Her ne kadar sana dokunmadan, öpmeden nefes alamasam da cinsellik ya da duygusal anlamda asla baskı kurmayacağım, sen istemediğin sürece sınırlarını ihlal etmeyeceğim.

Üstelik evli olmamız seni zorlanmış ve sıkışmış hissettirmesin, bana hemen cevap vermek zorunda değilsin.”

Kızın elini dudaklarına bastırması, ıslak gözlerle yüzüne bakarken ifadesindeki duygu karmaşasını yanlış anlamıştı. “Ben kâğıt üzerinde dahi karım kalsan buna bile razıyım, yeter ki benden uzaklaşma, beni sensizlikle cezalandırma. Üstelik yaşadığın hayal kırıklığı ve acılı süreçlerden sonra acele etmene de gerek yok. Geçmişte verdiğim zarardan sonra senden aynı duyguları tekrar hissetmeni istemem saçma biliyorum ama birbirimizi affetmek ve zamanla kalbini yeniden kazanmak için önümüzde çok uzun zamanlar olacak. Güvenine bu sefer ihanet etmeyeceğim, senin göze alıp geldiğin bu yollardan ben senin gönlünü kazanmak için savaşıarak geçeceğim. Tekrar yurda döndüğümüz zaman yeni kurduğum şirkette ihracat ve ithalat üzerine çalışacağım, bildiğim en iyi iş riske girmek ve sürekli tetikte olarak kazanç kollamak bunu en etik şekilde yapacağım. Korkma artık ne kadın ne kumar hiçbirisi hayatımda olmayacak, sen yanımda olmadan bir şehir öteye gitmeyeceğim. İstersen sana yanımda bir şeyler ayarlarız istemezsen senin içinde kariyer planı yaparak bir şirket kurarız. Her şey hayal ettiğin gibi olur evden işe işten eve, stabil hayatı olan bir aile hâline geliriz. Dilersen bir malikane istemezsen sıcak bir daire veya istediğin bir yerde ev alırız. Seninle hoş zamanlar geçirdiğimiz tüm kaçamaklarımızı birlikte geçirmek için...”

“Evet.”

“Çocuk konusunda daha evvel hiç düşünmemiştim, ben baba olmaya layık mıyım gerçekten baba olabilir miyim bilmiyorum, zaten baba olmayı tecrübe edindim biliyorsun ama pek başarılı değildim, kendimi baba olmaya hazır hissetmiyorum. Sakın yanlış anlama bunun seninle hiçbir alakası yok, hatta bebeklerle de. Ben sadece iyi baba nasıl olunur bilmediğim için bize ait küçük insancıkların benim gibi bir baba ile olmasının adil olmayacağını düşünüyorum. Ama yine de sen çocuk konusunda ısrar edersen, küçük insancıkları sevmek için bir uzmana gidebilirim ya da bunun için terapi falan görebilirim hatta babalık için eğitim de alabilirim.”

“Evet.”

“Kocalığım konusunda lütfen korkun olmasın, kumar konusunda da kaygılanma Yiğit abime sorabilirsin, yani bana inanmazsan seni anlarım onca olandan sonra ama yemin ederim tedavi görüyorum ve ilaç kullanıyorum. Evet doktorumun demesine göre zor olacak ama ben başaracağıma olan inancımı sana ve herkese kanıtlayacağım. Kocalık konusunda ne yapabilirim sen bu konuda bana yardım edebilirsin sonuçta mutlu bir

ailede büyüdün, mesela kitap önerisi yaparsan alır okurum ya da istediğin bir hocadan ya da eğitim aracından yararlanabilirim... Yine de benden uzak durmak istersen, kocan olarak kabullenmezsen senden tek bir ricam olacak, asla sana zorluk çıkarmam. Yeter ki aynı evde yaşayalım, gözü-mün önünde ol, iyi olduğunu sağlıklı olduğunu, akşamları eve sağ salım geldiğini bileyim. Zamanı gelene kadar ben bana vereceğin her cezayı, koşulu kabul ederim. Yasaklarını kabullenmeyi ve bununla yaşamayı öğrenirim. Benim için kolay olur demiyorum ama..."

"Evet."

"İstersen ablanda bir süre kalabiliriz sen böy..." Adam başını kaldırdı ve kuruyan ağzını ani bir şekilde kapayarak yutkundu. Şaşkınca gözlerini kırıştıtırırken, "Evet dedim." diyen kadına donmuş hâlde baktı.

Onun ağzını şaşkınca açıp kapamasını ve ne diyeceğini bilememesini keyifle izleyen kadın ellerine uzandı. Buz kesmiş kocaman elleri sıcacık ellerinde sıkarak kendisine gelmesini sağladı. "Teklifini kabul ediyorum Teo."

Yutkunan ve kaşlarını çatan adam, "Ne teklifi?" derken kızın kaşları çatılırken attığı kahkahasıyla kendine geldi.

"Teklifimi mi? Yani nasıl? Şimdi mi? Hemen mi?" Kız başını salladı mutlulukla. "Düşünmeyecek misin?" Erva başını iki yana sallayarak reddetti. "Zaman falan da mı istemeyeceksin?" Kız yine başını salladı.

"Gerçekten mi?"

Kız başını olumlu anlamda sallarken yanağına bir damla mutluluk aktı.

"Gerçekten."

Adam hâlâ kendine gelemeyince ve inanamayıp sayıklayınca onu ellerinden çekerek yerine oturttu. Gözlerini ayırmadan, "Evlenme teklifini kabul ediyorum." diye üstüne basa basa söylendi.

"Ediyorsun gerçekten."

"Seni seviyorum."

"Beni mi?" dedi adam garip bir duygusallıkla, kız onaylayarak başını salladı. "Ben olsam beni hiç sevmezdim, buna değmez biriyim. Beni nasıl sevebilirsin ki?"

Yüzünü yana doğru çevirip duygusallığını saklamak için çenesini sıkmasını ve erkek egosunun incinmesinden korkarak kendini kasma-sını fark eden kız, "Seni çok seviyorum, hep sevdim." diye tekrar itiraf etti.

"Biliyorum sana layık bir adam değilim, çok üzdüm seni, hiçbirini

unutmayacaksın. Belki bana ileride lanet yağ..." Cümlesini bitirmeden yüzü titreyen ıslak ellerine geçerek çekiştirildi ve şaşkınlıkla açılan dudakları büyük bir arzu dalgasıyla ıslak dudaklar tarafından susturuldu. Teoman onu kollarına alıp öpüşüne karşılık veremeden araç durdu ve Erva onu donmuş vaziyette bırakarak aracın kapısına uzanıp açtı. Adamın şaşkın bakışları altında araçtan çıkarken kapısı açılan Teoman'ı Aydın boğazını temizleyerek uyardı ve adam kendine geldiğinde karısının yerini kocaman bir boşluğun aldığını görerek derhal araçtan indi.

Otele girdiğinde karısının çoktan odalarına çıkmış olduğunu resepsiyondan öğrenmişti. Araçta öyle dalgın şekilde kaç dakika kalmıştı ki bu kız ondan bu kadar uzaklaşmıştı, üstelik ona az evvel ne demişti. "Evet," demişti.

"Kahretsin," diyerek asansörün düğmesine defalarca bastı ama meşgul olan asansörü bekleyecek sabrı olmadığından merdivenlere yönelerek dördüncü kata kadar basamakları ikişer ikişer çıktı. Ter su içinde süitin kapısına geldiğinde geçen seferki gibi iki oda tuttuğunu hatırlayarak hangisinde olduğuna karar veremedi. Eğer oyuna ayak uyduracaksa kesin kendi odasına girmiş olmalıydı, ilk günkü ve olması gerektiği gibi. Resepsiyoncunun verdiği kartla kapıyı açtığı anda içi giderek karısının odasının kapısına bakıyordu. İçeriye adımını attığı an biri kravatından yakaladı ve onu sertçe duvara savururken dudaklarına yapıştı. Bir an afallayan adam kollarını sevdiği kadının bedenine sararken dudakları çoktan özlediği dudakları kendine esir almıştı. Kadını sabırsızlıkla kucığına alırken, "Buna çok çabuk alışabilirim ve dur desen bile duramayabilirim." diye söylendi.

"Durmasan iyi edersin çünkü hayatımızın geri kalanını beni şımartarak geçireceğine söz verdin."

"Söz, her ne istersen."

"Sana vereceğim cezayı buldum."

"Şimdi mi?" dedi adam kadının üzerindeki kıyafeti çıkarmak için omuzlarından tutup sırtındaki fermuarı açmak için hızla çevirirken, topuklular üzerinde hızla dönen kadın küçük bir çığlıktan sonra, "Evet şimdi," diye tasdikledi. "İtiraz etmek yoktu, unutma."

"Söz verdim." Elbisesi ayaklarının üzerine düşen kadın kocasına dönerek omuzlarına uzanıp ceketine asılırken adam, "Cezamdan korkmalı mıyım?" diye sordu. Ceket de aynı hızla adamın ayaklarının dibine serildi.

"Bilmem, buna vereceğin tepkiyi hiç düşünmedim."

Kadını belinden yakalayarak ayaklarını yerden keserken Erva

kravatına uzanmış çözmeye başlamıştı. Başından aşırırken, "Hadi söyle,"

Kız düğmelerini açarken sinsice gülümsedi. İkisi de cıvılcıplak kalana kadar sabretti. Adam heyecanla ona sokulup sırtını yatağa yaslayıp üzerine kapanırken, "Küçük insanlar istiyorum," dedi, "kız ya da erkek fark etmez." Bir an kolları kasılıp kalan adam ağzı açık şok içinde bakarken ellerini boynuna dolayan kadın onu kendine çekerken sinsice gülümsüyordu. "Sana söylemiştim, senden öyle bir intikam alacağım ki ömrün boyunca bu intikamla yaşamayı öğreneceksin!"

Hem de zevkle!

İnsanlar kaç yaşında olursa olsun, bir derdin altından çabalayarak çıkmadıysa cahildir, bir zorluğun altında kalmadıysa güçsüzdür, bir acının ateşinden yanarak geçmediyse sabırsızdır, bir hayalin üzerine yaşam kurmayı göze almadıysa cesaretsizdir, istediği şey için mücadele etmeden kazandıysa değersizdir.

İnsan dediğimiz varlık tecrübeleriyle sabit, yaşanmışlıklarıyla büyüktür.

Yükü derdiyle imtihan olmayanın başarısı barışla taçlanmaz.

Kimse kimsenin arka planda verdiği savaşı, sessizlik içinde verdiği çabayı, en zor durumlardan kurtulmak için gösterdiği cesareti, günahsız olduğu konularda ödediği bedelleri, sabrettiği konularda elinin boş kalmasını anlayamaz.

Herkesi düzelteceğini, herkesi iyileştireceğini, her insanı nezaketle, sevgiyle, saygıyla yola getirebileceğini sananlar, zamanı gelince harcadığı ömrü ve yok ettiği akıl sağlığıyla ortada kalırlar.

Bazı şeyler ne yapılırsa yapılsın unutulmaz, iyi gününde veya kötü gününde söylenen sözler, uzanan eller, ayağına dolanan çelmeler, eğdirilen başlar, soldurulan gülüşler... kimin ne yaptığı ya da nasıl yaptığı değil önemli olan zamanında ne yaptığı ve yapmadığıdır.

İnsanın içinde karanlık bir yer vardır, birileri insanı oraya ittiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. O yere kişi nasıl, ne zaman gider bilinmiyor ama gittiğinde, gidenle dönen bir daha aynı olmuyor.

O yüzden kimseyi hayatınızın olmazsa olmazı olacak kadar değerli yapmayın, gitmek isteyeneye yolu, kalmak isteyeneye yerini göstermeyi unutmayın.

SON

